
SOKAK
NÖBETÇİLERİ
IV
ASLI ARSLAN

SOKAK NÖBETÇİLERİ IV

ASLI ARSLAN

İNDİGO KİTAP

Sokak Nöbetçileri # 4

Masalların gerçek olduğuna inanan herkese...
Unutmayın, hepimiz birer çocuktuk, masallara inandık;
dünyanın kötülükleri büyüdüğünüzde inancınızı yok etmesin.

SOKAK NÖBETÇİLERİ

1.

KÖRDÜĞÜM

Koza'nın güncesinden... ***10.04.2020***

Günlüğümün bu sayfasındaki kelimeleri sana ayırıyorum, çocuk Poyraz. Bugün anneni bulup elini tuttun, ağlayarak ona direndin.

Dinle Poyraz, bugün ilk kez bir hayalin gerçekleşti; demek ki o kadar da kötü bir çocuk değilmişsin.

En azından annenin gözünde olmasa bile benim gözümde.

Artık nefret etmesem bile seni affetmiyorum çünkü içimdeki korkan tarafım senden miras.

Korkmazsan korkmam. Korkmazsan affederim seni.

Bak canını bile vereceğin kız kardeşine; ne kadar güçlü, öyle değil mi?

~~"Poyraz Aktan"~~

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza"

YANKI SARCA

1 gün önce...

"Sevdiğin birisi için ölmeyi hiç göze aldın mı?" diye sormuştu bir keresinde Bartu bana. Helin'i tanımadan beş ay, on gün öncesiydi. Dışarıdaydık, alkol almıştık ve canı sıkkındı.

Cevap vereceğim sırada bakışlarını bana çevirip, "Ben göze alırım," demişti. "Hepiniz için ölmeyi göze alırım," diye devam etmişti, ardından Lâl'e bakmış ve bana doğru eğilip, "ama onun için..." demişti. "Defalarca ölürüm, Yankı."

"Ben aldım," demişti Işık sessizce. Gözleri denizdeydi, yanında uzanan Mutlu uyumak üzereydi. Yine olsa yine alırım ama tek bir kişi için alırım. Kastettiği Mutlu'ydu.

"Ben de alırım," diye aynı cevabı vermişti Mutlu, onun ardından gülümseyerek. "Ama bazılarınız için sadece yaralanırım, ölmemi beklemeyin."

Lâl sessizdi, gözleri denizden ayrılmıyordu. Onun vereceği yanıtı hiçbirimiz bilmiyorduk, hiçbir zaman da emin olamazdık ama bakışlarını bize çevirdiğinde, "*Kimse için ölmeyi göze almam,*" demişti ellerini kaldırıp. "*Kimse de benim için ölmeyi göze alsın istemem.*"

Konuşma sırası en son bana geldiğinde Bartu'nun elinden sigarasını alıp söndürdükten sonra, "Ben ölürüm hepiniz için," demiştim yarı alaylı yarı ciddi, ardından Bartu'ya doğru eğilip devam etmiştim. "Fakat uğruna defalarca öleceğim kimse yok."

O gün, o sahilde beş kişiydik, iki eksiğimiz vardı ve orada sadece Bartu'yla ikimiz bu aile için canımızı verirdik. Bartu'nun gerekçesi, tek ailesi olmamızdı. Benim gerekçemse yaşamaktan keyif almamamdı.

O beş kişi sonrasında aynı şekilde devam ettik, güldük, eğlendik, mutlu olduk, içtik. Mutlu dans etti, Bartu Lâl'e aşkını gizli saklı olsa da gösterdi, Işık umursamazlık maskesini taktı. Ben yalnız hissetsem de bunu göstermedim.

Ama sonucunda bir noktada ayrılmıştık ve bunu şu an, Koza'nın gözlerinin içine bakarken fark ediyordum.

Biz önceden bir aile değildik, şimdi olmuştuk; Koza ve Helin dahil olduğunda. Helin bir kalbi attırmıştı, Koza ise dik bir iskelete dönüştürmüştü. Şimdi aynı şekilde bir sahilde olsaydık herkes hiç düşünmeden canını vereceğini söylerdi birbiri için, hem de bütün öfkesine rağmen.

Sokak Nöbetçileri beş kişiyken düğüm bile olamamıştı ama şimdi kördüğümdü.

"Koza," dedim sakince. Mezarlıktaydık, diğerleri geride kalmıştı. "Sevdiğin birisi için ölmeyi hiç göze aldın mı?"

"Aptal, geri zekâlı," dedi Koza dişlerini sıkarak. "Kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

Derin bir nefes verip, "Koza," dedim yine. "Soruma cevap ver."

Kaşları çatıldı, dişleri kenetlendi. Eskiden olsa cevapsız kalırdı ama artık eskiden olduğu kişi değildi; Koza çocukken tanıdığım o kişiye dönüşmüştü. "Aldım," dedi. "Eskiden. Çocukken."

"Şu an alır mısın?" diye sordum.

Bir kez daha derin bir nefes verdi. "Alırım," dedi.

"Kim için?" diye sordum.

"Kimler için?" diye düzeltti sorumu. Ne demek istediğini anladım ama açıkça dile getirmedim.

"Bizim dışımızda?" diye sordum bu kez. Amacım canını sıkmak değildi ama alacağım cevaptan da emindim.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sorduğunda yutkunduğunu gördüm. Gözleri arka tarafa kaydı, ardından yüzüme yaklaştı. "Amacın ne?"

"Bizim dışımızda, Koza?" diye sordum bir kez daha. "Cevap ver, açıkça söyle."

Eliyle üzerindeki ceketin yakasını düzeltti, boynunu çıtlattı. "Onun için," dedi, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi. "Annem için."

Gülümsediğimde çocukken her gece yatmadan önce annesine yalvardığı aklıma geldi. "O halde şimdi beni feda etmen gerekiyor," dedim başımı sallayarak. "Çünkü anneni kurtarmanın tek yolu bu."

Başını omzuna yatırdı, gözleri açıldı, ardından, "Bu bir tercih hakkı mı?" diye sordu. "Eğer öyleyse senin gelmişini, geçmişini..."

"Hayır," dedim elimi omzuna koyup sıkarak. "Bir planım var." Kollarını önünde bağlayıp dinleme pozisyonu aldı. "Harun Aktan sandığımız kadar zeki biri değil," dediğimde adını duyduğu için ürperdiğini hissetsem bile devam ettim. "Ama sandığımızdan daha kötü ve zaaflara oynamayı çok iyi beceriyor. Kötü bir insana sadece vicdanınla ve sevginle gidersen seni alt eder fakat onunla oynarsak ve kötülükle gidersek çok çabuk ağımıza düşecek. Parça parça gideceğiz, Koza. Yedimiz birden değil, dağılacağız ve parça parça halledeceğiz."

Ne demek istediğimi anladı ama dinlemeye devam etti. "Onu hiç ummadığı yerden vuracağız ve elindeki kozları göreceğiz. Harun Aktan'ın en büyük silahı bizim birbirimize olan bağımız, bu ortada. Tek bir tanemizin arkada kalmayacağını biliyor; bunun aksini ona gösterirsek ayarlarıyla oynayabiliriz." Bir an gözleri ışıldadı. "Adımlardan bir tanesi Mahir Güneş olacak," dedim.

Duraksamadan, "Baban yani," dedi.

Bildiğini biliyordum, bildiğimi biliyordu. Gülümsediğimde yüzümdeki hayal kırıklığını gördü. "Bir insanın aynı anda iki babasını da kaybetmesi çok zordur," dedim başımı sallayarak. "Ama Mahir Güneş'i Önder Sarca'dan daha az seviyorum ve o da beni Önder'den daha az seviyor."

Açıkça dile getirdiğim cümlelerin canını yaktığını fark ettim. "Onu öldürdüğünde sen olmaktan çıkacaksın," dedi emin olduğum şeyi dile getirerek. "İzin ver, bunu ben yapayım."

Başımı iki yana salladım. "Bu benim meselem. Ben yapacağım." Elimle geçiştirdim. "Yarın anneni kurtaracağız." Net cümlemin

ardından bir kez daha ürperdiğini hissettim fakat bu kez acılıydı. "Harun Aktan'ın algılarını dağıtabilecek tek kişi benim. Kendimi ona sunacağım, kendisi bizzat bana gelecek."

"Çünkü Mahir Güneş'le görüştüğünde o seni çoktan Harun'a satmış olacak," diye mırıldandı.

Başımı olumlu anlamda sallayıp sırıttım. "O bana geldiğinde alt ettiğini düşünmese bile ondan bir adım önde olduğumuzu anlamayacak." Parmağımı şaklattım. "Kendi ininden ayrıldığı için annene ulaşmak daha kolay olacak. O herif zaaflara oynamayı çok seviyor ve biz şu an, ilk önce anneni kurtarmadan ona savaş açarsak rahatlıkla onu bize kullanabilir." Çaresizce nefesimi verdim. "Ve amacının da bu olduğunu düşünüyorum. Onun silahı, anneniz."

Koza alayla bana baktı. "Annemi..." Kelimeyi söylerken zorlandı. "Öylece bırakıp geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Asıl olay da burada başlayacak. Bize annenin yerini o söyleyecek."

Koza'nın dudakları aralandı, gülümsedi. "Çünkü onu tuzağa düşüreceksin."

Gülümsedim. "Sayılır. Yani hem tuzağa düşmüş olacağım hem de onu düşüreceğim. Sonucunda belki ben öleceğim," yüzündeki gülümseme silindi, "ama siz annenin yerini öğrenmiş olacaksınız. Bir kumar oynayacağım."

"Peki bizi hiç beklemediğimiz yerden vurursa?" diye sordu sert bir sesle. "Anneme ulaşmayı bırak, yine yenilirsek?" Dişlerini sıktı. "Ben onu yenemiyorum, Sonuncu," dedi aynı ses tonuyla. "Ama o yenilsin istiyorum." Bir kez daha bana yaklaştı ve kısık sesle devam etti. "Korkuyorum, amına koyayım. Ondan hâlâ çok korkuyorum, geçmeyecek mi bu his?"

Mahir Güneş'e karşı olan korkum ve Önder Sarca'ya karşı olan zaafım karşımda dikildi. "Onun gibi olmaktan korkmadığında geçecek," dedim, senelerdir içimde tuttuğum o cümleyi söyleyerek. "Sen hiçbir zaman Harun Aktan olmadın, Koza. Kötü olmayı deneyip kendini cezalandırmaya çalıştığında bile."

Omuzları hafifçe düştü, derin bir nefes verdi. Bakışlarını benden ayırırken aklından ne geçtiğini biliyordum ama dile getirmedi. "Onu ben öldürmek istiyorum," dedi net bir sesle. "Ama sanki karşısına geçsem yine beş-altı yaşlarıma döneceğim, Sonuncu. Şiddetten değil,

hissettirdiklerinden korkacağım. Çok değişik bir his, anlatamıyorum." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Anlatamıyorum," dedi bir kez daha. "Helin'in gücünü kıskanıyorum o adam konusunda. Karşısında dimdik durup karşı koyabildi, ben bunu asla yapamam."

"Koza," dedim sakince. "Sana tek bir şey söyleyeceğim." Ellerimle yüzünü tuttum ve bakışlarının bana dönmesine neden oldum. "Eğer ben Mahir Güneş'i öldürebilirsem sen de Harun Aktan'ı içinde yenebilirsin." Yutkundu. "Büyüdük Koza, hem de birkaç yıl önce değil, hepimiz farklı zamanlarda büyüdük. Bartu Lâl'den vazgeçmeye çalışırken büyüdü, Lâl seninle yüzleşirse büyüyecek," dişlerini sıktı, "Mutlu geçmişiyle yüzleştiğinde." Başımı omzuma yatırdım. "Işık vurulduğunda büyüdü." Başını iki yana salladı. "Helin hangi aşamada büyüdü bilmiyorum ama hepimizi biraz da o büyüttü. Sen de büyüyeceksin, Harun Aktan'ın karşısında durduğunda."

Ellerini omzuma koyup derin bir nefes aldı. "Peki ne yapacağız?"

"Onun gibi düşüneceğiz," dedim net bir sesle. "Ama onu en iyi tanıyan Helin'le ikinizsiniz."

"Helin olmaz," dedi net bir sesle.

"Biliyorum." Ellerimi yüzünden çektim. "İlk kez Harun Aktan gibi düşünmeni isteyeceğim; sence bize oynayacağı en büyük koz ne annen dışında?"

Eli ensesine gitti, saçlarını karıştırdı. Her ne düşünüyorsa bu onu rahatsız etti. "Onun gibi değil, kendim gibi düşünüyorum," dedi kısık sesle. "Siz konusunda en büyük kozum birbirinize olan bağınızdı."

"Başka?" diye sordum.

"İnançtı," dedi.

"Başka?"

"Hepinizin tercih ettiği birileri vardı," dedi. "Bartu'nun Lâl, Mutlu'nun Nil, Nil'in Mutlu, senin..." Kaşlarını çattı. "Senin için yoktu çünkü tercih bile edilmezdin, hiçbiri seni tercih etmezdi, Lâl dışında."

"Lâl beni hiç tercih etmedi," dedim kendimden emin bir sesle. "Ama konumuz bu değil."

"Bu kadar işte," dedi sert bir sesle. "Birbirinize kırdırmak ilk planımdı ve elimde büyük bir..." Gözleri açıldı. "Birbirimize kırdırmak," dedi net bir sesle. "Onun en büyük kozu bu. Helin ve Nil eline düştüğünde ilk kozu buydu. O masada otururken de öyleydi ve sürekli bir ima içindeydi." Gözleri parladı, o tanıdığım korkusuz Koza karşımdaydı. "Seni şu an kırdıracağı tek kişi Helin," dedi. "Ve beni de öyle."

"Yani Helin'i bize karşı mı kullanacak?"

"Hayır," dedi ve olduğu yerde hareketlendi. "Hayır, dinle. Helin'e karşı bizleri kullanacak. Helin'in ondan korkmadığının farkında, canını vereceğinin de. Helin'e karşı beşimizi kullanacak."

Başımı salladım. "Ya da kırmakta en zorlandığı kişileri," dedim ikimizi göstererek. "Büyük ihtimalle ikimizi Helin'e karşı kullanacak."

"Ya kullanmazsa?" dedi. "Ya başka bir şey yaparsa?"

"Kullanmasını sağlayacağız. Sen onu bu yola iteceksin, ben de öyle. Sadece aklımızla ondan bir adım önde olacağız."

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Birimiz..." dedi. "Helin için kendisini feda mı edecek?"

"Evet," dedim net bir sesle.

"Siktir git!" dedi Koza. "Filmini başka yerde çek. Yedi kişiden biri ölürse biz kazanmış sayılmayız."

"Hayır," dedim omzundan hafifçe itekleyerek. "Bir insanı en rahat kazanırken yenersin Koza çünkü zafer insanı kör eder. Ona kazanmış gibi davranacağız. Kimseye bir şey olmayacak." Söz veremedim, bunu fark etti. "Olmaması için elimden geleni yapacağım."

"Helin ikimizi de feda etmez," dedi sakince. "Ayrıca böyle bir şey yaptığında hayatta olsan bile karşısına geçince Helin bağırsaklarından ip atlayacak. Bunun farkında mısın?"

"Harika ip atlamaz mı ama?"

Sertçe karnıma yumruk attı, acıyla inledim. "Kardeşime yükselmekten vazgeç, göt herif."

Gülmeye başladığımda eğildiğim yerden, "Helin beni feda edecek," dedim. "Çünkü aile onun her şeyidir, kardeşi de öyle. Bunu daha önce söyledi."

"İnan Sonuncu," dedi Koza alayla. "Seni feda etmesini çok isterim, başımı ağrıtmaktan vazgeçersiniz ama benim kardeşim salak ve sana âşık."

"Çok güzel âşık değil mi ama?" Bu kez de sertçe sırtıma vurdu. "Lan! Dövüyorsun şu anda beni!"

"Geç bile kaldım mal herif."

"Bu arada sana bu akşam sürprizim var," dedim. "Güzel bir hediye olacak."

"Ne sürprizi? Evlenme teklifi mi edeceksin bana?" Sırıttım, yüzüme baktı, sırıtmaya devam ettim. "Kardeşime yürüme diye seninle sevişebilirim," dedi.

Kahkaha attığımda bulunduğumuz zaman ve mekân sanki tamamen değişmişti. "Kardeşine ölesiye âşığım, Koza. Kimse onu benden ayıramaz."

"Ölüm bile bizi ayıramaz, diyecek misin kıro herif?"

"Ölüm bile ayıra..." Enseme vurdu. Doğrulup karnına vurdum ve o da bana karşılık verdi. Karşılıklı can yakmayan bir şekilde yumruklaşırken, "Eğer başına bir iş gelirse mezarına çocukken yüzüne işediğim fotoğrafı koyar, her gün gelip toprağına işerim," dedi.

Geriye çekildiğimde güldüm. "Merak etme," dedim derin bir nefes vererek. "Bugün gerçekleşecek sürprizden sonra ölmemi isteyeceksin zaten. Akşam seninle planı daha detaylı konuşacağız."

Bir anda yüzündeki gülümseme silindiğinde birkaç saniye sessiz kaldı, ardından gözlerini gözlerime dikerek cevabını bildiğini düşünsem de, "Sen ne zaman büyüdün peki?" diye sordu.

Aklıma yine o sahil geldi. Kendimi her zaman çocuk olmamış gibi düşünürken aslında çocuktum ve büyüdüğümü hissettiğim an, bambaşka bir andı. "Helin için defalarca öleceğime emin olduğumda," dedim başımı sallayarak. "Çünkü beni ölmekten vazgeçiren, bir başkası için bütün kalbimle ölebileceğimi hissetmemdi."

Günümüz...

"Şimdi tercihini yap, hangisinin yaşamasını istiyorsun? Abinin mi yoksa eşinin mi? Geçen sefer olduğu gibi sadece beş dakikan var, eğer bu beş dakikada karar veremezsen ikisini de kaybedeceksin."

Söylemiştim ve duymuştu, biz artık bütündük ve hiçbir şey parçalayamazdı.

Fakat yine de zihnimde Helin'in önceden söylediği cümleler döndü.

Teknedeydik, soru cevap yapıyorduk.

"Aşk ve kardeşin arasında kalsaydın, hangisini seçerdin?" diye sormuştu Işık.

Çok düşünmemişti. "Bir ailenin sevgisine muhtaç kalarak büyüdüm," demişti. "Kardeşim benim için herkesten daha üstte olurdu. Aşktan vazgeçebilirim ama kardeşimden asla."

Telefonun ucundaki sessizlik; nefes sesi bile yoktu. Bir yanım sorunun cevabını çok iyi biliyordu ve cevaptan emin olarak bu yola çıkmıştı, seçeceği kişi Koza olacaktı.

Koza olmalıydı, Koza olsun isterdim.

İçimdeki bencil tarafıma kulak verdim, bütün açıklığıyla beni tercih etmesini ister miydim, diye. Hiçbir yanıt ulaşamadım, hiçbir yanıta yoktu. Tercih edilmeyeceğimden tamamen emin gibiydim.

Peki ya bu yanıtla seneler geçer miydi?

Başımı eğdiğim yerden kaldırıp bakışlarımı sokak lambasına çevirdim. Gözlerim kısılırken telefonun ucundaki sessizlik devam etti. Harun Aktan'ın gözleriyse benim üzerimdeydi.

Ağzımdan akan kanı üzerimdeki tişörte silip daha dik durmaya çalıştım ve gözlerimi bir an bile sokak lambasından ayırmadım. Bir sokak lambasının altında onu öpmüştüm, başka bir sokak lambasının altında beni terk etmişti ve yine bir sokak lambasının altında bir tercih masasında ona sunuluyor, belki de onun için kendimi feda ediyordum.

"Buna..." dedi Helin; sesinin titrediğini fark ettim. Çenem kasıldı. "Buna bir cevap veremem."

Harun Aktan'ın keyfi yerine geldi, ağzı keyifle sağa kaydı. "Geriye kaldı üç dakikan güzel kızım." Nefretle soludum. "Artık bir karar vermen gerekiyor."

Sessizlik.

Anlıyordum, çok zordu. Bir yanım bekle yanıtını dedi, diğer yanım bitir bu işi dedi. Gözlerim sokak lambasından köşedeki kameraya döndü. Harun Aktan'ın bilmediği ama benim, bizim bildiğimiz o kameraya.

"Eğer Koza dersem," dedi Helin, acı dolu kısık sesiyle. "Onunla beraber ben de burada ölürüm, duydun mu?" Son çırpınışlarıydı. "Burada onunla beraber ölürüm."

"O halde sen ölme diye sevgili eşini mi öldürmeliyim güzel kızım?" Sessizlik devam etti, ağır bir sessizlikti. "Son iki dakika," dedi Harun Aktan. "Zamanın daralıyor, yoksa ikisine de veda mı edeceksin?"

"O benim abim," dedi bir anda Helin acıyla. "Onu çok geç buldum, beni duydun mu?" Harun Aktan bana büyük bir imayla baktı. Gözlerinde yatan anlamı fark ettim.

"Anlıyorum güzel kızım," dedi Harun Aktan. "Anlıyorum seni ama bana net bir yanıt vermen lazım. Beni iki dakika sonra aramazsan ikisi de canından olacak."

Yeniden kameraya baktım ve Helin'in acıyla, "Lütfen," dediğini işittim. Bu son damlaydı. Harun Aktan telefonu kapattı ve bakışlarım ona döndü.

"Aptal herifin tekisin," dedim bir kez daha yüzüne bakarak. "Hatta seninle bir savaşa girerken keyif alacağımı düşünüyordum ama sen bütün o şerefsizliklerinin ve kansızlıklarının yanında da aptal herifin tekiymişsin. Sana gerçekten bir kez daha yenileceğimizi düşündüren ne?"

"Ne saçmalıyorsun çocuk?" diye sordu küçümseyici bir tavırla.

"Bu oyundan sıkıldım." Çok kısa bir an bakıştık ve o kısa bakışmada her ne gördüyse yüzündeki gülümseme direkt soldu. "Şu an ben sana tam iki dakika veriyorum, Harun Aktan," deyip gülümsedim. "Bu iki dakika içerisinde çocukların annesinin yerini söylemezsen ben buradan sağ çıkamayacağım ama sen de çıkamayacaksın." Harun Aktan güldü, ardından duraksadı ve ardından bir kez daha güldü. Öne eğildim ve kısık sesle, "Bir aptalı defalarca alt edebilirsin," dedim. "Ama aptala yatan birisini alt etmek çok zordur, Harun Aktan. Şu an benim inimdesin, kendi ayaklarınla geldin ve en büyük sorunun hırsın ile kibrindi."

"Ne saçmalıyorsun?" dedi ve etrafındaki adamlara baktı, ardından bir tanesinin elinden sertçe silahı alıp alnıma yasladı. "Şu an buradan sağ çıkacağını mı sanıyorsun?"

"Diyorum ya," dedim kaşlarımı kaldırarak rahat bir ifadeyle. Ağzımdan akan kanı bir kez daha tişörtüme sildim. "Ben sağ çıkamayacağım belki ama sen de çıkamayacaksın." Başımla evin köşesindeki gizli kamerayı gösterdim. "Şu an Sadık Orhan tarafından izleniyorsun, Harun Aktan. Gözleri üzerimizde ve bana herhangi bir zarar verdiğin an," bakışlarımı tepemizdeki o sokak lambasına kaldırdım ve diğerlerine. "Bu lambalar tek tek patlayacak." Gülmeye başladığımda yüzündeki ifade, resmi çizilip saatlerce karşısında sigara içilecek kadar harikaydı. "Patlamak derken, sanma ki bu ışıkların sönmesi anlamına geliyor. Senin o arabaya koyduğunun belki de daha fazlası. Bu sokak alev alır, evim patlar, her yer yanar, ben yanarım," çenemle onu işaret ettim, "ama sen de yanarsın." Elindeki silahın bir an titrediğini fark ettim. "Ve aslında bilmen gerekiyor ki şu an tercihin bir anlamı yok, ben kendimi feda ettim. Eğer çocukların annesinin yerini söylemezsen kameraya yapacağım tek bir hareketle öleceğiz."

Helin'in beni bulduğu ve ölümden döndürdüğü sokak lambasının altında ölebilirdim ama bu kez onun için olurdu. Farklı bir kumar, can yakıcı bir denklemdi ama güzeldi. Canımı artık yakmayan sokak lambaları, onun için bir silah olabilirdi.

"Ölmeyi göze aldığına inanmamı mı bekliyorsun?" Ama göze aldığımın da farkındaydı.

Elindeki silah daha fazla titredi ama ayağının geriye doğru gittiğini gördüm. Dilimle damağıma üç kez vurup, "Çok ayıp," dedim başımı iki yana sallayarak. "Kaçarak kurtulacağını mı sanıyorsun sahiden? Hadi ama; asıl sen ölümden korkmadığını söylüyordun, ne oldu şu an?" Güldüm. "Ben hiç korkmuyorum şu an; ölürüm ama dünya da senin gibi bir pislikten kurtulur."

"Yalan," dedi boğazını temizleyerek. "Şu an yalan söylüyorsun."

"Ben yalan söylemem," dedim net bir sesle. "Ve bunu en iyi sen bilirsin çünkü sana yazdığım mektuplarda bunu tek tek anlattım. Ezberle dedim sana. Bil." Kameraya baktım, ardından sokak lambasına. "Son bir dakikan kaldı şerefsiz herif, tercihini yap. Canın mı yoksa çocukların annesi mi?"

Yenilgi bir insanın gözlerinde yer aldığında bunu görürdünüz, görmekten öte hissederdiniz. Harun Aktan'ın gözlerinde bir yenilgi yoktu ama pes ettiğini anlayabiliyordum çünkü ilk defa o iğrenç bakışlarında korku vardı.

"Yalan söylüyorsun," dedi tekrar fakat bir adım daha geriye gitti. O sırada çevresindeki adamların da gerilediğini gördüm hatta iki tanesi o kadar uzaklaşmıştı ki neredeyse kaçıyorlardı.

"Dene o zaman şansını," dedim alayla. "Patlat o arabayı, öldür Koza'yı. Emin ol, ardından biz de gittiğimizde eğer bir cehennem varsa orada bile senden intikam alırız." Kaşlarımı çattım. "Son otuz saniye."

Harun Aktan'ın elinde tuttuğu silah titrerken bakışları korku doluydu. Bu anı, Koza ve Helin'e göstermek için her şeyimi verebilirdim, canımı bile; ki onlar için canımı vermeye hazırdım.

Sessizliği keyif vericiydi. "Hadi ama," dedim sıkılgan bir sesle. "Hani korkmuyordun ölümden? Seviyordun oyun oynamayı? Ne oldu? Hatırlasana, bize bir oyun oynamıştın, bu daha az mı keyifli Harun Aktan?"

Silah daha fazla titredi. Sadık Orhan'ın kameranın başında beklediğini biliyordum, Koza'nınsa o arabanın içinde korkuyla durduğunu. Kendi canı için değil, benim canım için.

"Beş," dedim geriye sayarak. "Dört, üç, iki..." Harun Aktan'ın elindeki telefonum çalmaya başladı. Harun Aktan telefona baktı ve derin bir nefes verdikten sonra kulağına götürdü. Kısa bir sessizlik oldu.

Helin tercihini mi söyledi, bilmiyordum ama Harun Aktan silahı alnıma dayalı tutarken, bir anda alnımdan indirdi ve dişlerini sıkarak hırladı.

Birkaç saniye sonunda, "Anneniz sizi büyüttüğüm evde," dedi net bir sesle. "Helin orada." Telefonu kapattıktan sonra yere atıp parçaladı, ardından diğer elinde tuttuğu telefona baktı, ne yapacağını bilemedi ve öfkeyle bağırarak birkaç düğmeye bastı. Sinir krizi geçiriyordu, karşımda çırpınıyordu ve bu yaşadıkları henüz hiçbir şeydi.

"Sadık Orhan," dedim gülerek. "Koza. Duydunuz, değil mi; o evin oraya korumalar gönderin, önceden davranamasın." Sert bakışlarla bana döndü, ne olduğunu anlayamadı, ardından dudakları aralanırken çenemi çevirip kulağıma baktı. Dinleme cihazı olmadığını gördüğünde bir anda üzerimdeki tişörtü çıkarmaya çalıştı fakat bunu da beceremedi. Sertçe yırttığında gülmeye başladım. Öfke miydi, zafer miydi, gerçekler miydi, bilmiyorum ama gülüşüm sokakta çınladı. Tişörtü yırtıp çıkardı fakat yine dinleme cihazına ulaşmadı.

"Nerede?" dedi yüksek bir sesle. "Nerede?"

Adamları onu dehşetle izlerken hiçbirinin onu böyle görmediğini anladım.

"Salak herif," dedim. "Kemerimde. Al bi selam ver, eminim şu hallerine keyifleniyorlardır."

Eli kemerime gitti, ardından durdu ve bağırmaya başladı. Öyle gür sesle bağırmaya başladı ki bağırışlarını kahkaham kesti, ardından yüzüme sert bir yumruk geçirdi. Gülmeye devam ettiğimde bir kez daha vurdu. Elini saçlarına geçirdiğinde çöktüğü yerden kalktı ve adamlarına baktı.

"Bu daha başlangıç," dedim kan çeneme doğru akarken. "Artık onlar senden değil, sen onlardan kaçacaksın, Harun Aktan. Seni mahvedeceğiz ve ben bunları sana tek tek mektuplarımda anlattım. Korkmadın mı? Korkutamadım mı? Artık korkuyorsundur. Senin yüzünden bir çocuk öldü, bizim her şeyimizdi. Sadece onun için bile senin kemiklerini tek tek kıracağım ve acıyla iyileşmeni bekleyeceğim. İyileştikten sonra bir kez daha kıracağım. Yapacağım bunu, inanmıyor musun? Artık inanıyorsundur, değil mi?"

Yerde üvey babamın ölü bedeni vardı, karşımda âşık olduğum kadının ve kardeşinin hayatını kararan o kişi. Bütün bunlara rağmen hayatımın belki de en mutlu olduğum anlarından bir tanesiydi.

"Bunu kazanç mı sanıyorsun?" dedi dişlerini sıkarak ama gözümde ne kadar küçüldüğünün o da farkındaydı. "Ben hâlâ nefes alıyorum ve yapabileceklerimin farkında bile değilsin."

"Zaten ölmeni istemiyoruz ki," dedim omzumu kaldırıp indirerek. "Bize canlı lazımsın, işkencen öyle keyifli olur."

"Senin en büyük işkencen ne olacak, biliyor musun?" dedi gülerek. Keyifli bir gülümseme değildi; hâlâ son kozunu oynamaya çalışıyordu. "Helin'in abisini seçmesi ve burada seni ölüme terk etmesi. Evet, seni piç kurusu. O abisini seçti, telefonda ilk söylediği buydu."

Yüzümdeki gülümseme bir an bile olsun silinmedi ama kalbimde bir yerin acıdığını hissettim; ufacık bir acı, kâğıt kesiği kadar bile değil. İğne gibi. Kalbimin tam ortasında. Doğru mu, yalan mı söylüyordu, bilmiyordum. Bunun yanıtını Helin verebilirdi, Koza verebilirdi ama sormaya cesaretim yoktu, o kadar cesaretim yoktu ki korkuyordum.

Çünkü alacağım her iki yanıtla da bir ömür geçiremezdim.

"Kimi seçtiği önemli değil," dedim yine de. "Ben zaten buraya Helin için ölmeye gelmiştim, yaşamak büyük bir kumardı. Ve sen bana kumarımı kazandırdın, benim için önemli olan buydu."

HELİN AKTAN

Çok mutlu olup bir yandan da hıçkıra hıçkıra acıyla ağladığım hiç olmamıştı, bugüne kadar. En büyük acılarım geride kalmış gibi hissederken üzerine başka acılar gelmişti. Bir tanesi silinmeden diğeri üzerine eklenmişti; bir başka acı, diğer acıyla yer değiştirmişti. Nadir ölmüştü günler önce ama Lâl yaşamıştı. Hem mutluluğu hem acıyı hissetmiştim içimde ama o zaman bile kalbimin böyle çok acıdığını hissetmemiştim.

Çünkü Nadir'in öleceğine kendimi hazırlayan bir tarafım vardı ama anneme kendimi hazırlayan bir tarafım hiç olmamıştı. Onun öldüğüne inanan tarafım ile yaşadığını düşünen tarafım savaş halindeyken bile yeniden kaybedeceğimi düşünüyordum. Ta ki şu ana kadar.

Sanırım benim kalbim beklenmeyen mutluluklara kapalıydı çünkü sürekli mutsuzluklara kapılarımı açıyordum.

Taksıde Koza yanımdaydı, ben sessiz sessiz ağlarken onun ağzını bıçak açmıyordu ama ikisine de şu an öfke duymuyordum. Bir plan yapmışlardı, bu planda ben dışarıda kalmıştım, belki benimle beraber

diğerleri de kalmıştı, bilmiyordum ama bir feda, annemi bana getirmişti. Bunu anlayabiliyordum.

Kendimi bir köprünün ortasında hissettiğim zamanlarım da olmuştu; bir tarafta Koza vardı, bir tarafta Sokak Nöbetçileri. O an, iki taraftan birine, yürüyemem, derdim kendimi aşağıya atardım ama öyle değildi.

Bir tercih hakkı sunulmuştu, o tercih hakkı hemen yanımda oturan abim ve âşık olduğum adamı içindi.

"Helin," diye fısıldadı Koza bana doğru eğilerek.

"Şu an değil," dedim kısık sesle ağlamaya devam ederken.

Her ne plan yaptılarsa şu an takside Koza'yla beraber annemi almaya gidiyorduk. Bana neden bahsetmediklerini de anlıyordum, anlamıyor değildim çünkü ne Yankı'nın kendini feda etmesine izin verirdim ne de Koza'yı o arabanın içine oturturdum; birisi kendini feda edecekse kendimi öne atardım ama en azından ölümle sınanmamalıydım.

Bir tercihle sınanmamalıydım, o tercihe verdiğim yanıtla yaşamamalıydım. Yanıtımı Koza biliyordu, ben biliyordum, Harun Aktan biliyordu. Yankı'ya ne söylemişti, bilmiyordum ama Koza da ben de bir kez daha bunu dile getiremezdik, biliyordum.

Bu şekilde yaşayacaktık; tercih hakkı sunulanlar, tercih yapanlardan daha az acı çekiyordu, bunu anlamıştım.

Ben Lâl'i anlamıştım ve o an tercihimi yaptıktan sonra telefonu kapattığımda Koza'ya tek dediğim, "Lâl'i anlıyorum," oldu. "Onu artık anlıyorum."

"Helin," dedi bir kez daha Koza. "Tercihler..."

"Sus, Koza," dedim acıyla. "Yalvarırım sus."

Utanç duyuyordum, acı duyuyordum, sevgi duyuyordum, şefkat duyuyordum, nefret duyuyordum.

Elini omzuma koydu ve bakışlarım ona döndüğünde gözlerindeki acıdan daha çok heyecanı gördüm ve bir de huzuru. Onun anneme duyduğu üstün hisler, benim hislerim gibi değildi. Ben anneme bakınca sadece acı hissederken onun ne hissettiğini bilmiyordum.

"Bu da bir oyun olabilir mi?" dedim sessizce Koza'ya ve içimi çektim. "Koza, o eve gidiyoruz; beni kurtardığınız, bütün acılarımın yaşandığı o eve. Ölümden korkmuyorum ama o evde ölmekten korkuyorum ben; bu şekilde bitmemeli bir şeyler."

Elini omzumdan saçlarıma çıkardı ve tereddütle saçlarımı bir abi şefkatiyle sevdi, ardından hiç beklemediğim anda beni kendine çekip alnımdan öptü. "Hayır, bu bir oyun değil, güven bana." *Güven bana.* O an güvendim Koza'ya, göğsümdeki sıkışma kalktı sanki. Daha sessizce ağlamaya başladığımda, "İnsan çocukken en çok küstüğü yerle ve kişiyle barışmazsa büyümezmiş," dedi çenesi alnımdayken. "Biz gerçekten büyüdük mü, bilmiyorum ama en azından barışmak için bir adım bu."

Burnumu çektiğimde, "İyi bir şey mi oluyor yani şu an?" dedim sakince. "Yani gerçekten oluyor mu? Nasıl olabilir?" Güldüm, ardından bir daha ağladım. "Bir yanlışlık olmalı, şu an bu taksinin içinde ölmeliyiz mesela ya da o ev yanmalı, değil mi?"

Koza'nın da güldüğünü hissettim, ardından içini çekti. Tanıdık o sokağa girdiğimizde gözlerimi kapatmak ile kapatmamak arasında kaldım; Koza kolunu omzuma sardığında başım göğüs kafesine düştü. Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında kalbinin o hızlı atışını duydum. O kadar hızlı atıyordu ki korku muydu, heyecan mıydı, anlayamadım ama nefesi de hızlandı.

"Soldan mı?" dedi taksi şoförü bize bakıp. Hava kararmak üzereydi, güneş ortalıklarda görünmüyordu ama gökyüzünde kırmızı bir renk hâkimdi.

"İlk önce sol, ardından sağ," dedik Koza'ya aynı anda. Ben değil bu sokağa girmek, bu semte bile girmemiştim bir daha. Peki ya o girmiş miydi?

Taksi şoförü ilk önce sol, ardından sağ yaptı ve karşıdaki o apartman dairesini gördüm; o birinci katı, binanın önündeki taşlık yolu. Başımı eğip baktığımda o kırmızı ışığın yandığını gördüm ve hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim.

Sanki geçmişimiz hâlâ burada yaşıyordu; biz vardık, buradaydık ve değişmemiştik.

Koza'nın omzumdaki eli hafifçe titredi ve geriye doğru çekildi. Taksi durduğunda cebinden parayı çıkarıp verdi, sonra eli kapının koluna gitti. O benim gibi incelemedi fakat kapıyı açmadan önce birkaç saniye düşündü.

Tam o esnada apartmanın önünde araçlar durduğunda acıyla inledim fakat Koza eliyle önüme geçip ne olduğunu anlamak için ön camdan baktı.

Büyük Mercedes araçtan dört adam indi, ardından bir araç daha durdu ve ondan da üç adam indi. Üçüncü araçtan inen kişiyse Sadık Orhan'dı.

Derin bir nefes verdiğimde, Koza beni korumak için önüme uzattığı kolunu indirdi. Birbirimize baktık, başımızı salladık ve aynı anda araçtan indik.

Taksinin çevresinden dönüp apartmanın önüne ilerlediğimizde adamlar da apartmanın ön tarafına geçti ve Sadık Orhan'ın da yavaş yavaş yürüdüğünü gördüm. Göz göze geldik; ağladığımı gördüğü için mi yoksa annem içeride olduğu için mi bilmem, yüzündeki acıyla bana baktı.

Koza başıyla Sadık Orhan'a selam verdi, karşılık verdiğinde üçümüz de yan yana geldik ve yüzümüzü apartmana döndük.

O an apartmanın adını gördüm hatta hatırladım. Kalbimde kekremsi bir acı büyüdü, bunu hatırlamadığım için bile kendime kızdım.

Koza Apartmanı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri apartmanın üzerine odaklandı. Ne düşündüğümü anladı mı bilmiyordum ama kendisine bu adı neden verdiğini o an anladım.

Koza Apartmanı, kat 1, daire 2.

Üçümüz de konuşmadık ve o an, kendimi çocuk halimle orada gördüm. O demir parmaklıklı balkonda, dışarıda oynayan çocukları izlerken, aç kaldığım zaman yerdeki ekmeği aldığımda, kendimi oradan atıp bacağımı çatlattığımda. Köşedeki o kaldırımda oturup çocukları izlemiştim, sağdaki kapının önünde çok ağlamıştım, soldaki ağaçtan meyve çalmıştım.

En çok karşımdaki o kırmızı ışıklı odada kendimi öldürmek istemiştim.

Eskiden korkardım, kaçmak isterdim, titrerdim; şimdi tek hissettiğim, o ağlayan çocuğun acısıydı.

Bakışlarım yeniden Koza'ya döndüğünde, onun benim aksime korktuğunu gördüm.

"Gidelim," dedim öne doğru bir adım atıp kolunu kavrayarak. İlk önce kıpırdayamadı, ardından küçük bir adım attı, sonra bir adım daha. Dış demir kapının önüne geldiğimizde bakışlarım Sadık Orhan'a döndü ve onun aynı şekilde durduğunu gördüm. Kendimi tutamayıp, "Gelmeyecek misin?" diye sordum.

Birkaç saniye bekledi; eve baktıktan sonra başını sallayarak, "İlk önce sizin hakkınız," dedi. Hazır değildi belki, bilmiyordum ama gözlerini bana hiç çevirmedi.

Başımı sallayıp önüme döndüğümde Koza'yla beraber diğer kapıdan geçtik ve apartmana girdik. Aynı koku vardı; kül ve küf karışımı. Benim için hayatımın en kötü kokularından biriydi.

Merdivenleri çıkarken Koza bir adım arkamdaydı. Beni korumak içindi ya da korkusundandı, bilmiyordum. "Daha önce buraya geldin mi?" diye sordum kısık sesle.

"Geldim," dedi.

"Ne zaman ve neden?"

"Korkumu yenmek için geldim en çok," dedi derinden gelen bir sesle. "Ve her seferinde içeriye giremedim, dışarıdan baktım." Bir anda bileğimi tuttu. Bakışlarım ona döndüğünde son basamaktaydım. "Helin," dedi acıyla. "Ben korkuyorum."

Koza bu kadar rahat itiraf edemezdi ama etmişti. "Neyden?"

"Ölmekten değil," dedi direkt. "O evden korkuyorum. Yani sen çok bilmiyorsun; anlatmadım, anlatmak istemedim, anlatamayacağım belki de tam anlamıyla ama ben o evin içinde çok acı çektim. Korkutuyor bu ev beni."

Onun bana takside söylediğini tekrar ederek, "İnsan çocukken en çok küstüğü yerle ve kişiyle barışmazsa büyümezmiş, bu barışmak için bir adım," dedim, ardından başımı salladım. "Ben korkmuyorum Koza, korurum seni."

"Söz mü?" dedi beni şaşırtarak. "Korur musun?"

"Söz," dedim acıyla ve ağlamamak için kendimle inatlaştım. "Söz, Koza," dedim. Ona abi demek istedim ama o kelime dudaklarımdan dışarıya çıkmadı.

Başını salladı ve gözlerini kapıya dikerek oraya doğru yürüdü. Önüne geçtiğimde kapalı kapıyı açmak için cebinden bıçak çıkardı ve kilidi açmaya çalıştı fakat eli o kadar titriyordu ki bunu başaramadı. "Ver bana," deyip elimi öne uzattım. Titremiyordum, birazcık bile. Hiç şüpheye düşmeden bıçağı bana verdi.

Kapıyı açmak için uğraştığım esnada, "Bu hünerleri nereden biliyorsun?" diye sordu gülümsemeye çalışarak.

Ben de gülümseyip kilidin dilini bulduğumda bakışlarımı ona çevirdim. "Arkamda kendini göstermeyen bir abi varmış, gölge gibiymiş," dedim ve kapıyı tek bir hamleyle açtım. "O öğretti dolaylı yoldan."

Bu kez içtenlikle gülümsedi ve omuzlarını dikleştirdi. "Harika bir abiymiş demek isterdim ama sanmıyorum."

"Eh," dedim başımı omzuma düşürerek. "Harika sayılmaz hatta bana çok çektirmişliği de olmuştur ama çocuk gibi kalbi vardır."

"Ayıp oluyor ama," dedi kaşlarını çatarak. "Çocuk falan da deme öyle, kaç yaşında adamım ben."

"Çocuksun, Koza," diye mırıldandım. "Ve bugün biraz daha büyüyeceksin."

Kapıyı itekledim ve ardına kadar açıldığında bakışları içeriye döndü. Onunla beraber baktığımda içeri ilk giren ben oldum, o yine arkamda kaldı.

Sağ tarafta mutfak vardı, o mutfakta zorla yerden yemek yedirmişliği olmuştu. Aç olduğum için yemiştim, yemek zorunda kalmıştım; bir an bile vicdanı sızlamamıştı.

"Burada sıcak suyla bacağımı yakmıştı," deyip sol bacağını tuttu. "Sadece karşı geldiğim için yaptı bunu. Çok canım yanmıştı ama ağlamamıştım." Yutkundum fakat hiçbir cevap vermedim. Onun acısını gizlemek için çığlık atamayışı, şu an karşımdaydı. O mutfakta yerde kıvranıyordu, bacağı yanıyordu; ben diğer tarafta yerdeki yemeği yiyordum. Çocukluğumuz ilk defa beraberdi ama acıyla beraberdi.

Oturma odasının önünden geçerken orada defalarca yerde tekmelemişti beni.

"Burada kolumu kırmıştı," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sonra neden hastaneye götürdü, inan bilmiyorum. Belki de bir kez daha kırmak içindir."

Onun da evin her köşesinde anısı vardı, bunu görebiliyordum. Şimdi o odanın içinde ben yerde tekmeleniyordum, o belki de beni korumak için öne geçiyordu ve kolu kırılıyordu. Ayrı ayrı çocukluk geçirmiştik ama şimdi beraberdik.

Koridordan geçerken duvarlardaki rutubeti gördüm, banyonun tam yanından geçerken saatlerce orada kendimi yıkamak için savaş verdiğimi hatırladım. Temizlenmek suyla olur sandığım dönemlerde çocuktum; onun vücudumdaki izlerini temizlemek aslında mümkün değildi.

"Burada beni boğmaya çalışmıştı," dedi kısık sesle. "Neredeyse ölecektim ama ölmedim. Sudan korkuyorum bu yüzden biraz."

Sabunla saçlarımı, kollarımı, bacaklarımı temizlemeye çalışırken onu küvetin içinde boğuyordu. Yine o banyoda beraberdik, aynı acılardı ama ayrı büyümüştük.

"İyi ki ölmedin," dedim ve kırmızı ışıklı odanın kapısının önünde durdum. "İyi ki ölmedin ve şu an yanımdasın."

Kapının altından kırmızı ışık vuruyordu, kapalıydı ve içeride hiçbir ses yoktu. Birbirimize baktık, sonra elim kapının koluna gitti. Ufak bir sesin ardından kapı açıldığında gözlerimi kırmızı ışık aldı; sanki çocukluğumdan daha canlıydı, daha acılıydı ve bir o kadar da daha korkunçtu ama ben korkmuyordum.

Bakışlarım odanın içinde gezindi ve hâlâ aynı kalan yatağı gördüm; yatağın karşısındaki o eski giysi dolabını ve kapalı perdeleri.

O yatakta uzanıyordum; altımda iç çamaşırım vardı, üzerimde beyaz atletim. Eli vücudumda dolaşıyordu. Haykırıyordum, acıyla inliyordum, kaçmaya çalışıyordum; ağzımı kapatıyordu. Küçüktüm, bir bacak boyu kadardım ama vicdanı bile sızlamıyordu. Eli bütün vücudumda gezerken en sonunda saçlarımı çekiyordu. Vücudu ağırdı, üzerimdeydi; nefes almakta bile zorlanıyordum fakat o ellerini bacaklarımda gezdiriyordu.

Titremeyi bekledim, korkmayı ama yine tek hissettiğim o yatakta yatan kız çocuğunun acısıydı.

"Bu odada," dedi Koza ve devamını getirmedi.

"Sus," dedim sadece. "Sus."

Koza'nın derin nefesini duydum, onun derin nefesiyle yatağın köşesinde oturan, sırtı dönük olan kadını gördüm. Koza'nın annesini. Benim annemi. Helin'i.

O yatakta hâlâ çocukluğum yatıyordu; atleti kana bulanmıştı ama yalnız değildi. Yerde abisi acıyla yatıyordu ama o da yalnız değildi, annem oradaydı.

Koza kaskatı kesildiğinde ne yapacağımı bilemeden birkaç saniye öylece bekledim. Hayatımın bütün yüzleşmelerine şahit olmuştum, hepsinden tek tek kurtulabilmiştim ama şimdiki bu yüzleşmeden kalbim nasıl galip gelecekti, bilmiyordum.

İçeriye doğru birkaç adım attığımda başını çevirip bize bakmadı. Kısa saçları direkt dikkatimi çekti, yamuk kesilmişti halbuki en son gördüğümde uzundu ve kesmemi istemişti. Kestikten sonra onu yeniden uzun saçlı gördüğümü hatırlıyordum ya da bu benim zihnimin oyunuydu, bilmiyordum. O odada onunla hiç konuşmamış olabilir miydim?

Ama onun saçlarını kesmiştim.

Yatağın köşesine gittiğimde onu profilden gördüm. Dalgındı, kapalı pencereye doğru bakıyordu ve hafif hafif nefes alıyordu. Üzerinde yine

beyaz geceliği vardı.

Gözlerim acıyla dolduğunda bütün anılar şu an bu odanın içindeydi. Bu odanın içinde ben vardım, çocukluğum vardı. Çocukluğumda defalarca seslendiğim ama bana gelmeyen annem şu an buradaydı.

"*Öleni diriltemezsin,*" yazıyordu bir kitapta. Öylesine bir cümleydi ama ben bunun gerçekleşmesi için o zaman her şeyimi verebilirdim çünkü beni annemin kurtaracağına inanmıştım.

Önüne geçip hafifçe eğildim. Kalbimde bir acı canlandı, o acı dağılıp parçalandı. Bakışlarım Koza'ya döndüğünde hâlâ sabit bir şekilde durduğunu gördüm. Annemin günlüğünü okumuştu; o günlükte annem Koza'ya sevgisini değil, bana olan sevgisini anlatmıştı fakat bunlar bile Koza'nın gözlerinde gördüğüm sevgiyi bitirmemişti.

Çöktüğüm yerde yüzüne bakarken bakışları bana döndü; o kadar boş bakıyordu ki yine karşımda bir kez daha kurtulamayan Helin'i gördüm, başka bir evrendeki geleceğimi. Eğer bu odadan kurtulmasaydım dönüşeceğim kişi annem olacaktı.

Kalbimde kocaman bir acı vardı, tek hissettiğim acıydı; geçen zamanın acısıydı, yaşananların acısıydı.

Koza, "O, değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla. O olduğunu biliyordu ama inanamıyordu. İnanamama sebebi, senelerdir bu anı beklemesindendi.

Ne diyeceğimi düşündüm; bir kez daha kendimi tanıtmayı, Koza'yı söylemeyi, olanları, bu odayı. O an fark ettim: Kalbimdeki acının yanında koşa koşa ona her şeyi anlatmak isteyen tarafım canlıydı çünkü çocukken görüyordum, herkes bir şekilde annesine koşuyordu. Sadece canı yandığında da değil; en güzel anılarında, en mutlu zamanlarında, başarılarında. Şimdi sadece acıları değil, mutluluklarımı da anlatmak istedim.

Anne ben âşık oldum, demek istedim. *Anne benim kardeşlerim var. Anne ben artık umut ediyorum. Anne biliyor musun, ben anne olacağım bir gün. Seveceğim çocuklarımı. Severim, değil mi anne?*

Birisi öldüğünde ona gidip hiçbir şeyi anlatamıyordun; bir mezara bile gidip anlatamamıştım. Şimdi ona her şeyi anlatmak istiyordum, en başından sonuna kadar.

Ne demeliydim? Ne söylemeliydim?

Koza'ya baktım, yanıma gelmedi, annemin arkasında ayakta durmaya devam etti, adım atsa düşecek gibiydi.

Ben olsaydım ne duymak isterdim, diye düşündüm.

"Seni," dedim boğazımı temizleyerek. "Buradan kurtarmaya geldik."

Annem kaşlarını kaldırdı ve başını yavaşça Koza'ya çevirdi. Koza'nın gözlerinden acılı bir ifade geçti, ardından yatağın koluna tutundu. Annem başını yeniden bana çevirdi. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Seni hatırlıyorum," dedi sakin bir sesle. İlk önce duraksadı, sonra gözleri açıldı, ardından, "Saye," dedi iç çekerek. "Seni hatırlıyorum."

"Evet," dedim, sesim titredi; bu kez korkudan değil, acıdan ve özlemden. Neye özlem duyduğumu bile bilmiyordum. İnsan hiç sarılmadığı birine sarılmanın özlemini duymazdı, duymamalıydı. "Ve geldim." Koza'ya baktım. "Geldik. Biz geldik. Seni buradan çıkaracağız."

"Ama senin öldüğünü söyledi," dedi kaşlarını çatarak. Eli boynuna gitti, ardından ensesine. "Hayal gördün dedi bana. Hayal miydi? Şu an mı hayal?" Bir anda hiç ummasam da yüzüme dokundu, yanağıma dokundu. Annem yanağıma dokundu. "Gerçekten Saye'sin, değil mi?" Eli boynuma gitti, anahtar kolyesini çıkardığında derin bir nefes verdi. "Saye," dedi, sanki tek kanıt buymuş gibi. "Sensin," dedi ve gözlerindeki o hissizlik bulut gibi dağıldı. "Sensin," dedi.

"Benim," dedim ve elim yüzümdeki eline doğru gitti. Elinin tersi kurumuştu, sertti ama dokunuşunda bile şefkat vardı. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Biliyordu, bunu görmüştüm gözlerinde ama öldüğümüze inanmıştı. O da bir yalanla yaşamıştı.

Başını çocuk gibi salladı ve diğer elini de yüzüme koydu. Acı şefkatle yer değiştirdiğinde, "Kızımsın," dedi ve gözleri doldu, ardından ağlamaya başladı. "Kızımsın sen. Saye'sin. Anahtarı ben sana bıraktım, kaybetmemişsin." Ağlamaya devam ederken eli yüzümde gezindi. "Kaç yaşındasın?" dedi, belki de en acılı soruydu. "Ne kadar büyüdün? Sayamıyorum, ne kadar oldu?"

Kendimi tutamayıp ben de ağlamaya başladığımda, "Yirmi dört," dedim. "Ve büyüdüm, evet ama yaşadım da. Buradayım, ölmedim. Hayal değil, buradayım. İstersen her gün hayal olmadığımı söylerim sana."

"Bu bir oyun değil, değil mi?" diye sordu bu kez de. "Diğer oyunlar gibi değil bu da, değil mi?"

"Değil," deyip ellerini tuttum, ardından ne yapacağımı bilemedim ve dizlerine koydum. "Seni almaya geldim." O an Koza'ya yeniden baktığımda onun öylece durmuş, bizi izlediğini gördüm. Bir heykel gibi,

hareket bile etmeden. Gözlerindeki o acıyla ve başka bir duyguyla. Bir vahşinin gibi. Kıskançlık değil, imrenme.

"Geldik," dedim bu kez başımı sallayarak.

Annem başını Koza'ya çevirdi. "O kim?" dedi düz bir sesle, ardından dehşetle bana döndü. "Yoksa bu bir tuzak mı? Onun adamı mı?" Bana doğru eğildi. "Tehdit mi ediyor? Kötü biri mi?"

Bu kez canım Koza için acıdı ve onun hissettiklerini düşünmek bile istemedim. Koza başını ağır ağır iki yana salladığında, "Ben kötü biri değilim," dedi. Koza'nın anneme ilk söylediği cümle bu oldu, en acısı da buydu.

Bugün sırtıma aldığım yük, başka hiçbir yüke benzemiyordu.

"Hayır," dedim, sonra ne yapacağımı düşündüm, o düşündüğüm aralıkta annem gözlerini gözlerime dikti. "Bana iki çocuğun olduğundan bahsetmiştin, hatırlıyor musun?" diye sordum. "Öldüklerini, küllerini savurduğunu." Başkası olsa anlardı ama annem anlamadı. Öylece bakmaya devam etti. "Biz..." dedim ve Koza'ya baktım. "İkimiz de yaşıyoruz. Diğer çocuğun da yaşıyor yani. O benim abim, anne." Abim dedim, ona abi dememin nedeni, annemin duymasını sağlamaktı.

Annemin eli göğüs kafesine doğru gitti ve bakışları benden ayrıldı, arkamdaki duvara odaklandı.

Tam o esnada Koza, bir anda durduğu yerden ayrıldı ve annemin önüne geçerek, "Ben kötü biri değilim," diye acıyla inledi. Annemle sakinliğimizin aksine bütün vücudu titriyordu. Ellerini koyacak yer bulamadı; ilk önce annemin dizlerine koydu, sonra omzuna, ardından yüzüne. "Beni hiç mi hatırlamadın?" diye sordu. "Yani beni büyüttün sen biraz. Hiç mi hatırlamıyorsun? Biliyorum, beni sevmedin ama önemli değil. Ben seni çok aradım; beni sevmemeni anlıyorum, sevemezsin zaten ama ben seni seviyorum."

Nefes nefese konuşurken eli boynuna gitti, kolyesini çıkarıp ucundaki anahtarı gösterdi. "Bak, bende de var; inanmıyorsan fotoğraf da var. Çizdim de hatta. Ne istersen var. Beni sevmek zorunda değilsin ama benden korkma, tamam mı?" Gülümsedi sonra ellerini yine koyacak yer bulamadığında annemin yüzüne yerleştirdi. "Yaşıyorsun," dedi büyük bir şaşkınlıkla, sanki bir uykudan uyanıyordu. Annemin ellerini tuttu, tersini öptü; parçalandığımı hissettim. "Yaşıyorsun, buradasın." Gülmeye başladı bu kez, sonra duraksadı. "Biliyor musun, senin için geldim en çok buraya. Yani korkuyorum buradan ama senin için de geldim. Çok aradım seni."

"Koza," diye mırıldandım ama durmadı, hızla devam etti. Zaman ve yer algısını tamamen yitirmiş gibiydi.

"Ben seni çok iyi hatırlıyorum, biliyor musun? Her şeyi hatırlıyorum, hatırlamadığımda çok kızıyorum kendime ama hatırlıyorum. Sen beni sevmek zorunda değilsin, gerçekten değilsin ama ben seni seviyorum. Sana anlatacağım çok şey var, hepsini düşünmüştüm ama uçtu gitti." Bir kez daha annemin ellerini öpmek istedi ama annem ellerini kurtardı ve gözlerini irileştirerek ona baktı.

"Koza," dedim daha yüksek sesle. "Koza, sakinleş."

Beni duymuyor gibiydi. "Anne," dedi kısık sesle, ardından bir kez daha, "Anne," dedi. Gözlerinin dolduğunu gördüm. "Beni hiç mi sevemezsin? Beni biraz da olsa seviyorsun sanıyordum ama günlüğünü okudum. Okumak istemezdim ama okudum. Orada hep Saye'yi sevmişsin, beni hiç sevmemişsin ama belki bunu bilerek yapmışsındır yani Harun okur diyedir. Değil mi?" Acıyla dolan gözlerini elinin tersiyle sildi. "Anneler çocuklarını sever, değil mi? Sevmişsindir beni."

"Koza," dedim, elimi omzuna koyup çekmeye çalıştım ama gücüm yetmedi.

"Bütün o yaşadıklarının sorumlusu ben değilim," dediğinde bu kez sesi öfkeli çıktı ama bir yandan da ağlıyordu. "Bir çocuk kötülüklerin sorumlusu olamaz, anne. Saye'yi bırakmadın ama beni o adama bırakıp gittin. Niye gittin? Biliyordun kötü bir adam olduğunu. Beni de götürebilirdin!" Sesi yükselmeye başladığında annem korkuyla irkildi ve geriye çekildi. "Çok canım yandı! Anne, bana yapmadığı şey kalmadı ve sen yoktun. Bırakıp gittin beni."

"Koza!" diye bağırdığımda yüzünü tutup kendime çevirmeye çalıştım ama gözlerini annemden ayırmadı. "Kendine gel!"

"Ben senin yüzünden kendimi hep kötü bildim," dedi anneme. "Ama en çok seni sevdim. Eğer beni bırakmasaydın böyle bir adam olmazdım." Elinin tersiyle bir kez daha gözlerini sildi ve bu kez yalvarır gibi, "Sana çok kızgınım," dedi acıyla. "Ama sana sevgim hâlâ aynı, hiçbir şey değişmedi. Bir kere sarılsan affederim, biliyor musun?" Ağladığımı yanağımdaki ıslaklığı hissettiğimde fark ettim. "Benim için de sarılmak zordu ama başarabildim, sen de yaparsın bence."

"Koza," dedim bu kez ağlayarak. "Yapma, şu an değil."

"Ben ölmeyi de istedim," dedi Koza. "Yani böyle bir adamın çocuğu olmak çok ağırdı, bir tecavüzden doğmak. Anne inan, ölmeyi

istedim. Boğduğunda, dövdüğünde, aç bıraktığında... Sonrasında da ölmek istedim, bununla yaşayamadım ama belki beni affedersin diye seni de aradım. Neden affedeceksin, değil mi? Ama ben suçlu değilim."

"Koza!" diye bağırdım. Bana bakmadı. Bu kez daha sert bir şekilde yüzünü yüzüme çevirdiğimde, "Abi!" diye inledim. "Yapma, senden korkmuyorsa bile artık korkacak, yapma!"

Bomboş bakışlarla bana döndü. "O yaşıyor," dedi dehşetle, ardından gülümsedi, sonra aynı acıya döndü. "Ama beni hâlâ sevmiyor, Helin. Gerçekten sevmiyor. Baksana, sana baktığı gibi bakmıyor bana."

Aslında annem ikimize de aynı bakıyordu, değişen bir şey yoktu fakat Koza annemin onu sevmediğine inanıyordu.

"Şu an değil," dedim fısıldayarak. "O iyi değil, şu an değil, ne olur yapma."

"Hiç mi sevmeyecek beni?" diye sordu. "Bu beni çok üzüyor."

Elimi saçlarıma geçirip ne yapmam gerektiğini düşündüm, ne yapabileceğimi fakat hiçbir sonuca ulaşamadım. Haykırmak istedim, kaçmak istedim ve o an Koza'yla aramızdaki farkı anladım. O, bu hayatta en çok anneme inanmıştı ve onun tarafından terk edilmişti, bir gün geri döneceğini de düşünmüştü.

Ben hiç terk edilmemiştim, öldüğüne inandırılmıştım.

Belki bu kötülüktü ama Koza da öldüğüne inansaydı böyle olmazdı. Canı daha az yanardı.

Koza anneme dönüp başını iki yana salladı. "Olsun," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Sevme, yaşıyorsun sonuçta. Hayattasın."

"Helin," diye bir ses duydum ve bakışlarım kapıya döndü; seslendiği kişi ben değildim, annemdi. Kapıda Sadık Orhan vardı. Annem bakışlarını kapıya çevirdikten sonra başını iki yana salladı çünkü bir tuzağa düştüğüne inanıyordu, bunu anlamıştım.

"Bana kötü bir şey mi yapacaksınız?" diye sordu ve gözleri direkt bana döndü.

"Helin," dedi Sadık Orhan bir kez daha ve içeriye girdi; annemse irkilerek geriye kaçtı. Sadık Orhan ellerini kaldırdı ve korkuyla, "Tamam," dedi teslim oluyormuş gibi. "Hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum, sadece bana öyle bakma ne olursun." Çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve odanın içine baktım, sonra kırmızı ışığa. Bu bir insanın yaşayacağı en büyük yüzleşmeydi. Geçmişim buradaydı, karşımda annem

vardı. Koza hesaplaşma içerisindeydi ve öz babam anneme yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

"Sen kimsin?" dedi annem bir kez daha Sadık Orhan'a. "Bana kötü bir şey mi yapacaksın?"

"Sana hiçbir zaman kötü bir şey yapmadım," dedi Sadık Orhan sakin bir sesle. "Senelerdir seni aradım ben. Hiç mi hatırlamıyorsun beni?" Annem başını iki yana salladı; hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Biz seninle aslında unutulacak şeyler yaşamadık. Bana böyle yabancı bakma, böyle korkuyormuş gibi bakma."

"O iyi değil," dedim kısık sesle ama artık kimsenin beni duymadığını biliyordum. O kurtulmuştu ama nasıl iyileşecekti, bilmiyordum. İyileşir miydi?

Bir kurtuluş olmalıydı, bir çıkış noktası, bir yol, bir umut. Beynim çalışmıyor gibiydi, aklım durmuştu; hangi tarafa gideceğimi, kaç parçaya bölüneceğimi bilmiyordum.

"Beni unutamazsın," dedi Sadık Orhan. "Ben bu hayatta sadece seni sevdim."

Onlara sırtımı dönüp derin bir nefes aldım, ardından pencereye ilerledim. İçeride küf kokusu vardı, rutubet. Bu kokuyu unutalı çok olmuştu fakat şimdi bu odadaydım ve yine geçmişimle beraberdim. Aklımı nasıl kaçırmıyordum hâlâ? Bu kadarı çok fazlaydı.

Bir kurtuluş bile bu kadar can yakıcı olmamalıydı.

Nefes alamadığımı hissettiğimde perdeleri sertçe çektim, elim hızla pencerenin koluna gitti, açmaya çalıştım, gücüm yetmediğinde hırladım ve zorlukla aşağıya indirdiğimde pencerenin tahtaları döküldü, cam titredi.

Pencereyi açtım ve ellerimi pervaza koyup derin bir nefes alarak gökyüzüne baktım. Birkaç kez bunu tekrar ettiğimde bu odanın bütün geçen korkularımı gün yüzüne çıkardığını hissediyordum.

Bu odadaydım, istismara uğruyordum, istemediğim halde bana dokunuyordu; beni dövüyordu, aç bırakıyordu, ölmek istiyordum.

Ölmek istiyordum, ölmek istiyordum, şu an bile ölmek istiyordum.

Acıyla bakışlarımı aşağıya indirdim; nefes almakta zorlanırken tamamen nefesim kesildi.

Geçmiş oradaydı, kurtarılmıştım ve şimdi gelecek de oradaydı; Yankı aşağıda duruyordu.

Sırtı bana dönükken pencerenin sesiyle bakışları direkt bana döndü ve şimdi yine o küçük kız çocuğuydum. O da erkek çocuğu. Aşağıdan

bana bakıyordu. O gün yüzü kir içindeydi, şimdi kan. Üstü çıplaktı; bir hırka giymişti, hırkanın fermuarı açıktı. Bir gözü hafifçe kapalıydı, dudağı patlamış, yanağı morarmıştı ama gülümsüyordu.

Geçmiş ile şimdi dans etmeye başladı.

Zafer gülümsemesi değil, başka bir gülümseme. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama pencerenin altına geldi ve yukarı bakıp gülümseyerek, "Hey," dedi. "Tırmanmamı ister misin?"

Geriden bir siren sesi geliyordu fakat bu kez polis sireni değildi, ambulansın sesiydi. Anlamıştım.

Arkamda annem vardı, yataktaydı, o benim kurtulmadığım tarafımdı. Karşısında Sadık Orhan duruyordu: benim babam ve annemin belki de tek âşık olduğu kişi. Onu unutmuştu; zihni silmişti. Acılar, güzel anıları yok etmişti. Eğer bu odada kalsaydım o olacaktım.

Annemin ayaklarının ucunda Koza vardı, abim. O beni kurtarmasaydı ben annem gibi olacaktım.

Karşımda gelecek vardı, bu pencereden kurtulmuştum ve bu kadına dönüşmüştüm. Bu odanın içinde geçmiş hâlâ nefes alırken şimdi ben buradaydım ve her şeyi asıl kurtaracak kişiydim. Geçmişi de geleceği de. Bu kez Koza'yı, abimi kurtaracak kişi de bendim.

Tarih tekerrür etmişti, geçmiş yinelenmişti fakat bu kez ben büyümüştüm.

Bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda gözlerimi Yankı'dan ayıramadım. Bu da bir zafer gözyaşı değildi ama bir parçamın kurtulduğunu ve tamamen iyileştiğini hissediyordum. Öyle yüksek sesle ağladım ki yerde oturan Koza bile o an koşup yanıma geldi ve benimle beraber aşağıdaki Yankı'yı gördü.

Hayır, sadece onu gördüğüme ağlamıyordum, her şeye ağlıyordum. Bir anda Koza'ya döndüm ve onu kendime çekip ağlayarak öyle bir sarıldım ki aklım çıkacak gibiydi. "Seviyor seni," dedim zorlukla konuşarak. "Gerçekten seviyor, sadece hissetmiyor. Ben onu anlıyorum. Geçecek." Geriye çekildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım, ardından bir kez daha sarıldım. "Geçecek, Koza."

Siren sesi gelen ambulans apartmanın önünde durduğunda bakışlarımı arkama çevirdim ve annemin olduğu tarafa yürüdüm. Şimdi her şey daha şeffaftı, daha gözle görülürdü, daha anlaşılırdı.

Koza'dan beklemiyordum ama benden önce elini uzattı. "Anne," dedi zorlukla ve o kelimeyi dile getirirken parçalandığını hissettim. "Biz geldik, seni kurtarmak için. Tut elimi."

Başımı yutkunarak iki yana salladım. "Anne," dedim ben de. "Biz hiç kül olmadık, sen de bizi hiç savurmadın."

Annem bir bana, bir Koza'ya baktı. Kırmızı ışıklara rağmen vücudundaki izleri görüyordum; gözlerindeki acıyı, çektiği fiziksel işkenceyi.

Koza eli havada anneme bakarken, annem o eli tutmazsa bu Koza'nın umudunun bitişi olacaktı, biliyordum.

Kendimi bile feda etmek isteyecek kadar içten diledim, annemin Koza'nın elini tutmasını ve oğlunun kalbine ufak da olsa bir umut tohumu ekmesini.

Annem bize bakmaya devam etti ve gözleri Koza'nın titreyen eline kaydı. Aşağıdan sesler duyuldu, yardıma geliyorlardı.

Her şeyimden o an vazgeçecek kadar içten diledim, annemin Koza'nın elini tutmasını ve oğlunun kalbine ufak da olsa bir inanç tohumu ekmesini.

Annem, aşağıda duran elini havaya kaldırdı, onun da eli titriyordu. Koza'nın uzattığı elini yavaşça, korkarak ama isteyerek tuttu. Parmakları sıkıca kavradığında derin bir nefes verdim ve gülümsedim.

İçeriye sağlık çalışanları girdiğinde taşıdıkları sedyeyi öne getirdiler. Koza'ya baktım; yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki daha önce onu böyle gülümserken görmemiştim.

İnanç, umut ve sevgi.

Koza annemin kalkmasına yardım ederken sağlık çalışanları da destek oldu ve ben de diğer elini tuttum. Sadık Orhan öylece izlerken hareket dahi etmiyordu fakat gözlerinde büyük hüzün vardı.

Annem yürümekte zorlanırken sağlık çalışanları onu sedyeye yatırdı; Koza onun elini bir an bile olsun bırakmazken bir sağlık çalışanı, "Yardımcı olacağız," dedi Koza'ya. "Şimdi izin verir misiniz?"

"Koza," dedim ona dönüp, bakışlarını bana çevirdi. "Yanıma gelir misin?" Koza, annemin eline baktı, ardından zorlukla da olsa onu bırakıp bana yaklaştı; o sırada Sadık Orhan'sa sağlık çalışanlarıyla beraber dışarıya çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Koza kaşlarını kaldırarak. "Gitmemiz gerekiyor ve..."

Bir anda tahta yatağın ayak ucuna doğru tabanımla sertçe vurdum. Koza gözlerini açtığında bir kez daha vurdum, ardından bir kez daha. Ayak ucunda çatlak oluştu, eskimiş sunta yavaşça dağılmaya başladı. Bir anda büyüdüğüm, acılar çektiğim o yatağa ilerledim ve çekiştirmeye

başladım. Bütün gücümle yatağı çektiğimde çarşafı yırtmaya başladım. "Kurtulacağım," dedim dişlerimin arasından. "Kurtulacağız."

Koza beni izlerken yatağın altındaki ince sünteyi tek bir tekmeyle ayırdım ve bir parçasını elime alıp giysi dolabına vurmaya başladım. Eskimiş iki kapılı tahta dolapta delikler oluştu, ardından içindeki çocukluk kıyafetlerimi gördüm.

Hâlâ saklıyordu.

Öfkeyle haykırdığımda kıyafetleri dışarıya fırlattım ve birkaç tanesini yırttım. Koza o sırada ellerim havadayken tutmaya çalıştı ama ona da direndim ve dolabı tekmelemeye başladım. "Dur," dedi ama durmadım. "Dur!" diye bağırdı bu sefer.

"Burada bir daha kimse yaşamayacak!" dedim yüksek sesle. "Burada başka kimse olmayacak!" Yere düşen çocuk atletine baktım; küçük pantolona, küçük tişörte. "Hiçbir çocuk bu odada büyümeyecek!"

"Helin!" dedi Koza ve omuzlarımdan tutup beni sertçe kendine doğru çevirdi. "Rahatlıyorsan yap ama kendine zarar vereceksin."

Başımı iki yana salladım ve o kırmızı ışığın altında yüzünü incelerken, "Korkma," dedim tek nefeste. "İçinden ne geliyorsa onu yap, korkma!"

Korkusunu yenememişti; bunu biliyordum, görebiliyordum ama bir anda dolabın köşesinden çıkan tahta parçasını eğilip aldı ve hiç düşünmeden, şüpheye bile düşmeden sertçe tavanda asılı olan kırmızı ışığa çarptı. Ampul yüksek bir ses çıkararak patladığında karanlık bize kucak açtı, ardından dışarıdaki sokak lambasının loş ışığı odayı doldurdu.

Nefes nefese ona bakarken, "Konu ışıklar değil," dedi elindeki tahtayı yere atarak. "Bu oda, yatak, dolap değil. Ben ışıklardan korkmuyorum, ben kendimden korkuyorum ve bu da geçecek. Senin de geçecek." Elleriyle yüzümü tuttu ve beni kendine çekip sarıldı. "Hatta geçti bile senin. Kalanlar da yok olacak."

Kollarımı beline doladım ve birkaç derin nefes aldım, ardından sakinleştiğimi hissettim. "Onu yeneceğiz," dedim dişlerimin arasından. "Ve o zaman tamamen kurtulacağız."

Eli saçlarıma kaydı; Koza ilk defa saçlarımı şefkatle sevdi, bu odanın içinde saçlarımdan nefret ederken şimdi abim saçlarımı sevdi. Makasla kestiğim saçlarımdaki kırgınlık, abim sevince sanki geçti.

Bir cevap vermedi, söz demedi ama bunu istediğini biliyordum.

Birkaç dakika orada durduk, ardından yeniden nefes alamadığımı hissettiğimde Koza'dan ayrıldım ve kapıya doğru yürüdüm; Koza da peşimden gelirken bu kez ikimiz de evi bir kez daha incelemedik.

Dış kapıya geldiğimizde ise karşı komşuyu gördüm ve bir şaşkınlık daha yaşadım; hâlâ aynı kişiydi. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Gözlerim merdivenlere kaydı, diğer insanlar da merakla bakıyorlardı. Hepsi sessiz kalmıştı, bir çocuğun çığlıklarına kulak tıkamışlardı, ellerini bize uzatmamışlardı. Bazıları artık yoktu ama görüyordum, bazıları hâlâ bu apartmandaydı. Kim bilir başka nelere kulak tıkamışlardı.

"Merhaba," dedim karşı komşuya hiç ummadığı anda.

Kaşları havaya kalktı. "Merhaba," dedi.

"Beni hatırladınız mı?" diye sordum. Bir süre baktı, ardından başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Helin ben," dedim. "Harun Aktan'ın yeğeniyim. Hani şu çocukken istismara uğrayan, dövülen hatta bazen sizden yardım isteyen Helin. Eminim öldüğümü düşünmüşsünüzdür ama ölmedim. Sizi net hatırlıyorum hatta. Çocuğunuzu benimle görüştürmek, Harun Aktan'a yaklaştırmak bile istemiyordunuz." Koza kolumu tutup beni uzaklaştırmak istedi ama izin vermedim. Kadın yutkundu, dudakları aralandı. "Unuttun," dedim kadına direkt. "Benim de bir çocuk olduğumu. Gelip senden yardım istediğimde kapıyı suratıma kapattın. Söylesene, geceleri nasıl uyuyorsun?" Saçları beyazlaşmıştı, çökmüştü ve artık gözleri o kadar da acımasız bakmıyordu. "Aslında bu sorunun cevabı umurumda bile değil, eğer huzur içinde ölmek istiyorsan bana kapattığın kulaklarını başka çocuklara kapatma." Merdivendeki insanlara baktım. "Siz de öyle."

"Helin, hadi," dedi Koza çekerek ama zaten cevap vermesini bile beklemeden merdivenleri inmeye başladığımda gözyaşlarımı sildim ve omuzlarımı kaldırdım.

Yıkılmış bir şekilde girdiğim bu evden, şimdi dik bir şekilde çıkıyordum.

Aşağı kapıya geldiğimizde Koza'ya dönüp gerçeklik payı olan bir imayla, "Yakmayacak mısın keyif sigaranı?" diye sordum. "Şu an bunu hak ediyorsundur çünkü ben yapacağım."

Koza'nın gözlerinden anlayamadığım bir ifade geçti; utançla bakışlarını kaçırıp, "İzin verirsen," dedi. "Son keyif sigaramı Nil'le paylaşmak istiyorum." Benden çekiniyordu ve o an nedenini anladım. Yanımda en

son içtiği keyif sigarası, benim yıkımımdı. "Çünkü en çok ona annemi anlattım."

Hâlâ yüzüme bakmıyorken, "Anladım," dedim ve kapıdan dışarıya çıktım. "Nasıl istersen."

Dışarıya çıkıp yürüdüğümüzde ilk gözüme çarpan, açık ambulans kapısından görünen sedyede yatan annem ve başındaki sağlık çalışanlarıydı. Soldaki kaldırımda Sadık Orhan oturuyordu; onu daima dik durmaya çalışan ve başını eğmek istemeyen bir adam sanıyorken şimdi tamamen yıkılmış gibiydi.

Yanında ise Yankı vardı, ayaktaydı. Çıktığımızı gördüğünde direkt bize yaklaştı; yine ağlamaya başladım fakat bu kez onu canlı gördüğüm için ağlıyordum. Yaşattığı korkunun haddi hesabı yoktu; ölecek sanmıştım, bir kez daha göremeyeceğimi sanmıştım fakat şimdi karşımdaydı.

Koza'yla direkt birbirlerine sarılırlarken Yankı'nın gözü üzerimdeydi. İkisi de geriye çekildiğinde, Koza Yankı'ya, "Yolun yarısını geçtik," dedi umutla. "Onu kurtardık."

Yankı başını salladı ve bana bakmaya devam etti.

Yüzü yakından daha kötü görünüyordu. Turkuaz gözlerinden bir tanesi kan çanağına dönmüştü, patlayan dudağındaki kan kurumuştu. Boynunda parmak izleri vardı. Üstünün neden çıplak olduğunu bilmiyordum ama çenesinden akan kan, çıplak göğüs kafesine doğru inmişti.

Kollarını iki yana açtı ve kaşlarını kaldırarak, "Bana çok kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sarıldığında..."

Hiç düşünmeden birkaç adımla boynuna atladım ve ona öyle sıkı sarıldım ki gözlerimden akan yaşları durduramadım. Ölmemişti, yaşıyordu; bir tercih hakkının ucundaki olumlu ya da olumsuz yanıt değildi. Gözlerimi sıkıca yumup kokusunu içime çektim, gözlerimden yaşlar akarken boynundan öptüm; onun da kolları sıkıca belime dolandı. Geriye çekildiğimde yüzünü ellerimin arasına alıp öpmeye başladım. Kan umurumda bile değildi. Yankı güldüğünde eli saçlarımda dolaştı. İç çeke çeke öperken geriye çekildim ve bir kez daha ona baktım.

Ve o anda Sadık Orhan'ın bizi izlediğini gördüm; öfkeyle ya da kibirle değil. Özlemle, belki de kendi geçmişiyle.

Bir kez daha öptüm, bir kez daha sarıldım, bir kez daha ona baktım. "Bir şey de," dedi Yankı gözlerini açarak. "Helin."

Son kez öptüm, son kez sarıldım, sonra geriye çekilip yüzüne öyle sert bir yumruk geçirdim ki Koza şaşkınlıkla bağırdı ve Sadık Orhan oturduğu yerden âdeta zıplayarak kalktı.

"Aptal herif!" diye bağırdım, Yankı büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken. Bu kez de karnına sert bir yumruk geçirdim. Öne eğildiğinde yumruklarımı sıkarak ona baktım. "Seni geri zekâlı, şerefsiz! Öldün sandım! Öleceksin sandım! Gittin sandım! Yoksun artık sandım!" Bu kez sert yumruklarımı sırtına geçirirken, Koza o kadar olayın içinde gülerek beni tutmaya çalıştı ve Sadık Orhan büyük bir şaşkınlıkla bana baktı. "Bırak Koza," dedim yarı ağlayarak yarı öfkeyle. "Onu ben öldüreceğim! Bu yaşattığının bedelini ödeyecek!"

"Helin," dedi Yankı eğildiği yerden karnını tutarak. "Şu an beni dövüyorsun!"

"Kapa çeneni!"

Sadık Orhan birden hiç beklemediğim anda Yankı'ya bakıp, "Bana yumruk atmıştın, değil mi delikanlı?" diye sordu. "Misliyle karşılığını kızım sana verdi, bana gerek kalmadı."

Yankı öksürerek ona bakarken, beni tutan Koza gülerek, "Hayatımın en güzel anlarından ikincisi," dedi. "Hiç beklemiyordum, bir de boşarsın bunu."

"Onu boşamayı bırak, öldüreceğim," dedim ve silkelenerek Koza'dan kurtuldum. "Aptal, pislik, göt herif. Gözüme görünme. Bu halin ne senin? Canın çok yanıyor mu?" Acıyla yutkundum. "Çok mu acıyor? Acısın!" Ağlamaya devam ettim. "Acımasın."

Yankı gözleri açık bir şekilde bana bakarken başını iki yana salladı ve arkada alayla onu izleyen Koza'ya dönüp, "Bunu kimseye anlatmayacaksın," diye tehdit etti. "Yoksa seni mahvederim."

Hava soğumuştu, saat gece yarısını geçiyordu ve kendimi yorgunluktan bayılacak kadar halsiz hissediyordum.

Eskiden yaşadığımız evin oradan ayrılıp hastaneye gitmiştik, annemi direkt müdahale odasına almışlardı. Biz ne olduğunu bile anlamadan filmler çekilmiş, kan testi yapılmıştı; kapının aralığından son gördüğüm hali uykuluydu ya da bayılmıştı.

Sadık Orhan doktorları ayarlamıştı, herkesle tek tek konuşuyordu ve ortalıkta koşturuyordu. Koza onun peşinde bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu, bense girdiği odanın kapısının önünde yere çökmüş, içten içe dilekler dilemiştim. Yankı hemen yanımda durup bazen destek olmuş, bazen Koza'nın yanına gitmiş, bazen de doktorlarla konuşmuştu.

En sonunda doktor, bir sonuç çıkmadan doğru düzgün bir şey söylemeyeceğini fakat annemin iyi durumda olmadığını dile getirdi. O an, aklıma gelen Nadir olmuştu. Onu bulduğumuzda böyleydi ve şimdi annem için de aynı cümleleri duyuyordum.

Koza'nın ilk sorduğu soru, "Ölecek mi?" olmuştu.

Doktor bu soruyla kaşlarını kaldırmış, anlamlandırmaya çalışmış, ardından böyle bir şey söylemediğini uygun bir dille anlatmıştı. Hatta Koza'nın içini rahatlamıştı. Sadık Orhan'sa elinden gelen her şeyi yapacağını söylemişti ama en sonunda doktorun odasına girmemiz bile yasaklanmıştı, hem de psikiyatrist tarafından çünkü Sadık Orhan'la sadece yarım saat konuşması ve Koza'nın ortadaki koşturan hali ürkütücü görünüyordu. En azından kendisi görüşmeden, şu an kimsenin görüşmesini istemiyordu.

Sonuç olarak saatler sonra Koza'nın evinin önüne gelmiştik ve artık aklım çalışmayacak duruma gelmişti.

Koza kapıdaki Sadık Orhan'ın adamlarına şöyle bir öfkeyle bakmış fakat aldırış etmemişti. Bu korumalardan hoşlanmadığından değil, belki de Sadık Orhan'la arasındaki o hem sıcak hem soğuk rüzgârdan. Sadık Orhan ise sabah bizimle görüşeceğini söylemiş, gitmeden önce ise Yankı'ya yine yumruklarım yüzünden alayla bakıp, Koza'ya benim için, "Sana emanet," demişti.

Sadık Orhan'ın Koza'ya baba şefkatiyle yaklaştığını düşünüyordum ya da öyle olmalıydı.

Benimle arasındaki ilişki ise hâlâ deprem etkisindeydi, duvarlarım yıkılacak gibi değildi.

"Uyudular mı acaba?" diye sordum Koza'ya bakarak. Yankı yanımda sessizce duruyordu, göz göze geldiğimizde direkt bakışlarımı kaçırıyordum. Bu bir küskünlük değildi, aslında yüzündeki yaralara baktıkça içim sızlıyor, onu affediyordum fakat bu kadar kısa sürede yelkenleri suya indirmeyecektim. "Eğer uyudularsa..."

Koza anahtarı deliğe yerleştirdiğinde bir anda kapı açıldı ve gördüğüm ilk kişi Bartu oldu. Gözleri kocaman açıldı, bize baktı, ardından içeriye doğru, "Geldiler!" diye bağırdı. "Hem de üçü birden." Bartu hepimize tek tek baktı ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Sikeyim," dedi boğuk sesle. "Çok korktum, korktuk. Yerimizde duramıyorduk." Telefonda çok kısa konuşmuştuk fakat çok tedirginlerdi. Bana öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin kırılacağını hissettim.

İçeriden Lâl koştu, ardından Mutlu ve en son Işık.

Işık'ın dudakları aralandı ve hepimize bakarken, "Şükürler olsun," dedi saçlarını karıştırarak. "Üçünüz de iyisiniz!" Koza'ya baktı, ilk önce onu inceledi, sonra üçünüz dediği için rahatsız hissedip, "Yankı!" diyerek ona koştu. "Neler oldu? Sizi mahvedeceğim!"

Işık Yankı'ya sarıldı. Bartu benden ayrılıp Koza'yı kendine çekti ve ona da sarıldı. Lâl ise hiç ummadığım şekilde boynuma atladı. Işık bu kez bana sarıldı ve Bartu da Yankı'nın yanına gitti.

"Kahretsin," diyen Mutlu'nun sesini işittim. Yüzündeki o acının silindiğini, yerine huzuru bıraktığını gördüm. Onu beklemeden gidip ben sarıldım ve elimi kıvırcık saçlarına daldırdım.

"Meraktan öldük," dedi Işık, bir kez daha Koza'ya bakıp. Ona sarılmadı ama başını salladı. "Sadık Orhan biraz bahsetti ama neler olduğunu anlatın, *annemizi* kurtardınız mı?" Direkt Koza'ya baktı. "Kurtardınız mı? Yaşıyor, değil mi? İyi mi?"

Koza'dan önce ben, Mutlu'dan ayrılıp, "Evet, yaşıyor," dedim gülümseyerek. "İyi olacak, en azından inancım bu yönde. Biz de iyiyiz. Sadece inanılmaz yorgunum, gerginim ve biraz da açım."

"Evim neden mercimek çorbası ve soğan kokuyor?" diye sordu Koza kaşlarını kaldırarak. "Bu ev genelde viski kokar, neler oluyor?"

Bartu gözlerini devirip, "Evet, görüyoruz ki Kelebek yavşaklığından bir şey kaybetmemiş," dedi. "Yemek yaptık; senin için ciğerimi pişirdim, yer misin?"

"Bu evin mutfağına sadece seksi aşçılar girebilir," dedi bu kez de Koza. "Senin gibi ayılar değil."

"Ben yapmadım zaten," dedi Bartu. "Lâl yaptı."

Koza'nın bakışları Lâl'e döndüğünde sinirlenmesini, laf sokmasını, tepki vermesini bekledim fakat hiçbir şey söylemeden içerideki salona ilerledi ve biz de peşinden gittik.

Koza köşedeki içki dolabına ilerleyip bir viski çıkardı ve ortadaki masaya bırakıp koltuğa yayıldı. Masanın üzerinde yemek tabakları vardı fakat hiçbiri doğru düzgün yememişti, bu belliydi. Bartu bile yememişti.

Koltuğa oturduğumda yanıma Yankı, diğer yanıma Mutlu yerleşti. Sırtımı yaslayıp ellerimi şakaklarıma bastırdığımda odanın içini derin bir sessizlik kapladı.

"Ee," dedi Bartu ortaya. "Anlatsanıza ulan, anlatın! Neler oldu? Siz ne yaptınız? Yankı?.." dedi ona bakarak. Hastanede yüzüne bakmışlar-

dı ve kanlar temizlenmiş, kaşına bant takılmış, dudağı temizlenmişti. Kendime itiraf edemesem de şu an oldukça yakışıklı görünüyordu. "Lan Yankı," dedi Bartu. "Niye şaşkın ördek gibi bakıyorsun, amına koyayım? Sana ne oldu, anlat. Bütün her şey sende."

Yankı dudaklarını araladığında, Koza açtığı viskiden birkaç yudum içti ve Yankı'ya babacan bir tavırla uzattı. Yankı gülümseyerek şişeyi elinden alıp birkaç yudumda içti ve tam o esnada Koza, "Helin Yankı'yı dövdü," dedi ve Yankı öksürerek içki şişesini ağzından uzaklaştırdı.

Bartu ile Mutlu güldü. Hatta Mutlu'yu güldürebilen cümle bu olmuştu. "Dalga geçme lan," dedi Bartu gülerek. "Anlatsana Yankı, ne oldu?"

"Lan, koca herif," dedi Koza ve o sırada soldan koşan beyaz tavşanı gördüm; Koza'nın yüzünde bir anda çocuksu bir gülümseme oluştuğunda, "Pamuğum," dedi ve tutup kucağına aldı. "Canım kızım, ömrüm, hayatım, nasılsın?"

"Ben bu Kelebek'in her gün farklı yüzünü görmekten çok yoruldum," dedi yanımda oturan Mutlu. "Ayrıca bilmek istersin diye söylüyorum, Pamuk ve ben çok iyi anlaştık. Artık onun başka bir ismi var."

"Aptalca bir isim," dedi Işık gözlerini devirerek. "Pamuk daha iyi. Ayrıca," dedi ve Koza'ya dönüp baktı. "Bu hayvana havuç, yeşillik falan yediriyorsun, değil mi? Tavşanlar bunları yer. Mutfaktaki et kokusunun ardından sırtlan gibi peşimizde dolaştı hatta bacağımı kemirdi."

"Hmm," dedi Koza, tavşanı havaya kaldırıp gülümseyerek. "Demek Nil'in bacağını kemirdin oğlum; nasıldı, anlat bileyim, bana kısmet olmadı da."

Işık arkasındaki yastığı yüzüne attığında, "Az önce kızım dedin hayvana," dedi. "Şimdi de oğlum."

Koza kısık sesle, "Onun yanında cinsiyetçi konuşmalardan vazgeç," dedi. "Hangisinde mutlu olursa o şekilde hitap ediyorum."

"Bunun balatalar tamamen yanmış ya," dedi Bartu başını iki yana sallayarak ve Yankı'ya döndü. "Sen anlat, neler oldu?"

"Oğlum," dedi Koza sert bir sesle. "Söyledik ya, Helin dövdü."

Yine güldüler fakat bu kez Koza'nın yüzündeki ciddiyetle kaşlarını çattılar. En sonunda Yankı sessizliğini bozup, "Lan," dedi Koza'ya, o da yastığı fırlatarak. Kafasından sekip yere düştü, Koza tavşanı korudu. "Aramızdaydı, aptal herif. Ne geveze birine dönüştün sen."

"Anlamadım," dedi Bartu, sonra güldü, ardından ciddileşti ve bir kez daha güldü. "Sen mi getirdin bu hale Yankı'yı?"

Koza tavşanı bir anda yan tarafında oturan Lâl'in kucağına bırakıp heyecanla ayağa kalktı. Lâl şaşkınlıkla ona bakarken, o bunu görmedi.

"Helin orta açtı," dedi ve yumruğunu kaldırdı. "Bir koydu Sonuncu'nun yüzüne, Sonuncu sarsıldı, beş-altı kez döndü döndü durdu. Hint filminde bir kadın var ya hani, kendini perdeye asıyor. İşte Sonuncu ona dönüştü. Helin durmadı, bu kez karnına bir geçirdi, Sonuncu kusacak gibi oldu." Hareketlerle taklit ediyordu. "Sonra enseye bir şaplak, sırta başka bir yumruk daha." Yeri gösterdi. "Bir baktım, Sonuncu baygın." Silah yapıp beni isabet aldı. "Güzel, minik kardeşim," dedi. "Ezip geçti, acımadı. Yarın da boşanma dilekçesini veriyoruz."

Beşi de ağzı açık bir şekilde Koza'yı dinlerken, Yankı parmaklarını şakağına bastırdı, ardından acıyla irkildi. Hiçbirinin ağzını bıçak açmadığında, "Doğru bu arada," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Bartu eliyle ağzını kapatıp bana baktı. Mutlu kendini tutamayıp güldü, sonra gülüşüne hâkim oldu. "Koza abartıyor," dedim ardından. "Dövmek değildi, öyle bir saygısızlık yapmam ama hırsımı almam gerekiyordu."

"Ben böyle bir anı nasıl kaçırırım," dedi Bartu şaşkınlıkla.

"O anı videoya çekmediğim için kaç parçaya bölündüğümü bilemezsin," dedi Koza. "Hayatımın en güzel birkaç dakikasıydı." Geri yerine oturdu, tavşanı Lâl'in kucağına verdiğini fark etti ve kaşlarını kaldırıp tavşanı geri aldı. "Sağ ol," dedi ağız ucuyla.

Yankı, Koza'nın cümlelerini duymazlıktan gelip, "Helin yapmadı," dedi yüzünü ekşiterek. Ona baktım, yüzündeki yaralara bakarken içimin yumuşadığını hissettim ama göz göze geldiğimizde direkt bakışlarımı kaçırdım. "Ama neler olduğunu yarın konuşsak," dedi. "Bu akşam bunu yapmasak. Başım çok ağrıyor ve yeterince şey atlattık."

Mutlu eğilip ikimize baktı. "Siz yeni evlenmediniz mi lan?" dedi soruyu sorarken gülerek. "Bu gece Helin, Yankı'ya koltuğun yüzünü gösterecekmiş gibi. *Çocuklar Duymasın*, Meltem Haluk sahnesi." Yankı'ya baktı. "Sen de başım ağrıyor demeye başlamışsın." Başını iki yana salladı. "Evlilik aşkı öldürür çocuklar, bunu yapmayacaktınız."

Gözlerimi devirdim ve gülmemek için kendimi durdurdum. Yankı ise viskiden büyük yudumlar içti ve Koza'ya kaşları çatık bakmaya devam etti. "Siz ne yaptınız?" dedim ve başımı Mutlu'nun omzuna yaslayıp koluna girdim. Televizyonda öylesine bir film açıktı. Mutlu'nun

boynundaki o kesiğe sargı koymuşlardı, minik bir kan lekesi vardı. Nasıl atlatmıştı? Ne durumdaydı?

"Evi sevdiniz mi?" diye sordu Koza. "Kendisi malvarlığımın ufak bir kısmı sadece. Biliyorsunuz ki zengin bir adamım."

"Koza," dedi Bartu hevesle ve ayağa kalktı. "Garajdaki arabaların hepsi senin, değil mi?" diye sordu. "Lan, kimden çaldın, söyle artık. Ve ben de senden çalabilir miyim?"

"Çalabilir miyim diye izin al ama," dedi Mutlu gülerek. "Gece on ikiyi geçtiyse bunun beyin ölümü gerçekleşti demektir."

"Kardeşim, ne çalması," dedi Koza alıngan bir sesle. "Kuyumcu zincirim var."

"Yine buldu kendine başka bir meslek," dedi Mutlu gözlerini devirerek.

"Bir tanesini çalacağım," dedi Bartu, Koza'ya.

"Çal," dedi Koza gülerek ve Lâl o sırada salondan ayrılıp mutfağa ilerledi.

"Ev gerçekten güzel," dedi Mutlu ve sırtını yaslayıp ayaklarını masaya uzattı. "Ben kendi odamı belirledim; şu boğaz manzaralı, geniş olan." Başını omzuna yatırdı. "Ayrıca garajdaki bir arabaya da ben çöküyorum. Artı olarak..."

"Burada kalıcı değiliz," dedi Işık. "Kendine oda seçmekten vazgeç artık."

"İki saniye hayal kurdurmuyorsun," diyen Mutlu kaşlarını çattı.

"İstediğin odayı alabilirsin, kıvırcık," dedi Koza, Mutlu'ya bakıp, ardından Işık'a döndü. "Nil'e aldırış etme, senin kendi hayatın da var."

Işık yüzünü ekşitip Koza'ya odaklandı ve en sonunda bakışlarını üzerinden çekerek Lâl'in geldiği tarafa baktı. Lâl elinde bir tepsiyle yaklaşırken üzerindeki çorba dolu kâseleri gördüm.

Herkes kendisine ait olanı alırken, Koza'nın ne yapacağını inceledim ve onun da kâselerden bir tanesini aldığını gördüm. Artık Lâl'den o kadar da nefret etmiyor olabilir miydi? En azından yemeğini yiyordu.

Çorbadan bir yudum aldım ve ağzıma sıcak bir şey değdiği için mutlulukla nefes verdim, ardından birkaç kaşık daha aldım. O sırada yanımda oturan Yankı'nın hafif inlemesini işittim fakat o kadar kısıktı ki bunu sadece ben duymuştum. Bakışlarımı ona çevirdiğimde sıcak çorbayı içmekte zorlandığını çünkü ağzının içinin yara dolu olduğunu anladım.

İçim acıdığında geçmişin başka bir sahnesinin içinde yuvarlandım. Ekip'in üyeleri beni dövmüştü, göz yumduğum için ve eve geri geldiğimde onun gibi yemek yiyememiştim.

Bir kaşık daha almaya çalıştı fakat yine içemediğinde yüzünde acı ifadesi oluştu.

Kaşığımı bırakıp onun elinden kâseyi aldım. Çorbayı karıştırdıktan sonra kaşığı havaya kaldırıp birkaç kez üfledim. Yankı şaşkınlıkla bana bakarken çorbanın ılıdığından emin olup ona uzattım. Gözleri açılırken ılık çorbayı ona verdim ve bu kez acı çekmeden içebildi. Yüzünde gülümseme oluştuğunda, "Gülme," dedim ağzımın içinde fakat ben de gülümsediğimi hissediyordum. "Kızgınım sana, gülme."

Birkaç kez daha çorbadan üfleyerek ona verdim.

"Hmm," diye derin bir nefes verdi Mutlu. "Sanırım evlilik aşkı öldürmüyormuş gençler. Meltem, Haluk'u affetti ve ona yemek yediriyor."

"Meltem ve Haluk'un iki çocuğu vardı ama," dedi Bartu gülerek; çoktan kâsesindeki çorbayı bitirdiğini fark ettim.

"Üşenmezsin, yaparsın iki çocuk Helin," dedi Mutlu omzuyla omzuma vurarak. "Sizin sevişmeniz de acaba yorganın içinde nefessiz kalıp sadece zıplamacalardan ibaret mi?"

Bu kez yastık Koza'dan Mutlu'ya doğru uçtu. "O çeneni kapat."

"Koyarsın birinin adını Bartu," dedi Bartu gülerek bana bakıp. "Diğerinin adını da..."

"Emilyski!" diye bağırdı Mutlu ve ben diğer çocuğun ismini söylediğini sanıyorken eğilip tavşanı kucağına aldı. Gülümseyerek başım okşadı.

"Ne diyorsun lan?" dedi Koza kaşlarını çatıp. "Deme lan şu ismi! Deme! Yasak oğlum lan bu evin içinde o isim!"

"Tavşana koyduğu isim," dedi Bartu gülmemek için kendini zor tutarak. "Ve işin tuhafı tavşan Emily denildiğinde bakıyor. Bak şimdi." Öne eğilip, "Emily," diye seslendi. Gerçekten de tavşan Bartu'ya döndüğünde gözlerim açıldı.

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedi Koza korkuyla. "Tavşanın içine Emily mi girdi yani?"

Kendimi tutamayıp güldüğümde diğerleri de güldü, ardından odanın içinde gülüş seslerimiz çınladı. Tek gülmeyen kişi Koza'ydı ve onun yüzündeki kızgınlık ifadesi ise daha fazla gülmeme neden oluyordu.

Kendimi geçmişte hissetmedim, kendimi bütün zamanların içinde hissettim çünkü yine biz yedi kişi beraberdik ve bütün olanlara rağmen yine gülüyorduk. Az önce yaşananlar, sonradan yaşanacaklar, hepsi bir tarafa kalkmıştı ve biz yine o anın içinde gülümseyebiliyorduk.

Hepimiz çorbamızı içtik, sonrasında da viski. Herkesin aklında soru işaretleri vardı ama kimse bunları sormadı, Yankı o cümleyi kurana kadar.

"Yarın," dedi viskiyi masaya bırakırken. "Akşam. Harun Aktan'ı bitiriyoruz." Bakışları bize döndü, tek tek baktı ve herkesin gözlerindeki o ifadeyi gördüm; inanç ve korku. Bakışları bana döndü, gözlerimin içine baktı. "Bu kez kıyamet biz olacağız."

Koza'nın kasıldığını hissettim. "Bir planınız var, değil mi?" dedi Barın, Yankı ile Koza'ya dönüp.

"Öyle de denilebilir," dedi Yankı, sonra herkesin yüzüne baktı. "Ama bu kez biz tek başımıza planlamayacağız, hep beraber yapacağız. Sandığınız gibi bu ailenin tek beyni ben değilim, Koza da değil. Belki de en büyük hatayı burada yapıyorduk. Yarın planı hep beraber yapacağız."

Işık'ın bakışları Koza'ya döndü ve o da kasıldığını fark edip, "Ya başarısız olursak?" diye sordu.

"Bunu yarın konuşalım mı?" diyen Koza da tedirgindi. "Ben bugün başka hiçbir şey duymak istemiyorum." Ne demek istediğini anlamıştım; her şeyden öte, Harun Aktan ismini duymak istemiyordu çünkü mutluydu.

Yine sessizlik oldu hatta düşündüğümden daha uzun süren bir sessizlik. "Yarın," dedim başımı sallayarak. "Oldukça uzun bir gün olacak anlaşılan." Ayağa kalkıp üzerimi düzelttim ve Koza'ya döndüm. "Ben nerede yatacağım?"

"Ben derken?" dedi Yankı arkamdan.

Ona doğru döndüm ve Mutlu'nun keyifli bakışlarının arasından, "Sen bugün koltukta yatsan çok iyi olur," dedim. Mutlu kahkaha atmaya başladı. Koza ise alkışladı.

"Bunu yapma," dedi Yankı kaşlarını kaldırarak. "Ah, canım çok yanıyor," eli önce başına, sonra göğüs kafesine gitti, "çok kötüyüm, mahvoluyorum. Yalnız mı bırakacaksın?"

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ve hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Mutlu arkamdan ıslık çalarken birkaç kişi de alkışladı. "Ailenin reisi nasıl da belli oluyor ama," dedi Mutlu ıslık çalmadan önce. "Arkandayım kızım, harikasın, bayılıyorum sana!"

Salondan çıkmadan önce onlara dönüp baktım ve altısının da beni izlediğini gördüm. *Bu belki de yedimizin beraber son gecesidir*, diye düşündüm fakat bunu da hemen aklımdan çıkardım.

Umut vardı, yollar da öyle. Bu bizim beraber son gecemiz değildi, olamazdı.

2.

PETER PAN

IŞIK SARCA

Dışarıda bir köpek havlıyordu, hava aydınlanmak üzereydi ya da ben yanlış biliyordum. Yanımda Mutlu'nun derin nefesleri vardı, arada sırada irkiliyor ama derin uykusuna geri dönüyordu. Normalde Mutlu'nun nefes sesiyle uyumak bana iyi gelirdi fakat bu kez öyle hissetmiyordum.

Gözlerimi kapatıp uyumak istedim, çaba gösterdim ama uyuyamadım çünkü bu eve ilk geldiğim günü hatırlıyordum, Koza'nın yüzünü de öyle ve bana hissettirdiklerini de.

Başımı yan taraftaki pencereye çevirdiğimde boğazın ışıklarını görebiliyordum; Koza ikimize Mutlu'nun istediği odayı vermişti. Koza'nın da şu an odasında uyumadığını biliyordum. Çünkü ona bir sözüm vardı, bu sözü ikimiz de unutmuş olamazdık.

Bir tarafım, ona verdiğin sözlerin artık bir anlamı yok derken, diğer tarafım son bir kez onunla mutluluğunu paylaşmayı istedi. Bir tarafım dedi ki, hak etmiyor bütün bunları ama diğer tarafım da dedi ki, belki yarından sonra onu göremeyeceksin, yap gitsin. Ne kaybedersin ki?

Ne kaybedeceğimi bilmiyordum ama ona direnmekten vazgeçerim diye ödüm kopuyordu.

Yataktan doğruldum ve çıplak ayaklarım yerle buluştu. Oda tamamen ruhsuzdu; Koza için bu evin bir anlamı yoktu, odasının anlamı vardı, bunu zaten biliyordum.

Ayağa kalktım. Mutlu'nun üzerini örttükten sonra odadan çıkıp merdivenlere yöneldim ve aşağıya inerken evin içindeki ölüm sessizliğine kulak kesildim. İlk önce mutfağa gidip kendime bir su doldurdum, gözlerim dalgın bir şekilde mutfağın penceresine döndüğünde sudan büyük yudumlar içtim.

Üzerimde Koza'ya ait bir tişört ve yine ona ait siyah bir eşofman altı vardı. Verdiğinde ikiletmeden almıştım, karşı gelmeyi düşünmüştüm ama nedeni onun kıyafetleri olduğu için değil, kokusunu paylaşacağım içindi.

Çünkü onun kokusunu çok seviyordum, her şeye rağmen.

Bardağı tezgâha bıraktım ve mutfaktan çıkarken bakışlarım istemsizce salona kaydı. Tam o anda onları gördüm: Yankı ile Helin'i. Üçlü koltukta birbirlerine sarılmış, uyuyorlardı. Gülümsedim.

Helin inadını kırıp yatağından ayrılmış ama yine de Yankı'yla uyumaya gitmişti. Belki de artık onsuz uyuyamıyordu, belki de akşam gireceğimiz büyük savaştan ötürü bu geceyi yok etmek istemiyordu.

Belki de aşk buydu ve ben o kadar acının içinde aşkı tanıyamıyordum.

Bakışlarımı salondan ayırdım ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladım. Her adımımda iki tarafımla savaş verdim, hangi tarafın galip geleceğini ise biliyordum.

Yattığım odanın önünden geçip Koza'nın odasına doğru ilerledim; kulakları hemen işitirdi ve adım seslerini duyduğuna bile öyle emindim ki. Kapının önüne geldiğimde dik durdum ve derin bir nefes verdim. Son kez kendi içimde kendimle savaştım ve galip gelen tarafım kalbim olurken, kapıyı çalmadan kolu çevirip açtım.

Çünkü biliyordum, bugün gelmemi istemezse kapıyı kilitlerdi, rehabilitasyon merkezindeyken de böyle yapardı.

Kapı ardına kadar açıldığında başımı eğip içeriye baktım ve yatağının bozulmamış olduğunu gördüm; koltuğunda oturuyordu ve gece lambası yanıktı. Elinde de bir kitap tutuyordu, masal kitabı: *Peter Pan.*

Bakışlarını bana çevirmeden, "Gel, Nil," dedi sakince. "Ben de seni bekliyordum."

Elbette bekliyordu çünkü beni tanıyordu. Onun gibi değildim, sözlerimi tutardım. En kötü anlarımda ve ondan ölesiye nefret ederken bile.

"Ben de uyumadığını biliyordum," dedim ve kapıyı ardımdan kapatıp odanın ortasına doğru yürüdüm. "Sonunda masal kitaplarını okumaya başladın, ha?"

Birbirimiz hakkında bu kadar şey bilmemiz akıl kârı değildi ama her adımda, başka bir adımın nasıl geleceğini ölçmüştük.

Bir adım hariç. Ben onun gerçekten bana zarar vermeyeceğine inanmıştım.

"Çünkü Helin bana bu masalı anlattı," dedi ve elindeki kitabı masaya bırakıp bakışlarını bana çevirdi. Gözleri üzerimde gezindiğinde karnımda yine o yanmayı hissettim ve lanet ettim; heyecanlandığım için. Yenmek istiyordum ama yeniliyordum. Nefret ediyordum ama karşı da koyamıyordum. "Sonunu okumuyorum ama Helin'in hana okuduğu yerlerin üzerinden geçiyorum." Eliyle yanını işaret etti ve yerdeki viski şişesini gösterdi. "Gelsene, bir kadeh içelim."

"Çok kalmayacağım," desem de koltuğa doğru yürüdüm.

"Aslında çok kalacaksın," dedi gülümseyerek.

"O halde hep kalmayacağım," diye düzelttim. Bu kez sustu ve ne demek istediğimi anlasa bile ses çıkarmadı.

Yanına oturduğumda kendi bardağına viski doldurdu, ardından benim için hazır tuttuğu bardağa da viskiden koydu. Öne uzattığında bakışlarım kitabın üzerindeyken bardağı aldım. "Sonunu biliyor musun?" dedim. "Yani mutlu mu yoksa mutsuz mu bittiğini?"

"Masallar mutlu biter," dedi ezberden bir cümleyle.

"Yine her zamanki gibi yanılıyorsun," dedim gözlerimi devirip viskiden bir yudum içerek. "Aslında masallar oldukça mutsuzdur, hepsi içinde farklı hüzünlü hikâyeler barındırır. Tıpkı çizgi diziler gibi. Kaldı ki masallar saçmadır, yazanların çoğu da kendi dünyalarından uzaklaşmak için onları kaleme almıştır. *Peter Pan* mutlu bitmiyor ve..."

"Yapma, bu konuda yakma canımı," dedi Koza susturup gözlerimin içine bakarak. "Bırak ben neye istiyorsam ona inanayım, inandığım çok az şey var bu hayatta. Biri de masallar. Annemin okuyacağına inanıyorum hâlâ. En büyük inancım bu. Eğer bu masal kötü bitiyor dersen inancım da biter."

"Diğerleri ne?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "İnandığın yani? Eskiden inandığın hiçbir şey yoktu neredeyse."

Gözlerimin içine baktı, sonra bakışları yüzümde gezindi; ilk önce gözlerimde, ardından çenemde ve dudaklarımda. Gözlerimi ondan ayırdığımda bitmek üzere olan viski şişesi sarhoş olduğunu gösteriyordu. "Ve sen de inanmadan yaşanmayacağını söylüyordun," dedi. "Mesela artık kurtuluşa inanıyorum, Nil. Hayallere de inanıyorum. Güven konusunda hâlâ zorluklarım var ama geçmeye başladı. Yara izleri de geçermiş, insan ailesini de yeniden bulurmuş. Haklıymışsın aslında."

Güldüğümde bardağı masaya bıraktım ve bakışlarımı ona çevirdim. "Seninle ilk karşılaştığımız gün benim için bir sokak ortasında değildi,

biliyor musun? Ben seninle rehabilitasyon merkezinde tanıştım, Koza. Oradaki kişi benim için gerçek olan kişiydi. Gerçek sendin. Mesela odama ilk girdiğin günü unutamıyorum. Rehabilitasyon merkezine yattığımın beşinci günüydü, ilaç veriyorlardı ve benim gerçekten ilaçlara ihtiyacım yoktu. Bileğimdeki sargıyı her gün değiştiriyorlardı ama onlara yaşadığım olayın bir intihar değil, feda olduğunu anlatamıyordum." Gözlerimi ona çevirdim. "Kapı açıldı, sen geldin, ilk başta tanımadım ama sonradan anladım. Yüzüme baktın, gülümsedin, bir neşter bırakıp, 'Yaşamaya çalış güzel kız,' deyip gittin. Benim için kurduğun ilk cümle bu mesela."

Derin bir nefes verdim. "Altıncı gün de geldin ve yine bıraktın; yedinci gün, onuncu gün, on beşinci gün... Hiçbirinde benimle konuşmadın. O kadar neşteri nereden bulduğunu bilmiyordum; ölmemi isteyip istemediğini sorguluyordum fakat çok sonradan anladım. Sen kendini öldürmemek için bana o neşterleri veriyordun." Boğuk bir nefes daha verdim. "Aslında o an anlamalıydım, senin savaşlarının benim canımdan da hayallerimden de daha önemli olacağını ama anlayamadım. O neşterlerden biriyle kesebilirdim bileğimi ama önemsemedin bunu. Kendi canın için o neşterleri bile bana verdin."

"Nil..."

"Sus, dinle," dedim onun konuşmasına izin vermeyerek. "Şu an kaçıncı gün olduğunu bilmiyorum ama o geldiğinde..."

"Yirmi ikinci gün," dedi Koza başını sallayıp.

Hatırhyordu, aklmdaydı. "Yirmi ikinci gün gelip yanıma oturdun ve bana her şeyi anlattın. Her şeyi ama. Aklına gelebilecek her şeyi. Çektiğin acıyı, yaşadıklarını." Gözlerine baktım. "Anneni anlattın. Rehabilitasyon merkezinde olduğunu, bir şekilde onu kurtaracağını, o yüzden orada olduğunu. Sonra Sokak Nöbetçileri'ni anlattın; yaşadıklarını, yaşatılanları, yaşatacaklarını. Kardeşini anlattın, Helin'i. Ondan hiç nefretle söz etmedin ama sevgin de yoktu. Bunları yaparken nefes bile almadan anlattın, söz hakkı bile vermedin, sonra bir neşter daha bırakıp gittin."

Sessizlik oldu; gözlerimi gözlerine dikmiştim ve onu izliyordum. "Artık birine anlatmam gerekiyordu," dedi başını sallayıp. "Kurtulmam gerekiyordu ve sana inandım. Belki benim de bu hayattaki en büyük inancım sensindir, Nil."

Başımı iki yana sallayıp, "Değildim," dedim hayal kırıklığıyla. "Çünkü sonra geldiğin günlerde de seninle saatlerce sohbet ettik. Ben anlattım

bu kez, her şeyi. Yaşadığımı, yaşatılanları, ölümü, intikamı, zorla evlendirildiğimi, evlendirildiğimde henüz bir çocukken bir bebeğe bakmak zorunda kaldığımı ve onun öldüğünü." Yutkundu, kasıldığını hissettim. "Sonra söyledim sana, en büyük hayalimi paylaştım. Dedim ki, bir ailem olsun istiyorum, bir çocuğum. Kız çocuğu. Dinledin beni, anladığını düşündüm. Emin ol ben de inandığını düşündüm." Bir kez daha hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "İnsan en büyük inancının ellerinden hayalini almaz, Koza. Sen bana bunu yaptın. İnanç bu mu?"

Sessizleşti ve canımın yandığını hissederek konuşmaya devam etmemi bekledi. "Ve kırk ikinci gün," dedim, ardından yüzüne yaklaştım. Bir gözü mavi, bir gözü kahverengi. "Artık gidiyordum ve biz birbirimize söz verdik, ne olursa olsun birbirimize zarar vermeyeceğimiz konusunda. Ben bu sözümü tuttum, sen tutmadın." Bir anda önünde duran elini aldım ve karnıma koydum. "Başka bir söz daha verdik; sen hayalini gerçekleştirdiğinde ilk bana gelecektin, annene kavuşursan yani ve ben senin yanında olacaktım. Bak, buradayım, yanındayım. Sözümü tuttum." Elini daha sertçe karnıma bastırdığımda gözlerimin acıyla dolduğunu fark ettim. "Ama sen de bana söz verdin, hayalimde yanımda olacaktın." Hayalim seninleydi, diyemedim. "Sen yanımda olmayı bırak, o hayali aldın. Bana inançtan, sözlerden bahsetme. Her şeye en çok ben inandım ve sadece ben sözlerimi tuttum."

Elini ittiğimde, hiç beklemediğim şekilde o elimi tuttu. "Ben bugün susmayacağım," dedi sert ve baskın bir sesle. "Yüzleşmek gerekiyorsa yüzleşeceğim her şeyle ama susmayacağım." Dişlerini sıktığını fark ettim. "Ve seni de bırakmayacağım."

Elimi elinden kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. "Senin cümlelerinin artık bir anlamı mı var benim için?"

Vardı, bunu biliyordum.

"Nil," dedi, sonra diğer eliyle yüzümü tuttu; uzun zamandır bana böyle dokunmadığını fark ettim. Kalbim hızlandı. "Hayatının büyük kısmında nefretle yaşamış ve kendisini zerre sevmemiş bir adamım ama sen zarar görme diye birçok şeyi göze aldım ben." Dudaklarım aralandığında, "Sus," dedi. "Çünkü bugün konuşmazsam hiç konuşamam. Aslında nasıl konuşulur, onu bile bilmiyorum ama başaracağım bunu."

"Bana yalanlar söyleme, Poyraz," dedim isminin üzerine basarak. "Bana gerçekleri söyle. Beni kandırmaya çalışma çünkü ben sana kanı[illegible] için kanıyordum."

"Poyraz," dedi tekrar ederek. "Canımı bu şekilde mi yakacağını sanıyorsun?" Elini yüzümden çekti ve diğer elini de elimden. "Kötü biri olmayı bile beceremiyorsun, çektiğin tek silah Harun Aktan'ın bana verdiği isim."

"Seninle savaşmak istersem savaşırım," dedim çenemi kaldırarak.

Güldü ve yeniden bana döndüğünde, "Anlamıyorsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Savaş, terk et, karşımda dikil, bağır, hakaret et, damarıma bas hatta çek vur beni, bunlar umurumda değil. Ben sana zaten yenildim, bu hayatta senden başka yenileceğim bir kadın daha yok."

Yutkunduğumda, "Bu da ne demek?" diye sordum. Cevabı hem duymak istiyordum hem de istemiyordum. Yine kanacaktım, kandıracaktı beni.

"Ne demek, biliyor musun?" dedi ve yerdeki şişeyi alıp kafasına dikti. Onun için çok zor bir sınava hazırlanıyor gibiydi. "Sen çekip gitsen ve senelerce ben seni görmesem ama bir gün karşıma yeniden çıksan bile ben sana yine yenilirim, demek." Gözlerinin içine baktım. "Anlıyorsun," dedi. "Ama anlatmamı istiyorsun." Başını aşağı yukarı salladı ve ayağa kalktı, ardından içerideki odaya gitti, geri geldiğinde elinde bir defter tutuyordu. Kucağıma bırakıp karşımda dikildi. "Senden başka hiçbir kadını çizmedim, senden başka hiçbir kadınla hayal kurmadım," dudaklarım aralandı, "senden başka kimseye yenilmedim."

"Bana hayallerden bahsedecek son insan bile..."

Cümlemi yarıda keserek, "Yok olup giden sadece senin hayallerin mi?" diye sordu acıyla. "Kendimden en nefret ettiğim zamanlarda bile seninle bir hayal kuracak kadar aptaldım. Senin hayalinde yaşattığın o kız çocuğunu ben de yaşattım." Kaşlarım havalandı. "Benden beklenilmeyen bir şey mi? Neden öyle bakıyorsun? Sandığın kadar kalpsiz değilim; bok gibi bir babanın oğluyken bile seninle birlikte bir aile hayal edip baba olabileceğimi düşündüm ben. Aslında çok düşünmedim, kendime kızdım çünkü ama insanın kaçtığı bir yer oluyor, ben de bu hayale kaçtım."

"Sana inanmıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Beni şu an kandırıyorsun..."

"Kandırmıyorum!" dedi yüksek sesle, ardından defteri açtı ve ilk karşısına çıkan çizimi gösterdi. "Ben senin bu hayalin gerçekleşsin diye kendi en büyük hayalim olan annemden bile vazgeçerdim çünkü umudum kalmamıştı. Diledim ulan, yemin ederim diledim. Bencilliği bir

kenara bıraktım, benimle olmasa bile biriyle olsun diyerek bile diledim. Nil..." dedi dişlerini sıkarak. "Seni asla paylaşamadım; bütün o takıldığın şerefsizlerin de gelmişini geçmişini sikeyim ama biriyle bu hayalin gerçek olacaksa şimdi yine her şeyden vazgeçerim. Duydun mu? Biliyorum zaten benimle olmaz artık, imkânsız bu."

Gözlerim acıyla dolduğunda bakışlarım önümdeki çizimdeydi. Yeşil gözlü bir kız çocuğu. Saçları altın rengi. Hayalimdeki kız çocuğuna o kadar yakındı ki. "Yalan söylüyorsun," dedim ve kendimden nefret ederek ağlamaya başladım. "Beni yine kandırıyorsun. Daha önce de kandırdın."

"Seni sadece bir kez kandırdım," diye itiraf etti ve önümde çöküp ellerini dizlerime koydu. "Hapishanedeydik. Her şey başlamadan önceydi. Her şeyi biliyordun Nil. Helin'in geleceğini, kardeşim olduğunu, hepsini sana tek tek anlattım çünkü sen farkında olmasan bile ben en çok sana güveniyordum o zaman. Bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

Bir cevap vermedim başta, ardından, "Beni seviyor musun?" dedim. "Bunu sormuştum."

"Tek kandırdığım zaman o zamandı."

Başımı yine iki yana salladım. "Bana yalan söyleme," dedim ve gözümden akan yaşı hızla sildim. "Bana yapacağın en büyük kötülüğü yaptın, benimle oynama. Yalanlarına kanmamı sağlama. Bu kadarını hak etmiyorum ben çünkü sana hiçbir kötülük yapmadım."

"Yalan söylemiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. Daha şiddetli ağlamaya başladığımda art arda elimle siliyordum ama durmuyordu. Nefret ediyordum ağlamaktan ve onun karşısında bunu yaşamaktan ama ağlıyordum.

"Yalan söylüyorsun," dedim yine.

"Söylemiyorum, Nil," dedi acıyla. "Ağlama güzelim, içim gidiyor. Ağlama, yalvarırım gerekirse, ağlama. Senin ağlamana alışık değilim ben."

"Gitmez senin için," dedim omzumu kaldırarak. "Sevmezsin böyle şeyleri sen. Sıkılırsın. 'Gözyaşları silahtır,' demiştin bir keresinde bana. Ağlamak üzereydim ama bu yüzden ağlayamamıştım. Gitmez senin için falan."

"Gidiyor ulan, içim gidiyor," dedi. "Öylece durup baktığında bile içim gidiyor sana."

İnanmayıp başımı iki yana salladım. Eli yine yüzümü buldu ve bu kez o gözyaşlarımı sildi. Engellemedim, bunu yapmasını istedim.

"Sana hapishanede demiştim ki: 'Ben şu an hiçbir şey hissetmiyorum, seni de sevmiyorum.'" Başını iki yana salladı, kalbim yine kırıldı. "Aslında tam olarak bir kandırma değildi, öyleydim, hiçbir şey hissetmiyordum ama şu an fark ediyorum, yine de seni korumaya çalıştığımı. Nil," dedi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Canımı bile almak istiyorsan al, her şeyi yap bana inan. Ben senin hayallerini çalmak istemedim."

"Ama emri sen verdin," dedim ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Yalan söyleme, kandırma beni."

"Verdim," dedi hiç düşünmeden. "Ama hedefim hiçbir zaman sen değildin. Aslında plan o gün bile değildi, ben yine sırtımdan bıçaklandım ama vurulması gereken kişi sen değildin."

"Ama Koza," deyip iç çektim, "Poyraz," diye düzelttim.

"Yanmıyor canım," dedi kafasını sallayarak. "Ama için rahat edecekse söyle, mutlu olacaksan Poyraz de bana."

"Ama bana hapishanede sonradan demiştin ki, 'Seni hiçbir zaman kullanmayacağım,' ama beni kullandın. Biliyorum kullandığını."

"Kullandım," dedi bu kez de. "Ama amacım hiçbir zaman sana zarar vermek değildi."

"Ama zarar gördüm."

"Gördün," dedi ve içinin acıdığını hissettim. "Ben zaten suçsuzum demiyorum." Çöktüğü yerden ayağa kalkıp tavana baktı. "Geçmiş acıydı, Nil. Şimdi de yaptıklarımın acısını çekiyorum. Ben bu acıyı çekeceğimi bilseydim bu yola çıkmazdım ama sanki nefretin kuklasıydım. Suçluyum, yaptım. Affedilmeyecek hatalar yaptım, üst üste dizildi hepsi ve benim bile kaldıramayacağım duruma geldi," gözleri bana döndü, "ama hiçbirinde senin canını bile isteye yakmadım. Ben bu yola, yolun sonunda herkesi bitirip kendimi de yok etmek için çıktım ama bitirmek istediklerimi kurtarıyorum, yok olmamak için savaşıyorum. Bana rehabilitasyon merkezindeyken, 'Hayatı sev,' demiştin. O gün çok imkânsızdı ama şimdi imkânsız gelmiyor. Nankörlük, belki de bencillik ama çabalıyorum." Ellerini iki yana açtı. "Nasıl çabalanacağını bilmeden çabalıyorum hem de."

"Kendini yok etmek mi?" diye sordum.

"Evet," dedi tek nefeste. "Sana vermediğim tek bir neşter var, o benim için ayrılmıştı."

Bir cevap vermeden yüzüne baktım ve onu seyrettim. Altın rengi saçları, kemikli yüzü, yeni çıkmaya başlayan sakalları, kalın dudakları,

kavisli burnu, çenesindeki hafif gamzesi. Kahverengi ve mavi gözü. Kahverengi gözünün altındaki çarpı dövmesi. Onu seyretmeyi hep çok sevmiştim ama bu kez bir daha göremeyecekmişim gibi hissederek baktım. "Ben gideceğim," dedim ona en sonunda. "Yarından sonra. Yani eğer yaşarsam, bir zarar görmezsem. Mutlu'yu alıp gideceğim."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak.

Çaresizlikle ve kendimden nefret ederek, "Bana gitme demeyecek misin?" diye sordum. Gururuzluktu belki ama bunu ona sordum.

Sustu, gitme demedi ama onun yerine, "Bugün ben çok mutluyum," dedi. "Biliyorum, beni öldürmek istiyorsun ama bugün bunu birazcık rafa kaldırsak olmaz mı?"

"Bana gitme demeyecek misin?" diye sordum bir kez daha.

Duymazlıktan geldi yine. "Mesela bir hayali gerçekleştirsek seninle," diye mırıldandı. "Benimle bir kez daha dans etsen, son dans olsun, öyle kabul edelim, tamam ama bir kez daha benimle dans etsen?"

"Ben bu hayalimizi hatırlamıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Zaten benim hayalim," dedi gülümseyerek. "Çünkü artık seninle en fazla dans ederken yakın olabilirim. O şekilde dokunabilir, o şekilde gözlerine daha yakından bakabilirim. İnan bana iğrenç dans ederim, Nil ama sana ayak uydururum. Bok gibi bir adam da olabilirim ama centilmen yönlerim vardır. Benimle bir kez daha dans et, olmaz mı? Bencil şerefsizin tekiyim ama bak, ben bugün çok mutluyum ve sen iyi bir insansın. Beni kırmazsın."

"Aptal herif," dedim yarı gülerek yarı ağlayarak. "Ağzın çok iyi laf yapıyor ve bunu biliyorsun."

"Bu evet demek mi?" dedi gülerek.

Elimdeki defteri koltuğun üzerine koyup ayağa kalktım ve karşısına geçtim. "Aç şarkıyı," dedim. "Kısa olsun, mesafeni koru ve sakın ellerin aşağılara kaymasın."

Asker selamı verip koşa koşa masasının üzerindeki telefonuna gitti ve bunu bekliyormuş gibi bir şarkı açtı, bu şarkıyı biliyordum.

"Saudade," dedim başımı sallayarak. "'Son Dans'."

"Aklıma hep sen geliyorsun," dedi gülümseyerek bana doğru yürürken. "Yani bu şarkıyı dinlerken."

Kendimi tutamayıp güldüğümde, "Liseliler gibi şarkılarla bana gönderme mi yapacaksın?" diye sordum. "Sen kimsin ve Koza'ya," kaşlarımı çattım, "Poyraz'a ne yaptın?"

Bir eli belimi kavradı ve bütün uyarılarımı silip atarak beni sertçe kendine çekti, göğsüm göğsüne çarptığında yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe kaldı. Kolu belimden sıkıca sarılırken, diğer eli elimi tuttu ve dans pozisyonu aldı. Gözleri dudaklarıma kayarak, "Beni üzmek için söylediğin Poyraz ismini seveceğim neredeyse," dedi ve hafifçe hareket etti. "Sırf senin dudaklarından çıktığı için. Lütfen devam et. Poyraz de bana."

Diğer elimi omzuna koyduğumda onunla beraber hareket ettim ve vücutlarımız birbirine sürtündü. "Sen bu yalan laflarla başka kızları kandırırsın ancak," dedim gözlerinin içine bakarak. "Yemem ben bunları artık."

"Başka kızlar umurumda olmadı hiç," dedi ve sanki daha fazlası olabilirmiş gibi beni kendine daha çok çekti. "Ve senin başkalarını da sikeyim Nil ama şu an romantik bir dans ettiğimiz için bunu söylemek bana yakışmaz. Centilmen bir adamım ama hayatına girmiş olan başkalarının da gelmişini geçmişini sikeyim."

Güldüğümde, "Gideceğim ben," dedim yine. "Belki başka biriyle tanışacağım." Şarkıda da bundan bahsediyordu ve bilincindeydi. "Bir hayatım olacak, mutlu olacağım. Âşık olacağım ben," dedim kaşlarımı çatarak. "Onu öpeceğim, ona sarılacağım, onun için nefes alacağım. Onunla sevişeceğim ve onunla..."

"Biraz daha konuşursan sana verdiğim sözü çiğneyeceğim," dedi başını sallayarak. "Ve çiğnediğim en güzel söz olacak."

"Hangi söz?"

"Seni öpmeme sözü. En son dans ettiğimizde verdirmiştin."

Koza beni o an öpse kalbim dururdu, bunu biliyordum çünkü vücuduyla temas eden her bir parçam ateşler içinde yanıyordu. Her uzvu, nefesi, dudakları. "Öpme," dedim yutkunarak. "Gideceğim ben." Geriye çekildi, beni itekleyip kendi etrafımda döndürdü ve yeniden kendine yasladığında yüzlerimiz daha yakındı. "Görürsün, aklı başında birine âşık olacağım."

"Daha önce aklı başında olmayan birine âşık olmuşsun gibi konuşuyorsun," dedi gülümseyerek. Dudağı ile dudağımın arasındaki mesafe o kadar azdı ki kalp atışlarım hızlandı. "İnsan bir kez âşık olur bence, Nil. Diğerleri aşk değildir, sadece bir duraktır. Kendine yeni duraklar mı bulacaksın?"

Sustum. Ona katılıyordum ama bunu söylemedim. "Gideceğim," dedim yine. "Yıllar sonra eğer karşılaşırsak âşık olduğum o adamı da göreceksin. Belki senin de yanında birisi olur."

Gözlerini yüzümden ayıramazken, "Söyledim ya," dedi sakince. "Aşk bir kere olur, güzel Nil. Benim için bir kere oldu, bir kez daha tekrar etmeyecek." Belimdeki eli, bel boşluğumdan aşağıya indi ve kalça kıvrımımın hizasında durdu. "Ama yıllar sonra karşılaşırsak ve gerçekten yanında birisi olursa çekeceğim acıyı tahmin bile edemezsin. Dudaklarından çıkan Poyraz kelimesi yanında sıfır kalır. Öyle bir acı."

"O halde hemen âşık olmalıyım," dedim fakat burnu burnuma dokunduğunda gözlerini kapattı. "Gideceğim ben, Poyraz. Gerçekten gideceğim. En azından benden özür dileyemez misin?"

"Senden özür dilemeyeceğim," dedi. "Çünkü hiçbir özür yaptıklarımı karşılamaz, biliyorum ama başka bir şey söyleyeceğim. Dinle, Nil. Sana gitme demeyeceğim, diyemiyorum, buna hakkım yok ama kaç sene geçerse geçsin, yıllar sonra bana gelirsen ve affettim dersen, o an yine seni böyle istiyor olacağım. Benim senden başka biriyle hayalim yok, olmayacak. Hiç kimse sen olmayacak. Seni bekleyeceğim de demeyeceğim, bu üzerine yük olur ama gidersen ve geri dönersen aynı adamı bulacaksın."

"Nereden biliyorsun?" dedim yutkunarak. "Bana karşı aynı kalacağını?"

"Çünkü sana karşı hep aynı kaldım." Nefesi dudaklarıma çarptı, gözlerini açmadı, şarkı son buldu fakat beni sarmayı bırakmadı. Elim göğüs kafesine gittiğinde kalbinin hızlı attığını fark ettim. "Çocukken de, ergenliğimde de ve büyüdüğümde de. Henüz büyümedim ama hayatımın bütün zamanlarında hep sen vardın."

"Yine kendinden çok emin konuşuyorsun," dedim fakat cümleleri gerçek olsun diye her şeyimi verirdim.

"Biliyorum çünkü, hissediyorum," diye mırıldandı. "Senden başka kimseye böyle olamam, bu cümleleri belki sarhoşluktan söylüyorum, belki de yarın büyük bir savaşa gireceğimizden, belki de gideceksin ve seni bir daha görmeyeceğim diye ödüm koptuğundan ama ben burada olacağım. Bak, belki ben yarın bu cümleler için utanacağım ama şimdi beni susturamazsın."

"Sarhoşluktandır," dedim. "Ya da..." Sustum, devam edemedim. "Gittiğimde..."

"Nil," dedi derin nefes alarak. "Beni hiç ummadığım kişi küçükken terk etti, terk edilmeye alışığım. En azından giderken haber veriyorsun, bu bile sana karşı aynı kalmam için bir neden. Bir sabah uyandığımda gitmiş de olabilirdin, bunu da yaşatabilirdin. Bak, bunu bile yaşatmak istemiyorsun."

Kendimi engellemeden bir elimi yüzüne yerleştirdim. Gülümsedi, hafifçe geriye çekildi ve gözlerini açtı. "'Son Dans'," dedim başımı sallayarak. "Son şarkı." Yutkunduğumda, "Bu gece seninle uyumak istiyorum," diye mırıldandım. "Yanında. Hayal değil, böyle istiyorum."

"Nil," dedi nefesini vererek. Gözleri dudaklarıma kaydı, öyle bir baktı ki öpüşmedik ama o beni öpmüş gibi hissettim. "Ben şu an seni öpsem bu evin içi yanar, biliyor musun?"

Biliyordum çünkü aynısını ben de hissediyordum; o beni öperse yanardım, o beni öperse gitmezdim, o beni öperse ben kendime itiraf ederdim ve gitmezdim.

Şarkı yeniden başladı fakat dansa devam etmedik. Hayatıma birçok erkek girmişti, birçoğuyla fazlasıyla yakınlaşmıştım ama hiçbiri şu an Koza'nın bana olan dokunuşları gibi değildi.

Bir kez olsun onunla uyumak istiyordum, ölmeden ya da gitmeden önce bunu yaşamam gerekiyordu.

Şarkı devam etti, biz yatağa ilerledik ve sırtüstü uzandığında ben de onun yanına uzandım. Bir süre ikimiz de tavana baktık, ardından kolunu açıp göğsüne yatmamı bekledi. Diretmedim, kolunun altından göğüs kafesine yattım ve yan döndüm. Tam o sırada Koza komodinin üzerindeki paketten bir sigara çıkardı ve ucunu yaktı.

Derin bir nefes çekti, ardından başka bir nefes daha. "Bak, bu son keyif sigaram," dedi. Bakışlarım ona döndüğünde gözlerime dolu gözlerle baktı. "Bugün ben anneme kavuştum, Nil."

Gözlerinde huzur ve mutluluğun doluluğu vardı. Sözümü tutmuştum, onunlaydım ve hayalini paylaşmıştım.

"Bak, bu son hayalimdi," dedim nefesimi vererek ve kendimi tutamayıp. "İsterdim, seninle mutlu olabilmeyi."

"Nil," dedi, gözlerinde ilk kez pişmanlığı gördüm. Sigarasından bir nefes daha çekti, bu kez acıyla üfledi. "İsterdim değil, istiyorum de."

Sustum.

Öyle bir sustum ki onun da ağzını bıçak açmadı ve son keyif sigarasını içip söndürdü.

Son sigara, son dans, son şarkı, son hayal. Bizim için sondu.

Dakikalar geçti, ikimiz de uyumadık, biliyordum ama o direniyordu. Alkol onu tamamen mayıştırmıştı. Yarı açık gözlerle beni izliyordu. "Gideceğim," dedim bir kez daha. İnandırmak istediğim o değil de bendim sanki.

"Yenildim," dedi o da bir kez daha.

"Gideceğim, Poyraz," dedim.

"Sana yenildim," dedi yine.

"Gideceğim," dedim üçüncü kez. Ne beklediğimi bilmiyordum.

"Sana yenildim," dedi ve gözleri kapandı. Birkaç nefes verdi, kuruyan dudaklarını ıslattı ve yutkundu. Ardından, "Sana yenildim," dedi bir kez daha. "Ve sana yenilmek aşk demekti." Başını başıma yasladı, gülümsedi; bu duygu ona huzur verdi. "Ben sana âşıktım değil, Nil. Ben sana âşığım."

Dudaklarım aralandı ve gözlerim doldu, uzun zamandır ilk defa mutluluktan gözlerim doldu; bunu o görmedi çünkü bu cümlenin ardından uykuya daldı ama ben o uyurken dolu gözlerle hatta ağlayarak kolları arasında onu izledim.

Saniyeler dakikalara dönüştü, ben onun uyuyan yüzünü izledim; bir başka adamın kollarında aynı hisleri tatmayacağımı düşünerek izledim ve kalbimdeki kırıkların yanında ona olan hislerim vardı. Uyurken gülümsedi, acı çekti, üzüldü ve bir kez daha gülümsedi. Bana sarıldı, beni bıraktı, başını saçlarıma gömdü, bir şeyler mırıldandı.

Pencereden ışık vurmaya başladığında gözlerimi o tarafa çevirdim ve göğüs kafesinden uzaklaştım.

Cenin pozisyonu aldı, yüzünde yine bir gülümseme oluştu. O bana yenildi, ben ona yenilmemek için direndim; bütün gücümle, bütün hayal kırıklıklarıyla ve bütün acılarla.

Yataktan kalktığımda boynumdaki kolyeyi yavaşça çıkardım; onun bana verdiği neşter, boynumda bir kolye gibiydi.

Yanındaki komodine ilerledim, ardından neşteri sigara paketinin yanına bıraktım, ondan bana kalan son şey bu neşterdi, mektupları zaten gömmüştüm ve şimdi bu neşteri de bırakıyordum.

Son dans, son şarkı, son hayal, son sigara, son neşter.

Üzerine eğilip şakağından öptüm, ardından saçlarından. "Yaşamaya çalış, Koza," dedim kısık sesle. "Ben sana yenilmedim," başımı iki yana salladım, "ama ben de bir tek sana âşık oldum ve aşk sadece bir kez olur."

HELİN AKTAN

Geçmiş sürekli tekrar ederdi, hayat aslında büyük bir aforizmadan ibaretti.

Bugün Sokak Nöbetçileri'yle tanıştığım günle aynı hissediyordum; yolun sonu gibi hissetmek ama bir yandan da o başlangıç hissi. Sevmek ama kaçmak, koşmak ama geri durmak. Aitlik hissi ama vazgeçmek.

Ölüm ve yaşam.

Bugün Koza'nın Sokak Nöbetçileri'ni topladığı o masadaki gibi hissediyordum. Gerçekler ve kaçışlar. Doğrular ve yalanlar. Korkular ve vazgeçişler.

Dostluk ve düşmanlık.

Bugün kendimi ilk kez, tamamen bir Sokak Nöbetçisi hissediyordum çünkü herkes öyle hissediyordu. Bu kez düğümlenmemiştik, kördüğüm olmuştuk.

Koza'nın salonundaki büyük masadaydık. Koza bir köşede oturuyordu, Yankı bir köşede. Yanımda Bartu vardı, onun yanında Lâl.

Karşımda Işık ve Mutlu.

Işık'ın gözlerinin içine baktım, kıpkırmızıydı, uyumamıştı. Bunu biliyordum, dün gece uyanıktı ve benim uyanık olduğumu bilmeden bizi izlemişti. Büyük ihtimalle Koza'yla konuşmuşlardı.

Gözlerim Koza'ya döndü, dikkatlice masaya bakıyordu. Gözleri Işık'a kaymıyordu ama o Işık kadar tedirgin değildi ya da halsiz. Bu duruşu biliyordum, yüklerinden arınmış olmalıydı.

Lâl'e döndüm, sakince önüne bakıyordu. Bartu'nun gözleri arada sırada ona kayıyordu. Problemlerini aşmışlar mıydı, bilmiyordum ama Bartu yine her şeye rağmen onun önüne siper olurdu. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Mutlu'ya baktım, halsiz değildi, huzursuz da değildi ama yorgunluğu anlaşılıyordu. Onun tedavi olması gerekiyordu ama en azından artık kabullenmeye başlamıştı.

Yankı'ya döndüm. O da beni izliyordu; gülümsedim, gülümsedi.

Dün gece dayanamamış ve onun yanına gitmiştim çünkü belki de son gecemizdi, belki de son kez onunla konuşacaktım ve belki de son kez onu öpecektim. Bütün hataların canı cehennemeydi; ben ona âşıktım, o bana âşıktı.

Biz yedi kişi çok kez bir masaya oturmuştuk; kimisi savaşmak içindi, kimisi kavga etmek için, kimisi kumar için, kimisi de oyun ama ilk kez Sokak Nöbetçileri bugün bir bütündü. Bugün Sokak Nöbetçileri ilk kez tek vücut olmuştu, bunu görebiliyordum.

Sanırım birimiz ölsek bile bu şekilde ölmek huzur verirdi.

Yankı kolundaki saate baktı, ardından, "Birazdan Sadık Orhan gelir," dedi. Annemi uyutuyorlardı, onunla konuşmak imkânsızdı ama bu

savaşa girmeden bir kez daha onunla yüzleşmek istemiyordum. Her şey bitmeliydi, her şey bittikten sonra geriye kalanlar iyileşebilirdi.

"Biz plana başlayalım," diyen Koza ayağa kalktı ve ellerini masaya koydu. "O gelince detay geçeriz."

Bakışlarım arkamdaki pencereye döndü, yağmur atıştırmaya başlamıştı; bu artık son yağmur olmalıydı. Çünkü inanıyordum, yağmurlar dindiğinde ve güneş açtığında biz kazanmış olacaktık.

"Pekâlâ," dedi Yankı ve o da ayağa kalktı, ardından herkesin yüzüne baktı. "Bunu söylemek zor ama bugün Sokak Nöbetçileri son görevine gidiyor, son savaşını veriyor." Başımı salladım. "Ben bir söz verdim," dedi Yankı bana bakarak. "Helin'e." Işık ve Koza bakıştı, Koza gözlerini çevirdi. "Ve bunu tutacağım." Gülümsedi, uzun zaman sonra ilk kez onun yüzünde umutlu bir tebessüm gördüm, bana her zaman başka bir yol olduğuna inandıran adamın gülümsemesiydi. "Harun Aktan'ın yaşattığı kıyamet öncesiydi, biz kıyamet olacağız."

3.

KIYAMET

Helin Güneş'in güncesinden... *11.04.20*

Gökyüzüne bak, erik ağaçları bugün parlak yıldızlara dokunuyor.
Hüseyin için, Nadir için....
Çocuklar için.
Bizim için.
Sokak Nöbetçileri için.

~~*"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin Alt*~~
"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Helin Güneş

LÂL SARCA

2 gün önce...

Gökyüzünde yıldızlar yoktu ve ben genelde yıldızların olduğu gece lerde kendimi mutlu hissederdim.

Bartu'nun beni öptüğü gece gökyüzü yıldızlıydı.

Babamın Rus ruletinde kaybedip öldüğü gün de gökyüzü yıldızlı dı. Evet, kulağa tuhaf geliyordu ama o gün, babam öldüğünde çocuk olmama rağmen mutlu hissetmiştim, bir çocuğun babasının ölmesini istemesi en büyük acıymış, büyüyünce fark etmiştim.

Annemin kendini asıp öldürdüğü günün gecesi yıldızlıydı. Evet, yine kulağa tuhaf geliyordu ama annem öldüğü için de mutlu olmuş tum, onun adına. Çünkü ruhu işkence çekiyordu, sonrasında ise bunun için pişman olmuştum, keşke o gün yıldızlar olmasaydı.

Küçük kardeşim Hüseyin'in öldüğü gece ise havada yıldız yoktu. Kapkaranlık bir gece. O gün mutsuzdum çünkü bu hayattaki tek ailemi kollarımda kaybetmiştim.

Sokakta avazım çıktığı kadar bağırıp insanlardan yardım istediğim gün de yıldızlar yoktu.

Hüseyin'i kendi ellerimle gömdüğüm gün de yıldızlar ortalarda görünmüyordu. Elbette görünmezdi, hangi yıldız kendi kardeşini elleriyle gömen bir ablayı görmek isterdi ki?

Büyüdüm, uzun bir süre yıldızlar hiç parlamadı, bir süre sonra da yıldızlara bakmamaya başladım ama Bartu'nun sanki hissediyormuş gibi benimle daima gökyüzünü izleme hevesini bir türlü anlayamamıştım.

Bartu zaten böyleydi, hiçbir şeyi bilmese bile kalbiyle yol çizdiğinde en doğrusunu bulurdu.

Onunla uzanıp gökyüzünü izlediğimiz bütün geceler yıldızlıydı ama beni öptüğü gün öyle parlak yıldızlar vardı ki bir an bizim için parlıyorlar sanmıştım.

Bunu Bartu'ya söylemeli miydim? Belki de bunların hiçbirini onunla paylaşmadığım için eksik hissediyordu. Hayır, söylememeliydim çünkü işaret diliyle anlatmaya çalışsam da tam olarak duygularımı ifade edemezdim. En iyisi bunu da günlüğüme yazmalıydım; bir gün bana bir şey olursa son sayfasında daima onun adının yazacağı sayfanın altına.

Demeliydim ki: Bartu, seninle geçirdiğim bütün gecelerde yıldızlar fazlasıyla parlaktı ve bunun adı mutluluk, eğer şu an yanında değilsem lütfen gökyüzüne bak, yıldızları gör. Bu seni daima mutlu etsin, sen mutluysan yıldızlar parlasın.

O kapının önüne geldiğimde aklımdan sadece yıldızların geçmesinin de bir nedeni olduğunu biliyordum çünkü Yankı beni buraya bir yüzleşme için çağırmıştı, kaçtığım değil de bir türlü istemediğim o yüzleşme gerçekleşecekti; gökyüzünde ise yıldızlar yoktu.

Bugün mutsuz bitecekti, emindim ama vazgeçmeyecektim. Bencillik üzerime biçilmiş bir elbise olsa da o elbiseyi yırtıp atabilirdim, zor değildi.

Kapıyı çaldım, ardından aramızda olan ve sadece üçümüzün bildiği şifreli alkışları tekrar ettim.

Sessizlik. Son kez başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, belki bir yıldızı görürüm diye ama ay bile görünmüyordu.

Kapı açıldığında Yankı'yla göz göze geldik; gözlerinde buğulu bir ifade vardı, aslında o her zaman böyle bakardı ama Helin'le tanıştıktan sonra gözlerine doğan umut bugün yoktu.

Beni içeriye davet ettiğinde geriye dönüp kaçmayı düşünüyordum ama kaşlarını kaldırıp direttiğinde içeriye bir adım attım, ardından Koza'yı gördüm, sonrasında ise Önder'i.

Önder bir sandalyede oturuyordu, ağzı yüzü kan içindeydi, elleri ise bağlıydı. Beni görünce gülmeye başladı ya da zaten gülüyordu, bilemiyordum. "Pazar sabahı, 08.46," dedi Yankı. "Ve hesaplaşma zamanı. O günün sorumlusu Önder ve sendin, Lâl. Şimdi, Koza'yla hesaplaşma zamanı."

Elbet bu günün geleceğini biliyordum hatta emindim ama Koza'yla bakışlarımız kesiştiğinde hâlâ buna hazır olmadığımı hissedebiliyordum çünkü şimdiki zaman devrilip geçmiş zamana kucak açmış gibiydi.

Yankı açık olan kapıya ilerlediğinde gideceğini anladım, büyük bir korkuyla kolunu tuttuğumda gözleri bana merakla döndü. Başımı iki yana salladım, gitmesini istemiyordum, hazır değildim, korktuğum bir şey yoktu ama en azından yanımda beni sevdiğini düşündüğüm biri olmalıydı.

Hayır, bu da bencilce bir düşünceydi. Elimi çektiğimde, "Bunu yapmak zorundasın," dedi Yankı günlerdir gözlerinde geçmeyen o kırgınlıkla. "Doğrular bazen can yakıyor olabilir ama en azından duyulmasına ihtiyaç var." Gözlerimi kaçırdığımda açık olan kapıdan çıktı; geride beni, Koza'yı ve Önder'i bıraktı.

O pazar sabahından sonra bu eve tekrar tekrar gelen kişi sadece benim sanıyordum çünkü Yankı önünden bile geçmek istemiyormuş gibiydi ama şimdi, her şeyin başladığı o evin içindeydik. Ben, Yankı ve Koza'nın birbirimizle sırlarımızı paylaştığımız, oturup oyun oynadığımız hatta kek yediğimiz o evdi.

Koza'yı Önder'den gizliyorduk, karanlıkta uyuyordu ve bazı günler o karanlıkta uyuduğu için fener getiriyordum, pili bitene kadar kullanıyordu. Bazı günler mumları yakıyordu, mumlar eridiğinde benden yenisini istemiyordu ama ben anlıyordum, bir kez daha getiriyordum.

Onun karanlıkta kalmasını istemezken tamamen karanlığa mahkûm edecek adımı atmam da benim en büyük suçumdu.

Koza hâlâ yüzüme bakıyordu, gözünü bile kırpmıyordu, Yankı'nın çıkıp gittiği kapıya odaklanmıştı. Beni uyaran Yankı, ona söylememişti çünkü bu yüzleşmeden kaçacağını düşünüyordu. Onu yeniden gördüğümde bütün nefretini hissetmiştim, öyle ağırdı ki beni öldürmesini bile istemiştim ama sonrasında bu nefret öfkeye ve ardından kırgınlığa dönüşmüştü. Şimdi de gözlerinde kırgınlık vardı. En çok bunu kaldıramıyordum çünkü Koza'nın nefretini kırgınlığına tercih ederdim.

"Suç çetesi toplandı demek," dedi Önder gülmeye devam ederken, ardından ağzındaki kanı tükürdü. "Benim gözbebeğim, Lâl'im." Bakışlarımı Koza'dan ayıramıyordum. "Bana ne yaptıklarını görüyor musun? İşte tam olarak bu yüzden ikisini hiçbir zaman yan yana getirmek istemedim çünkü nankörlerdi."

Onun söylediği hiçbir şey umurumda değildi, ne hissettiği ya da ne durumda olduğu. Hiçbir zaman anlamamıştı ama ondan en çok nefret edenlerden biri de bendim ve onu gerçekten seven tek kişi de Bartu'ydu. Onu sevdiğimi sanıyordu. Kendi elleriyle yetiştirdiği Lâl Sarca'ya birinden nefret ederken seviyormuş gibi davranmayı da Önder öğretmişti.

Bartu'nun sevgisini hiçbir zaman hak etmemişti, Yankı'nın onu sevmek zorunda kalmasını da. "Babanım senin," derdi Bartu'ya sonra bana gelip ona acıdığını söylerdi. Bartu bilmiyordu ki burnunun dibindeki öz oğlu Yankı'ya şefkatin tek bir harfini bile vermiyordu.

"Lâl," dedi Önder daha yüksek sesle. "Seninle bir anlaşma yapabiliriz." Yine gülmeye başladı, dalga geçiyordu. Benimle değil, Koza'yla. "Hadi ama kızım, kurtar beni."

İçerideki loş ışık bir yerden sonra gözlerime ateş gibi gelmeye başlamıştı. Koza dudaklarını araladı, acılı bir tebessümün ardından, "Onu kurtaracak mısın?" diye sordu Önder için. "Eğer bunu yapacaksan ve önceden bir plan düşündüyseniz benim de planım olduğunu bilin."

Güvenmiyordu, hiçbir zaman güvenmeyecekti belki de ama şu an bile ona kötülük yapabileceğimi düşünmesi benden önce onun için daha yaralayıcıydı.

"Lâl," dedi Önder yeniden. "Onun seni korkutmasına izin verme."

"Bir planınız mı var?" diye sordu Koza yine bana. Sırtı Önder'e dönüktü, o bağlı olduğu için bir şey yapamazdı ama bana sırtını dönmüyordu. Belki sırtından bir darbe indiririm diye.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda yutkundum. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama geçmiş ile şimdiyi ayırıp kavrayabilmek oldukça zordu.

"Şu an," dedi Önder, Koza'ya. "Bizi nasıl alt edebilirsin ki?"

Koza omzunun üzerinden ona baktığında gözleri nefrete bulandı. "Sizin ikinizin olabileceğini düşündüğüm yerde kendimi güvenceye almadan duracağıma inandıran ne, seni aptal herif?" Yeniden bana baktı. "O bir kez yaşanır, tekrarı olmaz."

"Hiç sanmıyorum." Önder her zaman Koza'dan nefret ederdi ama şimdi onu öldürmek istiyor gibiydi. "Sen her zaman aptal, yüzsüz ve muhtaç bir erkek çocuğuydun."

Koza'nın çenesi kasıldı; bana bakarken, "Önder!" diye bağırdı gür sesle. "Beni Sonuncu'yla karıştırma çünkü hiçbir zaman sana karşı bir zaafım olmadı ve düşündüğünden daha acımasız bir adamım, o çocuk değilim artık, öğrenemedin mi henüz bunu?"

Önder'in yeniden gülme sesi geldi. "Acımasız bir adam mısın, bilemem ama hâlâ Harun Aktan'ı gördüğünde altına yapacak kadar çok korktuğunu biliyorum ufaklık."

Koza gözlerini kıstı, dişlerinin arasından bir hırlama döküldü, ardından bir anda dönüp Önder'in göğüs kafesine öyle bir tekme indirdi ki sandalye geriye düşüp kırıldı, Önder sertçe başını çarptı. Ellerimi saçlarıma geçirip geriye kaçtığımda Koza pantolonunun kemerine sıkıştırdığı silahı ortaya çıkardı, sonra yerde uzanan Önder'e tuttu. "Senin gibi üçe kadar sayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir, iki," ardından silahın patlama sesi duyuldu, göğüs kafesine denk geldi. "Hayır, ben sen değilim, senden belki de daha acımasızım."

Önder'in soluğu kesildi, bir şey söyleyecek gibi oldu ama dile getiremedi. "Kendi yarattığın silahla günlerce işkence çekeceksin, benim tarafımdan. Gözünün yaşına bakmayacağım. İlk önce işkencelerini göreceğim sonra alıştıracağım seni o işkencelere." Ağzından nefret saçılıyordu. "Ardından bir kez daha farklı şekilde işkence çektireceğim sana. Tekmeleneceksin," yere tükürdü, "dövüleceksin ve kimse sana yardım etmeyecek."

Önder'in ağzı açıldığında gözleri de kocaman oldu. Titremeye başladığında, ardından başı kalkıp indiğinde bu kez de ellerimi yüzüme geçirdim. Hayır, korku değildi, hiç olmamıştı ama Koza'nın dönüştüğü kişinin sorumlusu olmakla ilk defa karşı karşıyaydım.

"Görüyor musun?" dedi Koza, Önder'e bakarken; sırtı bu kez bana dönüktü fakat elinde sıkıca silahını tutuyordu. "Artık gözümü bile kırpmıyorum, içim acımıyor ya da iki kez düşünmüyorum." Bir anda elindeki silahı bana çevirip üzerime yürümeye başladığında geriye doğru adımladım, sırtım duvara çarptı. "Görüyorsun, değil mi?" dedi silahın ucu göğüs kafesime dokunduğunda. "Dönüştüğüm kişinin farkındasın, değil mi? Yüzleşmeye hazır mısın? Yoksa korkacak mısın?"

Silahlardan korktuğumu biliyordu, ilk anlattığım kişi Yanki'dan bile önce Koza olmuştu. Geçmişimi ilk o öğrenmişti ve her şey bir tokat gibi sertçe yüzüme çarpmıştı. Kendimi ne kadar hazırlasam da göğüs kafesime Önder'in silahını dayayabileceğini düşünmemiştim.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" dedi silahı göğüs kafesime daha fazla yaslarken. "Bana anlattığın o günü. Buradaydık, bana yemek getirmiştin ve seninle konuşmuştuk. Konuşmak zordu ama konuştuk." Kaşlarını kaldırdı, silahını indirmedi. "Elini silah işareti yapıp alnına yaslamıştın babanı anlatırken. Öldü diye düşünmüştüm, sonra intiharı anlamıştım ama zamanla Rus ruletini öğrenmiştim. Ardından bir ip alıp boynuna takmıştın ve annenin ölümünü anlatmıştın. Bir çocuk, başka bir çocuğa sessiz sinema oynar gibi ailesinin ölümünü anlatabilir mi Lâl? Sen bana öyle anlattın, ben de seni öyle anladım. Sonra eksik hissetme diye ben de kendimi sana öyle anlattım." Başını iki yana salladı. "Biz seninle bu evin içinde bunları paylaştık, sırlar büyüdü, yara oldu, yaralar kanadı ve en sonunda beni yaktı, değil mi?" Yutkundum. "Şu an bu silahtan korkman ne kadar umurumda?" Önder'e saçtığı nefret artık bana yönelikti. "Sen silahlardan korkuyorsun diye bütün silahlardan nefret ederdim ama şimdi bu korkun ne kadar umurumda?"

Eğer konuşabilseydim ne derdim diye düşündüm? Çığlık mı atardım? Kurtulmak mı isterdim yoksa gerçekleri ona mı bağırırdım? Hiçbiri değildi. Sadece Koza'ya onu hâlâ çok sevdiğimi söylerdim çünkü zamanla öğrenmiştim, bir insan konuştuğunda daha çok anlaşılıyordu. Belki sesinden, belki kelimeleri telaffuzundan ve belki de sesinin titremesinden.

Hiçbir cevap vermediğimde bana bakmayı sürdürdü. Silaha gözlerimi indirmiyordum ama baskısı canımı yakıyordu, çok bastırdığı için değil, bunu yapan Koza olduğu için.

"Öylece sana bu kurşunu sıkmamı mı bekleyeceksin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Sadece başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladım çünkü bunu istiyordum, bütün açıklamalardan önce eğer içi rahatlayacaksa benim karşıma geçip bir silah doğrultmalı, o silahla canımı yakmalıydı. Bunu yapacaksa zaten hiçbir açıklamanın artık önemi kalmayacaktı.

"Neden?" diye sordu. "Haklı durumuna düşmek için, değil mi? Planın bu mu?" Beni anlamıyordu, zihnimin sadece kötülük için çalıştığını düşünüyordu. "Neden? Bunu yaparsam sana deliler gibi âşık olan adam

bana düşman olsun diye mi? Hatta diğerleri? Belki de benim kardeşim bile." Çenesini kaldırdı. "Sana kardeşimi anlatmıştım, hatırlıyorsun, değil mi Lâl?" Gözlerimi kaçırdım, bir anda yüzümü tutup çevirdi. "Hatırlıyorsun, Lâl. Seni onun yerine koyduğumu bile biliyorsun. Böyleydi çünkü. Ben Helin'in yokluğunda seni Helin olarak gördüm."

Yine hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettim, zehrini kusmalıydı, canımı yakmak istiyorsa yakmalıydı. Başımı eğmemeliydim, ağlamamalıydım.

"Ve ne var, biliyor musun?" diye sordu. "Helin'e birçok kötülük yaptım ama o benim canımı senin kadar yakmadı." Başını sinirle iki yana salladı. "Yakmamıştı, küçükken. Çocukken." Aklımdan neler geçiyorsa eli titriyordu. "Sana ise hiçbir kötülük yapmadım ama hiç kimse senin kadar canımı yakmadı."

Yine hiçbir şey demedim. Aylardır bana yansıttığı o nefretinin cümlelere yalın bir şekilde dökülüşünü dinliyordum, hazırdım.

Hazır değildim.

"Her şeyin sorumlusu olmak nasıl bir his?" diye sordu, belki de en çok canımı yakana başvurarak. "Bazen durup düşünüyor musun, eğer ben Sokak Nöbetçileri'nde olmasaydım daha mutlu olurlardı diye." Canım yandı, hiçbir söylediğinde değil ama en çok bu canımı yaktı. "Bartu belki de daha umutlu bir çocuk olurdu," dedi acımasız bir sesle. "Sonuncu bu kadar kukla gibi büyümezdi." Kalbim acıdı, silahtan değil, cümlelerinden. "Nil ve Mutlu, her zaman Önder tarafından senin ön planda olduğunu düşünerek özgüvensiz büyümezlerdi." Çenemi sıktım; ağlamayacaktım, söylediklerini dinleyecektim, yüzleşecektim, bencillik yapmayacaktım. "Ben o kadar çok acı çekmeyecektim," diye devam etti. "Ve belki Helin de bizimle büyüyecekti." Başını omzuna doğru yatırdı. "Her şeyin başlangıcı senin tek bir ihanetin oldu; eğer sen olmasaydın biz bunların hiçbirini yaşamayacaktık."

Ağlamayacaktım, direnecektim, savaşacaktım. Ağlarsam daha bencil olurdum. Bütün söylediklerini kaldıracaktım. Ağlarsam belki de canımı yakmaktan vazgeçerdi ve planlarına son verirdi. Çünkü görüyordum Koza'nın gözlerinde. Her ne kadar berbat bir insana dönüştüğünü söylese de çocukken o hissettiğim merhameti duruyordu; bu yüzden ağlamayacaktım en çok da.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" dedi gözlerini kısarak. "O pazar sabahı, Önder elimi tutup götürdükten sonra..." Gözlerimi

kapattığımda başımı iki yana salladım ve o günü zihnimden silmeye çalıştım fakat imkânsızdı; öyle bir imkânsızdı ki o günün içindeydim.

"Dinleyeceksin," dedi ve gözlerimi açtığımda saf bir acıyla bana baktığını gördüm; o da direniyordu, ağlamamak için miydi, bilmiyordum ama acısını gizlemeye çalışıyordu. "O gün bana yaptığını dinlemek zorundasın."

Zorundaydım, bir gün bu yüzleşmenin gerçekleşeceğini biliyordum ama kalbimin ağırlığı gitgide artıyordu.

"Bu eve geldin, Lâl," dedi o günü anlatırken. "Elinde yine tarçınlı kek vardı; eğer öğrenmek istiyorsan ağzıma bile sürmüyorum, nefret ediyorum. Tarçın kokusundan tiksiniyorum. Bunun da sorumlusu sensin." Ellerimi kaldırıp ona sus demek istedim ama hemen ardından indirdim. "Sonuncu'ya sordum, benden sonra tarçınlı kek yaptı mı, diye. Sustu, onun dilinde susmak evet demektir. Bu yüzden de affetmeyeceğim seni."

Yüzleşecektim, dinleyecektim, bilecektim. Ona, yapsam bile ağzıma hiç sürmediğimi söylemeyecektim, bunun bir önemi yoktu çünkü. Benim bir önemim yoktu.

"O kekle geldiğin zaman bana ertesi gün bir sürprizin olduğunu söyledin. Bir başkası söylese o boktan hayatın içinde bir sürprizin varlığına inanmazdım ama sen söylediğinde inandım. Bizim üçümüzün o zamanlar hayalleri vardı, belki aptalca gelecek ama lunaparka gideceğimizi düşünmüştüm. Hatırlasana, siz gitmiştiniz ama ben hiç gitmemiştim. Sürprizin bu sanmıştım, o gece heyecandan uyuyamadım." Dişlerini sıktı. "Eğer bilmek istiyorsan, ilk lunaparkıma yine sizlerle geçen gün gittim ama isterdim ki o pazar sabahı sizinle gideyim. Öğreneyim ve sizinle gittiğim gün hiç bilmiyormuş gibi davranmayayım. Fark ettin mi Lâl? Diğerleri fark etmedi."

Fark ettim.

"Fark etmemişsindir."

Ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim, kaçmak istedim, kurtulmak fakat yine de yaslandığım o duvarda onu dinlemeye devam ettim. Öğrenecektim, acısını görecektim ve sonrasında her acıya boyun eğecektim.

"Sabah Sonuncu'yla beraber geldiniz," dedi gülümseyerek ama soğuk bir gülümsemeydi. "Ve bu evden beraber çıktık. Emin ol, o gün bu evi son görüşüm olduğunu bilseydim yeniden dönüp bakardım çünkü bu kadar küçük dairenin bile çocukluğumun en güzel zamanlarına denk gelmesi akıl kârı değildi."

Nefes almaya çalışsam da soluğum kesiliyordu. Dudaklarım aralandı ama elbette ki konuşamayacaktım.

"O gün, bir parka gittik, evet ama lunapark değildi. Köşedeki park, hani arada sırada uğradığımız." Canım öyle bir yanıyordu ki bakışlarımı kaçırdım ve ağlamamak için direnmeye devam ettim ama gözlerim dolmuştu. Yeniden yüzümü tutup çevirdiğinde dişlerini sıktı. "O köşeye geldiğimizde uzaktan Önder'i görüp nasıl saklandığımı ve size baktığımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladığımda bu hatırlamamak değildi, kaldıramamaktı. Şu an yapabilsem avazım çıktığı kadar bağırabilirdim ama bu kurtulmak için değil sadece ağlamak için olurdu.

"O zaman anlamamıştım ama şu an hatırlıyorum, Sonuncu da sadece sana bakmıştı. Bilmiyordu, değil mi?" Hiçbir şey yapamadım ama yanıtı biliyordu. "Biz ikimiz sana öylesine çok güveniyorduk ki Lâl. Biz birbirimize bile böyle güvenmedik, sana güvendik. Zaten birbirimize o kadar da güvenmediğimiz çok çabuk düşman olmamızdan ama yine de sana uzun bir süre toz konduramadığımızdan bellli."

Koza'ya biz çok ufakken bir keresinde, "*Çocuklar kötü kalpli olabilir mi?*" diye sorduğumu anımsadım. Birlikte oluşturduğumuz o işaret dilimle yarım yamalak sorduğum o soruyu anlayıp, "Çocuklar kötü olmaz ama kötü olmak zorunda bırakılır bence," demişti. O an kendimi kötü biri gibi hissettiğimi biliyor muydu, anlamamıştım ama sonrasında devam etmişti. *Biz hepimiz kötü olmak zorunda bırakıldık ama kötülüğü seçmiyoruz, Zeynep.*

Bana Zeynep, derdi. Yankı bile Lâl derken, o hep Zeynep derdi çünkü bizim kendi isimlerimizden hiçbir zaman vazgeçmemizi istemezdi.

Kendisi Poyraz isminden tamamen nefret ederken üstelik.

"Korktum," diye devam etti anlatmaya. "Önder'i gördüğümde. Mahvolduğumu düşündüm, bizi yakaladığını düşündüm, size de zarar vereceğine inandım ama sen bana, beni artık affedeceğini söyledin. Ben o an üçümüz için korkarken sen affedildiğimi söyledin. Bir çocuğu affetmek? O zamanlar bu cümle basit geliyordu ama şimdi bakınca Önder'in beni affetmesi ne kadar da zor ve saçmaydı, değil mi Lâl? Ben ona ne yapmıştım ki, değil mi?"

Bana artık Lâl diyordu hatta bana çoğu zaman hitap bile etmemeyi seçiyordu.

"'*Seni affedecek*,' dedin bana. '*Benimle konuştu, eminim ben*,' dedin." Derin bir nefes verdi, çenesi kasıldı, gözleri kısıldı ve sesinin titremeye başladığını duydum. "O an, senin yalan söyleyebileceğin hiç aklıma gelmedi, biliyor musun? Çünkü ihanetle tanışmamıştım, tanışsam bile sana yakıştırmazdım. Ben ilk ihanetimi kardeşim yerine koyduğum o kırdan, senden gördüm."

Gözümden bir damla yaş aktığında hızlıca sildim çünkü ağladığımı görmesini istemiyordum, herhangi bir merhamet olmamalıydı, acımamalıydı. Hiçbir cümlesinden vazgeçmemeliydi.

"Zeynep," dedi Koza korkuyla, Önder'in dönük sırtına bakarken. Duvar köşesine sinmiş, yere oturmuştu. Kendiyle beraber bizi de gizliyordu. "O beni istemiyor, neden bir anda kucak açsın ki?" Gözleri Yankı'ya döndü, Yankı sadece bana bakıyordu ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Önder'den onu gizliyorduk ve artık onu gizlemeyeceğimizi söylemiştim çünkü Önder onu affediyordu.

İşaret diliyle, "Eminim," demiştim. "Bana güvenmiyor musun? Onunla konuştum, artık seni de bizimle büyütecek." Koza'nın gözlerine şaşkınlık doldu. "Eğer yalan söylüyorsa biz zaten buradayız, onu engelleriz."

Koza'nın bakışlarına bir anlık umut doldu, sonra sevgi ve ardından heyecan. Bir çocuk ne kadar çabuk kanabilirse o kadar çabuk kandı bana. "Ya seni de kandırdıysa?" demişti endişeyle. "Ya bu işin sonunda size de zarar verirse?"

Aklının ucundan ihanet geçmedi çünkü bana inancı sonsuzdu.

"Bana güven," dedim işaret diliyle. "O artık seni kabullendi."

Kabullenilmek Koza'nın zaafıydı, bunu çok iyi biliyordum. Çocukken bile bunu çok istiyordu ve büyüdüğünde de Sokak Nöbetçileri'ne ne kadar düşman hattında girmiş olursa olsun, en sonunda bize kendini kabullendirmek istemişti.

"Ya döverse beni?" demişti Koza, sonra kaşlarını çatmıştı. "Ama benim yüzümden sizi dövmesinden iyidir, değil mi? En azından artık sizinle olacağım." Gülümsedi. "Diğerleri beni biliyor mu? Onlara söylediniz mi?"

Yankı sessizce dinliyordu, onun tek bildiği şu andan itibarendi. Güven en büyük silahtı, bunu o yaşımda fark etmiştim. O bana inanıyordu, bana inandığı için yalan söyleyecek kadar. Belki de bu yüzden artık yalanlara tahammülü yoktu.

"Hayır," demiştim. "Onlara da sürpriz olacak."

"Beni severler mi?" Endişelendiği konu bu muydu? "Diğerleri yani? Kardeşlerim."

"Severler," dedim.

"Peki kız kardeşimi de sonradan bizim yanımıza almama izin verir mi?" diye sordu bu kez.

Kaşlarımı çattığımda, "Zaman geçiyor," demiştim. "Önder'in yanına gidelim."

"Benimle siz de gelecek misiniz?" diye sordu merakla.

Hiçbir cevap vermedim. Gözlerindeki korku uzaklaşmıştı, bana inanmıştı, inanmak bir yana umutlanmıştı.

Başımı Önder'e çevirdim ve alkışlamaya başladım; son cümlesi, "Benimle siz de gelecek misiniz?" olmuştu.

Önder bizi gördü ve gülümseyerek yanımıza doğru yürüdü.

Hayır, Koza; biz seninle hiçbir yere gelmeyeceğiz çünkü sen artık bizimle beraber olmayacaksın, diyemedim.

"Nasıl bir his, biliyor musun?" diye sordu. "Kendimi aptal gibi hissettiriyor ama çocuktum. Ufacık bir dairede gizleniyordum, sizden başka kimsem yoktu ve sen bana bir ışık tuttun. Belki de başka bir konu olsa daha fazla sorgulardım ama o gün sorgulamamıştım hem sana güveniyordum hem de kabullenilmemekten yorulmuştum."

Başka bir yaş daha yanağımdan düştüğünde yine hızlıca sildim fakat art arda akıyordu. "Önder geldi," dedi. "Gülümseyerek. Çöktüğüm yerden kaldırmak için elini uzattı ve hiç çekinmeden onun o elini tuttum. Bana yaptıklarının hepsi toz bulutu olup uçtu, o gün bana gülümsedi ve sizinle olacağımı söyledi. Sen söyledin, inandım; o gülümsedi, inandım; elini uzattı, tuttum."

Ağlamam şiddetlendiğinde, yaslandığım duvarda ayakta bile zor durduğumu fark ettim. "'Beni gerçekten istiyor musun?' diye sordum ona. 'Evet,' dedi. Sen söylemesen ona inanmazdım ama sen söylediğin için inandım. 'Eve mi gideceğiz?' dedim. 'Hayır,' dedi. Korktum, sana baktım, onayladın. 'Nereye gideceğiz? dedim. Üzerime başıma bakıp, 'Sana bir şeyler alalım,' dedi. 'Kardeşlerin seni böyle görmesin. Kardeşlerin,' dedi. Önder ilk defa beni sizden ayrı görmedi, kardeşlerin dedi. Sonuncu'ya baktım, onun da gözlerine umut doldu, başını salladı, sonra Önder'e baktı. O da inandı."

Başımı iki yana salladığımda artık kaldıramadığımı fark ettim, gözyaşlarım art arda akarken o elindeki silahla beni şu an çekip vurmasını istiyordum.

"'Pazar sabahı,'" dedi. "Elimden tuttu ve beni sizin yanınızdan uzaklaştırdı. Biz beraber yürürken, siz arkada, duvarın kenarında kaldınız ve başımı çevirip size baktım, sonra gülümseyerek el salladım. Siz de bana el salladınız. Sonuncu gülümsedi, sen gülümsemedin. O gün anlamadım ama sonrasında düşündüğümde ihanetin yüzünde oluştuğunu fark ettim." Sesi daha fazla titredi, namluyu daha fazla bastırdı. "Köşeyi döndük, ben başımı çevirdim ve ilk gördüğüm Önder'in kolundaki saatti. Saat 08.46, yeni hayatımın başlangıcıydı." Gözleri acıyla doldu. "Başımı kaldırıp Önder'e baktım, artık gülümsemiyordu."

Ayakta duramadım, duvardan sürtünerek yere çöktüm; o da benimle eğildi, silah bir an bile olsun kalbimin üzerinden ayrılmıyordu. Acıyla nefesini verdiğinde onun da gözünden yaş aktı ama silmedi, dişlerinin arasından, "O gün beni nereye götürdü, biliyor musun?" diye sordu. "Biliyorsundur, anlıyorsundur."

Bilmiyordum.

"Harun Aktan'a bıraktı beni," dedi ve başka bir yaş daha düştü. "Sana sessiz sinemayla bana uyguladığı şiddetleri anlattığım o adam var ya, beni onun yanına bıraktı. Pazar sabahı, 08.46 son mutlu olduğum andı; o eve gittiğimde saat 10.25'ti. Hayatımın en mutlu zamanı, 99 dakika sürdü. Şimdi bana cevap ver, her şeyin ve en çok benim çocukluğumun sorumlusu olmak nasıl hissettiriyor sana?" Ağlıyordu ama sessizce, yaşlar akıyordu ama silmiyordu. "Cevap ver, bu adama dönüşmemi sağlayan sen her gece nasıl rahat bir uyku uyuyabildin? Nasıl gülümsedin? Nasıl Sonuncu'ya beni kurtarmasını söylemedin? Nasıl diğerlerine benden bahsetmedin? Nasıl düşman olmamı sağladın?" Acıyla nefesini verdi. "Ölmüştür diye mi düşündün? Bu mu içini rahatlattı? Yaşadığımı görünce üzüldün mü?" Elindeki silah yeniden titremeye başladı. "Ben seni Helin'in yerine koydum, sen beni hiç mi Hüseyin'in yerine koyamadın? Azıcık bile mi? Bana bunu nasıl yaptın?"

Ellerimi yüzüme yerleştirdiğimde ağlamaya devam ettim. Bana acısın diye ağlamıyordum, beni sevsin diye de değil, affetmesi de umurumda değildi. Her şeyin sorumlusu olduğumu biliyordum ve bunun ağırlığını artık kaldıramıyordum.

Ne sanıyorlardı? Bartu benden vazgeçti diye intihar ettiğimi mi? Yankı bana artık eskisi gibi davranmadığı için ölmek istediğimi mi? Bütün bunlar elbette ki bir nedendi ama hiçbirinde onlar suçlu değildi. Ben Lâl Sarca olduğum için ölmek istemiştim. Şunun farkında değillerdi:

Birine ihanet etmek kadar, o ihanet duygusuyla yaşamak da zordu. Ben senelerce Koza'ya olan ihanetimle elbette yaşamıştım ama hiçbir zaman diğerleri gibi değildi bu.

Hayatımda belki de verdiğim en bencilce olmayan karar, kendimi öldürmekti. Bu herkes için en doğrusu olacaktı, yaşattıklarım ve yaşatacaklarım için. Biliyordum, birçok anlamda kendimi öldürmek de bencillikti ama diğerleri gibi değildim. Hepsinin çocukluktan acıları vardı; ben acılardan ibaret değildim, ben Koza'nın da söylediği gibi kötü biri olmak zorunda kalmıştım. Onlar kadar iyi biri değildim, onlar gibi kardeş sevgisiyle bağlanmamıştım hemen hatta uzun bir süre onlardan kaçmak istemiştim.

Ben hiçbir zaman Sokak Nöbetçisi olmak istememiştim; bunu o evden defalarca kaçtığımda beni bulup getiren Önder biliyordu.

Bunu ihanetimin ardından her gece kâbuslarıma giren Koza da biliyordu, kâbuslarımdan ağlayarak uyanıp yaşamasını dilediğimi duyan Bartu da biliyordu. "Kim yaşasın?" diyordu, cevap yoktu. O sanıyordu ki onunla konuşmak istiyordum; hayır, ben kimseyle konuşmak istemiyordum.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" dedi.

Ellerimi yüzümden çektim ve işaret diliyle sakince, "*Beni öldür,*" dedim silahı göstererek. "*Hem de gerçek bir silahla. Artık silahlardan korkmuyorum ve ölüm de korkutmuyor. Ben kendimi öldürmeyi bile beceremedim, bunu sen yap, yalvarıyorum.*"

"Tek diyeceğin bu mu?" dedi alayla gülerek. "Hâlâ o kadar bencilsin ki."

"*Ölmek istiyorum,*" dedim hızlıca. "*Hiçbir şeyi hak etmediğimi biliyorum, her şeyin sorumlusuyum. Mutlu anlarımda bile gölgeler var. Bencillik değil bu, kim olduğumu biliyorum. Yap bunu. Yalvarıyorum yap.*"

"Senin yüzünden Nil'i kaybettim," dedi Koza net bir sesle. "O gün teknede kurşunun isabet etmesi gereken kişi sendin ama Nil'e denk geldi. Onun bile hayallerini çaldın." Bunu söylerken kendine öfkesi ortaya çıktı. "Senin bu gerçek kişiliğini Bartu bilse seni sevmeye devam eder mi acaba?"

"*Sevilmeyi hak etmediğimi biliyorum,*" dedim. "*Ve birini sevmeyi bile hak etmiyorum. Bunları biliyorum. Bütün bu söylediklerinin farkındayım. Eskiden gerçek yüzümü görürler diye korkuyordum ama artık korkmuyorum.*"

Helin'i günlüğümü Ekip'e verirken gördüğümde gizlememin en büyük nedeni de bu değil miydi? Zaman geçmişti, bir şekilde kader

çizmişti; Koza'nın kardeşi benim günlüğümü ihanet ederek Ekip'e vermişti ve ben bunu hak etmiştim.

Hak ettiğimi bana onun kardeşi yaşatmıştı.

"*Keşke o kurşun bana denk gelseydi ve ölseydim.*" Artık ağlamıyordum. "*Yarım kalanı tamamla, beni öldür. Yalvarıyorum bunu yap çünkü sen şimdi yapmazsan ben bir gün elbette ki yapacağım. Bu şekilde yaşayamıyorum.*"

Koza elinin tersiyle yanaklarını sildi, sonra çenesini havaya kaldırdı. Gözlerimin içine bakarken yine nefretini, o ilk zamanlarındaki öfkesini bekledim fakat kırgınlık vardı. Başını iki yana salladığında her ne düşündüyse silahı yavaşça göğüs kafesimden çekti, ardından aşağıya indirirken gözlerimin içine bakmaya devam etti. Saniyeler dakikaya dönüştüğünde, "Bana bir neden ver," dedi. "Seni affetmek için değil, ihanetlerin nedensiz olmadığına inanmam için. Seni sevmiyordum, de mesela. Fazlalıktın, de. Hiçbir zaman bizim gibi değildin, de. Ama bir neden ver."

"*Hiçbir neden sana yaşattıklarımı geçirmeyecek,*" dedim ellerim titrerken.

"Elbette geçirmeyecek," dedi hırsla. "Ben kendi kardeşimi senelerce yalnız bırakmış olacağım, Nil'in çocuğu olmayacak ve ben Harun Aktan'ın karşısında korkularımla titremeye devam edeceğim. Ama bunların bir önemi yok. Bana bunu neden yaptın?"

Kendime süre verdim. Söyleyeceklerimi düşündüm, kendi kafamın içinde hepsini hesapladım ama en sonunda kalbimden geçenleri dile getirmek istedim.

"*Hiçbir zaman Sokak Nöbetçileri'ne ait hissetmemiştim,*" dedim zorlukla ellerimi hareket ettirerek. "*Bütün o yaşadıklarımdan sonra hayatı sevmiyordum. Annem ölmüştü, babam ölmüştü ama en kötüsü kendi kardeşimi ellerimle gömmüştüm. Hiçbiriniz benim için önemli değildiniz, tek istediğim kaçıp kurtulmaktı.*" Derin bir nefes verdiğimde dikkatlice parmaklarıma bakıyordu, gözlerinde bir heves vardı. Belki de beni affetmek için oluşan bir hevesti. Hayır, bu imkânsızdı.

"*Ama sonra üçümüz yakınlaştık ve ben seni çok sevdim, Koza.*" Gözleri gözlerime tırmandı, ardından hızlıca ellerime yeniden baktı. "*Sen o günün Önder'in ilk teklifi olduğunu mu sanıyorsun? Beni canımla tehdit ettiği bile oldu ama kabul etmedim.*" Yeniden gözlerimin içine baktığında başını iki yana salladı. "*İnanmayacak mısın? Eğer inanmayacaksan yanımda günlüğümü getirdim, o gün yazmıştım. Onu oku. Olmaz mı?*"

İnanmasını beklemek aptallıktı ama elini öne uzatıp, "Günlüğü ver," dedi. "Oradan okuyacağım."

Haklıydı, elbette bana inanmayacaktı. İkiletmeden çantamdan ilk günlüğümü çıkarıp kenarları sararmış, üstü soyulmuş deri defteri eline bıraktım. Hiçbir şey söylemeden eline aldı, hızlı hızlı sayfaları geçmeye başladı ve en sonunda ona ihanet ettiğim tarihi buldu.

Konuşabilsem belki de bu günlüğe ihtiyacı olmayacaktı, sesimden bile anlayabilirdi dürüstlüğümü ama bu şekilde günlüğüme ihtiyaç duymuştu. Keşke konuşabilseydim, en çok konuşmak istediğim ikinci çaresiz zamandaydım.

Birincisi, Bartu beni dinlemeyip başını çevirdiğindeydi.

"Bugün Koza'ya ihanet ettim. Bu satırları yazarken onun nerede nefes aldığını bilmiyorum, tek bildiğim Önder'in bana yalandan da olsa Koza'nın zarar görmeyeceğine dair verdiği söz.

Elbette o zarar görecek, bunu biliyorum, bunu bilmek canımı yakıyor.

Önder en sonunda benden istediğini aldı ve Koza'ya ulaştı. İçimde ne kadar kocaman bir boşluk olsa da hatta bazen kaçıp gitmeyi düşünsem de bunu ona yapabileceğime ihtimal vermezdim.

Fakat her insanın zaafları vardır, Önder de benim zaafımı biliyor."

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Zaafının Sonuncu olduğunu ve onu tercih ettiğini mi söyleyeceksin? Önder bunu bana zaten söyledi."

"Hiçbir zaman ikiniz arasında bir tercih değildi," dedim. *"Bana ikiniz arasında tercih hakkı da sunmuştu ve ben yine de seni ona vermedim."*

Koza inanmasa da başını yeniden elindeki günlüğe indirdi.

"Günlüğüme seninle konuşarak devam edeceğim, Koza. Hiçbir zaman bunu okumayacaksın, biliyorum ama seninle bir tek buradan konuşabilirim.

Sana bu hayattaki tek dileğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Bir mucizeyle Hüseyin'in hayatta olduğunun haberini almak istediğimi söylemiştim, üstelik onu kendi ellerimle gömdüğüm halde. Bir çocuk, başka bir çocuğu toprağa gömemez, bu çok büyük bir acı ama aynı çocuk böyle mucizeleri de bekler.

İmkânsız bir dilek dememiştin ama bakışlarında umut yoktu.

"Başka bir dilek," demiştin, "O halde Hüseyin'i gömdüğüm yeri öğrenmek istiyorum," demiştim. "En azından bir çiçek götürmek için." "Bilmiyor musun?" diye şaşırmıştın. Bu hayatta unuttuğum en büyük acının onu gömdüğüm yer olması fazlasıyla kötüydü ama bilmiyordum. Görsem hatırlardım, gitsem bilirdim.

Önder bana iki gün önce gelip kardeşimin mezarının yerini bildiğini söyledi ve annemin yaşadığından söz etti.

Bunun hayaliyle yaşadığımı nereden biliyor, bilmiyorum.

Bunun karşılığında seni istedi. Biliyorum, siz olsanız yine de kabul etmezdiniz, bu ihaneti gerçekleştirmezdiniz ama ben sizin gibi değilim. Benim tek bir ailem var; o aile benim kardeşim. O aile ne olursa olsun benim annem.

Kendimi çok kötü hissediyorum, bu satırları yazarken ağlıyorum ama yarın o mezara gideceğim için de mutluyum, sonrasında ise anneme kavuşacağım.

Sokak Nöbetçileri'nin dördüncü çocuğu Lâl Sarca'nın günlüğünün son cümleleri bunlar. Seni tanımak güzeldi, umarım bir gün sen de kardeşine kavuşabilirsin. Ben artık gidiyorum."

Sayfadan bakışları ayrıldı ve gözleri boşluğa odaklandı, sonrasında günlüğü yavaşça kapattığında kendisini çöktüğü yere bıraktı. Gözleri boşluktan ayrılmazken derin bir nefes verdi, ardından geri aldığında bana bakmıyordu. Baksa konuşacaktım ama bakmıyordu.

Dakikalar geçti, o sessizlikte Önder'in işkence çeken nefes seslerinden başka hiçbir şey yoktu.

Günlüğü yere bıraktığında bakışları en sonunda bana döndü, gözlerindeki ifadeden hiçbir şey anlamadım ama öylece beni izledi.

"*Çocuktum,*" dedim ikimizin arasındaki işaret diliyle. "*Çocuk olduğum için yaptım demiyorum, çocuk olduğum için inandım. Şimdi olsa bu aptal yalana inanmazdım ama o gün inandım çünkü buna ihtiyacım vardı.*" Yutkundum. "*Ve şu an olsa bunu yapmam ama çocuk olan Zeynep yine inanırdı ve yine sana ihanet ederdi çünkü ne hissettiğimi biliyorum.*" Yeniden gözlerim dolduğunda derin bir nefes verdim. "*Her şeyin sorumlusu, bencil biriyim.*"

Eli boynuna gitti, her ne düşünüyorsa bu ona rahatsız hissettirdi. Merak ettim o an, kendisi Helin için bana ihanet eder miydi?

Hayır, etmezdi. Önder de bu yüzden beni seçmişti çünkü gözbebeği olan Lâl Sarca daima ilk önce kendisini düşünürdü. Bunu bana Önder söylemişti.

"Mezarı gördün mü?" diye sordu bir anda. Sesinde acı vardı.

Hayal kırıklığıyla gülümsedim. "*Sonraki sayfayı oku, Koza.*"

Dudakları aralandı, ardından günlüğü yeniden eline aldı ve sonraki sayfayı açtı.

"Annem yaşamıyor, mezar yok.

Beni öylesine bir mezara götürdü, benim Hüseyin'imin bedeni o kadar büyük bir mezarın içinde olmaz. Tanıyorum onu gömdüğüm yeri, bir erik ağacı vardı. Önder beni bir tarlaya götürdü, 'Kardeşin burada,' dedi.

Biliyorum, orada değil, beni kandırdı.

Annemi sordum, 'Yanlış bilgi almışım,' dedi.

Biliyorum, annem o gün öldü, beni kandırdı.

Her şeyi kaybettim. Ne yapacağım? Kimseye hiçbir şey anlatamam. Yankı Koza'yı soruyor, ona gerçekleri anlatamıyorum. Önder, Yankı'ya Koza'nın gitmek istediğini söylüyor, Yankı inanmıyor, yine gelip bana soruyor.

Önder, Yankı'yı Koza'dan nefret ettirmeye çalışıyor, Yankı nefret etmiyor, ben kendimden nefret ediyorum.

Önder beni kandırıyor, ondan kaçamıyorum.

Her şeyi kaybettim. İkinci ailemi de kaybettim.

Koza iyi misin? Seni kaybettim."

Yarısında okumayı kestiğini defteri sertçe kapatmasından anladım, ardından yere fırlattı. Önder'e sinirlendiğini anladım, belki de bana ya da her şeye. Elini saçlarına geçirdiğinde, "Lâl," dedi kırgınlıkla. "Biliyor musun, bana o mezarı bulmak istediğini söyleseydin biraz daha büyüdükten sonra bütün erik ağaçlarını seninle dolaşırdık ama yine de o mezarı bulurduk."

Ağlamaya başladığımda direnmek istiyordum ama bunu yapamıyordum çünkü bu cevaba biraz daha büyüdüğümde ulaşmıştım. Bartu demişti bana, "İstersen kardeşini bulabiliriz," diye. Sonra diğerleri de öyle. Hiçbir şey bilmedikleri halde çabalamak istemişlerdi. Kabul etmemiştim, onlar kandırmamıştı, Koza da kandırmazdı.

"Bulurduk," dedi kısık sesle. "Ve ne sen böyle bir hayal kırıklığı yaşardın ne ben böyle bir adama dönüşürdüm ne de bütün bunların hepsi yaşanırdı." Omuzlarını kaldırdığında, "Çocuktun," dedi kendine hatırlatıyormuş gibi. "Bunu kendime defalarca söyledim, merak etme ama biz de çocuktuk, belki de bunu kabullenemiyorumdur. Belki de çocuk Koza'nın Zeynep'i o kadar severken aynı şekilde sevilmemesini kabullenemiyorumdur. Belki de çocuk Koza'nın sen konuş diye her gece yatarken dua etmesini bile kabullenemiyorumdur. Burada çocuk Koza olsaydı o silahla seni vururdu, ben bunu yapmayacağım." Çöktüğü yerden kalktı ve yukarıdan bana baktı. "Bir çocuk hayatlarımızı mahvetti. O çocuk sendin."

Duvardan destek alarak doğrulduktan sonra, *"Beni affet demeyeceğim."* dedim ağlamaya devam ederken. *"Ama bugünden sonra ne istersen yaparım. Eğer bu ailede bensiz daha mutlu hissedeceksen gidebilirim..."*

Bakışlarıyla beni susturdu. "Bartu'yu mahvetmeyi mi istiyorsun?"

"Dayanamıyorum, Koza. Senin bakışlarına artık dayanamıyorum. Kim olduğumu hatırlamak problem değil, mutlu hissettiğimde bile vicdan azabı çekiyorum çünkü bakışların orada. Ne yapacağım bilmiyorum ama bu şekilde olmuyor."

Başını omzuna doğru yatırdığında uzun bir süre düşündü, ardından, "Benim için bir şey mi yapmak istiyorsun?" diye sordu. "O halde bugünden sonra hayatta kalmaya devam edersek ve Harun Aktan'ın karşısına çıkarsak önümde dur. Onun karşısında korkularıma yenik düşersem ve kendimi küçük düşürürsem bir an bile düşünme, canıma kıy. Beni öldür."

Dudaklarım aralandığında son derece ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Bunu o altı kişi arasında yapabilecek tek kişi sensin, Nil'in de yapabileceğini düşünürdüm ama biliyorum, kalbinin bir yerlerinde beni yaşatıyor ve tetiği çekse bile kalbimi değil, bacağımı isabet alır. İşkence çekmemi ister ama ölmeme göz yummaz."

"Bunu asla yapmayacağım."

"Ben bir kez daha Harun Aktan'ın karşısında korkularımla durursam ve o beni alt ederse ölmüş sayılacağım zaten, Lâl. Eğer ben yapamazsam al bir silah, sık kurşunu. Belki de o zaman ihanetini temizleyeceksin."

"Asla," dedim. *"Evet, önünde duracağım ama seni korumak için, canına kıymak için değil."*

Alayla bana baktı, ardından bana sırtını döndü. Tamamen. Yerde silah olduğu halde. Koza bana sırtını döndü.

Bakışlarım odanın içine yöneldi, duvarlara, sonra çocukluğumuzu gördüm. Oyunlar oynadığımız, eğlendiğimiz, keyiflendiğimiz, her şeye rağmen birbirimize güvendiğimiz o zamanları hatırladım.

Omzuna dokundum, dönüp baktı. Öfke yoktu, nefret yoktu, hırs yoktu ama kırgınlık hâlâ oradaydı. *"Beni hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?"* diye sordum utanmadan.

Hemen cevap vermesini bekliyordum ama tahmin ettiğimden daha uzun süre düşündü. "O küçük Koza ölmedi," dedi. "Ve ben hiçbir zaman tam anlamıyla büyümedim. Eğer bilmek istiyorsan seni her zaman

çok seveceğim." Gözleri kavlanmış duvara döndü, yüzünde acılı bir tebessüm oluştu ve aramızdaki işaret diliyle devam etti. "*Seni her zaman çok seveceğim, Zeynep ama seni hiçbir zaman affetmeyeceğim.*"

HELİN AKTAN

Sokak Nöbetçileri'yle beraber çıktığım ilk görevi hatırladım, aylar öncesiydi ama dün gibi aklımdaydı. Bugün olduğu gibi bir masanın etrafında oturmuştuk, altı kişiydik. Abim yoktu.

Bir yeriştirme yurduna gitmiştik, ben Yankı'nın eşi rolündeydim, elime bir silah bile vermemişti belki onlardan birine zarar veririm diye ve âdeta beni teste tabi tutmuştu.

Nadir'i ilk kez orada görmüştük, Ferda'yı da öyle. İkisini kurtarmıştık, bir tanesini sonradan kaybetmiştik ama Ferda için elimizden geleni yapmaya devam ediyorduk. Yankı onu oldukça güvenli bir yere sakladığını söylemişti, diğer çocuklarla beraber. Neresi olduğunu asla kestiremiyordum.

O gün o yetiştirme yurdunda bize ihtiyacı olan birçok çocuk vardı, onların hepsini belki kurtaramamıştık ama o gün onlar bizi kurtarmak için etten duvar örmüşlerdi. Bunu unutmak imkânsızdı; bir çocuk sizi tek başına kurtaramazdı ama onlarca çocuk bir silahtan bile daha güçlü olabilirdi. Bunu o gün görmüştüm.

Şimdi Sokak Nöbetçileri'yle son görevimize gidecektik ve bu kez rol değildi, ben gerçekten Yankı'nın eşiydim. Şu an elime silah vermemek bir yana, kendi belindeki silahı uzatıp bana verirdi.

Dün geceyi hatırladım, yüzümde tebessüm oluştu. Hiçbir şey demeden Yankı'nın kollarının arasına girmiştim, gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordum; kollarını vücuduma sarmıştı, sonra başımın tepesinden öpmüştü. "Sağlam dayak yedim senden," demişti gülümseyerek. "Ne yalan söyleyeyim, bu hoşuma gitti ama, bensiz uyuyamadın, değil mi?"

"Kapa çeneni," demiştim gözlerimi kapatırken. "Sadece uyumak istiyorum."

Sessizliğin ardından yan dönmüştü, yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti. Harun Aktan'ın sebep olduğu izleri görmek yeniden canımı yakmıştı.

İlk önce alnımdan öptü, ardından burnumun ucundan, sonra çenemden ve dudağıma yaklaşırken elimi tutup kalbinin üzerine koydu.

Ufak bir dokunuşun ardından bile kalbinin hızlandığını hissettim, geriye çekildiğinde gülümsedi. "Kalbim bir tek senin için atacak," dedi söz veriyormuş gibi. "Ve eğer duracaksa bir tek senin uğruna duracak."

"Bir kez daha kalbinin durmasından bahsedersen seni ayağımın altına alıp tekme tokat döveceğim," dediğimde iteklemeye çalıştım fakat gülerek beni sıkıca sardı. "Bunu yaparım." İçmişti hatta sarhoştu, kelimeleri telaffuz edememesinden bile anlıyordum ama ben sarhoş Yankı Sarca için bile hayatımdan bir beş sene verebilirdim.

"Biliyorum," dedi endişeyle. "Yaparsın." Bana sarılmaya devam etti. "Sen bana her şeyi yaparsın. Bütün söylediğim lafları tek tek yedirirsin harta, Helin. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, sana yalvardım, sana yenildim ve sana âşık oldum." Derin bir nefes verdi. "Sana yenilmek, bana hayatı kazandırdı. Her sabah uyandığımda seni göreceğimi bilmek beni bu hayata bağlıyorsa bu yenilmeye boyun eğerim ben." Başını geriye doğru çekti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bir insan bir insanı bu kadar sevebilir mi, bilmiyorum ama dünya bile güzelse senin sayende."

Gülümsediğimde, "Sarhoşsun sen," dedim ama kalbim hızlanmaya başlamıştı. "Böyle konuşarak beni alt edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Gülmeye başladığında yüzümü sevdi, öyle bir sevdi ki sanki çok değerli bir elmastım. "Seni alt etmek yerine direkt altıma alsam nasıl olur?"

"Koza sen beni altına almışken bizi görse sence nasıl olur?" Yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes daha verdi.

"Acilen kabile gibi olan bu aileden ayrılıp beraber harika bir eve çıkmamız gerekiyor," dediğinde fısıldıyordu. "Belalı abinden çok sıkıldım; bana, 'İstersen beni öp ama kardeşimi öpme,' diyor."

Kahkaha atmaya başladığımda, "Yakışırsınız aslında," dedim; o da güldü, sonra kokumu içine çekti. "Sarhoşsun, konuşamıyorsun bile. Uyu, yarın uzun bir gün olacak. "

"Sarhoşum," diye kabullendi, "konuşamıyorum bile." Bana baktı. "Ama yine de bir tek senin adını kekelemeden söyleyebiliyorum, Helin." Dudaklarım aralandı. "Helin," dedi bir kez daha. "Bir tek senin adın. İçimde adını o kadar çok tekrar etmişim ki hata bile yapamıyorum."

Bu kadar kolay onu affetmemeliydim elbette ama çoktan affetmiştim, bu da tuhaftı. "Bunlar etkilemiyor beni," demiştim ama çoktan ilk günkü heyecanım içimdeydi, asla geçmeyecekti. "Uyu, Yankı."

"Helin," dedi derin bir nefes verirken.

"Uyu," diye tekrar ettim.

"Helin," dedi bir kez daha; adım dudaklarından beni diliyormuş gibi çıkmıştı. Hiçbir cevap vermedim ama ona daha fazla sokuldum. "Helin ya," dedi çocuk gibi. "Uyudun mu? Uyuma. Çok güzel bir şey söyleyeceğim sana." Gözlerimi yumduğum yerde derin nefesler almaya başladım. "Of!" dedi omzunu silkerek. "Sarhoşum, sabaha unuturum ben bunu. Not mu alsam?" Gülmemek için kendimi tutmak çok zordu. "Helin," dedi daha yüksek sesle, sonra saçlarımdan öptü. "Kızım gerçekten bu cümleyi sana söylemeden uyumak istemiyorum ya."

O cümle için canımı verirdim ama inadımdan yine de vazgeçmedim.

"Uykum geldi; al işte uyuyacağım amına koyayım," dedi hareketlenerek. "Telefonumu götüme mi soktum, nerede bu telefon? Sikeyim böyle işi." Duraksadı. "Pardon bebeğim, ayıp oldu." Nefesimi tuttum, gülmemek için. "Of!" diye inledi. "Söyleyeyim mi?"

Söyle, diye çırpındım kendi içimde. *Söyle, sen unutursun ama ben asla unutmam, Yankı.*

Birkaç dakika geçti, uyuduğunu düşündüm ama en sonunda kulağımda uykulu sesini duydum. "Sevgilim," dedi, heyecandan bin parçaya bölünürken. "Kalbimi hissediyorum seninle."

Kalbimi hissediyorum seninle. Üç kelimeydi ve sadece üç kelime, bizim açımızdan bu kadar büyük bir anlam taşıyamazdı. Uyanmıştık, o unutmuştu ama ben asla unutmayacaktım.

"Planı anlatın," dedi Bartu düşüncelerimin arasına o sert sesiyle girerken, bacaklarını masaya çapraz uzatıp ağzına bir çikolata parçası attı. "Lan Helin, ne sırıtıyorsun öyle?" Başımı iki yana salladığımda el kol hareketi yaptı. "Delirdin mi kızım? Ağzını kapat." Yankı başını eğip bana baktı ve o da ne olduğunu anlamaya çalıştı, elimle geçiştirdiğimde derin bir nefes verdim.

Koza o sırada öfkeyle uzanıp Bartu'nun elinden biten çikolata paketini aldı ve inleyerek, "Aptal, ayı herif!" dedi. "Bu çikolata Almanya'dan bana özel olarak geldi ve ne kadar olduğunu biliyor musun?" Paketi Bartu'nun yüzüne attı. "Her gün ufacık bir parça yiyordum, bunu nereden buldun sen?"

Bartu gülmeye başladığında ağzının kenarına bulaşan çikolatayı da emdi. "İnanır mısın, iki ısırıkta mideye indirdim, tadı da bok gibiydi."

"Ben onu saklamıştım," diye hırsla çıkıştı Koza.

"Ne saklaması, aptal herif," dedi Bartu kaşlarını çatarak. "Pamuk ağzında bana getirdi zıplaya zıplaya. Seni sattı minik tavşanın."

"Pamuk hakkında düzgün konuşacaksın." Koza çocuk gibi kaşlarını çattı.

"Ben gerçekten artık bu ailenin üyelerinin gün geçtikçe benden daha ruh hastası olmasını kaldıramıyorum," dedi Mutlu üzüntüyle. "Gerçekten bir çikolata için tartışıyorlar."

"Çikolata değil, Almanya'dan gelen kırk sekiz dolar değerindeki çikolata." Koza gerçekten sinirlenmişti. Yankı elini alnına koyduğunda şakaklarını sıktı ve ben gülmeye başladım.

"Bir çikolataya kırk sekiz dolar mı verdin, mal herif?" dedi Bartu gülerek. "Başka nelere bu kadar para veriyorsun?"

"Ben senin gibi lahmacunun arasına bitter çikolata sürüp yemiyorum, hoşaf herif," diye karşılık verdi Koza. "Mideme saygım var."

"Dökül lan," diyen Bartu sırıtıyordu. "Başka nelere bu kadar para veriyorsun?"

"Ben biliyorum," dedi Mutlu, Koza'ya bakarak. "Banyoda gördüm."

"Neyi?" dedi Işık bir anda ve hepimiz ona döndük, sonra bunu sorduğuna pişman olup sandalyeye biraz daha sindi.

"Söyle," dedi Bartu, Mutlu'ya merakla. "Söyle, onu da tüketeyim."

Mutlu kendini tutamayıp gülmeye başladığında, "Sanmıyorum," dedi alayla. "Yani öyle bir şeye ihtiyacın yoktur."

"Ben de çok merak ettim," dedim. "Yani banyoda çok para verdiği neyi görmüş olabilirsin?"

Koza ilk önce donuklaştı, ardından yüzünün rengi değişti, sonra Mutlu'ya, "Lan kıvırcık," diye hırladı. "Ulan sizi bu malikâneye özelimi karıştırın diye mi aldım ben?"

"Malikâneye mi?" Bartu kahkaha attı. "Sikimden aşağı Kasımpaşa, başımıza zengin veledi kesildi. Malikâneymiş. Sıçarım malikânene, gecikmiş elektrik faturalarını öde önce, cimri herif."

"Onları nereden gördün oğlum sen?" dedi Koza gözlerini açarak. "Beni delirtecek misiniz siz ikiniz?"

Mutlu ellerini yüzüne yerleştirdi, sonra dudaklarını büzerek, "Seninle bir anlaşma yapabiliriz," diye cilveli bir şekilde konuştu.

"Eğer şartımı kabul edersen banyoda gördüğüm o şeyi kimseye söylemem."

Koza alnına vurduktan sonra Yankı'ya dönüp, "Şunları sustur," dedi hırsla. "Birisini mahvedeceğim yoksa."

Yankı omzunu silkti. "Lider sen değil misin? Susturtsana. Şov yapıyordun."

"Koydu!" diye bağırdı Bartu havaya yumruk atarken. "Zıplattı, hoplattı, deldi geçti." Boğazımı temizlediğimde ve Bartu'yla göz göze geldiğimizde geri yerine oturup utanarak özür diledi.

Birazdan çok büyük bir cehennemin içine düşecektik; ya biz kıyamet olacaktık ya da kıyamette can verecektik ama yine de şu an Koza'nın pahalı banyo ürününü tartışıyorduk.

Sokak Nöbetçileri her zamanki gibiydi. Ne olursa olsun, ne kadar zaman geçerse geçsin, aynı şekilde kalacaktı; bundan her seferinde emin oluyordum.

Lâl masadaki sudan birkaç yudum içtikten sonra geri masaya bıraktı ve Koza'ya kaçamak bakışlar attı. İki gündür aralarındaki enerjinin değiştiğini fark edebiliyordum hatta geçen sabah mutfakta otururken bütün o sorulara onu iten kişinin de Koza olduğunu anlamıştım fakat bu konuya karışmayacaktım çünkü Yankı da hiçbir şekilde karışmıyordu.

"Lan!" dedi Bartu eliyle ağzını kapatarak. "Viagra mı kullanıyorsun yoksa?" Mutlu kahkaha atmaya başladığında Işık da eliyle ağzını kapattı. "Kayganlaştırıcı mı lan? Geciktirici mi?" Gülmemek için kendimi tuttum, Yankı ise gülmeye başladı. "Oğlum, şişme bebek mi yoksa?"

Koza öfkeyle bağırdığında, "Sik surat," diye çıkıştı. "Şişme bebeği öyle ortalıkta şiş mi bırakacağım ben? Mal mıyım?"

Işık'ın gözleri kocaman açıldı. "Şişme bebek olduğunu kabul ediyor musun yani?"

Hepimiz gülmeye başladığımızda, "Lan!" diye bağırdı Koza. "Yok öyle bir şey!" Daha fazla güldük. "Ulan benim öyle şeylere ihtiyacım mı var?"

"Evet," dedi Mutlu ile Bartu aynı anda.

"Sonuncu!" dedi Koza dişlerini sıkarak. "Eğer bir şey yapmazsan bu ikisinin hayatını kaydıracağım."

"Tabii," dedi Mutlu başını sallayarak. "Seversin kaydırmak falan."

Koza masanın üzerinden Mutlu'ya doğru atıldığında Mutlu ayağa kalkıp hareket çekti ve Yankı Koza'yı tuttu. Bartu ayaklarını masada

Koza'ya doğru sallarken, "İndir lan ayağını!" dedi ona. "Bu masa özel yapım, ağacı götüne soksan ödeyemezsin." Yüzündeki öfke bir anda silindi ve Işık'a döndü. "Canım," dedi ona bakarak. "İnanmıyorsun, değil mi bütün bunlara? Beni biliyorsundur canım."

"Canım ne ya?" dedim elimi yüzüme yerleştirerek. Işık ise benim aksime gözlerini kaçırdı, bunun hoşuna gittiğini bile düşündüm ya da umursamıyordu.

"Bi durun artık," dedi Yankı hepsine bakarak, sonra Koza'ya döndü. "Rahat dur, huysuz yaşlı amca gibisin amına koyayım." Bartu ile Mutlu'ya baktı. "Siz de bi ciddi durun." Çocuklarını azarlayan baba gibi davrandığında üçü de sustu, Koza kaşlarını çattı, sonra bir kez daha Bartu'nun ayağını itekledi ama beceremedi. "Bugün çok önemli bir gün, ne içtiniz siz?"

Mutlu ağzının içinde, "Komik bir şey varsa söyleyin, biz de gülelim, demesine az kaldı," dediğinde gülmeye başladım ama Yankı baktığında direkt yüzümü düzelttim.

"Mahmut Hoca," dedi Bartu mırıldanarak.

"Susun artık," dedi Işık da ama gülmemeye çalıştığını anlamıştım. "Şu an yeri değil." Bir anda masanın altına eğilip ortaya bir viski şişesi çıkardı. "Şunu da içmekten vazgeçin."

"Lan!" dedi Koza. "Bu yıllanmış bir viski, ayrıca kaç dolara aldığımı..."

"Koza!" Yankı ona ters ters baktığında dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kollarını önünde bağladı. Çocuk gibi bana baktığında Yankı'yı gösterdim ve eliyle deli işareti yaptım, Koza gülerek bana göz kırptı.

"Tamam," dedi Bartu bacaklarını indirip boynunu çıtlatarak. "Gerçeklere dönüp konuşalım ama bu kadar gerilmemize de gerek yok çünkü günlerdir zaten sik gibiyiz. Evet, en büyük görev; evet, hepimizin o adamla bir hesaplaşması var ama basite indirgersek daha rahat edeceğimizi düşünüyorum." Bakışları Lâl'e döndü. "Yoksa elbette Lâl'i vurduğu için o adamın kanını sonuna kadar damarlarından çekip iliğini kurutmak istiyorum."

Sessizlik oldu. Bir gerçek vardı, bu gerçeği tek bilmeyen kişi yine Bartu'ydu. Lâl başını önüne eğdiğinde, Koza'nın gözleri onun üzerindeydi ve sessizlik devam etti.

Bunu bozan Işık oldu. "Nadir'i kaybettik," dedi üzerine basarak. "O adam yüzünden." Gözleri Koza'ya döndü. "Bir çocuğu kaybettik onun

yüzünden," dedi, sanki kastettiği çocuk Koza'ymış gibi. "En çok bu yüzden onu mahvetmek istiyorum."

"Çok fazla neden var," dedim başımı sallayarak. "Ama her şeyden önce hatta kendimden bile önce böyle bir adamın artık var olmamasını istiyorum." Koza elleriyle oynuyordu, dalgındı, bizi dinlediğini biliyordum ama duymazlıktan geliyordu.

Yankı'yla göz göze geldik; tek bakışımdan anladı, o hep anlardı ama bu kez anlamak derin bir nefes almasına neden oldu, ardından ellerini masaya yerleştirdi.

"Harun Aktan bana karşı kaybetti, güvendiği en büyük kozu aldık. Annemizi kurtardık." Annemiz. Annemiz dedi, bizim annemiz. Sahiplendi. Koza bile bunu söyledikten sonra Yankı'ya baktı ama olağan bir şekilde devam etti.

Bartu sözünü kesti. "Geçen sefer o bize saldırmıştı, bu kez biz saldıracağız. Bunu biliyordur, hazır bekliyordur."

Yankı başını salladı. "Çünkü bize artık saldıracağı bir zaaf kalmadı. Biz yedi kişi yan yanayız, ne olursa olsun düşündüğünün aksine bir bütünüz." Sesi baskın, yüzü ciddiydi. "Önder'e güveniyordu, ilk önce onu yok ettik; ardından Mahir Güneş'e güveniyordu, onu da yok ettik." Yutkundu, kendisine birkaç saniye süre verdi. "Annemize güveniyordu ama onu da aldık. Saldıracağı çocukları gizledik, o evden ayrıldık. Kullanacağı tek zaaf birbirimize olan bağımız ama biz birlikteyiz, bunun farkında." Biraz eğildi, yüzünde üstün bir tebessüm oluştu. "Sadece savaşacak, planı olmayacak."

"Haklısın," dedi Mutlu çenesini kaldırarak. "Ama birimizden birini ele geçirirse yine o zaaf başlayacak; ben buradaki kimsenin kimseden vazgeçmeyeceğine eminim." Koza'nın parmaklarıyla oynayan eli duraksadı, Lâl derin bir nefes verdi. "Nasıl bütün olarak kalmaya devam edeceğiz."

"Onun planı yok, dedim. Bizim var." Başını aşağı yukarı salladı. "Önder dünyanın en iğrenç insanı da olsa bizi eğitti ve silaha dönüştürdü. Hepimizin kendi içinde iyi olduğu noktalar var. Lâl," dedi, Lâl korkuyla başını kaldırdı. "Hızlı koşuyor." Gözlerini açtı. "Bartu güçlü. Siz ikiniz ellerinizi iyi kullanıyorsunuz. Helin ve ben nişan almak konusunda iyiyiz. Koza ise..."

"Beni kullanacak." Koza Yankı'nın sözünü yarıda kesti, elleriyle oynamaya devam ederken tırnaklarının çevresini kanattığını fark ettim.

"Korkularımı kullanacak, eğer bir zaaf varsa bunun üzerine gidecek. Hiçbirinizi değil, beni size karşı kullanacak." Bakışları bize döndü, beni birla pas geçtiğinde derin bir nefes verdi. "Eğer beni kullanırsa ve boyun eğersem beni feda edin."

Ölüm sessizliği masanın ortasına darbe gibi indiğinde Yankı bunu anlamışçasına gözlerini uzun bir süre kapattı ve açmadı. Kimseden tek bir kelime bile çıkmadı.

En sonunda, "Ne saçmalıyorsun?" diye mırıldandığımda kalbime büyük bir ateş düşmüştü. "Sen neden söz ediyorsun?" Dişlerimi sıktım, sandalyeyi sıkıca tuttuğum ellerimin titremeye başladığını hissettim, uzun süre sonra ellerim korkudan titredi, Koza'yı kaybetme korkusu buna sebep olmuştu. Işık elini bacağıma sakinleştirmek istermiş gibi koyduğunda, "Ne saçmalıyorsun?" dedim daha yüksek bir sesle.

"Duydun," dedi acımı görmezlikten gelerek. "Eğer beni alt ederse sakın benim yüzümden bu yoldan vazgeçmeyin. Emin olun, o şekilde yaşamaktansa ölsem bile onun öldüğünü de bilerek..."

"Ölsem bile ne demek?" diye bağırdığımda oturduğum sandalyeden hızlıca kalktım. "Benden vazgeçin, ne demek?" Ellerimi saçlarıma geçirdim. "Yine bir planınız var, değil mi?" Yankı'yla ikisinin yüzüne baktım. "Siz iki aptalın ağzından benden vazgeçin, beni feda edin demekten başka hiçbir şey çıkmayacak mı?" Elimi sertçe masaya vurup Koza'ya döndüm. "Nasıl bir anda kolayca karşımıza geçip benden vazgeçin diyebiliyorsun?"

"Helin, bağırma," dedi Koza ama onun da sinirlenmeye başladığını hissediyordum.

"Kes sesini!" diye daha yüksek sesle bağırdığımda gözlerimin öfkeden mi yoksa acıdan mı dolduğunu bilmiyordum. "Eğer bana o kadar yaşattığına, o kadar yalnızlığıma, acıya ve çocukluğuma rağmen dönüp seni affediyorsam karşıma geçip vazgeçin benden diyemezsin. Duydun mu beni?" Hepsine baktım, özellikle Yankı'ya. "Hiçbiriniz diyemezsiniz." Koza'ya döndüm yeniden. "Benim içimdeki Harun Aktan nefreti, abime duyduğum sevgiden üstün değil. Senin nefretinin bazı duygulardan üstün olması da umurumda değil."

"Helin," dedi Yankı susturmak için.

"Ne var?" dedim sert bir sesle. "Sıkıldım sizin bu 'ateşlerin içine ben atlarım, size hiçbir şey olmasın' edebiyatınızdan. Bir kişi ölse diğerleri tam mı yaşayacak? Bana ikinizin dün neler yaşattığını çok iyi biliyorum.

Bir daha bu yaşanmayacak." İşaret parmağımı Yankı'ya kaldırdım. "Sadece birazcık, Yankı. Birazcık bile olsun bana dün gibi hissettirirsen..." sustum, dişlerimi sıktım ve gözümden akan yaşı elimin tersiyle sertçe sildim, "eğer bugün biri kendini feda edecekse ben yokum, olmayacağım. Çocukluğum istediği kadar acı çekebilir, umurumda değil."

"Anlamıyor musun ulan?" dedi Koza. "Kendini benim yerime koy, en iyi sen anlayacaksın." Devam etmek istemedi, çekindi, utandı ama yine de duvarlarını indirdi. "O adamın karşısında..."

"O adamın karşısında tek başına durmayacaksın!" diye bağırdım.

Daha fazla sakin kalamadı, elini sertçe masaya vurdu. "Korkuyorum!" diye bağırdı; sesi odanın içinde çınladı. "O adamdan hâlâ çok korkuyorum! Senin iyileşmiş olman benim de iyileştiğimi göstermez!"

Işık bileğimi tutup oturtmak istedi ama izin vermedim. Birbirimize bakarken, "Seni kaybetmeyeceğim," dedim titreyen bir sesle. "Ve eğer bu masada biri senden vazgeçecek olursa o kişinin de en büyük düşmanı olacağım." Başımı acıyla iki yana salladım. "Beni iyi dinle, Koza. Geri planda ne yetiştirdiğini bilmiyor olabilirsin ama istediğimde öyle birine dönüşürüm ki karşımda tek bir kişi bile duramaz." Ona doğru eğildim. "Buna abim de dahil." Koza yutkundu; alt dudağını kanatacak kadar sertçe dişlerinin arasına aldı ve bakışlarını kaçırdı.

"Tehdit mi ediyorsun?" diye sordu ama sesindeki gururu hissetmiştim.

"Hayır," dedim zorlukla gülümseyerek. "Yetiştirdiğin o kadını gör istiyorum." Elimi kaldırıp onu işaret ettiğimde yine ellerim titriyordu; henüz yeni geçmişken bu tekrar edemezdi. "Eğer," dedim zorlukla konuşarak çünkü sesim de titriyordu. "Savaşarak atlattığım bu korkulu titreyişlerim senin kaybınla yeniden ortaya çıkacaksa her şeyin canı cehenneme. Çünkü ben de bir kez daha iyileşemem ve ölürüm. Beni duydun mu?"

"Helin," dedi Yankı dişlerini sıkarak. Uzun zaman sonra ilk defa bana öfkelendiğini hissettim. "Bir daha o kelimeyi ağzına almayacaksın."

"Kimse kimseden vazgeçmeyecek," dedi Bartu baskın bir sesle aramıza girerek. "Bunu bu masada yapacak kimse yok." Koza'ya sertçe baktı. "Bize böyle bir öneriyle geldiğin için bile bugünden sonra senin belanı sikeceğim." Gözleri bize döndü. "Benim sizin gibi intikam almak isteyeceğim biri bile yok çünkü ailemden kimseyi tanımıyorum ama

bugün sanki kendi intikamımmış gibi yola çıkıyorum. Elimde bir fırsat olsa dönüp sadece, 'Neden?' diye sorardım, o fırsatım bile yok. Siz şimdi geçip vazgeçişten mi bahsediyorsunuz?"

Sokak Nöbetçileri beş kişiydi: Yankı, Mutlu, Bartu, Lâl ve Işık. Bir vücudun parçaları olarak tam görünüyorlardı.

Ben gelmiştim, Sokak Nöbetçileri altı kişi olmuştu. Ben bu ailenin kalbi miydim, emin değildim ama onlara göre göğüs kafesleriydim.

Koza gelmişti, Sokak Nöbetçileri yedi kişi olarak tamamlanmıştı. O an hepsi görmüştü, bir vücudun parçaları olsalar da dik durmuyorlardı. Koza iskeleti olmuştu ve Sokak Nöbetçileri artık dimdikti.

Böyle bir masada daha önce Koza hepsinin düşmanıyken, şu an hepsi Koza için öne atılırdı, bunu biliyordum. Zaman geçince durumlar değişmişti.

Biz altı kişi, yaşımız yirminin altında; biz altı kişi, yaşımız belki de çocuktu.

Biz yedi kişiydik; yaşımız kaçtı, bilmiyordum ama hem çocuk hem yetişkin, biz bir bütündük, bugün ne olursa olsun vazgeçemeyecektik.

Ellerimle yaşları yeniden sildiğimde kapının çalma sesi duyuldu fakat bir süre kimse hareket etmedi. En sonunda kapıyı açmaya Mutlu gittiğinde ve sonradan içeriye Sadık Orhan ile arkasındaki iki adam girdiğinde ortama hâlâ sessizlik hâkimdi.

"Hmm," dedi Mutlu arkadan Sadık Orhan'a bakarken. "Zıkkımın kökünü yedik az önce afiyetle, ister misiniz?" Sadık Orhan gözlerini açarak Mutlu'ya baktığında ne demek istediğini anlamamıştı, onu tanımayan kimse ne dediğini zaten anlamazdı.

"Adamlar hazır," dedi Sadık Orhan ortaya. "Düşündüğümüz gibi evinde, kaçmamış. Neye güveniyor, bilmiyorum ama bizi bekliyormuş gibi."

"*Çünkü kaçarsa daha rahat yakalanacağının farkında*," dedi Lâl dayanamayıp. "*Savaşacak, kazanamazsa saklanacak.*"

"O evden çıkmasını engelleyeceğim," dedi Yankı başını sallayarak.

"Nasıl?" diye sordu Sadık Orhan, Yankı'ya. İkisinin arasındaki gergin hava direkt hissediliyordu. "Yeterli adamım yok, birçok kaybım olacak. Öncesinde kaybettiklerimi bile toplayamadım."

"Orasını bana bırak," dedi Yankı göz ucuyla bakıp. "Senin düşünmediklerini de ben düşündüm." Bartu bu çıkışının ardından öksürmeye başladığında bana göz kırptı, dakikalar sonra hissettiğim

gerginlik o bana göz kırptığında toz bulutu olup uçtu, yok oldu, gülümsedim.

"Yüreğim sıkıştı, içim şişti, yok oldum, öleceğim," dedi Mutlu elleriyle yüzünü ovuştururken. "Ben gidip bir bardak su ve zehir içeceğim."

Arkasını dönüp yürüdüğünde Sadık Orhan bize bakarak, "İyi mi?" diye sordu.

"O hep öyle," dedi Bartu. "Aldırış etme, babalık."

"Babalık?" dedi Sadık Orhan tekrar ederek.

"Yani," dedi Bartu. "Burada sadece bize saygı duyulur, böyle de şerefsiz çocuklarız."

Sadık Orhan'ın öfkelenmesini bekliyordum ama gülümsediğinde hepimize tek tek baktı, sonra Koza'nın üzerinde daha fazla oyalandı. Kaşları çatıldığında, "Koza," diye seslendi. Koza dönüp baktığında, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Sadık Orhan'ın iyi olup olmamasını sorması Koza'yı büyük bir şaşkınlığa sürüklerken, "Ben mi?" dedi kaşlarını kaldırıp. "İyiyim," diye devam etti kekeleyerek. "İyiyim."

Bana baktı ama direkt gözlerimi kaçırdım, Sadık Orhan'la aramdakileri sonraya saklıyordum, şu an değildi.

"Tamamdır," dedi Yankı ellerini yeniden masaya yerleştirerek. "Harun'un karşısına hep beraber çıkmayacağız, bölüneceğiz çünkü yan yana olursak bizi daha çabuk yakalar." Burnunu çekti, Bartu'ya baktı. "Sen Helin ve Lâl'le olacaksın." Lâl'e baktı. "Normalde onun yalnız olmasını isteyecektim ama buna gerek yok." Kendine bir şey yapma ihtimalini düşündüğünü anladım. "Mutlu benimle olacak," dedi başını sallayarak. "Onun ellerine ihtiyacım var." Koza ile Işık'a baktı. "Siz ikiniz berabersiniz. Normalde Koza'yı ben alacaktım ama bunu Harun düşünebilir."

Koza ve Işık birbirine baktı, Işık elini boynunda dolaştırdı. "Kulaklıklarımız yine olacak," diye devam etti Yankı. "İletişim halinde olacağız. Kimsenin," Bartu'ya bakış attı, "canı sıkıldığı için adam öldürmesini istemiyorum. Duydun mu Bartu? İnsanları soyup koşturmak da yok, dikkatli ol. Sana eşimi emanet ediyorum. Yaptığın tek bir hata hepinizi mahveder."

Bartu yüzünü buruşturdu fakat duruşu dikleşti. İlk zamanlar hepsi beni Bartu'dan korumaya çalışıyordu ama şimdi direkt onunla birbirimize emanettik. Değişenler gözlerimi dolduracak kadar fazlaydı, üzerinde saatlerce konuşulurdu ama şu an sırası değildi.

Yankı masanın altından büyük bir valiz çıkarıp masanın üzerine bıraktığında, "Mutlu!" diye bağırdı. "Gel buraya! Çıkacağız!" Viski şişesini eline alıp bir anda kafasına dikti, ardından geri bıraktığında valizin fermuarını açtı. Hayır, şu an gözüme seksi gelmemeliydi. Üzerinde koyu mavi gömleği, altında siyah pantolon... Hayır, şu an seksi gelmemeliydi.

Silahları tek tek bölüştürdüğünde herkese ikişer tane düşüyordu, Bartu'ya ise bir tane. Lâl'e de vermemeyi tercih etti. Bartu'ya göre silahlardan korktuğu içindi ama doğrusunu biz biliyorduk, kendisine bir şey yapmasın diyeydi.

"Lâl'e de silah ver," dedi Koza bir anda. Dudaklarım aralandığında Yankı ona dönüp baktı. "Ver," dedi başıyla işaret ederek.

"O silahlardan korkuyor," diyerek masum bir açıklama yaptı Bartu.

"Ver," dedi yine Koza baskın bir sesle.

Hiçbirimiz o an Lâl'e güvenmedik ama Koza Lâl'e güvendi, bu tuhaftı.

"Neden?" diye sordu Yankı imayla.

"Bir şey olmayacak," dedi, Lâl'in kendisine zarar vermeyeceğine inanarak. Yankı tek kaşını kaldırdı ama Koza ağzının içinde küfür yuvarlayıp iki silahı da Lâl'in önüne bıraktı. "Bartu ve Helin'in yanında olmadığı an kendisini nasıl korumasını bekliyorsun? Koşarak mı? Kurşun eminim bacaklarından daha hızlıdır."

Yankı bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra susup başını sallayarak onayladı. "Mutlu!" dedi bir kez daha, sonra bıçaklardan bir tanesini kemerinin arkasına sıkıştırdı. Diğer bıçağı ise başına bir şapka geçirmeden önce içine koydu. Silahları da beline sıkıştırırken, Sadık Orhan büyük bir dikkatle bizi izliyordu.

İki silahı da pantolonumun kemerine sıkıştırdım, Bartu sertçe ayağını masanın üzerine koyup bıçağı çorabının içine sıkıştırdı. Koza masadaki ayağına küfür yuvarlarken onu duymazlıktan geldi. Diğer ayağını da koyup oradaki çorabının içine de bıçak sıkıştırdı.

"Helin," dedi Yankı bana dönüp ciddiyetle bakarak. "Sadık Orhan ikimize silahlar verecek; sen sol çatıda, ben sağ çatıda olacağız. Keskin nişancılar biziz. Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim." Görevdeyken ayrı bir seksi olduğunun farkında mıydı acaba? "Duydun mu?" dedi kaşlarını kaldırarak. Başımı salladım. "Ayrıca saçlarını topla hatta topuz yap, herhangi bir zarar gelmesin."

"Mal herif," dedi Bartu üzerindeki beyaz gömleğin kol kısımlarına minik jiletler koyarken. "Aşktan delirdin iyice."

Yanki Bartu'yu duymazlıktan gelip, "Mutlu!" diye bağırdı gür sesle. "Buraya hemen gelmezsen..."

Bir anda kulaklarımıza mehter marşı doldu; Mutlu salonun kapısından ayağını çarpa çarpa içeri girdiğinde kolunu da indirip kaldırıyordu. Yanaklarının altına siyah boyalar sürmüştü, üzerinde Pembe Panterli beyaz bir tişört vardı ve altında mor bir şort... Sadık Orhan büyük bir şaşkınlıkla bakarken onun çevresinde dönmeye başladı.

Işık ters ters Bartu'ya bakıp, "Beraber oturup *Muhteşem Yüzyıl* izlediniz, değil mi?" diye sordu. Bartu hiçbir cevap vermedi ama yanıtı Mutlu'da açıktı.

"Kafayı yiyeceğim ben artık," dedi Koza ağlamaklı bir sesle. "Malikânemin içinde mehter marşı çalıyor."

"Ey ahali!" diye bağırdı Mutlu. "Çıktığımız bu yolda, ben padişahınız ve siz kullarım başarıyla döneceğiz!" Sadık Orhan'ın şaşkınlığı artıyordu. "Mehter marşıyla çıktığımız bu yolda, 'Haydi Gel İçelim' dinleyerek döneceğiz. Hüüüğ!" Gülmeye başladığımda Mutlu bana doğru yaklaştı. "Sultanımız için!" Yanki'ya baktı. "Onun kölesi için!" Bartu'ya döndü. "Soytarımız için!" Koza'ya bakarken sırıttı, sonra, "Şişme bebeğimiz için!" diye haykırdı. Hepimiz gülmeye başladığımızda yaklaşık beş dakika Koza'nın Mutlu'nun ağzını kapatmaya çalışmasıyla geçti. En sonunda ise Yanki yine bir baba gibi ikisini ayırdı, sonra Mutlu'ya silahlarını verdi.

En sonunda zorlukla da olsa evden dışarıya çıkmaya başladığımızda geriye Sadık Orhan'la ikimiz kalmıştık. Beni beklediğini anladım ama yüzüne bakmak yerine toka aramaya devam ettim, yoktu. Büyük ihtimalle saçlarımı toplayamayacaktım.

Kapıya yöneldiğimde arkamdan gelip, "Arkadaşların çok tuhaf," dedi.

"Arkadaşlarım değil, ailem." Diğerleri kapının önünde bekliyorlardı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Anne," deyip boğazımı temizledim. "Annem nasıl? Hâlâ sakinleştiricilerle uyutuyorlar mı?"

"Evet," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu.

"Bugün eğer her şey güzel bir şekilde son bulursa ilk olarak onun yanına gideceğim," dedim; Sadık Orhan'dan daha çok kendime hatırlatmaya çalışıyordum.

"Belki beraber gideriz." Alayla ona baktım, sonra diğer tarafa yürümek için hamle yaptığımda kolumu kibarca tutup beni engelledi. "Bana izin ver," derken duyduğum en sakin ses tonunu takındı. "Bir şekilde sana ulaşmak istiyorum."

Ona kalbimden geçenleri söylemek için dudaklarım aralandı ama hemen ardından, "Şu an değil," dedim başımı iki yana sallayarak. "Belki daha sonra."

"Söz mü?" dedi hevesle ve gülümseyerek.

Onun o heyecanını bile kırmayı düşündüm ama bunu bugün yapmayacağımdan emin olarak, "Söz," dedim başımı sallayıp. "Seninle konuşacağım."

"Sen, ben, annen," dedi direterek. "İsterse abin de olur." Son söylediği beni şaşırtmıştı, bir aile mi hayal ediyordu? Benim bitmek tükenmek bilmeyen hayal gücümün nereden geldiği anlaşılıyordu. "Söz, değil mi?" dedi yine.

"Söz," dedim bir kez daha.

Ağzından derin bir nefes verdikten sonra, "Belki bir gün baba da dersin," dedi, gözlerimi devirdiğimde elini kolumdan uzaklaştırdım ve acılı bir tebessüm gönderdim. "Belki," dedi, hevesi kırılmıştı. "Belki, Saye."

Başımı çevirip kendime birkaç saniye süre verdim, ardından Yankı'nın yanına ilerledim. Diğerleri büyük araca binmeye başlamışlardı, Yankı ise beni bekliyordu.

Ona yaklaştığım an kollarını iki yana açtı, bir baba gibi değil, bir babadan çok daha fazlası gibi. Sıkıca beline sarıldım, başımı göğüs kafesine yasladım ve derin bir nefes verdim. Dudakları saçlarıma dokundu, birkaç kez öptükten sonra, "Saçlarını toplamamışsın," dedi endişeyle. Tepemizdeki sokak lambasının ışığı yüzümüze vuruyordu, çenemi göğüs kafesine yaslayıp aşağıdan ona baktım. Alnımdan öptüğünde gülümsedi, o gülümseyince sokak lambasının ışığı sanki daha fazla parladı. "Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey söyleyeceksin sen."

"Sadece," dedim anlık huzurla. "Sana söylemek istediğim çok güzel bir cümlem var."

"Hmm," dedi elinin tersiyle yüzümü okşarken. Zamanın durduğunu hissettim, diğerleri sanki yoktu hatta birazdan silahlarla da dans etmeyecek gibiydik. "Nedir o bebeğim?"

Parmaklarımın ucunda yükseldim, ona daha sıkı sarılırken, "Sevgilim," dedim onun gibi. "Kalbimi hissediyorum seninle." İlk önce

kaşlarını kaldırdı, yüzümü okşayan eli duraksadı, sonra sımsıcak gülümsedi. Turkuaz gözlerinde o umut parladı, adı gibi ışıl ışıldı. Oradaydı, biz bugün o umudun ışığıyla bile kazanırdık.

Kulağıma eğildi, gülerken, "Sevgilim," dedi tekrar ederek. "Uyumadığını biliyordum ama senin ağzından yeniden duymak için gösterdiğim bu çaba takdir edilir."

Omzuna vurduğumda gülmeye devam ederken daha sıkı sarıldı, sonra tepemizdeki sokak lambasının yanıp sönmesiyle beraber ikimiz de oraya baktık. Neleri düşündük, neleri hatırladık bilmiyordum ama yeniden saçlarımı okşamaya başladığında, "Bugün kıyamet biz olacağız," dedi daha önce bana söylediğini tekrar ederek.

Hiçbir şey söylemedi ama az önce gözlerinde gördüğüm o umut daha fazla parlıyordu, inanıyordu, o inanırsa ben inanırdım. "İyileştiğimi hissediyorum sanki," dedi bir veda cümlesi gibi ya da yeni bir başlangıçmış gibi. "Değişiyorum, geçiyor zaman. Artık bazı hayaller o kadar da imkânsız değil, bazı gelecekler o kadar da uzak değil."

"İyileştiğini nasıl anladın?" diye sordum, ben iyileşmeye başladığımı artık kırmızı ışıklardan korkmadığımda fark etmiştim.

"Helin'im," dedi sokak lambasının altında saçlarımı okşarken. "Artık saçlarına baktığımda kalbim acısa da ölecekmişim gibi hissettirmiyor. Korkularım yok oluyor. Kötü bir baba olmayacağım ben, çocuklarım benim kaderimi yaşamayacak. Değil mi?" Bakışları bana döndü; ihtiyaçla, minnetle. "Değil mi, Helin? Sen evet dersen inanırım."

"Yankı," dedim duyduklarıma inanamayarak. Bir şeyler demeliydim ama dudaklarımdan kelimeler dökülmüyordu. Baba olmaktan kaçan, düşüncesiyle bile titreyen Yankı, şimdi bundan korkmuyordu.

Eli bileğini buldu ve mavi boncuklu bilekliğini parmaklarının arasına aldı. Elleri saçlarımı bulduğunda beceremese de tepeye topladı, sonra bilekliğiyle sakince toplamaya çalışırken, "Bu bileklik ablamındı," diye açıkladı. "Yağmur'un yani. Beni korumasını istediğim zamanlar takıyordum ama benden önce senin saçlarını korusun, o saçlarına zarar gelmesin."

"Yankı," dedim yine. Yankı Sarca. Umut Güneş. Benim her şeyim, sevgilim, eşim. Şu an kalbimin içine bile sığdıramıyordum onu.

Saçımı yarım yamalak topladıktan sonra elleri yüzümü buldu. "Saçlarını korusun, seni korusun ve bugün kazanalım. Dövme tamamlansın, yoncanın diğer yapraklarını boyayalım. İki çocuğumuz olsun; biri

erkek, diğeri kız." Yutkundu, dudakları alnımı buldu ve geriye çekildi. "Kızımın saçları hep uzasın, upuzun olsun, makas değecekse ben görmeyeyim. Hep açık kalsın, zarar gelmesin." Başını iki yana salladı. "Senin saçlarına bakarken hissettiklerim, onun saçlarına baktığımda tam tersine dönsün." Yutkundu bir kez daha. "Olur, değil mi Helin bütün bunlar?" diye sordu. "Sen olur dersen inanırım, sen olur dersen daha fazla hayal kurarım."

Başımı heyesle aşağı yukarı salladığımda, "Her zaman başka bir yol vardır," dedim onun bana öğrettiği gibi. "Eğer yol yoksa kendi yollarını çizmeyi öğren. Biz öğrendik."

Düşünmedi, çekinmedi ve bir anda dudakları dudaklarımı bulduğunda yüzüm ellerinin arasında kayboldu. Veda eder gibi değil, yeniden başlar gibi öptü. Gidecek gibi değil, gerçekten bana gelmiş gibi. Umut eder gibi. Umut gibi.

"Hey!" diye bir ses yükseldiğinde Yankı dudaklarını zorlukla benden ayırdı ve Koza'nın öfkeli sesi aramıza girdi. "Üç saniye içinde burada olmazsanız..."

Yankı gözlerini devirdi, sonra elimi tutarak beraber büyük araca doğru yürüdük. Diğer araçta Sadık Orhan ve adamları varken, biz başka bir araca bindik. Koza sertçe ellerimize vurdu, ardından Yankı'yı çekip kendi yanına oturttuğunda onlar karşımızda Koza, Yankı ve Işık olarak oturdular.

Ben Mutlu'nun yanma geçtim, onun yanında Lâl vardı. Bartu ise ön koltuktaydı.

Yankı ve Koza atışmaya başladığında az öncenin verdiği hisle gülümsemeye devam ettim ve aynı gülümsemeyle Mutlu'ya döndüğümde aynısını onun yüzünde gördüm. Kendimizi tutamayıp gülmeye başladığımızda, "Güneş gözlükleriyle karşılaşan İbrahim Tatlıses ve Mahmut Tuncer videosu," dedi. Yüksek sesle kahkaha attığımda omzuyla omzuma vurdu.

Yüzünde hâlâ siyah boyaları vardı, üzerinde Pembe Panterli tişörtü. Uzun zaman sonra onu ilk defa bu kadar kendisi gibi görüyordum. "Nedir yüzünüzü güldüren Mutlu Bey?" dedim kısık sesle.

"Ah benim sultanım," dedi Mutlu elindeki telefona bakarken. "Aşk ne büyük bir duygu ki yüzde gülümseme oluşturuyor."

Gözlerim kocaman açıldı, öyle ki Lâl de merakla Mutlu'ya döndü. "Aşk mı?" dedim şaşkınlıkla. "Neler oluyor? Çabuk anlat."

"Olmaz," dedi Mutlu çenesini kaldırarak. "Nazar değer yatak odamın mumuna."

"Of." Tamamen ona döndüm. "Bırak Kanuni'yi, dökül çabuk, ne oluyor?" Lâl de diğer taraftan dürttüğünde heyecanla ona bakıyorduk.

"İnanılmaz gerçekten," dedi Mutlu, Lâl'e bakarak. "Benim aşk hayatım Lâl'i bile mezarından diriltti." Lâl omzuna vurdu, ben diğer tarafta vurdum, Lâl bir daha vurdu ve ben de öyle... Ardından Lâl'le birbirimize bakıp güldüğümüzde onu özlediğimi fark ettim.

"Tamam," dedi Mutlu kısık sesle, sonra sadece ikimizin duyabileceği şekilde öne eğildi. "Sizce ben," dedi tane tane. "Hayatımın aşkı, bir tanecik seksi hostumu bulmuş, onunla flörtleşiyor muyumdur?"

"Ne?" diye bağırdığımda herkesin bakışları bize döndü, aracı süren şoförün bile. Elimle ağzımı kapattığımda herkese kaçamak bakışlar atarak özür diledim, sonra Mutlu'ya doğru bir kez daha, "Ne?" diye fısıldadım.

"O gün adını öğrenmiştim zaten, uçağın giriş kısmında hosteslerin ve hostların adı yazar ama ulaşmak istemedim, sonuçta rahatsız olabilirdi." Tedirgin hissetti; Lâl ile benim hevesimizi görünce daha rahat devam etti. "İki gündür rüyamda görüyorum," hadi oradan dermiş gibi baktım, "yemin ederim, " dedi hevesle. "Bir ihtimal sosyal medyadan yazdım."

"Ne yazdın?" diye sordu Lâl.

Mutlu mesajı açıp bana gösterdi.

Merhaba sayın Host Bey, sizinle daha önce uçmuş muyduk? :')

"Ya!" dediğimde elimden telefonu aldı. "Bakma, tapusu bende," dedi alayla, sonra devam etti. "O da çok normal bir şekilde cevap verdi: Merhaba sayın Mutlu Bey, sizinle daha önce uçtuğumuza eminim, diye. Ben tabii yerlerdeyim, yetmedi göklerdeyim, bir de Bartu'nun kafasındayım. O da yetmedi duvardayım. Yarım saat heyecandan öldüm ama sonra kendini bir şey sanmasın diye şey yazdım: Pardon, yanlış oldu, bir daha bana sakın yazma."

"Ne?" diye bağırdım bir kez daha.

"E yeter," dedi Koza azarlayarak. Elimi kaldırıp yeniden özür diledim.

"Ne bileyim," dedi Mutlu. "Bartu dedi ki: 'Bunu yaz kesin, bak nasıl peşinde koşuyor.' Ben de mal gibi onu dinledim. Gittim yazdım, adam görüldü attı, yetmedi, takipten çıktı. Üstüne mesajları geri çekti. Biraz daha abartsa dünyadan silecekti."

"Aptalsınız," dedim Mutlu'ya. "Kelin ilacı olsa başına sürer, dinlediğin adama bak." Bakışlarım Lâl'e döndü. "Pardon, bebek." Elini kaldırıp, önemli değil, anlamında hareket yaptı. "Ve sonra?"

"At gibi giden, it gibi döner," dedi. "Bartu'yu evlatlıktan reddettim ve yeniden yazdım, kendim gibi. Sabahı akşam konuşuyoruz, iki n kullanarak günaydın yazıyor. Aşk bu bence." Gülümsediğimde başımı omzuma yatırdım. "Canım Ebubekir'im."

"Ne?" dedim anlamayıp.

"Evet," dedi Mutlu. "Adı Ebubekir ve sakın bana Ebubekir Sıddık bebek şakası yapma. Bu konuda şakalara kapalıyım, tamam mı?" Susunum. Lâl'le bakıştık ve dudaklarımı birbirine basırdım. "Yarın İstanbul'a geliyor ve bugün eğer tek parça halinde çıkarsak görüşeceğiz." Ellerimi birleştirdim. "Ona da dedim, canım şimdi bir çatışmaya gireceğim, ölürsem beni özle diye ama güldü. Sokak Nöbetçileri olmanın en büyük zararı, ciddiye alınmıyorsun. Ben şimdi ona nasıl söyleyebilirim ki götümde bıçak saklıyorum diye. Sen olsan söyleyebilir miydin?"

"Haklısın," dedim ciddiyetle. "Peki nasıl hissediyorsun?"

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silinirken bakışlarını kaçırdı ve düşündüğümden daha uzun bir süre sessiz kaldı, bu sessizlikte Lâl'le birbirimize baktık, Mutlu'nun üzerine büyük bir hüzün çöktü. "Bilmiyorum," dedi en sonunda. "Sadece birini sevmeme bile o kadar çok izin vermedi ki insanlar, kulağa imkânsız geliyor. Sevmek." Kaşlarını çattı. "Aynı zamanda sevilmek. Bir o kadar da kandırıldım çünkü." Bakışları bana döndü. "Helin," dedi kısık sesle. "Sence benim de mutlu olmam mümkün mü? Sence dünya benim gibi hissedenlere izin verecek mi?"

Elimi yüzüne koyduğumda, "Mutlu," dedim gülümseyerek. "Sana bunların hiçbirinin sözünü veremem ama daima yanında olduğumu söyleyebilirim, gerekirse seninle beraber hislerin için de savaşırım. Savaşırız. İnan, şans ver ve yaşa."

"İnan, şans ver ve yaşa," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Yeni sloganım bu artık, donuma kadar yazdıracağım. Teşekkürler seksi."

Seksi. Mutlu bana ilk gördüğü günkü gibi hitap etti ve kalbim sıcacık oldu. Başımı omzuna yasladığımda, gözlerimi az önceki tartışmanın aksine derin bir sohbetin içinde olan Yankı ve Koza'ya çevirdiğimde yüzümdeki gülümseme genişledi. Ön koltuktaki Bartu'ya baktım, arada sırada dönüp Lâl'i izliyordu, güvende olup olmadığını anlamaya

çalışıyordu. Cam kenarındaki Işık'a bakışlarımı çevirdim, dalgın görünüyordu ama kulakları Yankı ve Koza'daydı, biliyordum.

Düşündüm, diledim ve belki bininci kez diledim.

Bugün biz kazanmalıydık çünkü eğer kaybedersek yetişkinliğimizden önce çocukluklarımızın kalbi kırılacaktı ve bir daha iyileşemeyecektik, iyileştiğimiz yerden parçalanacaktık.

Çünkü çocukların kalbi düşünülenin aksine sadece bir kez kırılırdı ve bir kez iyileşirdi; bir kez daha tekrar ederse o çocuklar artık umut edemezdi, umut ise kalpten gelirdi.

4.

KIYAMET SONRASI

KOZA

Gece 02.46: Sabah 08.46'ya 6 saat var; bu 6 saatin sonunda ya yaşayacak ya ölecektim.

02.47: Saniyeler dönerken araç gideceğimiz yere vardı. İçimdeki tedirginlik artmaya başladı, bunu diğerleri görüyor muydu, bilmiyordum ama hiçbirinin benim gibi hissetmediğine emindim.

Sonuncu kulaklıkları çıkarıp aracın içinde bize verdi, ardından bilgisayardan bağlantıyı sağladı. Saat 02.48: 5 saat 58 dakika kaldı.

Bakışlarım en son Helin'e dönmek kaydıyla hepsinin üzerinde geziniyordu; ilk önce Mutlu'nun, sonra Lâl'in. Lâl Sarca. Uzun süre boyunca sabah 08.46'da uyanıp iyi olduğuma emin olduktan sonra geri uykuya dalmama neden olan ilk kardeşim ve ilk hançerim. Bakışları bana döndüğünde gözlerimi kaçırdım.

"Helin," dedi Yankı, arabadaki Sniper'lardan bir tanesini ona uzatırken. "Bunu uygun bir yere sakla, sana emir verdiğimde soldaki çatıya çıkacaksın. Orası korunuyor." Bir tane Sniper'ı da kendi omzuna astı. "Mutlu, seninle içeriye arka kapıdan gireceğiz, benimle geleceksin." Nil'le ikimize döndü. "Biz içeriye girdikten sonra sizi çağıracağım." Bartu ile Lâl'e döndü, ardından Helin'e. "Siz dışarıda duracaksınız, saklanın, beş yüz metre uzağımızda her köşede adamlar olacak, ilk önce Sadık Orhan'ın adamları girecek, ardından biz."

"Peki o nerede?" diye sordu Nil; benim yanımda adını anmamaya dikkat ederdi, her ne kadar benim kollarımda son dansını yapsa da hâlâ geçmişime saygılıydı.

"Evde ama zorda kalırsa kaçacağını biliyoruz, o anda biz devreye gireceğiz. Evin içini bilmediğimiz için..."

"Zemin kat, soldan üçüncü kapı," dedi Nil kaşlarını kaldırarak. "Orası arka kapıdan depoya ulaşıyor çünkü bütün kapılarda iki kilit varken, o kapıda dört kilit var. Ayrıca daha az kullanılmış, aşınmamış." Herkes ona şaşkınlıkla baktı, ben hariç. Gözünden hiçbir şey kaçmayacağını biliyordum. "Beni o evde rehin almak zekice değildi, evin her santimine hâkimim. Dikkatli ve detaycı olmak bazen işimize yarıyor."

"Kızım benim," dedi Sonuncu ve yumruğunu kaldırıp Nil'in yumruğuna vurdu, ardından hepimize yeniden baktı. "Herkes ne yapacağını anladı, değil mi?" Hiçbirimizden ses çıkmadı, bu anlaşıldı demekti.

Hepsi farkındaydı, hayatım boyunca çıktığım en zor görev olduğunun; bundan olmalı ki Sonuncu yanıma Nil'i vermişti. Hiç kimse beni vazgeçiremezse onun vazgeçireceğini düşünüyordu ama bilmediği bir şey vardı, Nil de benden çoktan vazgeçmişti.

Yankı'nın telefonu çaldı, kulağına götürdükten sonra başını salladı. Başlamıştı.

Kolumdaki saate baktım: 02.55, henüz sabaha çok vardı. Ensemden aşağıya bir damla ter yuvarlandı ve kalp atışımın hızlandığını hissettim.

"Kulaklıkları çıkarmayın," dedi, ardından arabanın kapısı otomatikman açıldı. Sonuncu arabadan ayrılmadan önce gözlerimiz kesişti, hiçbir şey söylemedi ama o bakışlarından her şeyi çözdüm.

Ben yaptım, dedi, *sen de yapabilirsin. Ben kendi babamı alt edebildim, sen de alt edebilirsin.*

Mutlu onun arkasından arabadan inmeden önce Nil'le sarıldılar sonra Helin'le.

"Kıvırcık," dedi Bartu endişeyle. "Sana her seslendiğimde ses vermezsen bozuşuruz."

"Âşıksın bana," dedi Mutlu gülerek ama o da çok gergindi. Arabadan indiğinde Nil büyük bir endişeyle Mutlu'ya bakıyordu ve bir an bileğimi sıkıca tuttu. Kendini durdurmak istediğini anladığımda bakışlarımız kesişti, direkt elini çekti, sonra bakışlarını kaçırdı. Yine de korktuğunda ilk bana sığınmak istemesi, neden sürekli ona döndüğümün bir göstergesiydi. Çünkü ben de ona sığınmak istiyordum.

Sonuncu kimseye hiçbir şey söylemeden yürüdü, ardından durdu ve dönüp arkasına baktı. Bir anda geri döndü, Heline sarılıp kulağına bir şeyler söyledi, Helin başını salladı, sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve düşündüğümden daha uzun süre alnından öptü. Helin onu

bırakamayacakken bir anda yeniden arkasını dönerek ilerledi. Eğer biraz daha kalırsa bırakamazdı, bunu görebiliyordum.

Helin arkasından dolu gözlerle bakarken derin bir nefes verdi ve gözleri gökyüzüne kaydı, bir şeyler mırıldandı, sonra bize baktı. İlk önce Nil'e, sonra bana bakarken, "Yanında olacağım," dedi; abi demedi, o her abi dediğinde kendimi güçlü hissediyordum.

"Biliyorum," dedim gelişigüzel bir şekilde.

Helin bir anda elimi tuttu ve eğilerek, "Işıklar," dedi sakince. "Işıklar, *abiciğim*, bizim ortak noktamız. Bunu unutma." Abiciğim dedi, kendimi daha güçlü hissettim; korkmuyor gibi değil, korkularını yenecekmiş gibi. Elini tutup kaldırdığımda ve avcunun içini öptüğümde titrediğini fark ettim, evde bana söyledikleri aklıma geldi. Korkuyordu, yeniden titremeye başlamıştı.

"Merak etme," dedim. "Son ana kadar savaşacağım, Minik."

Hiçbir şey söylemedi; inandı mı, inanmadı mı bilmiyordum ama, "Lâl," dedi. "Bartu. Hadi gidelim."

Lâl, Işık'ı çekip sarıldıktan sonra bana baktı, ona bakmayı pas geçtiğimde ve o arabadan indiğinde arkasından baktım. Silah belindeydi, görüyordum ama uzun zamandır kullanmadığına emindim.

Hayır, onu düşünmemeliydim, anlattıklarının belki de çoğu büyük bir yalandan ibaretti.

"Dikkatli olun," dedi Bartu, arabadan inmeden önce. "Ve birbirinize sahip çıkın."

Bir anda elim kolunu tuttuğunda ve onu kendime çektiğimde birkaç saat sonra ne olacağını bilmediğim için o içimi kemiren sorudan bir an önce kurtulmalıydım. "Sana bir şey soracağım," herkesin, özellikle Nil'in bizi duymasını umursamadan. Bartu kaşlarını kaldırdı. "Çünkü şu an sormazsam hiçbir zaman soramam ya da bu sorunun yanıtını öğrenmeden ölürüm."

"Ne oluyor?" dedi Bartu endişeyle ve arkasını dönüp Lâl'e baktı direkt, en çok onun için endişeleniyordu.

"Lâl," dedim kısık sesle. "Sana hiç kardeşi Hüseyin'i bulmak istediğinden bahsetti mi?"

Bartu yutkundu. "Bu nereden çıktı?"

"Bana cevap ver," dedim sert bir sesle. "Tek bir cevap, Bartu. Bahsetti mi, bahsetmedi mi?"

Düşündü ve en sonunda, "Hayır," dedi, bunun ardından hayal kırıklığı hissetmem benim aptallığımdı. "Evet," dedi bu kez de. Kaşlarım çatıldı. "İlk zamanlar bulmak istiyordu ama hiç yardım istemedi fakat ben ona yardım etmeye çalıştım." Başını omzuna doğru yatırdı. "Önder'e bundan bahsettim ve yardım edebileceğini söyledi." Şaşkınlıkla ona baktığımda eli ensesini buldu. "Sonrasında ise Lâl bir daha konusunu açmadı. 'Bulmak istemiyorum,' dedi."

Her şey ama her şey, hayatta boncuklar gibi diziliydi. Eğer bunun adı kaderse o dizinin ilk parçası, Bartu tarafından eklenmişti ve başlangıç, iyilik için olmuştu, saflıktan gelmişti. Bartu bütün kalbiyle Önder'e inanmış, ondan yardım istemişti, Önder bunu kullanmıştı ve sonrası tamamlanmıştı.

"Ne oluyor?" dedi Bartu endişeyle. "Lâl iyi mi?"

"İyi," dedim kolunu bırakarak. "Sadece ikimizin arasındaki geçmişten bir konu, Bartu. Sonra konuşuruz."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu bu kez, Helin ile Lâl ise Bartu'ya bakmak için başlarını eğdiler.

Lâl'in gözünün içine bakarken, "Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Sen yanlış hiçbir şey yapmadın, sadece sevdiğin birisi için çabaladın, ondan vazgeçmek yerine."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Bartu benden bir yanıt alamayacağım fark ettiğinde o da arabadan indi. Nil'le baş başa kaldığımızda kemerimdeki silahları çıkarıp susturucularını taktım. "Bu neydi?" diye sordu, Nil bana.

"Hiçbir şey," dedim omzumu kaldırarak. "Gidelim." Ayağa kalkıp arabadan inmek için hamle yaptığımda hemen ardımdan o da kalktı ve beraber arabadan indik. Gözlerim kolumdaki saate kaydığında 03.04 olduğunu gördüm.

İkimiz de sessizce yürüdük, ardından Harun Aktan'ın annemi esir tuttuğu o evin önüne yaklaştığımızda kendimi tutamayıp kolumla Nil'i arkama aldım ve belimdeki silahı çıkardım.

"Sizi görüyorum," dedi Helin. "Etraf temiz, yürüyebilirsiniz."

"Biz kapıyı açıyoruz," dedi Yankı kısık sesle. "Ön kapının orada adamlar var, dikkatli olun. Mutlu, amına koyayım, şu telefonu bırak da aç şu kapıyı."

"Karışma," dedi Helin çıkışarak. "Mesajını atsın ve öyle devam etsin."

"Canım yengem benim," dedi Mutlu gülerek. "Tam da, bir saniye bebeğim, operasyona giriyorum, yazıyordum."

"Mal Mutlu, sana demedim mi pas verme diye." Bartu'nun sesi gerçekten de öfkeli geliyordu.

"Kapa o koca çeneni, aptal herif."

"Şu an yapmayın bari," dedi Nil öfkeyle. "Biri sizi duyacak."

"Ortalık çok sessiz," dediğimde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım ama diretmedim. Yaklaşık beş dakika sonra Yankı içeriye girdiklerini söyledi; farkındaydım, onun yapmaya çalıştığı direkt Harun Aktan'a ulaşmaktı. Biz öylece dururken bakışlarım Nil'e döndü. İkimiz de aynı şeyi mi düşündük, bilmiyordum ama başımızı salladık.

"Biliyor musun, Nil?" dedim diğerlerinin duymasını umursamadan. "Ben tehlikeyi önceden hissederim; işte bu yüzden arkama geçmeni istiyorum ki seni koruyabileyim."

"Burası," dedi Yankı donuk bir sesle. "Temiz ve kimse yok."

Birbirimize daha dikkatlice baktık. Bana yaklaştı, öyle çok yaklaştı ki nefesi yüzüme çarptı. "Biliyor musun?" dedi çenesini kaldırarak. "Ben de tehlikeyi önceden hissederim; işte bu yüzden senin arkana geçmeyi değil, yan yana durmayı istiyorum."

Bu son cümle oldu, ardından ikimiz de hislerimizde yanılmadık ve bir kurşun Nil'in arkasından geçip gerideki arabanın camına çarptı ve iki araç da ilerimizde durdu. "Başladı!" dediğimde arabadan adamlar inmeye ve silahlar patlamaya başladı. Harun Aktan'ın evinin önü göle, arka tarafı ormanlığa bakıyordu ve silah sesleri gökyüzüne gökgürültüsü gibi düşüyordu.

Nil'le sırt sırta durduk, ardından nişan alırken, "Sağa!" dedi Nil, sonra, "Koru beni!" diye bağırdı. O sağa giderken adamları nişan aldım, iki kişi yere düşerken az önce camı kırılan arabanın arkasına ulaştık ve ikimiz de sırtımızı arabaya verdik. Gözlerimiz kesişti, güldü, güldüm, ardından ikimiz de aynı anda arabanın üstüne çıkarak birkaç adamı daha nişan aldık.

"Bartu, arkana dikkat et!" dedi Helin, ardından silahın patlama sesi duyuldu, Bartu'nun küfrü onun iyi olduğunu anlatırken sırtımı yeniden arabaya yasladım ve şarjörümü değiştirdim. O sırada Sadık Orhan'ın adamları diğer köşelerden çıktı, Sadık Orhan ise Helin'in olduğu tarafa doğru gitti.

Ben şarjörü değiştirip doğrulduğumda Nil sırtını yasladı. "Düşündüğümden daha azlar, Sonuncu," dedim. "Evin içinde olmalılar."

"Siktir," dedi Sonuncu, sonra orada da silahların patlama sesi geldi. "Buraya birilerini gönderin. Mutlu, sağa geç."

O an bütün bunları özlediğimi hissetmek yüzümde gülümsemeye neden oldu ve biraz daha sağa kayarak solda gizlenen adamı vurdum. Nil de yeniden yanıma geldiğinde omzu omzuma değiyordu, şu an omzunun omzuma değiyor olması beni daha fazla gülümsetemezdi.

"Sus," dedi Nil, hiçbir şey söylemediğim halde. Şaşkınlıkla ona baktım, eğildi, bir kurşunun arka duvara saplanmasına neden oldu. Yeşil gözleri bana döndü, ateşi hissettim. "Sus," dedi bir kez daha. "O aklından geçenleri duyabiliyorum."

"Hepsini mi?" diye sordum ben de eğildiğimde ve bir kez daha şarjör değiştirdim, ben bunu yaparken o beni korudu. "Eğer hepsini duyabilseydin şimdi bu kurşunların ortasında..."

Sırtını yasladı, benimle. Üzerine giydiği beyaz tişörtten köprücük kemiğindeki anahtar dövmesi görünüyordu, göğüs kafesi kalkıp iniyordu, dudakları aralıklıydı. Bakışlarımız kesiştiğinde onu orada öpmemek için beni ne durduruyordu, bilmiyordum ama neyin durduramadığına emindim.

"Gideceğim ben," dedi yine kendine hatırlatmak istiyormuş gibi. Güldüm, dudaklarına baktım. "Gideceğim, aptal herif Bakma bana öyle."

"Desteğe ihtiyacımız var," dedi Sonuncu kulaklıktan. "İki kişi buraya gelsin, içerisi dışarıdan daha kalabalık."

Nil'le birbirimize baktık, ardından, "Biz geliyoruz," dedim ve silah sesleri azalmak yerine arttı. Başımı yeniden kaldırdığımda artık siper almak bile mümkün değildi. Arka duvarı göstererek, "Önden gideceğim," dedim. "Beni koru."

"Tabii ki," dedi yarı alaylı yarı ciddi. "Bana sırtını dön ve dikkat et, o güzel sırtına bir kurşun saplanmasın."

Gülümsediğimde, "Senin tarafından sırtıma saplanacak kurşuna razı olduğumu bilmiyor musun güzel kız?" diye sordum.

"Şerefsiz ruh hastaları," dedi Bartu öfkeyle. "Bütün zamanlarda birbirinize surat sallandırıp şimdi flörtleşiyorsunuz, canımız götümüzde ulan."

"Sus," dedi Mutlu, sonra bir silah sesi geldi. "Çok güzeller."

"Ne?" dedi Helin, Bartu, Nil aynı anda.

"Vaov," diye inledi Mutlu. "Tomates çorbası. Bunu ben de beklemiyordum."

"Sadık Orhan'ın adamları azalıyor," dedi Sonuncu dişlerini sıkarak. "Ve Harun Aktan şu an bu evin içinde." Adını duyduğum an, vücudum bıçak gibi kesildiğinde sanki Sonuncu bunu anlamışçasına, "Onu göremedim," dedi. "Ama burada olduğunu biliyorum."

Nil gerildiğimi hissettiğinde başını salladı. "Hiçbir şey olmayacak," dedi kısık sesle, öyle kısık sesle konuştu ki dudaklarını okudum. "Onu yeneceksin."

Biraz beklemek istedim ama buna da zaman yoktu; tek bildiğim, her şeyin bir anda gerçekleşeceğiydi. "Önden gidiyorum," dedim doğrularak. "Peşimden gel." Onaylamasını beklemeden arabanın arkasından diğer duvara koştum ve temiz olduğunu gördüğümde onu da yanıma çağırdım. "Sağa doğru gideceğim," dedim Nil'e. "Beni arkamdan geldiğinde..." Arkasından birisi çıktığında Nil'i çekip duvara sıkıştırdım ve adamı vurdum. Adam yere düştüğünde başındaki kanlar ayaklarımıza ulaştı. Başımı çevirip Nil'e baktığımda vücudunun vücuduma yaslı olduğunu fark ettim, dudakları burnuma çarpıyordu ve duvarla benim aramdaydı.

Şu an hayatımın en korkulu günüydü, belki de yüzleşeceklerim bile aklımı kaçırmama neden olacaktı ama benim o an düşündüğüm tek bir soru vardı.

"Nil," deyip yutkundum. "Gidecek misin gerçekten?"

Nil ilk defa cevap vermedi, gideceğim diye diretmedi ya da o küçük çenesini hiddetle havaya kaldırmadı. "Üç dediğimde koşacağız," dedi karşılık olarak. Başımı salladığımda, "Bir," dedi, gözleri dudaklarıma kaydı, alt dudağına dişlerini geçirdi. Yutkunduğumda, "İki," dedi, bana sıkıca tutunan parmakları ensemdeki saçlara karıştı, kolum beline daha sıkı dolandı.

"Eğer üç dersen," dedim, nefesimi zorlukla vererek. "O siktiğimin sözünü tutmayacağım ve ölmek pahasına seni burada..." Bir kurşun sesi duyuldu, ardından omzumda büyük bir acı hissedip bağırdım. Nil bir anda beni arkasına aldığında etrafına baktı, sonra bakışları bana döndü. Elim omzuma tutunduğunda avcumun içi kan doldu ve dişlerimi acıyla sıktım. Nil hızla koştururken arkamızdan kurşun sesleri yükseldi, az önce önünde durduğumuz duvar delik deşik oldu. Bir aralığa geçtiğimizde sırtımı duvara yasladım. "Sikeyim," dedim çatılara bakarak. "Sikeyim! Sikeyim! Omzum! Seni öpecektim! Sikeyim!"

"Vuruldun, aptal!" dedi Nil öfkeyle.

"Ne oldu?" Endişeli ses Helin'e aitti. "Koza!"

"Keskin nişancı var," dedim elimi omzuma bastırırken. "Birinizin yukarıya çıkma zamanı geldi, omzumdan vuruldum."

"Sikeyim," dedi Bartu. "İyi misin?"

Nil acelcyle üzerimdeki tişörtü yırtarak çıkardığında, "İyi," dedi. "Sadece ufak bir sıyrık, benim yapmak istediğim cinsten. Siz devam edin." Gülecek gibi oldum, ardından canım yandı ve dişlerimi sıktım. Nil çıkardığı tişörtümü elimi itekleyerek omzuma sardı, sıkıca bağlayıp eğilerek dişiyle tişörtü biraz daha yırttı. Kurşunun sıyırdığı yere sıkıca bağladığında acı hissi azalmıştı ama kolumu hareket ettirmekte zorlanıyordum ve Nil şu şekildeyken bile hoşuma gidiyordu.

Fısıldayarak, "Bilerek o keskin nişancıyı tuttun, değil mi?" diye sordum. "Seni öpmeyeyim diye."

"Kapa çeneni," dedi Nil, sonra başını eğip etrafa baktı ve arka çıkış kapısının olduğu tarafa yöneldi. "Yankı," dedi keskin bir sesle. "Neredesiniz?"

"Üst kattayız," dedi Sonuncu. Sesindeki duyguyu hissettim, ya umutsuzluktu ya da çaresizlikti. Bir şeyler ters gidiyordu.

Biliyordum, yenileceğimizi değil, en sonunda hepimizin o adamın eline düşeceğini ve büyüsek bile çocukluklarımızın onun elinde un ufak olacağını.

"Yankı," dedi Helin. "Çatıya çıkayım mı?"

"Hepiniz buraya gelin," dedi dişlerini sıkarak. "Çünkü zaten izleniyorsunuz, nerede olduğunuzu biliyorlar."

Sessizlik oldu, Nil'le birbirimize baktık. Aklımdan geçeni okudu mu, bilmiyordum ama gözlerim kolumdaki saate kaydı, 04.00, miladın dolmasına 4 saat 46 dakika kalmıştı. Gözlerimi saatten ayırdığımda pantolonumun cebinde duran neşter sanki ağırlığını veriyordu.

Yavaşça uzanıp kulaklığını çıkardım sonra kendi kulaklığımı da öyle. Karşı gelmedi. Beni izlerken, "Nil," dedim, adını söylemeyi sevdiğimi yeniden fark ettiğimde. "Belki yeniden kaybedeceğiz, belki o bizim kıyametimiz olacak, belki de ben korkularıma yenik düşeceğim ama sana bir şey söylemek istiyorum."

"Yenilmeyeceğiz," dedi Nil ama parmağımı dudaklarına yasladığımda onu susturdum.

"Sana veda etmeyeceğim, benden vazgeç de demeyeceğim, bunların hiçbirini yapmayacağını biliyorum zaten." Başını iki yana salladığında diğer tarafı gösterdi.

"Gidelim," dedi adım atarak ama koltuğu tuttum. "Hiçbir şey için geç değil, duydun mu? Gidelim." Sonuncu'nun çaresizliğini işitmiştim, geriye kalan birçok şeyi de öyle.

"Dinle beni, şimdi söyleyemezsem hiçbir zaman söyleyemem," dedim, ardından elimle ağzını kapattım ve yeşil gözlerinin içine baktım. "Bugün her şey mutsuz bir şekilde son bulursa git ve bana anlattığın o hayatı yaşa, âşık ol, her duyguyu tat, Nil."

Gözlerinde içimdeki acının bir yansıması vardı. Benden gizlemeye çalıştı, belki de başardı ama ben onu gördüm. Bu acı aynı zamanda bir kırgınlıktı, bir kızgınlıktı, bir çaresizlikti.

"Sev, sevil, benim sana vermediğim bütün duyguların doruklarına ulaş çünkü ben çoktan ölmüş olacağım," diye devam ettim. "Artık ne Koza ne Poyraz nefes alıyor olacak, mezar taşıma bir isim bile yazılmayacak çünkü aslında ikisini de hiçbir zaman tam anlamıyla kabullenmedim."

Dolan gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, bana dikkatlice bakıyordu ama kelimeleri duymaya tahammül edemediğini kendi kalbimde hissettim. Onun kalbini kendi kalbimde hissettim.

"Tarih yazacaklar," dedim. "SN ekleyecekler ve Birinci diyecekler. Siz bileceksiniz, başka kimse bilmeyecek."

Elimi iteklemeye çalıştı ama izin vermedim, dolan gözleri parlıyordu. "Ama benim söyleyeceklerim bunlar değil." Elimi ağzından çektiğimde dişlerini sıkmış bir şekilde bana bakıyordu. "Eğer yaşarsam, eğer kazanırsak ve eğer dik durabilirsem, Nil," elim yüzünde gezindi, sonra köprücük kemiğindeki o dövmede. "Uğruna anahtar dövmesi yaptırdığın adamdan *gitme*." Dudakları aralandı ve gözünden bir damla yaş aktı. "İlk ve son kez söyleyeceğim, en büyük bencilliğim olacak ama gitme, Nil. Benden gitme."

Dudakları aralandı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu, sonra geri sustu. Gideceğim, demedi ama gitmem de demedi, öylece gözlerimin içine bakıp yanaklarını sildi ve o anda, bir elinin karnında durduğunu fark ettim.

"Gitme ki mucizelerin varlığına ikimiz de inanalım." Dile getirirken bile canım yanıyordu. "Ben yaşarsam ve sen gidersen, bunun adı benim için yaşamak olmaz, yarım kalırım ama eğer gitmezsen yemin ederim bütün mucizeleri senin için gerçekleştiririm, çabalarım, her yolu denerim."

Parmakları karnının üzerinde içeriye kıvrıldı. Hiç doğmayacak çocuğunun boşluğunda. Bir kez daha bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra yine sustu. Kulaklığı kulağına yerleştirdi. "Geliyoruz," dedi ve dışarıda silah seslerinin de sustuğunu fark ettim.

Bir kez daha yüzüme bakmadı ve yürüdü, beni arkasında bıraktı.

Peşinden giderken düşündüğüm gideceğim dememesiydi, diyebilirdi ama demedi.

Kalacak mıydı? Yoksa bana acıdığı için mi şu an gitmem demiyordu?

Artık silahların hedefinde değildik ama yine de dikkatlice Sonuncu ile Mutlu'nun açtığı kapıdan girdiğimizde diğer taraftan içeriye giren Bartu, Lâl ve Helin'le karşılaştık. Sadece birbirimize bakıp merdivenlere yöneldik. Helin hemen yanıma geldiğinde ve bir anda elimi sımsıkı tuttuğunda, "Buradayım," dedi bir kez daha, sonra vurulduğum yerden, omzumdan şefkatle öptü. Şaşkınlıkla ona baktığımda acıyla nefesini verdi. "Çok üzülüyorum, acımasın canın."

Elimi tutabilirdi ama içimdeki bu ölü adamı canlandıramazdı. Elimi yanağına yerleştirdim, sonra saçlarından öptüğümde, "Benden küçüksün," dedim alayla ama keyfim yoktu. "Ablam gibi davranma."

"Sus," dedi kaşlarını çatarak ve bir kez daha vurulduğum yerden öptü ve merdivenlere yöneldik. Başımı çevirip baktığımda Bartu'nun da Lâl'in elini sımsıkı tuttuğunu gördüm. Lâl ise bana bakarak sadece bir kez başını iki yana salladı; ona söylemiştim, ne yapacağımı biliyordu.

Merdivenlerden yukarıya çıktıkça kırmızı ışıklar gözlerimi aldı ve ağzımdan öfkeli bir küfür yuvarlandı.

"Babalar çocuklarını sever, sen neden beni hiç sevmiyorsun?" diye soruyordum Harun Aktan'a. Bir cevap bile vermeden sert bir tokadı yüzüme vuruyordu, bir piç olduğumdan söz ediyordu ve beni o ışıklarla baş başa bırakıyordu.

Ben titredim, Helin titremedi ve elimi daha sıkı tuttu.

Üst kata çıktığımızda Sonuncu ve Mutlu'yu gördüm. Sonuncu bana bakışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalıştı ama kırmızı ışıklardan başka hiçbir şey göremiyordum.

"Merhaba efendim," demiştim, köşedeki bakkalın sahibine. Üstten üstten bakıp cevap vermemişti. "Efendim, rahatsız ediyorum ama beni babam dövüyor, yardımcı olabilir misiniz?"

"Çık dışarı, küçük; babalar çocuklarını döver."

"Babalar çocuklarının kemiklerini de kırar mı, efendim?"

"Çık dışarı."

"O beni yakıyor, efendim. En azından polise gitmemi sağlasanız? Çok korkuyorum ben."

"Çık dışarı, dedim, ufaklık."

Sonuncu ile Mutlu'nun yanına geçtiğimizde Helin Sonuncu'nun yan tarafına geçti ve bakışlarıyla anlaştılar. Nil Mutlu'ya sıkıca sarıldı.

"Ekip tamamlandı," diye bir ses duydum. Onun sesi; kâbuslarımın, korkularımın, çocukluğumun. Gözlerim televizyon ekranına kaydığında ilkin az önce durduğumuz sokağın görüntülerini fark ettim, ardından evin her köşesinin ve en üstte onun yüzü. Sanki orada durmuş; korkularımın, çocukluğumu elimden alan her anının içinden bakıyordu.

Harun Aktan bütün korkularımın sahibiydi; o korkularsa derimi delip geçerek bağlanan ipler gibiydi ve o ipler onun parmaklarına dolanmıştı. Geçmişim ve çocukluğum onun parmaklarında dağılmıştı. Poyraz onun parmaklarında kaybolmuştu. Bugünse yine Koza'yı korkularıyla o parmaklarının arasında tutuyordu. Geçmişimi, çocukluğumu ve Poyraz'ı yanıma alıp o ipleri kesecektim. Gerekirse Koza'yı yok edecektim ama o korkular bugün, burada son bulacaktı. Bir milat yazılacaktı.

"Merhaba, çocuklar," dedi keyifli bir sesle. Sesini duymak içimdeki korkuyu besledi, korkuysa bir yandan beni güçsüzleştirirken diğer yandan daha da güçlendirdi. "Hoş geldin sevgili kızım ve sevgili oğlum."

"Öğretmenim!"

"Söyle Poyraz."

"Babalar çocuklarını sever mi?" Öğretmen kaşlarını kaldırmıştı. "Babalar çocuklarına nasıl hitap eder? Küfürler eder mi? Onlara piç der mi?"

Öğretmen bir cevap vermedi, beni PDR servisine yönlendirdi, PDR servisi Harun Aktan'ı çağırdı ve eve gidince bir daha dayak yedim.

"Yüzünüzden düşen bin parça," dedi kameraya doğru. "Keyif almıyor musunuz?" Yüzündeki gülümseme soluklaştı. "Seni Önder'in piç kurusu," dedi Sonuncu'ya doğru. "O yarım aklınla beni alt edebileceğini mi sanıyordun?"

Parmaklarımın ucu karıncalandı, ruhum uyuştu ve korku daha da büyüdü ama fark ettim ki korkularım beni daha da büyütüyordu ve bugün burada, Harun Aktan'ın yüzünde, onun sesinde bir kez daha büyüyordum.

Sonuncu hiçbir cevap vermedi. "Sevgili kızım, Helin'im," dedi gülerek. "Şu güvendiğim, beş para etmez çocuklara bak; görüyorsun ya, yine avuçlarımdasın."

Yine avuçlarımdasın... Göremediği bir gerçek vardı, miras bıraktığı korkular bizi o kadar büyütmüştü ki artık avuçlarına sığmıyorduk.

Helin hiçbir cevap vermedi.

"Oğlum," dedi, daha fazla titredim, başımı önüme eğdim. "Poyraz," dedi, gözlerimi kapattım. "Poyraz!" diye bağırdı.

"Efendim," dedim başımı eğdiğim yerde.

Bugün sondu. Bugün çocukluğum da Poyraz da son kez başını eğiyordu. Başımı eğdiğim yere son kez bakıyordum, belki korkularımla vedalaşıyordum, belki de onlara teslim oluyordum ama biliyordum ki Poyraz'ın ve o küçük çocuğun eğdiği başı Koza kaldıracaktı.

"Bana karşı bu şekilde başkaldırmanın cezasını ödemeyeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Evet, bir cezası olacaktı ve bu ceza belki de ilk defa Harun Aktan'ın kazancı olmayacaktı. Bu sefer ya benimle kaybedecekti ya da bana yenilecekti.

Korkumun sinsice derimin altına yayıldığını, ilerleyip beni ele geçirdiğini hissettim. Kalp atışlarım yaşam ile ölüm arasında, korku ile cesaret arasında hızlanmıştı.

"Düşünmüyorum, efendim."

"Beni neden öldürmüyorsun? Zaten yaşamıyorum ki!"

"Seni bana benzetmek için Poyraz'ım."

"Sana benzemeyeceğim ki," demiştim ağlayarak. "Hiçbir zaman hem de."

"Farkında olmadan benzeyeceksin, oğlum, direnmeyeceksin. Şimdi soyun, çıkar o şortunu."

"Sence ben aptal biri miyim?" Cevap vermedim, Helin'in eli elimi daha sıkı tuttu ama artık bir anlamı yoktu. Korkumun arasında Helin'in cesaretini hissettim. Beni öldürmeyecekti, yine işkenceler çektirecekti hatta eve kapatacaktı. Herkese başkaldırabiliyorken onun karşısında nasıl bu kadar korkabilirdim? Nefes alamıyordum, ondan korkuyordum, boğuluyordum. "Cevap ver!" diye bağırdı.

"Senin belanı sikeceğim," dedi Bartu dişlerinin arasından. Korkumun arasında Bartu'nun öfkesini hissettim.

"Basma damarına," dedim Bartu'ya doğru. Sanki konuşan ne Koza'ydı ne Poyraz'dı. Konuşan küçük bir çocuktu, benim çocukluğum. "Yapma Bartu."

"Ben Koza," demiştim Ekip'i ilk oluşturduğumda. "Bana Patron ya da Efendim, diye hitap edeceksiniz." Tıpkı Harun Aktan gibi konuşuyordum. "Her suç cezayla ödenir." Bütün cezalarım ondan öğrendiklerimdendi. "Acımasız biriyim, acıtarak size gerçekleri öğreteceğim."

Yaktım, boğdum, yıktım ve en sonunda ona benzedim, ona benzemek beni en çok bitirendi.

Harun Aktan kahkaha attı. "Şimdi gelelim, benim o güzel planlarıma, değil mi?"

"Annen seni hiçbir zaman sevmedi, biliyor musun, Poyraz? Ölmeni istedi ama ben yaşattım. Teşekkür et."

"Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle ve daha fazla titrediğimi fark ettim. Harun Aktan daha gür sesle kahkaha attı.

Korku geçmişten, şimdiden ve gelecekten saldırıyordu. Daha da büyüdüm. Büyüdükçe daha da korktum.

"Sıkıldım," dedi elindeki sigarasından nefes çekerken. "Aranızdan iki kişiyi istiyorum, beş dakika içinde karar verin. Derhal."

Bağırmak, çırpınmak istiyordum ama yapamadım. Helin'e doğru eğilerek, "Beni ne olur vermeyin," dedim korkuyla. "Öldürün ama vermeyin."

"Neden iki kişi?" diye sordu Sonuncu.

"Çünkü diğerleriniz öleceksiniz."

Sonuncu ve Nil bakıştı, çok kısa bir anın ardından Sonuncu televizyona yeniden döndüğünde, "Bugün birileri ölecek," dedi ve gülümsedi, dudaklarım aralandı. "Ama o biz olmayacağız." Nil de gülümsediğinde başını salladı. Korkularımın arasında Nil'in umudunu hissettim. "Maalesef Harun Aktan, oyunlarının sonuna geldin, tam da söz verdiğim gibi senin hayatını sikeceğim."

Harun Aktan'ın yüzündeki ifade değişti, kaşları havalandı, sonra bulunduğu yerden silah sesleri yükseldi. O kadar korkuyordum ki neredeyse hiç korkmadığım bu silah sesleri beni irkiltecekti. Kendi korkumun içinde Lâl'in korkusunu hissettim, o korkuyu tanıdım, daha da büyüdüm.

Harun Aktan ayağa kalktığında arkasındaki iki adam da yere düştü, sonra kadraja Sadık Orhan girdi ve elindeki silahı Harun Aktan'ın ensesine yasladı, onun arkasındaki adamlar üzerindeki silahları toplarken kıyafetlerini de çıkardılar ve sadece iç çamaşırıyla kalmasına neden oldular. "Merhaba Harun Aktan," dedi Sadık Orhan. "Kapanmamış bir defterimiz vardı, öyle değil mi?"

"Merhaba Harun Akran," dedi Sonuncu eliyle alkış tutarken. "Kapanmamış bir defterimiz vardı, öyle değil mi?"

Korkumun arasında Yankı'nın güvenini hissettim.

Harun Aktan başını iki yana sallarken Sadık Orhan tuttuğu gibi onu o odadan çıkardı, ardından geriye bir boşluk kaldı.

"Nasıl?" dedi Helin zorlukla konuşarak.

"Yine kumar oynadık," dedi Sonuncu merdivenlere ilerlerken. "Ve Nil'in düşündüğü odayı Sadık Orhan'a önceden söyledim, yedimizi toplamayı düşündü ama Sadık Orhan'ı unuttu. Aptal olduğunu biliyordum ama bu kadarını düşünmezdim."

"Bitti mi yani?" diye sordu Mutlu kaşlarını çatarak. "Bu kadar mı?"

Korkumun içinde Mutlu'nun inancını hissettim.

"Şahı eline alırsan satranç biter," dedi Nil Mutlu'ya doğru. "Şah elimizde." Bakışları bana ve Helin'e döndü. "Aşağıya inelim."

Beşi hep beraber aşağıya indiler, ben ve Helin ise geride kaldık. İkimiz de henüz bitmediğinin bilincindeydik ya da çocukluğumuzdan olsa gerek bir direniş içindeydik. Şu an onunla yüz yüze gelecektim, ne olacağını bilmiyordum ve bütün bunlara hazır olmamak yaralayıcıydı.

Kırmızı ışıklar yanıyordu, ikimiz de öylece bir süre o odanın ortasında el ele durduk. Ben korkudan gidemiyordum, o beni bırakmak istemiyordu.

Kırmızı ışıkların altında korkuyu hissettim. Bu Helin'le ikimizin korkumuzdu ama Helin benden daha cesurdu.

En sonunda, "Yapmak zorundayız," dedi kendinden emin bir sesle. Her zaman benden daha cesurdu, daha korkusuzdu. Belki de bunları bildiğim için bir dönem onu delicesine kıskanıyordum.

"Anlamıyorsun işte," diye mırıldandım. "Şu an onun karşısında bu şekilde durmak bile öldürdü beni. Güçsüzüm, mahvolmuşum, ölüyüm." Boğazımda bir yumru vardı, yutkunsam da geçmiyordu.

"Koza," dedi Helin, sonra karşıma geçip elimi bıraktı. "Direnirsen yaşarsın, hiç direnmeyi denedin mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

"O halde direneceksin." Başını salladıktan sonra merdivenleri işaret etti. İstemiyordum, sonunu biliyordum ama yine de yürüdüm ve o merdivenlerden aşağıya indim, ardından kapıdan dışarıya çıktığımda onları gördüm. Beş Sokak Nöbetçisi, sokağın ortasında yan yana dizil-

miş duruyorlardı ve karşılarında Harun Aktan vardı, Harun Aktan'ın arkasında ise onun ensesine silah dayamış olan Sadık Orhan.

Beş Sokak Nöbetçisi oradaydı, sanki çocuklukları önlerinde duruyor ve karşılarındaki adama, Harun Aktan'a bakıyordu. Poyraz'ın ve Helin'in çocukluğu ise Harun'un tam önündeydi ve bu beş Sokak Nöbetçisi'ne bakıyordu.

Küçük adımlarla onların yanına gittiğimde hepsinin bakışları bana döndü, benim gözlerim ise Harun Aktan'ın üzerindeydi.

Altında siyah bir iç çamaşırı vardı, çırılçıplaktı ve oldukça âciz görünüyordu. Yalnızdı, yanında kimse yoktu, bizden bir farkı yoktu; yanında benim çocukluğum iç çamaşırlarıyla durmuş onu izliyordu ve yine de onun için endişeleniyordu.

Böyle bir kalbi mahvetmek çok zordu, bana bunu yapmıştı.

Sokak Nöbetçileri'nin ortasına ilerlediğimde Lâl önüme geçti, bir an bile düşünmeden. Harun Aktan'dan gelecek zarar için değil, benim kendime uygulayacağım zarar için bunu yapmıştı.

Harun Aktan hepimizin yüzüne bakıyordu ama ben ve Helin'in üzerinde daha fazla oyalanıyordu; bana bakmasına da bir yere kadar tahammül edebiliyordum ama kardeşime bakışına katlanamıyordum.

Zaten korkularımın yanında affetmediğim en büyük acı da bu değil miydi? Helin'i o adamın ellerinde bırakmak ve bütün o acıları çekmesine neden olmak.

Ellerimi sıkıca yumruk yaptığımda güçlenmek istiyordum fakat faydasızdı, ona her baktığımda gözleriyle beni alt ediyordu.

Gecede ağır bir sessizlik vardı. Bakışlarım gökyüzüne kaydı, yıldızlar fazlasıyla parlaktı, ardından kolumdaki saate baktım.

05.32: Üç saatten biraz daha fazla kalmıştı ve ben hâlâ korkuyordum.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu Sadık Orhan, ardından bacağının arkasından Harun Aktan'a öyle sert bir tekme attı ki acıyla inleyerek dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. "Az önce konuştuğun gibi konuşsana."

Dişlerinin arasından acıyla inlerken, "Konuşacağım," dedi başını sallayarak. "Elbette konuşacağım ama şu an değil."

Sonuncu güldü. "Yolun sonundasın, Harun Aktan," dedi başını iki yana sallayarak. "Güçlü mü davranacaksın böyle? Neye güveniyorsun?" Sonuncu kaşlarını kaldırdı. "Biliyorum, bir saniye," elini öne uzattı,

Mutlu telefon verdi. Birkaç düğmeye bastıktan sonra öne adım attım, ekranı Harun Aktan'a doğru tuttu. "Burası senin tekstil fabrikan, değil mi?" Başını salladı ve cebinden başka bir telefon çıkardı. "İzliyor musun?" Harun Aktan dişlerini sıktı, elleri aşağıda, yumruk şeklindeydi. "İzliyorsun." Diğer telefonla bir düğmeye bastığında büyük bir patlama sesi duyuldu, ardından ekrandaki görüntüden alevler çıkmaya başladı. "Parana mı güveniyordun? Artık yok." İşaret parmağını alayla kaldırdı. "Bir saniye, başka neye güveniyordun? Şerefsiz evladı olduğun için elindeki kasetlere, değil mi?" Başını iki yana salladı. "O kasetlerin hepsi artık elimizde, Harun Aktan. Başka neye güveniyordun? Zekâna mı?" Sonuncu yere tükürdü. "Şu kadar bile zekân yok. Ne kaldı geriye?"

"Belki benim hiçbir şeyim kalmadı," dedi ama hâlâ sesi kendine güveniyormuş gibi geliyordu. "Ama sizden de öyle şeyler çaldım ki aklınız hayaliniz almaz."

"Beni hiçbir zaman unutmayacaksın, oğlan çocuğu. Çünkü senden en utanç verici anılarını çaldım."

"Bunlar son çırpınışların," dedi Helin kendinden emin bir sesle. Onun da sesi öylesine korkusuz geliyordu ki duruşuna hayranlık beslemiştim, benim aksime dimdikti. "Çaldın, bozdun, yıprattın, mahvettin ama sonunda kaybettin. Elimizdesin ve seni mahvedeceğiz."

"Öyle mi?" dedi Harun Aktan. "O halde şov başlasın. Son üç, iki, bir, start!"

Bir anda etrafımızdan adamlar çıkmaya başladığında on beş kişi arkamızdaydı ve bir o kadar da Sadık Orhan'ın arkasında vardı. Hiddetle nefesimi verdiğimde hepsi el pençe Harun Aktan'ın önünde duruyordu.

"Ben ölürsem," dedi Harun Aktan. "Siz de ölürsünüz. Bu kumara var mısınız?"

Sonuncu güldü, Sadık Orhan güldü. "Gerçekten bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" İşte o an Harun Aktan'ın son kozunda da mahvolduğunu fark ettim. "Evet, belki bu durumda biz kazanmayacağız ama sen de kazanmayacaksın çünkü beş dakika sonra polisler burada olacak, biz hepimiz içeriye atılacağız. Bu adamların da dahil." Arkasına baktı, dudaklarını büktü. "Hoş, artık çoğunun parasını da veremezsin, orası ayrı."

"Yalan söylüyorsun." Bu gerçekten son kozuydu, son oyunuydu, daha fazlası yoktu, bunu anlamıştım.

"Ben yalan söylemem," dedi Sonuncu başını sallayarak. "Birazdan polis sirenleri burada olacak." Adamlar kendi arasında söylenmeye baş-

ladığında hepsinin gerisingeriye kaçmaya başladığını fark etmiştim, kalanlar ise ikilemdeydi.

Tam o anda uzaktan polis siren sesleri duyuldu ve o an Sonuncu'nun ne yaptığını anladım, güldüm, sonra sustum, ardından bir daha güldüm. Bakışlarımız kesiştiğinde bu zamanda değildik, Helin'i kurtardığımız günün içindeydik, bunu biliyordum.

Polis sirenini duyan adamlar bu kez hiç çekinmeden kaçmaya başladığında o sirenler de gitgide yaklaşıyordu.

İyi de kim?

Harun Aktan'ın gözleri boşluğa döndü, ağzı aralandı ve son numarası da bitti. "Ne oldu ulan, sikik?" dedi Bartu kelimenin üzerine basarak. "Kaldın mı şimdi elimize? Ben şimdi seni boş zamanlarımda sadece canım sıkılıyor diye duvardan duvara çarpıp, sonra duvarları kirlettin diye bir de dövmez miyim ulan?"

Mutlu dilini damağına üç kez vurdu. "Çok ayıp, hiç kaba kuvvete gerek yok. Diyorum ki soyup mahallede koşturalım. Tasmayla. Yakışır."

Nil gülmeye başladı, ardından diğerleri de öyle. Uzaktan, Harun Aktan'ın arkasından siren ışıkları yaklaştı, sonra büyük bir kalabalığın bize doğru yaklaştığını fark ettim. Onlar yaklaştıkça boyutları küçüldü ama kişiler arttı.

En sonunda, en büyüğü on beş yaşında olan çocuk topluluğunu gördüğümde, Helin, "İnanmıyorum," diye bağırdı ve gülmeye başladı. "Onlar!" Bütün çocuklar Harun Aktan'ın arkasında etten duvar örerken önünde de biz vardık.

Sonuncu elini alnına yerleştirip, "Şef," dedi ortalarındaki çocuğa selam verirken. "Tam zamanında."

"Şef," dedi çocuk da Sonuncu'ya. "Borçlar ödenir."

"Yok artık!" dedi Bartu gözlerini kocaman açarak. "İşte buna sigara yakılır!"

"Yeniden karşılaşacağımızı söylemiştim, bugüne denk geldi." Sonuncu Helin'e dönüp baktığında gözlerinin içi gülüyordu, diğerlerinin de öyle. Bir tek ben içimde aşamadıklarımla kalmıştım.

Elim yavaşça cebime gitti ve parmaklarıma neşterin keskin tarafı dokundu. Bu keskin tarafın verdiği hissi, bir an damarlarımda düşündüm. Ve o an, Harun Aktan'ın karşısında yenilmek mi daha çok canımı yakardı yoksa bu neşterin damarımı kesmesi mi, bilemedim.

Küçüktüm, artık ondan kurtulmak istiyordum fakat beni odama kilitlemişti. En sonunda dayanamayıp yumruğumu cama vurmuştum, cam

avcumu kesmişti; ölmemiştim, iz kalmıştı ve sonucunda ben camı kırdığım için yine dayak yemiştim.

Az önce Helin, benim küçük kardeşim, sanki o izi biliyormuş gibi avcumun içinden öpmüştü.

Şimdi yine avcumun içinde bir acı hissediyordum çünkü o neşteri cebimden çıkarmıştım, avcumda sıkıca tutuyordum ve tıpkı çocukluğumda olduğu gibi sol avcumun içini, az önce Helin'in öptüğü avcumun içini kesiyordu.

Bu yaptığım yanlıştı, benim küçük kardeşimin öptüğü avcumu korkularım yüzünden kesiyordum, ya bir daha Helin bunu yapmak istemeseydi?

Pişman oldum ama yumruğum daha sıkı bir hal aldı.

Önümde saatler önce yüzleştiğim Lâl beni korumak için duruyordu, onun yanında kardeşim Helin vardı, Nil bana bıraktığı neşterin şu an avcumu kestiğinden habersizdi. Bartu, Mutlu ve Sonuncu yanımdaydı. Harun'dan korumaya çalışıyorlardı, peki beni benden kim koruyacaktı?

Ya bu neşterle geçmişi alt edecek, Poyraz'ı sevecektim ya da korkularımı da alıp bu neşterle Koza'yı öldürecektim fakat bir kez daha ona boyun eğmeyecektim. Nil elime acıyla baktı. "Koza," diye fısıldadı günler sonra. Poyraz demedi, Koza dedi. "Yaşamaya çalış, benim için. Mucizelere inanmam için."

Mucizelere inanmam için, dedi, bu artık gitmeyeceğim mi demekti? Yoksa kendime bir şey yapmamam için mi bunu söylüyordu?

Farkındaydım, herkes beni bekliyordu, onu alt etmek için. Küçük kardeşim Helin bile bütün acılarına rağmen ilk önce benim yüzleşmemi ve belki de benim onun canını yakmamı istiyordu.

Avcum daha fazla kesildi ama öne bir adım attığımda Lâl'in omzunu tuttum ve onun geriye çekilmesine neden oldum. Harun Aktan başını eğdiği yerden kaldırdığında direkt göz göze geldik.

O gözlerimin içine baktı, benim kalbim korkuyla attı ama Helin'in arkamdan, "Buradayım," dediğini duydum bir kez daha ve o an gördüm, kimse görmese bile ben gördüm.

Harun Aktan'ın hemen yanında çocukluğum durmuş, bana bakıyordu. Ağlamıyordu, direnmiyordu, sadece ne yapacağımı bekliyordu. Eğer kendimi öldürürsem anlayış gösterirdi, eğer onu yenersem yine kabullenirdi.

İkisine de tamamdı ama ben hangisini istediğimi bilmiyordum. Bir adım daha yürüdüm, avcumda tuttuğum neşterden yere kanlar damladı, biliyordum hatta arkamda bir hareketlenme oldu ama birileri birilerini tuttu. Helin'di büyük ihtimalle ya da Nil, onlara bakmadım.

Eğer bakarsam kendi istediklerimin dışına çıkabilirdim. Eğer bakarsam acıdıklarımı düşünüp kendimi öldürebilirdim. Eğer bakarsam bir an güçlü hissedebilir, başımı kaldırabilirdim ama yine kırmızı ışıklardan korkardım.

Yüzleşecektim.

Kulaklarımda Bartu'nun saatler önce söyledikleri çınladı, benim demişti, intikam almak isteyeceğim biri yok, neden diye bile soramıyorum. Benim böyle imkânım vardı, nedenlerin hiçbir önemi olmazdı ama intikam işte oradaydı.

Tam karşısında ayakta durduğumda ellerim titriyordu ama avuçlarımı öyle sıkı yumruk yapmıştım ki, bunu fark ediyor muydu, bilmiyordum.

"Silahı indir," dedim Sadık Orhan'a. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "İndir," diye emir verdim sert bir sesle. Çünkü biliyordum, eğer güvende olduğumu hissedersem ondan daha az korkardım, şimdi sadece ikimiz olmalıydık.

Sadık Orhan arkama baktı, ardından silahı yavaşça aşağıya indirdiğinde geriye bir adım attı. Çenemi havaya kaldırdım ve karşısında yere çöktüm, benimle beraber çocukluğum da çöktü ve sonrasında, hiç ummadığım şekilde diğer yanımda Helin'in o güzel çocukluğunu gördüm.

"Bu andan her zaman kaçtım," diye açıkça itiraf ettim. "Çünkü senden her zaman korktum." İtiraflar iç rahatlatırdı. "Öylesine korktum ki kocaman adam oldum ama sen karşımdayken ben küçücük çocuktum." Harun Aktan dişlerinin arasından hırladı. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama sana baktığımda hâlâ bana zarar verirmişsin gibi geliyor, verebilirmişsin gibi." Gülümsediğimde çocukluğum geriye bir adım attı. "Bunun nedeni, beni saatlerce dövmelerin mi sence? Soyarak soğuk suya maruz bırakmaların? Vücudumda sigara söndürmelerin?" Başımı iki yana salladım. "Yoksa beni aşağılamaların mı?"

"Sen her zaman aptal, muhtaç bir çocuktun," dedi Harun Aktan tükürür gibi. "Ne olduğunla ilgilenmedim, hâlâ da öylesin."

"Biliyor musun, hâlâ öyle değilim. Öyle bir değiştim ki aklın şaşar. Ne oldu bana, biliyor musun? Dinle, sana dönüştüm." Gözleri

umursamaz bakarken bir anda dikkat kesildi. "Sana benzemek ne demek biliyorsun, değil mi?"

"Eğer bana benzeseydin şu an yanımda dururdun," diye üstünlük tasladı bana.

"Eğer sana benzeseydim tamamen senden korkmazdım asıl çünkü içimdeki o çocuk ölmüş olurdu ama ölmedi, sana benzedim, can yaktım ama en çok senin canını yakmam gerekirken bunu yapamadım." Yüzüne yaklaştım. "Mesela benim neden kolumu tost makinesinin içine yerleştirip yaktığını anlamıyorum, ben bunu asla yapmazdım. Çünkü gizli gizli yemek mi yemiştim? Açtım, çok açtım ve senin bir kalbin yoktu."

"Bana bunları neden dinletiyorsun?" deyip arkama baktı. "Öldürüyorsanız öldürün, sizin beni öldürmenizden mi korkacağım?"

"Hayır," dedim başımı eğip yüzlerimizi aynı hizaya getirerek. "Onların öldürmesinden korkmadığını biliyorum, Harun Aktan," adını söyledim, adını söylerken korkmayı bekledim ama hiçbir şey yoktu, "ama benim yapacaklarımdan korkabilirsin, değil mi?"

Harun Aktan bir anda yüzüme tükürdüğünde gözlerimi kapattım, sonra geri açtığımda bunun hissettirdiklerini düşündüm; eskiden olsa korkardım, aşağılandığıma inanırdım ama şimdi kocaman bir boşluktu.

O boşluğu Helin'in cesareti, Bartu'nun öfkesi, Lâl'in masum korkuları, Yankı'nın güveni, Nil'in umudu, Mutlu'nun inancı doldurdu. Bu duygular doldurdukları boşluktan taşıp ayaklarımın önüne döküldüler, o küçük çocuğu sakinleştirdiler. İçimden taşıp arkama dikildiler, önümde durdular, beni korudular, beni benden bile korudular.

O karşımdaydı ve artık anlıyordum, ben büyümüştüm, çocuk değildim. O âcizdi, ufaktı, mahvolmuştu ve ben buradaydım. "Bana şu an zarar ver," dedim başımı sallayarak. "Bunu yap." Öylece yüzüme baktı, hiçbir şey yapmadı. Hatta yapamadı. "Neden yapmıyorsun? Yoksa sen mi benden korkuyorsun?"

Bir anda sertçe yüzüme kafa attığında sersemleyip geriye doğru düştüm ve ağzıma kan tadı geldi. "Piç," dedi çocukluğumdaki gibi. "Senden korkacağımı mı sanıyorsun?"

"Bir gün seni mahvedeceğim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Hem de kendim için değil, annem ve kardeşim için."

"Bunu asla yapamayacaksın," dedi Harun Aktan. "Çünkü senin soluğunu kesmek için her zaman bir adım önünde olacağım."

Başımı iki yana salladığımda elimle burnumu sildim ve kanadığını fark ettim. Boğazımı temizlediğimde başımı aşağı yukarı salladım ve bakışlarım çocukluğuma döndü, ardından yanında duran Helin'in çocukluğuna. Kaybolan anneme, bana hissettirdiklerine, bize yaşattıklarına.

Ağzımdaki kanı yere tükürdüm, ardından neşteri yavaşça parmaklarımın arasına alıp yüzüne öyle bir tokat attım ki geriye doğru düşmesine neden oldum, sonrası benim için büyük bir karanlık ve onun için ise felaketti.

Yumruklar ardı ardına yüzünde patlarken, elimdeki neşterin nereye isabet ettiğini bile bilmiyordum, ağzımdan çıkanlardan haberim bile yoktu. Tek bildiğim, yüzümün bile kanlı dolduğuydu ve birilerinin beni onun üzerinden aldığıydı.

HELİN AKTAN

O karşımızdaydı, benim çocukluğumun katili, Koza'nın şimdisinin mimarı, Nadir'in katili. O karşımızdaydı ve artık elimizdeydi.

Sokak Nöbetçileri hapishanesindeydik ve Harun Aktan, Koza'nın daha önce bulunduğu o hücrenin içinde, demir parmaklıkların ardındaydı. Burnu kırılmıştı, yanağı da öyle. Ön dişlerinin çoğu artık yerinde değildi, bacaklarından bir tanesinde de kırık olmalıydı. Yüzü neşter izleriyle doluydu ve hepsinin mimarı Koza'ydı.

Ve şimdi karşısında dururken kendi eserini izliyor, elleri ceplerinde çenesi havada bakıyordu.

Yerde yarı baygın yatarken hepimiz ama hepimiz ölümün onun için ödül olacağını biliyorduk ve ortak bir noktada buluşmuştuk.

"Yarattığın gerçek adalet, vicdanının ve vicdansızlığının sesidir."

Duvarda yazan bu cümle, şu ana uyuyordu. O hem vicdanımızın hem vicdansızlığımın sesiydi fakat bu kadarla da kalmamıştık. Koza da kendi cümlesini yazmıştı duvara.

"Yarattığın gerçek adalet, sadece senin korkularından ibarettir."

Harun Aktan'ın bu hali, Koza'nın korkularından ibaretti, yine bu ana uyuyordu.

Yine de ben kendi cümlemin arkasında duruyordum.

"Yarattığın gerçek adalet, kalbinin sesinden ibarettir."

Harun Aktan'ın bu hali benim kalbimin sesiydi. Vicdanım da korkularım da kalbim de öylesine rahattı ki ona bakarken çektiği ve çekeceği her acıyı defalarca izlemek için her şeyimi verebilirdim. Hayır,

onun için verebileceğim tek şey bir bardak su olurdu ve bunun nedeni de susuzluktan ölmemesiydi.

Biz Sokak Nöbetçileri'ydik ve yedi kişiden ibarettik; bugün geçmişin en acılı sayfasını kapatmış, kıyamet olmuş ve biz kazanmıştık.

Koza, elindeki o kanlı, ucu darbeden kırılmış neşteri Harun Aktan'ın elinin yanına koydu, ardından, "Her gün," dedi üzerine basa basa. "Her gün buraya geleceğim ve sana yeni bir neşter bırakacağım, Harun Aktan. Seni öldürmeyeceğiz ama senin kendini öldürmeni bekleyeceğiz ve ne var, biliyor musun, senin o ucuz canın öylesine kıymetli ki kendin için bunu bile yapmayacaksın." Başını omzuna doğru yatırdı. "Her neşter, ölümden bir vazgeçiştir, senin neşterlerin ölümüne bir adım olacak; nefes aldığın müddetçe sürekli beni kâbuslarında göreceksin." Harun Aktan irkilerek eliyle yüzünü kapattı ve geriye kaçmaya çalıştı ama başarısız oldu.

Küçük Helin'i anımsadım, onun irkilmelerine benziyordu, küçük Koza'nın da öyle. Hatta birçok çocuğun. Ve artık o korkuyordu.

İlk görevimizde kurtardığımız çocuk, Nadir, Harun Aktan yüzünden ölmüştü. Ama yine o ilk görevimizde bizi kurtaran çocuklar, bu gece gelip yine bizi kurtarmışlardı. "Yeniden görüşeceğiz," demişti Yanki. En ihtiyacımız olduğu anda yeniden görüşmüştük.

Bu da en büyük hediyeydi.

Koza çöktüğü yerden kalktığında omzunun üzerinden bana baktı ve diğerleri arkada dururken ben öne atıldım. O an, eskiden adım atmaktan bile korkan Koza beni kendisine çekip öyle bir sarıldı ki bundan önceki hiçbir sarılışının abi sarılması olmadığını anladım.

Onunla ilk tanıştığım yerdeydik, hapishanedeydik ve düşmanım değil, abimdi; sarılıyorduk ve yerde geçmişimizi mahveden o adam vardı.

Bunun adı kıyametti, Sokak Nöbetçileri'nin kıyametiydi.

"Başardık," dedi Koza kulağıma. "Geriye sadece iyileşmemiz kaldı, tamamen."

"İyileşeceğiz, abi," dedim kısık sesle. "Söz veriyorum."

Geriye çekildiğinde Yanki'ya, "Saat kaç?" diye sordu.

Birkaç saniye sonra, "08.45," dediğini duydum.

"Tüh," dedi Koza sırıtarak. "Bir dakikayla kaçırdık, bilseydim bir dakika sonra sarılırdım sana."

Güldüğümde, "Hayır," dedim. "Bir dakika daha sarılırım sana, üzülme." Ardından yeniden sarıldım, sımsıkı ve öylece kaldım, diğerleri bizi izlerken bir an bile olsun ondan ayrılmak istemedim.

Sonrasında ise o hücreden ayrıldık, hepimizin ayrı ayrı yine gelip o adamdan hesap soracağını bilerek.

Hayatlarımızdan geriye kalan, kendi aramızda çözülmemiş problemlerimiz, iyileşmelerimiz, mutluluklarımız ve yollarımızdı. Elbette Işık'ın gidişini ve doğmayacak çocuğunu düşünmeyecektim şu an; gider mi, demeyecektim. Elbette Lâl ve Koza'nın küslüğünü görmezlikten gelecektim. Elbette saklanan sırları önemsemeyecektim. Çünkü biliyordum, biz bugünden sonra her şeyi hallederdik.

Açık havaya adım attığımda gözlerimi gökyüzüne çevirdim, burnumun ucuna bir yaş düştü, yağmur atıştırdı ama ufukta parlayan güneş ışığını gördüm.

"Hey," dedi Mutlu heyecanla. "Hava çok güzel, yarın yüzmeye gidelim."

Hem yağmur yağdı hem güneş açtı; gökkuşağı çıkacaktı.

"Güneş açtı," dedim; günler sonra, ilk defa güneş açmıştı ve çocuksu bir hevesle ellerimi birleştirdim. Gözlerim bu kez saf bir mutlulukla doldu ve yeniden, "Güneş açtı," dedim huzurla. "Güneş açtı."

Bir anda belimden bir el sarıldı, ardından kulağımda onun sesini duydum. "Güneş açtı, sevgilim, bizim için."

5.

ANAHTAR

Işık Sarca'nın güncesinden... ***05.08.2018***

Bugün ben senin için vücuduma bir dövme kazıdım, senin bile sevmediğin ve kabullenemediğin doğum gününde sessiz bir hediyeydi senin için.

O dövme bir anahtardı, bizim ilk sırlarımızdandı ve ne olursa olsun, her ne yaşarsak yaşayalım, baktığımda seni hatırlatsın istedim.

Çünkü Koza, ben bu hayatta bir tek seni sevdim. Bir tek sana âşık oldum.

Bunu hiç kimse değiştiremez.

Sen bile.

Sandığın o kötü adam değilsin, hiç olmadın ve bir gün, biz seninle hep bahsettiğin bir deniz kenarında gülümseyerek bu günlerden söz edeceğiz. Üstelik hayallerimiz de olacak, gerçekleşmesi için çabaladığımız.

Ve gerçekleşecek hayallerimiz çünkü seni hiçbir zaman neşterle yalnız başına bırakmayacağım.

"İstenmeyen Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"

Kendi içimde kendimle o kadar tanışmıştım ki eğer bir kitap karakteri olsaydım her sayfanın başlangıcında ilk önce kim olduğumdan söz ederdim, ardından geçirdiğim kötü günlerden, sonrasında ise şu andan.

Küçükken kendimi Helin diye tanıtmak bile istemezdim, o kızsın, derdim; kırmızı ışıklı odada dayısı tarafından defalarca istismara uğramış o kızsın. Suçlusun, neden suçlu olduğunu bile bilmiyorsun.

Biraz daha büyüdükten sonra sen Koza'nın askeri, Helin Aktan'sın derdim. Sadece belirli amaçlar için yaşıyorsun; kötülerle mi, iyilerle mi savaştığını bile bilmiyorsun ama bir askersin.

Yirmili yaşlarımın başında sen Sadece Helin'sin derdim. Sokak Nöbetçileri'nin Sadece Helin'i, hiçbir zaman altıncı olmayacak

olan, hiçbir zaman bir Sokak Nöbetçisi olarak kabul edilmeyecek o kadınsın.

Yirmili yaşlarım ilerlerken artık Sadece Helin değilsin derdim, Altıncı Sokak Nöbetçisi Helin Aktan'sın. Kabullenildin, sevildin, o aileye ait oldun ve aslında onlar da sensiz o ailenin bir kalbi olmadığını söylediler.

Ve şimdi. Sen Helin Güneş'sin. Büyük savaşlar verdin. Aslında sen bu saydıklarının hepsi oldun. Soyadın değişti, yanına eklediğin bütün kelimeler gitti ama bütün zamanlarındaki o kız çocuğusun, o genç kadınsın. Sen hiçbirinden vazgeçmedin çünkü vazgeçmemeni sağlayan o güç, çocukluğundan, sadeceden, asker olmandan geldi.

"Koza," dedim pencereden dışarıya bakarken. Arabaya bindiğimizden beri büyük bir sessizlik içindeydik. İkimiz de neleri düşündüğümüzden söz ermiyorduk ama onun da bütün hayatı hakkında düşünmesini istiyordum. Düşünmeliydi ki neleri kazandığımızı, neleri kaybettiğimizi, kimler uğruna savaştığımızı anlamalıydı.

Annemizi görmeye giderken düşünmemiz gereken bunlar olmamalıydı ama ben bunu istiyordum.

"Efendim?" dedi derin bir nefes vererek. Gözlerim ona döndüğünde kaşlarının çatık olduğunu gördüm.

"Hayatının kaç döneme ayrıldığına inanıyorsun?" Aslında abiciğim, geçmişe dönüp baktığında kendini suçluyor musun, gururlanıyor musun yoksa önünden geçip giderken umursamıyor musun, bunları merak ediyorum.

Çatık kaşları havalandı ve bana dönüp baktığında hastaneye az kaldığını fark ettim. Ne demek istediğimi sormak yerine bir süre düşündü, sonra bakışları yeniden yola döndüğünde, "Üç," dedi kendinden emin bir sesle. "Çocuk Poyraz." Yutkundum. "Şu babasından dayak yiyen, işkenceler gören, annesini bekleyen, kardeşini doğru düzgün görmediği halde özleyen, sokağa atıldığında bile onu bulan adama güvenen, yetmeyip başka çocukları da kendi ailesi yapan çocuk Poyraz."

"Ve sonrasını ben tahmin edeyim, Sadece Koza, değil mi?" Şu benimle tanıştığında gözlerinin içine sevgi ulaşmamış, kardeşini bile hiçe sayan, gözlerini intikam hırsı bürümüş o adam. Bunları sesli dile getiremezdim elbette ama geçmiş de silinmezdi.

"Evet," dedi onaylayarak. "Şu kendisini dünyanın en kötü adamı ilan eden, intikam uğruna gözlerini karartan, yetmeyip sevdiklerinin

canını bile kendi cam yandı diye yakan." Sevdiklerinin derken üstüne yaptığı vurgu birkaç saniye sessizleşmesine neden oldu. "Onu affedenin ve affetmeyenin de olduğu Sadece Koza." Başını iki yana salladı. "Kahverengisinde acıların, mavisinde acımasızlığın olduğunu düşünen Sadece Koza." Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Bütün intikamını aldıktan sonra kendisini tek bir neşterle öldürmek isteyen Sadece Koza..."

Lafını bölerek, "Ne?" dedim. "Bu da ne demek?"

Koza şaşkınlığıma şaşırdı. "O kadar kötülüğü yaparken bir gün vicdanımın bana izin vermeyeceğini elbette biliyordum. Herkesin bir çıkış noktası vardır, benim çıkış noktam ölümdü. Bunu intihar olarak görmüyordum, bir görevdi. İçimdeki intikam ateşiyle her şeyi yok edecektim ve sonrasında ben de yok olacaktım. Bir insanın yaşamak için tek amacı intikam olduğunda ve yolun sonuna geldiğinde artık yaşamak istemez. Ölümü hesaba katmıştım ama hesaba katmadığım bir şey vardı."

"O neydi?"

"Sevgi." Dudaklarını büktü. "İntikam duygumun önüne sevgi geçti, canını yakmak istediklerimin canını korumak istedim. Pişman olacağımı biliyordum fakat yeniden bağlanacak kadar büyük bir sevgi açlığı çektiğimi bilmiyordum. Sen benim neden her şeyi bitirmediğimi sorgularken ben zaman kazanmaya çalışıyordum, biraz daha sevgiyi hissetmek için. Bu benim imtihanımdı."

Başımı aşağı yukarı salladığımda, "Ve intikamdan vazgeçtin," dedim. "Ne zaman vazgeçmiştin?"

"Sence?" diye sordu.

Bir süre düşündüm, her günümüzü. Karşımda keyif sigarası içtiği gün vazgeçmemişti çünkü yine acımasız gözlerle beni izlemeye devam etmişti. Işık'ın çocuğu olmayacağı haberini aldığında da vazgeçmemişti; ne tuhaftı ki bunu direkt ona söyleyen bile Koza'ydı. Ne büyük acımasızlıktı.

"Bilmiyorum," dedim. "Her düşündüğüm anının içinde öfkeli gözlerin var, intikam dolu."

Bana dönüp baktığında bunu yaşattığı için pişmanlığını hissettim ve bir an bu pişmanlığın sonucunun o anlattığı neştere gelmemesi için içten bir dua ettim. Yolların sonu aydınlığa çıksa bile insanlar içlerindeki o pişmanlıklarla yaşayamazlardı, Koza o insanlardan olmamalıydı.

"En affedemediğim kişiyi karşımda acılar içinde gördüğümde," dedi. "Lâl." Dudaklarım aralandı. "Onu o hastane odasında gördüğümde bir

dire huzurlu hissetmeyi bekledim, huzurlu olmasa bile rahatlamış. Belki de hissiz." Derin bir nefes verdi, yutkunduğunda gözleri kısıldı. "Ama öyle olmadı, canım acıdı. Her ne olursa olsun, o küçük Zeynep'ti ve benim en öfkeli olduğum kişiydi ama kıyamadım. Ölecek diye ödüm koptu, bu benim yıkımımdı yani Sadece Koza'nın yıkımıydı çünkü zafer diyebileceğim bir olay karşımdaydı ve benim kalbim acıyordu. O gün, Lâl'i o şekilde görmek bütün acıları yanında getirdi, bütün pişmanlıkları ve ağırlığı altında ezildim."

"Hangi pişmanlıklar?"

"Sana yaşattıklarım," dedi hiç düşünmeden. "Nil'i..." Eli boynuna gitti. "O günden sonra hiçbir şey benim için aynı kalmadı. Artık ne mavide acımasızlık vardı ne kahverengide acılar. Sadece pişmanlıktı." Bakışları yeniden bana döndü. "Ve sen beni affettin, Nil affetmedi. İnsanın kaçış olduğunu fark ettim, bu pişmanlıkla yaşamak cezaydı. Bu yüzden de Nil için hiçbir zaman çabalamadım. Bunu hak ettim."

Lâl ve Koza arasındaki bu düşmanlığın nedenini öylesine merak ediyordum ki ve bir o kadar da merak etmiyordum. Öğrendiğimde ne hissedeceğimden emin değildim; tek bildiğim, Lâl'in bir çocuk olduğuydu. Hangi acı, Koza'yı bir çocuğun hatasını bile affetmeyecek duruma getirmişti?

"Lâl'le aranızdakini bana anlatmanı istiyorum," dedim dik bir duruşa geçerek.

Koza uzun bir süre düşündükten sonra, "Bense öğrenmeni istemiyorum," dedi beni şaşırtarak. "Bırak, Lâl gözünde nasılsa öyle kalsın ve ben de öyle kalayım. Benim yaşadıklarım, onun yaşattıkları ya da her neyse, bu seni etkilemesin. Bu bir sır olarak devam etsin."

Dayanamayıp, "O çocuktu," dedim kendimden emin bir şekilde, sanki oradaymışım gibi. "Ve çok pişman." Geçen gün mutfakta gördüğümdeki o yıkımını hatırladım; nefes bile alamıyordu ve sadece kendini suçluyordu. Bartu'yla güzel bir hayatları olabilecekken Koza'ya yaşattığı sürekli önüne çıkacaktı, mutluluğuna gölge düşecekti. "Yüzleştiniz, değil mi?"

Koza, "O sünepe, beyinsiz, aptal, göt kocan ağzını tutamayıp sana yumurtladı, değil mi?" diye sordu. Tiksiniyormuş gibi bir ses çıkardı. "Göt oğlanı, bana Helin'in eşiyim diye diye beni de alıştırdı. Kocan mı dedim? Artık ölü kocan."

Gözlerimi devirdiğimde, "Hayır, o hiçbir şey anlatmaz," diye mırıldandım. "Ben anladım, Lâl'in gözlerinden ve cümlelerinden. Sana her

ne yaptıysa çok pişman ve ölmek istedi. İntiharının en büyük nedeni bile bence sana karşı olan suçluluğu ve pişmanlığıydı. Baksana Koza, onu en iyi sen anlamalısın, onun pişmanlığının derecesini görmen lazım ve bir çocuktu, değil mi? Her şey çocukken oldu."

"O çocukken yaptı ama ben büyümüştüm ve o hatalarımın en büyük sorumlusu Lâl'di. Ben de çocukken Nil'in ya da senin canını yaksaydım kendimi daha çabuk affedebilirdim ama büyümüştüm." Sesi yükselmişti ama istediği kadar bağırabilirdi, artık Lâl'e karşı nefreti ya da öfkesi yoktu, kırgınlığı vardı.

"Herkes kendi tercihlerini yaşar," diye çıkıştım. "Seninki bir tercihti, bu yolu sen seçtin."

"Tercih mi?" dedi gözlerini açarak. "Benim gözlerimi kin bürümüştü."

"Belki onun da gözlerini bir duygu bürümüştür, Koza."

"Ben yalnızdım."

"Belki de o yalnızdı."

"Değildi!" Bağırdığında irkildim ve geriye çekildim. "Ben o isteseydi bu ülkedeki bütün erik ağaçlarını tek tek dolaşırdım. Onun yaptığı bir tercihti, benimki körlüktü."

"Ne?" dedim söylediğini anlamayıp. "Ne erik ağacı?"

Gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra açtığında yeniden yola baktı. "Kapat konuyu, Helin. Benden bir hayat çalındı ve bu hayatın çalınmasına neden olan kişi Lâl'di."

Konuyu kapatmadım. "Sonuç olarak ikiniz de pişmansınız, değil mi? Ben seni affettim, sen de Lâl'i affedebilirsin." Acımasızlaşacağımı hissettim fakat dilime de hâkim olamıyordum. "Işık'ın seni affetmesini beklerken, Lâl'i affetmemen ikili oynamaktır çünkü sen de ondan bir hayat çaldın, bir hayali çaldın."

Araba sert bir fren darbesiyle durduğunda vücudum öne doğru gitti ama emniyet kemeri beni korudu. "Konu sadece affetmek mi sanıyorsun?" diye sordu, gözlerine acı doğdu, bu acının nedeni Işık'tı veya geçmişiydi. "Konu sadece affetmek değil, güvenmemek." Dudaklarını birbirine bastırdığında parmakları direksiyonu hâlâ sıkıca kavrıyordu. "Şu an bir tercih hakkım olsa Nil'in bir çocuğu olması için canımı feda ederdim; şu an bana gelsinler ve desinler ki Nil'in bir çocuğu olacak ama sen öleceksin, gözümü kırpmadan o neşteri alır, bileğimi keserim." Yutkundu, ellerini direksiyondan çekti. "Ama Lâl'e yeniden bir tercih

hakkı sunulsa beni yine karanlığa sürükleyebilir, bu konuda ona güvenmiyorum. Aşamadığım bu, yoksa birini affetmek çok kolay çünkü ben Zeynep'i affedecek kadar değil, canım acıya acıya affetmek isteyecek kadar çok sevdim."

Nasıl emin olup da böyle bir yanıt verdiğimi bilmeden, "Lâl de şu an senin çocukluğun için kendi canından vazgeçerdi," dedim. "Çünkü intiharı en büyük şahit."

"Aslında onunla nasıl da benziyoruz, değil mi?" diye sordu ve bunu o an fark ettiğini anladım. "Benim de kaçışlarım, yalanlarım var, onun da öyle. Çabalamayı bilmiyorum, o da bilmiyor. Benim için çabalamıyor çünkü biliyor, bu bir ceza ama kendine de güvenmiyor. Ben de çabalamıyordum. Kaçıyor, ben de kaçıyordum. Ona baktığımda kendimi görüyorum, en çok bu yüzden affedemiyor, güvenemiyorum çünkü ben Sonuncu'dan bile önce onun kollarında ağladım, Helin. Bunun ağırlığını bir ben bilirim, bir de o bilir." Omzunu kaldırıp indirdi. "Yani umarım biliyordur çünkü paylaştığımız sırların ardından beni öylesine yok sayamazdı."

Başımı iki yana salladığımda, "Yüzleştiğinizde sana bir nedenden bahsetmedi mi?" diye sordum merakla. "En azından içini rahatlatan bir nedenden?"

Çok kısa bir an düşündükten sonra, "Bahsetti," diyerek onayladı. "Ve bu canımı daha çok yaktı, keşke dedim, bunu bilmeseydim çünkü..." Derin bir nefes verdi. "Çünkü Helin; çünkü... Boş ver. Bazı anlar geri gelmez, bazı sırların kapısı kapanır, bazı kişiler o sırları hiçbir zaman öğrenemez. Gelecekte öğrenmek de can yakar." Ellerini iki yana açtı. "Şu an Bartu, Lâl'in intihar ettiğini ve aslında ondan vazgeçtiğini öğrense toparlanır mı sanıyorsun? Sadece Koza olsaydım acımasızca karşısına geçer, bunu ona söylerdim çünkü herkesin gerçekleri öğrenmesini istiyordum ama şimdi o kadar da büyük bir meziyet olmadığını görüyorum. Öğrendiğinde bununla yaşayamayacak çünkü Bartu her zaman Lâl'i sevdiği kadar sevilmediğiyle yüzleşecek."

Bartu için kalbim sızlarken, "Seninle aynı düşünüyordum," dedim başımı sallayarak. "Fakat fark ettim ki ikisinin de sevgilerini gösterme çeşitleri farklı çünkü yaşadıkları farklı. Lâl ölmek istedi, evet, Bartu'yu düşünmedi, evet; ama sen de düşünmüşsün, pişmanlık her şeyi yaptırabilir. Sadece senin pişmanlığın da değildi, Bartu'ya yaptıklarının da pişmanlığıydı."

"Ben de düşündüm," dedi destekler gibi. "Fakat sonradan vazgeçtim, beni vazgeçiren sevgiydi. İkimiz de geçmişe gitsek şu an farklı yollar izleriz. Ben o yaptıklarımı tekrar etmem ama Lâl yine aynı şekilde devam eder." Eliyle geçiştirdi. "Kimse ikimize de böyle bir şans vermeyecek," diye mırıldandı. "Çünkü geçmiş tektir ve değiştirilemez."

"Ve çaba vardır. Lâl seni kazanmak için çabalayacaktır."

"Ve ben Nil'i kazanmak için çabalayacak mıyım?" Şakaklarına dokundu ve ovuşturduktan sonra, "Bazen buna hakkım yok gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Düşünsene, çabalıyorum ve onu kazanıyorum. İkimiz bu geçmişle nasıl mutlu olabiliriz ki?"

Yine kendimi tutamayıp, "Benim abimsen," dedim ve gözlerine umut doldu. "Ve ben bunu kabullenip sana sarıldıysam elbet herkesin mutluluk için bir adımı vardır. Çünkü ben seni öyle bir günde affetmedim, *abi*. Ben seni günler boyunca canım acıyarak affettim, bunu yaptıran ise dakikalardır ağzından düşmeyen sana olan sevgimdi."

Koza yutkundu, sonra beni kendine çekip sarıldığında saçlarımdan öptü. "Ve hayatının üçüncü dönemindeki Koza," dedi çenesini saçlarıma dayamışken. "Sadece yok, Koza ama Poyraz'ı da kabullenmiş. Bir annesi var, annesi onu sevmese de yanında. Kardeşleri var ve canından çok sevdiği kız kardeşi de yanında, onu intihardan bile vazgeçiren miniği yanında." Geriye çekildiğinde başını salladı. "Beni büyüttün diyemem çünkü büyümedim ama çalınan hayatım sanki sen beni affettikten sonra geri verildi. Ben o parka hiç gitmedim ve mutlu büyüdüm, diğerleriyle ve seninle. Bunun anlamını hiçbir zaman bilemeyeceksin, belki bir gün yaşlandığımızda şeker hastalığından ölürken buruş buruş bir suratla sana ne olduğunu itiraf edeceğim ama çalınan hayatımı senin beni kabullenişin verdi."

"Parklar güzeldir," dedim konunun ne olduğunu bile bilmeden. "Çocuklar için yani. Ve sen buruş buruş olduğunda da yanında olacağım, söz veriyorum."

Başını sallayıp, "Güzeldir," dedi, sonra geriye çekildiğinde burnunu çekip arabayı kilitledi. Hastanenin önüne gelmiştik. "Elbette güzeldir ve sen de buruş buruş olup artık Sonuncu'ya tahammül edeyip öldürmek istediğinde eline bir levye vereceğim, beynini patlatman için. Yok, belki de çorbasına beş kilo şeker koyarız ve şekerden ölür."

Gülmemek için kendimi durdurdum. "Yaşlanınca çok yakışıklı olacak."

"Yüzüncü çik yikişikli ilicik," diyerek beni taklit etti. "O kadar mide bulandırıcı olacak ki yaşlı bunak, mahalledeki çocuklar onun hayat derslerinden kaçacak. Bu zamanları asker anısı gibi anlatıp duracak ve diğer çocuklar, 'Siktir git dede,' diyecek. O çocuklara bunu söylemesi için parayı veren de ben olacağım."

Gülmeye başladığımda, "Sen ne yapacaksın o zaman?" diye sordum.

"Çıtır bir bunak olarak mahallede bulunan elli yaşındaki kadınları peşimde koşturacağım," diyerek güneş gözlüğünü taktı. "Altın sarısı saçlarımı okşamak için tutuşacaklar."

Gülmeye devam ederken aklıma bir detay takılmıştı. Parklardan hoşlanmıyor muydu yoksa korkuyor muydu? Yenmesi gereken yeni bir olay vardı, bunu görebiliyordum. "Koza," dedim hevesle. "Yeğenlerini de belki bir gün sen parka götürürsün. Hem onlar havalı dayılarıyla salıncakta sallanırlar hem de Yankı'yı sollarsın."

"Park mı?" diye sordu ilk önce, sonra eli kapının koluna gitti, durakladı ve bana baktı, cama baktı, sonra karnıma baktı. Ağzı açıldığında, "Eğer bana," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Şimdi hamile olduğunu, Yankıcanlar ve Helinhanlar geleceğini, onların günlerce altına işeyip bezlerini değiştireceğini, aptal kocanın..." yine tiksindi. "Amına koyduğumun herifi, ağzıma taktı."

"Şşş!" dedim işaret parmağımı dudaklarıma götürerek, sonra diğer elim karnımı buldu. "Küfür etme, minik de olsalar onlar bunu duyuyor."

Gözleri kocaman açıldı. "Ne?" diye bağırdı. "Sikeyim!" Gür sesi arabanın içini doldurdu, sonra kısık sesle devam etti ve bu kahkaha atmama neden oldu. "Sen şimdi," dedi fısıltıyla. "İçinde bir şey olduğunu mu iddia ediyorsun? Si..." Başını iki yana salladı. "Kocanı öldüreceğim." Dişlerini sıktı. "Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok. Kocan yok."

Yüksek sesle kahkaha attığımda hiçbir cevap vermeden arabadan indim ve o da peşimden yürümeye başladı. Gülerek hastaneye yürürken söyleniyordu. "Sanırım," dedim hastaneye girerken. "Beşizimiz olacakmış. İçimde beş kişi var."

"Ne?" diye bağırdı bir kez daha. "Sen o beş bebeği içine nasıl sığdırdın? Benim miniğimsin sen."

Omzumu silktim. "Benim inanılmaz bir gücüm var."

"Hayır," dedi Koza karşı gelerek. "Bu olamaz çünkü büyük bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Diğer üçünün adını henüz düşünmedim ve isimlerini aptal kocandan önce," dişlerini sıktı, "ben bulmalıyım."

Gözlerim açılarak ona döndüğümde, "Tek problem bu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi bir anda. "Yankıcan, Helinhan, Bartucan, Mutlucan," yutkundu, "benim adımı veremeyiz, Nil olmaz çünkü o benim Nil'im. Lâl desen," dudaklarını büzdü, "bir dakika, konu bu mu gerçekten? Aptal, sikik kocan," yine fısıldadı, "aptal, sikik kocan nasıl beşiz yapabilir, yuh." Bana baktı. "Sen onları nasıl taşıyacaksın? Yarısını o herife ver." Yanımda yürümeye başladı. "Aklımı kaçıracağım, bir gün başıma bunun geleceğini biliyordum."

"Koza, şaka yaptım," dedim gülerek.

"Beş tane ne demek? İsim yetişmiyor."

"Koza, şakaydı."

"Bartu'yla kavga ederim, ben paylaşamam, aptal kocan durmadan kaçırır bizden ve Nil onları görünce üzülür." Duraksayıp bana baktı. "Tamam, bu seni üzmesin ama Mutlu yanlarında olmayacak, değil mi? En sevdikleri çizgi film Pembe Panter olmamalı ve..."

"Koza," dedim ellerimi kaldırarak. "Şakaydı."

Açık olan ağzı bir süre kapandı, ardından, "Beşiz değilse kaçız o zaman?" diye sordu.

"Hiçiz," dedim.

"O ne lan?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Hamile değilim," dedim omzuna vurarak. "İçimde hiçbir şey yok."

Rahatlamasını bekliyordum ama yüzüme şaşkınlıkla bakmaya devam etti, sonrasında ise hastanenin koridorunda yürümeye başladı. "Sevindim," dedi ağız ucuyla ama sevinmemiş gibiydi. "Hiç masal bilmeyen dayı veya amca olmazdı zaten."

Dudaklarım büküldüğünde hızlı adımlarla ona yetiştim ve koluna girip, "Fakat bu olmayacağı anlamına gelmez bence," dedim gülümseyerek. "Bence sen masalları okumaya başlasan iyi edersin. Hem belki bir gün sen de harika bir baba olursun, masalları bilen bir baba." Bunu söylediğim an, ağzımdan çıkan cümlelerin pişmanlığını yaşadım. "Yani rüyaların..." dedim kekeleyerek. "Bahsetmiştin bir keresinde hayallerinden. O yüzden."

Başını iki yana salladı. "Benim hayallerimdeki çocuk, tek bir kadındandı," dedi. "Ve o kadınla beraber hayallerim mahvoldu."

Sessizliğe gömüldük. Diyecek birçok umut vaat eden cümlelerim vardı ama bunları şu an dile getirsem bana inanmazdı. Bir evlat edinebilirlerdi, bir aile olabilirlerdi, hayallerine yeniden yönelebilirdi ama bunları söylemenin yeri ve zamanı değildi.

Dün Harun Aktan'ı hapishaneye kilitledikten sonra Işık'ı bir daha görmemiştim, Koza'yı da öyle. Biz kendi evimize gitmemiştik, Koza'nın evinde kalmaya devam ediyorduk ama geceyi Mutlu, ben, Yankı, Bartu ve Lâl geçirmiştik. İkisinin birlikte olduğunu düşünürken Işık sabahın erken saatlerinde eve gelmişti, biz Yankı'yla uyanıktık. Sarhoştu, gözünün önünü göremiyordu.

Ve bugün birkaç günlüğüne tatile gitme planımızdan bahsettiğimizde seve seve kabul etmişti, yüzünde neşe vardı. "Son beraber tatilimiz olsun," demişti bana ve Yankı'ya. "Sonrasında ben artık olmayacağım."

Koza bilmiyordu. Yankı bunu söyleme görevini bana devretmişti maalesef ama ben de ne şekilde söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Koza," dedim annemin yattığı odanın önüne doğru yürürken. Hayır, şu an söylememeliydim çünkü annemi göreceği için gerildiğini hissedebiliyordum. Sorgular cinsten dönüp bana baktı. "Yok bir şey," dedim başımı sallayarak. "Sakinleş, titriyorsun."

Köşeyi döndüğümüzde, "Onu görmeye hazır değilim," dedi ve uzakta, bekleme koltuklarında oturan Sadık Orhan'ı gördüm. Annemi bir an bile yalnız bırakmıyordu, dün akşam geldiğimde de buradaydı ve bugün de evine gitmemişti.

"Ama artık görmen gerekiyor," dedim ve Sadık Orhan da bizi fark ettiğinde ayağa kalktı. Gözleri ikimizin üzerinde gezinirken koluna girdiğim Koza benden birkaç adım uzaklaştı, sonra Sadık Orhan'ın yanına uğramadan kapıya doğru ilerledi. Arkasından öylece bakarken tedirginliğin kalbimde büyüdüğünü hissettim.

Sadık Orhan yanıma geldiğinde, Koza birkaç adım ileride, kapının önündeydi. "Merhaba," dedim Koza'ya bakarken. "Evinize gitmemişsiniz."

Onunla aramdaki resmiyet ve ruhlarımızın uzaklığı ne zaman son bulurdu ya da son bulacak mıydı, bilmiyordum ama gözlerinin içine bakmaktan bile kaçınıyordum. "Gitmedim," dedi.

"Dinlenmelisin," dedim çoğul ekini kaldırarak. Gözlerim hâlâ Koza'nın üzerindeydi. "Onu zaten uyutuyorlar ve içeriye

zorlukla alıyorlar. Defalarca söyledim ama ben burada kalmak istiyorum."

"Hayır," dedi Sadık Orhan belki de onuncu kez. "Onunla ben kalacağım, bunu istiyorum. Daha önce de söyledim. Burada kaldığım süre, geçip giden zamanlarımızdan daha kısa." Hiçbir şey söylemeden Koza'ya bakmaya devam ettim. "Ve abin de senin gibi inatçı, ikna etmek oldukça zordu."

Bakışlarım ona döndü. "Anlamadım?"

"Söylemedi mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Gece buradaydı ve şu an gördüğün gibi sadece kapının önünde bekledi, içeriye girmek istemedi." Gözleri annemin odasını buldu. "Belki de giremedi, bilmiyorum ama bu çocuğa ne yaşatıldıysa korkuları önüne geçiyor."

Canım acıdı ve Koza'nın kapının önünde beklerken sanki aklından geçenleri okudum. "Yaşatılanların korkusu değil," dedim boş bulunarak. "Yaşayacaklarının korkusu. Annemin onu hiçbir zaman sevmediğine inanıyor ve korkuyor. Kabullenilmemek bu hayattaki en zor şeylerden biridir." Göz göze geldik. "Bunu yaşamış biri olarak söylüyorum, o kapıyı biz açmazsak kendisi açmayacak."

Sadık Orhan uzun bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Annenin onu kabullenmesi için zaman gerekiyor," dedi bir umuda tutunarak. "Çünkü oğlu ona kötü zamanlarını hatırlatıyor."

"Sence kabullenecek mi?" Annemi en iyi tanıyan kişi Sadık Orhan'mış gibi geliyordu. Hepimizden daha çok o biliyordu; kalbini, yaşadıklarını, hislerini.

"Beni hatırlarsa bir gün, onu da kabullenecek," dedi ve bu cümlesi canımı daha fazla yaktı.

"Doktorlar ne diyor?" diye sordum. "Hatırlamak konusunda."

Sadık Orhan gözlerini kaçırdı, canı acıyordu; canı acıdığında yaptığı bu hareket bana kendimi hatırlattı. "Uzun bir tedavi süreci olduğunu ve psikolojisinin zor toparlanacağını hatta belki de düzelmeyeceğini. Beni hiçbir zaman hatırlamayabilir, oğlunu hiçbir zaman sevmeyebilir, kendisiyle barışmayabilir." Çenesiyle beni işaret etti. "Ama seni biliyor, tanıyor ve hatırlıyor. O seni seviyor, geçmişte hatırladığı tek güzel anılar sana ait. Onlar da zaten çok kısa." Gözlerine umut doldu. "Belki de ona sen yardımcı olursun." Sesini biraz daha yükseltip Koza'nın da duymasını sağladı. "Her seferinde ona kendinizi tanıtın, büyük ihtimalle şu

anda da unutmuştur. Görsel hafızasında bir köşede varsınız ama kimlikleriniz silinip gidiyor."

"Ne yani?" dedi Koza, omzunun üzerinden dönüp bize bakarken. "Her seferinde benim sevmediği o oğlu olduğumla mı yüzleşecek?" Yutkundu. "Ve ben de sürekli aynı duyguyu mu yaşayacağım?"

Bir cevap vermedik ikimiz de ve Koza yeniden önüne döndüğünde çaresizliğin omuzlarına bıraktığı yükün farkındaydım.

Bilmiyorlardı, anneme her baktığımda benim sanki diğer suretimi gördüğümü bilmiyorlardı ve emindim, annem de bana baktığında öyle hissedecekti. Eğer ben Harun Aktan'ın yanında kalmaya devam etseydim anneme dönüşecektim ve annem kaçabilseydi ben olacaktı.

"Her konuda kendimi çok güçlü hissetmeye başladım," dedim bir itirafta bulunarak. "Ama annem konusunda çok güçsüzüm. Kabullenemiyorum, aşamıyorum, affedemiyorum. Annemi değil, yaşananları." Gözlerimi kapattım. "Belki bu söylediğim yüzünden benden nefret edeceksin ama o kadar çok acı çekti ki keşke bana anlatılan öldü senaryosu gerçek mi olsaydı diyorum çünkü onu anlıyorum." Gözlerimi açıp ona baktım. "Belki de bu yüzden kendi içimde bile onun yanına gelirken ne yapacağımı bilmiyorum. O bir anne ve benim annem ama aynı zamanda o ben ve ben oyum. Karşında kendini izlemek çok acı, anlıyor musun?"

Sadık Orhan'ın gözleri doldu, buna hazırlıksızdım. Bakışlarını kaçırdı ve yeniden baktığında, "Benim umudum var," dedi. "Sen de inan, inanırsan yardımcı olursun." Başıyla Koza'yı işaret etti. "Bunu benim için değil, onun için yap."

Ne yapacağımı bilmiyorum diye haykırmak istedim, çırpınmak ya da çaresizce ondan yardım istemek ama hiçbir şey söylemeden Koza'nın yanına ilerleyip elimi omzuna yerleştirdim. Hareket bile etmedi. "Sadece on dakika görme hakkımız var," diye fısıldadım. "Bunu beraber mi yapmak istersin, yoksa yalnız mı?"

"Lütfen," dedi Koza fısıldayarak. Sadık Orhan'a güçsüzlüğünü göstermek istemiyordu. "Lütfen beni yalnız bırakma."

Omzunu sıktım, sonra bir adım öne geçerek elimi kapının koluna koydum. Koza kasıldı, rahatlatmak istermiş gibi gülümsemeye çalıştım ama zordu. Kapıyı yavaşça açtığımda içerinin gün ışığı gözlerime doldu, sonra yatakta uzanan annemi gördüm, ardından çevresinde daire olan saksıdaki zambakları.

Sadık Orhan ona bu hastanede geçirdiği günlerde zambaklar almıştı. Belki onu hatırlasın diye, belki de mutlu olması için ama anneme bir şey ifade etmediğine emindim.

İçeriye girdiğimde Koza'nın hâlâ hareket etmeden durduğunu fark ettim, bakışları annemin üzerindeydi. Bileğini tutup çektiğimde peşimden girdi. Sadık Orhan ise geride kalmayı tercih etti. İçeriye girdiğimizde kapı kendiliğinden kapandı, o anda annemin gözleri açık bir şekilde pencereden dışarıya baktığını gördüm. Kapı kapanır kapanmaz irkilip bize baktı ve dudakları aralandı.

Yüzüne biraz da olsa renk gelmişti, dün akşamdan çok daha iyiydi. Saçları taranmıştı; dün akşam Sadık Orhan'ı elinde bir tarakla görmüştüm, o an zaten bunu fark etmiştim. Ben o günden sonra saçlarına dokunabilir miydim, bilmiyordum.

Gözleri bir benim, bir Koza'nın üzerinde dolaşırken yine korku doldu. *Hayır, Helin*, dedim kendime, *o eğer sensen sana nasıl konuşulmasını istediğini düşün.*

"Biz kötü insanlar değiliz," dedim en sakin açıklamamla. "Helin ben," diye tanıttım. "Kızın." Telaffuzu zor, sevgisi fazla, acısı derin. Koza'yı işaret ettim. Koza bileğimi sıkıp beni susturdu.

"Kızının," dedi. "Bir arkadaşıyım. Ben de kötü biri değilim." Kaşlarımı çatıp ona baktım; yaptığı yanlıştı, yaralayıcıydı. Bana doğru eğildiğinde titreyen bir sesle, "Bırak," dedi fısıldayarak. "Bırak beni, en azından herhangi biri diye bile olsa sevsin, her seferinde ona kendimi acıyla tanıtamam."

"Bu yanlış," dedim. Şu an bana daha önce ne yapıyorsa aynısını anneme yapıyordu. Benim karşıma çıktığında kendisini abim gibi değil bir düşman gibi tanıtmıştı. Şimdi de annemin karşısında başka bir kimliğe bürünmüştü.

Koza aslında bütün dönemlerine rağmen kendisiyle bile barışmayan biriydi, kabullendiğini söylüyordu ama kabullenmemişti. Annem ikimize bakarken Koza'nın üzerinde biraz daha oyalandı, Koza'nın her seferinde kendisini benim arkadaşımmış gibi tanıtması akıl kârı değildi.

Hiçbir şey söylemediğinde yatağın yanına ilerledim, Koza'yı çekmek için ise epey bir efor sarf ettim.

"Sizi tanıyorum, gördüm," dedi annem ikimize de bakarken. Halbuki bu kez beni de tanımıyormuş gibiydi. "Daha önce karşılaştık, değil mi?" Bir annenin çocukları için bu şekilde konuşması da fazlasıyla

yaralayıcıydı fakat yaralara artık odaklanamayacaktım. "Sen benim kızım mısın?" diye sordu. Soruyu sorarken hevesli görünmek istiyordu ama kalbine o sevgi ulaşmıyordu çünkü yine silinip gitmiştim.

"Evet," dedim sakince yatağın kenarına otururak. "Daha önce karşılaştık. Belki de seneler önce."

Anne, ben Helin, evlendim, âşık oldum, bir ailem var; bak, o oğlun, hatalar yaptı ama kalbi kocaman ve sevgiyle dolu.

Anne bak, biz çocuklarınız.

Her seferinde yaşanmışlıklardan, acılardan bahsedilmezdi elbette ama her seferinde ona mutluluklardan bahsedebilirdim, o da mutlu olsun diye.

Annem başını sallayıp yeniden pencereye döndü. En azından artık Koza'dan korkmuyordu ve bu da Koza'nın anneme biraz daha yaklaşmasını sağlıyordu. Kendini başka biri gibi tanıtmak onu iyileştirmeyecekti ama annemi iyileştirebilirdi.

Ne söylenmesi gerekiyordu? Sadık Orhan için ben çaba sarf etmeliydim ama kendimi onun gözlerinde gördüğümde, tek istediğim, sevildiğinin farkında olmasıydı.

"Biz her zaman buradayız," dedim içten bir sesle. "Geniş bir ailen var, eğer bizi kabul edersen. Seni saatlerce dinlemeye de istediğin her şeyi yapmaya da hazırız." Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı ve pencereden dışarıya bakmaya devam etti. "Eğer şimdi bizden bir şey istersen onu gerçekleştirebiliriz. Şu an kendini beni, bizi sevmek zorundaymış gibi hissetme. Zamanla her şey yoluna girecek."

Daha önce onu gördüğümde hiçbir isteği yoktu, hayatla bağlantısını kesmişti ama şimdi, bir şeyler farklı seyrediyordu. Değişmişti; umut var mıydı, bilemiyordum ama artık ölüm ona çok da yakın durmuyordu.

"Dışarıdaki adam," dedi, Sadık Orhan'ı kastetti, bir zamanlar âşık olduğu adamdan yabancı gibi bahsetti. "Benim bir şeyleri unuttuğumdan söz ediyor, bunu şimdi daha iyi anlıyorum." Bunu söylemesi doğru muydu, bilmiyordum. "Neleri unuttum, bilmiyorum ama neleri unutmadığımın farkındayım."

Koza yatağa oturmak yerine yere çöktü ve annemle göz göze geldi. Çok kısa bir an bakıştılar, Koza'nın omuzlarının titrediğini fark ettim. Nefes almakta zorlanıyordu. "Neleri unutmadın?" diye sordum, Koza konuşamıyordu.

Uzun bir süre sessizliği paylaştık, bu sessizliği paylaşırken nefesinin bile bana huzur verdiğini fark ettim.

"Benim bir günlüğüm vardı," dedi derin bir nefes vererek. "İçinde de sadece güzel anılardan bahsettiğim bir günlüktü. O zamanlar, bu günleri görerek mi o günlüğü tuttum, bu kısmı hatırlamıyorum ama," hayır anne, sen de bir Sokak Nöbetçisi'ydin, "içinde güzel zamanlarım vardı. Fotoğraflar, heyecanlar, gülümsemeler." Kaşları çatıldı. "Kötü günler çoğaldıkça yazmayı bıraktığıma eminim ama o günlükte benim geçmişim var." Koza acılı bir nefes verdi. "O günlüğü kaybettim, diğer eşyalarımla birlikte. Halbuki saklamıştım. Onu bana bulabilir misiniz?" Gözleri bana çevrildi. "İçerideki adam kaybolduğunu söyledi, doktorlar da öyle ama belki de kaybolmamıştır. Eğer bulursanız belki unuttuklarımı da hatırlarım."

Dudaklarım çaresiz bir şekilde aralandığında hiçbir şey söylemedim çünkü biliyordum ki Harun Aktan o günlüğü çoktan yok etmişti. Annemin eşyalarını yakıyordu, kül ediyordu. Çünkü annem ölmüştü, annem beni bırakmıştı, bizi bırakmıştı.

"Ben," diye konuşmaya başlayacağım zaman Koza sözümü kesti.

"Buluruz," dedi kendinden emin bir sesle. "Kaybolmamıştır belki. Ararız ve buluruz, senin için getiririz onu."

Günler sonra annemin gözlerinde bir ışık gördüm; bu ışık sadece Koza için yandı, Koza'ya bakarken canlandı. Annem bir anda yattığı yerde doğrulduğunda eli, Koza'nın yatağa yaslanmış elini bulup sıktı. Koza şaşkınlıkla gözlerini açtığında, "Beni kandırıyor musun?" diye sordu. "Yoksa bu bir oyun mu?" Elini çekeceği sırada Koza karşı gelip o da tuttu. "Seni o mu gönderdi? Sen onun adamı mısın?"

"Seni asla kandırmam," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben onu," sustu, gözlerini kapattı ve geri açtığında gözleri dolmuştu. "Biri o günlüğü aldı, sakladı, gizledi, kendinden bile korudu. O kişi şu an çok uzaklarda ama yerini bilen bir başkası var."

"Koza," dedim ne anlatmaya çalıştığını anlamayıp.

"Kim o?" diye sordu. "Yoksa o adam mı?.." Elini öyle bir çekti ki yatağın başlığına sindi.

"Hayır," dedi Koza yeniden elini tutmak için hareketlenerek ama annem daha fazla kaçtı. "O değil, asla ulaşamadı. Kim olduğunun bir önemi yok, artık burada değil."

"O kimdi?" diye yeniden sordu annem. "Beni nereden tanıyor? Günlüğümü neden sakladı?"

Koza ağzını açtı ve geri kapattı. Birkaç kez bunu tekrar etti, sonra bana baktı ve başını bir karar vermiş gibi salladı. "Poyraz'ı hatırlıyor musun?" dedi sakin bir sesle, sanki kendisinden bahsetmiyormuş gibi. Annem duraksadı, sabit gözlerle Koza'ya baktı, gözlerine oturan o acıyı gördüm; acıyı ve kaçışı. İrkildi, irkildiği kişi Poyraz değil, yaşadıklarıydı ama bu Koza'ya yetti. Karar vererek, "O saklamış," dedi. "Ama korkma, artık burada değil, çok uzakta ve bir daha da gelmeyecek. Onu istemediğini biliyor bu yüzden karşına çıkmayacak. Korkma." Eli annemin eline uzandı, bu kez çekmedi ama eğer Koza'nın Poyraz olduğunu bilseydi o elini çekerdi. Bununla yüzleşmek Koza'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. "Belki de bir yerlerde çok mutludur ya da ölmüştür, bilmiyorum ama o seni seviyordu ve senden kalan her şeyi korumak için çaba gösterdi."

Bunu yapmaması gerekiyordu, sağlıklı değildi. Annem bir gün onu hatırlarsa yeni acılarla yüzleşmemeliydi, kendine bu işkenceyi çektirmemeliydi, gerçeklerle karşısında dikilmeliydi. Onu ilk gördüğünde tanıttığı gibi karşısında durmalıydı ama gücü yetmiyordu, bunu anlayabiliyordum.

"Ölmüş müdür?" dedi annem, bu kez sesinde keder vardı. "Ölmemiş olsun."

Koza'ya bu bile yetti, başını omzuna doğru yatırdığında, "Ölmemiştir," dedi gülümseyerek ama gözleri hâlâ doluydu. "Ölmemiştir ve seni hâlâ tüm kalbiyle, çok seviyordur."

"Ölmüştür," dedi bu kez de annem. "O da çok acı çekmiştir." Kendini mi suçluyordu? Korkuyu, kederi, öfkeyi, nefreti, sevgiyi, hepsini aynı anda annemde görüyordum.

"Hayır," dedi Koza başka bir yalana başvurarak. "Çekmedi, bunu biliyorum. Sandığın gibi hiçbir şey olmadı; çok mutlu bir hayat yaşadı, bir yerlerde sevdiği kadınla mutlu bir hayat yaşıyor olmalı. Seni de hiçbir zaman unutmadı, ondan korkmana da, onun acısını çekmene de gerek yok. Karşına çıkmaması gerektiğini biliyor, bunun farkında fakat iyi olduğunu bilmek bile ona yeter. Eğer onu görmek istersen..."

Annem başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Kalbim kırıldı, Koza'nın kırılan kalbinin parçaları sanki boğazıma dizildi. "Görmezsin onu," dedi Koza. "O çok uzaklarda kalmaya devam eder."

"Bu kadar şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu annem Koza'ya. Şüphe değil, sesinde yine korku vardı.

"Uzaktan bir arkadaş," diyerek omzunu kaldırıp indirdi. "Helin'i de onun sayesinde tanıyorum."

Yalanlar yalanları doğuruyordu, annemin gönlünü rahatlatmak için kendini harcıyordu. "Helin," dedi annem bana dönerek. "Ben seni düşünüyorum ve hatırladıklarım..." Gözlerini kapattı, kendisini zorladığını anladım, "ben nasıl yapacağım? Ben nasıl yaşayacağım? Bir insan bu şekilde nasıl yaşar?"

Bu kez onun elini tutma sırası bendeydi. "Yapacağız," dedim sımsıkı tutarken. Gözlerini açtı. "Yaşayacağız. Her şeyi halledeceğiz. Bana güven, olur mu?" Gözleri boşluktaydı. "Bana baktığında bile kalbinde bir boşluk var, bu seni öfkelendiriyor, değil mi?" Hiçbir şey söylemedi ama biliyordum, aynısı bende de vardı. "Geçecek," dedim kendimden emin bir sesle. "Sadece senin için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bil."

"İyileşecek miyim?" diye sordu, sesinde hem umut hem umutsuzluk vardı.

"İyileşeceksin," dedi Koza benden önce.

"İyileşeceksin," dedim ben de Koza gibi.

Kapı çaldı, ardından açıldığında içeriye iki hemşire ve arkalarındaki Sadık Orhan girdi. Bakışlarım o yöne döndüğünde annem elimi çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. "O adamdan korkuyorum," dedi işaret ederek. "Gitsin." Canım acıdı, hem annem için hem Sadık Orhan için. "Gitsin," dedi bir kez daha. "Bana zarar verecek diye korkuyorum."

"Vermeyecek," dedim kısık sesle. "Eminim, vermeyecek."

"Evet," dedi hemşire odanın ortasına ilerlerken. "Sizi dışarı alabilir miyim? Bu kadarı yeterli."

"İki elma yedi, dört bardak su içti sabahtan beri," dedi Sadık Orhan. "Altı saat uyudu, bu gece kâbus görmedi. Dışarı çıkmak istedi ilk defa ve çiçekleri kabul etti. Müzik dinlemek de istedi, en sevdiği şarkıyı açtığımda gülümsedi." Her şeyi ezbere biliyordu. "Sonrasında saat dokuz sularında..."

"Bunları dışarıda konuşuruz," dedi hemşire sözünü keserek. "Doktora söylemeniz çok daha iyi olur." Gözleri yeniden bize döndü. "Evet, dışarı lütfen."

Oturduğum yerden kalktığımda ve Koza da beni takip ettiğinde annem hızlıca Koza'nın bileğini tuttu. "Getirecek misin o günlüğü sahiden?" dedi hevesle. İlk defa Koza'ya büyük bir sevgiyle baktı.

Koza, bileğini tutan eline baktı, sonrasında düştük omuzlarını düzeltti. "Getireceğim," dedi. "Söz veriyorum, her şeyim üzerine."

"Bunu asla unutmam," dedi annem; bu cümlesi bana kendimi hatırlattı. "Karşılığında ne istersen yaparım." Ve bu cümlesi de bana kendimi hatırlattı, Harun Aktan'dan gelen bir alışkanlıktı. Koza da bunu hissetti çünkü aynısı onun için de geçerliydi.

Hiçbir cevap vermedi, senden hiçbir şey istemem diyemedi ve karşı da çıkamadı. Hepimizden önce odadan çıkarken, "Belki bir gün sarılırsın," diye mırıldandığını işittim ama bunu da benden başka kimse duymadı.

Annemden tek isteği, ona sarılması olacaktı, bunu biliyordum fakat ne yazık ki annem ona sarıldığında oğlunu kabul ederek değil, ona iyilik yapan bir genç adam olarak bunu yapacaktı.

Koza'ya bunun yetecek olması, kalbimi parçalıyordu.

Peşinden çıktığımda ve Sadık Orhan da benimle beraber geldiğinde kapı kapanır kapanmaz Koza'ya, "Yaptığın büyük bir yanlıştı," dedim öfkeyle. "Ona nasıl olur da kendini benim arkadaşım gibi tanıtırsın?"

"Ne?" dedi Sadık Orhan şaşkınlıkla.

"Doğru olanı yaptım," dedi Koza kaşlarını çatarak. "Diğer türlü sürekli bana karşı olan nefretiyle yüzleşecektim."

"Hayır, o seni kabullenebilirdi."

"Hayır, hiçbir zaman kabullenmeyecekti."

"Kabullenecekti," diye çıkıştım.

"Ben aşk çocuğu değilim senin gibi," dedi Koza sert bir sesle. "Ben Sadık Orhan'ın oğlu da değilim. Beni olduğum gibi sen kabullenir miydin?" Bir cevap vermemi beklemeden hızlıca devam etti. "Bırak beni sevsin, yeter ki sevsin, oğlu olarak bilmese de olur, sevsin yeter. Bırak, yüzüme umutla bakabilsin. Bırak, yüzüme baktığında bir tecavüzü değil, genç bir adamı görsün. Bırak, Poyraz bir yerlerde öldü ya da mutlu sansın, hangisi ona huzur veriyorsa buna inansın. Bırak," dedi dişlerini sıkarak. "Bırak, benim için kalbinde yeni bir yer açsın, bu bile bana yeter."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda, "Ya seni bir gün hatırlarsa," dedim.

"İnkâr edeceğim."

"Bu kötülük."

"Bu ikimiz için de iyilik," dedi gözlerimin içine bakarak. "Çünkü bir annenin oğluna karşı nefretiyle yüzleştim, bu şekilde yaşanmaz." Bizi

dinleyen Sadık Orhan'a baktı. "Ve senden korkuyor, onun üzerine gitmekten vazgeç. Seni önceden seviyor olması, yeniden seveceği anlamına gelmez. Eğer iyi gelmiyorsan hayatından çık ya da farklı birine dönüş. Sen ve ben, onun hayatının acılarıyız. Ben, bana bir yabancıya sarılır gibi sarılmasına bile göz yumacağım, sen de onu düşünüyorsan kendinden ödün ver."

Sadık Orhan duvara çarpmış gibi olduğunda, yüzleşmek onun için de acıydı. Onunla yeniden tanışmasını istiyordu; bu ne kadar da acı vericiydi, farkında değildi. "Ben senin yaptığını yapamam," dedi Sadık Orhan, Koza'ya dikkatlice bakarak. "Onunla yeniden tanışamam çünkü senin aksine ona baktığımda güzel günlerimizi hatırlıyorum, sana seneler boyunca güzel gözlerle bakan birine karşı yabancıya dönüşemezsin."

"Anlamıyor musun?" diye çıkıştı Koza. "Tek bir hayat var, o hayat bize ait. Başka bir hayat yok ve ona iyi gelmek zorundayız. Benim öz babam onun hayatını katletti, ben o adamın oğluyum. Anlıyor musun? Bunun acısının farkında mısın?"

"Evet, öfkeni anlıyorum, yaşadıklarını da öyle ama benim de başka bir hayatımız olsaydı diye dilemekten başka çarem yok şu an." Koza kaşlarını kaldırdı. "Senin de *benim oğlum* olduğun bir hayat isterdim, tam şu an." Dudaklarım aralandığında Koza da aynı şekilde ona baktı. "Ve hâlâ isterim. Geçmişe dönemezsin ama geleceği inşa edebilirsin."

Sadık Orhan, Koza'ya onu oğlu gibi gördüğünü söylemişti. Baba sevgisi bu muydu, bilmiyordum ama Koza'nın ilk defa bunu hissettiğine emindim. "Bu," dedi Koza, sonra gözleri bana döndü ve yutkundu. "Bana acımana gerek yok," diyerek pençelerini çıkardı. "Benim bir babaya da ihtiyacım yok." Konuşması, ihtiyacım var, diye haykırıyordu.

"Sana hiçbir zaman acımadım," dedi Sadık Orhan. "Ve senden de hiçbir zaman nefret etmedim; aksine, sevdim. Buradayım," dedikten sonra elini omzuna yerleştirip sıktı. "Ve karşında senin gibi hatalar yapmış yaşlı bir adam var. Buradayım, istediğin her an. Eğer kendini yeni birisi gibi tanıtıyorsan ve olduğun kişiyle kendini kabul edemiyorsan yeni hayatında yer almak için hazırım. İster bir abi ister bir arkadaş ister bir..." Gözlerine inanç doğdu. "Bir *baba.* Benim için Helin ne ise sen de osun çünkü âşık olduğum kadının oğlusun."

Koza, omzundaki Sadık Orhan'ın eline baktıktan sonra itaat ediyormuş gibi omuzları düştü, ardından dudaklarından, "Efendim," döküldü; bu efendim, Nadir'in efendimleriyle aynıydı ve bin parçaya

bölündüğümü hissettim. Koza her ne düşünüyorsa, hangi anının içindeyse âdeta bir çocuğa dönüşmüştü.

Başını iki yana salladığında dişlerini sıktı. "Ben bunu daha önce yaşadım," dedi sert yüzüne dönerek fakat Sadık Orhan'ı reddetmedi. Geriye çekildiğinde bana bile bakmadan yürümeye başladı.

Bir ona, bir Sadık Orhan'a bakarken, "Git," dedi Sadık Orhan çenesiyle işaret ederek. "Abini yalnız bırakma."

"Tamam," dedim o tarafa döndüğümde. "O halde," ne diyeceğimi bilemedim ve kalbimde ilk defa Sadık Orhan'a karşı öyle ılık bir rüzgâr esti ki ona sarıldığımda ne hissedeceğimi merak ettim. "Sonra görüşürüz," dedim. "Ve belki konuşuruz Sadık Bey."

"Ve belki," dedi Sadık Orhan ben geri geri yürürken. "Bana *baba* dersin."

Hiçbir cevap vermediğimde sırtımı ona döndüm. Yüzümdeki gülümsemenin nedenini artık biliyordum; ilk defa Sadık Orhan'ın baba sevgisini hissetmiştim ve beni tek başıma değil, abimle beraber kabul etmişti. Bir aile kurmak için geçti ama bir babaya sarılmak için hiçbir zaman geç olmazdı.

Olmazdı, değil mi?

"Koza," diye seslendim arkasından, hastaneden çıkarken. "Bekle!"

Durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum. "Geç kalacağız," dedi, az önce konuşulanları yok sayarak ama ters tarafa yürüyordu. Heyecanlanmıştı, umutlanmıştı; o da hâlâ saf bir çocuktu. Güven sorunları olan bir çocuk. Kolundan çekip arabaların olduğu yere yönlendirdiğimde bana ayak uydurdu.

Kısa bir sessizlik oldu, en sonunda, "Annemin günlüğünü sakladın mı gerçekten?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa..."

"Ben saklamadım, bir başkası sakladı," dedi arabanın önüne geldiğimizde. "Ve sadece günlük değildi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Gözleri çenemden aşağıya kaydı ve boynuma baktı, ardından mavi tişörtünün altındaki anahtar kolyesini çıkarıp öptü. "Bu anahtarlar, bize boşa bırakılmadı, Helin."

Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Anlayamıyorum," dedim kekeleyerek. "Annemin eşyaları nerede?"

Koza bakışlarını gökyüzüne çevirdi, sonrasında ise, "Ben de bilmiyorum," dedi. "Yerini bir tek bütün hayatımı baştan sona öğrenen kişi

biliyor." Başımı omzuma doğru yatırdım. "Nil," dedi kalbinde hissederek adını söylerken. "Biz onunla öylesine bir şeyler paylaşmadık, Helin. Biz onunla kocaman, acı dolu bir çocukluk paylaştık ve ben en yalnız zamanlarımda bile ona güvendim."

"Seni ruh hastası herif! Pembe Panterli iç çamaşırımı sen giydin, değil mi?" Mutlu'nun sesi evin içini inletiyordu, kulaklarımı sıkıca kapatmak zorunda kalmıştım ve sırtımdaki çanta omuzlarımı ağrıtıyordu. "Hayvan, öküz!" diye bağırmaya devam etti. "Anlamıyor musun? Host Bey de gelecek; o en sevdiğim iç çamaşırımdı!"

"Ben senin donunu neden giyeyim, geri zekâlı?" diye bağırdı Bartu ve basamaklarda adımlarını hissettim çünkü âdeta ev inliyordu. "Senin götüne giren, benim güzel şekilli götüme nasıl girsin? Minicik götün var senin."

"Işık!" diye haykırdı Mutlu. "O donumu aldı ve şimdi de benimle dalga geçiyor!"

"Almadı," diye haykırdı Işık. "Herkes yarım saattir seni bekliyor ve birazdan o flörtün kapıya geldiğinde donumu arıyordum mu diyeceksin?" Sessizlik oldu, ardından Işık haykırdı, Mutlu bağırmaya devam etti.

"Mutlu," diyen Yankı'nın sesi sakin geliyordu ama gülmemek için de kendini zor tutuyor gibiydi. "Lütfen Bartu'nun pantolonlarına işemeyi bırak."

Ağzım açıldığında yanımdaki Koza öfkeyle bağırarak, "Ulan!" dedi. "Evimin ortasına işeyemezsiniz! Bir de bunu yapamazsınız."

Bartu son basamaktan aşağıya indiğinde üstünün çıplak olduğunu gördüm, altında ise sadece bir şort vardı. Omuzları olduğundan daha geniş görünüyordu, karın kasları belirginleşmişti ve benim onu dikizlediğimi fark ettiğinde göğüs kaslarını hareket ettirdi. "İşesin," dedi Bartu, Koza'ya. "Çünkü birçok pantolonum var artık. Pantolonumuz. Senin ve benim."

"Pantolonumuz diye bir durumun söz konusu olduğunu düşünmüyorum," dedi Koza tiksinerek Bartu'ya bakarken. "Artık eşyalarımı çalmaktan vazgeç."

"Ah," dedi Bartu göğüslerini bir aşağı bir yukarı hareket ettirirken. "Alt bedenlerimiz aynı, Kelebek."

Koza, Bartu'ya bakarken, "Şu memelerini dans ettirmekten de vaz-
geç" dedi eliyle şakaklarını ovarak. Yorgundum. Bartu daha fazla hare-
ket ettirdi.

"Ne oldu?" dedi Koza'ya yaklaşıp göğsünü göğsüne vurarak. "Tahrik
mi oldun?"

"Amına koyayım," dedi Koza gözlerini açıp. "Şeftalili duş jelimi de
mi kullandın?"

"Kokla, biraz daha kokla." Koza geriye çekildikçe Bartu onun üzeri-
ne gitti. "Ayrıca bu senin üzerindeki mor çiçekli gömlek de neyin nesi
amına koyayım?"

"Neden her gören aynı şeyi söylüyor?" dedi Koza ters ters bana baka-
rak. Gülmemek için kendimi bir kez daha durdurdum. "Tatil gömleği
yazınca bu çıkıyor internette, ben de aldım."

"Kardeşim," dedi Bartu omuzlarını kaldırarak. "Ferrari'n olsa gizler
miydin?"

"Ne alaka şu an?"

"Bilmiyorum," dedi. "Hep yapmak istemiştim." Lâl merdivenlerden
zıplayarak indi; boynunda yine fotoğraf makinesi vardı, altında kısa kot
şort üzerinde siyah ip askılı atlet. Yüzünde o kadar sıcak bir gülümseme
vardı ki Koza'yı görünce bile bu silinmedi. Bartu onun geldiğini fark
ettiğinde göğüslerini yine hareket ettirmeye başladı. Bana baktı. "Benim
güzel kardeşim," dedi bu kez bana yaklaşarak. "Ferrari'n olsa üzerini
örter miydin?"

"Bartu," dedim kaslarına bakmaya devam ederken. "Sen Ferrari'den
bile çok daha iyisin."

"İşte," dedi ellerini iki yana açarak. "İşte benim güzel kardeşim." Tek
eliyle yandan belimi tuttu ve aşağı indirip kaldırarak, "Bir," dedi ağırlık
çalışıyormuş gibi. "İki, üç, dört..."

"Eşimi ağırlık gibi kullanmaya devam edersen o çeneni kırarım,"
dedi Yankı ve onun da merdivenden indiğini gördüm. Üzerinde beyaz
bol bir tişört vardı, altında siyah deniz şortu. Göğüs kasları tişörtünden
belliydi ve hep sevdiğim o dağınık saçları daha uzamıştı. Yüzünde ta-
mamen keyifli bir ifade vardı, gözlerinde ise umut. Yanımıza geldiğinde
beni Bartu'dan kurtardı ve kolunun altına aldı, ardından şakağımdan
öptü. Kalbim hızlandı, nasıl olurdu da her seferinde hızlanırdı, bilmi-
yordum ama kolumu ben de beline sardığımda başımı göğüs kafesine
yasladım

"Siz iki aptal," dedi Koza sert bir sesle. "Biriniz artık Helin'e güzel kardeşim demeyecek, biriniz de eşim."

Yankı, Koza'yı inceledikten sonra, "Senin o üzerindeki çiçekli gömlek ne?" dedi. Bartu'yla aynı anda güldük.

"Sana ne göt herif," diye çıkıştı Koza. "Sorup durmayın artık şunu bana."

"Asla bulamıyorum!" diyerek son basamaktan inen Mutlu'yu gördüğüm anda dudaklarım aralandı. Ayaklarında paletler vardı, ağzında suyun altında nefes almak için şnorkel, gözlerinde deniz gözlüğü, altında pembe deniz şortu, üzerinde askılı pembe tişört. "Ve eminim, Bartu'nun götünde şu an Pembe Panterli donum var."

Bartu yine göğüslerini hareket ettirdi. "Sence var mı? Söylesene Mutlu, Ferrari'n olsa üzerini örter miydin?"

"Mutlu," dedim onu incelerken. "Henüz tatile gitmedik, o paletlerle mi yürüyeceksin?"

"Valizime sığmadı," dedi şnorkeli ağzından çekerek. "Daha doğrusu Işık'ın kıyafetlerinden fırsat kalmadı."

"Ne valizi?" dedi Yankı. "Sadece iki günlüğüne kampa gidiyoruz."

Işık basamaktan indi ve ilk önce bir valiz ortaya çıkardı, ardından ikinci valiz, sonra üçüncü ve dördüncü. Şaşkınlıkla ona baktım; üzerindeki siyah elbisesi sırtına kadar açıktı ve miniydi, ayağında yüksek topukluları vardı. Dudakları kıpkırmızıydı, saçları dalga dalga omuzlarından dökülüyordu. Hepimizde bir sırt çantası varken o dört valizle geliyordu.

"Ne var?" dedi şaşkın bakışlarımıza. "Aklım diğer kıyafetlerimde kalmasın diye yarısını aldım."

"Kışlık domates bile aldı," dedi Mutlu ve Işık sertçe omzundan itekledi. "Ateşte makarna yapacakmış."

"Sus, onu Lâl koydu." Bakışlarım Lâl'e döndüğünde onu gizli gizli şarabı kafasına dikerken gördüm. "Lâl!" dedi Işık. "Yeter!" Lâl gülmeye başladı ve neden bu kadar güleç olduğunu o an anladım.

"Gerçekten," dedi Koza. "Bütün itibarımı zedeleyen bir ekiple tatile gidiyorum."

Mutlu yüzünü buruşturup, "Senin o üzerindeki çiçekli gömlek..."

"Yeter!" diye bağırdı Koza. "Bir kişi daha o gömleği sorarsa..."

"Senin o üzerindeki çiçekli gömlek de neyin nesi?" dedi Işık inadına.

Koza'nın sesi içine kaçarken, "Sen sorabilirsin tabii ki," dedi başını sallayarak.

Işık gözlerini devirdi, sonra valizlerden ikisini çekiştirip kapıya doğru yürürken, "Sormama gerek yok," diye mırıldandı. "Onu sana ben almıştım zaten dalgasına. Giyeceğini düşünmüyordum."

Hepimiz birbirimize baktığımızda Koza dişlerini sıkarak işaret parmağını kaldırdı ve tek bir hareketle hepimizi susturdu. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda o da Işık'ın peşinden ilerledi. Hem de geriye kalan iki valizini de alarak.

Onun arkasından Lâl ile Bartu çıktı ve sonra Mutlu paytak adımlarla gözünde deniz gözlüğüyle son çıkan kişi oldu.

Yankı ve ben arkalarından bakarken, "Biz galiba," dedim, "hiçbir zaman normal insanlar olamayacağız."

"Belki de bizi birleştiren budur," dediğinde burnunu saçlarıma sürttü, ardından derin bir nefes aldıktan sonra beni kendine biraz daha çekip beraber kapıdan dışarıya çıkmamıza neden oldu.

Kapının önünde Bartu'nun çalıp bize hediye ettiği karavan duruyordu: arkasına bisikletlerimiz takılmıştı, üst tarafta minik bir kayık vardı.

Karavanı ise sırf ben istediğim için mavi rengine Yankı boyamıştı, kenarlarında ise iç içe geçmiş S ve N harfleri vardı. Gülümsediğimde, "Çok güzel görünüyor," diye mırıldandım. Güneş tepedeydi, hava sıcaktı ve huzurluydum. Karavan patlamayacaktı, biri vurulmayacaktı, kimse gitmeyecekti.

Hayır, Işık gitmeyecekti, gitmemeliydi.

Karavanın kapısının önünde valizlerle ağırlık çalışan Bartu'yla savaş veren Işık vardı; onu hayranlıkla izleyen Koza, paletlerini Koza'nın poposuna vuran Mutlu ve ön koltuğa ayaklarını sarkıtarak oturmuş, elindeki şarabından yudumlayan Lâl.

Hızla telefonumu çıkarıp onların ilk önce fotoğrafını çektim, sonra kısa bir video. "Bugün annemi ziyarete gittik," dedim, biliyordu halbuki ama yeniden dile getirmek istemiştim, annem demek için. "O yeniden bir şeyleri unutuyor, beni yeniden unutmuş, Koza'yı da öyle. Sadık Orhan'ı hiçbir şekilde hatırlamıyor. Biliyor musun, zambaklar almış ona. Her gün sevdiği şarkıyı dinletiyor, ikisini hatırlatmak için ama annem ondan korkuyor." Ben konuşurken Yankı'nın kasıldığını hissettim. "Annem bir günlükten söz etti, anılarını hatırlamak için. O zamanlar bir telefonu olmamasına üzüldüm, Yankı çünkü görsel hafıza daha güçlüdür. Korktum, sonra Lâl'e hak verdim. Nefes alıyor olmam her zaman aynı şekilde nefes alacağım anlamına gelmez. Videolar

çekeceğim ve fotoğraflar. Bir gün eğer unutursam bir şeyleri, bu videoları açıp izleyeceğim."

Sessizce beni dinledi, ardından başımın tepesindeki çenesi saçlarıma sürtündü. "Bu korkular artık yersiz, sen unutmayacaksın, sen annen olmayacaksın ve ben de Sadık Orhan olmayacağım. Belki olabilirdik ama olmadık. O videoları çek, fotoğrafları da öyle fakat nedeni unutma korkusu olmasın."

"Ya ne olsun?"

"İleride anne ve baba olursak," dedi kalbinden gelerek. "Çocuklarımıza gençliğimizi göstermek için olsun. Bak derim bu çektiğin videolar için, önceki gün senin geçmişini mahveden adamı hapishaneye kapatmamışız gibi, bak *babacığım*, bu bizim bininci mutlu anlarımızdan. Bininci tatilimizden, bininci mutlu anlarımızdan." Halbuki beraber ilk tatilimizdi. İç sesimi duymuş gibi, "Bilmek zorunda değil," dedi. "Neler çektiğimizi. Bırak yalanlar, çocukların gülümsesin diye işlesin. Bu yalanlara sonsuza kadar tamamım."

Bütün saydıkları arasında, "Babacığım mı?" diye mırıldandım çünkü buna takılmıştım. "Artık düşündüğümden daha sıcak bakıyorsun sanırım bu fikre?"

"Her zaman başka bir yol vardır ya güzelim," dedi derin bir nefes vererek. "Her zaman yaşadığının tam tersi bir yol da vardır. Kötü babalar tarafından büyütülmüş olmam, zıt bir yolda yürüyüp harika bir baba olmayacağım anlamına gelmez, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdığımda sırtımı göğüs kafesine yasladım. Yankı elimden telefonu alıp ön kamerayı çevirdi ve saçlarımın tepesinden öperken fotoğraf çekti. "Bak *güzel kızım*, derim," dedi fotoğrafa bakarken. "Annen bir gün saçlarını sıcaktan sıkılıp kesmişti, ben o kestiğinde parçalanmıştım fakat o çok mutluydu. Şimdi de burada, o saçları uzamaya başladı diye öpüyorum. Evet babacığım, onun saçlarına bile kıyamıyordum, öylesine sıcaktan kestiği saçlarına bile kıyamıyordum."

Fotoğraftaki kadının gözlerinin içi gülüyordu, adamın da öyle. Bir gün eğer çocuğumuz olacaksa bu fotoğrafa baktığında gerçekten sıcaktan bunalıp saçlarımı kestiğime inanırdı ama biz gerçeği bilirdik. Ben bu videoları unutma korkusuyla çekmeye devam ederdim ama yine de onlara, bakın size anılarımız var diye gösterirdim. Biz Yankı'nın eline bir makas verdiğimle vasardık: o makasla saclarımı kestiğiyle, eğer

saçlarımı kesmeseydi kendimi öldüreceğimle de. Ama çocuğumuz bunalıp kestiğimi düşünebilirdi.

"Bu hayallerin hâlâ imkânsız gelmesinin nedeni sence ne?" diye sordum çünkü bir tarafım hâlâ çok acıyordu. Bana arkadan daha sıkı sarıldı, kolları belime daha sıkı dolandı ve başı boynuma gömüldü. Derin bir nefes çekerken içimde alevlenen şehveti görmezlikten gelmeye çalıştım fakat bir elim çoktan ensesindeki saçlara karışmıştı.

"Korkular ve yaşanmışlıklar," diye açıkladı. "Ama geçecek, geçmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım." Yine robot gibi konuştuğunu fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. "Yapacağız," diye düzeltti. "Beraber."

"Güzel," dedim. "İşte bu hoşuma gitti."

Bu kez kamerayı ben kaldırdım ve o boynuma gömülmüşken, ben de dudaklarımı saçlarına gömerek fotoğrafımızı çektim, ardından yanağımdan öptü, sonra alnımdan ve bunların hepsi fotoğraf karesindeydi. Gülmeye başladığımda art arda yanağımdan öptü, sonra çenemden ve ensemden. Belime daha sıkı dolandı, kasıklarımda alevler canlandı.

"Şuraya gelin artık!" diye bağıran Koza'nın sesiyle bakışlarımı o tarafa çevirdim. "Sizi bekliyoruz."

Yankı hırıltılı bir nefes verdi. "Bak babacığım diyeceğim, amcan veya dayın, hangisini kabul ediyorsan et ama onu benden daha çok sevme çünkü bize çok çektirdi."

"İçimden bir ses bizden daha çok dayısını seveceğini söylüyor," dediğimde Yankı'nın bundan rahatsız olmasını bekledim ama güldüğünü işittim. "Geliyoruz," dediğimde elimdeki telefonu kot eteğimin cebine yerleştirdim. Yankı'nın eli elimi bulduğunda karavana doğru yürüdük.

"Koza çocuğumuzun amcası olacak bu arada," dedi ağız ucuyla.

"Dayısı," dedim.

"Amcası," derken kaşları çatıldı.

Durdum ve ona baktım. "Dayısı olacak diyorsam dayısı olacak, sözüme karşı mı geliyorsun?"

Yankı'nın kaşları bu kez havalandı. "Peki, sen nasıl istersen. Dayısı olacak." Bartu bunu duysaydı yüz saat hanımcı diye dalga geçerdi ama bu beni gülümsetmişti.

"Mutlu!" dedi Bartu öfkeyle. "Artık şortumu çekiştirmekten vazgeç, aptal herif yoksa seni öyle bir silkeleyeceğim ki son nefesini götünden vereceksin!" Mutlu Bartu'nun arkasında iç çamaşırını görmek için çaba sarf ediyordu.

"Ne olur," dedi Mutlu inleyerek. "Donumu bana geri ver."

"Değil oğlum bende," diyen Bartu, Lâl'in elinden şarabını almaya çalıştı ama Lâl dilini uzatıp ona geri vermedi. "Oğlum, yemin ederim seni silkeleyeceğim!"

"Ah!" dedim elimi kalbime götürerek. "O meşhur replik geldiğine göre artık tatile çıkabiliriz, değil mi? Mutlu, seninki nerede?"

"Host Bey'imi yoldan alacağız," dedi Mutlu gülerek. "Umarım onun yanında karanlık geçmişimizden bahsetmezsiniz canlarım çünkü onu korkutmak istemem."

"Biliyor musun, Bartu aynı anda üç kişiyi dövebiliyor ve Yankı da aynı anda iki kişiyi vuruyor. Koza'nın zaten cesetleri say say bitmez; bakma çiçekli gömleğine, kötü adamdır o. Aramıza ilk geldiğinde bizi dinamit gibi patlatacaktı." Hepimiz kocaman ağızlarla bizi Host Bey'e anlatan Mutlu'ya bakıyorduk. "Beni sorarsan bıçaklarla dans ederim, kıvırcık saçlarıma aldanma. Akıllıyımdır, kaç adamın kolunu kestim, bir bilsen."

Host Bey –içimden bile ona bu şekilde hitap etmek tuhaftı– dinlerken kaşları havadaydı. Yoldan Host Bey'i aldığımızdan beri sadece Mutlu konuşmuştu, bizse onu dinlemiştik. Karavanı kullanan Bartu ve yan tarafında oturan Lâl pek duyamasa da müziğin sesini arada açıyorlardı ve Mutlu daha fazla bağırıyordu. Biz arka koltuklardaydık. Karavanın içinde güzel bir yatak, köşede mini bir mutfak vardı. Pencerelerde Koza'nın üzerindeki gibi çiçekli perdeler yer alıyordu.

Mutlu Koza'ya, "Perde mi giydin lan üzerine?" dediğinde, Koza Mutlu'ya önündeki eriklerden fırlatmıştı. Hepimiz yavaş yavaş masanın üzerindeki şaraplardan yudumluyorduk.

"Vay canına," dedi en sonunda Host Bey. "Harika bir hayal gücü." Düşündüğümden daha sıcakkanlıydı ve güleçti. Mutlu'yla gerçekten ilgileniyor muydu, bilmiyordum ama Işık ve ben âdeta ona duvar örmüş, Mutlu'yu sanki korumaya çalışıyorduk. Mutlu'nun ise gözlerinin içinde ilk defa neşenin yanında sevgi vardı, farklı bir sevgi. Aşkı anımsatan ama korkularla da dolu. Birkaç kez Host Bey ona temas ettiğinde irkildiğine şahit olmuştum fakat bu çok kısa sürmüştü.

"Ne hayal gücünden bahsediyorsun?" dedi Mutlu alınmış gibi. "Biz bundan seneler önce bir sokak ortasında Önder Sarca tarafından alındığımızda..."

Koza sertçe Mutlu'nun karnına vurduğunda ve Yankı öksürdüğünde Host Bey gülmeye başladı. "Gerçekten nasıl tanıştınız?" diye sordu merakla.

Mutlu'nun kaşları çatıldı. Herkes sustuğunda Yankı'yla bakıştık. Çocuklarımıza söyleyeceğimiz yalanların, şu an söylenecek yalanlardan pek de bir farkı yoktu.

Olabilecek en dürüst şekilde anlatmayı seçtiğimde içimdeki mutluluk çoğaldı. "Işık ve Mutlu, ikiz kardeş," dedim sakince. "Zaten biliyorsundur."

Bartu müziğin sesini kıstı ve Işık konuşmaya başladı, sözsüz anlaşmamıza uydu. "Biz ailecek çok küçükken Mardin'den İstanbul'a taşındık," dedi Işık. "Annem ve babamla birlikte. Orada yapamadılar çünkü aileleri onların aşkına engel oluyordu, bizi burada büyütmek istediler." Yutkundum. "Üniversiteye kadar kaldılar, sonra biz üniversiteyi kazandıktan sonra onlar geri döndü, biz de kendi başımıza idare ettik, Mutlu'yla beraber."

"Ya," dedi Host Bey. "Peki, şu an nasıllar?"

"Çok iyiler," dedi Işık. "Çok mutlular. Babam anneme deliler gibi aşık, beni hep gözbebeği gibi görür ve Mutlu'ya da her zaman anlayışla yaklaşmıştır."

Sessizlik oldu. Bu sessizliği bölen kişi Bartu'ydu. "Benim ailem de başka şehirde yaşıyor ama Lâl'le çocukluktan beri arkadaşız. Bir gün küçük şehirden sıkılıp buraya taşındık, Mutlu ve Işık'la mahalleden tanıştık ve aynı eve çıkma kararı verdik."

"Aileleriniz kızmadı mı?" diye sordu Host Bey, Bartu'ya.

"Hayır," dedi Bartu. "İkimizin de ailesi oldukça anlayışlı, benimkiler üzerime çok titrer ama. Bir an bile yanlarından ayırmak istemezlerdi, neyse ki rahat verdiler. İnan," dedi, sesinde acıyı işittim, "insan bazen ailesinin ilgisinden sıkılıyor." Kalbim sızladı, gerçekler o kadar acıydı ki. "Lâl'in ailesi ise çok sakin yapıdadır, bana güveniyorlar. Babasıyla benziyoruz, bu yüzden babası bana güveniyor." Bir küçük kardeşi var, Hüseyin ve o yaşıyor demek isterdim ama diyemedim, Bartu da diyemedi. Kimse diyemedi. Gerçekler, tam tersine dönerken güzelleşmişti.

"Biz," dedi Koza beni işaret ederek. "Öz kardeşiz. Helin İstanbul'a üniversite için geldi, babam da onun üzerine titriyor diye yalnız göndermek istemedi, peşine taktı. Buraya geldik."

"Anneniz?" diye sordu Host Bey tedirgin bir şekilde.

"O biraz daha rahattır ama beni daha çok sever." Kalbimdeki acı arttı, yutkunmakta zorlandım. "Ve bana daha çok güvenir. Bu yüzden o da Helin'le gelmemi istedi."

Koza'nın canının acıdığını fark eden Yankı sözü devraldı. "Ve ben de ilk başta Koza'yla tanıştım," diye atıldı. "Helin'i üniversiteye her bakmaya geldiğinde görüyordum. İlk biz arkadaş olduk, sonra Helin'i tanıdım. İlk görüşte aşk mıydı, emin değilim ama daha önce yaşadığımı böylesine hissetmemiştim." Yankı yarım ağızla güldü. "Koza'yla da en büyük savaşlarımız hep Helin üzerinden oldu."

"Savaş da denilemez," diyerek alaya aldım. "Atışıyorlardı."

"Eh," dedi Koza. "Öldürmek istediğim zamanlarım olmuştu."

"Yok artık," dedi Yankı. "Gören de gerçekten dinamitle bizi patlatacaktın sanar."

"Yok artık," dedi Koza da gülerek. "Sen de beni hapishaneye kapattığını söyle istersen."

"Oldu olacak ben de aranızda kalmış olayım ha?" dedim ikisine bakarak. "Abartıyorlar. Sonuç olarak hepimiz aynı evde yaşamaya başladık ve yakın arkadaş olduk. Şimdi buradayız."

"Vay canına," dedi Host Bey. "Çok etkileyici."

"Benim anlattığım daha gerçekçiydi," diyen Mutlu'ya, Host Bey kahkaha attı ve asla ciddiye almadı. Aslında hayatlarımız nasıl da gerçekdışıydı ve şu an anlattığımız bir o kadar da gerçekti, yeni fark ediyordum. Diğer türlüsü bir hayal ürünü gibi görünüyordu, sanki biz kitap karakterleriydik ve gerçekte bu insanlardık. Halbuki kitap karakterleri bile bu kadar acı çekmezdi.

Çekmezdi, değil mi?

Bizi gerçek kılan biraz da çektiğimiz acılardı.

"Biz evliyiz bu arada," dedi Yankı bir anda. "Helin'le yani. Kendisi eşim olur."

"Yaklaşık beş dakikadır söylemiyordun, götün rahata mı ermedi?" diye sordu Koza öfkeyle.

"Ya," dedi Host Bey, Koza'nın kıskançlığına gülerek. "Sanırım o ikisi de evli." Bartu ile Lâl'i işaret etti; Lâl ön koltuktan başını bize doğru eğmiş, şarap şişesi havada başını sallıyordu.

"Hayır," dedi Işık ön taraftan. "Ama aralarında bir şeyler var."

"Ve benimle Nil arasında da bir şeyler var, neler olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi Koza, Host Bey'e.

"Evet," dedi Host Bey. "Mutlu bundan söz etmişti ama ona neden Nil diyorsun?" Hepimiz şaşkınlıkla Mutlu'ya baktık.

"Ne var?" dedi Mutlu kaşlarını çatıp. "Bu ailede kimin eli kimin cebinde belli değil. Anlatana kadar canım çıkardı, ben de kısa kestim. Dedim ki, Helin ve Yankı sevişiyor," Koza ensesine vurdu, Mutlu inledi, "Işık ve Koza dövüşüyor, Bartu ile Lâl ise şiirler yazıyorlar. Sahiden amına koyayım, bu ailedeki herkes niye tren yapıyor? Bu dünya üzerinde başka insan mı kalmadı?"

"İlk defa hak veriyorum," dedi Işık gözlerini devirip. "Ve benimle Koza arasında herhangi bir şey yok; geçmişte birkaç gün takıldık, hepsi bu." Mutlu'ya ters ters baktı. "Hayatıma giren herkese cehennemi yaşatırken, bana cehennemi yaşatan adama bu kadar sıcak olmasının nedeni ise..."

"Yeri değil," dedi Koza, Işık'a bakarak. "Ve emin ol, bizi kim görse yakıştırır, bunu çok iyi biliyorsun, güzel kız. İkimizin de altın sarısı saçları var, gözlerimiz renkli, tenimiz bembeyaz. Biz yan yana geldiğimizde sarının birçok tonunu taşıyoruz ama hangi tonu sevdiğimi sen çok daha iyi biliyorsun."

Işık'ın çenesi kasıldı. Host Bey ise, "Gerçekten sizi çok sevdim," dedi içten bir sesle. "Ama bu ailede, bir kişi galiba hep yalnızdı." Gözleri Mutlu'ya kaydı, Mutlu utanarak göz kırptı. "Aranıza sekizinci ya da sonuncu olarak girmek gibi bir çabam yok..."

"Lütfen," dedi ön taraftan Bartu bağırarak. "Sıralamalardan, sonunculardan ve birincilerden bahsetme. Tetikleniyorum, titreme geliyor bana."

"Birinci benim de bu arada," dedi Koza bir anda. "Ve liderim."

"Bok lidersin," dedi Yankı ters bir sesle. "Korku evine gideriz, Emily yüzünden terapiye başlarsın; uçağa bineriz, kusarsın; koşuya gideriz, düşersin; bisiklet süreriz, sonuncu olursun. Lidere bak."

"Küçükken altına işeyip durduğunu bir ben bilirim, bir de Zeynep..." Duraksadı, Lâl'in gözleri açıldı. "Her neyse."

"Başladılar," dedi Işık öfkelenip ön tarafa yürüyerek, ardından Lâl'in elinden şarap şişesini aldı ve o da kafasına dikti, ben de daha fazla dayanamayıp yanlarına gittim. Farklı bir şarap şişesini kafama dikerken, Işık şişeyi bana çarptı.

Mutlu inleyerek nefesini verdi. "Bu ailedeki herkes problemli, toksik ve iğrenç." Bakışları Host Bey'e döndü ve cilveli bir şekilde güldü.

"Bakın bana, her yere *business* uçabileceğim bir beyefendiyle flörtleşiyorum, önüme meyve suyumu getirecek ve ben de ona köle gakası yapacağım." Host Bey güldü ve utançla gözlerini kaçırdı, Mutlu ise başını omzuna doğru düşürdü. Onu ilk defa bu şekilde görüyordum ve bunu paylaşabilmek ise o kadar büyük bir şanstı ki.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum Işık'a hafifçe eğilerek. "Sevdin mi Host Bey'i?"

Işık ağzından şişeyi ayırırken, "Emin değilim," diye mırıldandı, "Mutlu bir yakını daha kaldıramaz ve ona çok bağlandı hatta o kötü günlerin ardından iyi gelen tek kişi, o adam."

"Eğer onu üzerse," diye atıldı Bartu lafa. "Onu uçağın arkasına bağlar, bulutların çevresinde döndürür, sonra götüne dinamit yerleştirip patlatırım. Ardından herkese bir insanın havai fişek oluşunu izletirim, yere düşen parçalarını da hayvanlara yediririm."

"İğrençsin," dedi Işık öğürür gibi. "Artık şu zombi filmlerini izlemekten vazgeç."

"Onu kıskanıyorsun," dedim Bartu'ya.

"Evet," dedi ve dikiz aynasından Mutlu'ya baktı. Mutlu ise Host Bey'le kısık sesle gülerek bir şeyler konuşuyordu. "Çünkü onu sadece kardeşim gibi değil, çocuğum gibi de görüyorum. Sokak ortasında o dayağı yediğinde inançları köreldi ve yeniden canlanıyor. Ya yine ellerinden bu alınırsa?"

Sustuk. Bunun garantisini hiçbirimiz veremezdik ama Mutlu'nun hislerini içinden geldiği gibi yaşaması ve buna karşılık veren birini bulması tek dileğimizdi.

"O halde!" diye bağırdı Mutlu ayağa kalkarak. "Bu kez neşeyle aç o şarkıyı, Bartukıç. Nerede benim 'Haydi Gel İçelim', müziğim."

Bartu gülümsedi ve birkaç dakika sonra karavanın içinde o şarkı çınladı. Mutlu ayağa kalkıp bağırarak söyledi. Host Bey, o ise başkalarının aksine onu dışlayarak değil, içtenlikle izledi, ardından eşlik etti. Çocuk gibi mutlu değildi, genç ve aklı başında; sadece hislerini yaşamak isteyen bir birey kadar mutluydu.

Hepimiz gibi. Herkes gibi.

Mucizeler bazen gerçekleşmezdi ve bizim birçok mucizeye ihtiyacımız vardı. Lâl'in konuşması bir mucizeydi, Işık'ın çocuğunun olması da öyle. Koza ile Lâl'in barışması. Annemin iyileşmesi ve Sadık Orhan'ı hatırlaması.

Bütün bunların yanında Mutlu'nun kalbinden geçtiği gibi hayatını yaşaması da bir mucizeymiş gibi geliyordu ve eğer bir yerlerde bir mucize varsa şu an Mutlu için işlesin diye dua ettim. Dedim ki: Her şey bir yana. Mutlu hayatının sonuna kadar kalbini dinlesin, dışlanmasın ve mutluluk hemen yanındaki adamla sonsuza kadar devam etsin.

6.

KİLİT

BARTU SARCA

Sokak Nöbetçileri'yle beraber geçirdiğimiz bütün tatillerimizi düşündüm. Beş kişi beraber tatile gittiğimiz zamanlarımız olmuştu ve o günlerde henüz çocuktuk, hayatımın en mutlu günleri sanıyordum ama şu an fark ediyordum ki öyle değildi. Aslında hepimiz eksiktik, yalnızdık.

Şu an sarhoş Helin'le çadırını kurmaya çalışan Yankı, tatile her gittiğimizde bir süreden sonra sessizleşir ve kendi köşesine çekilirdi. Mutlu olmadığını hissetsek bile onu umursamazdık çünkü o hep böyleydi. Şu an ise yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve çadırı kurarken omzuna zıplayan Helin'i savurmak yerine sırtına almaya çalışıyordu.

Her tatilden kalbi kırık dönen Mutlu, şu an yanındaki o dallamayla, evet dallamaydı çünkü üzme ihtimali vardı, beraber çadırı kurmuş, elindeki kitapları ona gösteriyordu. Eskiden bana gösterirdi. Müzik listesinden söz ediyordu, eskiden bana söz ederdi.

Hayır, onu kıskanmayacaktım ama o dallamayı havai fişek yapmak istiyordum.

Tatile gittiğimiz andan sonra yanımızdan kaçıp başka eğlencelere kucak açan Işık, şu an tek başına çadırını kurmaya çalışıyordu, bir gözü Koza'ya kayıyor, sonra üstünü başını düzelterek söyleniyordu. Ayağındaki topukluları çıkarmamak konusunda direnmişti ama ilk defa onun da bu kadar huzurlu olduğunu görüyordum.

Ve Lâl. Benim Lâl'im. Bartu'nun Lâl'i.

İlk defa bir tatilde yanımdan bir an bile olsun ayrılmıyor, durmadan benim fotoğraflarımı çekiyordu. Sarhoştu, öyle böyle değil ama sarhoş olduğu başka zamanlar gibi değildi. Tek başıma çadırı kurarken gülmüş, uzanmış, ilerideki denize koşmuş, sonra bir de kendi fotoğraflarını çekmişti.

Normalde Lâl fotoğraflarını çekmek istemeyecek kadar kendinden nefret ederdi, bunu biliyordum.

Biz beş kişi her tatile gittiğimizde mutlu olduğumuzu sanıyorduk ama eksiktik, şimdi ise gerçekten huzuru hissedebiliyordum.

Çünkü Koza ve Helin vardı. İnsan eksik olduğunu, yanına onu tamamlayan kişi geldiğinde anlıyordu. Sokak Nöbetçileri biraz böyleydi, aile olmayı asıl yedi kişi olduğunda başarmıştı.

Yerde uzanıp elmasını ısıran Koza, "Dört çadır var," dedi, aklından ne geçtiğini biliyordum çünkü Işık'ı süzüyordu. "Nasıl kalacağız?"

"Ben ve," Helin kahkaha attı, "müstakbel eşim," hâlâ Yankı'nın sırtına zıplamaya çalışıyordu, "beraber kalacağız." Kelimeleri zor telaffuz ediyordu, Lâl'se ona bakıp gülüyordu. Bu bana daha önce sarhoş oldukları zamanı hatırlatmıştı, Yankı'yla birbirimize bakıp gözlerimizi kaçırdık ama maalesef o cümle de geldi. "Ay, ben Lâl'le mi kalsam?" Bir anda koşarak Lâl'e gitti ve onu kolları arasına aldı. "Lâl! Biz seninle kalalım mı? Lütfen!"

"Ben anlamıyorum, amına koyayım," dedi Yankı hırsla. "Bunlar niye her sarhoş olduğunda birbirlerine yükseliyorlar."

Lâl fotoğraf makinesini kaldırıp beraber fotoğraflarını çekti, sonra şişeyi kendi etrafında ve onun etrafında döndürerek kafaya dikti. "Ah," dedi Helin. "Seninle uyumak istiyorum, bebeğim. İçkiyi başımdan aşağıya dökebilirsin."

Mutlu, Host Bey'e dönüp, "Bir de böyle bir durum söz konusu," diye mırıldandı. "Çiftler var ama çiftler değişiyor. Mesela Lâl ve Helin normalde muşmula suratlı dolaşırken bir anda içince birbirlerine âşık oluyorlar." Güldü. "Ben ve Host Bey beraber yatıyoruz." Dallama gözlerini kaçırdı. "Alfayım da ben, karar veriyorum."

"Yok ya," dedim kaşlarımı çatarak. "Sen benimle uyuyacaksın."

"Sen ilk önce donumu..." Yüzünü buruşturdu. "Yanında donuyorum, kalamam."

"Onu sana ben almıştım," dedim iç çamaşırını kastederek. Doğum gününde ona aldığım Pembe Panterli iç çamaşırını maalesef o dallamaya giymek istiyordu fakat buna izin vermeyecektim. Ve yine maalesef Mutlu haklıydı. Altımda bana iki beden küçük gelen Mutlu'nun iç çamaşırı vardı. Onun yanında giymesin diye hırsımdan ben giymiştim.

"Herkes olduğu yerde kalacak," dedi Yankı, Lâl'in kafasını ısırmaya çalışan Helin'e bakarak. "Ben ve Helin, Bartu ve Lâl, Mutlu ve Host

Bey," Yankı yüzünü buruşturdu, "ağzımıza böyle takıldı, bozulmuyor sun ya."

"Ah," dedi dallama. "Hoşuma gidiyor." Gözlerimi gözlerine diktim, çekinerek kaçırdı.

"Ne?" dedi Koza yapay bir şaşkınlıkla. "İnanamıyorum; Nil ve ben, beraber mi kalacağız?" Işık gözlerini kocaman açarak Yankı'ya baktı. "Görüyor musun, Nil, kader bizi hep birleştiriyor. En ufak çadırı bize verin, sıkışarak uyumak çekiyor içim."

"Hayır," diye çıkıştı Işık. "Ben, Lâl ve Helin beraber kalacağız." Lâl ve Helin üzerindekileri çıkarmaya başladılar, öğlen güneşi aşağıya inmişti ve ikisi de denize girmek istiyordu. "Neden bu ikisi durmadan sarhoş olup sevişiyorlar? Kızlar!"

"Seni istiyor gibi görünmüyorlar," dedi Mutlu, el ele denize koşan Lâl ve Helin'i çenesiyle işaret ederek. "Aralarındaki ten uyumu takdire şayan."

"Kapa çeneni," dedik Yankı'yla aynı anda.

"Ben Koza'yla kalmayacağım," dedi Işık. "Eğer buna zorlarsanız birkaç kilometre ötedeki kamp yapanların arasına karışırım ve aralarında oldukça yakışıklı olanlar vardı, birisini de alırım kendime."

"Ne?" dedi Koza doğrularak. "Ne dedin? Bir daha söyle."

"Ay!" diye bağırdı Helin kıyıdan. "*Sonuncu* burada su var ve ıslanıyorum!"

"Çünkü denizdesin!" diye seslendi Yankı. "Ve o bana Sonuncu mu dedi?" Öfkeyle Koza'ya baktı. "Hep senin yüzünden."

"Ay!" diye bağırdı bir kez daha Helin. "Burada minik minik balıklar da var, ay yiyeceğim onları." Bakışlarım o tarafa döndüğünde mecazen söylediğini düşünmüştüm ama gerçekten suyun içinde balıkları tutmaya çalışıyordu.

Onları yemek için.

"Yankıtu," dedi Mutlu gözlerini açarak. "Sanırım Helinski, çiğ çiğ balık yiyecek." Lâl elleriyle alkış tutmuş, onu destekliyordu. "Ve sevgilisi de onu onaylıyor."

"Helin!" diye bağırdı Yankı ve koşarak o tarafa ilerledi. "Onları yiyemezsin!"

Helin'in küfür ettiğini, ardından, "Göt herif, Sonuncu," dediğini duydum, kahkaha attığımda Mutlu da bana katıldı.

Koza ise hâlâ Işık'a bakıyordu. "Sen az önce ne söyledin?" dedi yeniden.

Işık ayağındaki topuklularla kuma bata çıka yürürken, "Duydun," dedi fakat yüzüne bakmadı.

Koza elindeki elmayı bana fırlattığında havada yakaladım ve tam ağzıma atacakken, "Sakın yeme," diye inledi. "Artistlik olsun diye attım." Ağzım açık kaldığında Işık'ın yanına yürüdü, sonra kolunu tutup çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Işık kaşlarını çatarak.

"Bir daha söyle," dedi Koza kaşlarını kaldırarak. "Yüzüme bakarak."

Işık'ı ilk defa tedirgin gördüğümde kaşlarını çattı. "Birkaç kilometre ötedeki insanlarla kalabileceğimi söyledim."

"Başka?"

"Ne başka?"

"Başka başka," dedi Koza kaşlarını çatarak.

"Ve aralarında bir tane yakışıklı bulduğum an onunla kalacağımı." Işık boğazını temizledi, kollarını önünde bağladı ve çenesini kaldırdı. "Seni ilgilendiren nedir? Bunu zaten konuştuk; ben başkasıyla mutlu olabilirim, istediğimle istediğimi yaşayabilirim, ardından onunla..."

"Nil," dedi Koza dişlerini sıkarak ve yüzünde korkutucu bir gülümseme oluştu. Ona biraz daha yaklaştığında bu duyguyu çok iyi tanıdığımı biliyordum. "Ben burada, tam yanında nefes alıyorken ve sen gitmemişken," gitmekten söz ediyordu, anlayamıyordum, "benim yanımda başka bir adamla durabileceğini mi sanıyorsun?" Biraz daha yaklaştı. "Bunu daha önce yaptın fakat bir kez daha tekrarlanmayacak." Başını omzuna düşürdü. "Senin başka biriyle mutlu olma ihtimalini defalarca düşünüp aklımı kaçıracak raddeye geldim fakat bunu benim yanımda yapmana asla izin vermeyeceğim. Duydun mu? Sana," dedi tane tane konuşarak, "benim yanımda başka bir adam dokunamaz, artık bunu sineye çekemem."

Işık bir şeyler söyleyecek gibi oldu, sonrasında ise vazgeçip, "Bir gün bunun gerçekleşeceğini biliyorsun," dedi.

"Bir günün amına koyarım," dedi Koza. "Bugünden söz ediyorum, bugünü yaşıyorum. Kabullendim, yüzleştim, itiraf ettim." Yüzüne biraz daha yaklaştı, gözlerinin içine baktı. "Eğer cesaretin varsa yap bunu, üz beni, parçala ya da öfkelendir. Sadece şunu bil: Göz yummayacağım, bugün değil."

Işık'ın kaşları daha fazla çatılırken bakışları bize döndü, ardından hırıltılı bir nefes vererek, "Ben denize gireceğim," dedi, sonra ayağındaki topuklukları sertçe Koza'nın ayağına fırlattı. Ardından üzerindeki elbiseyi yırtar gibi çıkarıp Koza'nın suratına arttı. Bu yapmayacağının göstergesiydi ve Koza kazanmıştı.

"Hmm," diye mırıldandı Koza arkasından bakarken. "Sarı bikinin de harikaymış."

"Kapa çeneni!"

Âdeta kumu sarsacak kadar sert adımlarla denize doğru yürüyen Işık'a bakarken Mutlu, "Bir şey söyleyeceğim," dedi kaşlarını çatarak. "Bir daha lütfen o üzerindeki çiçekli gömlekle atar yapma, gülmemek için kendimi sıkarken dalağımı patlattım. Arı Maya gibi görünüyorsun."

Kahkahayı bastığımda dallama da güldü, ters bir ifadeyle ona baktığımda gülüşünü susturdu. Koza elinde duran Işık'a ait elbiseyi Mutlu'ya fırlattıktan sonra bir çırpıda gömleğinden kurtuldu ve o da denize doğru yürüdü. Helin'in çığlıkları, Yankı'nın seslenmeleriyle beraber ben de başımı o tarafa çevirip, "Hadi gidelim," dedim. "Mutlu ve diğeri."

"Beni galiba sevmedin," dedi dallama bana bakarak.

"O insan sevmez," diye açıkladı Mutlu ama çoktan peşime takılmışlardı. "Tek sevdiği ekmek arası lahmacun, onu da çalıyor." Dallama güldü, dönüp ters ters baktığımda ise sessizliğe gömüldü.

Sonraki saatlerde denizdeydik ve saatlerce yüzdük. Lâl ve Helin bir an bile olsun birbirlerinden ayrılmadı ve sonunda aralarına Işık'ı da aldılar. Birbirlerini boğdular ve defalarca kurtardılar, Helin'e göre bu nefes almanın tadını çıkarmaktı, Lâl ise elbette o ne derse desin onaylıyordu. Yankı karşı geldiğinde ise, "Sana ne Sonuncu, işine bak," diye tepki alıyordu. Bundan en fazla keyif alan Koza'ydı; öyle ki her böyle cümle duyduğunda Helin'in alnına gurur öpücüğünü konduruyordu.

Işık ise Koza'ya bakmamak için çaba gösteriyordu ama her arkasını dönüp yüzmeye başladığında gözleriyle onu arıyordu. Bir ara bana dönüp, "O pek iyi yüzemez," demişti ve bunu ben de fark etmiştim çünkü Koza ayağının değmediği yerlere gitmiyordu. Hepimiz fark etsek de bunu dile getirmedik. "Yüzmeme nedeni, bilmemesi değil, korkuları var. Boğulmaktan korkuyor." Işık kısık sesle devam etmişti. "Gözün üzerinde olsun, gaza gelmesin."

Fakat tam da düşündüğü gibi Koza ayağının yere değmediği kısma gittiği zaman avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı, gökyüzü sesiyle

inledi ve ilk önce ona yakın olan kişi, Işık koştu. Onu kıyıya çektiğinde ise Koza gözlerindeki o korkuya rağmen, "Kurtar diye yaptım," dedi ama öyle değildi, gerçekten de boğuluyordu.

Mutlu ile dallama beraber yüzüyorlar, gülüyorlar hatta şakalaşıyorlardı. Mutlu o kadar iyi görünüyordu ki bunu bozmak bile istememiştim fakat bir ara Mutlu'ya boğma şakası yaptığında dallamayı alıp uzağa savurmam, Mutlu'nun suyun içinde beni tekmelesine neden olmuştu. Açıklama olarak, "Şaka," demiştim ama dallamanın yuttuğu suyun haddi hesabı yoktu.

Bir ara deve güreşi yapmaya karar verdik ve Koza denizin altında hayalete dönen köpekbalığı gibi ortadan yok oldu. Deve güreşi bitip ortaya çıktığında ise balık tuttuğunu söyledi, balıkları sorduğumuzda da, "Yedim," diye karşılık verdi. "Nasıl yedin?" dediğimizde de balık fabrikası olduğuyla ilgili saçmalıklar sıraladı.

Saatler sonra diğerleri kıyıya uzandığında denizde sadece ben ve Lâl kalmıştık; Lâl yüzmeyi çok seviyordu ve bana da yüzmeyi o öğretmişti. Sonunda Helin'den uzaklaşmış, bana yaklaşmaya başlamıştı. O sudan çıkmadan ben de çıkmazdım, onu birinin kurtarması gerekiyordu, bu ben olabilirdim.

Kocaman siyah gözleri, güneşten kızaran küçük burnu, iri dudakları, kırmızı yanakları, simsiyah saçlarıyla bana yaklaşırken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Üzerindeki çilekli, şirin mayosuyla o kadar tatlı görünüyordu ki geriye kalan herkesi yok saydım ve o an sadece ikimizi görebildim.

Benim ayaklarım yere değiyordu fakat onun ayaklarının yerle teması yoktu. Bana biraz daha yaklaştı, biraz daha ve biraz daha. Ardından bacakları belime dolandığında bana tutundu fakat o an bunu hayal bile edemediğimi fark ettim, hayallerimin arasında dahi onunla bu kadar yakın temasım olmamıştı ve şimdi benden çekinmiyordu. Bütün vücudu, her kıvrımıyla ve sıcaklığıyla benimle kendini bütünleştirmişti.

Gözlerimin içine bakarken batmak üzere olan güneş profiline vuruyordu fakat güneşten bile daha güzel görünen Lâl Sarca, ne yaparsam yapayım tek sevdiğim kadın olarak kalacaktı.

Ellerini kaldırıp, *"Hem yüzüp hem seninle konuşamam,"* dedi gülümseyerek. *"Ellerime ihtiyacım var seninle konuşmak için. Bu yüzden sana tutunmak istedim."*

"Bana istediğin her an tutunabilirsin," diye mırıldandım. "Fakat ellere ihtiyacın yok, ben bakışlarından da ne demek istediğini anlayabilirim."

Bir flaş patladı, başımı çevirdiğimde Helin'in gülerek bizi çektiğini gördüm. Yanki'ya sırtını yaslamış, kıyıda oturuyordu. El salladı ve bir kez daha çekti.

Neyse ki Lâl'e gerçekten âşık değildi.

Lâl, eliyle yüzümü tutup kendine çevirdi ve yeniden konuşmaya başladı, sarhoş olduğu bakışlarından bile belliydi. *"Sana bir şey söyleyeceğim, ilk kez sana."* Bu şaşırtmıştı; halbuki her şeyi en son ben duyardım. *"Doktora gitmeye karar verdim, konuşabilmek için. Tedavi olacağım ve iyileşebiliyorsam iyileşeceğim."* Normalde kesinlikle reddederken şimdi bunu istemesi ona şaşkınlıkla bakmama neden oldu. *"Randevumu aldım, dört gün sonra gideceğim. Benimle gelir misin?"* Gözlerim açıldı. *"Eğer gelmek istemezsen anlarım ama yanımda olmanı istiyorum çünkü konuşmayı en çok senin için istiyorum."* Başka bir şaşkınlıktı çünkü alışık değildim. *"Sana seslenmek istiyorum, sen bana bakmıyorken bile beni duy istiyorum, bir de benim sesimden kendini dinlemeni istiyorum. Hatırlıyor musun, küçükken bana istersem senin de sonsuza kadar benimle beraber konuşmayacağını söylemiştin. Hatta bir hafta bu şekilde devam etmiştin. Senin yaptığın çok daha büyük bir fedakârlıktı, biliyorum ama ben de senin için çabalamak istiyorum."*

Onun sesi. Lâl'in sesi. Rüyalarımda bile sessizdi, rüyalarımda dahi bir kez olsun sesini duymamıştım. Ta ki dün geceye kadar. Hayatımda gördüğüm en güzel rüyaydı, yine bir deniz kenarındaydık ama baş başaydık. Arkamızda bir ev vardı ve Lâl. İkimiz de çocuktuk, ilk tanıştığımız zamanlardı. Bana doğru yürüdüğünde rüyamdaki Bartu konuşacağından habersizdi ama Lâl bana bir isimle hitap etmişti, hayır Bartu değildi, çok klasik bir isimdi. "*Özgür*," demişti, şaşırmıştım çünkü konuşmuştu, şaşırmıştım çünkü başka birinin adını söylüyordu ama sonradan anlamıştım. Rüyamdaki Bartu'nun adı Özgür'dü. "Özgür," demişti bir kere daha. "Yemek yemeyecek misin? Seni bekliyoruz."

Sesi inceydi, çocuksuydu ve sevgi doluydu. Daha önce duyduğum hiçbir ses, onun sesi kadar güzel değildi. Rüyamda bile sesinden adım nasıl duyulur işitemedim ama sonra dedim ki, belki de bir mucize varsa bu isim bana ailemin koymak istediği isimdi. Bir rüyaydı, belki bir yan-

sıma ya da hayal ama adım Özgür'dü.

Belki de Tanrı bana bu gerçeği, hiç duymadığım Lâl'in sesiyle haber vermek istemişti.

Belki de rüyamdaki Lâl, Özgür olmamı istiyordu. Olsun, onun için Özgür de olurdum çünkü zaten ben aslında hiç kimseydim.

"*Gelmek istemiyor musun?*" diye sordu Lâl, beni daldığım düşüncelerden vazgeçirerek.

"Kendini buna zorunlu hissetme," diye mırıldandım. "Eğer kendin için istiyorsan yap bunu çünkü ben senin sesini duydum, Lâl. Bir kez rüyama girdi, hayatımda duyduğum en güzel sesti ve ölsem unutmam. Ben seninle ilgili her konuda azla yetindim, bu konuda da azla yetinirim, rüyamdaki sesin bana yeter."

Özgür demişti bana çünkü rüyamda da özgürdüm. Özgür'düm.

Lâl'in bakışlarına heves doldu. *"Bunu hepimiz için istiyorum,"* dedi. *"Çünkü artık bu hayattan vazgeçmek yerine bu hayatta sevdiklerim ve sonra da kendim için çabalamak istiyorum. Gelir misin benimle?"*

Gülümsedim ve bir elim sakince yüzüne gelen saçına ulaştı, okşayarak kulağının arkasına sıkıştırdığımda heyecandan titrediğimi fark ettim, bana sarıldığı için o da hissetti. "Gelmez miyim, Lâl'im?" dedim, sonra burnunun ucundan öptüm. "Senin istediğin her yere, seninle gelirim."

Gözleri kocaman açıldı, sonra hevesle gülerek bana sarıldı, kolları sıkıca bana dolandığında bir flaş daha patladı ve gülme sesleri geldi. Lâl bunları umursamadan geriye çekildi ve bir anda dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Çok kısa sürdü, belki birkaç saniye ama geri çekildiğinde kalbim son hızda atıyordu.

"Bizi evli sandı," dedi dallamayı kastederek, sonra bir anda gülerek, *"Evlenelim mi?"* diye sordu. Gözlerim açıldı. *"Evlenelim, evlenelim,"* dedi, sonra alkışladı.

O an ayağımın altından zemin kaydı ya da benim dengem sarsıldı, bilmiyorum ama suya batıp geri çıktığımızda ikimiz de şaşkınlıkla birbirimize bakıyorduk. Gözlerim kocaman açıldığında şaka yaptığı halde ellerimi ayaklarımı kaybetmeme neden olanın bir hayal olması beni çökertmişti.

Sarhoştu ve hatırlamayacaktı. Sarhoştu ve ben suyun içine düşüp boğulacak kadar çok heyecanlanmıştım.

Bütün o heyecanımı, rezilliğimi görmesin diye, "Çıkalım," dedim, ardından onu geride bırakıp yürümeye başladım ama hâlâ sarsılıyor-

dum. Lâl arkamdan gelirken yüzüyordu ve o an fark ettim, bir şey söyleyecek bile olsa arkamı dönmüştüm ve onun yüzüne bakmıyorken bana hiçbir şey söyleyemezdi.

Sudan çıkarken herkesin yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Mutlu dehşet içinde ayağa kalktı, Helin başını iki yana salladı ve Koza gözleriyle işaretler yapmaya başladı.

"Siz de mi duydunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. "Duydunuz mu, bana ne dedi?"

Hepsi aynı şaşkınlıkla bana bakmaya devam ediyordu.

"Geri dön," dedi Yankı ağız ucuyla. "Yoksa öleceksin."

"Sen," dedi Mutlu gözlerini kocaman açarak.

"Ne oluyor oğlum?" diye sorup etrafıma baktım sonrasında ise Lâl'in de aynı şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. "Oğlum, ne oluyor, söylesenize," dedim dişlerimi sıkarak.

Helin öksürmeye başladığında, "Sarhoşum diye hayal mi görüyorum yoksa..."

"Yok," dedi Koza alayla. "Ben de görüyorum ve keşke kör olsaydım. Çık amına koyduğumun gözü çık, şimdi çık."

"Seni mahvedeceğim," diye hırladı Mutlu ve bana doğru koşmaya başladı. Ne olduğunu anlamamı sağlayan, Işık'ın gözüyle şortumu işaret etmesiydi. Altıma baktığımda şortumun olmadığını ve Pembe Panterli baksırın parıl parıl parladığını fark ettim. Ağzım açıldığında geriye baktım ve Lâl'in elinde sallanan şortumu gördüm.

Bir insan, sevdiği kadın tarafından şakadan da olsa evlilik teklifi aldıktan sonra Pembe Panterli iç çamaşırıyla ifşalanabilir miydi? Bu bir tek benim başıma gelebilirdi diye düşünürken bir anda üzerimde bir ağırlık hissettim ve Mutlu'nun küfürleriyle denize beraber düştük. Hayatımda ilk defa silkeleyen ben değil, Mutlu'ydu ve bu suyun kaldırma kuvveti sayesinde olmuştu.

Ateşin başındaydık, vakit gece yarısını geçmişti ama hâlâ kendi aralarında gülüyorlar, ben baktığımda susuyorlardı. Tüm günü sarhoş geçiren Helin, benim baksırımı gördükten sonra ayılmıştı; Lâl de öyle. Gözlerini açma nedenlerinin bu olması tuhaftı.

Mutlu benimle asla konuşmuyordu ama şu an, küs bile olsa sırtını bana yaslamıştı ve bacaklarını dallamanın kucağına uzatmıştı.

Diğer yanımda Ali vardı, başını omzuma yaslamıştı; Helin Yankı'nın dizine uzanmıştı; Koza ile Işık ise başka noktalarda birbirlerine bakmamak için çırpınıyorlardı.

"Yeter," dedim kıkırdamamak için kendini tutan Helin'e bakarak. "Yeterince rezil oldum, kapatın artık şu konuyu."

"Ulan," dedi Koza dayanamayıp. "Soracağım artık, dayanamıyorum, senin o götün o çamaşıra nasıl girdi lan."

Mutlu elindeki jelibonu Koza'nın kafasına fırlattı. "Götüm büyük olmayabilir ama belki başka yerlerim büyüktür." Dallama gözlerini kocaman açtı. "Korkma," diye fısıldadı ona doğru, sertçe omzunu itekledim. "İstediğim boyuta getirebiliyorum sadece."

"Mal," dedim bir daha itekleyerek. "Duyuyorum."

"Bir at sineği," dedi Mutlu gökyüzüne bakarak. "Vızıldıyor, duyuyor musunuz?"

Diğerleri gülmeye başladığında Helin, "Çok huzurlu, değil mi?" diye sordu. "Dalgaların ve ateşin sesi, biz hep beraberiz. Sanki başka bir evrenin içindeyiz." Gülümseyerek Yankı'ya baktı, Yankı eğilip onu alnından öptü. "İnanılmaz, birazdan bir bomba patlamaz, değil mi?"

Dallama dışında kimse gülmedi çünkü biz her an bir bomba patlayacakmış gibi yaşıyorduk, bunu bilmiyordu.

"Belki de başka bir evrenin içindeyizdir," dedi Işık, Helin'e göz kırparak. Karavanın içinde kendimi tanıtmamızdan bahsettiğini anladım ve o an, kendimi tanıtırken aslında nasıl da yalnız olduğumu fark ettiğimi bilmiyorlardı.

"Şu andan başka bir hayat ister miydiniz?" diye sordu Koza, önündeki bardaklara tekilaları doldururken. "Yani olduğunuzdan daha farklı bir hayat?" Herkese tek tek baktı, sonra ilk tekila bardağını Işık'a uzattı. "Nil," dedi gözlerinin içine bakarak. "Başka bir hayat ister miydin yoksa bunu seviyor musun?"

"Nasıl yani?" diye sordu Işık.

"Yani daha mutlu, daha acısız, daha normal," dallamanın kaşları havalandı, "ama o hayatı seçersen bu insanları tanımayacaksın, burada oturuyor bile olmayacaksın."

Heyecanlandım ve duruşum değişti, diğerleri de Işık'a dikkat kesildi. Işık tekilayı kafasına dikip yüzünü buruşturduktan sonra, "Evet," diye mırıldandı sakince. "Başka bir hayat isterdim." Şaşırmıştım ve şaşırmam anlamsızdı. "Daha sakin, daha yaşanılabilir ve daha doğru. Ana-

sınıfı öğretmeni olmak istiyorum, öğretmen olurdum. Güzel ve mutlu bir aile, birkaç çocuk." Yutkundu. "Belki kızıma anneannesinin adını verdiğim bir hayat." Koza derin bir nefes verdi. "Evet," dedi Işık bir kez daha. "İsterdim."

Koza onaylayarak başını salladı ve tekila bardağını Mutlu'ya uzattı. "Sen?" diye sordu. "Sen ister miydin?"

Mutlu bir an bile düşünmeden, "Hayır," dedi ve başını iki yana salladı. "Ben bir sokak arasında dövüldüğümde, saçlarım kesildiğinde, renkli giymekten bile korktuğumda cesur olmayı öğrendim. Cesareti seviyorum, direnmeyi ve savaşmayı. Eğer normal bir hayatım olsaydı ne bu kadar cesur olurdum ne direnmeyi severdim ne de savaştan anlardım. İnsanın renkleriyle yaşaması gerektiğini bana bu hayat öğretti; başka bir hayatta o renklerden nefret edebilirdim."

Işık şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

"Katılıyorum," dedi dallama, diğer bardağı alırken. "Ben de bu hayatı isterdim. Dışlanarak, dövülerek, sövülerek yaşıyoruz ama yaşıyoruz. Bu direniş, hepimiz o direnişin parçalarıyız."

"Ben de isterdim," dedi Helin beni şaşırtarak ve Yankı'nın gözleri kırgınlıkla Helin'e döndü. "Ama sizin de olduğunuz bir hayat," diye devam etti.

"Öyle bir şey yok," diyerek karşı çıktı Koza. "Biz olmayacağız ama acısız bir hayatın olacak. Seç."

Helin herkesten daha uzun süre düşündü, ardından, "İstemezdim," diye fısıldadı ve hepimizin gözünün içine baktı. "Benim ailem sizsiniz, sizden başka bir ailenin hayali bile beni çok üzüyor. Düşünsenize, sizi tanımıyorum. Öylece yanınızdan geçip gitmişim. Düşünsene Yankı," dedi ona dönüp bakarak, "metroya bindiğimde karşımda oturuyordun ama seni tanımıyordum. Konuşmadık bile. Bartu gibi bir abim yok, Işık ve Lâl gibi kardeşlerim, Mutlu gibi neşe kaynağım." Koza'yı işaret etti. "Biz bile seninle böyle bağlanamazdık birbirimize." Elini kalbine koydu. "Çocuk Helin'e sorsanız tam zıddını söyler ama bu kadın sadece sizin olduğunuz hayatı istiyor." Tekilayı kafasına dikti.

"İstemezdim," dedi Yankı net bir sesle ve o da tekilayı kafasına dikti. "Helin'i görmeyeceğim günün sabahını sikeyim, öyle bir şey mümkün mü?" Başını iki yana salladı. "Ne kadar acı çekersem çekeyim, onsuz olmaz."

Bunu söyleyeceğinden emindim çünkü Yankı, Helin'den sonra yaşamaya başlamıştı, kendini ona adamıştı. Öyle ki silmediği internet geçmişindeki 'İyi baba olma metodları' yazısını da görmediğimi sanıyordu. Tek çabası, bir aile kurmak içindi; önceden ailelere bile inanmazdı.

"Çok tuhaf," diyerek lafa atladım. "Çocukluklarınıza sorsak hepsi farklı bir hayat dilerdi ama Işık dışında herkes tam zıddını söylüyor." Omzumu kaldırıp indirdim. "Farklı bir hayatı düşünecek kadar bile bir hayatım olmadı," dedim, beni şaşkınlıkla dinleyen dallamayı görmezlikten gelerek. "Ama şimdi düşünüyorum da ilk defa ne olmak istediğime karar verdim. Düşünsenize doktorum, çocuk doktoru, onların hayatını kurtarıyorum. Ailem benimle gurur duyuyor, ödüller alıyorum. Saf ya da salak değilim, gözüm kör değil." Omuzlarım düştü ve kalbimin kırıldığını hissettim.

"Peki sen?" dedi Koza. "Başka bir hayat ister miydin?" diye sordu. "Doktor olduğun, gerçek adının olduğu, hiç terk edilmediğin."

Düşündüm, canım acıdı. Çektiğim her acıyı hissettim, sonra beni izleyen Lâl'e baktım. "Acılar geçiyor Koza," diye mırıldandım. "Ama Bartu Lâl'den asla geçemez, ondan vazgeçemez."

Mutlu dallamaya bir şeyler anlattı, belki de şaka yaptığımızdan söz etti ama benim çoktan kalbimdeki kırık büyümüştü. Bir ailem yoktu, aile verebilirlerdi; işim yoktu, iş verebilirlerdi; itibarım yoktu, itibar verebilirlerdi ama sonra derlerdi ki: "Bunlara sahip olmak için Lâl'i unutacaksın."

İmkânı yoktu, Bartu'suz Lâl'in imkânı yoktu.

"Başka bir hayat ister miydin Lâl?" diye sordu bu kez Koza. Cevabını biliyormuş gibi gözlerinin içine bakıyordu.

Lâl o kadar kısa bir an düşündü ki adımı aklından geçirse daha uzun sürerdi. *"İsterdim,"* dedi işaret diliyle. *"Çok isterdim."*

Olsun, dedim, *kırılmadım. Olsun* dedim, *kardeşi yaşardı. Olsun,* dedim, gülümsedim. *Olsun Bartu, hayır kırılmadın.*

Evet, kırıldın Bartu. Cevap verirken bile aklından adın geçmedi, sensiz hayatı istedi. Evet Bartu, kırılman bencillikti ama kırıldın. Sen onun için çektiğin bütün acılara kucak açarken, o bunları görmezlikten geldi.

"Neden istediğini biliyorum," dedi Koza, Lâl'e. "Çünkü ben de isterdim." Art arda iki tekila içti. "İsterdim çünkü bu hayatta olmasaydım yaşattıklarımı yaşatmazdım," Lâl irkildi, "ve eğer ben olmasaydım bazılarının hayalleri elinden alınmazdı." Lâl başını önüne

eğdi. "Evet," dedi Koza. "İsterdim fakat bunu isteme nedenim, kendim için değil sizin için olurdu. Görüyorsunuz ya, Lâl de ben de ilk defa bencil olamadık."

Ortamı sessizlik kapladı, ardından uzakta kamp yapan aileden kahkaha sesleri yükseldi ve bir çocuk sesi geldi. Işık o tarafa döndüğünde Koza da onu izledi, sonrasında oturduğu yerden sertçe kalkıp diğer tarafa yürüdü.

Onun arkasından Yankı da kalktı, Helin de. Peşinden giderlerken Lâl'in başı hâlâ önündeydi. Mutlu Işık'ı izlerken başını iki yana salladı, ardından o da ayağa kalktı, yanındaki de onu takip etti.

Lâl elini yüzüme yerleştirdi ve bakışlarımın ona dönmesine neden oldu. Göz göze geldiğimizde ellerini yavaşça kaldırıp, *"Sana anlatacaklarım var,"* dedi. *"Çünkü artık aramızda sır kalsın istemiyorum."*

Korkuyla, "Ne hakkında?" diye sordum fakat onun gözlerinde korku yoktu.

"İlk başta günler önce yaptığım bir hata," dedi. *"Sonra çocukluğumdaki hatalar ve en son,"* derin bir nefes verdi, *"sana olan sevgim ve aşkımla ilgili. Beni bu hayata bağlayanı en sona bıraktım çünkü artık anladım, saat on ikiyi geçmedi, buna izin vermeyeceğim."*

IŞIK SARCA

18 saat önce...

Valizimi hazırlarken bir yandan da bakışlarım telefonuna gömülmüş Mutlu'nun üzerinde geziniyordu. Yüzünde aptal bir gülümseme, gözlerinde uzun zamandır görmediğim o ışık ve yerinde duramayan elleri ile bacakları. Her mesaj sesinde biraz daha tebessüm. Bir tarafım ya şimdi konuş ya da bir daha konuşma diyordu fakat artık zamanının geldiğini biliyordum, elbette o da biliyordu.

Üçüncü valizin fermuarını kapatırken, "Mutlu," diye seslendim, beni duymadı ya da duymazlıktan gelmek istedi. "Mutlu," dedim bir kez daha ve başını kaldırıp bana baktığında karşısına oturup elinden telefonu alarak yatağa attım. Ağzı açık bir şekilde bakarken, "Ciddi bir şey konuşacağım," dedim. "Birazdan flörtleşirsin."

"Bartu ve senin bu kıskançlığınızdan yoruldum," diye hırladı. "Telefonumu ver."

"Zamanında bize yaptığın kıskançlıklara saymaya ne dersin?"

Çenesini kaldırdı. "Koza ve sana karışmıyorum, istediğinizi yapabilirsiniz." Evet, bu da başka bir detaydı. Hayatıma onlarca adam girmişti,

ben Lâl gibi değildim ve çoğu Koza'dan daha temiz insanlardı. Sicilleri anlamında.

Fakat Mutlu hiçbirini istememişti, şimdi ise paylaşamamaları dışında Koza'ya karşı bir öfkesi yoktu. "Neden ona karşı böylesin?" diye sordum kaşlarımı çatarak ve sonra ona da hak verdim. Çektiğim acıyı en çok Mutlu'dan gizlemiştim, Koza yüzünden akıttığım gözyaşlarını ve iç sesimi duyabilseydi o da bu şekilde onaylamazdı ama bir tarafım düşman olmalarını hiçbir şekilde istemiyordu.

"Çünkü o bizden biri," dedi, dünyanın en basit yanıtını vererek. "Bir yabancı değil."

"O halde şu an flörtleştiğin adam yabancı diye senin gibi davranmam mı gerekiyor?" diye sordum.

"Aynı şey değil," diye mırıldandı ve telefona uzanmak istedi ama izin vermedim. "Seninle Koza ilişkisini konuşmayacağım hatta kimseyle kimse arasındaki ilişkiyi konuşmayacağım çünkü arada kalmaktan yoruldum. Şimdi telefonu verir misin?"

Derin bir nefes verdim ve gözlerimi kapattım. *Söyle gitsin*, dedi bir tarafım, diğer tarafım, *bunu ona yapma*, dedi. Fakat ben her zaman ilk aklıma geleni dinlerdim. "Yarın gidiyoruz," dedim en net şekilde. "Sen de eşyalarını topla."

Daha önce ona gitme konusunu açtığımda karşı gelmemişti hatta bunu istediğini düşünmüştüm çünkü ihtiyacı vardı fakat şu an, büyük bir şaşkınlıkla bakmasının nedenini bir türlü anlayamıyordum.

"Hayır, öğlen gideceğiz ya hep beraber," dedi tatili kastederek fakat bilerek aptala yattığını biliyordum. "Ve ben valiz götürmek istemiyorum, sırt çantasıyla gitsem çok daha iyi olacak. Hem iç çamaşırımı bulamıyorum, sence Bartu almış mıdır? Bak, deniz şortlarım ortada yok, paletlerimi alırsam..."

"Mutlu," dedim sözünü keserek. "Temelli gidiyoruz, biletlerimizi aldım ve senin doktor randevunu da. Amerika'ya sadece gidiş, iki kişilik bilet." Hızla valizin ön fermuarını açtım, biletlerimizi gösterdim. "Çok güzel bir ev buldum, iki artı bir. İstediğin gibi ayrı ayrı odalarımız olacak. Mutfağı kocaman ve biliyor musun, dolaplar pembe. Bir köpek sahiplenmeyi düşünüyorum. Üniversiteye orada devam edemesek bile altı ayda orada kalmak için her şeyi yapacağız. Bir de minicik bahçesine çiçekler ekersek..."

"Bana fikrimi sordun mu?" diyerek sert bir dille sözümü kesti Mutlu. Duraksadım ve kaşlarım havalandı. "Daha önce söylemiştim..."

"O zaman fikrimi sormuş muydun?" diye sordu bu kez de.

"Bu da ne demek?"

Biletleri tutup kucağıma fırlattı. "Ben gelmiyorum." Kalbime sanki bir kurşun saplandı ve kasılırken canımın acıdığını hissettim. Sesimi unuttum, nefesimi yuttum ve Mutlu kaşlarını çattı. "Buradan gitmeyeceğim çünkü kalmak istiyorum."

"O flörtleştiğin adam sebepse eğer..."

"O adam sebep," dedi sözümü bastırarak ve Mutlu ilk defa bana öfkeyle bakıyordu. "Ve Yankı sebep, Helin sebep, Bartu, Lâl," gözlerimin içine baktı, "Koza sebep. Ben öylece *ailemi* bırakıp gidemem kaçar gibi."

"Mutlu," dedim acıyla. "Ben de senin ailenim."

"Biliyorum," diyerek bana katıldı. "Ama diğerleri de öyle. Ve senin için de geçerli bu. Kalp kırıklığıyla bir şehri, bir aileyi terk ettiğinde o kalbi terk ettiğin yerde bırakmayacaksın." Canım daha fazla acıdı. "Ve ben senin çantan değilim."

"Neler söylüyorsun?" dedim korkuyla. "Biz seninle her zaman beraber bir yola çıktık ve..."

"Küçüktük," diye fısıldadı Mutlu ve gözlerine acı doldu. "Bir katliam yaşattık ve kaçtık. Buraya geldik, şimdi ise büyüdük yani elimizden geldiği kadarıyla büyüdük. Savaştık, işkencelere uğradık, çırpındık, ölmeyi bile diledik ama buradayız. Dün bir savaşı kazandık, ilk defa bu aile tamamlandı ve ben olduğum yerde çok mutluyum." Kelimeler bıçak gibi kalbime saplanmaya devam etti. "Ve öğrenmen gerekiyor, bizim ikiz olmamız, senin benim hakkımda da kararlar vereceğin anlamına gelmez. Ben hiçbir yere gitmeyeceğim, buradaki insanları bırakmayacağım. Bu bencilliğe ortak olmayacağım."

"Bencillik mi?"

"Evet, bencillik," dedi Mutlu ayağa kalkarak. "Bana karşı bencilliğin. Ne zaman tedavi olmak istersem o zaman olurum, ne zaman gitmek istersem o zaman giderim, kalmak istersem de kalırım. Benim adıma nasıl bu kadar kesin kararlar verebilirsin?"

Başımı iki yana salladığımda ağladığımı Mutlu'nun yüzündeki ifade değiştiğinde fark ettim. "Ben gitmek istiyorum ve bunu biliyorsun..."

"İstemiyorsun," diyerek sözümü kesti. "Sen kaçmak istiyorsun."

"Acı çekiyorum," diye fısıldadım.

"Sadece iyileşmemek için çabalıyorsun."

"İyileşemiyorum."

"Hiç iyileşmek istemedin ki," dedi yine öfkeyle. İlk defa gözyaşlarım onun için bir şey ifade etmedi. "Sadece kaçtın. Hepimiz yüzleştik, sen gözyaşlarından bile kaçtın. Şimdi gitmek, güçlü olmak mı sanıyorsun? Emin ol, dışarıdan bakınca korkak gibi görünüyorsun." Başımı art arda iki yana salladım. "Sen acı çekmekten bile kaçan bir korkaksın."

"Mutlu," dedim acıyla.

"Ben burada mutluyum," dedi baskın bir sesle. "Ve eğer sen mutlu değilsen..." Devamını getirmedi ama biliyordum.

"Tek mi gitmemi söyleyeceksin?" diye sordum ve o bıçaklar artık öyle bir saplandı ki kan kaybını hissetmeye başladım.

Mutlu yutkundu ve onun da gözlerinin dolduğunu fark ettim fakat başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Eğer gitmek istiyorsan," devip kapıyı işaret etti. "Gidebilirsin. Ben gelmeyeceğim." Telefonu sertçe yataktan aldı ve odadan çıkmadan önce yeniden bana baktı. "Ve lütfen gideceksen de bir anda git, kimseyle vedalaşmadan. Benimle bile. Çünkü kimsenin yıkımıyla yüzleşmek istemiyorum."

Günümüz...

Gün doğmak üzereydi, herkes çadırlarındaydı ve ben sandalyemi denizin kenarına çekmiş, elimdeki Lâl'in günlüğüne ve bana verdiği mektuba bakıyordum. Ayaklarıma dalgalar vuruyordu, kuş sesleri duyulmaya başlamıştı ve huzurlu bir sabah gibi görünse de aslında acı doluydu.

Elimdeki günlükte yazılanlar, Koza ve Lâl'in geçmişiydi fakat ben zaten bunları biliyordum, Koza bana ezberleyene kadar anlatmıştı ama sadece günlük de değildi. Bana bir mektup vermişti, yalnız başıma okumamı söylemişti. Mektupta yazılanlar ise sanki canım hiç yanmıyormuş gibi daha fazla yakmıştı.

Işık,

Sana ilk defa mektup yazıyorum, aslında birine ilk defa mektup yazıyorum fakat bunun nedenini anlayacağını umuyorum.

Konuşamıyorum, işaret diliyle anlattıklarımın çoğu filtreden geçiyor gibi hissediyorum fakat kelimeler, cümleler kâğıtla buluştuğunda hafızaya kazınır, üstelik yırtıp atmadığın sürece seninle daima yaşar.

Kısa keseceğim ve direkt konuya gireceğim çünkü duygusal bir konuşma yapmak istemiyorum.

Günlükte yazılanları, benim Koza'nın nasıl da hayatımı mahvettiğimi daha önce Koza'nın sana anlattığına eminim fakat ilk kez benim nedenlerimi okudun. Ne hissediyorsun?

Gözlerim acıyla doldu çünkü ona hak vermiştim, kendimi onun yerine koyduğumda aynısını benim de Mutlu için yapacağımdan emindim.

Üzülüyorsun, hak veriyorsun, belki de kızıyorsun ve beni parçalamak istiyorsun, bilmiyorum çünkü ortan yok ve ben bu ailede en çok senden çekiniyorum. İtiraf gibi itiraf fakat ne yapacağın hiç belli olmuyor.

Her neyse.

Bu şekilde çok hoşuma gitti, konuşuyormuş gibi hissediyorum. İşaret dilinde kısıtlıyım, burada her kelime önümde asker oluyor.

Her neyse.

Galiba konuşsam sürekli her neyse dermişim.

Burnumu çekerken gülümsedim ve elimin tersiyle yanağımı sildim.

Işık, herkesin pişmanlıkları, hataları olur ve bazı insanların nedenleri geçerli sayılmazken bazı insanların nedenleri önem teşkil eder. Eğer benim nedenlerim senin için önem teşkil ediyorsa mektuba devam et ama eğer nedenlerim umurunda değilse şu an bu mektubu okumaktan vazgeç çünkü bizi anlamayacaksın.

Koza ile beni anlamayacaksın.

Mektubu okumaya devam ettim.

Okumaya devam edeceğini biliyordum.

Her neyse.

Biz Koza'yla birbirimize benziyoruz; bunu söylediğimi duysa eminim kendinden nefret eder ama hatalara verdiğimiz tepkiler bile aynı. O çabalamayı bilmiyor, ben de bilmiyorum.

Bilmiyordum. Artık biliyorum. Bu mektubu bir çaba uğruna yazıyorum, Koza için çabalıyorum.

Ben bir hata yaptım, o hata Koza'yı şu an olduğu insana dönüştürdü ve sonucunda o kötü günleri yaşadık. Onu karşımda ilk gördüğümde kalbimde bir acı canlandı, o acı büyüyüp alevlendi, sonra yangına dönüştü ve hatalarımla herkesi kaybettiğimi fark ettim. Çocukluğumu kaybettim, çocukluk arkadaşlarımı da öyle. Sonra sevmeyi bile beceremediğim için sevdiğim adamı da öyle. Hatalar pişmanlıklara dönüştü, pişmanlık vicdanıma uğradı. Yangın vücudumu sardı ve ölmek istedim.

İnan bana, öyle bir pişmanlık ki insan yaşamak bile istemiyor ve ben biliyorum, Koza da aynısını hissetti, hissediyor ve hissetmeye devam ede-

cek. Kendine bir şey yapmaması, güçlü olmasından değil, onu affeden bir kız kardeşi olduğundan ötürüdür, bundan da eminim. Beni affeden kimse yoktu.

Fakat şunu da biliyorum, bu pişmanlıkla yaşamakta zorlanıyor çünkü maalesef o beni de hâlâ seviyor.

Şaşırdın mı? Şaşırmadın, biliyorum çünkü onun kalbine benden daha fazla hâkimsin.

Bir gün beni affedecek mi bilmiyorum ama konunun başına dönecek olursak sen benim nedenlerime inandın ki şu an bu satırları okuyorsun hatta hak da veriyorsun. Söylesene, ben ve Koza arasındaki fark ne gözündeki?

Biliyorsun. Işık. Onun senin canını bilerek yakmak istemeyeceğini biliyorsun.

"Lâl," diye fısıldadım kısık sesle ağlarken.

Eğer bilmiyorsan seni inandırmak için bir kanıtım var.

Caner'i hatırlıyorsun, değil mi? Ah, şu havuç olan. Evet, onu buldum, çok zordu ve kimseden de yardım almadım fakat tek başıma, ilk defa tek başıma çabaladım ve onu buldum. O tekneyi vuranın kimler olduğunu, asıl kurşunun kime isabet edeceğini, hepsini bize anlatabileceğini söyledi.

Hatta bu kurşunun bir düşünce olduğunu ama henüz karara bile varılmadığını dahi dile getirdi.

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı, Lâl'in çabası beni bozguna uğratmıştı.

Fakat bunlar aslında öylesine önemsiz ki.

Ben buradayım, hatalarımla ve nedenlerimle; bana inanıyor ve kabulleniyorsun.

Bak, Koza orada, hatalarıyla ve nedenleriyle; ona inanıyor musun, bilmiyorum ama pişmanlığını görebildiğine eminim.

Koza beni affetmedi ama beni anladı, biliyorum; onu affetme ama onu anla. Bu affedişlerine bir kapı açacaktır.

Ve biliyorum, gideceksin. Hayır, şaşırma. Hepimiz bunun farkındayız. Sana gitme demeyeceğim, mutluluğundan başka bir isteğim yok ama biletlerinin yanına bu mektubu da koy ve bir gün geri dönmek istersen yeniden bu mektubu oku.

Geri dönüş biletin bu satırların içinde yazıyor olacak.

Umarım gözlerimi açtığımda seni görebilirim ve bir gün sen, ben, Koza üçümüz beraber erik bahçelerini dolaşıp kardeşimi bulabiliriz. Üçümüzü istiyorum çünkü pişmanlıkların aslında nasıl da masum sebeplerin altında yattığını görmeliyiz.

Seni seviyorum, bir kız kardeşten öte anne gibi.

"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Lal"

"İyi misin?" Koza'nın sesiyle irkildim ve hızla mektubu kapatıp kucağıma koydum, o sırada bilet kuma düştü ve Koza'nın gözleri bilete kaydı. İlk önce ağladığım için dikkatlice yüzüme baktı, sonra benden önce eğilip bileti yerden aldı. Bir saniye, iki saniye ve üç saniye.

Kendini yavaşça kumların üzerine bıraktığında kollarını dizlerine sardı ve elindeki bilete bakmaya devam etti. Bir şeyler söylemesini bekledim ama biletten gözlerini bir an bile olsun ayırmadı.

Bir saniye, iki saniye ve üç saniye.

Yutkundu, bileti bırakmadan gözlerini denize çevirdi. Kalbim küt küt atıyordu, nefesim kesiliyordu ve gözlerim ondan ayrılmıyordu. Normalde ağlamaya devam etmezdim fakat şu an durduramıyordum çünkü bu bir vedaydı, o da biliyordu. Elimdeki günlüğü ve mektubu kuma, arka tarafa koyduktan sonra yüzüne bakmaya devam ettim; hareket bile etmiyordu.

Hiçbir şey söylemedi, ufuktaki güneş biraz daha yukarıya çıktı ve birbirinden farklı gözlerini parlattı ama yine de hiçbir şey söylemedi. Ben sandalyedeydim, o ayaklarımın ucundaydı. Gözlerim çıplak bacaklarındaki yanık izlerine kaydı, ardından çıplak göğüs kafesindeki yara izlerine. Demişti ki bir keresinde bana: "Bu izleri seviyorum, Nil, bana Sadece olduğumu hatırlatıyor."

Artık Sadece değildi ve o izler acı veriyordu, bunu biliyordum.

"*Peter Pan*'in sonunda ne oluyor?" diye sordu en sonunda ve konuştuğunda sesindeki acıyı işittim.

Elimin tersiyle yanaklarımı sildiğimde, "Hani masalların sonunu öğrenmek istemiyordun?" diye sordum.

Elindeki bilet titredi ama yüzüme bakmadı. "Artık masalların da sonlarının da pek bir önemi kalmadı ve beni üzeceğini sanmıyorum. Söylesene, *Peter Pan* nasıl bitti Nil? Eğer Helin'e sorarsam o bana yalan söyler, biliyorum. Sen acımasızsın bana karşı. Söylesene, mutsuz bitiyor, değil mi sonu?"

Hiçbir cevap vermedim, ne doğruları söyledim ne yalanları. *Ona, Peter Pan'in hiçbir zaman büyümediğini ve diğer çocukların büyüyüp onu terk ettiğini söylemedim.*

"Anladım," dedi soluk bir sesle. O anladım kelimesine birçok kelime sığdı. "Anladım, Nil."

"Neyi anladın?"

"Masalların bile üzdüğünü ve mutlu sonla bitmediğini." Bakışları bana döndüğünde kalbim hızlandı, benim kalbimi attıran tek adam Koza'ydı. "Ve şu an sanırım ikimiz de masalımızın son sayfasındayız, değil mi?" Bileti kaldırıp işaret etti. "Bu son sayfa da mutsuz bitiyor, değil mi? Zaten ben kimim ki bir masal karakteri olayım, amma koyayım. Kötü adamlar masallarda daima üzülür, ben o kötü adamım."

Tedirginlikle nefesimi verdim. "Koza, iyi değilim. Sonra konuşsak olur mu?"

"Ne sonrası ulan?" dedi ciddiyetle. "Sonramız mı var bizim?"

Gözlerim bilete kaydı ve çenemle işaret ederek, "Mutlu beni bırakıyor," dedim ağlayarak. Tek diyebildiğim buydu.

"Hayır," dedi Koza aceleyle. "Sen onu bırakıyorsun." Başını iki yana salladı. "Sen güç verdiğin Helin'i, kardeşimi de bırakıyorsun. Sen sırlarını seninle en rahat paylaşan Sonuncu'yu da bırakıyorsun. Sen sana daima güvenen Bartu'yu da bırakıyorsun. Sen seni annesi gibi gören Lâl'i bırakıyorsun." Bunu nasıl bilebilirdi? "Sen..." dedi, ardından sustu. Kendisini katmak istemedi.

Yanaklarımı sildim ve ağlamamın şiddetlendiğini fark ettim, duramıyordum. Hem ağlamaya hem acılara direnemiyordum. Hem de ona direnemiyordum.

"Nil," dedi, adımı söylerken son kezmiş gibi dile getirdi. "Sana bu kez gitme demek için gelmedim, sana ihtiyacım olduğu için geldim." Uzun zaman sonra ilk defa bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. "O anahtar dövmesini neden yaptırdığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Rehabilitasyon merkezindeyken Koza bana sadece neşterleri vermemişti, Koza bana küçük bir sandık da vermişti. Son gün, ben çıkarken demişti ki: "Sana güveniyorum, senden başka güvenecek kimsem yok, bunu saklar mısın?" Karşı gelmiştim ama direnmişti, nedenini söylememişti, tek dile getirdiği iki tarafında kilit olan anahtarlarla açıldığı ve bir gün belki de ihtiyacı olabileceğiydi. "Ne olursun," demişti üzerine basa basa. "Yerini unutma, ne olursun."

Aylar sonra onu gördüğümde sandığı sakladığımı söylemiştim ve bunun artık bir anlamı olmadığını dile getirmişti, hapishanedeydik. "Neden?" demiştim. "Vazgeçtim her şeyden," demişti. "Neden?" demiştim, "Neşterlere daha fazla ihtiyacım olacak," demişti. "Neden?" demiştim. "Annem yok," demişti. "Neden?" demiştim. "Annem bu şe-

kilde beni hiç sevmez," demişti.

İnançsızdı, sevgisizdi fakat sonrasında bana o sandığı anlatmıştı. İçinde annesinden kalan son parçaların olduğunu, o adamın elinden kurtardığını ve iki anahtarla açıldığını. Diğer anahtarın ise yok olduğunu. Demiştim ki: "Keşke Koza, keşke o anahtar bende olsaydı."

Ardından bu anahtar dövmesini yapmıştım, ucunda o günün tarihi olan. Nesne olarak elimizde değildi ama vücudumda taşımak istemiştim, bu sır bizim en güzel sırrımızdı.

"Hatırlıyorum," dedim başımı sallayarak.

"Ve o sandığın yerini de hatırlıyor musun?" diye sordu.

Artık iki anahtar vardı; biri Koza'da, biri Helin'de.

Dakikalar sonra ilk kez gülümsedim, gülüşüme baktı. "Evet," dedim. "Yoksa annen seni kabullendi mi?"

Hiçbir cevap vermedi, ardından, "Normalde beni o sandığa götürmeni isterdim ama görüyorum ki birkaç saat sonra gideceksin," dedi acıyla. "Bana yerini söyler misin? Onu anneme götürmem gerek, bu tek isteği."

"Koza," dedim heyecanla ve bir anda kendimi durduramayınca elim elini sıkıca tuttu. "Seni kabullendi mi? Koza, bu nasıl oldu?"

"Nil," dedi yutkunarak. "Sandık nerede?"

Elimi çektim çekinerek, sonra, "Tahmin etmesi zor değil," dedim. "Sadece birkaç saniye düşün."

Koza'nın gözleri kısıldı, sonrasında ise, "Nil Göktepe'nin mezarının içinde," dedi ve başını yeniden ufuk çizgisine çevirdi. "Bunu anlamalıydım, neşterleri de oraya gömdüğünde. Çünkü orası bizim mezarımız gibi."

"Mezarlar çok sır saklar," dedim başımı omzuma doğru düşürerek. "Bunu düşünerek yapmıştım, iyileştirmeyen her şeyi de o mezara gömdüm." Kısık sesle fısıldadım. "Neşterler de artık beni iyileştirmiyor."

Derin bir nefes verdi; kalp atışını duyuyor olamazdım, değil mi? Hızlıydı, hayır, bu sadece benim kalbimin sesiydi. "Çünkü artık ölmek istiyorsun," dedi.

"Hayır, senin de ölmeni istiyorum." Gözleri hiddetle bana döndü. "Kendimle beraber senin de ölmeni istiyorum çünkü fark ettim, ben nasıl bununla yaşayamıyorsam sen de yaşayamıyorsun."

Koza güldü. "Ölemem," dedi çocuksu bir sesle. "Helin beni seviyor." Gözlerim yeniden doldu. "Bu hayatta beni olduğum gibi kabul eden

tek kişi Helin. Ne sen ne annem beni kabul ediyorsunuz. Bunu artık öğrendim, direnmeyeceğim, savaşmayacağım. Bununla da yaşamayı öğreneceğim."

"Annen," dedim acıyla. "Nasıl yani?"

Bana baktı, gözlerinden anlam veremediğim bir ifade geçti. "Onun da başka bir yol buldum, beni sevebileceği," dedi, acı çekiyordu ama mutluydu da. "İnan bana, vücudum yandığında bile bu kadar acı çekmemişimdir ama bana gülümsedi, elimi tuttu ve umutla baktı. Çektiğim acıya değdi ve şimdi düşünüyorum, belki seninle de denemeliyiz bunu. Gitmemen için bir sebep olursa seve seve senin için de aynı acıyı çekerim. Deliriyormuşum gibi bakma bana, delirmiş de olabilirim ama bir kez dinle." Heyecanı, hevesi... O kadar tuhaf ve o kadar yaralayıcı görünüyordu ki.

"Nasıl?" diye sordum, öyle kırgın ama bir o kadar da umutlu bakıyordu ki arafta kalmıştım.

Bir anda dizlerinin üzerinde hevesle kalktı ve elleri yüzümü buldu. Bir elinde hâlâ gidiş biletim vardı fakat gözlerinin içi gülümsüyordu. "Nil, biliyor musun, dün anneme kendimi Helin'in bir arkadaşıymışım gibi tanıttım," dedi Koza çocuksu bir umutla. "Belki beni o şekilde tanırsa sevebilir diye." Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Bir yabancı olsam beni sever miydin sen de?"

Ben zaten, dedi iç sesim, *ben daima.*

"Söylesene," dedi nefesi yüzüme çarparken ve öylesine yakındı ki gözleri bu kadar yakından çok daha güzeldi. "Bir yabancı olsaydım ve senden hayallerini çalmasaydım yine de sever miydin beni? Senin için bir yabancı olurum, Nil." Bir eli enseme gitti ve parmakları saçlarıma dokundu, ardından sırtıma indi ve oradan karnıma. Yutkundu, acı çekti, acı çektim ve ağlamaya başladım. "Bunu senden almayan bir yabancı olsaydım," dedi elini karnıma bastırarak. "Beni sever miydin?"

Orada, benim günlerce sarılıp ağladığım, yeri geldiğinde kendimi yumrukladığım karnıma elini yaslıyordu. Kendimi suçladığım, herkesten önce bunu hak ettiğimi düşündüğüm çünkü seneler önce o evin içinde bebeğin ölümünden bile kendimi sorumlu tuttuğum karnıma dokunuyordu.

Gözleri öfkeyle doldu, ardından acıyla ve nefesini verirken bir anda başını karnıma yasladı. Kolları bacaklarıma dolanırken şaşkınlıkla ona

bakıyorum. "Sana artık gitme diyemeyeceğimi biliyorum ama senin bir çocuk sahibi olman uğruna şu an canımı isteseler veririm." Daha sıkı dolandı bacaklarıma ve çenesini karnıma yaslayıp alttan alttan bana baktı. "Sana yalvarıyorum gibi algılama ama bu mucize için yalvarırım Nil." Elimi kaldırdım ve dayanamayıp parmaklarımı saçlarına daldırdım, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Deliriyormuşum gibi bakma bana, senin için deliriyorum zaten ama bu öyle bir delilik değil. İnan değil."

"Koza," dedim nefesim kesilirken. "İmkânsız. Hiçbir mucize bana işlemiyor. O kulağım dayadığın yer daima boş kalacak, benim bir çocuğum olmayacak."

Gözünden bir damla yaş düştü, sonra alnını karnıma yasladı ve derin bir nefes verdikten sonra karnımdan öptü. Boşluktu, orada kimse yoktu ama uzaktan biri izlese onun bir baba olduğunu ve çocuğunu sevdiğini düşünebilirdi. Uzaktan biri görse belki de onun bana gitmemem için yalvardığını düşünebilirdi.

Uzaktan biri görse çektiğimiz her acıya damarlarına kadar şahit olurdu.

Onun gözlerine biri şu an baksa hem çocuksu bir umudu taşıdığına hem de bu kadar acıya batmış olmasına şaşırırdı.

"Canım çok acıyor," dedi ve beni bir an bile bırakmadı. "Çok çaresizim. Ne yapacağım?" Kucağımda sanki çocuğunu kaybeden bir baba gibi ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra. "Sen gidince ne yapacağım? Bu şekilde nasıl yapacağım? Nasıl yaşayacağım?" Benden yardım istiyordu, herkes ve her şey bir yana, bu halde olmasının nedeni benken, yine gelip bana sığınıyordu.

"Koza," diye fısıldadım. Parmaklarım saçlarında daha fazla dolaştı ve ben de aynı şekilde ağladım.

"En iyi doktoru bulsak, bütün dünyayı dolaşsak, her yöntemi denesek?" Başını kaldırıp yeniden bana baktı. "Ben çok araştırdım, İngiltere'de bir doktor var..."

"İmkânsız Koza," dedim elim saçlarında gezinirken. "Zorlama."

Başını iki yana salladı. "Sadece senin hayallerin değil," dedi en sonunda. "Benim de hayallerimdi."

"Ve o hayaller bir mezarlıkta kaldı," dediğimde ellerimle yüzünü kavradım. "Belki bir tane de bebek mezarı yapman gerekiyor, bu kez isimsiz. Hiç olmayacak çocuğumuzun mezarı. Belki de annemin adıyla bir tane daha. Bilmiyorum Koza, başında ağlayacağım bir mezar bile

yok ve bunun adı kayıptı."

"Nil," dedi ve elleri yumruk oldu, kâğıdın buruşma sesini işittim, ardından bir anda beni oturduğum sandalyeden kaldırıp yere indirdi ve her tarafımız denizin dalgalarından dolayı kumla doldu. "Nil," dedi elleriyle yüzümü kavrarken. Avcunun içinde bilet duruyordu ve tir tir titriyordu. "Ne olursun," dedi titreyerek. "Ne olursun."

Ne olursun. Ne olursun sakla bu sandığı.

Ellerim omuzlarına tutunmak istedi ama havada kaldı, sonra saçlarında, ardından göğüs kafesine koydum. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki yerinden çıkacak sandım. Yüzümü öyle sıkı kavradı ki bırakmak istemediğini anladım. "Ne olursun," dedi yalvarır gibi. "Çaresizlik terk edip gitmekle bitmez. Bak, sana yalvarmıyorum ama ne olursun." Yalvarıyordu ama farkında bile değildi. Asıl çaresizlik buydu.

Ne acıydı; bütün acılara, bütün çektiklerime ve bütün çırpınışlarıma rağmen ona böylesine âşık olmam ne acıydı. Yüzüne bakarken içimin titremesi, gözlerinde kendimi gördüğümde oraya yerleşmek istemem, vücudunun ısısını paylaşmak için yanıp tutuşmam, kalbini korumak ve saçlarını okşamak istemem ne acıydı.

Tırnaklarım çıplak göğüs kafesine saplandığında, onun da bir eli ensemdeki saçlarıma ulaştı. "Mucizeler gerçekleşmez belki," dedi gözlerimin içine bakarken. "Ama elimden gelen her şeyi yaparım bizim için. Benim elimden bunu alma, kendini benden alma." Yüzümü okşadı, saçlarımı ve biraz daha yaklaştı. "Çünkü biliyorum, gidersen orada da mutlu olmayacaksın." Başını iki yana salladı. "Seneler sonra seninle karşılaşıp acı çekmek istemiyorum ben, senelerimi seninle geçirmek istiyorum. Her şeyi boş ver, Nil. Ben seneler sonra seninle geçiremediğim zamanları bilerek bu kez dolu bir mezarın başında seninle konuşmak istemiyorum."

Kafamın içinde Lâl'in mektupta yazdıkları döndü, Mutlu'nun dün sabah olan konuşmaları ve diğerlerinin yüzü. Koza için atan kalbimin sesi kulaklarımdaydı.

Fakat bir yandan da bir bebek sesi vardı, belki de akşam deniz kenarında anne ve babasıyla oynarken kahkahalar atan çocuğun kulaklarımda bıraktığı sesti. Onu izlemiştim, içim gitmişti, içimin gittiğini bilmiyorlardı.

Her iki türlü de nasıl yaşanırdı?

"Nil," dedi dişlerini sıkarak. Gözlerim yüzünün her parçasında ge-

zindi ve dudaklarına baktım. Gün ışığı profilindeydi, kahverengi gözü parlıyordu, mavi gözü karanlıktaydı. "Nil," dedi derinden gelen bir sesle. "Sözlerimi çiğnetme, çiğnemeyeceğim."

"Koza," dedim elim kalbinin üzerinden çenesine ilerlerken. "Ben sana bir söz verdim mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi ve gözleri dudaklarıma kaydı. "Söz vermedin."

Aklım ile kalbim arasında kaldım o an ve ilk defa, hayatım boyunca ilk defa aklımı yok ederek kalbimi dinledim. Kendimden bile beklemezken bir anda Koza'nın dudaklarına yapıştığımda bir elim çenesini sıkıca kavradı ve diğer elim saçlarına dolaştı. Koza ilk önce şaşkınlıkla nefesini verdi, sonrasında ise acıyla ve heyecanla saçlarımı daha sıkı kavrayarak öpüşümün karşılığını bulmasını sağladı.

Onu daha önce hiç öpmemiştim ama defalarca onu öpmenin hayalini kurmuştum ve şu an, belki de en doğru zamanda ya da en yanlış, bilemiyordum, onu öpüyordum. Üstelik o beni öpmeme sözünü çiğnemeden, ben kendime verdiğim sözü unutarak onu öpüyordum.

Ve bunun adı aşktı; daha önce tatmadığım, denk gelmediğim hatta nefesiyle bile yaşayacağımı hissettiren bir duygu, bunun adı aşktı. Hayallerimden bile daha güzel, daha canlı ve daha gerçek.

Bir eli saçlarımda dolaştı ve diğer eli belimi sıkıca kavradı. Parmaklarının baskısı kalbimin daha hızlı atmasına neden olduğunda saçlarını öyle bir çekiştirdim ki dudaklarının arasından bir inleme döküldü, sonrasında ise yavaşça geriye çekildi.

Birkaç saniye, sadece birkaç saniye gözlerimin içine baktı, ardından bu kez o beni öptü. Nemli dudakları dudaklarımın arasına yerleştiğinde, dili dudaklarımın çizgisinde hareket etti, göğsümü göğsüne yapıştırdım ve onu kendime daha fazla çektim.

Bu bir veda öpücüğü müydü yoksa onu hayatıma tamamen dahil mi ediyordum, bilmiyordum ama tek düşündüğüm, onu öpmeyi nasıl bırakacağımdı.

Koza saçlarımdan tutup aşağıya doğru çektiğinde başım geriye gitti ve yüksek sesli bir nefes verdim, ardından elleri belimi sıkıca tuttu ve havalandırdıktan sonra beni kumlara, dalgaların arasına yatırdı. Dudakları bir an bile olsun benden ayrılmazken o da üzerime uzandı. Sırılsıklam olduğumda ve dudaklarımızın arasından denizin tuzlu tadı geldiğinde dişleriyle dudaklarımı çekiştirdi ve bir elimi tutarak yere sabitledi.

O elinin içinde buruşturulmuş bilet vardı, avcunun içindeydi. Elimi sıkıca tutup suya doğru götürdü, bilet denizin dalgalarına karıştığında parmakları sıkıca elimi tutmaya devam etti ve diğer eli de elimi buldu.

O bileti beraber denizin dalgalarına bırakmamızı sağlamıştı.

Derin bir nefes verdi ve o an, beni bırakmayacak kadar sıkı tuttuğunu anladım. Ellerimi kumlara sabitlemişti; üzerimdeki çıplak teni, bana dokunuyordu.

Nefesi bal gibiydi, dudakları benim için yaratılmış olmalıydı ve vücudumun her boşluğunu dolduran vücudu için şu an titriyordum. Bu titremenin sebebi vücudumuza vuran soğuk deniz suyu değildi çünkü ikimiz de sıcacıktık.

Beni öyle bir öptü ki onun da bunu daha önce kaç kez hayal ettiğini merak etmiştim.

Geriye çekildi, gözleri açıldı, ateşi gördüm, ardından alnımdan öptü ve yanağımdan, sonra ellerimi kuma daha fazla bastırdı. Üzerime tamamen ağırlığını verdiğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudaklarını dudaklarımın üzerine işkence çektiriyormuş gibi sürttü, derin bir nefes verip gülümsedi.

Dudakları çeneme dokundu, ardından boynuma ve en sonunda köprücük kemiğimdeki dövmenin üzerinden öptüğünde gözlerimiz kesişti.

Kıvrandım ve ateş yükseldi; ondan kurtulmaya çalıştığımı düşündü ve eli gevşedi ama daha sıkı tuttum. Yeniden yüzüme yaklaştığında iç sesim o cümleye devam etti.

Ben zaten hep seni sevdim, dedi. *Ben daima seni sevdim, Koza.*

"Nil," dedi dudaklarıma doğru fısıldayarak. "Benim güzel Nil'im." Her konuştuğunda dudakları dudaklarıma sürtündü. "Gidecek misin benden?" diye sordu ve elleri ellerimi daha sıkı kavradı. Gözlerim yan tarafımdaki dalgalara döndü, suyun arasındaki buruşturulmuş biletimi gördüm. Yanağını yanağıma dokundurdu, görüş alanımı kapattı ve yeni çıkmaya başlayan sakalları sürtündüğünde kokusu burnuma doldu, onun kokusu kanımı alevlendiriyordu. "Nil," diye fısıldadı kulağıma. "Gidecek misin bizden?"

7.

Kumar ve Bedel

Bartu Sarca'nın güncesinden...

26 Ocak
Saat: 07.15

Lâl, benim Lâl'im.

Bugün uyurken ağladın, keşke kâbuslarını senden çekip alabilsem ama bu imkânsız. Üzülüyorum, her şey çok çaresiz hissettiriyor, keşke ikimiz de çocuk olmasaydık.

Büyüdüğümde senin için çabalayacağım, kâbuslarını yok edeceğim.

Saat: 14.25

Lâl!

Bugün çok güzel bir şey oldu, senin için oldu! Çok mutlu olacaksın! Kardeşin seni gülümseyerek izleyecek! Kâbuslarını senden alacağım.

"Birinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca"
"İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca"

KOZA

Rehabilitasyon Merkezi

Birkaç sene önce...

Göğüs kafesinde büyük bir boşlukla yaşayan bir çocuğun hangi çocuk parkında kalbini unuttuğunu bilemezsiniz.

Belki annesi tarafından çocuk parkında terk edilen bir çocuk, belki kardeşi kadar sevilmeyen bir çocuk, belki diğer çocukların anne ve babalarıyla sevgi dolu ilişkilerini kıskanan bir çocuk...

Belki de bütün bunların dışında bir pazar sabahı 08.46'da neden sırtına hançer yediğini bilmeden şeytana emanet edilen bir çocuk.

Öyle ya da böyle, bir çocuk parkında kalbimi unuttuğumu hissettiğim zamanlarda Nil'le tanıştım. O kalbini bir çocuk parkında unutmamıştı çünkü çocuk parklarını sevmediğine emindim, ona ürkütücü gelirdi öyle yerler, güvenmezdi de ama bir yerlerde kalbinin kırık olduğunu bileğindeki kesik izinden anlayabiliyordum.

Rehabilitasyon merkezindeydik; benim iyileşmek dışında bir amacım vardı, o ise gerçekten iyileşmek için buradaydı ya da ben öyle sanıyordum, bilemiyordum.

Uzun bir süre hiç konuşmadık ama ikimiz de kim olduğumuzu biliyorduk, geçmişten. Bir sokakta kurtardığım ikizlerden kız olanıydı; sarı saçlı, yeşil gözlü, korkak ama cesur.

Biz Nil'le bir kere tanışmadık, defalarca tanıştık, hepsinde de birbirimizi tanıyorduk ama her seferinde ilk defa tanışmış gibi davranmıştık. Kaderin gerçekliğine inancım yoktu ama varsa da Nil ve benim için birlikte yazıldığına emindim. Ne şekilde olduğu önemli değildi; benim bacaklarım ona gidiyordu, onun kesik bilekleri benimle birlikteydi.

Hiç beklenmedik zamanlarda Nil, yeşil gözleriyle karşımda durabiliyordu ve ben hayatımda görüp görebileceğim en güzel yeşil gözlere her defasında hayranlık duyabiliyordum. Yeşil renkli gözleri çok sevdiğimden değil, onun gözleri yeşil olduğundan hayranlık duyuyordum.

"Bugün gidiyorsun," dedi Nil, yastığının ipini çekiştirirken. Yüzüme bakmasını bekledim ama o ipi bir süre çekiştirmeye devam etti. Yavaşça yanına oturduğumda cebimde onun için son neşter vardı. Bakışları bana döndüğünde yine o güçlü duruşuyla karşılaştım ama mutsuzluğunu hissedebiliyordum. "Yalnız kalacağım, beni yalnız bırakıyorsun."

Rehabilitasyon merkezinde onun odasındaydık, üzerinde krem eşofman takımı vardı. Eşofman takımının kol kısımları yırtılmıştı, büyük ihtimalle yine kâbuslar görmüş, o kısımları dişlerken parçalamıştı. Kimse yenisini getirmiyordu, ben olsaydım ona yeni bir tane kazak alırdım.

"Burada artık bir işim kalmadı," dedim çünkü annem artık burada değildi, o gitmişti ama Nil, nedenini çok farklı anlayıp gözlerini kollarıma çevirdi. Damarlarımın üzerine, sonra dirseğimin arkasına dokundu.

"Çünkü iyileştin," dedi parmağını iğnenin girdiği noktalarda gezdirirken. "Artık bir uyuşturucu bağımlısı değilsin."

Bütün o yaşadıklarımdan sonra hayatla baş etme yöntemim son derece yanlıştı ama başka bir çarem de yok gibiydi. İlk önce Harun Aktan'ın yani babamın ellerinde günlerce işkence çektim, sonra oradan kurtulmaya çalışırken daha fazla işkenceye maruz kaldım. İnsan hem ihaneti hem acıyı hem yalnızlığı aynı anda yaşadığında nasıl bir çare bulabileceğini bilmiyordu, bir çocuksanız bu daha da çaresiz bir noktaya ulaşıyordu.

Harun'un elinden kurtuldum, kardeşim Helin'e gittim ama kardeşimin beni istemediğiyle yüzleştim. Annemi aradım bir süre, bulamadım. Sokak Nöbetçileri'ne dönmeyi bile düşündüm ama döndüğümde yiyeceğim bıçağın hangi taraftan geleceğini asla çözemezdim ve kendimi o zamanlar biliyordum, gidersem affederdim. Bu affın ötesindeydi ve sevgi bu dünyadaki en zararlı duyguydu, tek taraflı bağlılık ise en büyük işkenceydi.

Şimdi ne sevgi ne bağlılık hissediyordum onlara karşı ve Sokak Nöbetçileri'ni bitirmek için her yolu deneyeceğimin farkındaydım ama bundan aylar önce öyle değildi. Aylar önce bir anneye ihtiyacım vardı, bir kız kardeşe; tuhaftı bir kız kardeşe ihtiyacımın olması çünkü onu sadece bir kez görmüş, bir kez kurtarmış, bir kez yan yana gelmiştim ama ona ihtiyacım vardı. Nasıl sarılır, bilmiyordum; nasıl bakar, nasıl güler, nasıl hisseder.

Ama o beni istemedi. Kabul etmedi.

Sokak Nöbetçileri'ne ihtiyacım vardı. Hatta bir keresinde korkusuzca o evin önüne kadar gitmiştim, Önder umurumda bile değildi. Köşede durup o evi izlemiştim, saatler sonra Bartu ile Mutlu dışarıya çıkmıştı. Gülüyorlardı, Mutlu Bartu'nun sırtına zıplıyordu, Bartu kaçıyor ama sonra saçlarını karıştırıyordu.

Zeynep'i gördüm, pencereden dışarıya bakıyordu; saklandım, beni görme ihtimalinden korktum ve o gün, onu gördüğümde ağlamak istedim. Hayır, ağlamadım ama içimdeki o ağlama hissi çok kötüydü.

Bir süre sonra Sonuncu'nun eve doğru yürüdüğünü gördüm, yanında Önder vardı. Eli Sonuncu'nun omzundaydı, bir şeyler anlatıyordu, Sonuncu onu onaylıyordu. Bir baba gibi destekliyordu, Sonuncu ise ona ağzını açıp hiçbir şey demiyordu.

O gün, saatlerce, kış olmasına aldırmadan onların evini izledim. Akşam oldu, ışıklar yandı, bir masaya oturdular. Görünüyordu, bir masadalardı, gülüşme sesleri dışarıya kadar geliyordu. Yemek yiyorlardı, Zeynep yemek yapmış olmalıydı.

Ve ben açtım.

O gün, kendime ilk acıdığım an oldu ve kendime acımak, içimdeki o ateşi alevlendirdi. Yangına dönüştü, yangın intikamı doğurdu; o masa dağılacaktı, o gülüşler solacaktı, o ev yanacaktı. *Sırtıma yediğim hançerin acısı geçene kadar canları yanacak*, demiştim.

İşte tam olarak bu ruh halindeyken kaçış noktam eğer önüme koyulan kocaman bir pasta olsaydı onu yerdim. Zehir olsaydı onu içerdim.

İntihar olsa o intiharı ederdim ama benim kaçış nokram uyuşturucular olmuştu. Bir sokak arasında, o sokakta yaşayan insanlar tarafından başladım buna. Her sokakta yaşayanlar Sokak Nöbetçileri gibi olmuyordu, o gün yüzleşmiştim bununla. Sevgi, saygı, bağlılık yoktu.

En azdan başladım uyuşturuculara, ilk önce bağımlılık yoktu ama zamanla oluştu. Her yoksunlukta satış yapmamı istediler ve yaptım da, ardından daha fazlasına ulaştım, daha fazlasını sattım, daha fazlasını kullandım. Zamanla tek işim bu oldu, içine girdiğim o sokak çetesinin yavaş yavaş başına geçtim fakat artık aklım da yerinde değildi.

Öyle ki Koza'nın bir sokak ortasında, damarında iğneyle baygın bulunup hastaneye kaldırılması zor olmadı. Doktorların konuşmaları hâlâ kulaklarımdaydı. "Üzerinden bir kimlik bile çıkmadı," diyorlardı. "Telefonu da yok. Kime ulaşacağız?"

"Kimsesi yok galiba. Ailesi de öyle." O gün, kimsesiz oluşumun ilk yüzüme vuruluşuydu ve ilk kez o zaman yüzleşmiştim ne kadar kimsesiz olduğumla. Benim canım için arayacakları kimse yoktu bile. O gün, herkesten önce Sonuncu'nun adını vermeyi düşünmüştüm ama o da bana kazık atmıştı. Zeynep'in bütün planlarını biliyordu, o parkta o da vardı ve göz yummuştu.

Nil'i aramalı mıydım? Onunla tanıdık bir yabancıydık, gelemezdi.

Kardeşimi? Helin'i aramalı mıydım? Beni istemeyen birini aramak olmazdı, yüzsüzlükten ya da gurursuzluktan değildi. Artık kimseye güvenmiyordum.

Bu yola çıktığım kişiyi düşündüm, annemi bulmak amacımdı ama zamanla hedefim şaşırmıştı, aklım mahvolmuştu ve o amacımdan da vazgeçmiştim. O gün, benim bir sokak ortasında uyuşturucudan dolayı ölmek üzere bulmaları beni yeniden anneme getirdi. Tedavi olmak istediğimi söylemiştim, rehabilitasyon merkezinin neresi olduğuyla beraber.

Aslında annemi bulmuştum ama onun da beni istemediğini düşündüğüm için karşısına çıkmamıştım. Sevdiği adamla birlikteydi, sevdiği adam onu rehabilitasyon merkezine iyileşmesi için yatırmıştı; kızının öldüğünden emindi ama beni hiç sormamıştı bile. Emindim, biliyordum. Harun Aktan ilk defa dürüsttü. "Seni hiç sormadı," diyordu bana. "Sadece kardeşini sordu."

Belki de bunu bilmek beni uyuşturucu kullanıp beynimi uyuşturmaya itmişti; belki de sevilmemek, yediğim hançerler, istenmemek...

Birçok neden olabilirdi ama ben yine de onunla aynı rehabilitasyon merkezine gidip tedavi olmak istemiştim.

Ve burada, Nil'le karşılaşmak hayatımın en plansız anıydı ve büyük bir şanstı. Yemin ederim ki şanstı; ilk defa kendi kaderimi kendim oluşturmaya çalışmamıştım ve onu yeniden görmüştüm. İşte bu yüzden kaderin varlığına inandığım birkaç dakika olmuştu çünkü bu şanstan çok daha öteydi.

O rehabilitasyon merkezinde bir süre bahçede dolaşırken onu izledim; odasına girerken, gökyüzünü izlerken, ağlarken, bileğindeki kesikle oynarken, saçlarını tararken. Ziyaretçi kabul etmiyordu, kimseyle görüşmek istemiyordu çünkü burada olmak da istemiyordu.

İntihar ettiğine şaşırmamıştım, intihar edip de ölememesine şaşırmıştım çünkü Nil gerçekten ölmek isteseydi bunu başarırdı, biliyordum.

İlk zamanlar onun yanına gidemedim çünkü kendimde değildim. Bazen rehabilitasyon merkezini dolduracak çığlıklar atıyordum, bazen öfkeden görevlilere saldırıyordum; zamanla vücudumdaki zehirden kurtuldum fakat etkisi hayatımın tümünü kapsadı. Belirli ilaçlar dışında ilaç kullanmam yasaklandı, bilmediklerimden uzak durmam gerektiği söylendi. Kontrol altında tutuldum. Komikti, istesem köşedeki odadan sakinleştirici çalıp kullanabilirdim ama yapmadım.

Kurtulmak istedim çünkü bir uyuşturucu bağımlısı olarak ölmektense bir neşterle ölmeyi yeğlediğimi fark ettim. Koza öldü derlerdi ama Önder'in hayalindeki gibi sokak ortasında uyuşturucuyla değil, bana yakıştığı gibi, kendim isteğimle ölmüş olurdum.

Kendime geldikten sonra bir süre annemi yokladım, yanına gitmedim ama göz göze geldim. Beni tanımadı ya da tanımak istemedi. Annemi her gördüğümde ve beni tanımadığında elime bir neşter aldım, zor değildi bir damarı kesmek ama ölmek yerine o neşteri gittim, şansa verdim; şans, Nil'di.

O sandı ki kendisi ölmesin diye veriyorum ama benim verme nedenim, kendi ölümümün önüne geçmekti.

Ve şimdi bugün rehabilitasyon merkezinde son günümdü. "İyileşmekten kastın nedir, Nil?" diye sordum. "Eğer vücudumun bir zehirden arınmasını kastediyorsan evet, arındım ama konu ruhlarla alakalı olduğunda iyileşmek pek de mümkün değil gibi görünüyor."

Omzunu kaldırıp indirdi çocuk gibi. Onun da taburcu olmasına az kalmıştı. Düzene giren uykusundan, bileğinin iyileşmesinden ya da öfkesinin dinmesinden bunu anlayabiliyordum.

"Annen," diye söze başlayacağı sırada bakışlarımla onu susturdum.

Annem rehabilitasyon merkezinden ayrılalı bir buçuk hafta olmuştu, sevdiği adam gelip onu almıştı, en azından ben öyle düşünüyordum. İçimdeki öfkenin intikama dönüşü ve planlar, annemin bile beni kabul etmediğini tamamen kabullendiğimde başladı. Aslında kabul etmediğinde de değil, ben artık bir çaba göstermek istemediğimde başladı.

"Seni bir daha görebilecek miyim?" diye sordu bu kez Nil. Bildiklerinin yanında, bilmedikleri de vardı. Annemi biliyordu, kardeşimi biliyordu ama Zeynep'in sırtıma sapladığı hançerden isimsiz bir şekilde haberi vardı. Yaşadıklarımı biliyordu, babamı da ama onun aslında kim olduğunu bilmiyordu, yaşadıklarımın ağırlığından haberi bile yoktu.

İstismardan, şiddetten, açlıktan, uykusuz günlerden... Hiçbirinden tam olarak haberi yoktu.

"Dövdü mü? diye sormuştu. "Evet," demiştim. "Çok mu dövdü? demişti. Katlanamayacağım kadar diyememiş, "Yaşıyorum işte," diye yanıtlamıştım. Anlamış mıydı, bilmiyordum ama öylece yüzüme bakmaya devam etmişti.

"Bir kez daha göreceksin beni," dedim kendimden emin bir sesle. "Ve o gün, hiçbir şey şu an gibi olmayacak Nil. Belki de biz karşı karşıya olacağız, düşman diyemem ama savaşsa karşıt taraflarda yer alacağız."

Nil'in gözleri açıldı. "Birbirimize zarar mı vereceğiz?" diye sordu, soruyu sorarken kulaklarına inanmıyordu. "Ben sana zarar veremem, Koza."

Başımı omzuma doğru yatırıp yeşil gözlerine baktım. "Herkes zarar görecek," dedim emin bir sesle. "Sen ve ben de dahil." Korktu mu, bilmiyordum ama kaşları çatıldı. "Ama sana zarar veren kişi ben olmayacağım, bir tek sana dokunmayacağım. O zarar benden gelmeyecek."

"Bunu istemiyorum," diye çıkıştığında başını iki yana salladı. "Çünkü bir savaşta herkes zarar görür, doğru ama en çok eline kılıcı alamayan zarar görür, Koza," diye açıklamada bulundu. "Kimseye kılıç doğrultmadığımda en büyük zararı ben göreceğim, biliyorum."

"O halde benim tarafımda dur," dedim başımı sallayarak.

"Kimlere karşı?" diye sordu, aslında cevabını da biliyordu. Anlatmadıklarımın içinden anladıkları vardı, o anladıkları bazen benim

söylediklerimden bile daha büyüktü. Hiçbir cevap vermediğimde oturduğu yerden kalkıp kollarını önünde bağladı. "Biz seninle o kadar şey paylaştık, Koza," dedi kırgın bir sesle. "Bunların hiçbiri içindeki ateşi söndürmedi mi? Sırlar verdik, hayaller paylaştık. Hayallerimiz bile sırlardı. Bir gün yeniden karşılaştığımızda bunun güzel olmasını istiyorum. Bir deniz kenarında olabilir ya da bir konserde, bilemiyorum ama güzel bir şekilde karşılaşalım. Neden iki normal insan olamıyoruz ki?"

Ben de ayağa kalktım. "Kurduğun hayalleri gerçekleştirmeni engelleyecek değilim, Nil," dedim kaşlarımı çatarak. "Bahçeli bir evin olabilir, anne olabilirsin, kızını sevgiyle büyütebilirsin, âşık olabilirsin," *bana âşık olmayacaksın, değil mi?* "hatta tam da dediğin gibi, öyle bir âşık olmak istiyorsun ki vücuduna kazımak istiyorsun o kişiyle ilgili her şeyi." *O kişi ben olamam, değil mi?"* Bunları engelleyecek değilim, sana zarar vermeyeceğim."

Işık'ın gözleri kısıldı, bir süre beni inceledi, ardından, "Biliyorum, Koza," dedi kendinden emin bir sesle. "Sana *güveniyorum*, bana zarar vermezsin."

"O halde?" dediğimde yutkunduğunu gördüm.

"Sadece dönüşmeye çalıştığın kişinin sana vereceği zarardan korkuyorum," dediğinde bana doğru bir adım attı ve gözlerimin içine baktı. "Kendine baktığında ne görüyorsun, bilmiyorum ama ben sana baktığımda acımasızlığı değil, acıları görüyorum." Gözleri, *kahverengi* gözümün üzerinde gezindi. "Görüyorum, Koza. Acılar var, çaresizlik. Nefret yok. Bunu yok edemezsin ya."

"Ederim," dediğimde bakışlarımı kaçırdım. "Öyle bir yok ederim ki beni ilk gördüğünde ne olduğunu anlarsın hemen; dersin ki yok etmiş her şeyi."

Nil başını iki yana sallayıp tekrar uzaklaştı ve yeniden kollarını önünde bağladı. Artık diyecek hiçbir şey kalmamış gibiydi, buradan gitmeme dakikalar kalmıştı fakat ben ona bakmaya devam ettim.

"Yeniden uyuşturucuya başlamayacaksın, değil mi?" diye sordu endişeyle.

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Beynimi uyuşturuyor ve aklıma ihtiyacım var. Olduğum kişiden uzaklaşmak istemiyorum." Gülümsedim. "Fakat bir ekip kuracağım, beni uyuşturucuya başlatanların liderleri konumundayım. Bu zamana kadar onlara hizmet ettim, sıra onlarda."

"Değer mi?" diye sordu Nil.

"Değer," dedim hemen. "Çünkü bir gün ölecek sem bile beni bu hale getirenlerin rahat uyuyamadığını bilerek öleceğim, tek istediğim bu."

"Bir gün ölürsen rahat uyku çekemeyen tek kişi düşmanların olmayacak," dedi Nil derin bir nefes vererek. Sessizlik oldu. "Ve bir gün seninle yeniden karşılaşacağız, ben senin gözlerinin içine baktığımda yine bu acılı adamı göreceğim. Gizle, savaş, aksini iddia et, Koza. Ben seni tanıdım, buna hem bu oda hem izlerimiz hem gözlerin şahit." Çenesiyle beni işaret etti. "Yapamayacaksın demiyorum, yapacaksın ama pişman olacaksın. Geçeceksin karşıma, pişmanım diyeceksin. O gün, ben hayalimdeki hayatı yaşarken seni umursamamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Güldüm ve kaşları çatıldı. "Yoksa çocuğumuzu benden kaçıracak mısın?" dedim alayla. "Boşanma davalarıyla uğraşamam, güzel kız. Bana bunu yapma."

"Aptal herif," dedi Işık sert bir sesle. "Senden çocuğum olacağına inandın mı gerçekten? Ya da seninle evlenebileceğime?"

"Neden olmasın?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Elbette bunun imkânsızlığının farkındaydım ama ona takılmak hoşuma gidiyordu. "Sapsarı saçları olur, yeşil gözleri ama mavi de olabilir." Göz kırptım. "Benden daha iyi bir eş de bulamazsın..."

"Hayal âleminden çık, Koza," dedi ama yüzünde anlık bir gülümseme oluştu çünkü aynı kız çocuğunu o da hayal etmişti, belki de ben söylemeden hayal etmişti. "Söylediklerin yaşanacak ama seninle olmayacak, sen de bunu göreceksin."

"Göremeyeceğim," dediğimde ona doğru bir adım attım. Yine sessizlik oldu ve yüzündeki gülümseme silindi.

"Neden diye sormayacağım çünkü yine aptal cümleler kuracaksın," dedi sert bir sesle.

"Göremeyeceğim," dedim bir kez daha.

Durdu, baktı, derin bir nefes aldı, sonra göğüs boşluğuma sert bir yumruk attı. Acıyla inlediğimde iki büklüm oldu, bu kez de sırtıma vurdu. Bakışlarım ona kaydığında gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Git," dedi sadece ve kapıyı işaret etti. "Git artık."

Duruşumu dikleştirdiğimde gözleri daha fazla doldu fakat ilk defa ağlamak üzere olduğunu benden gizleyemedi. "Nil," diye fısıldadığımda ona yaklaştım, sonra yüzünü ellerimin arasına aldım. "Biz yeniden

karşılaştığımızda ben artık bu adam olmayacağım ama sana karşı daima aynı kalacağım, söz veriyorum." Normalde iteklerdi ama bunu yapmadı. "Çünkü sen benim bu hayattaki tek şansımsın, insan şansını yok edemez, onu mahvedemez."

"Biliyorum," dedi yine. "Sana güveniyorum, bana zarar vermezsin."

Başımı salladım, sonra gözlerim dudaklarına kaydı. "Eşya emanet kısmına sen de çıkarken teslim etmeleri için bir sandık bırakacağım." Gözleri anlamadığını gösterir şekilde bana baktı. "Artık istemiyorum ama atamam da. Sende kalsın, sakla onu."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü beni dönüşmek istediğim kişiden uzaklaştıracak," dedim.

"Ve bir gün yeniden benden istersen aynı adam mı olacaksın?" diye sordu. "Şu an olan adam?"

"İstemeyeceğim," dedim bu kez de. Sustu, yüzüme baktı ama yine de geri çekilmedi, bakışları boynumdaki anahtara kaydı, sonra yeniden gözlerime tırmandığında anladı; o hep anlardı. Zeki olmasının yanında beni hep anlardı.

"Bir gün beni yeniden gördüğünde aşkımı vücuduma kazımış olayım da gör sen," dedi yarı alaylı yarı ciddi.

"O kadar da cesur bir kız değilsin," dedim ama cesaretini biliyordum.

"Sen öyle san, Koza," dedi imayla. "Sen öyle san." Elleri bir anda yüzünü kavrayan ellerime ulaştı ve sımsıkı tuttu. "Ben korkak olmadım hiçbir zaman ama sen korkaksın, hep korkak kalacaksın."

Aksini kanıtlayabilir, diretebilir, savunabilirdim ama yapmadım; öylece yüzüne bakmaya devam ettim. Yüzü ellerimin arasında, gözleri gözlerimde, son kez ona baktım. Bakışlarım yavaş yavaş dudaklarına indiğinde derin bir nefes verdi.

"Öpmeyeceksin," dedi net bir sesle.

"Öpmeyeceğim," dedim bakmaya devam ederken. "Öpmeyeceğim, söz veriyorum." Ondan söz istemedim çünkü bir gün, bu gerçekleşecekse o yapsın istedim.

Nil'in odasının kapısı çaldığında artık gitme vaktimin geldiğinin farkındaydım. Geriye bir adım attığımda ellerim yüzünü bırakmış oldu, ardından cebimden son neşteri çıkarıp yatağın üzerine bıraktım.

Yeniden gözleri doldu ve bu kez, bir damla yaş yuvarlanarak aşağıya kaydı.

"Yaşamaya çalış güzel kız," dedim, her zaman söylediğim gibi. "Çünkü ben sayende yaşamaya devam ettim."

Hiçbir şey söylemedi, öylece baktı. Yaşayacağım da demedi, yaşamayacağım da. Baktı, bakışlarında gördüm yeniden karşılaşacağımızı.

Günümüz...

Nil'le geçmişimizi düşündüğümde birçok detayla karşı karşıya kalıyordum.

Rehabilitasyon merkezinin ardından Sokak Nöbetçileri hapishanesinde karşılaştığımızda dönüştüğümüz kişilerden habersiz olacağımızın farkında değildik.

Onun köprücük kemiğinde bir anahtar dövmesi vardı, aşkı kazımıştı. o anahtar benim boynumdaki kolyeydi; bu aslında bir itiraftı çünkü âşık olursa vücuduna o adamı bile kazıyacağını daima söylerdi.

Benim ise kahverengi gözümün altındaki çarpı dövmesi onun cümlelerinin aksini söylüyordu, kalıcı bir dövmeydi. Acılar yok, demek istemiştim, çaresizlik de öyle çünkü o gözlerimin içine bakıp aynı adam olacağımı dile getirmişti.

İkimiz de vücutlarımıza birbirimizin etkisiyle bir şeyler kazıdık fakat ne yazık ki ben yine bu şekilde bile onun kalbini kıran taraftaydım.

O daha cesurdu, ben daha korkaktım ve sonuç olarak sözlerini tutan o oldu, bütün sözlerini yıkan ise bendim.

Benimle bir çocuğu olmadı söylediği gibi ama artık kimseyle çocuğu olamazdı. Göremeyeceğimi söylemiştim, göremiyordum çünkü bu elinden alınmıştı. Ona zarar vermeyeceğimi söylemiştim; "Biliyorum, vermezsin," demişti, sözümü çiğnemiştim.

Benim göğsümdeki boşluk bir çocuk parkından geliyordu ama Nil'in göğsündeki boşluğun nedeni bendim, kalbi sanki avcumdaydı.

Yeni doğan gün ışığı gözlerine çarpıyordu, yeşil gözleri sanki her zamankinden daha farklı parlıyordu veya ben öyle sanıyordum; ama benim tanıdığım Nil ve diğerlerinin bildiği Işık, kollarımın arasında böyle bakıyorsa bunun anlamı sevginin ötesinde bir duygu olmalıydı.

Su soğuktu ama sanki onunla beraber çarptığı an su kaynıyormuş gibi hissediyordum ya da kollarımın arasında olan Nil ateş gibiydi.

Gözlerim, tuzlu suyun arasında dağılan biletin kâğıt parçalarına kaydı ve yeniden ona döndüğümde bakışlarını bir an bile olsun benden ayırmadığını fark ettim. Bu bakışları tanıdıktı ama bu kez çok daha

farklıydı. Bana eskiden olduğu gibi değil, eskiden saklayamadığı o gizemli bakışını atıyordu.

"Nil," dediğimde önüne gelen saçını geriye attım; kumlar saçlarının arasına girmiş, yüzünün yarısını kaplamıştı. "Gitmeyeceğini söyle bana, bunu bekliyorum." Başımla arka tarafı, çadırların olduğu kısmı işaret ettim. "Bak, orada bir ailen var, kardeşlerin, orada bir hayat var. Sen gidersen yarım kalınacak." Başımı salladım. "Yarım kalacağım ve..."

Derin bir nefesin ardından bir anda dudaklarımda o dudaklarını yine hissettim, ardından bir anda altımdan kaydı, sırtımı sertçe kumlara yasladı ve bacaklarını iki yana açarak üzerime yerleşti. Bir eli çenemi kavrarken, diğer eli kalbimin üzerine doğru gitti.

Hayatımda aldığım en güzel öpücüktü; yaşadığım nadir güzel anlardan biriydi ve o benim şansımdı.

Kalbimin üzerindeki eli gömleğimden içeriye girdiğinde parmaklarının göğüs kafesimin üzerinde takılı kaldığını fark ettim, izlerimden birkaçı eline çarptı ve öpüşü duraksadı. Bu duraksayış, beni de durakssattı. Ellerini çektiğinde belinden kavrayıp onu kendime çektim.

Bir dalga sertçe bize çarptığında neredeyse suyun içindeydik, ıslanıyorduk, soğuğu hissedebiliyorduk ama bütün bunlar umurumda bile değildi. Tek istediğim o an, orada doyasıya, öpemediğim zamanlar için öpmekti.

Geriye çekildiğinde alnını alnıma yasladı, gözleri kapalıydı. "Ben bir rüya gördüm iki gün önce," dedi fısıldayarak. Gözlerini hâlâ açmamıştı. "Başka bir hayatın içinde değildik ama o rehabilitasyon merkezindeydik yine seninle. Vedalaştığımız günü hatırlıyor musun?" Gözlerini açtı, elleri göğüs kafesimin üzerine yeniden baskı uyguladı. "O gün sen değil, ben gidiyordum, geride kalan sendin ve bana gitme demedin, ben de gittim." Omzunu kaldırıp indirdi. "Bu kadar. Bir anlamı yoktu ama aklıma başka bir soru getirdi bu rüya." Gözlerimin içine baktı, gözümün altındaki çarpı dövmesine, sonra derin bir nefes verdi. "Ben o gün sana gitme deseydim yine de gider miydin?" Dudaklarım aralandı. "Bunun rehabilitasyon merkezinden gitmen olmadığını çok iyi biliyorsun, Koza. Kendinden gitmekten söz ediyorum. Ben sana bu cümleyi kursaydım bütün bunlar engellenir miydi?"

"Sence?" diye sordum merakla.

"Bilmiyorum," dedi net bir sesle. "Ben yaşananlardan sonra kendimde hangi hakla bu gücü bulabildiğimi bilmiyorum ama sanki o gün

seni engelleyebilecek tek kişi benmişim gibi geliyor. Bu suçlu hissettiriyor ama gitme deseydim ve kalsaydın belki de bütün bunlar yaşanmayacaktı. Sen gittin, değiştin, her şey değişti."

Sorduğu soruyu çok uzun bir süre düşündüm ve düşünürken yüzümü dikkatlice inceledi. O zamanlar beni engelleyebilecek ilk kişi annemdi, ikinci kişi ise Nil'di; ikisi de bunun farkında değildi ama sorduğu soruya cevabımı daha şimdiden görebiliyordum.

Gitmezdim çünkü Nil hiçbir zaman bana kal dememişti. O zamana kadar kimse bana iyi bir insan olma şansı vermemişti, başka bir yolun varlığından bahsetmemişti, ikna edememişti. Kötülükse her kelimesiyle ezberlerdim ama iyiliği öğretmenin bir yolunu bulsaydı o rehabilitasyon merkezindeyken ben gitmezdim.

Fakat bu yanıt onu büyük bir karanlığa sürüklerdi ve onun için yalan söylemekten bir an bile çekinmezdim.

Yüzünü ellerimin arasına aldığımda, "Giderdim, Nil," dedim hiç çekinmeden. "Beni kimse engelleyemezdi. Kan kaybından ölmek üzereydim gibi düşün ve sen o kan değildin, beni kimse engelleyemezdi." *Hayır, Nil, aslında sen o kandın, elimi tutsan gitmezdim çünkü şimdi anlıyorum, sana dokunduğumda inanç ve sevgi var.*

Derin bir nefes verdiğinde gözleri uzun bir süre beni inceledi. Kalp atışlarını tam kalbimin üzerinde hissediyordum. "Hayatımda senden başka hiçbir erkeği bu kadar istemedim," dedi dürüstçe ve artık benim de kalbim atıyordu. "Bir tek seni öpmenin, sana dokunmanın hayalini kurdum; geriye kalanların hiçbiri umurumda bile olmadı." Cesurdu, dürüsttü; her zaman benden daha fazlasıydı. "Ve en çok sana kırıldım, sen parçaladın, sen yok ettin. Söylesene, bu his nasıl geçer?"

"Geçer," dedim başımı sallayarak. "Çünkü Nil, sana daha önce de söyledim, sen benim şansımsın. Bu şans, öylesine bir şans değil." Yüzüne yaklaşıp alnından öptüm, ardından burnunun ucundan ve yanağından, çenesinden. Derin bir nefes verdiğinde elim saçlarının arasına karıştı ve belinden daha fazla tutup onu kendime bastırdım. "Kollarımın arasında saatlerce kaybolman için hayatımdan seneler verebilirim," dedim dürüstçe. "Ama her şeyden önce, hayatımdan sana da seneler verebilirim yaşaman için, anlıyor musun?" Dudağından öptüm, tadını alarak, birkaç saniyeden sonra geri çekildim, ardından bir kez daha öptüm. "Geçer," dedim yeniden. "Geçmeli. Geçsin. Bana bu cümleleri senden başka kimse söyletemez, Nil."

Onu isteyen tarafıma karşı koymak imkânsızdı. Nerede olursak olalım fark etmiyordu, onu istiyordum çünkü bir ateş vardı, vücudumda sönüp duran o ateşlerden değildi, tam içimdeydi. Ben onunla önümüzdeki bütün gecelerde de hatta gündüzlerde de birlikte olsam geçmeyecek bir ateş gibiydi. Kollarımda varlığını bilmek bile o ateşi alevlendirmeye yetiyordu.

"Peki ya kaybedilenler?" diye sordu kısık sesle.

"İyileştiririm," dedim.

"Hayaller?" diye sordu bu kez.

"Çaresizliğin içinde olmadığı her hayalini gerçekleştiririm bundan sonra."

"Artık hayal kuramıyorum, Koza," dediğinde canımın yandığını hissettim ama belli etmedim.

"O halde hayal kurman için sana her akşam masallar okurum," dedim gülümseyerek. "Bakma öyle, masallar hayal gücünü çalıştırıyor, Nil. *Peter Pan*'i okuduğumdan beri rüyalarım bile güzelleşti. Seninle beraber o masalları okurum, hayal kurarsın."

Gülümsemesini beklemiyordum ama gülümsedi, sonra gözlerine acının oturduğunu gördüm, öyle bir acıydı ki hem benim hem kendisi içindi. "Bir masal kahramanı yaratırsın belki," dedi sakin bir sesle. "Adı Işık Sarca olsun."

"Ölümsüz," diyerek başımı salladım.

"Savaşçı," diyerek katıldı.

"İnatçı."

"Kibirli."

"Büyücü," diyerek güldüm.

"Büyücü." Onaylayıp kısa bir süre düşündükten sonra, "Çocuğu olmayan annelere çocuk veren bir büyücü olsun mu?" diye sordu ve o an sesinin titrediğini fark ettim.

"Olsun," dedim fakat içimdeki o boşluk Nil gibi bende de geçmeyecekti. "Hatta kendisinin de yeşil gözlü, güzel bir kızı..." Sustum, devam etmek istemedim, ardından onu kendime çekip göğsüme yasladım. Bakışlarım bulutlara kaydığında devam edemediğimin farkındaydı ama ne geleceğini biliyordu.

Geçer diyordum, geçecek ya da geçmeli ama nasıl olacaktı, ben de bilmiyordum.

"Sanırım bununla yaşamaya alıştım," dedi, burnunu çekti, ağlamamak için direniyordu, farkındaydım. "Bu acıyla yaşamaya çalıştım, bu acının en büyük nedeninin kollarındayım, alıştığım biraz da buradan belli." Burnunu bir kez daha çekti. "Ama Koza, alışmak acıtmadığı anlamına gelmiyor. Söylesene, her kız çocuğu gördüğümde bu kalbimdeki acı nasıl geçecek?" Eli kumların arasına girdi. "Her şeyi düşündüm, elbette bu dünyada bize ihtiyaç duyan birçok kimsesiz çocuk olduğunun da bilincindeyim. O çocuklardan birini yanıma almayı bile düşündüm ama bu acı, çok başka bir acı. Yoksa düşünsene, Bartu gibi sokağa bırakılan kaç bebek vardır, kim bilir? Birinin kaderini Bartu'dan daha farklı çizmek aslında benim de ellerimde." Yeniden ağlamaya başladı. "Fakat işte, o hayali o kadar sevdim ki sanki canlı bir bebeği kaybettim, kendi bebeğimi. Mezarı yok ama öldü işte."

Başını kaldırıp bana baktı ve ellerini yüzüme yerleştirip gözlerimi silene kadar ağladığımın farkında değildim. "Benim de imtihanım bu demek ki," dedi. "Mezarlıklar, mezarlıkların başında o mezarlardan sorumlu sen ve benim sana olan bağlılığım." Başını iki yana salladı. "İstediğin kadar gözünün altına o çarpı dövmesini at, ben seni o hapishanede gördüğümde de bu adamı hissetmiştim ve maalesef, ne olursa olsun, yine görüyorum, bunu yenemiyorum."

"Neyi yenemiyorsun?" diye sordum.

Ağlaya ağlaya, "Seni sevmeyi," dedi, itiraftı. Elini sertçe göğsüme vurdu. "Seni seviyorum," dedi nefret edermiş gibi. Bizim anlaşma dilimiz belki de buydu. "Seni seviyorum ve maalesef bunu yenemiyorum. Sana âşığım ve maalesef geçecek gibi değil." Bir kez daha vurdu. "Aptalca bir şey bu, kendimden bile nefret etmeme neden oluyor ama geçmiyor."

"Nil..." dediğimde susturdu.

"Yaşarım," dedi. "Senden başkasıyla da yaşarım ki yaşadım da. Seviştim, öpüştüm, gezdim ama bu..."

Başımı salladığımda, "Biliyorum, Nil," dedim. "Benden başka biriyle de yaşarsın, çok da güzel yaşarsın, hepsinin de sülalesini sikeyim; biliyorum, benimle olduğundan daha mutlu da olursun belki ama hiçbir zaman bizim gibi olmaz." Başımı iki yana salladım. "Şans, kader, adı her neyse, sen ve ben, bu hayata beraber, yan yana olmak için geldik." Yavaşça doğrulduğumda bacaklarını iki yana açtı ve kucağıma tamamen oturdu. Kollarım beline dolandığında saçları yüzüme döküldü, elleri omuzlarıma tutundu. "Gitmeyeceğim, de. Gitmeyeceğini söyle,

kâbusum bitsin. Bencillik, biliyorum, hak etmiyorum, biliyorum ama gitmeyeceğim, de."

Daha fazla ağırlığını verdi, göğsünü göğsüme yasladı, vücutlarımız bir bütün oldu. Gözleri gözlerimde, dudakları bir nefes kadar uzağımda, "Gitmeyeceğim," diye fısıldadı, içinde birçok *gitmeyeceğim* barındırıyordu. "Gitmeyeceğim ve burada savaşmaya devam edeceğim."

Hayat sanki durdu, güneş gökyüzüne tırmanmaktan vazgeçti, dalgalar bile dondu kaldı sanki ve onun uçan saçlarından başka hareket eden bir şey sanki yoktu. Kazandığım en büyük ikinci zafer, Nil'in gitmeyişiydi.

Birinci zaferi, Helin bana ilk abi dediğinde hissetmiştim.

Eğer zafer sigaralarına küsmeseydim o an, Nil'in gözlerinin içine bakarken bunu yapar ve bir sigara yakardım.

"Fakat bir şartım var," dediğinde güneş yeniden yukarıya tırmanmaya başladı, dalgalar yeniden hareketlendi.

"Nedir o?"

"Lâl," dedi, ismini söylediği an kalbimde bir sızı oluştu. "Onu affetmek için savaş vereceksin sen de." Kaskatı kesildim. "Çünkü bu savaş, benim savaşımla aynı Koza. Duydun mu? Hiçbir fark yok." Kaşlarım çatıldığında, "Burada kalıyorsam bunda onun da çok büyük bir payı var," diyerek beni şaşırttı. "Çünkü o senin için savaştı, benimle senin için konuştu." Başını salladı. "Bir keresinde bizi oturttuğun o masayı yeniden kur, bu kez yedi kişi yine oturalım o masaya ve son kez hesaplaşalım, Koza. Eğer o masadan kalkan olursa zaten biz hiç aile olmamışız demektir ama eğer herkes o masada oturmaya devam ederse bunun adı affediş olsun. Sen ve Lâl için de geçerli bu."

HELİN GÜNEŞ

Kıpkırmızı bir odanın içindeydim ve bütün Sokak Nöbetçileri yerdeydi, hepsi ölmüştü.

Mutlu ile Işık el ele ölmüştü, ikisi de tam kalbinden vurulmuştu. Onların yanında Bartu vardı, can çekişiyordu ama ölmek üzereydi, ağzının kenarından kan akıyordu. O da kalbinden vurulmuştu ve bakışları yanında uzanan Lâl'in üzerindeydi. Yine ona bakıyor, onu korumak istiyordu.

Lâl'in vücudu bembeyazdı, gözleri açıktı, ilk ölenlerden olduğu belliydi. Kanı bile yerde kurumuştu; o da kalbinden vurulmuştu.

Lâl'in yanında Koza vardı. Yan dönmüştü, bakışları Lâl'in üzerindeydi fakat o sırtından bıçaklanmıştı. Bacakları hâlâ titrese de ölmek üzere olduğu, kaymaya başlayan gözlerinden belliydi. Bartu son nefesini verirken, o hâlâ direnmeye devam etti. Dudakları hareket etti, bir şeyler söylemek istedi ama bu imkânsızdı.

"Helin," diye fısıldayan bir ses duydum ve gözlerim Koza'nın yanına döndüğünde onu gördüm, Yankı'yı. Koza'nın hemen yanında, kanlar içindeydi; en son vurulan kişi olmalıydı ama en açık yara da ondaydı. Göğsünde oluk oluk kan. Bakışlarım ona döndü ama yanına gidemedim çünkü hareket edemiyordum. Bacaklarıma baktığımda zincirlendiğimi gördüm, ellerim de öyleydi. Bir sandalyedeydim, hareket dahi edemiyordum. Ağzımı kapatmışlardı, bağıramıyordum.

"Helin," dedi bir kez daha. Başımı iki yana sallayıp inliyordum, kalkmak istedim ama bu imkânsızdı. Kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı, ailem karşımda katledilmiş şekilde duruyordu ve ben çaresizdim. "Helin," dedi yeniden Yankı. "Artık yalnızsın."

Son nefesini verip öldü; bütün kırmızı ışıklar söndü, ardından yeniden açıldığında artık sadece altı kişi yerde değildi, çocuklukları da ölüydü; benim çocukluğumla beraber.

"Bebeğim," diye fısıldayan sesini duyduğum an titreyerek uykumdan uyandım ve elim direkt Yankı'nın belime sarılan eline tutundu. "Hey, hey, hey," dedi, ardından yüzümü yüzüne çevirip gözümden akan yaşları sildi. "Sadece bir kâbustu, buradayım, gerçek hayattayız. Buradayım bebeğim, kendine gel."

Turkuaz gözlerine, dağınık saçlarına baktım, ardından elim direkt kalbinin üzerine gitti. Atışları avcumun içine dolduğunda onu kendime çekip sarıldım, sıkıca, hiç bırakmayacak kadar sıkıca. "Berbat bir kâbus gördüm," dedim hıçkırarak. "Hiç geçmeyecek mi bu kâbuslar?" Çadırın içi sıcacıktı, ter içinde kalmıştım, bu sıcaklık uyumadan önce saatlerce seviştiğimiz için de olabilirdi. "Çok yoruldum, artık kâbus görmek istemiyorum Yankı. Ne olur kurtar beni."

Yankı da bana sarıldı, çıplak göğüs kafesi ateş gibiydi, bana dokunduğunda daha fazla terlememe neden oldu. Elleri saçlarımı yavaşça okşadığında, "Ne gördün?" diye sordu. "Anlat bana. Anlat, onu imkânsız kılayım."

"Ölüm," dedim ağlayarak. "Çok fazla ölüm. Hepiniz ölmüştünüz. İlk Lâl ölmüştü, sonra Mutlu ve Işık, ardından Bartu. Koza can

çekişiyordu, sen de öyle. Çok kötüydü. Kanlar içindeydiniz." Dudakları saçlarıma dokundu ve sıcak bir öpücüğü saçlarıma bıraktı. "Artık güzel rüyalar görmek istiyorum, bitsin bu. Çok gerçekti." Geriye çekildiğimde gözleri gözlerimin içine tedirginlikle bakıyordu. "O adam hapishaneden kaçamaz, değil mi?" Bunu birinci soruşumdu, her seferinde de kaçamaz cevabını almıştım.

"Canım eşim, güzelim benim," dedi yüzümü okşarken. "Geçecek zamanla kâbuslar." Huzursuz bir nefes verdi. "Keşke senin yerine ben görsem o kâbusları, keşke senden bunları alsam."

"Sus," dediğimde onu omzundan itekledim ve tekrar yerime yattım. "Hâlâ bir şeyleri sırtlanmaya çalışıyorsun, deşeceğim karnını en sonunda."

Gülmeye başladığında yanıma uzandı ve arkadan bana sarılıp dudaklarını boynuma gömdü. İlk önce kulağımın arkasından, ardından hafifçe yan çevirip boynumdan, sonra nefes borumdan göğsüme indiğinde vücudumdaki ateş daha fazla yükselmeye başladı. "Deşsene," dedi dudaklarını sutyenimin altına dokundururken. "Çok hoşuma gidiyor senin şu asabi hallerin."

"Lanet olsun," diye mırıldandığımda sırtüstü döndüm ve dudaklarına daha fazla izin verdim. "Çok az uyuduk, yola çıkacağız ve..." Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı, ellerimi bir eliyle başımın tepesinde topladı, sonra diğer eliyle altımdaki şortuma uzandı. İnleyerek nefesimi verdiğimde şortumu çıkarması için izin verdim, bunu seviyordum. Onun bana dokunuşunu, parmaklarının tenimde bıraktığı etkiyi, nefesini, sesini, her şeyini seviyordum.

İlk seviştiğimizde olan Yankı zaman geçtikçe bana gerçek halini göstermişti. O gün hassas olabileceğimi ve belki de korkacağımı düşünerek aslında narin yaklaşmıştı fakat şimdi, her seviştiğimizde düzey artıyordu. Öyle ki dün gece çadırın içine bile sığamayacak duruma gelmiştik. Kucağındaydım, altındaydım, üstündeydim ve bazen başka şekillerde... Her seferinde ona biraz daha âşık oluyordum ve bir o kadar da bağlanıyordum.

Dün gece her zamankinden daha farklıydı. Bu kez dakikalarca dudaklarımı öpmüştü, vücudumu da öyle. Kıvrandıracak kadar yavaştı ama aklımı başımdan almıştı ve prezervatif kullanmak istememişti. Bilerek, bu kez ben söylemeden, kendi isteğiyle.

"Ama..." diyerek karşı çıkmıştım.

"Ama," demişti onaylar gibi. Onu hissetmeyi sevdiğim için karşı çıkmamıştım ve yine korunmasız seks yapmıştık.

Dudakları karnıma inerken bakışlarım çadırın üzerindeki minik pencereden gökyüzüne kaydı. Kasıklarıma ilerledi, nefesi için ömrümden her parçamı verirdim. "Yankı," diye fısıldadığımda dudaklarını kasıklarıma bastırdı.

"Hmm," dedi derinden gelen bir sesle. Kasık çizgimdeyken saçlarına dokundum, ardından yüzüne ve onu kendime çekmek istedim. Bunu anladığı an üzerime geldi; bacaklarımın arasına yerleştiğinde yüzünü kavrayıp o güzel suratını izledim.

Kâbuslarımın korkusunu yok edebilecek tek yüz, Yankı Sarca'nın yüzüydü.

"Dün korunmadık," dedim boğuk bir sesle. Kasıklarımda erkekliği vardı, baskı yapıyordu. Eskiden bu cümlenin ardından kasılırdı fakat bu kez dudaklarını çeneme dokundurdu.

"Evet," dedi karşılık olarak. "Ve bunu ben istedim."

"Gerçekten istiyor musun?"

Hemen cevap vermedi, bir süre düşündü, ardından eli yavaşça karnıma giderken kendisi de aşağıya doğru indi. Parmakları sanki orada bir bebek varmış gibi okşadığında kalbimin teklediğini hissettim. "Göğüs kafesimde bir yonca dövmesi var, Helin," dedi, ardından bunu bana kanıtlamak istermiş gibi dizlerinin üzerinde dövmesini gösterdi. "Bunun anlamı aile demek. Seninle ben beraber aile değiliz, birbirimizin ailesiyiz, sen benim eşimsin ama sen benim sadece eşim de değilsin, evimsin." Eli dövmeme gitti, aynı dövmeden bende de vardı. "Benim senden, senin benden başka bir yolumuz yok. Ben baba olmayı istiyor muyum?" diye sordu, ardından gözlerine umut doğdu. "İstiyorum ama seninle olacaksa evet, sen yoksan hayır. Sen varsan başka yapraklar da eklenir, sen yoksan bu yapraklar da solar."

Yutkunduğumda olduğum yerde doğruldum ve ben de dizlerimin üzerinde durup gözlerinin içine baktım. "Hâlâ korkuyorsun ama değil mi?" diye sordum.

"Korkuyorum," diyerek dürüstçe itiraf etti. "Ama sonra korkumun derecesini de ölçtüm. Biz seninle kırmızı ışıklı odayı aştık; saçlarını kestik, onu aştık; dizlerine kapandım, sen gittin, onu aştık; yalanları aştık; ihanetleri aştık hatta yeri geldi savaştık, onu aştık. Söylesene, bi baba olma korkusunu mu aşamayacağım?" Önüme gelen saçımı kulağımın

arkasına ittiğinde gülümsedi, yüzüme bakarken her zaman böyle gülümsüyordu. İçten, içi giderek. "Seninle her şeyi aşarım, seninle her şeyi isterim." Dişlerini göstererek güldü. "Yani şimdi bu adam, liderin olarak bir çocuk yapmasın mı senden?"

Dudaklarım aralandı, gözlerim irileşti, ardından sertçe ona vurduğumda gülmeye başladı, kahkahası çadırın içini doldurdu. "Kanım çekildi, inanılmaz," dedim sırtüstü düşerken. "Ürperdim, *liderin olarak*," ellerimi kollarıma sürttüm, "çok kötüyüm, sanırım kriz geçiriyorum."

Gülmeye devam ederken ellerimi başımın tepesine topladı. "Çocuğumuzun ilk söylediği kelime *lider* olsun diye her şeyi yapacağım," dedi. "Sonra sana gelip diyecek ki: *Liderin olarak süt vermeni istiyorum anne.*" Gülmeye başladığımda onun gülüşü bir anda kesildi ve ciddiyetle bana baktı. "Şaka değil bu arada," dedi, gülmeye devam ettim ama katılmadı. Birkaç saniye sonunda dudaklarım aralandığında gerçekten ciddiydi.

"Sanırım Koza haklı," dedim iri gözlerle. "Sen çocukları elli beş yaşında gibi büyüteceksin. Üç yaşındaki çocuk takım elbise giyip toplantılara katılacak."

"Koza'yı mahvedeceğim," dedi hırsla. "Gidip gelip bana senin beşiz çocuğun olduğundan bahsediyor. Öyle bir şey yok dediğimde de, 'Ben gidip Helin'e senin çocukları istemediğinden söz edeyim de gör,' diyerek tehdit ediyor." Gülmeye başladım yeniden. "Gülme," dedi. "Bu hikâyeye gerçekten inanıyor. Bana, 'Bir tanesinin adını Koza koy,' dedi, sonra da diyor ki: 'Okulda kelebek diye dalga geçerlerse dalga geçenlerin babalarını döveriz.'"

Daha yüksek sesle kahkaha attığımda, "Harika bir dayı olacak," dedim.

"Amca," diye düzeltti.

"Dayı," dedim yeniden.

"Amca," dedi.

"Dayı diyorsam dayı," diye çıkıştığımda kaşlarım çatıldı. "Ben ne diyorsam o."

"Peki, dayı," diyerek beni onayladı. "Öyle olsun."

Çenemi kaldırıp zafer kazanmış bir ifadeyle ona bakarken gözlerini kısıp beni inceledi. "Yankı," dedim merakla. "Bir şeyi çok merak ediyorum, sorabilir miyim?"

Çenemi parmaklarıyla tutup, "Sorabilir miyim diyen o dilini," dedi kanı kaynamış bir şekilde. "Sor."

"Başka bir hayatı düşündük," dedim heyecanla. "Fakat başka bir hayat değil de beraber büyüseydik sence yine böyle olabilir miydik?" Hazırlıksız yakalandığı için kaskatı kesildi. "Yani şöyle: Sen Koza'yla düşman olmasaydın, Koza bir şekilde beni yanınıza getirseydi, yedi çocuk beraber büyüseydik sence yine bana âşık olur muydun?"

Yankı derin bir nefes verip, "Başladı benim mesai," dedi, ardından kolundaki saate baktı. "Sabahın beş buçuğu," dedi. "Ve sen bunu mu merak ediyorsun?"

"Söyle," dedim kaşlarımı çatıp. "Âşık olur muydun, olmaz mıydın?"

Kaşları çatılırken elini kumral saçlarına daldırdı, ardından yanıma sırtüstü kendini bıraktı. Bakışları çadırın tavanındaki minik pencereye odaklandığında, "Ben sana âşık olurdum," dedi dürüstçe. "Ama sen bana olmazdın."

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye mırıldandım.

"Ben sana tüm varlığınla âşık oldum, her şeyinle çünkü sen âşık olunabilecek bir kadınsın ama sen eğer acıların olmasaydı asla bana âşık olmazdın." Daha fazla şaşırdım. "Öyle bakma, kastettiğim çok farklı. Bütün bunların dışında bak bana, anlamadığını düşün. Bir adam; içine kapanık, asla konuşmuyor, robot gibi hareket ediyor, gülümsemek bir yana dursun, öylece yaşayıp gidiyor. Hisleri var ama kapalı. Acı çekse bile sesi çıkmıyor. Bir keresinde bir kadın bana..." Öfkeyle nefesimi verdim. "Hayır, öylesine hoşlandığım bir kızdı işte lisede ama bana, 'Tanıdıkça insan senden nefret ediyor,' demişti. Onu suçlamıyorum ama eğer o kadar acı çekmeseydin beni anlamazdın, beni anlamasaydın âşık olacağın hiçbir parçam kalmazdı."

Direkt karşı gelmek istemedim ama söylediklerinden tek bir anlam çıkıyordu. "Yani ben de mi sana robot gibi davranırdım? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Yan dönüp yüzümü okşadı. "Öyle, Helin," dedi sesinde hüzün vardı. "Çünkü bunu itiraf etmek çok zor olsa da seni bana bağlayan, o acılar oldu." Kendimi çok kötü hissetmiştim, direnmek istiyordum ama haklı olma ihtimali beni mahvediyordu. "Ve zaten öyle bir hayatımız olsaydı yine beraber büyüyemezdik, ben bir süreden sonra uzaklaşırdım. Sen bu aileye dahil olmadan önce ben zaten Sokak Nöbetçileri'nde sadece bir robottum; bağım bile tek taraflıydı, kimse bana o kadar da bağlı değildi çünkü ben daima yalnızdım. Sonra sen geldin, kalp attı. Sen geldin, aile olduk. Ne güzel geldin, bir tur daha hayatımızı katletsene."

Güldüm ama cümlelerinin ağırlığını aşamıyordum, bir şeyler söylemek için dudaklarım aralandığında yastığımızın altındaki telefon titredi.

Yankı gözlerini devirip telefona uzandığında ekrana bakıp derin bir nefes verdi, ardından açıp telefonu hoparlöre aldı. "Ne var Mutlu?"

"Ulan çadırın ışığını kapatın, gölgelerinizi üst üste alt alta görmek zorunda mıyım ben?" dediğinde Yankı, "Siktir," diye fısıldadı, ardından uzanıp ışığı kapattı. "Boks maçı izler gibi saatlerdir sizi izliyorum; bir ara bütünleştiniz, aklım gitti korkudan. Yedin sandım Helin'i."

"Uyusana oğlum," dedi Yankı hırsla. "Bizi mi dikizliyorsun?"

"Su uyur, ben uyumam, dostum," dedi Mutlu. "Sevişme dedektörü gibiyimdir; kokusunu aldım mı, kurtarabilene aşk olsun." Daha kısık sesle fısıldadı. "Host Bey yanımda uyuyor, sarılıyor ve gülümsüyor. Abarttı, bana âşık oldu bu."

"Nerden anladın âşık olduğunu?" dedim merakla.

"'Mutlucuğum,' dedi bana, âşık olmayan insan –cim/cum eki katmaz." Yankı'yla birbirimize baktık. "Bir de uyumadan önce, 'İyi geceler yavrum,' dedi, siz söyleyin, âşık olmayan yavrum der mi ya?"

"Abartıyorsun gibi geldi," dedim kendimi tutamayıp. "Yani bunları söylemek..."

"Kıskanıyorsun," dedi duymazlıktan gelerek. "Âşık olmayan kimse iyi geceler demez, âşık olmasa gecelerimin iyiliğini neden umursasın?" Şaşkınlıkla gözlerim açıldı, Yankı bile cevap veremedi. "Haksız değilim, kabul edin."

"Mutlu," dedi Yankı gözlerini devirerek, o sırada Bartu'dan mesaj geldi; ortak gruba gelen mesaj benim telefonuma da ulaşmıştı. Bu saatte hepimizin uyanık olması trajikomikti.

Yankı ekranı aşağı kaydırdığında başımı kaldırıp ben de baktım, tam o esnada Mutlu telefonu kapattı.

Sokak Nöbetçileri beybeğim grubu.

Bu grubu Mutlu kurmuştu, durmadan o konuşurdu ve grup simgesi hepimizin toplu bir fotoğrafıydı fakat bir fark vardı: Mutlu hepimizin yüzüne bir emoji eklemişti, Bartu kendisinde domuz var diye onu saatlerce silkelemişti. Bende geyik vardı; "Narin kızım" demişti. Işık'ın yüzüne şeytan koymuştu; Koza'ya kelebek, Yankı'ya patates, Lâl'e asık bir surat, kendisine ise kral.

Son mesaj Koza'dan gelmişti; Mutlu'nun attığı Koza'nın sarı baksırlarını yanıtlayıp, "Hediye ulan hediye!" diye çıkışmıştı.

Işık ise sadece gülücük atmıştı.

Bartu Sarça:

Çabuk dışarıya bakın, çabuk! Hemen! Uyanık olmak zorundasınız.

Mutlu Sarça:

Eğer çırılçıplak bir şekilde dalgaların ortasında beni izliyorsan bu beni heyecanlandırır.

Bartu Sarça:

Geri zekâlı yürü git, yanındakiyle ilgilen.

Mutlu Sarça:

Sen bana varmayınca ben de Host Bey'e vardım ama çıplaksan geliyorum; hem Host Bey'e kendimi ağırdan satıyorum.

Bartu Sarça:

Bok ağırdan satıyorsun, dün, "Bal olmadığına emin misin? Bal gibi kokuyorsun da," diyordun.

Mutlu Sarça:

Bal güzel kokuyor deseydim haklıydın ama bal gibi kokuyorsun demek bir övgü değil.

Bartu Sarça:

Ne

Ha...

Siktir git, mal oldum.

Lâl Sarça:

Bartu heyecanla dışarıya bakıyor, uykumdan uyandırdı. Birisi ne olduğunu söylesin, ona göre kalkacağım.

Yankı kaşlarını çattı, göz göze geldik. "Neyi bekliyoruz?" dediğimde üzerimdeki çarşafı atıp Yankı'nın köşedeki tişörtünü üzerime geçirdim, ardından gözlerimi ovuşturup çadırın fermuarını sessizce açtım, sonra kafamı çıkarıp dışarıya baktım.

Havanın aydınlanmaya başladığını gördüm; sonra denizin o güzel görüntüsünü, iyot kokusunu, ardından onları: Işık ve Koza'yı. Kıyıda, dalgaların yanında uzanıyorlardı ve sırılsıklam olmuşlardı. Koza, Işık'a sıkıca sarılmıştı, derin bir konuşmanın içindelerdi.

"Siktir," diye fısıldadığımda Yankı da yanımdan başını eğip baktı, ardından yan çadırdaki Bartu'yla göz göze geldik, Bartu'nun arkasından Lâl de çıkageldi. En son Mutlu kafasını çıkardığında beşimiz o kadar komik görünüyorduk ki gülmemek için kendimi zor tuttum, bir yandan da şaşkınlık içindeydim.

"Siktir," dedi Mutlu da aynı benim gibi. "İkizimi mi boğuyor o?"

"Kes sesini," dedi Yankı ters bir bakış atıp. "Sevişmenin kokusunu alırmış, bir bizimkinin kokusunu alıyor o burnun."

"Oğlum, uyandım," dedi Bartu heyecanla. "Dedim bi temiz hava alayım, hani zenginler sabah erkenden uyanır, kahvesini yudumlarken güneşi izler ya, onu yaşamak istedim fakat ne göreyim, amına koyayım?" Çenesiyle Koza ile Işık'ı işaret etti. "Dalga sert çarptı harbi."

Lâl gülümseyerek o tarafa bakarken, "Bence bakmayalım," dedim ama beşimiz de solucan deliğinden fırlamış gibi onlardan gözlerimizi alamıyorduk. "Bu çok ayıp," dedim daha dikkatli bakarak. "Yani özel bir an." Başımı kaldırıp Yankı'ya baktım. "Acaba ne konuşuyorlar?"

"Dalgaların ortasında ama," dedi Mutlu hırsla. "Sokak Nöbetçileri'nde olanlar için normal bir mekân imkânsız galiba ya," diyerek bize gönderme yaptı. "Yok efendim, olmuyor. Yatak yasak gibi; dalga, mutfak, kapı, tablo..." Işık bir anda Koza'yı çevirip altına aldığında Mutlu gözlerini kocaman açtı. "Bu kez de Işık onu boğuyor."

"Bence artık bakmayalım," dedi Yankı ama benden daha dikkatli izliyordu. "Herkes içeriye geçsin."

Lâl ellerini yüzüne yerleştirip, dirseklerini yere yasladı. Yüzündeki gülümseme öyle keyifli bir hale bürünmüştü ki heyecanını hissedebiliyordum, bu çok tuhaftı. Ardından hızlıca içeriye geçti, sonra geri çıktığında Koza ve Işık'ın fotoğrafını çekti. Dişlerini göstererek gülümsediğinde, çektiği fotoğrafı kaldırıp Bartu'ya gösterdi. Bartu onayladığında kamerayı bize çevirdi, sonra o halimizi de fotoğrafladı.

Dünyanın hem en anlamlı hem de en eğlenceli fotoğrafı o an ortaya çıkmıştı.

"Mutlu, sen çok değiştin," dedi Bartu ona bakarak. "Normalde üstünü başını yırtarak suya atlaman gerekiyordu ama sakince izliyorsun."

"Maalesef, bunu asla kabullenemeyerek ve tahammül de edemeyerek bir şey itiraf etmem gerekiyor ki Kelebek'i seviyorum," dedi. "Ve onun Işık'ı sevdiğinden de eminim." Ardından kaşlarını çatıp ikisine baktı. "Fakat sevişmeye başlarlarsa gidip üstlerine işerim, o kadarına da gerek yok."

Gülmeye başladığımda sesim yüksek çıktı, Yankı arkamdan ağzımı kapatıp gözlerini açtı. Lâl de bana katıldığında ikimiz birden gülüyorduk. Az önce berbat bir kâbus görmüştüm ama şimdi hepsi yaşıyordu,

buradaydı ve benimleydiler. Kimseye hiçbir şey olmamıştı ve olmayacaktı da.

"Günaydın," diyen Host Bey'in sesiyle bakışlarım o tarafa döndü. Mutlu'nun tepesinden başı çıktı, hepimize gülümseyerek baktı, hepimiz karşılık verdik, Bartu dışında.

"Ah," dedi Mutlu sırıtarak. "Doğdu güneşim." Bartu gözlerini devirdi, öyle bir kıskanıyordu ki Mutlu'yu asla paylaşamıyordu. "Nasılsın balpeteğim, çiçeğim, böceğim, biricik kırlangıcım, evimin direği..."

"Ağırdan almasa ne diyecekti acaba?" dedi Bartu bize.

"Kıskanmaktan vazgeç," dedim kaşlarımı çatıp. "O mutlu hissediyor."

"Günaydın ömrüm," dedi Mutlu bir kez daha, sonra bize bakıp, "Günaydın, dedi," diyerek hatırlatmada bulundu. Mutlu'ya göre günaydın demesi, âşık olduğu anlamına gelirdi.

Bakışlarım yeniden Koza ile Işık'a döndüğünde, Koza'nın yüzündeki o ifadeyi az çok seçebiliyordum. Heyecanlı, mutlu ve ilk defa bu kadar acısız. Abim ilk defa bu kadar huzurlu görünüyordu; onun huzurunu tam kalbimde hissettiğimde güneş artık daha parlaktı.

Çadırın içini telefon sesi doldurduğunda Yankı içeriye girdi, ardından geri çıktığında, "Sadık Orhan arıyor," dedi. "Bu saatte..."

Kalbimin üzerine bir ağırlık oturdu. "Aç hemen," dedim endişeyle, ardından bir kez daha Koza'nın olduğu tarafa baktım. Hayır, şu an onun bu huzurunu bozacak tek bir olay bile yaşanmamalıydı, bunu istemiyordum.

Yankı telefonu kulağına götürdüğü anda Sadık Orhan'ın bir şeyler dediğini işittim, Yankı'nın yüzünde korkunç bir ifade oluşmasını bekledim ama aksine gülümsedi ve gözlerimin içine umutla baktı. Ne oldu dermiş gibi başımı salladığımda Sadık Orhan'a, "Tamam," dedi. "Biz hemen geleceğiz, hemen." Telefonu kapattı, ardından o gülümsemesiyle, "Annen," dedi. "İlk defa birilerini soruyormuş, o birileri sizsiniz." Sonra düzeltti. "Sensin," dedi, "ve bir günlük."

Mutlu oldum fakat bir yandan da son derece mutsuzdum; heyecanlandım ama bir yandan da heyecanımın parçalandığında şahit oldum. Beni sormuştu, Koza'yı sormamıştı. Onu zaten soramazdı çünkü kendisini arkadaşım gibi tanıtmıştı ama günlüğü soruyordu, günlüğü sorması bile Koza'yı merak ettiğini gösterirdi.

"Yankı," dedim kalbim deli gibi çarparken. "Gidelim, ne olur gidelim." Bir anda kendimi tutamadım, çadırdan dışarıya fırlayıp, "Abi!"

diye seslendim. Ona abi demekte zorlanıyordum ama o an dudaklarımdan abi döküldü, bunu engelleyemedim.

Koza omzunun üzerinden bana baktığında, Işık önce benimle sonra hepimizle göz göze geldi. Gözlerinde yaşlar vardı ama solucan deliğinden fırlamış tiplerimizi görünce yaşları da unuttu. Hızla Koza'nın kucağından kalktığında elleriyle yüzünü silip, "Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu.

"Belgesel izliyoruz," dedi Bartu. "Köpekbalıklarının hikâyesi."

"He," dedi Mutlu ters bir sesle. "Televizyonda çıkan ucuz köpekbalığı filmleri gibi."

"Abi!" diye bağırdım bir kez daha.

Koza söylenerek oturduğu yerden kalktığında üzerindeki kumları silkeledi, sonra bana dönüp, "Deme deme," dedi ters bir sesle. "Hiç olmayacak zamanda karşı komşunun çatısına topun kaçmış gibi abi diye bağır."

Dudaklarımı büktüğümde, "Bir şey söyleyecektim..." dedim. "Önemliydi." Kollarımı önümde bağladım, ardından kırgınlıkla ona baktım. "Bozmak istemedim, bir anlık ben öyle..."

Koza kıyıdan bize doğru yürürken yüzümün asıldığını fark etti ve o an söylediğinden pişman olup, "Söyle abim," dedi merakla. "Söyle miniğim, güzelim, kızım, yavrum benim. Söyle güzel kardeşim, dinliyorum."

Her seferinde bana olan şefkatini duyduğumda, hissettiğimde ya da gördüğümde böyle hissetmemeliydim, sanki ailem bana kocaman sarılıyormuş gibi olmamalıydı, kalbime sıcaklık uğramamalıydı. Bu olmamalıydı.

Bana yaklaştıkça gözlerinin içinin kıpkırmızı olduğunu gördüm, ağlamıştı ya da tamamen uykusuzluktandı, bilemiyordum ama gerçekten huzursuz görünmüyordu.

"Annem," dedim yutkunarak. Adını duyduğu an yüzündeki o gülümseme silindi, bakışlarına korku oturdu. "Hayır, kötü bir şey değil. Annem ilk defa bizi sormuş, istiyormuş, günlükle beraber."

Koza şaşkın bir nefes verdi, ardından, "Annem," dedi heceleyerek. "Beni de mi sormuş?" Arkamda duran Yankı sessizliğini korurken, Koza'nın arkasındaki Işık ise sadece dinlemeyi tercih etti. "Helin," dedi heyecanla. "Beni hatırlamış mı? Sormuş mu? Beni de mi istiyormuş?"

Öyle büyük bir umutla bakıyordu ki dünyanın en dürüst insanı bile gelse, o an bu umudu kıramazdı, biliyordum.

"Evet," dedim yalan söyleyerek. Ben bunu söyler söylemez Yankı'nın hareketlenip diğerlerine gideceğimizi söylediğini duydum. Yalan söylememden hoşlanmadı. "Bunu kaçırmamamız gerekiyor."

"Evet," deyip sola doğru yürüdü, sonra sağa, ardından arkasını dönünce Işık'ı gördü. "Duydun mu?" dedi ona. "Beni sormuş, Nil." Gülüşünü duyabildim, sonra koşarak çadırına gitti.

Arkasından acıyla bakarken, Işık bana doğru yaklaştı, direkt anlamıştı. "Yapmamalıydın," dedi. "Umutlanacak."

"Annem onu kabullenecek," dedim başımı sallayarak. "Ve ben onun kalbini kıramıyorum, bu şekilde kıramam." Koza ileride hızla çadırındaki eşyaları topluyordu. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Işık başını iki yana sallarken Lâl koluma dokundu, ona baktığımda sanki bana hak veriyormuş gibi gözlerini açıp kapattı.

Dakikalar sonra çadırlar toplanıp karavana yerleştiğinde herkes yerlerini almıştı; geriye sadece Lâl'le ikimiz kalmıştık, çantalarımıza eşyalarımızı tıkıştırıyorduk. Aramızdaki sessizlik sürüyordu ama az önce hariç, Lâl'in yine kafasında karanlık bulutların uçuştuğunu anlayabiliyordum.

En sonunda omzuma dokundu ve bakışlarımın ona dönmesini sağladı. Ellerini kaldırıp hızla, *"Sana hemen bir şey sormam gerekiyor,"* dedi, elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki cümlelerini iki kez tekrar etmek zorunda kalmıştı. Onaylayarak başımı salladığımda tereddüde düştü, ardından, *"Kırmızı ışık korkunu nasıl yendin?"* diye sordu. *"Kırmızı ışıklardan korkarak mı yoksa o ışıkların altında kalarak mı?"*

Duraksadığımda amacını çözemedim ama bana büyük bir merakla bakarken cevap beklermiş gibi ellerini hareket ettirdi. Karavandaki birkaç kişi bize seslendi. "O ışıklara direnerek," diye cevap verdim. "Korksam bile altında durarak hatta onu sevmeye çalışarak. Zaten korkan ben değil, çocukluğumdu. Bir süreden sonra o da alıştı, alıştırdım. Zordu ama başardım." Hayranlıkla bana baktı. "Neden sordun?"

"Peki hâlâ korkuyor musun?"

"Arada sırada," diyerek dürüst bir yanıt verdim. "Az önce bir kâbus gördüm, kâbusumda kırmızı ışıklar vardı, o korkuttu ama geçti."

"O ışıklar öldürecek olsa yine de direnir miydin?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden soruyorsun bunları?" Yine cevap beklermiş gibi ellerini hareket ettirdi. "Zaten öldürüyordu," dediğimde kalbimde derinlerdeki bir kesik sızladı. "Ben de öldürmesin diye direndim ve yaşıyorum."

Elini kaldırdı, duraksadı, gözlerinin dolduğunu gördüm, ardından, *"Peki benim gibi suskun olsan," dedi. "O kırmızı ışıkları yendikten sonra konuşabilir miydin sence? Ya da arındığını hissettin mi? Temizlendin mi? Artık iyi biri misin?"* Elimdeki çanta titremeye başladı. *"Geçti mi Helin?"*

"Beni korkutuyorsun," diye fısıldadım ardından ona yaklaşıp kolunu kavradım. "Ve bu halinden hiç hoşlanmadım, Lâl. Ne düşünüyorsun? Neler oluyor?"

"Bir bedel ödenecek," dedi parmaklarını sakince hareket ettirirken. *"O bedel için canımdan bile vazgeçerim."* Şaşkınlıkla ona baktığımda karşı çıkmak istedim ama hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gittiğinde gözlerinde ilk defa acımasız bir kadın görmüştüm ya da kararlı; belki de Lâl kararlıyken acımasız olanlardandı, bilinmez ama bir karar vermek üzereydi ve ben, her ne söylediysem o kararı vermesine destek olmuştum.

8.

DÜŞEŞ

LÂL SARCA

Dün gece hayatımın hem en mutlu hem de en mutsuz gecesiydi çünkü Bartu'yla yan yana uyumuştum. Biz küçüklüğümüzden beri defalarca yan yana uyuduk, yan yana uyandık, beraber ağladık, beraber gülümsedik fakat ilk kez bir adamın göğüs kafesine başımı koyduğumda huzurun ne olduğunu anlamıştım. Aslında bir adam da değildi, o Bartu Sarca'ydı. Defalarca kalbini kırdığım, onarmadığım, onarmak istediğimde başaramadığım, savaştığım, sevmeyi pek beceremediğim, sevdiğimde kaçmak istediğim ve belki de sevgisini hiç hak etmediğim Bartu Sarca'ydı.

Mutluydum çünkü bana çocukluğunun nadir güzel anılarından bahsetmişti ve ne yazık ki o anılarında bile ben vardım. Dedi ki ben göğüs kafesinde başımı yaslamışken: *Hatırlıyor musun Lâl? Tanışmamızın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra o zamanlar çok seviyorum diye tost yapmıştın, benim için.* Hayır, senin için değildi, o an senin için yapmak aklıma bile gelmedi, diyemediğimden sessiz kalmıştım. Aslında daima sessiz kalırdım ama o an başka bir sessizlikti.

Hatırlıyor musun, Lâl? dedi. *Bir gece beni, "Korkuyorum," diye uyandırmıştın, aslında sen de korktuğun zamanlar bana sığınmışsın ama haberim yokmuş.* Hayır, Bartu, o gün korktuğum sendin, senden korktuğum için uyandırdım çünkü kâbuslarımda babama dönüşüyordun diyemedim, yine sustum.

Belki de benim susmam gerekirdi, bu bana verilen bir ödüldü.

Hatırlıyor musun Lâl? dedi yine. *Biz küçükken senin için bir hediye almıştım, fotoğraf makinesiydi. İşte o fotoğraf makinesi, bu hayatta çalmadan sahip olduğum tek şeydi, Lâl. Ben onu çalışıp aldım, emek verilen her şey daha fazla kıymete biner diye mahalledeki kahvehanede çalıştım. Bir ay sonunda ikinci el o fotoğraf makinesini sana alıp odana bıraktım.*

Sustu, bu kez susma sırası ondaydı.

Neden o fotoğraf makinesini hiç kullanmadın, Lâl? Sana verdiğimde mutlu oldun mu, göremedim ama onu hiç eline almadın. Aksine, Yanki'nin sana verdiği fotoğraf makinesiyle hep dolaştın. Kötü mü fotoğraf çekiyordu? Kıymetsiz miydi?

O fotoğraf makinesi bozuktu, diyemedim ama bozuktu. Önder'e götürüp verdim, diyemedim. Tamir edecekti ama etmedi, bir daha o fotoğraf makinesi elime ulaşmadı, diyemedim.

Biliyor musun, Lâl, dedi bu kez ve o mutlu dakikalar, mutsuzluğa dönüştü. *Ben o kahvehanede çalışırken dayak bile yedim ama çalışmaya devam ettim sana o fotoğraf makinesini almak için ve sen hiç kullanmadın. Küçükken benim fotoğraflarımı çekmekten kaçındın, benden kaçtın, bir süre nefretle baktın. Çirkin bir çocuk muydum? Utandığın için miydi? Neden, Lâl? Babana benzettiğin için mi? Neden Lâl?*

Söylesene, neden seninle bütün çocukluk fotoğraflarımızda birbirimizden kilometrelerce uzağız? Neden bana uzaktın?

Bir kolu hâlâ bana sarılıyordu, diğer eli saçlarımı okşuyordu ama dudaklarından acı dökülüyordu.

Çok düşündüm, dedi derin bir nefes verdikten sonra. *Seni neden sevdiğimi, sevmeye devam ettiğimi, neden bu kadar çabaladığımı, bir türlü vazgeçemediğimi ve sonra bir sonuca ulaştım. Sen bu hayattaki ilk güzel duygumdun ama seninle konuşmadığımız o zamanın içinde bunun sağlıklı olmadığını düşündüm ve başkalarıyla denedim.*

Rüya'yla denedim. Hayır, kötü biri değildi Lâl. Aksine iyi biriydi ama bana bir şey öğretti: O da olduğum halimle normal birinin beni kabul edemeyeceğiydi çünkü gördüm, o da küçükken sizin gibi benden utanıyordu. Arkadaşlarının yanına götürürse kaba üslubumdan çekineceğini söyledi, ailesiyle tanıştırırsa ailemin olmayışından, oturuşumdan, kalkışımdan, yürüyüşümden. Bazen bakışımdan. Hayır, o kötü biri değildi Lâl ama beni olduğum gibi sevemezdi.

Ve ben bir şeyi fark ettim: Seni sevdim ama seni sevmek zorunda kaldım çünkü o yaşımda senden başka kimseyi sevemezdim. Okuldayken sizden başka kimse benimle konuşmuyordu, kimse yanıma yaklaşmıyordu. Başkası yüzüme bakmıyordu ki göreyim. Haksız mıyım Lâl?

Cevap veremedim, sustum, suskunluğum gerçekten de bana bir ödüldü.

Düşündüm, normal bir adam olsaydım yine seni sever miydim, diye. Sözler acımasızdı. *Hayır, sevmezdim Lâl çünkü kendime değer verirdim, kendime verdiğim değerle seni sevmek mümkün değildi ama kimsesiz ve sokakta büyüyen bir adam olarak kendime değer vermeden önce, ilk önce geçtim, sana değer verdim, kendi değerimi unuttum.*

Bu cümleler sanki bir vazgeçişin cümleleriydi ama öyle olmadığını biliyordum çünkü hâlâ bana sarılıyordu, hâlâ saçlarımı okşuyordu.

Ve bunu kabullendim, dedi. *Kabullendiğimi de başka bir hayatı istemediğimi anladığımda fark ettim. Öyle bir sevgi ki sana duyduğum, başka bir hayatta seni sevmeyeceğimi bildiğimden o hayatı istemiyorum. Bir başkası bunun sağlıklı olmadığını dile getirebilir, kabul ediyorum, senin beni hak etmediğini bile söyleyebilir ama başka bir şeyi daha kabullendim. Bu hayatta herkes, herkesi eşit sevmez, aynı sevmez. Ben kabullendim, ben daha çok seviyorum seni fakat artık aklım başımda. Gidersen tutmam, sevmezsen zorlamam, yüzüme bakmazsan gözlerinin içine odaklanmam, tutmazsan elimi uzatmam.*

Ama sensiz de yaşayamam ve senin için bu hayatı yaşarım, seni sevmekten vazgeçmem.

İntihar ettiğimi bilmiyordu, bilmemesi can yakıcıydı.

İlk seni tercih ederim, ilk seni kurtarırım, ilk senin adını anarım. Yaptım da bunu, biz küçükken. Seni tercih ettim, Yankı'yı yok ettim.

Dakikalar sonra ilk kez başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde bir gülümseme oluştuğunda gözleri doluydu.

Kardeşinin mezarını bulduğunu biliyorum, dedi içten bir sesle. Karnıma bir ağırlık çöktü, kalbim hızlandı ve acıyla nefesimi verdim.

Biz küçüktük, dedi. *Önder benden yardım istedi ve konu, Yankı'yla ikinizdiniz. O zamanlar Önder sana olan sevgimi biliyor muydu, emin değildim ama dedi ki: "İkisinden birinin sırrını ver bana." Bir yemek masasındaydım, bana yemek yemeyi öğretiyordu. "İkisi de çok mutsuz görünüyor," demişti sizin için. Gerçekten de öyleydiniz. "Onları mutlu etmek istiyorum, Bartu. Onların buna ihtiyacı var. İkisinden birisini mutlu edecek bir şey ver bana."*

Gözlerim dolduğunda devamını biliyordum ama devamını bilmek, bütün hayatımızın mahvolduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

O gün Lâl, dedi, gözlerindeki inançla. *Ben seni seçtim, Yankı'yı görmezlikten geldim. Hüseyin'in mezarından söz ettim, yerini hatırlamadığından ve gitmeyi çok istediğinden. Aslında bunu bana da anlatmamıştın,*

Yankı'ya anlatırken dinlemiştim fakat bir görev edinip bunu Önder'e söyledim.

Önder çok mutlu oldu, dedi Bartu. *Saçlarımı sevdi, sanırım saçlarımı sevdiği ilk andı ve benim çok merhametli ve saf olduğumdan söz etti. Saflık bana çok yakışmaz ama o gün, ilk defa kendimi merhametli hissettim.*

Önder Sarca, bir çocuğun masumiyetinden yararlanarak başka bir çocuğun zaafını kullanmıştı. Aslında nasıl da basit bir denklemdi ama nasıl da büyük bir ağırlıktı. Eğer o gün Bartu bunu söylemeseydi Önder bana Hüseyin'i kullanamayacaktı, bana Hüseyin'i kullanmasaydı ben Koza'yı Önder'e vermeyecektim.

Her şey masumiyetle başlamıştı, Bartu'nun masumiyetiyle.

Ağlamaya başladığımda Bartu şaşkınlıkla bana baktı, sonra gözleri kocaman açıldı. O hâlâ Önder'i seviyor muydu, anlamıyordum ama büyük bir minnetle onu andığını görebiliyordum. *Ne olursa olsun o bizi kurtardı,* demişti bir keresinde bana. *Bir isim verdi bana, Lâl. Ona zarar veremeyiz.*

En büyük zararı Bartu'yu kullanarak vermişti ve bunun farkında değildi.

Yankı'ya mı ağlıyorsun, diye sordu endişeyle. *Eğer öyleyse bunu ona itiraf ettim birkaç yıl önce. Anlayış gösterdi, Lâl. Hiçbir şey söylemedi.* Ağlıyordum ve tek ağladığım masumiyetiydi, Önder'in onu kullanmasıydı ve sevgisiydi. Bu gözyaşları bir tek Bartu için akıyordu, ardından yaşadıklarımız için fakat Bartu bunun farkında bile değildi.

Çok sonra Yankı bunu anlamış mıydı? Önder'in Hüseyin'i kullandığını, Bartu'nun masumiyetini kullandığını? Bizi kullandığını?

Ağlamam şiddetlendi.

Neden ağlıyorsun, diye sordu endişeyle. Susmadım, ağlamaya devam ettim ve uzandığı yerden doğrulup yüzümü ellerinin arasına aldı. *Lâl, neden ağlıyorsun?* diye sordu yine ve gözlerine büyük bir keder oturdu. Bir başkası olsa hemen anlardı ama Bartu bazen öyle masum düşünüyordu ki birkaç dakika sonunda ne olduğunu anladı. Gözlerini kıstı, çenesi kasıldı, ardından *o mezarı bulamadı, değil mi,* diye sordu. *Ama o olaydan sonra sen ve Yankı gittiniz, bir süre dönmediniz. Ben o mezarı görmeye...*

Elimle ağzını kapattığımda sadece başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Hiçbir zaman Hüseyin'in mezarını bulamadım, o çok büyük bir oyundu ve bizim hayatımızı mahvetti diyemedim, sadece art arda

başımı iki yana salladım. Bunun bir oyun olduğunu bile anlamamıştı, sanıyordu ki Önder o mezarı aradı ama bulamadı.

Susmak gerçekten de bana büyük bir ödüldü, o an konuşsam parçalanırdık. Şu an ellerimi kaldırıp bir şeyler söylemeye mecalim yoktu ama konuşsaydım ağzımdan çıkanlarla büyük bir deprem etkisi olurdu. Bartu da bunun ağırlığını çok zor kaldırırdı.

Dudaklarım aralandı, gözleri dudaklarıma kaydı ve gerçekten bir şey söyleyeceğime inandı. Her seferinde böyle bakıyordu, aynı inanç vardı. Denedim, bir şeyler söylemeyi bekledim ama yapamıyordum. Ellerim uyuştu, kalbim hızlandı ama hiçbir şey söyleyemedim.

Herkes bir şekilde yaşadığını atlatabildi ya da atlatmak için bir yola girdi ama ben duvarlara annemin sus yazmasını aşamadım, silahları her gördüğümde korktum, Hüseyin'i gömdükten sonra o mezarının başında ebediyen sessizliğe gömüldüğüm anı unutamadım.

Bartu, elimi ağzından çekti, ardından *anladım*, dedi. *Anladım Lâl, o kötü birisi. O çok kötü birisi.*

Hayır, Bartu. Sadece o kadar da değil, yemin ederim değil. Konuşmak istiyorum, hiçbir şey diyemiyorum ama o kadar değil.

O evin içindeydim; Koza'nın esir tutulduğu, benim kek yapıp getirdiğim, anılarımızın olduğu ama bir o kadar da karanlığı paylaştığımız, geçenlerde Koza'yla yüzleştiğim o çatı katındaydım.

Hayatımın en mutlu ve en mutsuz gecesinin hemen ardından, hayatımı mahveden o adamın karşısındaydım: Önder Sarca'nın. Baş başaydık, hemen karşımda oturuyordu. Bir sandalyeye bağlıydı, ağzını da kapatmışlardı. Tıpkı benim gibi suskundu. Koza'nın ondan korkup gizlendiği o çatı katında şimdi Önder günlerce tek başına kalmıştı, susuzluktan gözlerinin altı morarmıştı, kendi idrarında yaşıyordu ama çenesi hâlâ havada, bana üstünlük taslayarak bakıyordu.

Yanki ve Koza onu burada çürümeye bırakmış olmalıydı ama benim istediğim son, kesinlikle bu değildi.

Ellerimi kaldırıp, "*Gözbebeğin geldi,*" dedim gülümseyerek. "*Seni kurtarmak için.*"

Gözlerini kıstı, eminim ki o bilindik gülümsemelerinden birini gönderiyordu ama o an ellerini ve bacaklarını bile açsam koşup kaçacak kuvveti yoktu. Koza buradayken biz vardık ama o yapayalnızdı.

Uzanıp ağzını açtım ve kurumuş, bembeyaz kesilen ağzıyla karşı karşıya geldim. Ölmek üzere gibiydi ya da rol yapıyordu, kestiremiyordum

ama zorlukla nefes alıyordu. Bir an, sadece bir an sanki beni tanımıyor. muş gibi baktı, aklının gittiği her halinden belli oluyordu ama birkaç dakika sonra gözlerine ışık doğdu, beni tanıdı.

"Lâl," dedi nefes nefese. "Geleceğini biliyordum, güzel kızım."

"*Elbette*," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "*Ben hep sana gelirim, Önder. Diğerleri beni gerçekten sevmez, sen seversin, öyle değil mi?*" Başı omzuma doğru düştü ve geri toparladı. "*Bak, tek başımayım çünkü diğerleri seni kurtaramaz ama ben kurtarırım.*" Çenesini kaldırmaya çalıştı. "*Çünkü söylediğin gibi Önder, ben en kötü kalplisiyim, öyle değil mi?*"

Gülümsemeye çalıştı ama zorlanıyordu. Öksürdü, ardından solda duran yarım su şişesine baktı. İşkence çektirir gibi onu en uzak noktaya koymuşlardı, belki de sürünerek ulaşmasını istemişlerdi ama o kadar bile gücü yoktu. Oturduğum yerden kalktım, su şişesini elime aldım, ardından ona doğru yürüdüm. Bakışlarına umut dolduğunda şişenin kapağını açıp karşısına yeniden oturdum.

"Sen her zaman diğerlerinden daha farklıydın," dedi ve artık bu cümlesinin nedenini anlıyordum. "Hiçbir zaman kendini gizlemedin, en gerçek sendin, Lâl."

Suskundum, adımı Lâl koymuştu. Hüseyin'i aramış, bulamamıştım; beni kandırmıştı. Bartu'nun iyi niyetini kullanmıştı, Koza'yı satmıştı, Yankı ile Işık'a işkenceler etmişti, Mutlu'nun kendinden daha fazla nefret etmesine neden olmuştu.

Suyu havaya kaldırdım, ardından ağzını açtığında geriye çekilip azar azar yere döktüm. Susuzluktan kurumuş dudakları yavaşça kapandı ve gözleri akan suya odaklandı, ardından öyle çaresizce şişeye uzanmaya çalıştı ki çırpınışları bir avuç su içindi.

Gülümsedim, gözleri yüzümdeki gülümsemeye döndü. Bunu beklemiyordu, beklemediği her halinden belliydi ve asıl acı olan da buydu. Onu gerçekten kurtarmaya geldiğimi düşünmüştü.

Şişenin içindeki su bittiğinde yere fırlattım, ardından ellerimi kaldırıp, "*Gerçekten,*" dedim. "*Seni kurtaracağıma mı inandın?*" Yüzüne öfke oturdu, sonra kırgınlık, ardından bir anda ağlamaya başladı. Şaşırmıştım çünkü onu asla ağlarken görmemiştim ama şimdi karşımda ağlıyordu.

"Ne olur," dedi yalvarır gibi. "Ne olur, kurtar beni." Gözlerinin içine baktım. "Sana isim verdim," dedi. "Sana aile verdim, seni yaşattım. Ölecektin, seni kurtardım."

"*Keşke ölseydim*," dedim kaşlarımı çatarak. "*Çünkü ölmeyi dilemek daha ağırdı.*"

"Ne olur," dedi sanki dediğimi anlamıyormuş gibi. "Sen beni kurtarırsın, bunu yaparsın. Söz veriyorum, karşınıza çıkmam, giderim. Hiçbirinizin yüzüne bakmam, bunu hak ediyorum."

Sesi yükseliyordu gücünün yettiği kadarıyla ve her ses yükselişinde çaresizliği kulağıma daha fazla doluyordu. "*Neden böyle yapıyorsun?*" dedim hesap sorar gibi. "*Küçükken merhametsizliğin en doğrusu olduğunu öğreten sen değil miydin?*" Kaskatı kesildi ve ağlaması durdu, acındırmak için yaptığını biliyordum ama bu rolü hemen keseceğini düşünmemiştim. "*Söyle*," dedim acıyla. "*Seneler sonra karşıma geçip en vicdansız çocuğunun ben olduğumu söyleyen sen değil miydin?*" Elim belime gitmeden önce çenemi kaldırdım. "*Şimdi sana merhamet etmemi mi istiyorsun? Unuttun mu Önder? En merhametsiz çocuğun benim. Kendi düşmanını kendin yarattın, o silahın şarjörünü sen doldurdun. İşte şimdi tam karşındayım.*"

Gözleri bir bana, bir kapıya döndü, sonra ne yapacağını bilemeyip çırpınmaya başladı. Biliyordu, beni en iyi o tanıyordu çünkü diğerlerine birini öldürmelerini söylediği zaman iki kez düşünürlerdi ama ben vicdansızdım, öldürebilirdim, biri ölürken gözümü bile kırpmazdım. Korkum olmazdı, merhamet zor uğrardı. *Sen en kötüsüsün*, derdi küçükken. *Senden korkulur, Lâl.*

Belimden yavaşça bir silah çıkardığımda gözleri ona kaydı ve daha büyük bir şaşkınlık yaşadı. Biliyordu, ben silahlardan korkardım ve zorunlu kalmadıkça silah kullanmazdım. En son bir silahla kendimi vurmuştum, tetiği çekmek bana düşmüştü, bu bir intihardı.

Başını iki yana salladığında sandalyede çırpınmaya devam etti. Gözlerinde öyle bir korku vardı ki ölümden daha çok benim yapacaklarımdan korkuyor gibiydi.

Silahın içindeki kurşunları boşalttım, yere düştüler ve bir tanesini elime aldım. Küçük tabancanın şarjör kısmına bir tane kurşun koydum, ardından hızlıca çevirip kapattığımda yeniden ona baktım, ne yapacağımı anlamıştı.

Rus ruleti.

Babam gibi, babamın karşımdaki ölümü gibi. Ellerim terliyordu, kendimi yine o evin içinde hissediyordum ama artık pek de korkacak bir şeyim yoktu çünkü Hüseyin de yoktu. Benim de korumak zorunda kaldığım kimse yoktu.

Babam oradaydı, bir poşet uyuşturucu için Rus ruleti oynuyor, kapının ardındaki çocuklarını düşünmüyordu bile. Kız kardeşim Helin'in cümleleri zihnime doldu, o çoğu zaman haklı çıkardı ve yine bu olacaktı. Kırmızı ışıklardan korkardı önceden ama şimdi direnerek yendiğini söylüyordu. Savaşmıştı; belki her kırmızı ışık gördüğünde elim silaha değdiğinde ölmeyi dilediğim gibi bunu istemişti ama sonucunda yenmişti.

Ve zafer, onu değiştirmişti.

Şimdi elimde bir silah vardı, Rus ruleti oynayacaktım; belki ben de değişirdim. Belki yaşadığım en kötü deneyimin üzerine gidersem sonucunda onu yenerdim ve konuşabilirdim.

Konuşabilir miydim?

Artık konuşmak istiyordum.

Silahı kucağıma koyduğumda Önder öyle derin nefesler veriyordu ki bu kez gözleri rol yaptığından değil gerçekten korkudan doldu. "*Kumarı ve tercihleri seviyorsun,*" dedim Önder'e. "*Ve bizimle durmadan kumar oynadın ama biliyorum, Önder. Çektirilen hiçbir işkence seni mahvedemez ama bir kumar masasına oturtulmak seni korkutuyor.*" Başını art arda iki yana sallamaya başladı. "*Farkında değilim mi sanıyorsun? Sana en yakın olan kişi bendim, en iyi ben gördüm. Bir tavla bile oynamazsın, kumardan nefret edersin.*" Bağırmaya başladı ama ciddiye almadım. "*Çünkü sen de küçükken bir tercihle satıldın, Önder. Öyle değil mi?*" Soluğu kesildi, sandalyesinde sarsılmaya başladı, ayakları çırpındı ama kurtuluşu imkânsızdı. "*Hatırlasana, bunu bir tek bana anlattın.*"

"Öyle bir şey yok," dedi yüksek sesle. "Yok. Olmadı." Duvarlara baktı, ardından gür sesle bağırdı. "İmdat! Kurtarın beni!" Çenesiyle beni işaret etti. "Bunun sonunda sen de ölebilirsin, o kurşun sana da isabet edebilir!" Olduğu yerde zıplamaya başladı. "Bırak beni!" Yeniden ağlamaya başladı ama bu kez gerçekti, bağıra bağıra ağlamaya başladı. "İmdat! İmdat!"

Gülmeye başladığımda başımı omzuma yatırdım. "*Belki ben ölürüm,*" dedim başımı sallayarak. "*Ama bu senin yaşadığın korkuyu geçirmeyecek. 'Bu bir kumar,' demiştin, bana Önder,*" dedim onu işaret ederek. "*Bu bir kumar. Ya sen öleceksin ya da ben öleceğim fakat sonucunda bir bedel ödenecek.*"

"Hayır," diye fısıldadı bağırmaktan kısılan sesiyle, ardından yalvarmaya başladı. "Ne olur," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Yapma bunu bana."

"*Bu yüzden gözbebeğindim*," dedim ağlamalarını umursamayıp. "*Çünkü kaderimiz benziyordu.*"

"Hayır." Başını önüne eğdi.

"*Belki ben öleceğim*," dedim net bir sesle. "*Ama bu işin sonunda ben ölsem bile sen yaşamaya devam edemeyeceksin.*"

"Hayır," dedi yine ve zaaflarımı kullandı. "Bartu'yu düşün, sana bir şey olursa onun nasıl yaşayacağını düşün."

Yutkundum ve avuçlarım daha fazla terledi ama bunu ona yansıtmak bile istemedim. Elime yeniden silahı aldığımda şakağıma dayadım, gözlerinin içine bakarak kilidi açtım, gözlerimi kapattım ve tetiğe bastım.

Tık. *Birinci karavana.*

Silahı ona çevirip şakağına yasladım, ağlamaya devam etti, gözlerini kapattı ve dudaklarını oynatarak dualar etti. Sanki o duaları kabul olacakmış gibi. Kilidi açtım. "Lütfen," diye yalvardı, umursamadım ve tetiğe bastım.

Tık. *İkinci karavana.*

Yeniden şakağıma dayadığımda namlunun ucu ısınmaya başlamıştı. "Ne istersen yaparım," diye yalvardı. "İstersen Hüseyin'in mezarını gerçekten bulurum." Heyecanla nefesini verdi. "Bak buldum da, yerini biliyorum, söylerim sana. Son ver."

Kilidi açtım, gülümsedim fakat gözlerim korkudan değil, acıdan doldu. Daha önce inandığım yalanın acısıyla. Tetiğe bastım.

Tık. *Üçüncü karavana.*

Silahı ona çevirip şakağına yasladım. Gözlerini sıkıca kapatıp, "Sizi öldürmediğim her gün için pişmanım," dedi iyilik pelerinini çıkararak. "Seni öldürmediğim her gün için pişmanım." Nefes almakta zorlanıyordu. Tabancanın kilidini açıp tetiğe bastım.

Tık. *Dördüncü karavana.*

Gözlerini yavaşça açtı ve o an kendimi gördüm, bir kapı deliğinden bütün bu olanları izleyen Zeynep'i gördüm. Karşısında ben vardım, Önder'le beraber. Zeynep artık korkmuyordu aksine güveniyordu çünkü biliyordu, silahlardan korkmak, onların şifrelerini çözmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Birkaç gün babamın bir masadaki ölü yüzüyle yaşadım, masanın üzerindeki o tabancayla. Annem delirdi, ben o tabancayı elime aldım. Annem çığlıklar attı, ben babamın nasıl öldüğüne anlam vermeye çalıştım ve büyüdükçe asıl olanı gördüm.

Rus ruletini çözmek o kadar da kolay değildi ama imkânsız da denilemezdi. Bunu bana Koza öğretmişti, biz beraber öğrenmiştik. Demiştik ki: "Bir gün eğer bir Rus ruleti masasına oturursak ne yapacağımızı bilelim Zeynep." Üçümüz, o çatı katında elimizden gelen imkânlarla Rus ruletinin bütün şifrelerini çözmeye çalışmıştık, bu da satranç gibiydi. O zamanlar eğlenceliydi, şimdi ise bir kumar masasından başka hiçbir şey değildi.

Birinci kural belliydi: İnsan Rus ruleti sırasında korkudan o an her şeyi unuturdu fakat en önemlisi, namlunun ucundan bir barut kokusu gelirdi, silah daha fazla ağırlaşırdı, kurşun kovukları sekiz taneydi ve üç kere art arda gelirse beşinci kesinlikle dolu olurdu. Bunun aksinin kanıtlandığı nadirdi.

İnsan neyden korkarsa kendini ondan daha fazla korurdu; silahlara dokunmamam onlar hakkında bilgim olmadığı anlamına gelmezdi. Silah tutarken elimin titremesi, o silahın ağırlığından bile kurşunun hızını tahmin etmeyeceğim anlamına gelmezdi.

Ve şimdi biliyordum; sıra bendeydi, silah doluydu, barut kokusu geliyordu, kurşun bana denk gelecekti.

Önder bu kumarında kazanacaktı, ölen kişi ben olacaktım; bunun sonunda babam gibi şanssız olacaktım.

Bedel ödeyen ben olacaktım yaşattığım her şey için ve Önder, o bedeli ödeyemeyecekti.

Önder'in gözlerinin içine baktım. Korkusuna, ağlayışına, çırpınışına ve direnişine. Bu kez tercih onunla ikimiz arasındaydı ve yine o kazanacaktı.

Ya sıra geldiğinde öleceğimizi anlarsak, demişti Yankı.

Ben hile yaparım, demişti Koza. *Sonuçta kumar şans oyunudur ama zekâ da gerektirir. Eğer o kurşun bana denk geliyorsa çevirir silahı, karşımdakini vururum.*

Ben hile yapmam, demişti Yankı. *Eğer o masaya oturuyorsam ve ölüm benim elimdeyse geri adım atmam, canımdan vazgeçerim.*

İkisinin de bakışları bana dönmüştü.

Ödeyeceğim bedele göre değişir, demiştim ikisinden farklı bir şekilde. Üç çocuk, bir kurşunun isabetini tartışacak kadar kötü bir hayat yaşamıştık, şu an fark ediyordum. *O bedeli ödemeyi en çok kim hak ediyorsa o kurşunu sıkarım.*

Silahı kaldırdım ve şakağıma yasladım, kilidi açtım. Artık ellerim titriyordu, halbuki intihar ederken ellerim bile titrememişti.

"Hayatın boyunca konuşamayacaksın," dedi Önder büyük bir kinle. "İşte senin cezan da bu olacak, bugün ölmezsen gün gelecek, yatağında yalnız başına öleceksin, acı çekeceksin ama bağıramayacaksın, kimse seni kurtaramayacak." Gözlerinde saf nefret tohumu vardı. "Sen," dedi kelimenin üzerine basarak. "Daima Sokak Nöbetçileri'nin karanlık tarafı olarak anılacaksın."

Dişlerimi sıktım, gözümden bir damla yaş aktı, ardından ayağa kalkıp tetiğe bastım.

HELİN AKTAN

Hastanenin kantininde ben, Yankı, Koza ve Işık oturuyorduk. Annemi görmek için saati bekliyorduk, birazdan Sadık Orhan da yanımıza gelecekti. Koza heyecandan elini kolunu koyacak yer bulamıyordu, bir sandalyenin başlığına dokunuyordu, bir masaya, ardından önündeki karton bardağa, sonra telefona bakıyordu. Kolundaki saate... Görüşten iki saat önce getirmişti bizi.

Önünde orta büyüklükte bir sandık vardı, bunu Işık'la beraber getirmişlerdi, içinde annemin eşyaları olduğunu söylemişti ama neler çıkacağı büyük bir sürpriz gibiydi; öyle heyecanlıydı ki durup durup Yankı'nın omzunu yumrukluyordu, Işık'a dönüp gülümsüyor, benim yanağımdan makas alıyordu.

Sandığın iki anahtar deliği vardı. Biri benim boynumdaki anahtarla açılıyordu, diğeri Koza'nın boynundaki anahtarla.

Koza bir kez daha Yankı'nın omzuna sert bir yumruk geçirdi. "Omzum çürüdü, amma koyayım," dedi Yankı en sonunda sert bir sesle. "Vurup durma ulan."

"Kes lan sesini," dedi ve bu kez bana dönüp yanağımdan bir makas daha aldı. "Nasılsın miniğim?"

"Koza, dur artık," dedim yüzümü kaçırarak. "Ben de heyecanlıyım fakat sen delirmeye başladın."

Üzerine en temiz kıyafetlerini giymiş, saçlarını taramıştı. Hatta takım elbise mi giysem diye Işık'a sormuştu, Işık gözlerini kocaman açtığında bundan vazgeçmişti. Sonra da Yankı'ya dönüp, "Sünepe herif, git şık bir şeyler giy," diye azarlamıştı.

Koza okları Işık'a çevirdi ve cilveli bir tavırla göz kırptı. "Ee," dedi bacaklarını titretirken. "Yedik mi dalgayı bir güzel? Darısı bir dahaki yememize."

Gülmeye başladığımda, Işık sertçe Koza'nın bacağına vurdu. "Ne saçmalıyorsun acaba şu an?" dedi.

Oklar yine Yankı'ya döndü, yine omzuna vuracağı sırada Yankı elini havada yakaladı. "Bir kez daha vurursan," dedi Yankı. "Yemin ederim seni uçak kabinine kilitlerim, Koza. Duydun mu?"

Gözleri açıldı, ardından önündeki bardağı kafasına dikti. Çilekli sütü içerken sanki içki içiyormuş gibi takılması bir kez daha gülmeme neden oldu.

Masadaki telefonum titremeye başladığında ekranda Bartu'nun adını gördüm; akşam hep beraber film izleyecektik ve büyük ihtimalle dövüş filmleri konusunda beni ikna etmeye çalışacaktı. Gülmeye devam ederken, "Alo?" diye telefonu açtım. "Eğer yine o savaş filmlerinden söz edersen..."

"Lâl sizinle beraber mi?" dedi Bartu endişeyle. Bakışlarım diğerlerine döndü, Yankı ve Koza birbirlerine tripli bakışlar atıyor, sonra gözlerini deviriyorlardı.

"Hayır," dedim rahat bir sesle. "Seninle değil mi? Karavanda eve gidip uyuyacağından söz ediyordu."

"Hayır, eve geldik ve uyumak istediğini söyledi, ardından Işık'ın odasına geçti. Ben de o arada uyuyakalmışım, Mutlu da evde değildi. Uyandığımda yoktu." O an Bartu'nun sesindeki endişenin normal olmadığını anladım. "Helin, bir şeyler oluyor." Oturduğum yerde doğrulduğumda Yankı direkt bir şeyler olduğunu anladı ve bakışları bana kilitlendi. "Bir şey oluyor, Lâl'e ulaşamıyorum."

"Bartu," dedim yutkunarak. "Sakin ol, belki bir işi vardır, dışarıya çıkmıştır. Ne olacak ki?"

"Helin," dedi sert bir sesle. "Mutfaktaki gizli bölmeden silahı almış, aldığını gizleme zahmetine bile girmemiş." Kaskatı kesildiğimde zihnimde intiharı döndü, bakışlarım direkt Koza'ya döndüğünde o da artık bir şeyler olduğunu anlamıştı. Tek kaşını havaya kaldırdığında elim boynuma gitti. "Helin!" diye bağırdı Bartu. "Bir şeyler oluyor! Beni anlıyor musun?"

"Ne oluyor?" diye sordu Yankı endişeyle.

"Lâl," dedim, üçünün gözünün içine bakarak. "Evden silah alıp gitmiş, ulaşılamıyor." Hepimiz aynı şeyi düşündük, biliyordum. Hepimizin aklına yine o intihar geldi fakat bu kez, korkunun ötesinde hepimizin gözlerine acı yerleşti. Telefonun ucunda bağıran Bartu intiharı bile bilmeden endişe içindeydi, eğer bilseydi şu an konuşamayacağından bile emindim.

"Hapishaneye baksın," dedi Yankı, sonra bağırarak devam etti. "Hapishaneye git Bartu. Biz de geliyoruz!" Üçümüz de aynı anda ayağa kalktığımızda Yankı dişlerini sıktı ve sertçe kafasına vurdu. "Oraya gidemez, tek anahtar Koza'da. Nasıl gidebilir?"

Hapishanenin anahtarları Koza'daydı, Harun Aktan'la her gün yüz yüze gelmeyi tek isteyen kişi oydu, biz değil, sadece o. Anahtarlar onda kalacaktı, ne olursa olsun her gün gidip yüzleşecekti ama bizim iznimiz bile yoktu.

Koza'nın her gün gidip Harun Aktan'a işkenceler çektireceğini biliyorduk, hiçbir şey söyleyemiyorduk fakat bunun dışında başka bir planı olduğunu da düşünmüyor değildim.

"Sikeyim," dedi Bartu ve bir şeyler fırlattığını duydum. "Nerede?" Bir anda gür sesle haykırdı. "Nerede?" Birileri onu tutuyordu, Mutlu olmalıydı fakat zapt etmek neredeyse imkânsızdı, orada olmasam bile bunu anlayabiliyordum. "Eğer ona bir şey olursa..." dedi Bartu, ardından itekleme sesi duydum. "Bırak. Lâl nerede?"

Telefonun ucunda çırpınma sesleri gelirken kaskatı durmaya devam ettim, aklım bozuk bir plak gibiydi, cızırtılı seslerden başka hiçbir şey yoktu. Işık nefes dahi almıyordu ve hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

"Hangi silah?" diye sordu Koza sakin bir sesle. "Sorsana, hangi silahı almış?"

Bartu direkt duydu. "Bilmiyorum," dedi titreyen bir sesle. "Bilmiyorum, bilmiyorum, Önder'in silahı galiba, küçük tabanca, eski model, bilmiyorum, ne olur," çırpınma sesleri, "Lâl nerede? Mutlu, bırak."

Yankı ve Koza bakıştı, o an ne düşündüklerini anladım. Yankı, "Önder..." diye fısıldadığında Koza'nın bir an bile düşünmeden arabaya doğru koştuğunu gördüm, nefes dahi almadan arabaya bindiğinde biz de peşinden ilerledik ama neredeyse arabaya binemeyecektik, gazı öyle bir alevlendirdi ki o an masadaki sandığı düşünen tek kişi Işık olabilmişti, son anda uzanıp onu almıştı.

Koza'nın yanına Yankı oturdu, Işık'la ikimiz ise arkaya geçtik.

"Bartu," dedim korkuyla telefona doğru. "Biz sanırım nerede olduğunu biliyoruz, konumu atacağım." Telefonu kapattığımda o evin konumunu bulmaya çalıştım ama ellerim öyle titriyordu ki bunu başaramadım. Işık elimden telefonu aldı fakat o da bunu yapamadı. İkimiz de o kadar büyük bir korku içindeydik ki adımızı bile unutmuştuk.

"Yankı," dedim ve ağlamaya başladığımı fark ettim. "Lütfen Bartu'ya gittiğimiz yeri söyle, lütfen bunu yap. Başaramıyorum," nefesimi verdim, "söyle," ağlamam şiddetlendi, "lütfen bir şey olmasın." Koza aynadan bana baktığında başımı iki yana salladım. "Yalvarırım, hayır, bir kez daha değil. Neden? Aklımı kaçıracağım, neden? İyi görünüyordu."

Yankı telefonunu çıkarıp Bartu'ya o yerin adını verdi, ardından, "Hani benim hep gidip yalnız kaldığım yer vardı ya," diye tarif etti, o an Koza gittikten sonra bile o yokken durmadan oraya uğradığını anladım. "Oraya git, Bartu." Bartu bir şeyler söyledi ama Yankı dinlemeden telefonu kapattı.

Koza gazı daha fazla köklediğinde ellerimi saçlarıma geçirdim ve Işık'ın elleriyle yüzünü kapattığını gördüm. Hepimiz o an farklı şeyler düşündük fakat Koza'nın ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Nefes bile almıyor gibiydi, son hız ilerlerken sert bir ifadeyle yola bakıyordu. Yankı'nın vücudu kaskatı kesilmişti, kendini suçladığını o konuşmadan bile anlayabiliyordum ama Koza'nın aklından ne geçtiğini çözemiyordum.

"Kendini öldürecek," dedi Işık kısık sesle ve bakışlarım ona döndüğünde daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

Defalarca savaştığım, zor anlaştığım, çözemediğim fakat anne şefkatini aldığım Lâl Sarca'nın bu kez öleceğinden söz ediyordu. "Hayır," diye fısıldadığımda kalbimin üzerinde karanlık bir gölge vardı.

"Bu kez başaracak, hem kendini hem Önder'i öldürecek," dedi Işık kısık bir sesle ve o da ağlamaya başladı. Benim gibi hıçkıra hıçkıra değildi, bunun olacağını bilerek ve sanki emindi. "Çünkü son görevini gerçekleştirdi: Koza'yla ikimizin arasını düzeltmeye çalıştı, itiraf etti, onunla da yüzleşti. Bu kez bedelini ödeyecek, hem kendisinin hem Önder'in."

Yankı yavaşça kafasına vurdu, ardından buna sertçe devam ettiğinde, "Aptal," diye fısıldadı kendine. "Aptalsın. Aptalsın. Sen aptalsın."

Arabanın içi cehennem gibiydi ve aklımı kaçıracaktım. Bir savaş kazanmıştık ama kendi içimizdeki savaşlarda mağlup mu olmuştuk? Hayır, yedi kişilik Sokak Nöbetçileri, altı kişi kalamazdı.

Bartu kaldıramazdı, canım Bartu'm bunun acısını kaldıramazdı; bu ikinci kez tekrar edecekti, o birincisinde bile aklını kaçıracak gibi olmuştu.

"Hayır," dediğimde daha çok kendi kendime konuşuyor gibiydim. "Bartu'yla her şey yolundaydı, iyi görünüyordu, çözülemeyecek..."

"İnsan bazen yaşattıklarıyla yaşayamaz," dedi Işık. "Bunu anladım, cümlelerinden anladım, konuşacaktım, halledecektim..."

Koza'nın baskın sesi aramıza girdi.

"Kendini öldürmeyecek." Hepimizin bakışları ona döndüğünde sesinin titrediğini fark ettim, elleri sıkıca direksiyonu kavrıyordu, gözleri kısıktı fakat kendinden emindi. "Bunu yapmayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum aynadan yüzüne bakarak. "Bunu daha önce yaptı, bir kez daha..."

"Öldürmeyecek," diye fısıldadı. "Sadece bir yüzleşme istedi ama kendini öldürmeyecek."

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdım bu kez. "Bana nereden bildiğini söyle! O çok acı çekiyordu, iyi görünüyordu fakat her zaman iyi olacağı anlamına gelmez. Lâl, hepimizden daha farklı..."

"Kendimden biliyorum!" diye haykırdığında elini sertçe direksiyona vurdu. "Kendini öldürmek istediğinde hiçbir duyguyu tatmamış ve anlamamıştı ama artık tadıyor, bunu yeniden yapmayacak çünkü geride kalanları düşünecek!" Sesi daha fazla titredi. "Düşünmeli!" dedi bu kez. "Bartu'yu düşünmeli, sizi düşünmeli!" Bir kez daha direksiyona vurdu. "Beni düşünmeli çünkü o ölürse kendimi de onunla beraber asla affetmeyeceğimi biliyor! Bunu bana yeniden yapmayacak!" Sesi öyle gür bir şekilde arabanın içinde yankılanıyordu ki defalarca irkildim. "Kendini öldürmeyecek!" diye bağırdı, ardından Yankı'ya baktı. "Öldürmeyecek, değil mi Sonuncu? Öldürmeyecek de."

Araba sağa döndüğünde Yankı sessizdi, hiçbir cevap vermiyordu. Başka bir sokağa döndü, sonra Koza'nın korkuları arabanın hızına yansıdı. Çevremizden geçen araçlar bize korna basıyordu fakat bu umurunda bile değildi.

"Ölmeyecek," dedi Koza bir kez daha. Başını iki yana salladı. "Öldürmeyecek, bunu yapmayacak. Yapamaz, yapmayacak." Sesinde vicdan azabı vardı, bunu duyabiliyordum. Kendisini suçlayacaktı, belki onu affetmediği için, belki de ona son kez sarılmadığı için, bilemiyorum ama o vicdan azabının ağırlığıyla ben ezildim, ağlamaya devam ettim.

"Öldürmeyecek," diye fısıldadı ve yol boyunca durmadan bunu tekrar etti. Kulaklarımdan asla silinmeyecek Koza'nın o cümlesi, Lâl için defalarca dua gibi art arda, "öldürmeyecek"leri oldu.

Kısa bir süre sonra bir binanın önünde durdu, Sokak Nöbetçileri'nin evinin olduğu mahalledeydik, burayı tanıyordum. Koza kontağı kapatmadan sadece el frenini çekerek arabadan öyle bir indi ki kapısını bile örtmedi. Peşinden ilerlerken onun adımlarına yaklaşabilecek tek kişi Lâl Sarca'ydı, bunu görebiliyordum. Öyle bir koşuyordu ki az önce annemin yanına gidiyor diye üzerine giydiği beyaz tişört, binanın girişindeki duvara sürtünüp kirlendi. En ince ayrıntısına kadar dikkat ederken şimdi bu umurunda bile değildi.

Cebimdeki telefon çalmaya başladı fakat bakamadım, Yankı Koza'ya yetişti, ardından biz de gittiğimizde eski binadan içeriye girdik ve merdivenleri tırmanmaya başladık. O an, bir kadının evinin kapısından çıkmış, bize baktığını gördüm. Yankı'yı gördüğü an tanıdı, mahallenin sırdaş teyzelerindendi, bunu anlayabiliyordum.

"Bir silah patladı Yankı," dedi sadece. "Çatıda."

Bunu duyan Koza ağzından bir küfür yuvarlayarak merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, peşinden Yankı da koştu ve Işık. Ben öylece kaldığımda aşağıdan adım seslerini duydum, sonra Bartu'yla göz göze geldik, ardından Mutlu'yla. Ağlayarak ona baktım, Bartu beni gördüğü an başını omzuna doğru yatırdı. "Hayır," dedi sadece. Parçalandığını, dağıldığını, yıkıldığını gördüm. "Hayır," diye fısıldadı, sonra o da kaskatı kesildi. "Hayır, Helin," dedi, ayakları bir adım geri gitti sonra, bir adım ileri. "Hayır, olmadı, hayır, Helin."

Başımı iki yana sallayıp ağlamaya devam ettiğimde Mutlu ellerini saçlarına geçirdi ve Bartu, o kocaman adam, sarsıldı, dengesini kaybetti, duvara tutundu. Kapıdaki kadın Bartu'yu gördüğü an onu tanıdı ve acıyla nefesini verdi.

"Lâl," diye bağıran Işık'ın sesini duyduğumda bakışlarımı merdivenin tepesine çevirdim, ardından Bartu yanımdan öyle bir hızla uçup geçti ki Mutlu'yla ona yetişemedik bile. Basamaklar sanki beşe katlandı ve güç benden tamamen uzaklaştı. Son basamaklarda artık ağlamaktan nefes alamıyordum, adımlarımı zor atıyordum.

Birkaç adım daha attığımda aralıklı eski tahta kapıyı gördüm, içerideki kan kokusunu aldım sonra Işık'ın ağlayan sesini duydum. Bartu ve Mutlu içeriye daldığında ben de peşlerinden girdim.

Ve o an dünyanın parçalandığını, artık eskisi gibi olamayacağını hissettim. Kalbim altı parçaya bölündü, altı parçanın her birinde Sokak Nöbetçileri'nin her bir bireyinin adı vardı, Lâl de benim kalbimin bir parçasıydı ve yerdeydi.

Yerler kanla kaplıydı, oluk oluk kan. Öyle bir kan ki mide bulandırıcı. Başımın döndüğünü, o an oraya yığılabileceğimi hissettim. Hatta öyle ki gördüğüm kâbusun gerçekleşme ihtimali aklımı kaçırmama neden olacaktı.

Hayır, altısından herhangi birine bir şey olsa ben artık aynı şekilde nefes alamazdım; bunu o an, yerdeki kanlara bakarken hissetmiştim. Yüzleşmek çok ağır olmuştu. Lâl benim kardeşimdi, Lâl benim annemdi. Lâl benim ne olursa olsun sessiz tarafımdı; onu kaybetme korkusuyla ikinci defa yüzleşmek beni de öldürecekti.

Fakat kâbusum gerçekleşmedi. Evet, biri kalbinden vurulmuştu ama bu kişi, Lâl Sarca değildi.

Önder Sarca, tam kalbinden vurulmuş, gözü açık bir şekilde kapının olduğu tarafa bakıyordu. Hâlâ sandalyeye bağlıydı ama geriye doğru düşmüştü. Dudakları aralıklıydı, gözünde yaş vardı ve kalbinin olduğu yerden gerçek kan akıyordu, gerçek silah, gerçek ölüm.

Önder Sarca ölmüştü.

Tam karşısındaki Lâl, dizlerinin üzerindeydi, elinde bir silah vardı, saçları önündeydi, omzu kalkıp iniyordu ama yüzü görünmüyordu.

"Lâl," dedi Işık bir kez daha ama ona doğru yürüyemedi. Bartu bile hareket edemedi, öylece yerde yatan Önder'in ölü bedenine baktı, sonra Lâl'e, ardından etrafa. Bir nefes verdiğini işittim ama öyle bir nefesti ki hayatından seneler gittiğini anladım.

Koza bir adım attığında ayağına Önder'in kanı bulaştı ama onun yanında, yerdeki kurşunları gördü, tabancadan çıkan kurşunlardı.

Lâl, Önder'le Rus ruleti oynamıştı.

Yankı kaskatı kesilen Önder'in yüzüne bakıyordu ve öyle bir haldeydi ki bir süre sonra ayakta durmakta zorlanıp sırtını duvara yasladı.

Lâl yavaşça başını kaldırdığında kaç dakikadır o halde duruyordu, bilmiyordum ama gözleri direkt Koza'ya kaydı. Silah tutan elini havaya kaldırdığında dudakları aralandı, bir şeyler anlatmak istedi fakat başarısız olduğunda, Koza hiç ummadığım anda Lâl'in yanına çöktü.

Lâl hiçbir şey söylemeden, "Rus ruleti oynadın," dedi Koza. Lâl kafasını salladı. "Bu bir kumardı," dedi ve o an, Koza'nın gözlerinin

dolduğunu gördüm. Lâl yine kafasını salladı. "O kaybetti," dedi Koza bu kez. Lâl hiçbir cevap vermedi. Koza kasıldı, silaha baktı, sonra yerdeki kurşunlara. "Sen..." dedi yutkunarak. "Sen kaybettin." Lâl kafasını bir kez daha salladı. "Ama o öldü," diyen Koza, yavaşça elini uzatıp Lâl'in bileğini tuttu, silahı tutan elini havaya kaldırıp sakince silahı aldı. "Sen kaybettin ama o öldü." Lâl yine kafasını salladı. "Hile yaptın." Lâl gülümsedi fakat aynı anda ağlamaya başladı. "Çünkü ölmek istemedin." Lâl yine kafasını salladı. "Hile yaptın, bedeli ona ödettin." Lâl çocuk gibi kafasını salladığında gözyaşları art arda akıyordu. Koza'nın gözünden bir damla yaş aktığında hızlıca sildi, sonra Yankı'ya baktı, Yankı ruh gibiydi, hareket bile edemiyordu.

Lâl yine bir şeyler söylemek istediğinde etrafına baktı, ardından Bartu'yla göz göze geldiğinde bu kez ağlaması şiddetlendi. Utançtan, sevgiden, aşktan, belki de onun yüzünde gördüklerinden ama öyle bir ağladı ki Bartu da yere çöktü; o Koza gibi değildi, ağladığını gizleyemiyordu.

"Kendini suçlama," dedi Koza, Lâl direkt ona döndü. "Önder de hep hileler yapardı, *Zeynep*. Kumarın hilesiz oynanmadığını o öğretti bize." Koza çöktüğü yerden kalktı, burnunu çekti ve çenesini havaya kaldırdı. Elini öne uzattığında Lâl uzattığı eline baktı. "Eğer ölseydin," dedi, boğazına oturan o yumruyu ben hissettim. "Tek başıma erik ağaçlarını arayamazdım. Beni duydun mu?"

Lâl hıçkırıklarla ağlarken vücudumu hissedemiyordum. Bir gün herkes geçmişiyle yüzleşirdi ama Lâl Sarca geçmişiyle çok acı bir şekilde, tıpkı babası gibi yüzleşmek istemişti ve bu kez yaşamayı tercih etmişti; bana sorduğu soruların asıl sebebi buydu ve Önder Sarca'nın en güvendiği çocuğu, gözbebeği, onu katletmişti.

Lâl, Koza'nın ona uzattığı elini tutup ayağa kalktığında Bartu yüksek sesle, "Ne oluyor ulan!" diye bağırdı. "Anlamıyorum!" Yankı duvardan sürtünerek yere çöktüğünde gözlerini Önder'den ayıramıyordu. Üzüntü değildi, acı gibi de değildi, daha çok bir hesaplaşmaydı. Belki de ödeyemediği bir hesaplaşma fakat yutkunmakta bile zorlanıyordu. "Neler oluyor?" dedi Bartu aklını kaçırıyormuş gibi. "Yine hiçbir şeyi bilmeyen Bartu Sarca, değil mi? Yine hepiniz her şeyi biliyorsunuz ama ben bilmiyorum, değil mi?" Lâl'e öfkeyle baktı. "Öldüm ulan," dedi acıyla. "Sen öldün diye az önce öldüm ben, yaşadığımı bile hissetmiyorum şu an." Diğerlerine baktı. "Ne oluyor ulan burada?" Öyle öfkeliydi ki yumrukları sımsıkıydı. "Ne gizleniyor yine benden?"

Işık ve Koza bakıştı, aralarındaki sırlarla, ardından herkes gizledikleriyle birbirine baktı. Hiçbir şeyden haberi olmayan sadece Bartu Sarca değildi, elbet hepimizin bilmedikleri de vardı; o an bunu fark ettik.

"Sanırım," dedi Koza, Işık'ın gözünün içine bakarak. "Bahsettiğin o masaya oturmamızın vakti geldi, Nil." Bana baktı, ardından diğerlerine ve Yankı'ya. Ona bakarken içinin acıdığını anladım, gözlerini kaçırdığında yutkundu. "Sokak Nöbetçileri son kez o evde, yedi kişilik o masaya oturacak," dedi baskın bir sesle. "Ve bu kez, herkes her şeyini ortaya dökecek." Bakışları Lâl'e döndü. "Tek bir sır bile kalmadan."

Karnıma kramp girdi çünkü o yedi kişilik masadan nasıl kalktığımızı hatırladım. Yine Koza'nın hazırladığı bir davetti, o masadan parçalanarak kalkmıştık. Bartu Lâl'den vazgeçmişti, ben yıkılmıştım, Yankı ile Koza yumruk yumruğa girmişti, Işık sırlarıyla sessizliğe gömülmüştü, Mutlu Işık'ın sırlarının altında ezilmişti. O günden sonra zor toparlanmıştık ve şimdi aynısının tekrar edeceğini söylüyordu.

"Bu kez," dedi Işık keskin bir sesle. "Herkes maskesiz olacak çünkü başka çıkış yolumuz yok."

"İstemiyorum," dedi Mutlu bir anda. Herkes ona baktı. "İstemiyorum çünkü o masadan tek parça kalkmazsak bir daha bu tekrar etmeyecek, biliyorum. Toparlanmayacak. Bir daha yedi kişi o masaya oturamayacak."

"O halde toparlanmasın," dedi Bartu, bunu söyleyenin o olması beni şaşırtmıştı. "Çünkü ben de artık eskisi gibi değilim, bu şekilde yaşayamam."

Elim boynuma gittiğinde bakışlarım Yankı'ya döndü, çöktüğü yerden zorlukla kalktığında herkesin yüzüne tek tek baktı. "Tamam," dedi net bir sesle. "Bu kez kartlar tamamen açık, bütün gerçeklerle."

Gördüğüm kâbusu anımsadım.

Herkes ölmüştü, herkes ama. Can çekişenler de ölecekti, ben yapayalnız kalacaktım. Bu bana, Sokak Nöbetçileri'ni tanımadan önceki Helin Aktan'ı anımsatmıştı. Onları tanımıyordu, yaşadıklarından bile bihaberdi ve kâbusumda en büyük korkum, artık onlarsız hayatıma devam edeceğimdi. Kâbusumdaki Helin'in aklına kendini öldürmek gelmemişti, eskiden olsa gelirdi ama o an gelmemişti çünkü artık hayata bağlıydı.

Onlarsız yaşamak, yarım nefes almak demek olurdu ama alınırdı; elbet hayata devam edilirdi.

Çünkü büyümüştüm. Büyüdüğümü hissediyordum. Yıkılmayı öğrenmiştim, yıkılıp kalkmayı. Savaşmayı, direnmeyi, düşmeyi, düştüğüm yerden doğrulmayı. Tırmanmayı, tırmanırken canımı yakmalarına rağmen vazgeçmemeyi. Bütün bunları, Sokak Nöbetçileri'ni tanıdıktan sonra fark etmiştim.

Ve şimdi biz, yedimiz, bugün o evde son günümüzdü çünkü artık o ev, sadece acı veriyordu, kötü anılarla doluydu. Güzel anılar da elbette vardı ama duvardaki kurşun izleri bile bize Nadir'i hatırlıyordu; soldaki koltuk Lâl'e başını çeviren Bartu'yu, sağdaki koltuk benim dizlerime gitme diyen kapanan Yankı'yı, bu masa Mutlu'nun bana olan öfkesini, yukarıdaki oda Işık'ın anne olamayışını öğrenişini ve nicesini, merdivenler Koza'nın keyif sigarasını...

Elbette güzel anılar da vardı.

Yine sağdaki koltukta Lâl saçlarımı kurutmuştu, soldaki koltukta Bartu'yla dertleşmiştik, mutfakta Lâl'e sarılmış, Yankı'ya doğum günü pastası yapmıştım, merdivenlerden Mutlu kostümle inmişti. Yukarıdaki Yankı'nın odasında onunla sevişmiştim, banyoda beni öpmüştü.

Fakat bazen, bir ev öyle kötü anılarla dolu olurdu ki güzel anıların üzeri siyah bir çarşafla örtülürdü; derdiniz ki o çarşaf toz tutsun fakat ben bir daha bu eve girmeyeyim. Şimdi, sandalyede otururken tam olarak böyle hissediyordum.

Yedi kişilik yuvarlak masadaydık, yanımda Yankı vardı ve yine, o gün olduğu gibi eli elimin içindeydi.

Yanımda Işık vardı, karşımda Bartu ile Mutlu, Yankı'nın yanında Lâl, çaprazımda Koza.

Bugün, yedi kişi son kez kozlarımızı paylaşmak için oturmuştuk, sırlar ortaya dökülecekti ve son kez hesaplaşacaktık. Son kezdi çünkü bu sefer bir kişi masadan kalkarsa hepimiz farkındaydık, geri dönüşü olmazdı ve biz dağılırdık.

Yankı'nın elimi tutan eli sıkılaştı, parmağı elimin tersini okşadı. Turkuaz gözlerinde büyük bir sevgi, aşk ve minnet vardı; korkuyu göremedim ama tedirgindi. O da benim gibiydi; ne olursa olsun, biz ne kadar kendimize aile desek de dağılma ihtimalimizin tedirginliği içindeydi.

Ve o an biliyordum; bu kadar sırdan sonra o masadan yedi kişi beraber kalkmamız da zordu.

"Ben Sonuncu Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarca," dedi hepimizin gözünün içine bakarak. "İlk kurşunu ben atıyor, başlıyorum, sırlarla ve gerçeklerle."

9.

KADERİN SON CÜMLESİ

Yankı Sarca'nın güncesinden... *26.01.2013*

Anne, kimseye soramıyorum, sana soracağım çünkü çok yalnızım. Sarılsam geçer mi? Geçsin, çok acıyor.

"Hiç kimse"

Dünyaya gözlerini açarsın, bir bebeksindir ama çoğu insana göre kaderin çizilmiştir; yoluna acılar çıkar, güzellikler o bahçelerini süsler, yağmurlar yağar, karlar gökyüzünden dökülür. Güneş açar sonra, ardından gece olur, yıldızlar yok olur, kara bulutlar tepende dans eder; uzun bir hayat seni bekliyordur.

Tanrı hayatının ilk cümlesini doğduğunda senin için kurar çünkü her insanın ilk cümlesi kaderinin ışığıdır ve birbirinden farklıdır fakat son cümleye ise kader değil, sen karar verirsin.

Benim hayatımın ilk cümlesi neydi? Bana bahşedilen o cümlede ne yazıyordu? Hayatımın başlangıcını özetleyen o tek cümle ne olabilirdi? Bu soruyu saatlerce düşünebilir, üzerinde binlerce teori kurabilir, alt alta sıralayarak üzerini karalayabilirdim ve en sonunda tek bir cümleyi bırakabilirdim. Başka bir insan bunu yapmayabilirdi ama zamanında o kadar çok yalnız kalmış, o kadar çok kendimle baş başa vakit geçirmiştim ki üzerinde düşünecek birçok konum olabiliyordu.

Fakat o zamanlar düşündüğüm ile şu an düşündüğüm arasında dağlar kadar fark da olabilirdi.

Helin Aktan doğdu; sevmek için değil, sevilmemek ve hayattan her gün biraz daha nefret etmek için.

Helin Aktan doğdu; mutlu olmak için değil, mutsuz ve yalnız bir şekilde hayatına devam edebilmek için.

O zamanlar derdim ki: *Helin Aktan doğdu; yaşamak için değil, her gün ölmeyi biraz daha dilemek için.*

Birkaç sene öncesine kadar kaderimin ilk cümlesinin bunlardan ibaret olacağını düşünürdüm çünkü yaşadığım hayat bunlardan ibaretti.

Şimdi bu cümlelerin üzerini karalayıp yeni bir cümle ortaya çıkarabilir ve onun yolunda ilerleyebilirdim ama hayır, bu değildi. Kaderimin ilk cümlesi bütün bunlardan hatta daha kötülerinden oluşabilirdi ama son cümlesi tamamen kaderimden ayrı, benim belirleyeceğim bir sondu.

O üç satırın altında yaşadıklarım yer alırdı, ardından son cümlelere gelirdim.

Helin Aktan yaşadı; sevmek için değildi ama sevdi üstelik çok da sevildi; hayata ise her gün biraz daha bağlandı.

Helin Aktan yaşadı; mutlu olmak için değildi ama çok mutlu oldu, hayatının belli bir döneminden sonra hiç yalnız kalmadı.

Helin Aktan gerçekten yaşadı; ölmeyi dilediği her günün acısını çıkararak yaşadı.

İki sene önceki Helin Aktan bu son cümlelere kahkahalarla gülebilirdi ama ben, çaba gösterdiğim her savaşta aldığım yarayla düşmek yerine o yarayı iyileştirip yola devam etmeyi öğrenmiştim. Bunu tek başıma öğrendiğimi söylemek ise bencillik olurdu.

Sokak Nöbetçileri'nin yaralarımı iyileştirmek konusunda çok büyük desteği vardı, yarayı onlar açtığı zamanlarda bile. Belki tam da bu yüzden Sokak Nöbetçileri'nin kalbi olan kişi bendim çünkü onlardan bir tanesi bile benim yerimde olsaydı o vücudu, o aileyi canlı tutmak için bu kadar çaba sarf etmezdi. Ayaklarımı yere çarpa çarpa kendi içimde bile onların aile olduğunu bu kadar fazla bağırmasaydım çoktan dağılabileceklerini biliyordum çünkü birbirlerine sevgileri ve bağlılıkları vardı ama hepsi kendi içinde yanıp kül oluyordu.

Yanki'nın elimi tutan eli sıkılaştı, turkuaz gözleri yine sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi bana döndüğünde ve elimi havaya kaldırdığında tersine uzun bir öpücük kondurdu. Bu biraz da en son olan o masa toplantısından sonra bir daha elimi bırakmayacağına dair bir işaret gibiydi. Bir kez daha öptü, ardından ellerimizi aşağıya indirdiğinde parmakları daha sıkı dolandı.

Benden onay beklermiş gibi yüzüme baktı.

Biz yedi kişi yine o masadaydık, yüzleşecektik, bütün gerçeklerle ve ilk konuşan kişi Yankı olacaktı. Gözlerimi açıp kapattığımda içinden ne geçiyorsa dökülmesini diledim; sadece sırlar değil, acılar da. Kırgınlıklarını da dile getirsin istedim.

Yankı Sarca bir kez olsun gerçekten konuşsun istedim.

Yankı Sarca'yı bir kez olsun benden başka, ailesi de görsün istedim.

Bakışları benden ayrıldı, yeniden masaya döndüğünde yüzünde bir gülümseme oluştu. İçten bir gülümseme ama biraz da kederli. "Size bir şey anlatacağım," dedi derinden gelen bir sesle. "Ve siz bu kez sanki hiçbir şeyin farkında değilmişsiniz gibi davranamayacaksınız." Koza kaşlarını kaldırdı; ne geleceğini biliyordu, bense emin değildim. "Anlatacaklarım sır değil, sizden saklanan bir şey de değil. Madem biz yedi kişi bu masadayız, bu kez susan kişi olmayacağım ama ilk önce görmenizi istediğim bir şey var."

Elimi sadece birkaç saniye bıraktı, o aralıkta kalbim duracak gibi hissettim ama üzerindeki tişörtünü hızla başından çıkarıp yere attığında üstü çıplak bir şekilde öylece kaldı. Diğerleri birbirine baktığında ben ne yapacağını anlamıştım ve bunu anlamak, kalbimin üzerine onlarca bıçağın yağmasına neden oldu.

Eli yeniden elimi buldu, bu kez daha sıkı tuttu, ardından başını eğip vücuduna baktı. Yer yer şiddetin izleri vardı ama onların yanında tıpkı benim göğüs kafesimdeki gibi Önder'in silahının bıraktığı izler duruyordu. "Sokak Nöbetçileri'ne dahil olduğum günden beri," dedi Yankı kelimelerin üzerine basa basa. "Önder Sarca tarafından işkence gördüm." Bakışları Işık'a dokundu, ardından diğerlerine. O an belki de görmeyi istediği, yüzlerindeki şaşkınlık ifadesiydi ama hiçbirinde bir şaşırma belirtisi yoktu. Yankı yine gülümsedi, bu kez içten değildi. "Ve siz bunu zaten biliyordunuz, değil mi? Bilmeseniz bile anlıyordunuz."

Koza masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tutarken duraksadı ve o da ağız ucuyla gülümsedi. Sanki bu yüzleşme ona keyif veriyor gibiydi ama benim canımı acıtmaya başlamıştı çünkü Yankı'nın konuşacağını düşünürken, ilk başta kalbinin kırıklarından başlayacağını ve özellikle bunu kardeşlerine yansıtacağını hiç aklıma getirmemiştim.

Bu bir milattı, Yankı Sarca ilk kez kalbinin kırıklarını masanın üzerine döküyordu, her parçasının nedenini ise açıklayacaktı. Biz yedi kişiydik, Sokak Nöbetçileri'ydik ama bunların haricinde, onların kendi

içinde açtıkları yaraların hesabı, tam da bugün kesilecekti.

Vakit akşamdı, belki de gece oluyordu, bilemiyordum. Sanki biz günlerce o masadan kalkmayacakmışız gibi hissediyordum; belki gözyaşlarıyla, belki sarılmalarla, belki de öfke patlamalarıyla. Peki ya sonunda biz o masadan bir bütün olarak mı kalkacaktık?

Kaderimin o son cümlesini hatırladım, cümlelerini. Eğer biri bu masadan kalkıp giderse hiçbiri geçerli olmazdı çünkü benim kalbim tek parça değildi, benim kalbim altı parçaydı; her parçasında ise onlar vardı.

"Bir silahı vardı Önder'in," dedi Yankı sakin bir sesle. "Ve onu da biliyorsunuz zaten, Helin'den." Bartu'nun gözlerinin içine baktığında, o direkt bakışlarını özür diler gibi bana çevirdi; o sırada Yankı hemen, "Neden bana da böyle bakmıyorsun, Bartu?" diye sordu. "Ben de acı çektim, siz de vardınız ve anlıyordunuz ama hiç bu şekilde bana bakmadın. Sebebi ne?"

Bartu'nun kaşları çatıldığında ellerini masanın üzerine yerleştirdi, ardından geri çekti ve tedirginlikle, "Emin olamazdım," dedi ağzının ucuyla. "Yani Önder'in bunu yapabileceği aklımın ucundan pek geçmezdi; tamam, şüphelendim ama..."

"Sorabilirdin," dedi Yankı direkt.

"Evet," dedi Bartu. "Sorabilirdim ama anlatmazdın."

"Nereden biliyorsun?"

Bartu yutkundu ve kaşları biraz daha çatıldı. "Çünkü bizden hep uzaktın, kendi halindeydin, sadece gerektiği zamanlar konuşuyordun, onun dışında çoğu zaman evde olmuyordun ve..."

"Bartu," dedi Yankı baskın bir sesle. "Kimse değil sen sorsan anlatırdım." Bartu'nun dudakları aralandı, kalbimin çatladığını hissettim. "Çünkü biz küçükken ben bu evin içinde en çok senin bizi koruyacağına inanıyordum. Güç sendin, merhamet sendin, sevgi en çok sendeydi. Neden seninle aynı odayı paylaştım?" Bu kez gülümseme yoktu, turkuaz gözleri Bartu'dan ayrılmıyordu. "Ben sokak arasında edilen kavgalarda bile en çok senin arkana saklandım, dövüldüğümde ilk sana geldim, dövmeyi ilk senden öğrendim. Kendimi korumayı senden öğrendim ama sen de beni, ben söylemeden koru istedim." Bunu beklemiyordum, herkesten ayrı bir şekilde özellikle Bartu'ya bu kadar kırılmış olması ve belki de içinde yara oluşması beni şaşkına uğratmıştı. "Bu büyük bir itiraf Bartu ama bu masadaysak ve sen oradaysan ben artık içimde tutamıyorum." Bakışları bir an bana döndü, yaptığım yanlış mı, der

gibi. Hâlâ kendini sorguluyordu ve belki de hâlâ kendi kendine içinde bambaşka cümleleri tutuyordu. "Tutmamalıyım, değil mi?" diye sordu bana ama cevabımı beklemeden masaya döndü. "Nasıl tutulmaz onu bile bilmiyorum ki amına koyayım, böyle mi anlatır insan kendini?"

Bartu'nun dudakları aralandı, nefesini verdi, ardından, "Ben o zamanlar böyle şeyleri fark edemiyordum," dedi boğazını temizleyerek. "Yani hepimiz bok gibi bir hayatın içinden gelmiştik, gece gece ağladığını duymak ya da acı çektiğini görmek olası bir durumdu. Normal bir hayatın içinde değildik."

"Diğerleri için de böyle değil miydi? Evet, bu söylediklerini onlar için düşünebilirdim hatta diyebilirim, umurlarında bile değildim diye ama sen merhamettin ve bazı zamanlar o merhametin bir bana eksikti."

"Yankı," dedi Bartu anlamayıp. "Bu kadar çok mu kırıldın bana?"

"Sadece sen değil ama en çok sen." İlk defa Yankı'nın Bartu'ya bu kadar içtenlikle abisi gibi baktığını gördüm, belki de babası gibi. "Neden dürüst olmuyorsun?" dedi Yankı başını iki yana sallayarak. "Söylesene, Önder'in seni lider olarak seçmesi beni rahatsız ediyordu diye." Bartu ne evet ne hayır dedi, bu da kabullenmeydi. "Söylesene, Lâl'in seni seçtiğini düşünmek hatta emin olmak beni bunu sormaktan alıkoyuyordu diye." Bartu'nun çenesi kasıldı. "Senden bir zamanlar nefret de ediyordum diyebilirsin ama bil diye söylüyorum; Lâl'in beni seçmesi, senin kötülüğün için değildi. Eğer seni seçseydi benim yerime sen işkenceler çekecektin. O da beni bunları kaldırabilecek kadar güçlü gördüyse demek ki."

Bartu kaskatı kesildiğinde Lâl'in gözleri masadan yere indi, ben de bakışlarımı hızla Yankı'ya çevirdim. "Bu da ne demek?" diye sordu Bartu.

"Önder'in ağzına doladığı o tercih meselesi, benim kötülüğümeydi," dedi Yankı. "Hepinizi çekip Sokak Nöbetçileri'nin liderinin kim olması gerektiğini sordu, sen hariç herkes benim adımı verdi." Bakışları Mutlu'ya kaydı, ardından Lâl'e. "Ve bazılarınız o işkenceleri bile bile benim lider olmamı istediniz çünkü sen kaldıramazdın, Bartu." Dudaklarım aralandığında bakışlarım Koza'yla buluştu, Koza hiç de şaşırmış gibi görünmüyordu. "Önder zaten benim seçileceğimi biliyordu ama bunu öyle bir hale getirdi ki beni sizden uzaklaştırdı."

"Ben..." dedi Bartu başını iki yana sallayarak. "Bana senin bunu istediğini söylemişti, bunun için çabaladığını ve beni istemediğini çünkü

halledemeyeceğimi; bu yüzden..." Bakışları Mutlu'ya kaydı. "O da biliyor bu düşüncelerimi, hepsine şahitti."

"Evet," dedi Yankı hızla. "Mutlu şahitti hatta sadece o kadar da değil, ben o sormadan bir keresinde Mutlu'ya anlattım da." Mutlu elini ensesine götürdüğünde derin bir nefes verdi. "Kendimi son zamanlarda çok sorguladım; neden sustuğum, neden sizinle hiçbir şey paylaşmadığım konusunda ama zamanında bunu denedim. Denedim, biliyorum. Öyle değil mi Mutlu? Biliyorsun."

Mutlu başını aşağı yukarı salladığında bakışları Işık'a döndü. Işık her şeye hâkimdi ve sessizce olanları izliyordu, Önder tarafından işkenceye uğrayan bir diğer çocuk da oydu. "Neyi bildiğini söylesene, Mutlu. Benim intihara kalkıştığımı, intihar ipimi bile kendim hazırladığımı, Önder'in evinde bunu yapacağımı, elimin kalem tutması gerekirken bir urgan hazırladığımı hatta onu bile beceremediğimi," gözlerini açtı, "liderdim ama beceremedim, vay canına." Güldü, o güldü, benim kalbimdeki ateş harlandı. "O gün şans eseri akşam beni bulduğunu, dayanamayıp her şeyi anlattığımı ve senden yardım istediğimi."

"Mutlu, Önder'e karşı gelemezdi," diye savunmaya geçti direkt Işık.

"Zaten istediğim Önder'e karşı bir savaş değildi," diye yanıt verdi Yankı. "İstediğim, yalnız hissetmemekti. O gün anlattım, o günden sonra aramızda sır olarak kaldı. Sonrasında uzun bir süre hiç sormadı, bildiği halde." Başparmağımla elinin tersini okşadım. "Biliyorum, çocuktuk, bazen ne yapacağımızı bilemezdik ama ben de bir çocuktum ve tam tersi olsaydı bunu yapmazdım."

Mutlu kısık sesle, "Ben bunu Önder'e söyledim," dedi. "Yani, bunu yaptığını ve o bana senin bu şekilde dikkat çekebileceğini söyledi." Boşta olan elim yumruk halini aldığında öfkeyle Mutlu'ya baktım. "Ve sana sordum, sen bana hiçbir şey olmadığını..."

"Beş sene sonra sordun," dedi Yankı. "Acıya bağışıklık kazandığımda." Omzunu kaldırıp indirdi. "Ve sorma nedenin de aynısının Işık'ın başına geldiğini düşünmendi." Bakışlarını Lâl'e çevirdi. "Sen zaten biliyordun," diye mırıldandı. "Hatta bir kez değil, onlarca kez ölmeyi denediğimi, bıçak olmadığı için bileklerimi o Önder'in ininde yerlere sürtüp acıma son vermeye çalıştığımı." Hepsine baktı. "Onlarca kez o yalnızlıkta sırf zekâmı ölçmek için Önder'in verdiği bir rubik küple ölmeyi beklediğimi. Ulan insan bir oyuncağa bağlanabilir miydi yalnızlıktan? Ben o rubik küpe bağlandım, ne kadar hızlı biterse o kadar çabuk acım

bitecek dedim, siz hiç mi anlamadınız o rubik küp kaybolduğunda benim niye o kadar ağladığımı?"

"Biz hatıra sanıyorduk," dedi Mutlu, ardından Bartu'ya baktı. Bu yüzleşme için belki hazırlıklıydılar ama Yankı'nın bu cümleleri için o kadar hazırlıksızdılar ki ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Çünkü hepsinin farkında olduğu ama içlerinde sessiz kaldıkları, Yankı'nın dudaklarından dökülüyordu.

Yankı Sarca ilk kez, alıştım, demiyordu. Yankı Sarca ilk kez, ben suçluyum, demiyordu. Yankı Sarca ilk kez, önemi yok, demiyordu. Yankı Sarca ilk kez onlara, Sokak Nöbetçileri'ne ayna tutuyordu.

"Hatıralarım bile lekelendi, sizin hatıralarınız lekelenmesin diye uğraştım ama ben." Güçlü omuzları sarsıldığında ve Mutlu ile Bartu'nun yüzü düştüğünde bir an yine kendini suçladığını gördüm; onları üzdüğü için. "Pişman değilim," dedi Yankı direkt. "Yine olsa yine uğraşırım, çok daha fazlasını yaparım ama keşke siz de..." Sustu. Mutlu yutkundu. "Hepimizin farkında olduğu o sessiz sinema oyununa son verdim; üzülmeniz için değil, içimde kalmasın diye."

Rubik küp. Benimle ilk tanıştığında elime bırakmıştı ve tamamlayınca adını bana söyleyeceğini dile getirmişti ve şu an fark ediyordum; hayatlarına dahil olana kadar o rubik küp elinden neredeyse hiç düşmüyordu. "Bana," dedim bitkin bir sesle. "O rubik küpü vermiştin."

Yankı bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerindeki o keder uzaklaştı, yıldızlar parladı, aşkı gördüm. "Ne tuhaf, değil mi? Bu kadar basit görünüyor ama neredeyse bütün hayatımı kapsıyor. Senden sonra o rubik küpe doğru düzgün elimi bile sürmedim çünkü yaşadığımı hissettim. Üzerinde günlerce konuşabilirim ama şimdi içimden tek bir cümle söylemek geliyor." Başını salladı. "Sana o küpü vermek hayatımın dönüm noktasıydı çünkü sen benim dönüm noktamdın; o günleri benden çekip aldın."

"Açıkça her şeyi konuşuyor muyuz?" Mutlu daha fazla içinde tutamayıp, "Yankı," dedi, yeşil gözleri kısıldı. "Sen de bize yalan söyledin."

Yankı'nın bunu beklediği açıktı. "Evet, söyledim, Helin için."

"Hiç söylemezdin ama söyledin," diye çıkıştı Mutlu, bu da onun kırgınlığıydı. "O gün, Işık'ı vuran kişinin Ekip olmadığını açıkladın." O günü hatırlamak, nefesimin birkaç saniye kesilmesine neden oldu. "O gün güvenimizi elimizden çekip aldın, âşık olduğun kadın için. Hani yalan söylemezdin?"

"Siz hiç mi yalan söylemediniz lan bana?" diye sordu Yankı bir anda. "Dürüstlükse sadece benim dürüstlüğüm müydü? Hepinizin tek tek yalanlarını sıralayabilirim, ben yapınca mı hatalı oldum? Çünkü robottum, öyle değil mi?"

Mutlu dişlerini sıktı. "Biz hiçbir zaman dürüstlüğü savunmadık ama sen savundun," dedi. "Eğer o gün, Işık'ı vuranın Ekip olduğunu söyleseydin..."

"Helin'i mahvedecektin," dedi bir an bile şüpheye düşmeden. "Önünü arkasını düşünmeden, onu ezip geçecektin. Hadi şimdi biliyorsun, Ekip Işık'ı..."

"Yankı yalan söylemedi," dedi Koza kısık sesle. "Nil'i vuran Ekip değildi." Hayır, bir anda bu kadar sert bir darbe vurulamazdı. "Ekip'e emir veren bendim, sadece kurşun doğru insana isabet etmedi."

Mutlu'nun omuzları sarsıldı, gözleri direkt Işık'ı buldu; Işık sanki gözlerindeki hiç geçmeyecek o kırgınlıkla Koza'ya bakıp Mutlu'ya döndüğünde bu gerçeği çoktan Mutlu'nun anladığını fark ettim. Anlamamak imkânsızdı, anlamamak çok zordu. Bir anda Mutlu ayağa kalktığında elleri masanın üzerinde sabit bir şekilde durdu, gözlerini kapattı. Sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ya da içindeki o öfkeyi dizginlemeye. "Sana sadece tek bir şey soracağım," dedi Mutlu Koza'ya, sesindeki öfke korkunçtu.

"Hayır," dedi Koza. "Nil'e bilerek bunu yapmadım."

Mutlu gözlerini açıp Koza'ya baktı, bunu zaten biliyorum dermiş gibi. "Ya ölseydi?" diye sordu, dünyanın en zor sorusunu dile getirerek.

Koza hiç düşünmeden, "Yaşayamazdım," dedi.

"Ya bizden biri ölseydi," dedi bu kez Mutlu. "O gemide sadece biz yoktuk, senin kız kardeşin de vardı." Kulağa o kadar korkutucu geliyordu ki bu yaşananları nasıl affedebilmiştik? Nasıl sevgi galip gelmişti? "Ya birimiz ölseydik."

Koza yutkundu. Beklediği yerden değildi, bunu görebiliyordum. "Bunu o gün sorsan umurumda olmayacağını söylerdim," dedi acımasız bir sesle. "Ama şu an sorduğunda hayatıma devam edemem gibi geliyor, bu pişmanlıkla."

Işık derin bir nefes verip başını önünü eğdi. Sanki, *zaten ölen birileri var*, dermiş gibi, parmakları karnına dokundu; yutkunuşunda acılar geçti. "Ne var, biliyor musun?" dedi Mutlu, ardından bir anda Koza'nın

yüzüne öyle sert bir yumruk geçirdi ki çığlık attım, Işık direkt ayaklanıp Mutlu'yu geriye çekti. Koza şaşkınlıkla elinin tersini dudağına götür. düğünde kan geldiğini gördüm. "Bunu o kadar uzun zamandan beri yapmayı istiyordum ki."

Koza hızla ayağa kalktı, sandalye arkasındaki duvara çarptı. "İçinden ne geliyorsa onu yap," dedi sakince ama aşağıda duran ellerinin titrediğini gördüm. "İçin nasıl soğuyacaksa devam et."

"Mutlu," dedi Işık yalvarır gibi. "Onlarca kez konuştuk bunu."

"Ne uğruna yaptığını bilmiyorum," dedi Mutlu, sesi gitgide yükseliyordu. "Değdi mi, inan bilmiyorum ama ikizimin her gece saatlerce ağladığını duydum, dakikalarca neşterlere baktığını gördüm, telefonunda durmadan bebek fotoğraflarını incelediğine şahit oldum. Sen onun elinden hayallerini aldın." Sesi daha yüksek çıktı. "Sen onun elinden hayallerini aldın ve o seni seviyor! Hâlâ!" Işık Mutlu'yu daha sıkı tutmaya başladı. "Ve ben..."

"Sen benim ne yaşadığımı biliyor musun?" diye sordu Koza sertçe. "Sen beni o yollara nelerin ittiğini biliyor musun? Beni bu hale getirenin..."

"Hangi neden bir candan daha kıymetli olabilir?" diye haykırdı Mutlu. "Hangi neden hayallerden daha kıymetli olabilir?"

Koza'nın kuracağı her cümle, bir sonraki kasırgayı doğuracaktı. "Sence bunların farkında mıydım lan?" diye sordu Koza, duvarın kenarından ayrılırken. "Senelerce içinde kötülükle yaşamış bir adamın bunlar umurunda mıydı?" Elini saçlarına geçirdi, masadakilere baktı. "Hepiniz tek tek yaptıklarımın hesabını sorabilirsiniz, vereceğim hiçbir yanıt sizi tatmin etmeyecek çünkü..."

"Çünkü acınacak haldeydin," dedi Mutlu sertçe.

"Mutlu," dedi Işık, sesi titriyordu. "Bu onunla benim aramda."

"Hayır," diye yanıt verdi Mutlu, Işık'ın kolunu itekleyerek. "Bu aslında üçümüzün arasında çünkü öyle bir adam ki bütün kötülüklerinin yanında bizim için ne yaptığını da biliyorum." Işık'ın bakışları değişti, Koza Işık'ın gözlerinin içine baktı. "Bizi hatta özellikle beni çocukken kurtaran sendin," dedi Mutlu. Işık başını iki yana salladı. "Biliyorum tabii," dedi. "Bizi o adamlardan iki bomboş mezarla kurtardın, ikizimi rehabilitasyon merkezinde ayakta tutan sendin. Eğer bunları yapmasaydın biz zaten ölecektik; yaptın, yaşadık ama sonra düşman oldun." Masadakilere baktı, hepimize tek tek ve gözleri benimle kesişti. "Nasıl bir

karmaşa bu?" diye sordu. "Günlerce bunlarla yüzleşmek beni tüketti, düşünmek öldürücüydü; birisi," dedi üzerine basa basa, "bana mantıklı bir cümle kursun lan bunun için. Benim bu adama karşı duyduğum sevgi için bir şeyler söyleyin bana."

Koza hiç çekinmeden, "Beni affettiğini biliyorum Mutlu," dedi. "Eğer beni affetmeseydin Nil'in gitmesine izin verirdin."

"Nil'in gitmesine mi?" Soruyu soran Bartu'ydu.

Mutlu kırgın gözlerle Koza'ya baktı. "Benim affetmem bir şeyi değiştirmez, bunun bir önemi yok ama ikizim seni affettiyse bununla yaşaman zor olacak." Koza'nın parçalandığını hissettim, o parçalanırken ben de aynı hislerle onun kalbindeydim. "Ve bil diye söylüyorum, ben olsam seni affetmezdim, çekip giden de sen olurdun ama öyle bakma, ikizim benden daha zekidir bazen." Baştan aşağı Koza'yı süzdü. "Belki de burada karşında ondan aldıklarınla durmasının senin için çok büyük bir cehennem olduğunu biliyordur çünkü maalesef ben bile kabullendim, onu seviyorsun sen."

Koza'nın gözleri dolduğunda çenesini havaya kaldırdı, gülümsemeye çalıştı. "Bazen affetmek çok daha büyük bir cezadır," diye mırıldandı. "Bunu hem kız kardeşimle hem Nil'le yaşıyorum." Eliyle kapıyı gösterdi. "Gitmem mi gerekiyor? Bu ev yıkılır, ben altında kalırım ama yine de çekip gitmem çünkü..." başını salladı, gözlerini kıstı, "çünkü beni de hayata bağlayan bu aile oldu."

Mutlu sandalyeyi çekip sertçe oturdu, kollarını önünde bağladı ve direkt Koza'ya bakarak, "Bu aileyi dağıtmak isteyecek kadar ne yaşattık biz sana?" diye sordu. "Hadi sıra sende, anlatsana Koza. İkizimin bile dönüp seni anlayabileceği, Helin'in bile affedebileceği ne yaşadın?"

"Mutlu," dedi savunmaya geçerek. "Bilmediğin de birçok şey var."

Mutlu bakışlarını Yankı'ya çevirip, "Sen peki?" diye sordu. "Neden bu adamı koruyorsun? Biz kardeşindik, yanında olmadık, belki de seni anlamadık, tamam ama neden onun için bu kadar çaba? En çok zararı senin âşık olduğun kadına vermedi mi?"

Yankı Koza'ya baktı; ikisi birbirlerine verdikleri zararlarla orada duruyorlardı. "Çünkü," dedi kendini bir an bile engellemeden. "Kimse yanımda değilken bile beni anlayıp yanımda olan tek kişi Koza'ydı."

"Bizi bu kadar suçlayamazsın." Bartu'nun sesi bir anda yükseldi. "Nereden bilebilirdik?" diye sordu. "Sen tam anlamıyla anlatmadan

nereden bilebilirdik? Bir süre sonra tamamen uzaklaştın bizden. Seni anlamamızı beklemen için bize hatta düzelteyim, bana bir şeyler vermen gerekiyordu. Sen hep 'ben çok güçlüyüm' havalarındaydın..."

"Değildim." Yankı'nın bakışları benden ayrıldı ve Bartu'ya yeniden baktım. "Değildim, yemin ederim değildim ve çok yalnızdım."

"Biz vardık," dedi Işık kaşlarını kaldırarak ama aksini düşündüğüne emindim. "İhtiyacın olduğu her an."

"Yoktunuz." Işık derin bir nefes verdi. "Hayır, sizi suçlamıyorum ama bu bir yüzleşmeyse bende bıraktığınız izleri size gösteriyorum ve ilk kez konuşuyorum. Birkaç sene önce bunları anlatmamam, çocukken anlatmaya çalışmadığım anlamına gelmez. Geceleri ağladım, duydun," dedi Bartu'ya bakarak. "Senden merhem istedim, getirdin," dedi Mutlu'ya. "Gözlerinin önünde dövüldüm, gördün." Lâl'e kaydı bakışları. "İkimiz acı çektik, sen Mutlu'ya dönüp sarıldın, ben öylece kaldım." Işık'taydı. "Sonucunda ise kendi başıma hallettim ve aklınızda böyle kaldım. Günlerce eve gelmedim, döndüğümde nasıl olduğumu sormadınız. Buna mı alışmıştım? Değiştirmeye çalışmadınız. Kabul edin, Sokak Nöbetçileri'nin en önemlisi gibi görünsem de en önemsizi bendim. Bir gün yok olsam sizin için hiçbir şey fark etmezdi çünkü yalnız olan bendim."

Masada sessizlik oldu.

"Benim gerçek adım ne?" diye sordu Yankı bir anda. Masadaki sessizlik devam etti. "Ben söylemesem hanginiz bilecektiniz adımın Umut Güneş olduğunu ama ben hepinizin adını biliyordum çünkü soruyordum. Doğum günlerinizi de biliyordum, en sevdiğiniz renkleri de öyle hatta en sevdiğiniz yemekleri de. Benim doğum günüm ne zaman?" Bartu gözlerini kapattı. "Helin'den sonra öğrenmediniz mi bütün bunları? Çünkü Yankı doğum günlerinden hoşlanmaz mı? Ben hepinizin doğum gününde bir mum da kendim dilek dileyerek üfledim, bir çocuk doğum günlerini niye sevmesin lan? Peki ya söylesenize benim annem nasıl öldü?" Lâl başını önüne eğdi. "Benim babam kimdi?" Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. "İşin tuhafı, Helin'den önceye kadar bunların normal olduğunu sanıyordum ben. Bir sokak lambasının altında beni bulduğunda belki de o gün ölecektim. Bir insanın istendiği zaman bulunduğunu gösterdi, o gün hayatımın ikinci dönüm noktasıydı." Çenesini havaya kaldırdı. "Sizi suçlamıyorum ama artık biliyorum, siz de bilin: Helin gelmeseydi ben şu an bir ölüydüm ve siz neden

öldüğümü bile bilmeyecektiniz. Silinip gidecektim, mezar taşımda bile gerçek adım değil, Yankı Sarca yazacaktı."

Bartu ellerini sertçe masaya çarptığında, "Önder'in yanında durmaya devam ettin," diye hiddetle karşılık verdi. "O kadar acı çekiyorsan o adamla durmayacaktın, bize bunu söyleyecektin. Biz beş kişiydik, onu alt etmemiz o kadar da zor değildi." Öfkelenmeye başlıyordu, başımı art arda iki yana salladığımda, Koza sanki beni engellemek istermiş gibi elini kaldırıp geçiştirdi. İstediği tam olarak bu yüzleşmeydi. "Onun askeri gibiydin, ne derse yapıyordun..."

"Çünkü askeriydim!" diye bağırdı Yankı ve o da elini sertçe masaya çarptığında oturduğum sandalyeye daha fazla sindim. Onu öfkeli görmek bazen öyle zor oluyordu ki masada öfkesinden korktuğum tek insan Yankı Sarca'ydı. "Çünkü bu şekilde büyüttü! Beni ona muhtaç büyüttü, karşı gelmemeyi öğretti, bir süre sonra kuklası olduğumu bile fark etmedim ve zaafıma dönüştü!"

"Ne zaafı, amına koyayım?" dedi Bartu dişlerini sıkarak. "Onu öldürmek için bile elinde fırsatlar varken emirlerinden çıkmadın. Bu hayatı biraz da sen istedin; o senin liderindi, sen de bizim liderimizdin. Bu hoşuna gidiyordu."

Yankı burnundan derin bir nefes verdiğinde dişlerini sıkarak, "Onu öldüremezdim," dedi ve az önce, Önder'in ölü bedenini gören Yankı'nın hali aklıma geldi. "Onu öldüremezdim, o şu an hayatta olsa bile öldüremezdim, onu hiçbir dünyada öldüremem çünkü ona bağlıydım. Bu hastalıklıydı ama ona bağlıydım." Masanın üzerindeki eli yumruk halini aldı. "Çünkü..."

"Çünkü onu seviyordun, değil mi?" dedi Bartu. "Hepimiz gibi. Kabullensene bunu, bizi suçlamadan önce."

"Sadece bu kadarla sınırlı değil ki," dedi Yankı. "Çünkü onun iyi bir baba olabileceğine inanıyordum, hep bir umudum vardı." Bakışlarım yavaşça ona döndüğünde gözlerinin dolduğunu gördüm; öfkeden, belki de acıdan ya da bambaşka nedenlerden, bilmiyordum ama elimi tutan eli titrerken, "Çünkü," dedi titreyen bir sesle. "Hepinizin aksine benimki bir kaçıştan çok daha fazlasıydı, Önder'in sokak çocuğu olmaktan çok daha ötesiydi." Eli daha fazla titredi. "Önder," dedi zorlukla konuşarak, "benim," kendisini işaret etti, inanamıyormuş gibi, "öz babamdı. Sizin gibi kaçmadım ben, o sokağa şans eseri düşmedim, Önder'e verildim, öz babama."

Kızgın bir demir sanki karnıma saplanıyormuş gibi oldu, yerin sarsıldığını hissettim. "Ne?" döküldü dudaklarımdan, ardından Yankı'nın gözünden bir damla yaş aktı fakat acceleyle elinin tersiyle sildiğinde başını iki yana salladım. "Ne?" dedim daha yüksek sesle ve o an, ikisinin olan bütün görüntüleri gözlerimin önünden geçti. Yankı'nın anlam veremediğim o bağı, Önder'in üstten konuşmaları, ailesinin evinin önüne gidip Yankı'nın içeriye bile girememesi, öylece kabullenilmeyi beklemesi. Gözünden bir damla yaş daha düştü fakat bu kez silmedi.

"Ne?" dedi Bartu tıpkı benim gibi. Gözleri kısıldı, inanamıyormuş gibi Yankı'ya baktı ve onunla beraber tek şaşıran kişinin yine ben olduğumu gördüm. Diğerleri biliyordu, şaşkınlık yoktu; özellikle Koza öyle bir biliyordu ki Yankı'nın yüzüne bakarken Önder'e olan öfkesini de görebiliyordum. "Siktir git," dedi Bartu. "Siktir git, o kadar da değil." Başını çevirip diğerlerine baktı. "Bu kadar da değil lan," dedi inanamıyormuş gibi ama herkes sakince ona baktığında başka bir şaşkınlık daha yaşadı. "Biliyor muydunuz?" diye sordu. "Bi ben mi bilmiyordum?"

"Bana..." dedim Yankı'ya. "Bana söylemedin." Sesimdeki o şaşkınlık, acı ve yanındaki öfkeyi gizleyemiyordum. "Ben..." aklımdan geçenleri durduramıyordum, onun elini sıkıca tutarken şimdi o elimi hissetmiyordum, "bunu bilebilirdim. Ben bunu bilebilirdim."

Yankı yüzüme bakmadı; tam karşısına, duvara bakarak, "Kendi içimde kabullenseydim onun babam olduğunu, söylerdim," dedi boğuk bir sesle. "Bununla yaşamayı öğrenebilseydim söylerdim." Bir damla yaş daha aktı gözünden ve yine silmedi. "Onun için üzülmediğim zaman söylerdim," dedi bu kez. "Ona muhtaç olmadığımı hissettiğimde söylerdim. Onu," dedi yutkunarak, "sevmeyi bıraktığımda söyleyebilirdim ama diğer türlüsü çok zordu."

Zaafları vardı, baba olmaktan korkuyordu; bir baba değil, iki baba tarafından hançer yemişti. Aslında diğerleri gibi evinden kaçmamıştı, kapının önüne bırakılmıştı. Durmadan gittiği o villanın önünde ziline bile basamıyordu, belki de önceden basmıştı, çocukken ama ben onu bulduğumda öylece bir sokak lambasının altında oturuyordu, yeniden kabullenilmek için.

Bu yüzleşmeden çok daha fazlasıydı; Yankı'nın kalbinde sakladıkları kocaman bir volkan olup patladığında lavları hepimizi yakıyordu.

Bakışları Lâl'e kaydı. "O öldü şu an," dedi, sesi titrerken dişlerini sıktı ama gözleri daha fazla doldu. "O öldü ve kurtulduk; hayır,

üzülmüyorum." Bakışları masaya kaydı, boşta olan elinin parmakları tahta masanın kenarını kavradı, ardından Koza'yla göz göze geldi. "Hayır, üzülmüyorum, ona artık bağlı değilim, o öldü sonunda. Bakma öyle, üzülmüyorum, biliyorum, o suçlu." Ve bütün sakinliğinin tersine, bir anda, "Nefret ediyorum," diye inledi. "Hayır, üzülmüyorum. Sikeyim, üzülmüyorum." Başını kaldırdı, bakışlarını bana çevirdi. "Üzülmüyorum, o öldü, kurtulduk," bakışları tam aksini söylerken, "Helin, o öldü," dedi, daha çok kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Helin, o öldü ama ben neden şu an buna üzülüyorum?" Başını iki yana salladığında ellerim yüzünü buldu. "Yanlış, değil mi? Bu çok yanlış ve o öldü. O öldü, o artık yok, ben ona bağlı değilim, o babam olmamalı ama o öldü..."

Onu kendime çekip sarıldığımda başını boynuma sakladı ve belimden öyle sıkıca sarıldı ki gözlerim acıyla doldu ama ondan gizlemeye çalıştım. Titriyordu, bu kez o titriyordu ve hem öfkeyi hem acıyı hem kini hissedebiliyordum. Saçlarına dokunduğumda sanki ufacık bir çocuk gibi omzumda ağladı; kendimi engellemeye çalıştım ama yaşadığını hissetmek beni paramparça ederken, dolan gözlerle sarıldığım yerden Koza'ya baktım. Bakışlarını kaçırdı, o bakışlarını kaçırdığı noktada ne hissettiğini anladım.

İkisinin de babaları zaafları olmuştu ve bu kötü bir bağlılıktı, izleri ise ömür boyu sürecekti.

Bütün Sokak Nöbetçileri sanki Yankı'yı ilk kez böyle görüyormuş gibi bakarken, onun bir süre sonra yanlarında sessizce bile ağlamadığını anladım. Kendi içinde, belki yalnız, belki de ona öğretildiği gibi. "Halledeceğiz," diye fısıldadım kulağına fakat o an çektiğim acıyı gizleyemedim. "Halledeceğiz Yankı, yemin ederim, halledeceğiz. Geçecek, geçireceğim ben." Onun cümleleriydi sanki ve bu kez ben söylüyordum, öyle tuhaf bir andı ki saçlarında dolaşan ellerim duraksadı. Bunu yanlış anladı, sanki onu bırakabilecekmişim gibi belime daha sıkı sarıldı.

"Önder'i sevdiğim için beni suçlamıyorsun, değil mi?" diye sordu kısık sesle fakat onu herkesin duyduğunun farkında değildi.

"Hayır," dedim hemen. Onu bu yüzden bile bırakabileceğimi düşünüyordu. "Hayır, seni anlıyorum, hepimiz anlıyoruz."

Odanın içindeki sessizlik, mezarlıktaymışız gibi hissettiriyordu. O sessizliği Bartu bozduğunda, "O," dedi Önder için. "Bazen iyi bir adam olabiliyordu, Yankı." İçini rahatlatmaya çalışıyordu, kendisini kötü

hissetmesin istiyordu fakat dünyanın en yanlış cümlesini kurduğunu, Koza'nın hiddetle elini masaya vurmasından anladım.

"O dünyanın en kötü adamlarından ikincisiydi," dedi dişlerinin arasından. "Birincisi ise şu an bir hapishanede çürüyor."

"Bence," dedim Koza'nın gözlerinin içine bakarak. "Bu yüzleşmeyi sonraya saklasak daha iyi olacak gibi görünüyor."

Işık da onaylarmış gibi kafasını salladığında, "Hayır," diye sert bir sesle çıkıştı Koza. "Gerekirse günlerce bu masada oturacağız. Ağlayan ağlasın, kavga eden etsin, savaşan savaşsın ama bugün bu iş bitecek." Yankı başını yasladığı yerden kaldırdığında turkuaz gözlerinin çevresinin kıpkırmızı olduğunu gördüm ama Koza'nın bu cümlelerinin ardından sanki bir robotmuş gibi yavaşça kendini benden uzaklaşurdı, çenesini havaya kaldırdı, ardından Koza'yı onayladı. Bu kez aşağıdan elini tutan ben oldum; titriyordu, ilk defa gerçekleriyle kardeşlerinin karşısına geçip yüzleşmişti ve bu kadarla da sınırlı değildi; en büyük sırrı, ölüme dönüşmüştü.

Çoğu insan bu kadar acıyı günler içinde yaşardı, Yankı Sarca yine bir güne sığdırmıştı.

"Daima iyi bir adam olduğunu söylemedim," dedi Bartu, Koza'ya öfkeyle bakarak. "Ama bazen iyi bir adam olabiliyordu. Bana kimsenin öğretmediklerini öğretti; dışlanıyordum, bunu engelledi; hiçbir zaman bir tercih hakkı sunmadı bana. Şiddet bile gerektiğinde uyguladı, hep beni anladığını söyledi."

"Şiddet bile gerektiğinde uyguladı, ne demek Bartu?" dedim kendimi tutamayıp. "Bu cümleyi sana kurdurması bile onun ne kadar kötü bir adam olduğunu gösteriyor."

"Hayır," dedi Bartu, ardından nefeslendi, kendini sakinleştiriyordu. "Anlamıyorsunuz, bok gibi bir dünyadan Sokak Nöbetçileri'nin içine düştüm. Burası benim için cennetti, Önder Sarca'nın bir tokadı benim için eğitimdi." Kaşlarım daha fazla çatıldı, olması gerekenden o kadar farklı büyütülmüştük ki bunu fark etmek bile zaman alacaktı. "Benim iyiliğimi istediğini biliyorum, en azından bir süre boyunca..."

"Çünkü sen onun için saf salak bir çocuktun," dedi Koza acımasız bir sesle, kendini tutamayıp. "Seni kandırmak çok kolaydı."

Bartu öfkeyle Koza'ya baktığında, Işık, "Haddini aşma," diye tepki verdi. Bense ağzımı açamadım çünkü bir faydası olmayacağını biliyordum; Koza böyleydi, canı yanarsa ağzından çıkanlara dikkat etmezdi.

"Haddimi aşmak mı?" dedi Koza, ardından alayla güldü ve Bartu'ya baktı. "Sana giyinmeyi öğretti, değil mi?" diye sordu. "Hatta sana çatal bıçak kullanmayı öğretti, yetmedi konuşmayı da öğretti. Bu kadarla da sınırlı değil, sana kendini savunmayı da öğretti, öyle değil mi? Aynaya baktığında kendini sevmeyi öğretti, saçlarını okşadı, bazı zamanlar en çok seni sevdiğini de söyledi." Bartu'nun dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemedi. "Bunları biliyorum çünkü aynılarını yaşadım," dedi Koza. "Seni kendime benzetmiştim; hatırlıyorsun, değil mi? Ben senden daha saftım ama gözlerim senden daha çabuk açıldı, sense hâlâ uyuyorsun. Uyan, o senin iyi niyetini kullandı." Bakışları Lâl'e döndü. "O aşkından öldüğün kızın üzerinden de seni kullandı."

"Bu ne demek?" diye sordu Bartu hemen. "Bu ne demek lan?" Lâl bakışlarını Koza'ya çevirip hayır dermiş gibi başını iki yana salladı ama artık her şey için çok geçti.

"Bunu söyleyecek kişi sen değilsin," dedim Koza'ya hızla. "Bırak, bunu Lâl söylesin."

"Bunu söyleyecek kişi tam de benim," dedi Koza sert bir sesle. "Çünkü Lâl için Bartu'nun sunduğu o zaaf, bizim hayatlarımıza mal oldu." Bakışları en sonunda Mutlu'ya döndü. "Beni bu hale getirenin ne olduğunu merak mı ediyorsun? Dinle o halde; bir çocuk nasıl bu kadar kötü bir adama dönüşür, gör."

"Ne diyorsun oğlum sen?" dedi Bartu sert bir sesle. "Ne diyorsun ulan?"

Koza acımasız bir sesle güldü ama bu kez, o acımasızlığı eskiden oturduğumuz masadaki gibi değildi. Artık acılarını gizleyemiyordu. "Ben hepinizden önce Önder tarafından alındım, birinci Sokak Nöbetçisi bendim," dedi Koza. O an, Yankı'nın kasıldığını hissettim. En kötü kısım başlıyordu, bunu hepimiz biliyorduk. "Ve senin gibiydim; çatal tutmayı bilmez, konuşmayı beceremez, giyinmekten anlamaz. Keşke senin gibi sokakta doğsaydım, bırakılsaydım ama çok daha kötüsüydü, bir babam olduğu halde bu şekildeydim. Tıpkı sana yaptığı gibi beni de sahiplendi, korudu, güçlendirdi, cesaretlendirdi, ardından siz geldiniz, bir mal gibi beni köşeye attı." Lâl ellerini saçlarına geçirdiğinde Bartu'nun bakışları ona döndü fakat anlamayıp başını iki yana salladı. "Seninle hiç tanışmadık, Nil ve ikiziyle başka bir kaderle yollarımız kesişti ama Lâl ile Sonuncu beni biliyordu, onlarla büyüdüm biraz da."

Bartu, Yankı'yı biliyordu ama Lâl'i duyduğu noktada kasıldığını hissettim. Elbette Koza'yla aralarında problemler yaşandığından emindi ama bu kadarına hazır mıydı, kestiremiyordum.

"Geçirdiğimiz o güzel günlerden sana söz etmek isterdim," dedi Koza. "Fakat sonu iyi olmayan bir hikâyenin başlangıcının bazen pek önemi yoktur. Bizim üçümüzün hikâyesinin sonu bir ihanetle bitti. Benim senelerce ikisinin ihaneti diye bildiğim ama aslında Lâl'in yani benim bir zamanlar Helin'den bile ayırmadığım, kız kardeşim sandığım Zeynep'in ihanetiyle."

İlk defa Mutlu'nun da bilmediği bir hikâye ortada dönüyordu, bunu görebiliyordum çünkü yüz ifadesi değişmiş, dikkatlice Koza'ya bakıyordu ama Bartu'nun bakışlarında çok daha farklı bir ifade vardı. Mutlu'dan daha farklı, daha korku dolu, daha acılı ve belki de daha tutsak.

Çünkü âşık olduğu kadınla o da ilk kez yüzleşecekti.

"Ne ihaneti?" diye sordu, ardından Koza'dan önce Yankı'ya baktı. "Ne ihaneti Yankı? O ihanet etmez ki. Lâl ihanet etmez."

Yankı sustu. Onun suskunluğu bir nevi kabullenişti.

"Ve madem gerçekleri konuşuyoruz," dedi Koza sakin bir sesle. "Bu hikâyede senin de büyük bir rol oynadığını söylemek gerekiyor."

"Koza," dedim boğuk bir sesle. "Hayır, bu şekilde değil."

"Ne yaptım ben?" diye sordu Bartu. "Seni tanımıyordum ki."

Başımı iki yana salladım. Yankı ise, "Koza," dedi uyarıcı bir sesle. "Bırak, Lâl bunu anlatsın."

Koza, Lâl'e dönüp baktığında başını önüne eğdiğini ve sadece iki yana salladığını gördü. "Bu zamana kadar yapsaydı yapardı, değil mi?" diye sordu.

"Ne yaptım ulan?" dedi Bartu baskın bir sesle. "Ne yaptım ben, söylesenize." Bakışları bana döndü, her yardım istediğinde ilk bana bakıyordu. "Ne yaptım Helin?" diye sordu. "Bilsen söylerdin bana, öyle değil mi?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Anladı, benim de ona hiçbir şey anlatmayacağımı.

"Bir gün Önder'den bir iyilik istedin," dedi Koza, bakışları Lâl'e kaydı, artık gülmüyordu hatta aksine, sesinde keder vardı. "Hüseyin'in mezarını bulmayı istedin, Lâl'in kardeşinin."

Lâl ellerini yüzüne yerleştirdiğinde ağlamaya başladığını anladım. Bartu duraksadı, herkese baktıktan sonra, "Evet," deyip gülümsedi ve

yeniden gülüşü soldu, ardından Lâl'i inceledi. "Evet, istedim ve sonucunda..."

"O mezar hiçbir zaman bulunmadı çünkü sen kullanıldın, Lâl'e olan aşkınla ve Lâl'in zaafı da bana karşı kullanıldı." Tek nefeste kurduğu cümle, tam yedi çocuğun hayatına bedeldi, bunu biliyordu. "Ben Önder'den saklanıyordum, sırdaşlarım Lâl ve Sonuncu'ydu. Üçüncü sokaktaki çatı katındaydım; ışıksız, bazen yemeksiz tek bir oda fakat acı yoktu, iki kardeşim vardı. Beni koruyorlardı. Biz o çatı katında günlerimizi dolu dolu geçirdik, bazen bir ekmeğin ne kadar da kıymetli olduğuyla yüzleştik." Geçmişin duvarları parçalanıyordu. "Sonra bu güzel kardeşlik, bir ihanetle son buldu. Nasıl mı? Önder, Lâl'e o mezarın yerini bulduğunu söyledi, bir tercihle beraber. Ya beni Önder'e verecek ve mezarı görecekti ya da hiçbir zaman o mezarı göremeyecekti ama ben iyi olacaktım." Koza gülümsedi, gülümseyişinde kırgınlık vardı, Lâl daha şiddetli ağlamaya başladı. Bakışları Mutlu'yu buldu. "Lâl'in neyi seçtiğini söylememe gerek yok, bütün bu yaşananlara bakıldığında ama bilin diye söylüyorum, o çatı katından ayrılıp teslim edildiğim yer Harun Aktan'ın eviydi. Yandım, dövüldüm, aç bırakıldım, istismara uğradım." Elim boynuma gitti, nefes almakta zorlandığımı hissettim. "Ve bunları Lâl biliyordu. Ailem elimden alındı, istenmediğimi düşündüm; istenmemek de değil konu, cehenneme kucak açtım. Keşke ölseydim, ölsem o kötü adama dönüşmezdim ya da belki siz bu kadarını yapmazdınız ama dönüştüm, dönüştüğüm kişi o kötü adam oldu, Harun Aktan'dan öğrendiklerim beni o çocuktan kötü adama çevirdi."

"Onunla alakan yok," dedim karşı gelerek. "Bunu söyleyemezsin, sen hiçbir zaman onun gibi değildin."

Koza, "Yapma güzel kardeşim," dedi kırgınlıkla. "İkimiz de biliyoruz, o dönüştüğüm adamın aslında kime benzediğini."

"Benzemiyorsun!" diye inledim. "Benzemiyorsun! Unut bunu! Sen o kadar şeyi yaptıktan sonra yaşayamayacaktın ki zaten, bunu biliyorum. Neden söylemiyorsun? Her şey bittikten sonra kendini de öldüreceğini neden söylemiyorsun?"

Koza sustu, belki de yaşattıklarının ağırlığını bu cümleyle silmek istemedi. Mutlu şaşkınlıkla bize bakıyordu. Duyduklarımın ağırlığı keskin bir hançer gibi kalbimin üzerine saplandığında bu masada ne Lâl'in ne Bartu'nun ne Yankı'nın ne de Koza'nın yerinde olmak istediğimi fark ettim. Çünkü dördünden biri olmak, hayatın boyunca büyük bir

izle yaşamaya devam etmek demekti. Öyle bir izdi ki su geçirmez, boya tutmaz. Zaman geçtikçe kararır, kocaman olur, hayatlarını sarar.

Bartu yine direkt bana baktı. "Helin," dedi kaşlarını kaldırarak. "Doğru mu bu?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Anladı.

"Her şeyin başlangıcının senin masum bir aşkından geçmesi çok tuhaf zaten," dedi Koza.

"Sus," dedi Bartu sadece.

"Ama sadece bu kadarla da sınırlı değil. Önder zamanla Sonuncu ile beni birbirimize düşman etti. Sonuncu kendi isteğimle gittiğime ve onlara düşman olduğuma inandı, bense bu tercihte onun da söz hakkı olduğuna. Her şeyi bilen Lâl, senelerce Sonuncu'ya sustu korkusundan. Kaybetme korkusundan." Başını salladı. "Hatta söylesene Sonuncu, bütün bunların ardından bir de Lâl'i alıp günlerce Hüseyin'in mezarını aramaya gittiğinizi." Lâl başını eğdiği yerden kaldırdı ve dolu gözlerle Yankı'ya baktı. Yankı ise bakışlarını ona çevirmedi; o an gördüm, güvenin nasıl da zedelendiğini ve zedelendiği yerden iyileşmeyeceğini. "Söylesene Sonuncu, her şeye rağmen beni aradığınızı ve Lâl'in hiçbir şey itiraf etmeden seninle beni aradığını."

Yankı sessiz kaldı ama aslında bu da onayladığını gösteriyordu. Senelerce belki de en güvendiği insan Lâl'di ve en büyük ihaneti de o gerçekleştirmişti. Bir zamanlar onun günlüğünü verdiğimi gizlemesi, bütün bunların ortasında nasıl da masum kalıyordu.

"Yankı," dedi Bartu. "Siz gittiğinizde Hüseyin'i aramaya..." Sanki Bartu'nun zihninde taşlar yeni yeni yerine oturuyordu. "Siz ikiniz aslında..." Duraksadı, bana baktı, ardından herkese ve en son Lâl'e. Lâl durdurak bilmeden ağlamaya devam ederken, "Yankı," dedi Lâl'in yüzüne bakarak. "Sen bu yüzden mi uzaklaştın Lâl'le?"

Yankı dudaklarını ıslattı, bakışları Koza'dan Lâl'e kaydığında, "Yara aldım en güvendiğim kişiden," dedi, onun için de ne kadar ağır olduğunu fark ettim. "Ve bu, yara almasını en çok engellediğim insan tarafından oldu."

Bartu elini sertçe saçlarına geçirdiğinde anlamakta zorlandığını hissedebiliyordum çünkü çok ağırdı. En sonunda, "Lâl," dedi. "Doğru mu bu?" Aslında en son ona sorması bile bir şeylerin yanıtı değil miydi? Lâl ağlamaya devam ederken, yavaşça başını sallayarak onayladı. "Ama," dedi Bartu. "Senin için yaptım, ben yaptım, evet ama başlangıçta..."

Duraksadı, cümle kuramadı ve bir kez başına vurdu. "Ben salak mıyım? Ben nasıl kandım o adama? Lâl, sen nasıl kandın?" Bir kez daha vurdu başına. "Neden sonradan bize söylemedin? Söylesen, biz belki..." Lâl daha fazla ağladı. "Ağlama, tamam, ağlama, demedim bir şey."

Koza dayanamayıp, "Sen de ona güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Çünkü biliyordun." Bakışları Yankı'ya döndü. "Açtığı yarayı affettin mi? Affedebilecek misin?" Masa sanki alev alacaktı, biz parçalanacaktık. Hayır, bu olamazdı, izin vermezdim. Hayır, kaybedemezdim. "Nasıl yaşanacak böyle, bi söylesene bana?"

"Ben nasıl yaşıyorsam öyle yaşayacaksınız." Işık'ın sert cümlesi kurşun gibi masanın ortasına düştüğünde bakışları Koza'ya döndü. "O çocuktu," dedi Lâl için. "O henüz bir çocuktu ve Önder onun zaaflarını kullandı. Sonrasında da korktu, itiraf edemedi. Evet, hataydı ama bir çocuğun hatasını ön plana çıkarırken kendini görmezlikten mi geliyorsun Koza?"

Yankı'yla sadece birkaç saniye bakıştık, o birkaç saniyede ikimiz de aynı şeyi düşündük; bu masadan nasıl bir bütün olarak kalkacaktık? Bunu aşabilecek miydik?

Koza, Işık konuşur konuşmaz yumuşayıp, "Konu ihanet," dedi en sakin ses tonuyla. "Çocuk olduğunu biliyorum ama..."

"Sen de bana ihanet ettin." Işık'ın baskın sesi öyle ağırdı ki Koza'nın olduğu yere sindiğini gördüm. Bakışları bana döndü. "En başından beri biliyordum senin ajan olduğunu," dedi hırsla, ardından Yankı'ya döndü. "Ve o hapishaneye girip defalarca Koza'yla da konuştum. En başından her şeyi biliyordum, sustum çünkü onu anlamaya çalıştım fakat hiç kimsenin zarar görmeyeceğinin sözünü verirken bizzat bana zarar verdi, hayallerimi elimden aldı." Çenesini havaya kaldırdı, güçlü durmaya çalıştı ama yutkunmakta zorlandı. "Üstelik çocuk da değildi; kalbi vardı, atıyordu; savaşı vardı ama masumları da görmezlikten geldi. Sen söylesene asıl Koza, o hapishanede Helin vurulurken alkışlamak nasıl bir histi? Hiç mi canın acımadı?"

Lâl bu kez Işık'a karşı başını iki yana salladığında, "Bu benimle alakalı," diyerek söze girdim. "Ve bunun hesabını ben sorabilirim sadece." Kaşlarım çatıldı, Koza'nın gözlerinde pişmanlığı gördüm. "Abime silah olarak beni kullanma."

"O da Bartu'yu Lâl'e karşı kullanmasın," dedi Işık dişlerini sıkarak. "Bu masada eğer birileri suçlanacaksa kimse tek parça kalmaz,

anladınız mı?" Bakışları Lâl'e döndü. "O zaten yaptıklarının bedelini ödedi, ödemeye çalıştı ve hâlâ da ödüyor." Sertçe Koza'ya baktı. "Bunu biliyorsun, bunu gördün. Seni o hastane odasına girerken gördüm, Lâl intihar ettiğinde, 'O ölmeyecek, değil mi,' diye bana soran sendin." Koza gözlerini açtı, ardından sanki bulunduğumuz evin çatısı başımıza yıkıldı çünkü Bartu'nun boğuk nefesi oradaydı.

"Ne?" dedi ilk başta ve o an, Işık ne yaptığını anladı. Hiç olmaması, belki de kendisinin bile ağzından kaçırmaması gereken tek cümle, Bartu'nun yavaşça ayağa kalkmasına neden oldu. "Ne?" dedi bir kez daha Bartu. "İntihar ettiğinde mi? Ne?" Sessizlik ve sonrasında Bartu'nun sertçe oturduğu sandalyeyi iteklemesi, o tahta sandalyenin yere düşüp bacağının kırılması. "Lâl intihar ettiğinde ne demek?" diye haykırdı ve bakışları yine bana döndü, bu kez öyle bir döndü ki öleceğimi sandım. "Bu ne demek?" dedi bana doğru ve bakışları Lâl'i buldu. "Sen intihar mı ettin? Ne zaman?"

Kimse konuşamadı; Lâl bile eğer konuşabilseydi o an yine de ebediyen suskunluğa gömülürdü, bunu çok iyi biliyordum.

"Lan, cevap verin!" diye bağırdı Bartu ellerini masaya sertçe vurarak. "Bu ne zaman oldu? Ben neredeydim?"

Herkes sustu, yine bu yükü Yankı üstlendi ve kısık sesle, "Harun Aktan'ın evinde vurulduğu zaman," dedi. "Aslında orada vurulmadı, intihar etmiş, kendi kalbine sıkmaya çalışmış. Işık onu görmüş." Bartu'nun dudakları aralandı. Delirmiş gibi bize bakarken anlam vermeye çalışıyordu. "Kimse kendini suçlu hissetsin istememiş," dedi Yankı gözlerini masaya çevirerek. "Eğer ona bir şey olsaydı," gözlerini kapattı, "sanki çatışmada vuruldu gibi görünsün istemiş."

Bakışları Yankı'dan Işık'a, Işık'tan Mutlu'ya, Mutlu'dan Koza'ya kaydı. "Bunu," dedi üstüne basa basa. "hepiniz biliyordunuz, bir ben mi bilmiyordum yine?" En sonunda bakışları üzerime çevrildi, en büyük hayal kırıklığını bana ayırmıştı. "Ulan," dedi acıyla. "Sen de mi sakladın benden? Helin, sen nasıl sakladın benden?"

"Bartu..." dedim elimi kaldırarak. "Söylenecekti ama bu Lâl'in sırrıydı ve eğer biz söylersek..."

"Ulan ben ölüyordum!" dedi Bartu duvarlara çarpan, gür bir sesle, ardından Lâl'e baktı ve önündeki masayı iteklediğinde hepimiz olduğumuz yerden kalkmak durumunda kaldık. Masanın üzerindeki birkaç içki şişesi yere düştü, bardaklar da öyle. Hızlı adımlarla Lâl'in karşısına

geçti, ellerini sandalyenin arkasına koydu, Lâl'e doğru eğildi. Bu sahne bana, bu evde Bartu'nun Lâl için üzerime eğildiği anı anımsatmıştı. "Beni duymuyor musun?"

"Bartu," dedi Yankı sadece.

"Lan sana bir şey olacak diye ölüyordum ben! Ben hep ölüyordum, ben hep senin için ölüyorum, sen bunu bile bile nasıl ölmek isteyebilirsin? Bunun adı terk etmek değil mi?" Elini saçlarına geçirdi ve arkasını dönüp bir kez daha sertçe sandalyeye vurdu, sandalye duvarda parçalandı. "Lan aklımı kaçıracağım," dedi kendine vurarak, ardından durdu, gözleri açıldı ve başını iki yana salladı. "Benim," dedi kekeleyerek, "benim yüzümden mi?" Hızlıca eli cebine gitti, titreyen elleriyle telefonu çıkardı. "Sen bana o gün veda ettin, benim yüzümdendi, benim yüzümden ölecektin, ben yaptım." Telefon elinden yere düştü. "Lan ben ne yaptım?" dedi bu kez. "Ben seni yalnız bıraktım diye mi?"

Lâl ayağa kalktı, önüne geçip bir şeyler söylemeye çalıştı ama Bartu dinleyebilecek gibi değildi, göz teması kuruyor ama anlamıyordu. "Bartu..." dedim zorlukla konuşarak. "Senin suçun değildi, seninle alakası yoktu, biz bunu..."

"Benim suçumdu," dedi Yankı bir anda. "Yalnız bırakmamam gerekiyordu, anlamam gerekiyordu ama yapamadım." Her şey birbirine girerken Bartu bizi duymuyor gibiydi.

Lâl ellerini kaldırıp, "*Bir kez dinle,*" dedi ama Bartu yine onun dışında her yere bakıyordu, o sırada köşede duran Mutlu'yla göz göze geldi. "Neler gizlenmiş benden, görüyor musun Mutlu?" dedi ve gülmeye başladı ama acıdan gözleri dolmuştu. "Geçmişi ben belirlemişim, haberim yok; Lâl bir hayatı karartmış, haberim yok; Önder babasıymış Yankı'nın, haberim yok; Lâl," dedi, "benim Lâl'im intihar etmiş haberim yok." Güldü, ardından kollarını iki yana açtı. "Yok mu senin de benden sakladığın bir şeyler? Aptalım ben sonuçta, anlamam hiçbir şeyi, öyle değil mi?"

"Bartu," dedi Işık büyük bir pişmanlıkla ve acıyla. "Özür dilerim, yemin ederim böyle olmasını istemezdim."

"Zaten öğrenecekti," dedi Koza. "Gizlenecek miydi yine?"

"Gizlenecekti elbette çünkü ben salağım," diye haykırdı. "Hadi! Daha fazlasını verin!" Mutlu'ya baktı yine. "Söylesene sen de," dedi. "Çocukken senden çok utanıyordum, yanında yemek bile yiyemiyordum, rezil biriydin, desene!" Ağlamaya başladığımda Yankı öne çıktı

ama Bartu durmadı, Mutlu korkuyla geri adım attı, Işık onu arkasına aldı. "Söylesene ulan!" dedi. "Salağım ya ben! Anlamam zaten, söylesene. Benimle aynı odada bile uyumak istemediğini söylesene!" Bakışları Yankı'ya döndü. "Güçlüyüm diye benimle uyumak istiyordun, öyle mi? Sikerim yalanını, o evin içinde istenmiyordum bile ben."

"Yalan değildi," dedi Yankı ve bir adım daha önce çıktı, tam o esnada ise Bartu sertçe onu omzundan itekledi. İteklediği anda Yankı'yla ellerimiz birbirinden ayrıldı; bir kez daha o masada ellerimiz ayrılmıştı, bu kez hissettiğim terk ediliş değil, parçalanıştı. Kırılan sandalye, bu yedi kişilik masada sanki artık altı kişi kalacağımızın bir işareti gibiydi. Yankı'nın elimi bırakması, bağların kopması demekti.

"Söylesene," dedi bu kez Yankı'ya. "Lâl babasına benzettiği için senden korkuyordu, o yüzden senden kaçıyordu, desene ulan!" Sol taraftan onu tutmaya çalışan Koza'ya baktı. "İtiraf etsene, amına koyayım," dedi Koza'ya. "Yeniden söylesene; bu ailenin en aptalı sensin, seni kandırmak çok kolay, desene."

"Özür dilerim," diye inledi Mutlu, Işık'ın arkasından. "Böyle hissettirdiğim için kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim, çok özür dilerim." Sesindeki acı, pişmanlık ve aynı zamanda korku o kadar canlıydı ki Işık'ın arkasında saklanıyor gibi görünse de aslında Bartu'dan utandığı için öyle duruyordu.

"Şimdi geçmiş burada acılardan, affedilişlerden söz ediyorsunuz; ben neleri affettim, görmüyor musunuz?" Başını iki yana salladı. "Ama bu kez sizi değil, yine sizi değil, kendimi affetmeyeceğim," dedi Bartu herkesin yüzüne bakarak, ardından önünde duran Lâl'e çevirdi bakışlarını. "Söylesene," dedi, o an tek bağıramadığı kişi oydu. "Seni hiç sevmedim, mecburi istikamettin, seni sevmek zorunda kaldım, desene." Bunun üzerine Lâl ellerini Bartu'nun yüzüne koymaya çalıştı ama o izin vermedi. "Yüzleşmiyor muyuz?" diye sordu. "En aptal ben değil miyim? Şimdi söylesene her şeyi Lâl."

"Bartu," dedim başımı iki yana sallayarak. "Şu an mantıklı düşünemiyorsun, eğer sakinleşirsen..."

"Hepiniz," dedi ortaya, "hepiniz benden bir şeyler saklıyorsunuz, sürekli." Bir anda bana döndü. "Sen bile ulan," dedi hayal kırıklığıyla. "Sen bile benden bir şeyler sakladın; biliyorsun bunun nasıl yara açtığını ama gizledin benden." Özür dilemek istedim ama cümle kuramadım, savaşmalıydım ama öyle bir yıkılmış duruyordu ki

karşımda verdiğim her savaşta daha fazla parçalanacağını hissettim. Bakışları Yankı'ya döndü. "Sendin ya hani gözden çıkarılan o kişi; yanılıyorsun, Yankı Sarca. Bu ailenin en gözden çıkarılan adamı hep bendim çünkü en azından sana ihtiyacımız olabiliyordu ama sizin bana hiç ihtiyacınız bile olmadı."

"Bartu, hayır," dedi Işık, arkasında tedirgin duran Mutlu'yu biraz daha gizlemek isteyerek. "Bunu sana söylemesi gereken kişi Lâl'di, biz bile çok geç yüzleştik hatta tam anlamıyla yüzleşemedik bile. Kendimizden bile gizledik, anlaması çok zordu, ağırdı." Bartu dinlemiyormuş gibiydi. "Haklısın, her şey senden gizleniyormuş gibi görünebilir ama neler aşılmadı ki bu mu aşılmayacak, söyler misin bana?"

"Belki de ben artık aşamıyorumdur, amına koyayım?" dedi Bartu zorlukla nefesini vererek. "Belki de bu kadar salak yerine koyulmak canımı acıtıyordur ulan benim. Belki de ailem sandığım kişiler aslında beni bir yabancı gibi görüyordur." Yankı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Nasıl güveneyim ulan size? Aslında gözümün önünde sevdiğim kız intihar etmiş; hepiniz ortak olmuşsunuz, gizlemişsiniz benden. Ben sizden hiçbir şey gizledim mi?" Gülmeye başladı, ardından, "Gizledim tabii ya," dedi ve bir anda odanın içinde yürümeye başladı, önüne çıkan Yankı'yı ise bir kez daha itekledi. "Gizledim, gizlemez olur muyum?"

Köşedeki dolabı açıp içinden birkaç parça eşyayı yere fırlattığında biblolar kırıldı; hepsi eskiydi, geçmişten kalmıştı ve artık parçalanmıştı. Bir çarşaf çıkardı, çarşafı yere fırlattığında içinden tozlu bir defter düştü; soluk bile almadan defteri tuttu ve yana kaydırdığı masanın üzerine fırlattı. "Ben de ne yapayım, Lâl," dedi ona dönüp bakarak. "Aptal gibi sana şiirler yazdım, bunu gizledim senden. Bak, senelerdir durur orada, ne büyük sır ama." Lâl bakışlarını masanın üzerine çevirdiğinde, sanki evi terk etmek üzere olan o kişi abimmiş, babammış, ailemmiş gibi adımlarımı geri geri atıp kapının önüne geçtim; çıkıp gitmesini engellemek için.

Koza bile en sonunda, "Bartu," deyip nefesini verdi. "Bunlar sır değil, yapma."

"Eh, bir de küçükken animasyon izlediğimizde dans eden karakterleri Lâl çok sevdi diye gizli saklı dans kursuna gittim, bu da sırdan sayılır mı?" Bartu bir adım attı, kapının önüne daha fazla geçtim; Yankı ne yapmaya çalıştığımı anladığında arkamda durdu. "Dur, düşüneyim, başka bir sırrım var mı?"

"Bartu," dedi Mutlu ağlamaklı bir sesle. "Özür dilerim senden. Binlerce kez özür dilerim, böyle hissettirdiğim için özür dilerim." Onların arasındaki o kuvvetli bağ, ne olursa olsun Bartu'nun Mutlu'nun yanında oluşları şimdi o Mutlu'nun gözlerindeki pişmanlıktaydı.

"Senden de sakladığım sırlar var," dedi Mutlu'ya başını eğip bakarak. "Hepinizden sakladığım sırlar ama anladım artık, sizin sakladığınız sırlar ile benim sırlarım arasında dağlar kadar fark varmış." Omzunu kaldırıp indirdi, masaya baktı, sonra dağılan sandalyelere; ardından altımızla göz göze geldi, sona Lâl'i sakladı. "Bu son damlaydı," dedi, nefesi yarım kaldı, sesinde acı vardı hatta orada kara gözleri dolmaya başlamıştı ama umursamaz görünmeye çalışıyordu. "Bu güvensizlik ve kalp kırıklığıyla daha fazla kalamaz insan; ben gurursuzdum, kaldım, amına koyayım."

"Bu ne demek lan?" dedi Yankı sert bir sesle önüme geçerek.

"Bitti demek," dedi Bartu dişlerini sıkarak. "Son aptallıktı demek, her gün arkamdan ne saklanıyor diye düşünmekten yoruldum demek, gidiyorum demek. Engelleyebilir misin? Buna cesaret edebilir misin?" Kendisi bile inanamıyormuş gibiydi. "Siktirip gideceğim lan bu evden, nereye gideceğimi bile bilmiyorum, sizden başka yolum da yok ama gideceğim. Hadi, engellesene beni."

Yankı büyük adımlar atıp Bartu'yu omuzlarından itekledi. "Öyle bir engellerim ki seni Bartu, yemin ederim kollarımı kırman gerekir." Yankı'nın baskın sesinde korku vardı. "Öldürmen gerekir, ezmen gerekir."

"Kırarım o halde," dedi Bartu kapıya doğru hamle yaptığında. Yankı bir kez daha itekledi fakat Bartu ona çarpıp kapının önüne öyle bir geldi ki bu kez benimle yüzleşti.

Ellerimi kaldırıp onu engelledim. "Benim de kollarımı kırman gerekecek," dedim ağlayarak. "Öldürmen gerekecek, ezmen gerekecek. Bunu yapabilecek misin bana da?"

Bartu, Yankı'ya verdiği cevabı bana veremedi, öyle büyük bir kırgınlıkla bana baktı ki, "Helin," dedi dişlerinin arasından. "Ben en çok sana güvendim, sen de onlara dönüştün."

"Bartu," dedim başımı sallayarak; ileriye adım attı, ellerimi göğsünün üzerine yerleştirdim. "Lütfen bana öyle bakma, her şeyi söyle ama böyle bakma." Gözlerindeki kırgınlık beni mahvediyordu. "Özür dilerim ama söyleyemezdim, nasıl söylenir bu?"

"Nereye gideceksin?" diye sordu Işık sert bir sesle Bartu'nun arkasından. "Nereye gideceksin Bartu? Kime gideceksin? Ne yapacaksın?"

Onun da öfkelendiğini hissediyordum. "Ben kaldım, bütün yaşadıklarıma rağmen. Hayallerim elimden alındı, ben kalmaya devam ettim. Hiç affedilmeyecek şeyleri aptal kalbimle affettim. Hepimiz kaldık. Sen şimdi gideceksin, öyle mi?" Arkasındaki sandalyeye tekme atma sırası Işık'taydı. "Aşkından gözünü karartan tek kişi sen misin ya bu evde?" Hırsla kelimeler dudaklarından dökülüyordu. "Kim derdi ki Işık aşkı için acılarını sineye çekecek?" Parmağıyla Koza'yı işaret etti. "Ben bu adama âşık oldum, acılarımı sineye çektim, gidemedim. Şimdi sen gideceksin, öyle mi?" Bartu'ya doğru bir adım attı, işaret parmağını havaya kaldırdı, onun da gözleri dolmuştu. "Bir saniye durmam burada, ben de işte o zaman çekip giderim çünkü anlarım ki insan gidebiliyormuş, sen bile gidebiliyormuşsun, bu kadar bağlıyken."

Başımı çevirip Yanki'ya baktığımda acıyla nefesimi verdim, ardından, "Bir şeyler yap," diye fısıldadım; ondan istedim, her zaman yaptığı gibi, şimdi de toparlayacağını düşündüm. Dudakları aralandı, o an sanki cümleler tükenmişti; ne söylerse söylesin geri adım atılmayacakmış gibi geldi. *Hayır*, dedim, *yine ondan istiyorsun, yine ona farkında olmadan bir robot gibi davranıyorsun, üstelik az önce söylediklerinden sonra.*

Yaşanılanlar ağırdı, bu yüzleşme masasında bu kadarıyla kalmayacağını biliyordum ama her şeyden vazgeçen ilk kişinin Bartu olması öyle yaralayıcıydı ki. O Bartu'ydu; ailesi Sokak Nöbetçileri'ydi, aşkı Lâl'di, hepimizin illa ki gidecek bir yolu olurdu ama onun bizden başka bir yolu yoktu, bunu biliyordum.

"Bartu," dedim kapının önünden. Işık'ta olan gözlerini bana çevirdi. Ağlamamak için direniyordum, kaderimin son cümleleri gözlerimin önünden geçiyordu. Bu aileyi bulduğumda, o aile dağılacak diye bağlanmamıştım. Şu anda bu olamazdı. "Daha önce giden biri olarak karşındayım." Upuzun boyu ve heybetli vücuduna karşın ben nasıl kapının önünde durup onu engelleyebileceğimi düşünürdüm? "Gittiğin hiçbir yer, bu altı kişi gibi hissettirmiyor." Başımı iki yana salladım. "Biliyorum, yaparsın," hayır gidemezdi, halledemezdi, "yoluna da devam edersin," o tek başına yoluna devam etse bile yara alırdı, "belki de mutlu olursun," olamazdı, hepimiz biliyorduk, "ama gün sonunda dönmek istediğin yer bu altı kişi olacak. Bizi bizden başka kimse tam anlamıyla sevemeyecek."

Bartu yutkunduğunda ne demek istediğimi anladı, zamanında görüşmeye çalıştığı o kadının, Rüya'nın aslında hiçbir suçu yoktu.

Bartu'nun da suçu yoktu ama hepimiz biliyorduk, yedimiz de kabullenilmesi zor çocuklardık, gençlerdik ve belki yaşlılara dönüşecektik.

"Bırakmam ki," dedi Mutlu bir anda. "Peşinden gelirim ki." Işık'ın arkasından çıktı ve kollarını önünde bağladığında gülmeye çalıştı ama kederliydi. "Kovsun, sövsün, dövsün, yine de bırakmam ki. Şaka yapıyor, inanmıyorum." Gülüyordu ama gözünden yaş aktı. "Bırakmam," dedi. "Asla bırakmam."

Aylar önce o masada tıpkı şu an gibi dağılmıştık, paramparçaydık; ben yere düşmüştüm, beni kaldıran kişi Bartu olmuştu. O günün izleri bugündeydi fakat daha farklıydı. Herkes o gün birbirinden vazgeçmeye hazırdı, savaşa ya da can yakmaya ama bugün pek öyle görünmüyordu. O gün bir kişi parçalanabilir, gerisi yürüyebilirdi ama şimdi biri parçalansa herkes dağılacaktı; bunun adı bağ, bunun adı düğümdü.

Lâl, Bartu'nun karşısına geçip onun kollarını kavradığında yalvarır gibi baktı. *"Konuşacağım,"* dedi. *"Ama başını çevirme, tamam mı?"*

Bartu'nun kasıldığını hissettim ve o an anladım; sırlardan öte, Lâl'le gerçekten tanışmanın ağırlığını kaldıramamıştı. Bu bakışlarından okunabiliyordu. Hepimizin aksine, onun gözünde en masumu Lâl Sarca'ydı; belki de en iyisi, en annesi, en kardeşi, en merhametlisi. Şimdi yüzleştiğinde her şeyin tersine döndüğünü anlıyordu.

"Koza'nın anlattığı her şey doğru," dedi Lâl. Elleri öyle hızlı hareket ediyordu ki takip edemiyordum. *"Yankı'nın anlattığı her şey doğru,"* dedi ardından. *"Hepsi doğru."* Bartu'nun bakışlarından anlıyor muydu, kendisini gerçekten gördüğünü. *"Ve intihar ettiğim de doğru."* Eli kalbine doğru gitti, başını iki yana salladı. *"Elim titredi, başaramadım ama yaşamak istemiyordum."* Bartu'nun çenesi kasıldı, bu kez bakışlarını ondan ayırmıyordu. *"Ama tek bir şey yanlış. Suçlu ne sensin ne Yankı ne Koza ne diğerleri."* Kendisini işaret etti. *"Ben benimle daha fazla yaşayamadım, kendimden gitmek istedim."* Yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünde Bartu'nun hâlâ karşısındaydı. *"Bu son bencilliğimdi ama olması gerekendi. Özür dilerim, böyle bir kadın olduğum için."*

Bartu karşısında o şekilde durmak istemedi ve Lâl'in yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Bana anlatsan her şeyi ben anlardım," dedi. "Kötüysen iyiliğini görürdüm, ihanet ettiysen sebepler yaratırdım." Lâl'in çenesini tutup kaldırdı. "Ama sevmiyorsan buna çözüm bulamam, Lâl." Titreyen bir nefes verdi. "Hep aynı noktaya dönüyoruz; hep orada bir yerlerde senin sevginle savaşıyorum, kendimi kandırıyorum

belki ama ben senden sonra ölmeyi hiç düşünmedim, en çok senin için yaşadım ama sen bunu nasıl düşündün? İşte bunu kaldıramıyorum."

"*Sen de yoktun,*" dedi Lâl. "*Benden gitmiştin.*"

Bartu da işaret diliyle devam etti. "*Vardım,*" dedi hızla. "*Hep vardım ama önceliğin değildim.*"

"*Beni istemiyordun,*" dedi Lâl bu kez.

Bartu bu kez sesli konuşmaya devam etti. "Benim seni istemediğim hiçbir zaman yoktu ama artık kabullen Lâl; benim sana olan sevgim ile senin bana olan sevgin birbirinden o kadar farklı ki." Başını kaldırıp tavana baktı. "Ben senin canını kendiminkinden fazla önemsedim, sen kendi canını benim için önemseyemedin. Bu ne demek, biliyor musun?" Gözlerini yeniden Lâl'e çevirdi. "Şu an buradaki herkes, belki de bizim, ikimizin, Bartu ve Lâl'in yaşadıklarından daha ağır şeyler yaşadılar." Başıyla Işık ve Koza'nın bulunduğu yeri gösterdi. "Onların yaşadıkları bizimkinden katbekat daha ağırdı," Yankı ile beni gösterdi. "O ikisi nasıl yollardan geçtiler ama mutlak sevgi galip geldi. Bizim için hiçbir zaman galip gelen sevgi olmadı çünkü bu sevgi seni hiç iyileştirmedi."

Lâl gözlerini sildiğinde çok uzun bir süre Bartu'nun yüzüne baktı. O kadar uzun süre baktı ki saniyeler dakikalar dönüştü. En sonunda, "*Haklısın,*" dedi. "*Belki de tek iyileşmeyen kişi benimdir bu ailede.*" Kabullenmek yaralayıcıydı, öyle bir yaralayıcıydı ki her ikisinin de ne demek istediğini anlıyordum. "*Bu masada herkesin suçu var,*" dedi. "*Ama gitmesi gereken tek kişi de benim, bunu biliyorum.*" Bakışları yüzümüze döndü. "*Koza beni affetmeyecek, Yankı bir daha bana güvenmeyecek, Bartu bana hep şüpheyle bakacak, geçmişteki hatalarım herkesi mahvetti. Asıl böyle kalınır mı?*" Yutkunduğunda artık ağlamıyordu. "*Ama görüyorsun, ben bencil bir kadınım, gidemiyorum, gidiş sandığım ölüm oluyor, orada bile arkamda bir yıkım bırakıyorum. İyileşmek istiyorum, nasıl geçecek bilmiyorum, iyileşmek istiyorum ama gidersen iyileşemem, çabalıyorum, her şey için. Ama sen gidersen çabalayamam.*"

Madalyonun iki yüzü: bir tarafta sevginin iyileştirici gücü, diğer tarafta ne olursa olsun kendini hiçbir zaman affetmeyen ve iyileşmeyen Lâl Sarca. Onu anlıyordum, onu anlamak en can yakıcı kısımdı çünkü gözlerinin önündeki yangının nedeni olduğunu düşünmek hayata devam etmeyi zorlaştırırdı. Fakat şu da vardı: Bartu onu her şeyiyle kabul edebiliyordu, diğerleri etmese bile Bartu onu kabullenebiliyordu.

Bartu'nun dudakları aralandı birkaç kez; söyleyecekleri vardı ama yuttu, belki de kırmaktan çekindi. En sonunda eliyle Lâl'in saçını kulağının arkasına itekleyip, "Gitme," dedi zorlukla. "Ben her şeye rağmen seninle kalıyorsam sen de kendine rağmen benimle kalmak zorundasın."

Derin bir nefes verdim, belki de hayatımda verdiğim en derin nefes olmuştu. Gitmeyecekti, kalacaktı, Lâl için kalacaktı. Yine Bartu için sevgi galip gelmişti, aşk onu hem iyileştiriyor hem yok ediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Lâl bir an bile düşünmeden. *"Yemin ederim seni seviyorum, kalbimde hissediyorum."* Başını aşağı yukarı salladı. *"Fakat sevmeyi bile beceremem sana zarar veriyor, öyle değil mi? Neden yalan söyleyeyim ki? Seni seviyorum, gerçekten seviyorum ama iyileşememem seni mahvediyor, öyle değil mi?"*

"Vermiyor, mahvetmiyor," dedi Bartu hızla. "Hayır, kabullendim." Elini Lâl'in saçlarında gezdirdi. "Ama eğer sana zarar veriyorsa ben öğretirim sevgi nasıl olur." Yutkundu, saçlarındaki eli duraksadı. "Birinci kural, seviyorsan gitmezsin; gitsen bile dönecek yollar ararsın. Ölmezsin, her şeye rağmen onun için yaşarsın."

Lâl başını salladığında Bartu'nun gözlerinin içine bakıyordu. *"Duyduklarından sonra benden nefret ettin mi biraz da olsa?"*

Bartu alayla güldükten sonra, "Hayır," dedi. "Aksine yükünü senden almak istedim, kaldıramayacağın kadar ağırmış çünkü. Keşke o ihaneti bile beraber sırtlansaydık." Lâl yeniden ağlamaya başladığında Bartu'nun boynuna sarıldı, Bartu ise o sarıldığı an kırgınlıkla bize baktı; ondan gizledi ama bizden gizleyemedi. O kötü olmasın diye yüzleştiklerini dile getiremedi, geriye kocaman bir kırık kalp kaldı.

Herkes bambaşka noktalara dağılmıştı, kendimi on yıl yaşlanmış gibi hissediyordum; hepimizin de böyle hissettiğini biliyordum; bitkindim ve hepimizin cümleleri tükenmişti. Daha ne konuşulabilirdi? Bina yıkılmamıştı fakat çatlaklar da onarılamazdı, izleri kalırdı. Aile demek, bu demek değil miydi? Bir kişi suçlu değildi, herkesin suçu vardı; belki de yıkılışı engelleyen buydu.

Çok uzun bir süre sessizlik oldu; ardından Koza ellerini masaya yerleştirirken, "Zeynep," dedi kendini tutamayıp ve hızla düzeltti: "Lâl." Başını saklandığı yerden çıkardığında Koza'yla göz göze geldi. O sırada Koza'nın bakışları Yankı'yla kesişti, Yankı onaylar gibi gözlerini kapatıp açtığında derin bir nefes verdi. "Hüseyin'in mezarını bulduk."

Heyecandan kalp atışlarım hızlandığında elimle ağzımı kapatıp Yankı'ya baktım; Yankı ise gülümsedi, dakikalar sonra ilk içten gülümsemesiydi; ikisi beraber bulmuştu, nasıl olmuştu da bulmuşlardı?

Lâl'in gözleri açıldı, Bartu büyük bir şaşkınlıkla Koza'ya bakıyordu. "Önder'in defterinde yazıyordu," dedi Yankı sakin bir sesle. "Hepimiz için ayrılan o defterde sırlarımız vardı." Kırgınlıkla Lâl'e baktı. "Aslında o hep Hüseyin'in yerini biliyordu, Lâl ve belki de başka bir tercih için bu bilgiyi saklıyordu senden."

"Emin misiniz?" diye sordu Bartu kulaklarına inanamıyormuş gibi.

"Mezarın başına bir tahta saplanmış, tahtaya H harfi kazınmış." Lâl çöktüğü yerden yavaşça ayağa kalktığında gözlerinden yaşlar akmaya devam etse de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Öyle bir gizleyip korumuşsun ki mezarı, imrendim. Mezarlık, ağacın kökleriyle bütünleşmiş." Lâl'in gözlerinin içine baktı; geçmişi gördüm, şimdiyi ve geleceği. "Ama yine de anladım, her zaman..." dediğinde Yankı cümlesini yarıda kesti.

"Her zaman başka bir yol vardır," diye devam ettirdi. "Senin için de varmış, çok geç bulduk."

Lâl'in dudakları aralandı; çığlık atmak istedi, belki de kahkaha atmak ya da sevinçle ağlamak. O an, *belki bu kez konuşur*, diye düşündüm; belki o da böyle düşündü çünkü kelimeler dudaklarından dökülmek için orada hazır bekliyordu.

Ama yapamadı.

Fakat bir anda, hiç beklemiyorken Lâl bulunduğu yerden öyle bir ayrıldı ve tüm gücüyle koşup Koza'nın boynuna atıldı ki kolları ona sıkıca dolandığında Koza bir an dengesini kaybetti ve arkasındaki sandalyeden destek almak zorunda kaldı.

O an kendimi tutamayıp yeniden ağlamaya başladığımda, sarıldığı yerde Lâl'in heveslenip çocuk gibi zıpladığını gördüm. Bir kardeşe, bir abiye ve en çok geçmişe sımsıkı sarılır gibi. Koza'nın kolları iki yanında sallanırken dudakları aralandı, benimle göz göze geldi. Aklından geçen, ikimizin sarıldığı ve bütün kırıkların biz farkında olmadan onarıldığı andı. Biliyordum çünkü aynısı benim için de geçerliydi.

"Yemin ederim," dedi Mutlu ağlaya ağlaya. "Yere çöküp tepine tepine ağlamama o kadar az kaldı ki." Bartu'ya bakıp dudaklarını büktü. "Ben de sana sarılayım mı?" diye sordu çocuk gibi. "Çok üzgünüm, bir kez sarılayım mı? Bak, bir kez sarılırsam iyileşecekmişim." Bartu

Mutlu'ya hiçbir şekilde kırgın değildi, bunu biliyordum; kim bilir kendi içinde ne zaman affetmişti onu.

"Gel lan buraya," dedi Bartu ayağa kalkıp kollarını iki yana açarak. "Gel de seni bir silkeleyeyim şöyle, uzun zaman oldu."

Mutlu kahkaha atarak Bartu'nun kucağına atladığında bacaklarını beline doladı, omuzlarına sıkıca dolandı. Ağlayarak güldüm ve Mutlu, Bartu'yu alnından öptüğünde kahkaham şiddetlendi. "Seni hak etmiyorum hiç," dedi Mutlu. "Ama yine bir kere de olsa alt dudak verir misin bana?"

Bartu, Mutlu'nun ensesine vurduğunda gülerek Koza ile Lâl'e baktım. Koza karşılık vermemişti, sarılmamıştı ama en azından Lâl'i itmemesi bile bir umut demekti. Bu Lâl'i üzmedi, geri çekilirken gülümsemesi hiç solmadı ve ellerini kaldırarak, "*Teşekkür ederim,*" dedi, ardından Yankı'ya dönüp ona doğru bir hamle yaptı ama Yankı elini kaldırıp Lâl'i engellediğinde ufak bir tebessüm gönderdi.

Lâl dinlemedi, aldırış etmedi ve bu kez, Yankı'ya sarıldığında o da Koza gibi karşılık vermedi ama derin bir nefes alarak gözlerini kapatıp açtığında Lâl'i özlediğini, çok özlediğini anladım.

"Kesin şu Yeşilçam filmini artık ya," dedi Işık burnunu çekerken; ağlıyordu ve bu onu öfkelendiriyordu. Yere düşen açılmamış viski şişesini yamuk duran masanın üzerine koydu, ardından kapağını açıp kafasına dikti. Gözünden yaşlar akarken, "Aptalsınız hepiniz," dedi. "Hepinizden nefret ediyorum, sizi bu kadar çok sevdiğim için kendimden de nefret ediyorum."

Koza elinden viski şişesini çekip aldı; Işık'tan daha fazla içmesinde, az önce Lâl'in ona sarılmasının etkisi olduğunu görebiliyordum. Nefes aldı, sonra biraz daha içti ve sandalyesini Işık'ın yanına çekip oturduğunda, "Bense senin gibi bir kadına âşık olabildiğim, buna izin verdiğin için kendimi seviyorum," dedi bir an bile çekinmeden. Şaşkınlıkla ona baktığımda Işık'ın da dudakları aralandı. Duraksadı, ne yapacağını bilemedi, ardından yeniden viski şişesini kafasına dikti.

Yankı bana arkadan sarılıp kollarını belimde birleştirdi, boynuma dudaklarını gömdü, ardından saçlarıma ve en son omuzlarıma. Gülümsedim, kendimi ona yasladım ve Işık'ın elindeki viski şişesini almak için uzandım. "O halde," dedim. "Sırada benim sırrım var."

Yankı'nın bile arkamda kaskatı kesildiğini hissettim. Bartu'nun kucağında duran Mutlu şaşkınlıkla bize bakarken, Bartu yere bırakınca popo üstü düşüp inledi. Lâl bile büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Bunun ardından burası cehenneme dönüşebilir," dedim, Yankı'nın çocuk gibi başını eğip bana baktığını fark ettim ama görmezlikten geldim. "Fakat yapmak zorundayım."

"Canım kız kardeşimin içine ben girmişim," dedi Koza ağız ucuyla.

"Evet," deyip Koza'ya dikkatlice baktım, gözlerimi kıstığımda ne olduğunu anladı. "Sonunda planımız işe yaradı abiciğim." Kendimi Yankı'nın kollarından kurtardığımda gözlerimi devirdim, ardından Koza hariç oradaki herkese büyük bir nefretle baktım. "Şimdi biz ikimiz konuşacağız, siz susacaksınız."

"Allah tarafından bilmediğim dualar bile işletim sistemime yüklendi şu an," dedi Mutlu boğuk bir sesle. "Neler oluyor?"

Koza sırıttı, o da ayağa kalktı. Viski şişesini ona doğru kaldırdığımda, "Sonuncu," dedi aşağılayarak. "Gerçekten kız kardeşimin sana âşık olduğuna inandın mı? Vah ezik vah."

Yankı duraksadı, gözleri benden ayrılmıyordu. "Çok komik, değil mi?" diye sordum Koza'ya. "İnandı, bizi aptal sandı." Alayla güldüm. "Oyunun sonuna geldik, ben Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak gönderildim, en başından beri her şey plan dahilindeydi ve şimdi, asıl gerçekleri konuşma zamanı."

"Sen kimsin?" dedi Bartu. "Ve Helin'e ne yaptın?"

"Hadi ama," dedi Koza acımasız bir sesle. "Benim gibi bir abisi varken seni de mi abi olarak görecekti?" Kendini işaret etti. "Bu mükemmelliğe baksana bir."

"Kıyamet," dedi Mutlu. "Kop artık, şimdi tam zamanı."

"Anlamadım ben şimdi," diyen Bartu'nun sesiydi. "Asıl hain kimmiş? Ben miyim?"

"Hayır," dedim Bartu'ya. Koza'nın elinden viski şişesini alıp havaya kaldırdım. "Ben Helin Aktan, Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak gönderildim, hepinizi öldüreceğim ve kanınızı içeceğim! Yastıklarınızın altına bıçaklarınızı yeniden saklayın!" Ortamda sessizlik oldu, ardından kahkaha atmaya başladığımda bana ilk katılan kişi Koza oldu, sonrasında diğerleri. "İlk öldüreceğim kişi elbette Yankı Sarca." Ona dönüp kollarına atıldığımda derin bir nefes verdiğini işittim. "Çünkü kanının çok lezzetli olduğuna eminim!"

"Sadece bir an," dedi Koza kahkaha atarak. "Sadece bir an, Sonuncu'nun yüzünü gördünüz mü? Şu senaryonun gerçekleşmesi, Helin'in bu herife âşık olmaması için her şeyi verebilirdim." Yankı

kollarını belime doladı, başını boynuma gömdü. "Bak bak," dedi. "Uzaklaş lan sığır."

"Bu çok kötüydü," dedi, ardından Yankı bir anda beni ters çevirip sırtımı göğüs kafesine yasladığında şakağımda parmağını hissettim. Koza'ya baktım. "Onu ajan olduğu için öldüreceğim!" Daha fazla kahkaha attığımda Yankı da bana katıldı, ardından dudakları şakağımdaydı, oradan yanağımda ve boynumda. Diğerleri de bana katıldığında, Yankı şişeyi elimden alıp içti, ardından o şişe hepimizin arasında döndü. Öpücükleri yüzümün her zerresinde gezinirken, kahkaham az önce cehennem gibi olan bu salonu dolduruyordu.

"Bir an," dedi Mutlu. "Bir an gerçekten dağılacağız sandım." Yerde oturuyordu, sırtı Bartu'nun bacaklarına yaslıydı. "Nasıl bir cehennemdi o?"

Dilimi damağıma vurdum. "Bir kere buna asla izin vermem," dedim baskın bir sesle. "Zor bulduğum bu aileyi dağıtmak, öyle kolay mı?" Hepsinin yüzüne baktım. "Sırlar olur, paylaşılır; kırgınlıklar anlatılır, ardından onarılır, onarılmasa bile o kırgınlıkla yaşamaya devam edilir çünkü sevgi üstün gelir, gidişler de vardır ama dönüşleri getirir." Hepsine büyük bir sevgiyle baktım. "Her şeyi yaşadık, parçalanmadık, bizi biz mi parçalayacağız? Burada kim tam anlamıyla suçsuz?" Yankı'nın beline sıkıca sarılıp başımı göğüs kafesine yasladım, o da kolunu omzuma attı. "En büyük kötülüklerin ardından gülmeyi ben sizinle öğrendim, bir başkası bunun delilik olduğunu düşünebilir ama bu şekilde iyileştim."

"Şimdi," dedi Mutlu. "Biz de çok normal sayılmayız bence."

"Aklı olan burada durmazdı zaten," dedi Işık sandalyeye daha fazla yaslanırken bacaklarını masanın üzerine atıp çapraz birleştirerek. Aynı şekilde Koza da onu taklit ettiğinde Işık ağız ucuyla gülümseyip gözlerini devirdi.

Tarih tekerrür etmişti; biz yedi kişi, yedi çocuk, yedi yetişkin yine bir masada oturmuştuk ve bu kez, herkes sırlarının ve yalanlarının yanında maskelerini de çıkarmıştı. Ortada kırılan bir sandalye, bacağı sallanan bir masa ve devrilen bardaklar vardı; sağlam olan ise sadece bizdik, Sokak Nöbetçileri. Kalpler hâlâ kırgın değil miydi? Kırgındı elbette çünkü şu an Lâl ona bakmadığında Bartu'nun kaçamak, kırgın bakışlarını yakalayabiliyordum; Bartu ona bakarken arkasında duran Mutlu'nun suçlulukla kendini mahvetmek istediğini. Koza'nın Işık'ı her

gördüğünde içinin gittiğini, içinin gitme nedenlerinden birinin de hayallerin yıkılması olduğunu, bunu gören LAl'in her adımda kendinden biraz daha nefret ettiğini.

Fakat sevgi, tıpkı Bartu'nun söylediği gibi her şeyi yenebilirdi. Bugün bu masada kazanan, sevgi olmuştu.

Bakışlarım pencereye döndüğünde havanın aydınlandığını gördüm, saatler geçmişti. "Hava aydınlanmış," dedim kısık sesle şaşkınlık içinde.

Beni duyan Mutlu'ydu. "Dünyada geçen on iki saat, Sokak Nöbetçileri'nin evinde on iki yıla tekabül ediyor." Başımı eğip ona baktığımda gülümsedi, ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Sırada ben varım." Yankı kulağıma eğildi, ardından, "En büyük itirafımı duymak ister misin?" diye sordu bana fısıldayarak.

Ellerimi belime sarılan ellerinin üzerine koyduğumda başımı boynunun girintisine yerleştirdim. "Nedir o?"

"Seni sevdiğimi ilk hissettiğim an, o sokak lambasının altında beni ölümden kurtardığın andı," dedi fısıldayarak. "Senin için her şeyi yapabileceğimi fark ettiğim an, yukarıdaki fotoğraf odasında saçlarını kestiğim andı. Doyasıya gülebileceğimi anladığım o ilk an, benim yatağımda gizli saklı uyuduğumuz andı. Kalbimi bir tek senin kırabileceğini gördüğüm gün, sen yukarıdaki koridorda beni istemediğini söylemiştin, sana iyi gelmediğimi. Gücümü kaybettirecek tek kişinin sen olduğunu anladığım an, o merdiven basamaklarında seni ağlarken bulduğum andı çünkü yapabileceğim hiçbir şey yoktu, yalana sığındım senin için." Derin bir nefes verdi, saçlarımda o güzel nefesini hissettim. "Ve sana âşık olduğumu fark ettiğim an ise bu odada gitme diye dizlerimin üzerine kapandığım andı." Bakışlarım o koltuğa döndü; gülümseyebilirdim ama acıyı hissettim, bunu Yankı da fark etti. "Zarardın, bıçaktın, acıydın, ajandın ama oradaydın; o bıçak bana saplansa bile gitme istedim, senin elinde tuttuğun bıçak dahi benim için kurtuluştu." Başını salladı, nefesi boynumda dolaştı. "Ölmekse, sadece senin için ölmekti, Helin. Sana rağmen, senin ellerinden."

Yutkunduğumda salonun her köşesine baktım. "Sanırım," dedim tedirginlikle. "Benim de bir ihtimal sevilebileceğimi hatta sevebileceğimi hissettiğim ilk an, kovulduğum bu masada, bana ağzım yara olduğu halde çorbayı üfleyerek içirdiğin andı." Gözlerimi kapattım, anılar güzeldi ama bazıları can yakıyordu. "Ve sanırım değil, eminim, sana âşık olduğumu anladığım o ilk an seninle aynı. İtirafımı gerçekleştirdim.

Sana ihtiyacım vardı ama yine de seni korumak istedim kendimden, gitmeyi düşündüm. Dizlerinin üzerine çöküşün, senin değil, benim yıkımımdı." Vücudumu ona çevirdim, işaret parmağımı yüzünde gezdirdim; burnunda, alnında, o güzel dudaklarında, ardından saçlarına tutundum. "Ve iyileştiğimi, bu ev bana zarar vermeye başladığında anladım, Yankı. Önceden burası yuva gibi hissettiriyordu, şimdi canımı yakıyor çünkü kötü anılar üzerime geliyor."

Yankı başını iki yana salladığında, "Sadece sen değil," dedi. İkimiz de yaşadığımız o kötü günleri o an dile getirmedik ama yaşadıklarımızı düşündük. Benim kovulmam, istenmemem, günlükleri didik didik aramam, kriz geçirmem, kırmızı ışıklı odada saçlarımın kesilmesi, o odaya zorunlu kalmam, mutfakta artık gitmemi söylemesi. Hepsi o kadar ağırdı ki.

"Bir insan terk edilirse acılar geçmez," dedim başımı sallayarak. "Ama bir evi terk edersek o acıları daha az hisseder miyiz sence?"

Yankı düşündü; gözleri gözlerimi arşınladı, ardından bakışları benden ayrıldığında kardeşlerine baktı. "Bugün," dedi kendinden emin bir sesle. "Bizim Helin'le bu evde son günümüz." Hepsinin bakışları bize döndüğünde sırtımı yeniden Yankı'ya yasladım. "Artık burada yaşanmıyor." O sırada Mutlu'nun bakışları duvardaki o kurşun izlerine kaydı, delikler derindi. Bartu mutfağa baktı; Lâl'in gözleri, Bartu'nun onu dinlemediği koltuktaydı. Işık odasında, çocuğunun olmayacağını Koza'dan dinliyordu. Koza acımasız bir sesle bu masada oturmuş, herkese üstten bakıyordu. "Bu ev," dedi Yankı. "Bana Önder'i hatırlatıyor."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Bartu, "Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz bence," diye mırıldandı. "Çünkü az önce olup bitenlerden sonra bile burada yaşanmaz."

Mutlu, "Peki burayı ne yapacağız?" diye sordu. "Yıkılacak mı burası?"

"Hayır," diye çıkıştı Işık. "Öyle bir şeye asla izin vermem."

"Eğer kimse artık burada yaşamak istemiyorsa kapatacağız kapıları; öylece duracak ev, eşyalarıyla birlikte. İçinde bizim geçmişimiz, Sokak Nöbetçileri dolaşacak ama biz burada olmayacağız. En azından tamamen iyileşene kadar," dedi Yankı ve ardından saçlarıma dokundu, iyileşmek derken bile uzamaya başlayan saçlarımı okşaması bir işaretti. "Bizden başka kimse girmeyecek bu eve."

Yutkunmakta zorlandığımda Lâl ellerini kaldırıp, *"Anılarımız var,"* dedi. *"Tamamen terk edilmesin burası."*

"İnsan doğduğu yeri hiçbir zaman tamamen terk edemez," dedi Koza, Lâl'e göz ucuyla bakarak. "Hepimiz farklı yerlerde doğduk ama bizi biz yapan Sokak Nöbetçileri olmaktı, burası da Sokak Nöbetçileri'nin evi. İstesek de gidemeyiz tamamen."

"Ama iyileşmek gerekir artık," dedim kendimi tutamayıp. "Çünkü acı veriyor."

"Çünkü acı veriyor," dedi Işık sakince.

Sessizlikle beraber artık bu odadakiler sadece kötü anıları değil, iyi anıları da düşünmeye başlamıştı.

"O halde," dedi Yankı. "Kıyafetlerimizi toplamaya başlayalım."

"Ondan önce," deyip Koza'ya baktım. "Bizim yarım kalan bir işimiz var, onu halletsek ya." Koza direkt anladı ve onaylayarak başını salladı. "Bir emanet var," dedim ortaya. "Bir sandık ve anahtarlar. Onu annemize vermemiz gerekiyor." Her anne dediğimde kalbimden nasıl bu kadar büyük parçalar kopabilirdi?

"Gidelim o halde," dedi Koza ayaklanarak.

O sırada Bartu beni şaşırtıp, "Biz de gelsek ya," dedi çekingen bir sesle. "Anne sonuçta." Duraksadı, öyle bir çekiniyordu ki şaşkınlığa uğradım. "Bizim de annemiz değil mi biraz da?" Heyecan ve heves, sanki aile tamamlanmış gibi. "Biz de tanışsak olmaz mı? Gerçekten tanışsak."

Kocaman gözlerle ona bakarken, "Elbette," dedim. "Elbette, eğer bunu gerçekten istiyorsanız..."

"Lan," dedi Bartu hevesle, ardından ayaklandı. "Anne Helin'le tanışacağız, kalkın." Diğerlerinin de bu kadar hevesli olmasını beklemiyordum ama bir anda odanın içinde koşuşturma başladığında aralarında ne giyeceklerini konuştuklarını duydum. Bartu hevesle merdivenlere koştu, ardından diğerleri de ilerledi.

Mutlu Yankı'ya, "Şık bir şeyler giyin," dedi. "Sonuçta damatsın sen." Yankı tedirgin oldu; bana baktı, Koza'ya baktı ve üstüne başına, ardından sanki Mutlu'ya hak veriyormuş gibi o da fırlayarak odadan çıktı.

Az önce hep beraber oturduğumuz o yedi kişilik masanın önünde ben ve Koza kaldığımızda şaşkınlıkla ona dönüp baktım, o da bana baktı. "Neden bu kadar heyecanlandılar?" diye sordum afallayarak. "Yani bu kadar istediklerini bilmiyordum."

"Çünkü..." dedi Koza. "İlk defa bir anneyle tanışacaklar, kendilerinden olan." Yıpratıcı bir cümleydi ama hak veriyordum.

Hiçbir şey söylemeden sandalyeleri geri yerlerine yerleştirirken, "Helin," dedi Koza, sandalyeyi düzelten elime dokunarak. Bakışlarım ona döndü. "Senin benimle yüzleşeceğin hiçbir şey kalmadı mı?"

Durdum, kalbimi aldım karşıma, ardından aklımı. Binlerce soru vardı, tek bir cevap ve hissettiğim tek duygu: sevgi. "Biz seninle yüzleştik zaten," dedim gözlerimi kaçırarak ama Koza gözlerimi kaçırmama izin vermedi ve çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "Hayır," dedim Koza'ya. "Sana o alkışların hesabını sormayacağım Koza çünkü alacağım cevap yine aynı olacak." Derin bir nefes verdim. "Daha önce de söylemiştim, sana inanmak ya da seni anlamak bir kumardı; bunu gerçekleştirdikten sonra gerisi benim kalbimin kırgınlığıyla ilgili. Her şeyle yüzleşebilirsin, her problemi çözebilirsin ama kalp kırıklığını sadece kendi kendine iyileştirebilirsin." Elimi koluna yerleştirip sıvazladım. "İyileştim diyemem, iyileşeceğimi diyebilirim ama."

Koza yine büyük bir pişmanlık hatta öfkeyle, kendisine olan öfkeyle bana baktı. "Yine de," dedi. "Kendine o gün bir zarar vereceğini düşünmemiştim; ben yine kendimi göstermek istedim sana, iyi ya da kötü anlamda, fark etmez."

"Hiçbiri düşünmemişti," dedim başımı sallayarak. "İzi kaldı o günün ama aştım." Omzumu kaldırıp indirdim. "Aşılmazdı, aştım. Geçmez sandım, geçti. Güçsüzlük mü bu? Gurursuzluk mu? Aptallık mı?" Tebessüm ettim, acıyla. "O zaman bu odadaki herkes güçsüz, gurursuz ve aptal. Ben sizi değil, çocukluklarınızı affettim; buradaki herkes de çocukluklarını affetti. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Koza, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum." Beni kendine çekti, ardından omuzlarımı sıkı sıkı tutarken saçlarımdan öptü. "Özür dilerim, böyle bir abi olduğum için."

"Özür dileme, Koza," dedim bir an bile düşünmeden ve onaylarak. "Kendini affetmeye çalış." Başını iki yana salladığını hissettim.

"Bir kez şey desene," dedi söylediğimi duymazlıktan gelerek. Kendisini hiçbir zaman affetmeyecekti, bu odadaki birçok kişi gibi. "Şey desene şey."

"Ne diyeyim?" dedim anlasam da.

"Şey işte," dedi, güldü ve saçlarımı karıştırdı.

"Hmm," dedim, ardından sırıttım. "Abi," dedim gülerek. "Abiciğim."

Koza'nın kolları daha sıkı dolandı, ardından, "Geçti yanıklar, geçti izler, iyileşti çocukluğum," dedi. "Tek bir kelimeyle."

10.

ŞAFAK VAKTİ

Sokak Nöbetçileri'yle beraber hayatımın birçok tuhaf anını yaşamıştım. Örneğin korku evine gitmiştik, delicesine korkmuşlardı. Lunaparka gitmiştik, o oyuncaklarda eğlenmiştik. Konsere gitmiştik, bağıra çağıra şarkı söylemiştim. Karavanla denize gitmiştik, içimden geldiği kadar yüzmüştüm.

Hep beraber birçok ortak anımız vardı ama bugünkü anı, hem çok tuhaf hem çok duygusal hem de çok komikti.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, annemin tam karşısında duruyorduk ve o an fark etmiştim; normal bir ruh halindeyken veya kendimizdeyken ilk defa bir anneyle karşı karşıyaydık.

Bartu saçlarını ciddiyetle taramış, sanki okul müdürünün karşısına çıkıyormuş gibi gömlek giymişti. Mutlu, en sevdiği Pembe Panterli kazağını ve koyu pembe eşofman altını seçmişti. Lâl ve Işık hanım hanımcık olmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı hatta Işık ilk kez simli farlarını sürmek istememişti, ciddi bir buluşma olacağını düşündüğünden olsa gerek.

Yankı ise siyah takım elbisesi ve siyah gömleğinde karar kılmıştı. Sanki kız istemeye gelmiş gibi oldukça ciddi görünüyordu. Saçlarını taramıştı; yetmemiş, Bartu yolda zorla kravat taktırmıştı. O kravatı simsiyah takımına zıt bir şekilde kıpkırmızıydı, komik göründüğünü söylemesine rağmen çıkarmak istememişti.

Tek normal giyinen ben ve Koza'ydık; alışık olduğumuzdan ya da bakış açımız onlar gibi olmadığından. Çünkü annemin bütün bunlara dikkat etmeyecek kadar kafası dağınıktı, bizi hatırlamakta bile güçlük çekerken bir de bunlarla karşılaşması tuhaf olurdu.

Fakat bugün diğer günlerden çok daha iyiydi; öyle ki Sadık Orhan'ın hemen yanında oturmasına izin veriyor, arada sırada onu dinliyordu. Doktorlar geçirdiği fiziksel sürecin son bulmak üzere olduğunu söylüyor ve asıl psikolojik savaşın öneminin altını çiziyorlardı. Hiçbir şekilde hatırlamama ihtimali de vardı, hatırlasa daha fazla kötüleşme de. Bu iki ihtimalin ortasında öylece durmuştuk fakat bugün sahiden de annem diğer günlerden çok daha iyi görünüyordu.

Sadık Orhan hepimizi bir arada gördüğünde ne diyeceğini bilememişti fakat yine de karşı gelmeden odaya almıştı.

Annem direkt beni hatırlamıştı, Koza'yı da öyle ama onu kendi oğlu olarak bilmemesi, bizim aramızdaki başka bir acıydı. Bu yüzleşme masasında aşılamazdı, bunu aşmak için uzun bir süre gerekiyordu. Doktorla konuşmam gerekiyordu, bana yol göstermesi gerekiyordu, Koza'yı düştüğü bu çukurdan çıkarmam gerekiyordu.

Bartu boğazını temizledi. "Şey... Merhaba," dedi ve elindeki koca baklava kutusunu köşedeki masaya bıraktı. "Ben Bartu," dedi, "şeyin abisi gibiyimdir. Şeyin..." Duraksadı.

"Saye'nin," dedi Işık kısık sesle.

"Saye'nin," diye devam etti Bartu. "Saye'nin abisi gibiyimdir, sizi de görmek istedik." Baklavayı işaret etti. "Gelirken de baklava alayım dedim, hastalara çiçek götürülür ama hasta çiçek mi yiyecek? Baklava yesin... Öyle değil mi? Hasta dedim, alınmadınız umarım. Ben Bartu bu arada."

"Baklavanın yarısını yolda yedi," dedi Mutlu. Bunu söyler söylemez Bartu dirseğiyle Mutlu'nun karnına vurdu.

Annem başını hafifçe omzuna düşürüp tek tek herkesin yüzüne bakarken sessizliği bozan Işık oldu. "Ben Işık," dedi rahat bir sesle ama tedirgindi. "O da ikizim, Mutlu. Biz ikimiz Saye'nin kardeşi gibiyizdir de." Lâl el salladı ve işaret dilini bilip bilmediğinden emin olmadığı için elini saçlarına geçirip karıştırdı. "Lâl," dedi Işık. "Kendisi de Helin'in kardeşi gibidir. Biz böyleyiz işte."

Annemin bakışları Yankı'nın olduğu tarafa kaydığında, Sadık Orhan'la sadece birkaç saniye göz göze geldim; gülümsedi, zorlukla da olsa aynı şekilde karşılık verdiğimde yüzünün aydınlandığını gördüm. Peki ya bizim yüzleşmemiz ne zaman olacaktı?

"Şey," dedi Yankı, ardından elinin tersiyle alnındaki teri sildi. O kadar kasılıyordu ki boğazına kadar iliklenmiş gömleğinden nefes

alamıyor gibiydi. "Ben şeyim..." dedi Yankı ve yalvarır gibi bana baktı. Bartu ile Mutlu gülmemek için nefesini tutarken Koza gözlerini devirdi, Sadık Orhan ise kıvranışından keyiflenerek kollarını önünde bağladı. "Ben kızınızın eşiyim de birazcık," diye saçma sapan bir cümle kurdu Yankı. Kendimi tutamayıp güldüm. "Yani eşiyim."

"Birazcık nasıl oluyor?" diye fısıldadı Mutlu, Bartu'ya.

"Ne bileyim," dedi Bartu. "Hanımcı ya bu şimdi, hanımcılar birazcık oluyorlardır herhalde."

Annem yeniden onların yüzüne baktı, ardından hiç beklemiyorken, "Benden," dedi sakin bir sesle, "korkuyor musunuz?" Hepsinin gözleri kocaman açıldı. "Öyle davranıyorsunuz."

"Öyle şey mi olur?" dedi Işık aceleyle. "Biz sadece bir anda böyle gelince..." Koza'ya baktı. "Yani ilk kez aramızdan birinin annesiyle tanışıyoruz böyle." Dürüst açıklaması kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Ne yapacağımızı bilemedik, tedirgin hissettik."

Annem ağız ucuyla gülümsediğinde içtendi. "Rahat olun," dedi başını sallayarak. "Benden korkmanıza gerek yok."

Bunu söyler söylemez sanki Sokak Nöbetçileri'nin üzerindeki o ölü toprağı kalktı ve Bartu direkt üzerindeki ceketi çıkarıp koluna aldı, Mutlu kendisini koltuğa attı, Işık ve Lâl köşedeki masanın üzerine oturdu. Yankı ise hâlâ kasılıyordu ve öyle tatlı görünüyordu ki öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu annem direkt bana.

Abim beni Sokak Nöbetçileri'nin arasına ajan olarak gönderdi, abim Koza bu arada. Biz o arada tanıştık, sonra savaştık da biraz ama şu an böyleyiz ve... "Çocukluktan," dedi Koza benden önce. "Hep beraber büyüdük biz."

Yalandı, acıtırdı ama bu yalan için her şeyimi verebilirdim; aksini de iddia edemezdim. Çünkü biliyordum, başka bir şekilde yaşasaydık, hatalar olmasaydı geçmişten biz yedimiz hep beraber büyürdük.

"Öyle mi?" dedi annem. "En büyüğünüz hanginiz?"

Bartu kolunu kaldırıp kasını gösterdi. "Hem yaş hem fiziksel olarak ben en büyüğüyüm, hepsini koruyorum, harika biriyim." Öyle heyecanlı görünüyordu ki annemi direkt annesi olarak benimsemiş gibiydi.

"O halde sen lider misin?"

"Lider benim," dedi Koza ile Yankı aynı anda. Gözlerimi devirdim ve başımı iki yana salladım. Birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar.

"Lider yok aslında," dedim kollarımı önümde bağlayıp. "Sadece ikisi bu konuda savaşmayı seviyor." *Evet, anne, öyle bir savaşıyorlar ki birbirlerinin canlarını yakıyorlardı.*

Annem kaşlarını kaldırıp Işık'a baktı, çok kısa bir süre sonra ise, "Çocukluktan beri arkadaşsanız neden ilk tanıştığınız anne benim?" diye sordu. Belki de dünyanın en basit sorusuydu ama verilecek cevap o kadar can yakıcıydı ki yutkundum.

Sessizlik olduğunda merakla herkesin tek tek yüzüne bakan annemin gitgide kendine geldiğini görebiliyordum. Geçen zaman ve aşılan süreç onun kendi benliğine dönmesine yardım ediyordu.

Cesaret gösteren kişi Bartu oldu. "Bu odada gördüğün herkes kimsesiz," dedi net bir sesle. "Biz çocukken yalnız bırakıldık." Annemin bakışları direkt bana döndü, ilk kez acının yanında pişmanlıkla baktı gözlerimin içine; o şekilde bakması bile, kendine geldikçe bana karşı sevgi duyduğunu gösteriyordu. "Ben hiç bilmiyorum ama..." dedi Bartu; gülümsüyordu, sanki çok kolay bir hayatmış gibi konuşuyordu. "Direkt sokak doğurmuş beni, annem sokak olmuş. Hiç tanımadım." Annem bakışlarını benden ayırdı ve Bartu'ya dikkatlice baktı. "Ama üzülecek bir şey yok, sen olursun bizim annemiz."

Gözlerim kocaman açıldığında başımı sallayarak ona baktım, diğerleri de öyle. Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum; biz bile annemle henüz aramızdaki o duvarları zorlukla aşarken, Koza kelimeleri yan yana getirmekte zorlanırken Bartu'nun bu kadar net olması beni çok şaşırtmıştı.

Fakat annem korkmadı, çekinmedi, aksine gülümsedi. "Annen sokak olmuş," dedi Bartu'nun söylediğini tekrar ederek. "Masal karakteri gibi." Bartu'nun gözleri parladı.

"Masal karakteri mi?"

"Evet," dedi annem. "Üzülmedim çünkü hayatını bir masal gibi düşündüğünde acılarla daha çabuk yüzleşiyorsun. Seni sokak doğurmuş, dünya üzerinde bir sokağa belki de annenin adını vermişlerdir." Hepimiz büyülenmiş gibi ona baktık, Sadık Orhan ise âşık gibi. "Ben," dedi kendini göstererek. "Hayatımın büyük bir bölümünü hatırlamıyorum, bu çok acı ama masal karakteri gibi düşündüğünde acısı kalmıyor. Belki de ben prensesimdir ve hafızamı bana güzellikleriyle geri getirecek bir büyüyü bekliyorumdur; bir elmayı, bir çiçeği ya da bilmiyorum..."

Sadık Orhan yutkunduğunda, üzerindeki jilet gibi takım elbisesini bile annem için giydiğini biliyordum. "İstersen sana unuttuğun her şeyi, en ince ayrıntısına kadar yeniden anlatabilirim," dedi başını sallayarak. "Büyüye ihtiyacın kalmaz."

Annem bakışlarını ona çevirdiğinde gülümsemesi silinmedi. "O kadar çok anlattın ki artık gerçekten yaşamış gibi hissediyorum."

Koza'ya başımı sallamamın üzerine, yere koyduğu sandığı aldı ve yatağın yanına ilerleyip ayak ucuna bıraktı. Annem sandığı gördüğü an elini kalbine götürdüğünde, Koza'yla aynı anda boynumuzda asılı olan anahtarları çıkarıp sandığın hemen yanına bıraktık. Koza boğuk bir nefes vererek, "Hatırlamana yardımcı olacak," dedi; annem ona baktığında gözlerini kaçırdı. "Sandığın, anıların, günlüklerin ve belki de fotoğrafların burada. Söz verdim ve sözümü tuttum, sana ulaştırdım."

Annem eli kalbinin üzerindeyken bir sandığa, bir Koza'ya baktı. "Bunu sana," dedi zorlukla konuşarak. "O vermişti, değil mi?"

"Oğlun mu?" dedi Koza, çekindiği kelimeyi söyleyerek. Annem tekrar etmedi ama başını salladı. "Evet," dedi Koza. "Bana emanet etmişti, ben de sana veriyorum."

Annem yutkundu. "Peki ona ulaştın mı? Arkadaşına ulaştın mı?" diye sordu. "Yaşayıp yaşamadığını öğrendin mi?"

Hepimiz buz kesildik, o an diğerleri de Koza'nın ne yaptığını gördü; nasıl bir yalanın içine düştüğünü, nelerle savaştığını. "Bunu gerçekten merak ediyorsan öğrenirim," dedi Koza, bir yabancıdan bahsediyormuş gibi.

"Merak ediyorum," dedi annem; merak etmesi bile Koza için çok büyük bir adımdı. "Bana onu da bulur musun?"

Dudaklarım aralandığında, Koza, "Oğlunu..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Görmek mi istiyorsun?"

Annem başını salladığında, benimkilerle aynı renk olan saçlarını arkaya attı. "Onu hep rüyalarımda görüyorum," dedi. "Ve kâbuslarımda da ama hep burada dönüyor." Şakağına vurdu. "Yaşadığım her şeyin acısını ondan çıkardım," diye kabullendi. "Fakat o henüz bir bebekti, bunu yeni fark ediyorum. Rüyalarımda hep bebek, sürekli ağlıyor. Kâbuslarımda ise ölüyor." Annemin gözleri doldu. "Eğer ulaşırsan ona bir öfkemin olmadığını söyler misin? Onun suçu olmadığını." Sadık Orhan derin bir nefes verdi. "Tek bir suçlu vardı bu hikâyede ve o ne

bir bebekti ne de bendim." Bizim zor dile getirdiğimiz o isim, tükürür gibi ağzından döküldü. "Harun Aktan tek suçlusuydu bu hikâyenin."

Ürperdiğimi hissettiğimde, Koza hiçbir şey söylemeden, öylece annemin yüzüne bakmaya devam etti fakat doktor, duygu değişimleri olabileceği konusunda zaten bizi uyarıyordu; işte bu yüzden emin olamıyordu, emin olamıyordum.

Sadık Orhan boğazını temizleyip ayağa kalktığında, "Bence bırakalım, biraz dinlensin," dedi başını sallayarak. "Zor bir gece geçirdi."

"Hayır," dedi annem sert bir dille. "Çocukları çok sevdim."

"Çocuklar mı?" dedi Mutlu gülümseyerek. "Çocuklar dedi bize, çok hoşuma gitti."

"Siz çocuk, ben masal kahramanı," diye çıkıştı Bartu, ardından köşedeki baklavanın kapağını açıp anneme uzattı. "Prensessindir belki ve her şeyin normale dönmesi için baklavaya ihtiyacın vardır. Büyülü baklava."

"Ya sen delirdin mi?" diye sordu Işık. "Masallarda baklavaların ne işi var?"

Annem gülmeye başladığında, onu belki de ilk kez böyle gördüğüm için gözlerim kocaman açıldı. Yetmedi, Bartu'nun uzattığı baklava kutusundan bir tane baklava aldı ve ağzına atıp çiğnerken Bartu sıntı. Yanındaki komodinden bir bardak su alıp içmesinin ardından, "Neler oluyor?" diye mırıldandı. "Hatırlıyorum bir şeyler, bu baklava büyülü mü?"

Bartu kahkaha attı ve o da yatağın yanına oturup baklava yemeye başladı. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakarken aslında hiçbir şey yokmuş gibi davranmanın en normali olduğunu anlayabiliyordum ama ben ve Koza'yla aynı hissedemezdi Bartu, bu imkânsızdı.

O andan sonra odanın içindeki karanlık öyle bir kalktı ki konuşmalar, gülüşmeler havada uçuştu. En sessiz olan taraf yine Koza'yla ikimizdik, bir de nasıl davranması gerektiğini bilemeyen Yankı; ama Işık çoktan annemin saçlarına dokunmaya başlamıştı, Mutlu olduğu yerde sürekli hareket ederek saçma sapan bir şeyler anlatıyordu, Bartu baklavaları bitiriyordu, Lâl ise keyifle onları izliyordu.

Bir süre sonra annem yorulup uykuya yenik düştüğünde, kendi aramızda sohbete daldığımız için onun uyuduğunu fark etmemiz bile on dakikamızı aldı. "Uyudu," dedi Işık kısık sesle, ilk fark eden oydu. "Ve gerçekten mutlu görünüyor."

"Onu ilk defa böyle görüyorum," dedi Sadık Orhan yüzüne bakarak. "Sizi çok sevdi, bu kadarını beklemiyordum."

"Sevilmeyecek adam değiliz," dedi Bartu, Sadık Orhan'a üstten üstten bakarak. "Sen de bize hayran oluyorsun, hadi daha fazla inkâr etme." Sadık Orhan güldü ama cevap vermedi.

"Sandığı ne zaman açar ki?" diye sordu Koza. "Keşke açarken yanında olsaydık."

"Bilmiyorum," dedi Sadık Orhan. "Ama..." Bakışları bir kez daha ona döndüğünde, annem rahatsız bir şekilde hareketlendi. "Sanırım bir şeyler hatırlamaya başladı ama bana söylemiyor." Fısıldıyordu, o sırada annemin uyumadığını düşündüren neydi? "Eskiden korku doluydu, şimdi öfke dolu. Doktoru normal olduğunu söylüyor ama..." Başını iki yana salladı, elini saçlarına geçirip dağıttı. "Bana durmadan o şerefsizin nerede olduğunu soruyor."

"Ne cevap verdin?" diye sorunca bakışları direkt bana döndü.

"Hapishanede olduğunu."

"Bizim hapishanemizden mi bahsettin?" diye sordu Mutlu şaşkınlıkla.

"Hayır, elbette," dedi Sadık Orhan. "Sadece hapishanede olduğunu biliyor, ayrıca sizin hapishanenizin yerini de biliyor." Duraksadı. "Biliyordu. Önceden. Biz gençken. Önder'i tanıyorken." Derin bir nefes verdi. "O oturduğunuz evde sizden önce biz vardık ve orayı hatırlıyor, her detayıyla. Ama beni," başını olumsuz anlamda iki yana salladı, "beni hatırlamadığını söylüyor."

Eski Sokak Nöbetçileri. Onların yaşadıklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum ama ilk önce Sadık Orhan'la yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Dünyamızın bir aydınlık, bir de karanlık tarafı vardı; eski Sokak Nöbetçileri bizim karanlık tarafımızdı.

Ardından bütün bu karanlıkların ötesinde, annemle bir anne kız gibi oturup konuşmam gerekiyordu. O belli belirsiz duran duvarı ya yıkmak ya da yeniden inşa ederek, birlikte o duvarın arkasına geçmemiz gerekiyordu. Az önce bu odada çınlayan kahkahalar gibi, artık onu her gördüğümde benim de normal hissetmem gerekiyordu.

Benim annem konusunda ve belki, içsel olarak kabullenirsem, babam konusunda da iyileşmem gerekiyordu.

"Seni istemediğini hiç düşündün mü?" diye sordu Koza acımasız bir sesle. "Belki de artık seni sevmiyordur."

Sadık Orhan bir an bile geri adım atmadan, "Düşündüm," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama artık gitmemi de istemiyor."

Ayağa kalktı, ardından biz de ayaklandık. "Her neyse, o şerefsiz şu an ne durumda?"

Konu beni rahatsız ediyordu, onun varlığı beni rahatsız ediyordu, aldığı nefes beni rahatsız ediyordu. Bu yüzden hızlı adımlarla Yankı'nın yanına geçtim ve direkt anladığında eli elimi bulup sıkıca tuttu. "Her gün gidiyorum," dedi Koza, kendisini cezalandırır gibi. "Ve her gün biraz daha çöküyor ama ölmüyor, öldürmüyor kendini. Başucunda duruyor bir neşter, saplasa boğazına ölecek ama hâlâ gülümseyerek bakıyor. Ondan korktuğumu düşünüyor."

"Korkuyor musun peki?" diye sordu Sadık Orhan. Koza birkaç saniye yüzüne baktı, ardından kaşlarını çatıp kapıdan dışarıya çıktı. Yankı ile ikimiz onları hemen arkalarından takip ederken, diğerleri biraz gerimizde kaldı. Cevap alamayacağını fark eden Sadık Orhan bu kez gözlerini bana çevirdi, ardından Yankı'yla ellerimize. "Seninle konuşalım mı biraz?" diye sordu bana.

Gözlerimi kaçırarak, "Belki sonra," dedim; hayır, hazır değildim. Belki de hiç olmayacaktım, bilmiyordum. Bu çok kötü hissettiriyordu. "Çünkü çok işimiz var, gitmemiz gerekiyor."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu bu kez.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Koza. "Eğer annem sandığı açarsa beni arayıp haber verir misin?"

Sadık Orhan sakince elini Koza'nın omzuna yerleştirip sıktıktan sonra, "Elbette, oğlum," dedi şefkatli bir sesle. "Merak etme." Koza kasıldı. Omzundaki ele baktı, ardından geriye bir adım attı ve bir adım daha, sonrasında ise kaçarcasına yanımızdan uzaklaştı.

"O halde," dedim Sadık Orhan'a. "Görüşmek üzere." İçimdeki yargılar yok oldukça yerine sevgi geliyordu; baba sevgisinden öte, ona olan saygımdan gelen bir sevgi.

"Görüşürüz," dedi Sadık Orhan ve süzercesine Yankı'ya baktı. "Ve sen," dedi. "Takım elbise yakışmış, delikanlı." Yankı ağız ucuyla gülümsedi, ardından başıyla selam verdi; hem Koza hem de Yankı için Sadık Orhan'ın bu duruşu fazlasıyla yaralayıcıydı.

Arkamızı dönüp yürümeye başladık ve parmakları parmaklarımın arasında sıkıca dururken hastanenin çıkışına kadar sessizce ilerledik, ta ki bisikletlerin olduğu yerde Nöbetçiler'i görene kadar. "Kabul edelim,"

dedi Mutlu. "Sadık Orhan baba adam, ayrıca çıtır da. Ben şahsen çok beğeniyorum."

Bartu Mutlu'nun kulağının arkasına fiske vurdu. "Baban yaşındaki adama da yürümeyeceksin, değil mi?"

"Benim hostum var," diye mırıldandı Mutlu yüzünü buruşturarak. "Hoş, o da iki gündür mesajlarıma geri dönmüyor."

"Çünkü ona saçma sapan mesajlar atıyorsun Mutlu," dedi Bartu bisikletine binerken.

"Sence ben padişah olsam hangisi olurdum, diye sormakta ne var?" diye inledi Mutlu. "Hanginiz flörtlerinize böyle sorular sormuyorsunuz?" Hepimiz sustuğumuzda Mutlu öfkelendi ve sertçe bisikletini çekiştirdi. "Mentollü şampuan mı yoksa normal şampuan mı diye sormamda ne var peki?" Dudaklarımı birbirine bastırdım, Koza dayanamayıp güldü. "Sol bacağın mı, sağ bacağın mı diye soruyorum, peki bunda ne var?"

"Mutlu," dedi Yankı, sanki dünyanın en mantıklı açıklamasını düşünüyormuş gibi. "Yani bunlar elbette saçma değil ama sen sanki biraz fazla derine iniyorsun. Cevaplarını aldığında ne olacak?"

"Rahat uyuyacağım ya," dedi Mutlu ayaklarını pedallara koyarken. "Ayrıca sizin sıkıcı hayatlarınız gibi olmak zorunda değil benim ilişkim." Işık sessizce onu seyrediyordu. Mutlu pedalları sertçe çevirmeden önce, "Biliyorum," dedi. "Uçuşu olmasa bana cevap verirdi." Hiçbir cevap vermemizi beklemeden yanımızdan geçtiğinde arkasından bakakaldık.

Işık, "Cevap vermeyecek," dedi bir anda. "Bir daha görüşmeyecek onunla."

"Ne?" diye döndü Bartu. Işık sırt çantasından telefonu çıkardı ve mesajlara girip ekranı bize çevirdi. Mutlu'nun hostu, Işık'a mesaj atmıştı.

"Merhaba Işık, nasılsın? Seninle Mutlu hakkında konuşmak istiyorum. Ona artık devam edemeyeceğimizi çünkü aklımda başka birisi olduğunu söyledim fakat bu söylediğime, havalar da soğudu bu aralar, diye yanıt verdi. Ciddiyim dediğimde de, patlıcanı imambayıldı olarak mı yoksa karnıyarık olarak mı seversin, diye sordu.

Kısacası benim söylediklerimi duymazlıktan geliyor bu yüzden onunla iletişim kurmayı kesiyorum. Umarım en yakın zamanda onunla konuşursun çünkü üzülmesini istemiyorum. Sizi tanımak güzeldi, kendinize iyi bakın."

Kalbim kırılmıştı. Kalbim öyle bir kırılmıştı ki Yankı'ya tutunmak zorunda kalmıştım.

Bartu'nun, "Amma koyduğumun zıpzıpı," diye çıkışını bile engellemek istemedim. "Madem aklında başka biri vardı, benim çocuğumun aklını niye karıştırdı ulan?"

"Sen," dedi Koza bir anda ve Işık'ın telefonunu çekip aldı. "Versene şunun numarasını bana bi." O sırada Yankı hızla telefonunu çıkardı, kaydetmek için.

"Hey," dedi Işık, telefonu Koza'nın elinden alırken. "Saçmalamayın, çocuğun yaptığı ayıp ama bu yüzden zorbalık edecek değiliz, en azından dürüst olmuş."

"Onu uçağın kanadına bağlayıp gökyüzünde dans ettireceğim," dedi Bartu öfkeyle. "Çünkü nasıl davrandığını ben biliyorum, resmen kullandı. Yine biri Mutlu'yu kullandı, hep bunu yapıyorlar."

Işık ellerini saçlarına geçirdi. "Kavga çıkması için değil, yaşanacak her şeye hazır olmanız için söyledim," dedi rahatsız bir sesle. "Kimse o adama hiçbir şey yapmayacak."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu Koza sahiplenici bir sesle. "Hadi ama Nil, ona yaptığını..."

"Hiçbir şey." Işık'ın sesi baskındı, bisikletine tamamen bindiğinde ise kaşları çatıktı. "Bir şekilde halledeceğiz ama sizin aptal yöntemlerinizle değil." O da pedallara abandığında Mutlu'nun peşinden ilerledi. Arkalarından bakarken derin bir nefes verdim.

Koza, "Numarayı ezberledim," dedi ve o anda Yankı başıyla beni işaret ettiğinde sessizliğe büründü. Bense konuşmalarını duymazlıktan gelerek kendi bisikletimi çektim, ardımdan diğerleri de bindi.

Kalbim kırılmış, içim burkulmuştu. Bir ses, Mutlu'nun hayatı boyunca yalnız kalacağını söylüyordu bana sanki.

Bisiklet sürmeyi bilmediğim ya da Yankı'nın önüne binip onlara katıldığım zamanlar çok eskide kalmıştı. Yedi bisikler vardı, altı değil; herkesin kendi rengini belli ediyordu. Üzerinden geçen zaman, akıp giden her şey geride bir ödül gibi kalabiliyordu.

Sokak Nöbetçileri'nin evinin olduğu sokağa girdiğimizde, annemin yanındaki o halimiz, şimdi yerini yorgunluğa bırakmıştı. Normal şartlarda illa ki Bartu ve Mutlu yarış yapar, Işık onlara takılırdı; Lâl bana ayak uydurmaya çalışırdı ve Yankı bana, bin önüme işaretiyle gülerdi.

Ama bu kez hepimiz sessizdik çünkü anneme yansıtmak istemesek de o yedi kişilik masanın verdiği yorgunluk kalbimizdeydi.

"Ferda!" diye bağırdı Işık gür sesle. O sırada daldığım düşüncelerden sıyrıldım ve bakışlarım sola kaydığında Sokak Nöbetçileri Yurdunun önünde oyun oynayan çocukları gördüm. Harun Aktan hapishaneye girdikten sonra ve başımızdaki o kadar dertten kurtulmamızın ardından yeniden çocukları o yurda yerleştirmiştik.

Tam yedi çocuk, tıpkı bizim gibi yedi çocuk kapının önünde oynarken kalbimin üzerindeki o yorgunluk uçup gitti. Diğerleri bisikletleri yurdun önüne çektiğinde hesaba katmasak da yine dönüp sığındığımız yer, çocukların yanı olacaktı.

Ferda'nın gözleri kocaman açıldı, bisikleti sol tarafında dururken ellerini birbirine çarpıp, "Geldiniz!" diye bağırdı. Üzerinde pembe bir elbise vardı, uçları pilili. Saçlarındaki tokalar rengârenkti, tırnaklarında ojeler vardı, renkli renkli. Belli ki yakın zamanda Işık onu görmeye gelmişti. Normalde Ferda bizi her gördüğünde ilk bana atılırdı ama bu kez Işık'ın kollarına atıldı. "Seni çok özledim!" diye bağırdı Ferda, ardından kendi etrafında döndü. "Nasıl olmuşum? Bak, giydim elbiseyi."

Işık'tan önce Yankı, "Çok güzel olmuşsun," dedi hayranlıkla ve yanındaki diğer çocuklara baktı.

Bir tanesi aylar önce gördüğüm o çocuktu. İlk göreve gittiğimizde etten duvar örüp önümüzü kapatan, ardından Yankı'nın yeniden karşılaşacağımızı söylediği o çocuk. Şimdi o da bu yurda yerleşmişti. Yankı'yı görür görmez direkt çenesini kaldırdı; lider edasıyla, yanındaki arkadaşlarından ayrılıp büyümüş de küçülmüş gibi başını salladı.

Yankı'nın her şeyin yolunda olup olmadığını sorması üzerine, "Yolunda," dedi arkadaşlarını gösterek. Beş erkek, iki kız. Kızlardan biri Ferda; diğeri Ferda'dan daha büyük, adı Deniz. Sokakta büyümüş o da. Deniz'in erkek kardeşi, ondan birkaç yaş küçük, adı Yavuz. Yankı'yla konuşan çocuğun adı Ali, soyadı yok, bilmiyor, kimliğinde yazan anne tarafından dedesinin soyadı. Ali'nin yanında Turan, yapılı, yaşı da hepsinden daha büyük. Onun solunda zayıf, sessiz bir çocuk; ismi bilinmiyor, isim istemiyor, hep susuyor. Hemen sağ tarafında, geride yüzünde kocaman bir yanık izi olan o çocuk; adı Zafer, soyadı Algın. Çok zengin bir adamın oğlu, babası istemiyor onu.

Bartu hemen Turan'ın yanına gitti, elini omzuna atıp bir şeyler söyledi. Onlarla bugün tanışmıştım ama bahsedildiği kadarıyla haklarında

biraz bilgi sahibiydim. Yine de bunların dışında bir şey vardı; kalbimin sıkışmasına neden olan hatta dile getirirsem şaşkınlıktan birkaç saat konuşamayacağım o gerçek.

Bu çocuklar Sokak Nöbetçileri'ne benziyordu. Kendilerine sonradan verilen isimleri ve onları Önder gibi eğiten acımasız bir adam da yoktu ama bağları, birbirlerinin arkasında duruşları hatta bazı karakter özellikleri bile bize benziyordu.

Öyle ki, "Bartu abi," dedi Turan masum bir şekilde. "Bana boks eldivenleri getirecektin, nerede kaldılar?"

"Bartu," dedi Işık; çöktüğü yerden Ferda'nın saçlarıyla oynuyordu, kaşlarını çattı. O sırada Ferda'yla göz göze geldiğimde bana kırgın olduğunu hissettim.

Bartu Işık'ı duymazlıktan gelip, "Birazdan getireceğim," dedi, ardından boks yapıyormuş gibi bir pozisyon alıp kollarını kaldırdı. "Vur bakalım bana bi, nasıl savunuyormuşsun kendini görelim hadi."

Turan ile Bartu birbirleriyle şakalaşırken Ferda'nın yanına ilerledim; o esnada yanındaki Deniz, dikkatlice beni inceliyordu. "Ferda," dedim kolunu okşayarak. "Küs müyüz?" Ferda omzunu silkip Işık'a sarıldı; başı karnının hizasına geliyordu. "Ferda," dedim dudağımı büküp. "Kıracak bir şey mi yaptım?"

"Beni unuttun." Ferda kaşlarını çattı. "Herkes geliyor ama sen hiç gelmiyorsun, neden gelmiyorsun? Işık abla hep burada ama sen yoksun." O sırada uzakta, bizi sessizce seyreden Koza'ya baktı. "Ayrıca şu abi de geliyor ama bizimle hiç konuşmuyor; yiyecek getiriyor, kıyafet getiriyor ama bizimle hiç oynamadan gidiyor. Işık abla onun senin abin olduğunu söyledi." Kaşları çatıldı. "İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz."

"Ferda," dedim gözlerimi açarak. "Haklısın, gelemedim ama..." Açıklamam yoktu, ne diyecektim? Ne savunmam olacaktı? "Bundan sonra sürekli geleceğimi söylesem sana?.." Başımı omzuma doğru düşürdüm, omzunu silkti. "Lütfen," dedim; Işık'a baktı, sanki annesiymiş gibi. Işık onayladığında bana yaklaştı ve sakince sarıldı.

"Koza," dedi Işık arkama doğru. "Gelsene buraya."

Koza çekinerek yanımıza gelirken, yan taraftaki Yankı ile Ali'nin konuşmasına şahit oldum. Ali'nin eli kesilmişti. "Ne oldu?" diye sordu Yankı. "Önemi yok," dedi Ali. "Ne oldu?" diye sordu bir kez daha Yankı. "Hallederim abi," dedi Ali. "Bir şey olmadı." O an bu konuşmaya

şahit olan tek kişinin ben değil, bütün sokak nöbetçileri olduğunu fark ettim. Yanki önünde çöktüğünde, "Önemi var," dedi. "Halledemezsin bazen." Diğerlerine baktı, yanındaki arkadaşlarına. "Ali'nin eline ne olduğunu biliyor musunuz?"

Hepsi başını sağa sola salladı.

Derin bir nefes verdim; derinden ve içinde sızı olan. Yanki diğer çocuklara baktı, hiçbir şey söyleyemedi ama aynı duyguları hissettik. Ali'ye döndüğünde elini tuttu, avucunun içine aldı, kaldırıp izi göstererek, "Önemi var, Ali," dedi. "Her izin, her yaşadığının önemi var. Halletsen bile anlat herkese, anlatmazsan anlamazlar çünkü."

Koza arkamda durduğunda, Ferda ona bakarak ağız ucuyla, "Merhaba," dedi. "Ben Ferda." Elini öne uzattı, sıkmasını bekledi. Koza çekinerek elini sıktığında, Ferda göz ucuyla Işık'a baktı, sanki çok büyük bir sırrı paylaşmış gibi. "Bizden niye kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum," dedi Koza hemen ama küçücük bir çocuktan çekiniyor gibiydi. "Ben kaçmıyorum." Hayır, kaçıyordu çünkü bir çocuğa nasıl yaklaşılır, kestiremiyordu. Kırmaktan çekiniyordu, dokunduğunda onaramayacağından ya da hissettiklerini yansıtacağından.

"O zaman bizimle oyun oyna," dedi Ferda, ardından bize de baktı ve gülerek zıplamaya başladı. "Hepiniz oynayın!" Hevesle Işık'a bir kez daha sarıldı. "Saklambaç oynayalım mı? Lütfen, oynayalım mı?"

"Hanımefendi, hanımefendi," dedi Mutlu, Ferda'nın arkasından çıkıp başını eğerek. "Ben görünmez olabiliyorum, beni nasıl bulacaksın?"

"Bulurum ki," dedi Ferda. "Oynayacak mısınız? Oynayacaksınız bence. Yapacaksınız, değil mi?"

Birbirimize baktık, yedimiz. Bize en uzun gelen geceyi geçirmiştik ve şimdi burada, belki de yeniden çocuk olmamız isteniyordu.

"Oynayalım," dedim başımı sallayarak. "Oynayalım." Heyecanla ayağa kalktığımda bütün çocukların gözlerinin parladığını gördüm. "Ebe kim olacak?"

"Ebe bu abi olacak," dedi Ferda, Koza'yı göstererek.

"Harika," dedi Bartu arkadan. "Beceriksiz biri ebe olacak."

Ferda gülmeye başladı ve bir anda Koza'nın elinden tutup duvara doğru götürdü; heyecanları bana da yansırken gözlerimi hızla sokakta gezdirdim, saklanabilecek bir yer bulmak için. O sırada Koza duvara dayandı ve yüzünü gizledi. "Ondan geriye say," dedi Ferda, Koza'ya.

"On çok kısa değil mi?" diye sordu Koza boğuk bir sesle.

"Hayır ya," dedi Ferda inatla.

"Tamam," dedi Koza. "Beş kez ondan geriye saysam olur mu, seni kırmamak için?"

Ferda düşündü, ardından, "Bu çok daha iyi," dedi, sonra bize baktı gülerek. Koza on der demez herkes dağılmaya başladı. Bartu, Turan'ı yanına alarak köşedeki çöpün arkasına girdi. Mutlu zıplayarak Koza'nın dayandığı tek katlı evin üstüne çıktı; kollarını güçlüyüm dermiş gibi gösteriyordu. Işık, Ferda'yla beraber bir arabanın arkasına saklandı. Lâl köşedeki ağacın arkasındaydı. Yankı'yla ikimiz ortada kaldığımızda, Yankı elimi tutup beni köşedeki duvarın girintisine yasladı.

"Beş," dedi Koza, herkes saklandığında. "Dört, üç, iki," derin bir nefes verdi, "Ferda," dedi. "Bak, bitiyor."

Ferda yerinin belli olacağını unutarak, "Bitir, bitir," dedi. "Saklandık biz!"

Koza gülmeye başladığında arkasını döndü ve bomboş sokağa bakmaya başladı. Gözleri kısıldı; Ferda kıkırdadı, kıkırdayışından bile o arabanın arkasında olduğu belliydi hatta Koza direkt o arabanın olduğu yere baktı ama sanki duymamış gibi davranarak, "Şimdi bu Sonuncu," dedi direkt. "Elbette benim kardeşime bir türlü rahat vermeyeceği için onunla beraber saklanmıştır."

"Yine bana salça oldu," dedi Yankı öfkeyle. "Bu adamın tek derdi beni kıskanmak."

"Sus," dedim onu biraz daha gizleyerek. "Duyacak."

Koza bulunduğu yerden bir adım daha attı, ardından bir adım daha; bakışları sağa döndü, döndüğü an gözlerini devirip gülerek, "Bartu," dedi alayla, çöpün olduğu yere bakıp. O an Bartu'nun ayaklarının alttan göründüğünü, başının ise tepeden belli olduğunu fark ettim. "Oğlum sen çöpten daha irisin lan," dedi duvara gidip eliyle vurarak. "Ebeoğlu ebe, çık dışarı."

Kahkaha atmaya başladığımda, Yankı eliyle ağzımı kapattı, Koza direkt kahkahamın olduğu yöne döndü. Bartu çöpün arkasından hırsla çıkıp, "Nasıl ya?" dedi. "Görünmüyordum ki ben." Koza, Turan'ı gördüğü halde görmezlikten geliyordu.

"Elli numara ayağın var," dedi Koza kaşlarını çatarak. "Çöpün ayakları olacak değil ya."

"Senin ayakların var ama," dedi Bartu yüzünü buruşturarak.

"Bana bak," dedi Koza ona doğru yürürken fakat o sırada, Mutlu, Koza'nın bulunduğu duvarın çatısından aşağıya, direkt Koza'nın

üzerine atlayıp, "Emily'nin ruhu bizimle olsun!" diye haykırdı. İkisi beraber yerde yuvarlanırken bu kez başka bir kahkaha daha attım. Yerde boğuşurlarken Bartu bulunduğu yerden çıkıp Koza'nın kollarını tuttu, Mutlu ise yerde sürünerek eşofmanı belinden düşse bile duvara ulaştığında art arda vurarak Koza'dan önce geldiğini belli etti.

"Lan!" dedi Koza yerde uzanırken. "Beynim döndü lan!" Bakışları gökyüzündeydi, hava kararmak üzereydi, sokak lambaları yanacaktı ama güneş henüz batmamıştı. "Ne Emily'si," dedi elini alnına yerleştirerek. "Yıldızları görüyorum."

"Yıldız değildir onlar," dedi Mutlu duvarın kenarında. "Hatırlasana, bu saklambaç oyununu en çok Emily severdi."

"Mutlu," dedi Koza. "Kapa çeneni, bak tetikleniyorum."

Lâl diğer taraftan taş attığında, Koza'nın dikkati tam tersi yöne çevrildi: bakışları ağaçların olduğu yöne dönse bile ters istikamete doğru gitmek için bulunduğu yerden kalktı; birkaç adım attı, ardından bizim olduğumuz tarafa yaklaştığında, Lâl bulunduğu yerden fırlayıp koşmaya başladı. Koza onu gördüğü an ayak uydurup beraber koşmaya başladılar ama Lâl öyle hızlıydı ki yolu yarılamamışken duvarın dibine gelmiş, zıplayarak varış noktasına ulaşmıştı. Bartu gizli gizli hareket çektiğinde, Koza Lâl'e kaşlarını çatarak baktı, Lâl ise sırıttı.

Zamanla diğer çocuklar da ortaya çıktığında, çoğunu yakalayabilecekken yakalamadı. Bir biz kaldık, bir de Ferda ile Işık.

Koza arabanın bulunduğu yere gelip göz ucuyla baktı, ardından, "Nerede bu Ferda?" diye bağırdı. "Bulamıyorum asla!" Ferda kıkırdayarak işaret parmağını dudaklarına götürdü ve Işık'la birbirlerine işaret verdiler, ardından Ferda ile Işık el ele arabanın arkasından çıktığında, Koza onlara bakıp sanki yakalayacakmış gibi peşlerinden koştu ama âdeta yürüyordu. Ferda Işık'ı arkasında çekiştirirken, "Yakalayacağım," dedi Koza geriden gelerek. "Hayır, yakalayacağım, geldim, yakaladım ben..." Ferda art arda duvara vurduğunda, Koza birkaç adım uzaklarında duruyordu.

"Yakalayamadın ki!" dedi Işık, Ferda'yla beraber zıplayarak. "Olmadı ki," dedi Ferda. "Beceriksizmişsin gerçekten, Bartu abim haklıymış." Gülmeye başladığımda, Işık elini kaldırıp Ferda'ya çak yaptı ve aynı şekilde karşılık verdiğinde Ferda dilini uzattı.

"Nasıl yakalayamam ya," dedi Koza eğilip ellerini dizlerine koyarak. "Ne kadar hızlısın Ferda, sana yetişemedim." Mutsuzmuş gibi dudaklarını büktü. "Gerçekten beceriksizim galiba ben."

"Ya," dedi Ferda üzülerek duvarın kenarından ayrılıp. Koza'nın karşısına geçti ve bir elini hiç çekinmeden onun yüzüne yerleştirdi. "Üzülme, istersen bir dahaki sefere yavaş koşarım." Koza başını eğdiği yerden kaldırdı, kaşları havalandı ve duraksadı. Gözleri arkasında duran Işık'a kaydı, sonra bir kez daha Ferda'ya baktı. Bir çocuğun temasının ne hissettirdiğini biliyordum, kalbi sıcacık olmuştu ama neden duygulanıyordum ki? Beni duygulandıran gerçekten sadece bir dokunuş muydu?

"Yok," dedi Koza zorlukla konuşarak. "Ben seni hiç yenemem Ferda. Zaten Işık ablanı da hiç yenemedim."

Ferda mutsuz bir nefes verdi. "Ama sen de beceriksizmişsin gerçekten." Diğerleri gülmeye başladığında, Ferda Koza'nın yüzünden elini çekti, Koza doğruldu. "Üzülme, sarılmamı ister misin?"

Koza'nın dudakları aralandı, gözlerini göremiyordum ama o an duygulandığına o kadar emindim ki, "Sonuncu!" diye haykırdı. "Çık dışarı ulan, çık!" Yine duygularını geri plana atıp Yankı'ya sataşıyordu. "Aldın kardeşimi gittin, çık lan dışarı!"

"İki arada bir derede eve kaçmış olmasınlar," dedi Bartu kızdırmak istermiş gibi.

Koza'nın gözleri kocaman açılırken, "Yankıcanlar ve Helinhanlar," diye mırıldandı, ardından tam ters tarafa koşmaya başladı. "Sonuncu! Çık dışarı! Seni mahvederim!"

O diğer tarafa koştuğu an, biz bulunduğumuz yerden ayrıldık ve hızla duvarın kenarına doğru koştuk. Sesi duyan Koza arkasını dönüp bize baktı ve aynı şekilde üzerimize geldi. "Ben kendimi feda ediyorum!" dedi Yankı sırtımdan beni itekleyerek. "Git sen!"

"Kendimi feda ediyorum ne ya?" dedi Mutlu; duvarın kenarında yere uzanmıştı. "Altı üstü saklambaç oynuyorsun, Yeşilçam herif."

Koza ve Yankı ortada çarpıştığında birbirlerini iteklemeye başladılar fakat ben çoktan duvarın kenarına gelip elimi dokundurdum. Mutlu alkışlamaya başladığında Ferda da ona katıldı. Koza ve Yankı tam o sırada yere düştüler; gülerek birbirlerinin üstüne çıkıp itekliyorlardı. Koza sıyrılır gibi olduğunda Yankı onu paçasından tuttu; Yankı sıyrılır gibi olduğunda ise Koza. "Bunlar sürekli kavga mı edecek böyle?" dedi Bartu, Mutlu'nun yanına oturup. Ben de onların yanına ilerledim; Lâl, Bartu'nun yanına geçti. Işık ise Lâl'in yanına. Ferda gülerek diğer çocukların yanına gitti.

"Oğlum," dedi Yankı. "Bıraksana pantolonumu." Koza pantolonunun kemer kısmından Yankı'yı yerde çekiştirirken, Yankı sürünerek duvarın kenarına gelmeye çalışıyordu.

"Ya," dedi Işık. "Allah aşkına, buradaki çocuklardan daha çocuksunuz. Altı üstü biriniz duvara dokunacaksınız."

"Duvara dokunan sonsuza kadar liderdir," dedi Koza, Yankı'yı çekiştirip öne geçerek. Bu kez Yankı Koza'nın pantolonunun paçasından yakaladı. "Anlaştık mı?"

"Delirdiler," dedim gülerek.

"Bir Helin Güneş atasözü der ki," dedi Bartu bana bakarak. "Ayrı ayrı zeki olabilirler ama yan yana geldiklerinde iki geri zekâlıya dönüşüyorlar."

Mutlu ayaklandı ve telefonunu çıkarıp ikisini kayda alırken, "Evet sayın seyirciler," dedi. "Elli altıncı lider at yarışları başladı; duvara ilk dokunan, lider atımız olacak. Gülbatur Yankı hamle yaptı fakat hayır, Gülbatur Koza öne geçti; o da ne, iç çamaşırından mı çekiştiriyor? İnanılmaz, Gülbatur Koza ısırmaya çalışıyor; o da ne, Gülbatur Yankı köpek gibi mi yürüyor?" Kamera bize döndü, kahkaha atmaya başladım. "Evet, sayın seyirciler, burada büyük bir heyecanla izliyoruz. Sizce kim lider olacak?"

"Koza," dedi Bartu. "Yankı," dedi Işık ile Mutlu aynı anda. Lâl Koza'yı işaret etti. Mutlu bana baktığında, "Ay," dedim ellerimi kaldırarak. "Benim kocam olsa ya lider, keyfi yerine gelir." Mutlu kusar gibi ses çıkardığında kahkaha atmaya devam ettim, Işık yüzünü buruşturdu.

"Helin!" dedi Koza. "Kalbim kırıldı, ah!" Duvarın kenarına ulaştıklarında birbirlerinin ellerini itekliyorlardı. Mutlu yeniden kamerayı onlara çevirdiğinde ikisinin de güldüğünü gördüm.

"Tamam," dedi Yankı, Koza'nın ellerini kilitlerken. "Savaşmayalım, ikimiz de aynı anda yapalım, ikimiz de lider olalım." İkisi de ter içinde kalmıştı, Koza'nın tişörtünün bir kısmı yırtılmıştı.

Koza bize bakıp gözlerini kıstı, ardından, "Tamam," dedi. "Birisi üçten geriye saysın."

"Ben sayıyorum!" dedi Mutlu kamerayı onlara çevirerek. "Üç!" İkisi de bakıştı. "İki!" Koza sırıttı, Mutlu tam bir diyecekken, Yankı'yı itekledi ve elini duvara vurup, "Hadi lan oradan!" diye bağırdı. "Birinci Sokak Nöbetçisi benim, lider de öyle." Yankı'nın gözleri kocaman açıldığında kahkaha atmaya başladık, Koza ise ellerini havaya kaldırıp *ben kazandım* dermiş gibi havalandı.

Bartu ıslık çalarken, "Evet sayın seyirciler," dedi Mutlu, kamerayı kendine çevirip. "Kazanan Gülbatur Koza atı oldu, bu savaş şimdilik son buldu. Bir dahaki savaşımızda görüşmek üzere!"

"Seni mahvedeceğim," dedi Yankı yanıma otururken. Nefes nefese kalmıştı, üzerindeki siyah gömleği ve yüzü kir içindeydi. Tıpkı bir çocuk gibi. "Beni kandırdın."

"Kanmasaydın, enayi," dedi Koza, o da yanına otururak.

Mutlu'ya bakıp, "Gelsene şöyle," dedim yanımı işaret ederek.

Gülmeye devam ettiğimde, Mutlu da diğer yanıma oturdu. Yedimiz duvar kenarında otururken, Lâl uzun zamandır boynuna asmadığı ama bugün boynunda olan fotoğraf makinesini havaya kaldırdı. Ayağa kalkıp ileriye, tam karşımıza makineyi koydu, zamanlayıcıyı ayarladı ve koşa koşa yanımıza geldi.

Hiçbir şey söylemeden poz verdiğimizde, Yankı direkt kolunu omzuma atıp yanağını saçlarıma yasladı. Mutlu saçımın bir tarafını bıyık yapıp dilini uzattı. Koza, Yankı ve benim arama elini yerleştirdi, bizi birbirimizden uzaklaştırmaya çalıştı. Işık kahkaha attı. Bartu kaslarını gösterdi. Lâl ise Bartu'ya baktı. Fotoğraf makinesinin çalışma sesi duyuldu, ardından flaş patladı, flaş patlar patlamaz fotoğrafımız ortaya çıktı, sokak lambaları da aynı anda yandı.

Bir mucizeymiş gibi sokak lambalarına baktığımda, Bartu beni şaşırtarak, "Özür dilerim, Yankı," dedi; hiç beklemiyordum, şaşkınlıkla gözlerim ona döndü. "Sana yalnız hissettirdiğim için." Yankı da şaşırmıştı, başını eğip baktığında Bartu'nun gözleri gökyüzündeydi.

Sessizlik oldu, ardından Mutlu, "Helin bir konuda çok haklı," diye mırıldandı. "Gitsek bile, dağılsak bile, öfkelensek bile hatta birbirimizden nefret etsek bile dönüp geleceğimiz yer yine birbirimizin yanı." Başını iki yana salladı. "Çocukluklarımızı gördüm başka yüzlerde ve yaşlılıklarımızı da. Ne olursa olsun," dedi ortaya. "Ne olursa olsun kopmadıysak hiçbir kuvvet bizi birbirimizden ayıramaz."

"Ne olursa olsun," diye mırıldandı, Işık başını sallayarak. "Anlamı çok büyük ve tam da bizi yansıtıyor, Sokak Nöbetçileri'ni."

Gözlerim mutlulukla dolduğunda, işte şimdi kalbimin rahatladığını hissediyordum çünkü kabullenmiştik, her şeyiyle. Sadece ben değil, diğerleri de öyle. Büyüdüğümüzü düşünürken çocuktuk, çocuk olduğumuza inanıyorken de büyümüştük. Birbirinin eksik yanlarını tamamlayan yedi kişi, yedi çocuk, yedi yetişkin, yedi yaşlı insan. Belki de

kaderimin son cümlesinin bir kısmına bunları da eklerdim, onlardan iz bırakmak için.

Fakat bu mutluluk da uzun sürmedi; Koza'nın telefonu çaldı; açtığında alo demesine bile fırsat vermeden birisi heyecanla konuştu. O konuşmanın ardından Koza, duvardan destek alarak, "Ne?" dedi telefona doğru; hava neredeyse tamamen kararmıştı, karanlık geldi, karanlık Koza'nın gözlerine de düştü. Bakışları direkt bana döndüğünde, "Annem," dedi zorlukla. "Kaçmış."

Biliyordum çünkü onun kızıydım, biliyordum çünkü ona benzemiştim, biliyordum çünkü ben de aynı şeyi yapardım. Ve biliyordum, benim kaderim ile annemin kaderi aslında bütündü. "Hapishanede," dedim başımı sallayarak, gözlerim bu kez acıyla doldu. "Ya kendini öldürmek ya da o adamı yok etmek için hesaplaşmaya gitti."

İs, sülfür, beton, kan kokusu.

Acı, vahşet, endişe, korkunun sesi.

Geçmiş, intihar, vazgeçiş, yara izleri.

Hapishanenin içindeydim; yalnız değildim elbet ama aslında yalnızdım. Her adım atışımda başka bir yüzümle karşılaşıyordum. İlk burada kendi kalbime sıkmış, her şeyden vazgeçmiştim; ilk burada Koza'yla, abimle tanışmıştım; ilk burada tam anlamıyla Harun Aktan'ın gözlerinin içine bakmıştım.

Ve şimdi tarih tekerrür ediyordu fakat bu hapishanede artık tek bir Helin yoktu, iki Helin vardı. Annem buradaydı. Vücudumu hissetmiyordum ama yürüyordum, kulaklarım uğulduyordu ama diğerlerinin adım seslerini duyabiliyordum, kollarım acıyordu ama Yankı'nın beni kolumdan taşımaya çalıştığını anlıyordum. Koza önümdeydi; gözlerim net görmüyordu, buğuluydu ama zorlukla yürüdüğünü anlayabiliyordum.

Bir adım, iki adım, üç adım. Köşeyi döndük, yerin bin kat dibine indik sanki ve cehennemle gerçekten yüzleştik.

Hayır, kâbus olmalıydı; bu an kâbus olmalıydı. Hayatımız bu kadar da iç içe geçmiş bir düzenek gibi hazırlanmamalıydı.

Sekizinci ve dokuzuncu adım. Adımlarım duraksadı, nefes sesi işittim, diğerlerinden daha farklı bir nefes; daha zor, daha ince, daha derinden. "Anne," dedi birisi; o birisi abimdi, Koza'ydı. Başımı kaldırıp baktığı noktaya odaklandım ve onu gördüm: annemi. Benim de

dudaklarımdan bir kelime döküldü, o kelime neydi, bilmiyordum ama içimden bir ses neden bu anın yaşanacağını bildiğimi söylüyordu?

Dengem sarsıldığında Yankı belimden yakaladı, duvara tutundum ve kendimi vurduğum, annem gibi teslim olduğumu söylediğim yerde Harun Aktan'ın durduğunu gördüm, tam karşısında ise annemi.

"Anne," diye fısıldadım bu kez; bir adım daha attığımda bileğine yasladığı neşteri gördüm, hastaneden almıştı. Tam karşısında Harun Aktan; yüzünün yarısı tanınmaz halde, el ve ayak bileklerinden bağlı, saçları yağlı, üstü başı yırtık, kendi dışkısında boğulabilecek durumda ama hâlâ gülümseyebiliyor. Hâlâ anneme bakıp gülümseyebiliyor.

Koza ellerini kaldırdı, önümdeydi fakat omuzları düşmüştü; tutunacak bir yerler aradı, hiçbir yer bulamadığında dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim çıkmıyordu. Oradaydım, kalbime bir silah dayamıştım, beş kişi tam karşımda gözlerimin içine bakıyordu. Oradaydım, vazgeçmek üzereydim, kimse engellemiyordu.

Annem oradaydı, bileğine bir neşter yaslıydı, gözleri Harun Aktan'ın üzerindeydi. Titriyordu, hastane önlükleriyle öylece duruyor, ağzını bıçak açmıyordu.

"Hayır," dedim daha yüksek bir sesle, ardından haykırdım. "Hayır! Hayır, sakın!" O tarafa doğru koşmak istediğimde annem bileğine neşteri daha fazla yasladı, Yankı beni daha sıkı tuttu ve çığlığım hapishanenin içini doldurdu.

"Sonunda geldin demek," dedi Harun Aktan. Zorlukla konuşuyordu, ağzında dişleri bile kalmamıştı, o bir canavardı ama hâlâ konuşabiliyordu. Güldü, benim çığlıklarıma zıt bir şekilde kahkahası aramıza girdi. "Ah," dedi, yüzünü tam göremiyordum. "Kızım da mı geldi?"

"Hayır!" diye inlediğimde gözlerimden art arda yaşlar dökülüyordu. Biliyordum, kendini öldürecekti çünkü o benim iyileşmemiş halimdi; iyileşmemiş halim binlerce kez Harun Aktan'ın karşısında kendini öldürürdü. "Hayır, yalvarıyorum," diye inledim ve çırpınmaya başladım, Yankı beni bırakmadı. Bir ağlama sesi geliyordu, benim ağlayışım mıydı yoksa başkası da mı ağlıyordu?

Hayır, ağlayan annemdi.

Hayır, ağlayan kişi Koza'ydı.

"Neden?" dedi annem zorlukla. Dengesini zor sağlıyordu. "Neden bunu bana yaptın?"

Bileğine yasladığı neşterin baskısını hissedebiliyordum sanki bileklerimde. Koza kendi bileğine baktı. O da mı hissediyordu?

"Eğer," dedi Harun Aktan. "Ellerimi açarsan sana nedenini söylerim."

Annem art arda başını iki yana salladı. "Ellerini açarsam bana dokunursun," dedi. "Biliyorum."

"Dokunmam," dedi Harun Aktan. "Sen her şeyi yanlış hatırlıyorsun, ben sana hiçbir şey yapmadım."

Annem başını omzuna doğru düşürdüğünde, "İnanma!" diye haykırdım fakat beni duymuyor gibiydi. "Bir adım daha attım, ardından bir adım daha ve o an Harun Aktan'ın bakışları bana döndü.

"Benden bir hayat çaldın," dedi annem; sesi öyle bir titriyordu ki hayır, o ben değildim, o annemdi. "Benden çocuklarımı çaldın, benden geleceğimi çaldın. Ben sana ne yaptım?"

Harun Aktan bıkkın bir nefes verdi. "Bunları sormak için mi geldin?" diye sordu, ardından bileğine yaslı duran o neştere baktı. "Yoksa..."

"Ben," dedi annem. "Sadece..." Gözlerinden art arda yaşlar dökülüyordu fakat donuk bakışlarla o adama bakıyordu. "Sormayı istedim, ölmeden önce." Daha fazla ağlamaya başladım. "Artık yaşayamıyorken hayatımı alan o adama sormak istedim, neden diye."

Harun Aktan yere tükürdü, gözleri kısıldı. Oradaydım, çocukluğum vardı, Harun Aktan'ın yanındaydım, titriyordum, ağlıyordum, kaçmak istiyordum, bana dokunuyordu ama kurtulamıyordum. Annemi istiyordum, getirmiyordu. Hayır, bu an kâbus olmalıydı, eğer annem ölürse, annem şu an burada o adamın karşısında ölürse benim kaderimin son cümlesi, ilk cümlesiyle aynı olurdu.

"Eğer," dedi Harun Aktan. "Kapıyı açarsan sana nedenini söyleyebilirim."

Başımı iki yana salladığımda, annem bir an bile düşünmeden, "Kapıyı açın," dedi.

"Hayır," dedim yalvarır gibi. "Bunu yapma, o yalan söylüyor, seni mahvetmeye çalışıyor."

"Kapıyı açın," dedi annem bir kez daha.

"Yalvarıyorum," diye fısıldadı Koza. "Yapma bunu bana bir kez daha."

Annemin bakışları yerde oturan Koza'ya döndü, gözünden bir damla yaş daha aktı. "Kapıyı aç," dedi bileğinden havaya kaldırıp.

"Hayır," diye fısıldadığımda, Koza zorlukla çöktüğü yerden ayağa kalktı ve duvardan destek alarak yürümeye başladı. "Hayır," dedim bir kez daha ve Yanki'yi itekleyerek onun peşinden gittim. Beni yeniden tutmak istedi fakat tekmelerimi savurdum, Koza'yı yalnız bırakamadım.

Koza demir parmaklıkların önüne geldiğinde son kez anneme ağlayarak, "Lütfen," dedi. "Bırak onu elinden."

Annem başını olumsuz anlamda iki yana salladığında, Koza hayatının başlangıcında olduğu gibi, bitişinde de bir anahtara annemi saklamıştı. İşte o anahtarla, kendi elleriyle annemi Harun Aktan'a yaklaştırmak için demir parmaklıkların kapısını açtı. Yanına geçtiğimde ağır demir kapı ses çıkararak sağa doğru açıldı, Koza demirlere tutundu.

Annem bizi görmezlikten geldi, bir adım attı, ardından bir adım daha ve bir adım daha. Harun Aktan'ın tam karşısında ayakta durduğunda, "Eğil," dedi Harun Aktan anneme. Emrine ayak uydurdu, tıpkı Koza gibi boyun eğerek. Eğildi. "Yaklaş," dedi bu kez Harun Aktan. Annem yaklaştı, Harun Aktan bağlandığı yerde çırpındı ama demirleri açamadı. Zorlamadı, gülümsedi, annemin yüzüne baktı, ardından, "Nedenini mi merak ediyorsun?" diye sordu yüzüne yaklaşarak.

"Evet," dedi annem.

Harun Aktan dudaklarını büktü, üzülüyormuş gibi, ardından, "Sadece," dedi korkutucu bir sesle. "Eğleniyordum." Kahkaha atmaya başladı, kahkahası hapishanenin içini doldurdu. "Şimdi açtır şu ellerimi yoksa seni mahvederim."

Dünyanın her karış toprağını gezebilirdim, her insanla tanışabilirdim ama Harun Aktan kadar kötü bir insanla asla karşılaşamazdım. Ben nedenleri sorgulamayı bile çocukken bırakmıştım, annem nasıl olurdu da bırakmazdı.

"Ama," dedi annem. "Biz kardeştik."

"Kapa çeneni," dedi Harun Aktan. "Sıkıldım."

"Ben nedenleri hep düşündüm," diye mırıldandı annem. "Yani çocukluğumuzu bile düşünmüştüm; acaba demiştim, oyuncaklarını ondan izinsiz kullanıyorum diye mi yoksa..."

"Yeter," dedi Harun Aktan bir kez daha yere tükürerek, ardından bize baktı. "Açın şu ellerimi." Üstünlükle anneme baktı, çenesini havaya kaldırdı. "Açtır ellerimi," dedi. "Derhal."

"Ben sandım ki eğer sana itaat edersem sen beni..."

"Açtır şu ellerimi orospu!" diye haykırdı Harun Aktan gür sesle. "Açtır yoksa iki çocuğunu da şimdi burada gözlerinin önünde öldürürüm."

Başım dönüyordu, nefes alamıyordum ve artık boğulduğumu hissediyordum. Daha fazla ayakta kalamadığımda yere, dizlerimin üzerine çöktüm, hemen Koza'nın yanına.

"İki," dedi annem ve neşteri tutan eli titremeye başladı. Bakışları bize döndü, en yakınında duran bana ve Koza'ya baktı, sonrasında arkasında kalan Sokak Nöbetçileri'ne. "İki çocuğum mu?"

"Gözlerinin yaşına bakmam," dedi Harun Aktan. "Onları öldürürüm, şimdi, şu an." Annemin bakışları Sokak Nöbetçileri'nden ayrılıp bana döndü, benden sonra Koza'ya baktı. "Ondan bir göz aldım," dedi Harun Aktan. "Bir daha yaparım bunu." Annem Koza'nın gözlerinin tam içine baktı. Koza çaresizce başını iki yana salladığında, "Ya öldür kendini, durma ya da bana itaat et, ne diyorsam onu yap."

"Onları..." dedi annem bize dönerek. Bakışlarındaki değişimi gördüm, korkunun yanında gelen nefreti, öfkeyi, geçmişi, acıyı ve en büyüğü, pişmanlığı. "Onları öldüremezsin. Onlara zarar veremezsin."

Harun Aktan yine güldü.

"Bir kez daha bunu yapamazsın," dedi bu kez annem. "İzin vermem."

Harun Aktan daha gür bir kahkaha attı, o sırada annemin bizde olan bakışları direkt Harun Aktan'a kaydı; sadece birkaç saniye, birkaç saniye yüzüne baktı, ardından elindeki neşterin sapını tuttu ve öyle sert bir hamleyle Harun Aktan'ın kalbine sapladı ki çığlık atarak geriye düştüm. Durmadı, çıkardı neşteri ve bir kez daha sapladı. Harun Aktan'ın yüzündeki kahkaha donakalırken, gözlerine kocaman bir şaşkınlık oturdu. Bir kez daha sapladı. Elleri kana bulandı, durmadı, direkt kalbini hedef almadan Harun Aktan'ın her yerine neşteri saplamaya başladı, çığlık atarak. Boynuna, yüzüne, kalbine, karnına. Harun Aktan'ın gözleri birkaç saniye içinde kapanırken, dudakları aralandı; son cümlesi olmadı ama son bakışı, hiç ummadığı birinin onu öldürmesinin bıraktığı şaşkınlıktı.

Annem kaç kez sapladı o neşteri, sayamadım. Arkamızdan Sadık Orhan geldi ve orada yaşananları gördü ama kalkamadım, Koza demir parmaklıklara sıkıca tutunarak bir şeyler söyledi fakat duyamadım.

En son hatırladığım, annemin neşteri fırlatması ve bulunduğu yere bayılmasıydı.

Annemin cehenneminin başlangıcı Harun Aktan'dı; Harun Aktan böyle bir adam olmasaydı bambaşka hayatlarımız olacaktı. Sonu ise annemin ellerinden gelmişti, o cehennemdeki ateşi söndüren kişi ne ben ne Koza olabilmiştik. Bunu annem başarmıştı.

Kader vardı; annemin ilk cümlesi, *Yaşayacaksın,* diye başlıyordu, *fakat her şeyini kaybedeceksin.*

Son cümlesini yine annem değiştirmişti. *Yaşadın,* diye bitecekti *ve kaybettiğin her şeyin cezasını bir neşterle ödettin çünkü bu en çok senin hakkındı.*

YANKI SARCA

Bir hafta sonra...

Bir mektupta bıraktığın son cümle, her zaman ruhunun pusulası olurdu. Bu yüzden tam iki aydır yazdığım o dokuz sayfalık mektubun son cümlesini tam yarım saattir düşünüyordum.

Kurşunkalemle değil tükenmezkalemle, kâğıtları yırtıp atarak değil üzerini karalayarak ve biraz da izleriyle beraber. Hangi cümleyle bitirsem ruhumu yansıtırdı?

Artık ruhumun elbette ki önemi vardı; hangi cümle daha iyi yansıtırsa o cümle benim aynama dönüşecekti. Bu yüzden tam altı kez cümleleri karalamış, ardından tek bir cümlede karar kılmıştım. Helin'in bana aylar önce söylediği bir cümle; basit, durağan ve belki de bir numarası olmayan o cümle.

Ama benim için onun her cümlesinin, her kelimesinin, kelimelerin arasında duraksayarak verdiği nefesinin bile önemi vardı. Çünkü benim ruhum, onun cümleleriyle nefes almaya devam edebiliyordu.

Bu yüzden o mektubun son cümlesi bana değil, ona aitti: Helin Aktan'a. Beni kurtaran, büyüten, yaşatan ve her şeye rağmen ellerimden tutan o kadına.

"Çıkıyoruz," dedi Bartu'nun sesi. "Hazır mısın?" İki elinde de kocaman valizler vardı; aşağı kattan gelen sesler herkesin hazır olduğunu bana gösteriyordu. Bakışları mektuba kaydı. "Günlük mü yazıyorsun?"

"Hayır," dedim sadece. "Sen in, geliyorum."

Bartu kaşlarını kaldırdı ama sorgulamadı; belki de sorgulasa cevap vermeyeceğimden emindi, belki de önemsemedi, bilmiyordum. O kapıdan çıktı, ben dokuz sayfalık o mektubu beyaz zarfın içine yerleştirdim, ardından zarfın arkasına tek bir cümle yazdım.

Oturduğum sandalyeden kalktığımda o çatı katına baktım; bizim odamıza, bizden önceki gizli inimize. Önder'den korkup saklandığım ama Önder'e ait olan o çatı katına. Gülümsedim, yerdeki kırık tablo da bana güldü. Bakışlarım yatağın üzerindeki beyaz örtüye kaydı, şimdiden tozlanmıştı. Dolaplar açıktı, kıyafetler önümdeki büyük valizdeydi.

"Yankıtu!" diye haykırdı Mutlu aşağıdan. "Odayla vedalaşmak bu kadar zor geliyorsa biz gidelim, sen kal!"

"Demesene öyle," diye bağırdı Helin.

"Bırakın, gelmesin," dedi Koza. Yine güldüm, ardından o çatı katından çıkıp direkt koridora döndüm, o koridorda duvardaki kan izleriyle karşılaştım, Helin'den armağan olan ama bunun dışında biz çocukken odalara sığamadığımda koridorun ortasına uzandığım zamanları anımsadım. Ardından bu koridorda koşturduğumuz o anları.

Fotoğraf odasının önünden geçerken Helin'in kâbusları oradaydı, çığlık atıyordu; çocukken Lâl'le hevesle inşa ettiğimiz o oda. Bartu'yla ikimizin odasının önünden geçtim. Oradaydım, Helin'in artık gitmesini istiyordum; oradaydım, çocuktum, yatakta cenin pozisyonunda canımın acısıyla ağlıyordum; oradaydım, büyümüştüm, Helin yoktu, hâlâ ölmek istiyordum. Oradaydım, Bartu'yla havadan sudan söz ediyordum; oradaydım, Helin'i öpüyordum.

Oradaydım, o odada Yankı Sarca nefes alıyordu.

Merdivenleri inmeye başladığımda bu basamaklardan Önder'in beni tekmeleyerek ittiğini anımsıyordum; hayır, Helin'le kahkaha atarak iniyordum; hayır, Helin yoktu, geceydi, basamaklara oturmuş, yine odalara sığmıyordum. Son basamak, Helin ağlıyordu; son basamak, Önder bana bağırıyordu; son basamak, adımlarımı zor atıyordum, ayaklarımın altı acıyordu ama itaat etmeyi sürdürüyordum.

Merdivenlerden direkt oturma odasına girdim; işte orada, Helin'in karşısında dizlerimin üzerine çöküyordum; hayır, çocuktuk ve kahkahalarla gülüyorduk. Dağınık masa, sandalyeler, biz beş kişi orada Lâl'in yaptığı yemekleri yiyorduk. İki sandalye; ben ve Önder oturuyorduk, Önder ellerime vurarak bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Tek sandalye; herkes uyuyordu, ben yalnızdım, annemi düşünüyordum; gitsem kabul eder mi diyordum, gidiyordum, kapıyı çalıyordum, çocuktum, kimse açmıyordu. Bir kez daha gidiyordum, bu kez kapıyı çalmıyordum, kimse de açmıyordu, geri bu sandalyeye dönüyordum, ağlayarak oturuyordum.

Elimdeki mektubu masanın tam ortasına bıraktım. Hâlâ bir sandalye kırıktı, masanın bir bacağı sallanıyordu, hiçbir şeye dokunmamıştık. Tek değişen, bir mektuptu. Arkamdaki dolapların içinde günlüklerimiz, kitaplarımız ve belki de bazı fotoğraflarımız.

Nefesini hissettim, ardından adımlarını. Helin'di, arkamdaydı, kolları belime sarıldı, çenesi sırtıma dayandı. "O ne?" diye sordu mektup için.

"Hiç," dedim. "Sadece bir emanet."

"Ne yazıyor?" Bakışlarımı ona çevirdim, açık kahverengi gözlerine baktım. İşte ev; evimiz, içinde bulunduğumuz yer, kötü anılarıyla ve iyi anılarıyla beraber fakat kabullenilmez. Helin Aktan ve Helin Saye Güneş; işte yuva, benim yuvam, kötülükleriyle ve iyilikleriyle beraber her şeyiyle kalbimde.

Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim; alnından öptüm, ardından saçlarından. "Şu an değil ama bir gün öğreneceksin."

"Ama," dedi çocuk gibi çenesini göğüs kafesime yaslayarak. "Merak ederim ki."

"Edersin, biliyorum," dedim başımı sallayarak. "Ama şu an değil." Burnundan nefesini verdi, masanın üzerine bıraktığım mektuba baktı, sonrasında ise yeniden gözlerime döndü.

"Üzülüyor musun?" diye sordu. Anlıyordum, üzülüyordu. Ağlamıştı, gizlemeye çalışıyordu ama bakışlarından bile kaç dakika önce ağladığını anlayabiliyordum.

"Evet," dedim dürüstçe. "Ama burası sadece bir ev, terk edilir; sen yuvasın, Helin, ait olduğum yer sensin."

"O halde beni hiç terk etmezsin," dediğinde gülümsedi. "İşte bu rahatlatıcıydı."

"Hadi!" dedi Işık kapıdan. Bakışlarım ona döndüğünde ağladığını anladım onun da hatta arkasında bana çekingen gözlerle bakan Lâl'in de. Valizi yeniden elime alıp Helin'e sarıldım ve oturma odasından çıktık; kapıyı kapatmadım, kapılar kapatılmazdı çünkü biz onları açabilirdik ama çocukluklarımız o kapıları açmakta zorlanırdı.

Koridorda dururken ilk kapıyı açan kişi Mutlu oldu, o da ağlamıştı fakat kendini gizlemek istiyordu. Arkasından ilerleyen Bartu'ydu ve sonra Işık, ardından Lâl. Helin'le ikimiz kaldığımızda elbette bu kapıyı kilitleme görevini de yine bana bıraktılar; her şey değişirdi, her zaman değişirdik ama en zoru hep bana düşerdi, bu hiç değişmezdi.

Dış kapıya doğru yürüdüğümüzde kapının önünde durmuş, bana bakan Koza'yı gördüm; bakışlarımdan direkt anladığı için gözlerimi ona çevirmedim. Hayır, zordu, çok zordu fakat bunu yansıtmamam gerekiyordu. Ben yansıtırsam hiçbiri bu evden çıkamazdı; yine her şey değişirdi ama benim bütün yükleri sırtlanmak isteyişim hiçbir zaman değişmezdi.

Bakışlarım mutfağa döndü. Oradaydık, yaşlarımız dokuz ya da on, yemek yapmaya çalışıyorduk; yine oradaydık, Helin yoktu ama biz o mutfakta tartışıyorduk. Tek başımaydım, çocuktum, Önder elimi ocağa yaklaştırarak beni korkutuyordu. Oradaydık, Lâl'le ikimiz mutfak masasında oturuyorduk; o Hüseyin için ağlıyordu, ben ablam için. Ve yine oradaydık. Helin beni bekliyordu, ben annemin cenazesinden dövülerek kovulmuştum; canım acıyordu, her yerim yara içindeydi.

Kimse sormuyordu, ne olduğunu merak etmiyordu.

Fakat bana doğum günü sürprizi hazırlanıyordu bir yandan da.

Sormayabilirdi, yaralarımı öpmeyebilirdi; geçmiş yaralarımın üzerinden şu an öptüğünde bile iyileşebiliyordum. Asıl önemli olan da buydu.

"İyi değilsin," dedi Helin, sesi titriyordu; ses tonu eskisi gibi korkulu değil, ağlamaklıydı. "İyi değilsin, Yankı."

Hiçbir cevap vermeden dışarıya çıktım. Beş çocuğun kahkahalarını odadan duydum, ayrıca o beş çocuğun ağlayışlarını. Bartu Sarca duvarları yumrukluyordu hırsla ve annesini bulmak istediğini söylüyordu, yaş on yedi. Lâl Sarca hepimizden nefret ettiğini dile getiriyor, defalarca kaçmaya çalışıyordu, yaş on iki. Işık Sarca bana, "En acısız ölüm nasıl olur?" diye soruyordu, henüz yaşı on üç. Mutlu Sarca, "Kimse beni böyle sevemez," diye yastıkları fırlatıyordu, yaş on dört.

Kapıyı kapatmadan önce o beş çocuğu gördüm, kendimle beraber. Basamaklarda oturuyorlardı ve arkalarında, hemen arkalarında Helin'in ve Koza'nın da çocuklukları vardı. Yaşanmasa da Helin, "Canımı çok yaktı," diye ağlıyordu bana, yaş yedi. "Hiç mi sevilmeyeceğim?" diye soruyordu Koza, yaş altı.

Ve ben duruyordum, hepsine cevaplar veriyordum, kendim soru bile soramıyordum fakat sorsaydım derdim ki, *sarılsan geçer mi;* yaş sekiz, yaş dokuz, yaş on. Hayır, yaş yirmi. Hayır, yaş şu an aslında.

Kapıyı kapattım, yutkundum, ardından anahtarı kilide taktığımda içerideki o ağlayışlar ve kahkahalar kulaklarımdaydı. İçeride Bartu Sarca kaldı; Lâl Sarca, Işık Sarca, Mutlu Sarca, Sadece Koza, Sadece Helin.

İçeride Yanki Sarca kaldı.

Kilitledim kapıyı, içeride Sokak Nöbetçileri'nin anıları kaldı.

Bakışlarım Helin'e döndü, dolu gözlerle bana bakıyordu. "Helin," dedim zorlukla. "Saye," dedim ardından. "Sevgilim, her şeyim, yuvam," diye devam ettim. "Sarılsan geçer mi, değil. Sarılsan geçer." Yaş şu an. Yaş daima çocuk.

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı; o sarıldı, geçti, duyduğum ağlayışlar yeniden kahkahalara dönüştü. Elleri saçlarımı okşadı, canlı hissettim yine. Öptü yanağımdan; iz varken öpmediği yerler, iz geçtiğinde bile iyileşti. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözünden bir damla yaş aktı. "Seni çok seviyorum," dedi. "Her şeyinle. Çocukluğunla, Yanki Sarca oluşunla, liderliğinle." Başını salladı. "Umut Güneş oluşunla."

Bakışlarım diğerlerine döndü. Nil ve Fırat Göktepe, Zeynep Elçeri, Poyraz... Ve Bartu. Bartu'dan başka bir ismi yok. Sanki iki farklı dünya ama aynı kişiler.

Yeniden Helin'e döndüğümde elini kaldırdım ve tersinden öptüm, yüzük olan parmağından, ardından, "Sen benim eşimsin," dedim. "Ama bu şekilde olmasını ikimiz de hak etmedik. Savaşın ortasında, acıyla hatta buruk bir şekilde." Gözünden yaş aktı. "Sana bir söz vermiştim, hatırlıyor musun? Her şey bittiğinde ya da gönlümüz rahatladığında çok daha gerçek, çok daha doğru bir şekilde eşim olacağın hususunda. Yalnız değil, yedi kişiyle değil, ne istersen, gönlünden ne geçerse o şekilde." Bir kez daha öptüm elinden, gözleri parladı; neşeyle ve heyecanla. "2 Kasım tarihinde öptüm seni. Şimdi var mısın, 2 Kasım tarihinde bir kez daha eşim olmaya ve bu kez gerçekten kendini dünyanın en şanslı insanı gibi hissetmeye?"

11.

YEDİ MUCİZE ÇOCUK

Bartu Sarca'nın güncesinden... ***26.10.2020***

Hayatımın en güzel melodisini dinledim bugün; hiç ninni dinlemediğim halde ninni gibiydi.

Bir annenin değil, bir meleğin ninnisi gibiydi.

Ve bundan sonra her gün bu ninniden söz edeceğim böylece her gün çok daha güzel cümleler türeteceğim, yetersiz kalmayacak kelimeler.

~~*"İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu"*~~

"Dünyanın en mutlu İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu"

2 Kasım'a iki hafta kala...

"Bir yürek sizin için açıldığında, bir kulak sizi dinlediğinde, bir bakış size karşılık verdiğinde mutluluğun sonsuzluğunu ancak siz hissedebilirsiniz,"[*] diyordu, Balzac, *Vadideki Zambak* kitabında. Seneler önce okuduğumda bana öylesine uzak bir cümleydi ki ne demek istediğinin üzerine düşünmemiştim bile; fakat öyle ki etkisi altında kaldığımdan ötürü ezberimden silinmemişti.

Başka insanlar nasıldı, pek bilmiyordum ama bana acı veren her şeyden uzak durmaya alışkın bir bünyem vardı. Bir şarkıyı en kötü zamanımda dinlediysem bir daha onu duymak bile istemezdim çünkü o şarkıyı bıkana kadar dinlemiş olurdum. Bir sokakta yalnız başıma ağlayarak yürüdüysem o sokaktan bir daha geçmek istemezdim, bir koku bana özlemi anımsatıyorsa o kokudan köşe bucak kaçardım.

Kimisi acının üzerine yürürdü, bense kaçan taraftaydım ve benim gibi olan her insan bilirdi ki kaçmak bir kurtuluş değil, sadece tedavisi geciktirilmiş bir açık yaraydı.

---

[*] Honoré de Balzac, *Vadideki Zambak*, çev. Tahsin Yücel (İstanbul: Can Yayınları, 2013), 84.

Vadideki Zambak kitabı da tam olarak benim kötü zamanlarımda okuduğum bir kitaptı. Aşka inancımın kalmadığı, her gün ne şekilde öleceğimi düşünerek geçirdiğim günlerde elimde tuttuğum, her cümlesinde nefreti daha fazla hissettiğim ve bir kez daha elime almaktan korktuğum bir kitap.

Kısacası başka bir açık yaraydı.

Fakat şu an, oturduğum sandalyede elimde *Vadideki Zambak* kitabını tutuyor, ilk açtığım sayfada o cümleyle yüzleşiyordum. Hâlâ ezbere bilmem ve bu kez cümleyi okurken ne demek istediğini anlamam yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu.

"Ne hissediyorsunuz?" Gözlerim kitaptan ağır ağır ayrılıp karşımda oturan psikoloğa kaydı. Bu üçüncü seansımızdı ve kendi isteğimle psikoloğa gelmiştim; buraya geldiğimden ne Yankı'nın ne de diğerlerinin haberi vardı. Tek bilen kişi Işık'tı; o da telefon elimde komik bir video izletirken üstten gelen seans hatırlatma mesajıyla yakalandığımdan ötürüydü. Neden gizleme zahmetine girdiğimi bilmiyordum; tek bildiğim, kendimi tamamen iyileştirmek için artık elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğiydi.

Üstelik sadece kendim için de değil. Sadece Helin için de değil.

Gülümsediğimde, "İlk defa çaresiz hissettirmiyor," dedim gözlerimi kısarak. "Bu cümleyi önceden okuduğumda sevilmenin, dinlenmenin ne demek olduğunu bilmiyordum ama şimdi okuduğumda bunu yüreğimde hissedebiliyorum. Ayrıca söylediğiniz gibi, her anı, gelecekte acı vermek zorunda değilmiş. Şu an acı hissetmiyorum. Büyüdün, diyorum bazen kendime. Öyle seneler öncesini değil, bir sene önceki halimi hatırladığımda bile büyüdün diyebiliyorum. Bu gerçek bir büyüme değil, mutlu bir çocuk gibi büyümek. Anlatamadım, çok zor anlaşılır zaten."

Henüz orta yaşlardaki, tatlı gülümsemesini hiç eksik etmeyen psikoloğuma geçmişimden tam anlamıyla söz etmemiştim; hoş, ne kadarından söz edebilirdim? Sokak Nöbetçileri görevlerinden söz edemezdim çünkü buradan çıktığımda beni götürecekleri yer ya akıl hastanesi olurdu ya da hapishane. Ajan olduğumdan?.. Pekâlâ, bununla yüzleşmek çok zor olurdu.

Çocukluk... Ürperdiğimi hissettiğimde kitabın kapağını kapattım. Çocuk Helin'den söz etmek, en başından anlatmak, belki de doğumumdan itibaren bir yalanla büyütüldüğümü söylemek her şeyden çok daha

zorgeliyordu. Utandığım için değildi; hâlâ bir tarafım o acılarımla yüzleşmiyor, onlardan kaçıyor, çocuk Helin Aktan'ın yaşadıklarını unutmak istiyordu.

Bazen maalesef ki o Helin'i unutmak ya da bir odaya kilitlemek istiyordum çünkü kâbuslarımdan henüz ayrılabilmiş değildi. Geçen gece, Yanki'nın kollarında huzurlu uyumuşken dakikalar sonra kendimi bir kırmızı ışıklı odada, Harun Aktan çırılçıplak bir şekilde üzerime yürürken görmüştüm. Birkaç haftadır görmediğim için kâbusların bittiğini düşünsem de yeniden bana uğramıştı. Gözyaşları içinde bağıra çağıra uyanıp Yanki'yi itekleyerek kendimden uzaklaştırdığımı ve o günden beri gözüme zerre uyku girmediğini düşünürsem, iyileşmek oldukça uzak görünüyordu.

Ama iyileşmek gerekiyordu, sadece Helin için değil üstelik.

"Kâbuslarımdan kurtulamıyorum," dedim, psikoloğun o aralıkta neler söylediğini dinlemeyip. "Ve bu sevdiğim insanı da üzüyor. Bir çözümünüz var mı?"

"Ne görüyorsunuz?"

"Geçmişi."

"Ne kadar geçmişi?"

"Çocukluğumu."

Psikolog öne eğilip gözlüğünü geriye itti. "Ne görüyorsunuz, anlatmak ister misiniz?"

Aslında üç seanstır tek söylediğim, iyileşmek istediğim ve acılarımdan kaçmaktan yorulduğumdu ama soruların çoğu cevapsız geçiyordu. Bu kez derin bir nefes verdiğinde, "Sanırım," diye mırıldandım. "Size anlatmak istemiyorum."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü..." Küçük Helin Aktan'ı düşündüm; dövülen Helin Aktan'ı, cinsel istismara uğrayan Helin Aktan'ı, açlıktan sokaktaki ekmeği yemek isteyen Helin Aktan'ı, kendini yaralayan Helin Aktan'ı, yapayalnız Helin Aktan'ı, banyoya girip mutfak lifiyle vücudunu kazıyan Helin Aktan'ı. "Çünkü," diye devam ettim, "yargılanmaktan korkuyorum." Belki de en büyük itirafımdı. "Çünkü aynı gözle bakmamanızdan korkuyorum. Çünkü o çocuktan utanıyorum. Çünkü o çocuktan utandığım için kendimden nefret ediyorum." Yutkunduğumda gözlerim doldu ama bunu yok etmek için elimden geleni yaptım. "Konudan bağımsız, kendimi bazı zamanlar her şeyin suçlusu gibi hissettiğimi söylesem ne

düşünürdünüz?" Bir istismar söz konusuyken kendimi nasıl suçlu göre-bilirdim? Görebiliyordum, anlaşılması zordu yine.

Psikoloğun yüzünde bir hareketlenme olmadı fakat birkaç saniye düşündü, sonrasında ise, "Çocuk olduğunuz dönem için bile mi?" diye sordu.

"Çocukken bile." Net cevabımı anladı mı bilmiyordum ama bildiğim tek bir şey vardı: Beni en iyi anlayabilecek olanlar, aynı yollardan geçmiş çocuklardı. Beni en iyi anlayabilecek olanlar, o banyoda gözyaşları içinde kendini temizlemek için çaba gösteren çocuklardı. Beni en iyi anlayabilecek olanlar, çocuk bile olamayan çocuklardı.

"Bunları hiç eşinize anlattınız mı?" diye sordu, büyük ihtimalle ilk geldiğim seans ballandıra ballandıra Yankı'dan bahsettiğimden ötürüydü. "Ya da herhangi birine? Size kötü değil, iyi hissettirecek birilerine?"

"Hayır." Başımı önüme eğdim. "Bazı günler Bartu'yla konuşuyoruz ama hepsi üstü kapalı oluyor. O da benimle benzer acıları yaşadı, benden daha güçlü olduğunu düşünüyordum ama iki gece önce onu mutfakta öylece ağlarken buldum." Bu anı, bir kez daha gözlerimin dolmasına neden oldu. "Bir çocuk gibi sandalyeye oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kâbus mu gördü, bir anıyı mı hatırladı bilmiyorum ama sarıldığımda o da çok utandığını söyledi. Kendinden çok utandığını söyledi. Gözyaşlarının erkeği kadını yoktur ama Bartu ağladığında sanki dünya ikiye ayrılıyor; o kocaman adam, küçücük bir çocuğa dönüşüyor, ele avuca sığmıyor."

Başını salladığında önündeki deftere bir şeyler yazdı. "Peki ya abiniz?" diye sordu. "Ona bahsetmeyi düşündünüz mü? Bildiğim kadarıyla bakışlarınızla bile anlaşabildiğiniz başka birisiydi o da."

"Ona anlatamam," diye fısıldadığımda sanki bir yerden çıkıp duyacakmış gibi hissetmiştim. "Anlatamam çünkü kendini suçlar. Suçluyor. Suçlayacak. Ona olabildiğince iyileşmiş yüzümü gösteriyorum ki daha çok parçalanmasın çünkü zaman geçtikçe daha fazla üzerime titremeye başladı." Gülümsediğimde gözümden bir damla yaş aktı, hızlıca elimin tersiyle sildim. "Yirmi dört yaşında hatta yirmi beşine basacak bir kadına oyuncak bebek alan bir adam o. Görünce şaşkınlıktan dilimi yutacaktım; alma nedeni ise bir konuşma sırasında hiç oyuncak bebeğimin olmadığını söylememdi. Eminim kendini suçladı ve üzerini örtmek için böyle bir hediye aldı. Hoş, ne ben artık yedi yaşında bir çocuğum ne de artık bebekleri isteyecek kadar masumum ama o beni o şekilde görmek

istiyor." Bir damla daha yaş aktığında bu kez silmedim. "Size bahsettiğim altı kişi içinden vicdan azabını hayatımın sonuna kadar en çok hissedeceğim kişi *abim*."

Psikolog bir kez daha başını salladıktan sonra, "Ona olan sevginiz, acınızı paylaşma dürtünüzden daha üstün," dedi. "Hediyeye ne tepki verdiniz?"

"Teşekkür edip mutlu olduğumu söyledikten sonra ona sarıldım; sarıldığımda verdiği nefes çocukluğumuzun nefesini kesti sanki." Gözlerimi kapattım. "Ardından odama gidip saatlerce ağladım, bebeği ise bir daha görmek istemediğim için Yankı'ya verip saklamasını söyledim."

"Ama atmadınız?"

"Atmadım." Gözlerimi açtım. "Bir çocuğun hediyesi atılmaz ama artık ben bir çocuk da değilim."

Psikolog gülümsedi. "Peki sizce neden saklamasını istediniz?"

Soruya hazırlıksız yakalandığımda üzerine birkaç dakika düşünüp, "Belki de..." dedim sesim titrerken. "Beni mutlu etmese bile başka bir çocuğu mutlu etmesi içindir."

Psikolog kaşlarını kaldırdı, önündeki kâğıda yine bir şeyler karaladı, ardından, "Anneniz nasıl?" diye sordu gülümseyerek.

"Çok iyi!" diye şakıdığımda kara bulutlarm uzaklaştığım hissettim. "Hayatın sürprizleri bitmiyor. 1 Kasım tarihinde hastaneden taburcu olacak. Geçmişi hâlâ tam anlamıyla hatırlamıyor ama kendi iç hesaplaşmasını tamamladıktan sonra inanılmaz bir ilerleme katetti. Bizi özlüyor, beni özlüyor, kardeşlerimi de öyle. Eskiden topluca giderdik ama şimdi bir bakıyorum, Bartu tek başına gitmiş, bazen Işık ve Mutlu, geçenlerde Lâl tek başına görmeye gitmiş. Yankı gidemiyor." Kıkırdadım. "Çok utanıyor. Hepimizle arası çok iyi. Aramızda tam olarak anne kız ilişkisi yok; hoş, anne kız ilişkisi nasıl olur pek bilmiyorum ama sevgisini hissedebiliyorum." Yüzüm düştü. "Abimi ise hâlâ abimin arkadaşı olarak biliyor ama ona benden daha düşkün. Abim ona gidip masallar okuyor; aslında annemin okuması gerekir, biliyorum bu hayalini ama o gidip anneme masallar okuyor. Bunu bana söylemedi, Yankı öğrenmiş. Sorduğumda, 'Belki anneme de kimse masal okumamıştır,' dedi abim." Bakışlarımı tavana çevirdim. "Aile," diye fısıldadım. "Aile sıcaklığını tam anlamıyla hissetmeye başlıyorum."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Peki ya babanız?" diye sordu psikolog. "Onunla yüzleşebildiniz mi?"

"Hayır," dedim bakışlarımı koltuğa çevirerek. "Hayır, ondan kaçıyorum. Ondan kaçtığım için hastaneye bile çoğu zaman gidemiyorum ama annemle araları iyileşmeye başladı galiba. Hatırlamıyor Sadık Orhan'ı hâlâ ama sanki..." Derin bir nefes verdim. "Sanki babam onu yeniden kendine âşık ediyor gibi." Gözlerim açıldı. "Düşünsenize; annem unuttu, Sadık Orhan onunla yeniden tanıştı ve bir kez daha âşık olacak. Yılmadan bunun için çabalıyor. Her gün zambaklar alıyor ona. İyi bir baba mı, bilemiyorum ama filmlerden fırlamış bir âşık gibi."

Psikolog tebessüm etti. "Neden onunla yüzleşmekten kaçıyorsunuz? Ayrıca farkında mısınız, ona babam demiyorsunuz."

"Diyemiyorum," dedim yutkunarak.

"Neden?"

Yutkunduğumda çok uzun bir süre sessiz kaldım; ardından, "Birini sevmekten hiç korktunuz mu?" diye sordum. Bir cevap vermeyeceğinden emin olduğum için hızlıca devam ettim. "Onu sevmekten, özellikle bir baba gibi sevmekten çok korkuyorum. Peki birini affetmekten hiç korktunuz mu?" Sorum karşısında duraksadı. "Onu affetmekten de korkuyorum. Birini anlamaktan hiç korktunuz mu?" Psikoloğun gözleri kısıldı. "Onu anlamaktan da korkuyorum çünkü çocukluğumdan beri bir yalana inanarak büyütüldüm; annemin sorumlusu oydu. Sonra bunun doğru olmadığını öğrendim. Belki şu an ondan uzak kalmam haksızlık fakat ya seversem, affedersem, anlarsam ve beni yine yarı yolda bırakırsa?" Derin bir nefes verdim. "Baba sevgisini hiç tatmamış bir çocuk, o sevgiden çok korkar çünkü kaybetmek daha ağır bir yüktür. İşte bu yüzden babamı sevmekten de korkuyorum."

Sessizlik olduğunda uzun bir süre bakıştık. En sonunda, "En azından onu dinlemeye çalışın," dedi. "Çünkü korktuğunuz bir baba sevgisinden de öte, aileyi tamamen hissetmek olabilir. Anlattığınız kadarıyla anneniz ve babanız yoktu, abiniz yoktu, yalnızdınız fakat bir anda hayatınıza beş kişi girdi, kardeşleriniz ve aşkınız oldu, ardından abinizi buldunuz, sonrasında ise annenizi ve babanızı. Bunlar kulağa güzel gelse de art arda yaşanması sizi korkulara sürükleyebilir. Kabullenemiyor olabilirsiniz ya da benden asıl korktuğunuz şeyi saklıyorsunuz."

Gülümsediğimde saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Uzamaya başlayan saçlarımı. Artık sadece ben istediğim için, keyif için kestireceğim saçlarımı.

"Korktuğum doğru," dedim zorlukla. "Fakat sadece kendim için değil. Artık değil."

"Kim için?"

Gözlerim saate kaydı, seansın bitmesine beş dakika vardı fakat daha fazla duramayıp ayaklandım. "Bunu başka bir zaman konuşabiliriz," dedim onu geçiştirerek. "Şimdi gitmem gerekiyor, Işık aşağıda beni bekliyordur." Psikolog ani kalkışımdan ötürü afalladı ama sonrasında o da ayaklanıp başını salladı. El sıkışıp vedalaştığımızda arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm fakat sonrasında, "Ah, neredeyse unutuyordum," diye inledim, ardından omzuma taktığım çantamı hızlıca açıp içinden davetiyeyi çıkardım. "Düğünüme beklerim, Işık sizi çağırmam konusunda ısrar etti de."

Psikolog davetiyeyi aldığında, "Teşekkür ederim," dedi süslü püslü pembe kâğıdı inceleyerek. "Gelmeye çalışacağım."

"Lütfen içinizden o çirkin davetiyeyi eleştirmeyin," diyerek güldüm. "Benim zevkim değil hatta hiç benlik değil. Işık bir gelin olduğum için her şeyin abartılısını seçip seçtiriyor, kafama sim dökmeme hususunda yeni anlaşmaya vardık neyse ki." Psikolog dayanamayıp güldü. "İyi günler."

Odadan çıkıp koşar adımlarla asansöre bindim ve aynada kendimle yüzleştiğimde Işık'tan yiyeceğim bütün laflar için kendime sövdüm. Altımda gri eşofman vardı ve Işık gelin olacağım için maalesef –lanet olsun ki bunu dilinden düşürmüyordu– dışarı çıkarken, markete gitsem bile en şık kıyafetleri giymemi söyleyip duruyordu. Şimdi ise deliye dönecekti.

Çıkış kapısına ilerlerken onu karşı binanın önünde Range Rover marka bir arabaya yaslanmış, elindeki telefonla oynarken gördüm. Altında siyah bir etek vardı; üzerinde ince bir siyah kazak, altında topuklu siyah botları... İkinci kuralı; gelinin yanında en abartısız kıyafetlerini giyecekti, ta ki düğüne kadar... Düğünde giyeceğini sır gibi saklıyordu.

Yoldan karşıya geçip önünde durduğumda dikkati dağıldı, bense arabaya bakıp, "Bartu'nun yeni bebeği mi?" diye sordum. "Şu araba çalma işini artık bırakması gerekiyor yoksa başımız yanacak."

Işık bana baktı, yüzümü inceledi, ardından üstümü başımı ve sonrasında yeniden telefona yöneldi. "Seni tanımazlıktan geliyorum şu an, lütfen benden uzak dur."

"Of!" diye inleyip kolunu sıktım fakat o telefonla ilgilenmeye devam etti. "Elime ne geçtiyse giydim işte, rahat olan her şeyi çok seviyorum, lütfen beni..."

"Helin!" dedi Işık gözlerini açıp bana bakarak. "Eline sürekli gri eşofmanının geçmesinden bıktım usandım artık! Sen bir gelinsin ve ben bir nedimeyim. Yazılı olmayan bir kural der ki: Gelin evlenmeden üç ay önce daima gelin gibi dolaşır, üç ay sonra da öyle, ayrıca nedime de daima onu över. Ben şimdi neyi öveceğim? Altından donu düşen gri eşofmanını mı?"

Gözlerimi devirdiğimde, "Çok yoruldum," dedim inleyerek. "Davetiyeyi psikoloğa verdim, gülmemek için nefesini tuttu kadın. Bir insan neden davetiyesinin köşesine karikatürlerini yaptırır ki! Ayrıca o karikatürde Yanki kel, Yanki neden hep kel? Kurabiyemde de keldi." Işık gülmeye başladı.

Işık bu kez kahkaha attığında elindeki telefonu çantasına atıp yolcu koltuğunun kapısını açtı ve geçmem için işaret verdi, ardından kendisi de sürücü koltuğuna geçtiğinde, "Öncelikle," dedi gülüşünün arasından, "Karikatürde Yanki'yi kel yaptıran abindi, son bir umut gelecekteki halini gösterip seni vazgeçirmek istemiş; 'aşk bir sudur, iç iç kudur' minvalinde bir cümleyi de Mutlu yazdıracaktı fakat sizin için bundan vazgeçirdim. Ne var? Sizi bir noktada düşündüm işte. Ayrıca bu da bizim farkımız, değil mi? Normal bir şeyler beklemiyordun herhalde."

Emniyet kemerini taktığımda arabayı çalıştırdı, parmaklarımla burun kemerimi sıkarken gülmemeye çalışıyordum ama direnmek çok zordu. "Yanki henüz davetiyeyi görmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Işık. "Ve diğerleri aşırı yakışıklı göründüğü konusunda onu ikna etti; abin durmadan, 'Hayatımda gördüğüm en parlak damat gibi görünüyorsun,' diyor kelini kastederek. Neyse ki davetiyeye yazılacak cümleye müstakbel eşin karar verdi." Dayanamayıp güldüm. "Terapi nasıl geçti?"

"Her zamanki gibi," dedim pencereden dışarıya bakarak. "Fakat konuyu değiştirme. Bu sabah Mutlu ağzından kaçırdı. Neden dört bin adet davetiye bastığını öğrenebilir miyim?"

"E çevremiz var."

"E bizim kimsemiz yok ki Işık," dedim başımı ona çevirerek. "Dört bin kişi kim? Kim bizi tanıyor?"

"Bebeğim," dedi son heceyi uzatarak. "Öncelikle sinirlenmek sana hiç yakışmıyor; gelinler sinirlenmez, kızarmaz ve..."

"Küfür edeceğim şimdi."

"Çok ayıp; gelinler asla küfür..."

"Sikeceğim Işık!" diye bağırdığımda gözlerini kocaman açtı; bu benim yine gülmemek için direnmeme neden oldu. "Umarım Mutlu'nun geçen gün şaka diye söylediği şeyi yapmıyorsunuzdur şu an!"

"Neymiş o ya?" dedi sola dönerken. "Ayrıca Mutlu şu an burada olsa, *Sokak Nöbetçileri, bebeğim; ünlü değiliz ama illa ki duymuşsundur*, dedi."

"Yoldan çevirdiğiniz insanlara davetiye vermiyorsunuz, değil mi?" Işık dikiz aynasına baktı, sonra diğer aynalara, ardından ıslık çalmaya başladı. "Kahretsin," dedim gözlerimi açarak. "Sırf kalabalık olması için millete davetiye mi verdiniz? İstanbul'daki birçok insan Yankı'nın kel kafasını gördü mü yani?"

Işık yüksek sesle kahkaha attığında dar bir yola girdi. "Öncelikle bizim bir çevremiz var yavrum," dedi rahat bir sesle. "Çocuklar var, yetiştirme yurdumuzdaki çocuklar var, huzur evlerindeki teyzelerimiz ve amcalarımız var. Yemekli bir düğün olacak; hem onların karnı doyacak hem çok eğlenecekler hem de bizden biri gibiler. Ailemiz." Yanağımdan makas aldığında yumuşadığımı hissettim, hiç bu açıdan düşünmemiştim. "Kısacası bize ihtiyacı olanlara verdik davetiyeyi, bizim ihtiyacımız olduğu gibi."

"Ya," dedim yutkunarak. "Bu utandırdı, hiç bu açıdan bakmamıştım."

"Ama tabii," dedi Işık gözlerini kaçırarak. "Mutlu serserilik yapıp dansçılara ve seksi erkeklere davetiye göndermiş olabilir." Gözlerim açıldı. "Yani birazcık. Biraz. Yüz kişi kadarcık." Dudaklarım aralandı. "Bize harika bir dans gösterisi sunacaklar da."

"Işık!" diye inledim.

"Sadece bu kadar da değil..."

"Ne?" dedim elimi kalbime götürerek.

"Yankı'yla geçen kavga etti ya Mutlu..." Mutlu, Yankı'yla aramızda yatmak istemişti, kâbus gördüm bahanesiyle; Yankı ise odadan kovalamıştı. Bunun ardından Mutlu sabaha kadar kapının önünde ağıtlar yakmış, gece boyu uyutmamış, sabahında ise Yankı Mutlu'nun başından aşağıya buz gibi soğuk suyu dökmüştü. Sonrası katliam gibiydi. Konuşmamış, intikam yeminleri etmiş, abartılı tepkilerle bayılma numarası yapmıştı. Odanın kapısına bile kırmızı rujla ÖLDÜNÜZ yazmıştı.

Tabii bunlar Koza'nın köşkünde gerçekleştiği için sinir krizleri geçirmesini unutmaya çalışıyordum.

"Ne yaptı?" dedim korkuyla.

"İntikam aldı," dedi Işık.

"Yankı'yı kel çizdirmekten daha kötü ne olabilir?"

"Şey," dedi Işık, gülüp gülmemek arasında. "Şeyi çağırdı düğününe..."

"Kimi?"

"Tarkan'ı."

Kaşlarım çatıldı ve afalladığımda, "Tarkan'ın da işi gücü yoktu, bizim düğünümüze gelip 'Kuzu Kuzu'yu söyleyecekti," dedim alayla. "Söylesene kimi çağırdı?"

Işık kaşlarını kaldırdı. "Kızım, âşık olunca bütün erkekleri hafızadan sildin mi sen?" diye sordu. "Tarkan'ı çağırdı. Şarkıcı Tarkan değil, senin Tarkan. Eski sevgilin olan. O da düğüne geliyor."

Bir nefes, iki nefes, üç nefes. "Ne?" diye haykırdığımda gözlerim kocaman açıldı. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Yankı Tarkan şarkısı çaldığında bile değiştiriyor; en son..."

"Artık değiştiremeyecek." Işık sırıttı. "Çünkü Mutlu'nun onun için de planı var."

Başımı iki yana sallayıp elimle ağzımı kapattım. "Sanırım kusacağım," dedim uzanıp pencereyi açarak. "Stresten bayılacağım şu an."

Işık kahkaha attı. "Delirme, sabah da kusmak istiyordun, sanırım artık mideni bulandırıyoruz ha."

"Lütfen," dedim boğuk bir sesle. "Durdur arabayı." Işık ciddiyetimi fark ettiğinde arabayı ilk gördüğü müsait yerde durdurdu ve o durdurduğu gibi kapıyı açarak öne eğilip kusmaya başladım. Bomboş bir mideyle doğru düzgün bir şey çıkaramadığımda Işık koltuktan inip yanıma bir şişe suyla geldi ve uzatıp bana içirdi.

"Rengin solgun," dedi ciddiyetle. "Sahiden yorgunsun galiba bugün. İstersen başka bir gün provaya gidebiliriz."

Sürekli ve sürekli ve sürekli gelinlik provasına gidiyorduk. Aslında ne kadar söylenirsem söyleneyim bu koşturmacayı ve heyecanı sevmiştim, her şey dilediğimden çok daha güzel ilerliyordu, masal gibiydi, bu kez gerçekten evlendiğimi ve gelin olduğumu hissedebiliyordum ama son birkaç gündür kendimi inanılmaz halsiz hissettiğim de doğruydu.

Suyu dudaklarımdan uzaklaştırdığımda, "İnanılmaz bir baş ağrım ve mide bulantım var," diye mırıldandım. "Ama eve gitmeyi de pek

istemiyorum çünkü Koza büyük ihtimalle yine Yankı'yı benden kaçırmaya çalışıyordur." Sokak Nöbetçileri'nin evinden ayrıldığımızdan beri Koza'nın köşkünde kalıyorduk ve maalesef ki bütün söz hakları onda olduğu için baş başa geçirdiğimiz vakit sınırlı oluyordu. Çoğu günler birlikte uyuyamıyorduk bile.

"Aslında," dedi Işık alnıma dokunarak. "Evde de seni bir sürpriz bekliyor." Gözlerim açıldı. "Hayır, bu gerçekten benim planım değil ama eğleneceğiz gibi görünüyor." Dudakları büküldü. "Fakat istersen iptal ettirebilirim onu da."

"Ah," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hadi gidelim ve şu provayı halledelim, ardından da eve gidip sürprizimi göreyim; kim hazırladı bunu?"

Işık dudaklarını birbirine bastırdı. "Abilerin..." Kaşlarım çatıldı. "Onlar böyle söylememi istedi. Abilerin diyecekmişim. Başta karşı çıktığım bir sürprizdi ama sonra eğleneceğimizi düşünüp onayladım. Bartu ile..." duraksadı, "Koza," ona yeniden Koza demeye başlamıştı fakat hâlâ dudaklarından dökülürken hislerini gizleyemiyordu, "sana sürpriz hazırladı."

Yerine oturup yeniden arabayı çalıştırdığında başımı koltuğa yaslayarak, "Sana bir şey soracağım ama yine kaçmayacağına söz ver," dedim.

"Veremem, ben hep kaçmak isterim ama sor," dediğinde radyodan hafif bir müzik açtı.

"Gelinliği, düğünleri, bu organizasyonları çok seviyorsun," ne soracağımı anlamıştı, "peki hiç kendini hayal etmiyor musun? Gelinlikle."

"Hayır." Net cevabıyla yüzüne ciddiyet çöktü.

"Neden?" diye sordum merakla.

"Evlilik aile demektir, Helin," dedi derin bir nefes verip. Gözleri kısıldı, direksiyonu kavrayan parmakları sıkılaştı. "Hiçbir zaman hayalimdeki gibi bir ailem olamayacaksa neden evleneyim ki? Benim çocukluğumdan beri hayalim hep eşim ve çocuğumla olan bir evlilikti. Aile benim için bu demekti. İçinde eksik olacaksa gerçekleşmesine gerek yok."

Gözlerim ellerime indiğinde söylemek ile söylememek arasında kararsız kalmıştım ama bana baktığını fark ettiğimde, "Biliyorum," diye mırıldandım. Sessizce bekledi. "Düğün davetiyesi e-postalarına bakarken gördüm, sen de tedavi görüyorsun şu an bebek için." Uygun cümleleri bulmaya çalışıyordum; o ise bakışlarını çoktan kaçırmıştı.

"Doktorlar ne diyor? Bir umut var mı anne..." gözlerimi kapattım, "anne olabilmen için?"

"Hayır." Net yanıtı yine yüzüme tokat gibi indi. "Hepsi imkânsız olduğunu söyledi; gördüğün de bir tedavi değil, gidip görüştüğüm yüz altıncı doktordu. Hepsini denedim, hepsi de imkânsız olduğunu dile getiriyor." Omzunu kaldırıp indirdiğinde bakışları donuklaştı. "Öyle bakma," diye çıkıştı. "Ağlayacak değilim, alıştım imkânsız kelimesine, sadece bu hayatta bir mucize arıyorum Helin. Evet, Işık Sarca da mucizelere tutunmak isteyebilir fakat görüyorum ki mucizeler her zaman gerçekleşmez."

Uzun bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, her gece uyumadan önce, o gece uykuya yatmasam bile bir dilek hakkım varsa onu Işık için harcamak ve bu mucizenin gerçekleşmesini dilemekti. Diğer bir dilek hakkım varsa onu da Lâl'in yeniden konuşabilmesi ve Bartu'nun bir kez bile olsun onun sesini duyabilmesi için kullanırdım. Lâl benden daha sık terapiye gidiyor, çaba gösteriyordu fakat bir sonuç alamıyordu o da.

Biz Sokak Nöbetçileri'ydik; evin kapısını kapatmamız, içeride acı çeken yedi çocuğu yok ettiğimiz anlamına gelmiyordu, izlerini hâlâ taşıyorduk ve hayatımızın sonuna kadar da taşıyacaktık.

Gelinlikçinin önünde durduğumuzda Işık arabadan inmek için hamle yaptı fakat kolunu tuttuğumda bakışları bana döndü. "Koza'yla nasılsınız?" diye sordum. Gözümle gördüğüm, eski hallerine yavaş yavaş dönüyorlardı ama içlerinde neler yaşıyorlardı, bundan emin olamıyordum. "Yani siz ikiniz..."

"Onu seviyorum," dedi Işık, direkt gözlerimin içine bakarak. "Ve maalesef ona âşığım. Deliler gibi. Ama öğrenmek istediğin ondan nefret edip etmediğimse bazı geceler onu boğarak öldürmek istediğim de doğrudur. Sonrasında ise bir bakıyorum, kendisi hatalarıyla yaşarken her gün bir kez ölmeyi düşünüyor." Güldüğünde ciddiyetle ona baktım; elini yanağıma koyup okşadı. "Düşünme bunları; biz savaşıyoruz, hem birbirimizle hem yaşananlarla."

"Işık," dedim, gözlerimi kapatıp başımı iki yana sallayarak. "Onun acısını hissedebiliyor musun?"

Işık bakışlarını karşısındaki cama çevirdi. "Evet," dediğinde derin bir nefes verdi. "Bazen kalmamın benden önce onun kötülüğüne olduğunu düşünüyorum çünkü vicdan azabı daima karşısında duruyor, gözlerinin içine bakıyor, yetmiyor, onu seviyor. Benim en büyük cezam,

ona olan koşulsuz bağlılığımın her şeyin üzerinde olması ve onun en büyük cezası da vicdan azabına rağmen bencilce düşünerek benden vazgeçememesi. Benim en büyük intikamım ne, biliyor musun? Farkında olmasam da tam karşısında, onun gözlerinin içine bakmam." Bakışları bana döndü. "Helin," dediğinde boğazına oturan yumruyu hissettim. "Bizim harika bir aşk hikâyemiz olmadığını biliyorum, örnek de değil ve belki sağlıklı da ama unutulmaz bir aşk hikâyesi olduğuna da eminim. Sanırım Işık Sarca'ya bu yakışırdı, Nil Göktepe'ye de öyle. Bir gün ben gideceğim, bir gün o da gidecek belki ama bu, yaşarken olmayacak. Belki bir gün yaşlandığımızda artık dayanamayacak ve bir neşterle karşılıklı birbirimizi öldüreceğiz ama asıl önemli olan ne, biliyor musun?" Cümlelerinin etkileyiciliği başımı döndürmüştü. "Biz birlikte öleceğiz çünkü o rehabilitasyon merkezinde bu sözü verdik birbirimize. Her neşter de buna şahitti. Hem çocukluğum hem ergenliğim hem gençliğim ve belki de yaşlılığım. Bütün zamanlarım olan bir adam Koza."

Düşündüğümden daha uzun süre gözlerinin içine baktım, ardından, "Vay," dedim nefesimi vererek. "Bu etkileyiciydi. Cidden."

"Ah!" dedi Işık burnunu çekerek. "Çekin şu spot ışıklarını üzerimden, gelin hanıma odaklanın, konu ben değilim, sadece o."

Güldüğümde kendimi tutamadım ve kolundan çekip ona sarıldım; öyle sıkı sarıldım ki bir anlık afallamayla nefesinin kesildiğini hissettim. Başımı boynuna gömdüğümde ve gözlerimi kapattığımda o eve girdiğim ilk gün geldi aklıma. Beni sevebileceğini hiç düşünmezken şimdi öyle bir kız kardeşim haline dönüşmüştü ki bazen ilk koştuğum kişi Işık olabiliyordu. Gözlerim yine dolduğunda, "Beni sevdiğin için teşekkür ederim," diye saçma sapan bir cümle kurdum. "Gerçekten."

Işık kollarını belime doladı, saçlarımı hafifçe okşayarak, "Başka bir evrende olsaydık ve bir yabancı olsaydın seni yine severdim bebek; çünkü..." deyip kıkırdadı. "Lanet olasıca yakışıklı bi abin var ve ben ona yaklaşmak için seni kullanırdım. Koza, ucube Behlül; sen, suratsız Nihal.*"

Geriye çekilip omzundan iteklediğimde o da saçlarımı karıştırdı ve kahkaha attı. Ardından arabadan indi, ben de onu takip ederken gökyüzünde güneş olmadığı halde güneş gözlüklerini takıp saçlarını arkaya attı. Onu izlerken, "Sadece son gelinlik provasına gidiyoruz," diye mırıldandım. "Bu hava ne için?"

* Halit Ziya Uşaklıgil'in *Aşk-ı Memnu* romanındaki iki karaktere gönderme yapılmaktadır. (ed.n.)

"Gelinlikçide çalışan adam yakışıklı ve benden etkilenmiş görünüyor," dedi gözlüklerinin ardından bakarken. "Erkekleri umutlandırıp sonra yerin dibine göndermek gerek. Haz duyuyorum bundan. Kaç kızın kalbini kırmıştır kim bilir lanet olasıca herif."

Dudaklarım aralandı. "Koza bunu duyarsa deliye döner."

"Zaten duyacak," deyip güldü gelinlikçinin önünde dururken. "Çünkü adamı biraz sonra düğüne davet edeceğim."

"Ne?"

"Abin kıskanınca aşırı aptal oluyor ve aptal olunca sevimliliği artıyor. Hem heyecan olur, fena mı? Renk gelir ilişkiye." Kahkaha attı. Sanki ilişkilerinde yeterince renk yokmuş gibi... "Harika ötesi bir düğün olacak," diyerek koluma girdi ve kapıyı açtı. "Çok keyif alıyorum! Çok."

Ah, sanırım dünyanın hem en tuhaf hem en komik hem de en beklenmedik düğünü bizi bekliyordu; Sokak Nöbetçileri'nden de aksi beklenemezdi.

Köşke öyle derin bir sessizlik hâkimdi ki artık korkmaya başlamıştım. Provadan çıkıp eve gelmiştik; Işık hiçbir şey söylemeden, "Sürpriz için," diyerek beyaz, şık bir mini elbise giydirmişti ve topuklu ayakkabılar. Saçlarımı topuz yapmıştı, yüzüme de makyaj. Bütün bunlar olurken evdeki kimseden ses çıkmıyordu hatta evde olmadıklarım bile düşünmüştüm ama Işık'ın gülmeleri ve arada sırada odadan çıkıp başka odaya giderek kahkaha atmaları aksini düşündürüyordu.

Köşkün büyük salonunda dakikalardır tek başıma oturuyordum ve neden avazım çıktığı kadar bağırmadığımı bilmiyordum. Yankı neredeydi? Buralarda olmalıydı, onu görmeden bir günüm bile geçmezken şimdi onu görmediğim saatler art arda geliyordu ve sürprizlere yavaş yavaş alışmaya başlasam da kötü bir şey olacak korkusunu bir türlü aşamıyordum.

Dayanamayıp, "Yankı!" diye seslendim kapıya doğru. "Eğer bir dakika içinde ortaya çıkmazsanız sözümü çiğneyip yukarıya geleceğim!" Ses yoktu. Kaşlarım çatıldı, telefonumu elime aldım ve mesaj gelip gelmediğine baktım ama herhangi bir mesaj yoktu. "Yankı!" diye haykırdım bir kez daha. "Neler oluyor? Ne sürprizi bu? Delirdiniz iyice."

Acaba Koza'nın durmadan imalarla dile getirdiği bekârlığa veda partisine kaçmışlardı ve şimdi de sürpriz diye bana mı yutturuyorlardı? Peki ya Koza'nın kulağıma, "Dansçılar kucağa çıkıyormuş, Helin, ben

bilmem," demeleri... Bartu'nun imalı gülüşleri... "Yankı!" diye haykırdım daha gür bir sesle. "Eğer aklımdan geçeni yapacaksan..."

Merdivenlerden ses geldi, ardından itişmeler. Gözlerim kısıldığında elbisenin eteklerini sıkıca kavrayıp kapıya baktım. Fısıldaşmalar gitgide yaklaşırken birilerinin tartıştığını anladım; bu tartışanlar Yankı ile Koza olamazdı çünkü Yankı bu kadar seslendikten sonra illaki bir şeyler söylerdi, atacağım tripleri göz önüne alarak.

Boğaz temizleme sesi geldi. Bu Bartu'ya aitti. Kaşlarım çatıldığında üç gölge belirdi, ardından içeriye ilk giren kişi Bartu oldu. Dudaklarım aralandığında üzerindeki jilet gibi siyah takım elbisesine bakakaldım fakat beni şaşırtan takım elbise değil, bıyıklarıydı. Takma bıyıklarıydı.

Bartu'nun hemen ardından Koza da içeriye girdi; onun da takım elbiseli olduğunu gördüm ama ilginç kısım, Bartu'nun üzerinde siyah takım elbise varken Koza'nın üzerinde cennetten fırlamış gibi bembeyaz bir takım elbise olmasıydı. Ve onda da takma bıyıklar vardı. Sapsarı saçlarına zıt, simsiyah bıyıkları. Ve omzunda papağanı...

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda üçüncü kişi olarak içeriye Lâl girdi; onu gördüğüm an kahkaha atmaya başladım. Altında siyah bir kalem etek vardı, üzerinde demode bir beyaz gömlek; saçları abartılı dalgalarla süslenmişti, göz makyajı eski Yeşilçam yıldızlarınınki gibiydi. Dudağının kenarında bir ben duruyordu, kalemle çizilen.

Kahkahamın arasından, "Siz," dedim onlara bakarak. "Ne yapıyorsunuz be? Ne oluyor?" Bartu ile Koza birbirine baktı ve ikisi de aynı anda öne bir adım attı, ardından birbirlerini hafifçe itekledi. "Kostüm partisi mi var? Siz niye Yeşilçam filminden fırlamış gibisiniz?"

Lâl kaşlarını kaldırdığında dudaklarını öne uzattı ve kirpiklerini kırpıştırdı. Bu hareketine daha fazla kahkaha attığımda beynim çalışmıyor gibiydi fakat durmadan kahkaha atıyordum.

Bartu ile Koza aynı anda ellerini öne uzattılar. İkisine aval aval bakmaya başladığımda, "Öp yavrucuğum babanın elini," dedi Bartu, Sadri Alışık tonlamasıyla.

"Hayır," dedi Koza aynı şekilde. "Asıl, öp gerçek babanın elini yavrucuğum."

Lâl ikisinin ortasında dururken ne yapacağını bilemedi ve o da elini öne uzattı. Delirmiş miydim? Son günlerim gördüğüm kâbuslarım ve geçirdiğim bazı ataklar hariç mutluydu; bunu tuhaf karşılıyordum, işte

asıl sebep buradaydı. Ben delirmiştim, bir akıl hastanesine kapatmışlardı, bunlar da bir hayalden ibaretti. Ya da bir rüya?

"Öpsene kızım," dedi Bartu, dişlerinin arasından gözlerini kısarak. "İddiaya girdim, ilk beni öpmezsen beş gün Pamuk'un bokunu temizleyeceğim."

"Pamuk değil tavşanımın adı artık, Pişmaniye," dedi Koza. Yüzümü buruşturdum, Koza sırıttı. "Pamuk çok klişe geldi, tavşanıma Pişmaniye adını koydum." Omzundaki papağanını gösterdi. "Bu da oğlum, yani senin kardeşin, Paşa." Ellerimi iki yana açtım. "Maviş çok klişeydi, Paşa orijinal ama değil mi?"

"Mal bu herif," dedi Bartu. "Dilimizi hiç bilmeyen birini çevirip sizce bu kuşun adı ne desek ilk Maviş der, sonra da Paşa."

"Kuş deyip durma amma koyayım."

"Ne diyeyim?"

"Papağan Paşa Hazretleri."

"Kuş, kanatları var," diye çıkıştı Bartu.

"Kanatları olan her hayvana kuş diyorsak, tavuk da mı kuş?" Koza tek kaşını kaldırdı, Bartu afalladı. "Öyle mal gibi kalırsın işte."

Ayağa kalkıp kollarımı önümde bağladım. "Birisi bana burada neler olduğunu söyleyebilir mi?"

İkisi bir anda ciddileşti ve aynı anda, "Ben senin babanım," dedi. Tavana baktım, Bartu elini kolunu salladı. "Bak, ben gerçekten babanım; Lâl de eşim yani senin annen. Bir sıfır öndeyim." Hâlâ anlamayan gözlerle onlara bakmaya devam ettim, Bartu ise Lâl'e dönüp baktığında gülümsedi ve onun omzuna elini attı. "Ne güzel çocuk doğurmuşuz, değil mi hanım? Hanım. Hanımım, eşim, karım, şuna bak." Lâl'e odaklandı, dikkati dağıldı, Lâl de ona baktığında Koza gözlerini devirdi. "Biz şimdi evliyiz, değil mi, rol de olsa?" Bunu söylerken Bartu'nun bıyığının kenarı düştü, Lâl gülerek uzanıp bıyığını geri yapıştırdı, temasıyla Bartu gözlerini kapattı. "Durdurun şu filmi, kalbim sıkıştı. Düştüm, değil mi? Düştüm, düştüm."

Bütün sırlar ortadan kalktıktan sonra gözlemleyebildiğim en net detay, Lâl ve Bartu'nun ilişkisiydi. Sanki Lâl'in omuzlarından o ağır yükler kalkmış, tüm hayatını Bartu'ya adamıştı. Bartu ise onu mutfakta ağlarken bulduğum gün, ilk defa, tüm kalbiyle sevgiyi hissettiğini söylemişti. Lâl'in ona olan sevgisini. *Sanki,* demişti Bartu, *Lâl'in istemediği hiç ben değildim, kendisiydi; yüzleşti kendisiyle ve herkesle barıştı. Görüyorum,*

bana sever gibi bakıyor, Helin. Hayır, sevgi dolu bakışları tanıdığımdan ötürü değil, bir insan sevmediğinde nasıl bakar bildiğimden eminim. Ne acı bir cümleydi. *Onun sesini hiç duymadım ama sesinden duymadan da duyabiliyorum sevgisini. Bir de dile getirdiğini düşünsene?* Gözleri yeniden dolmuştu, bu kez acıdan değildi. *Keşke ben konuşamasam, benden bu yeti alınsa da o konuşabilse çünkü bunu çok istediğini biliyorum artık.*

Öyle ki bu cümlelerin ardından onların ikisine baktığımda değişimi görebiliyordum. Örneğin artık Lâl için sadece animasyonlar yoktu, Bartu için Lâl'in izlediği ağır aksiyon filmleri de vardı. Bartu, Lâl seviyor diye kendinde bir şeyleri değiştirmiyordu; Lâl, Bartu için kendinden ödün veriyordu. Çoğu günler Lâl, Bartu'nun karşısına geçip konuşmak için çaba gösteriyordu, Bartu belki de saatlerce ona ayak uyduruyordu.

Ses yoktu. Sonuç yoktu. Ama çaba vardı; ikisi için.

Geçen gece duştan çıkmış saçlarımı kuruturken Lâl odaya girmiş, kurutma makinesini elimden almış ve saçlarımı o kurutmak istemişti. Bunu yapmaktan keyif aldığını biliyordum bu yüzden izin vermiştim. Normalde Lâl sessiz kalmayı tercih ederdi, her anlamda ama o gün bana ilk kez, artık hayata karşı bir öfkesi kalmadığını söylemişti. Bunu söylerken gözleri doluydu, dudaklarında bir tebessüm vardı ve elleri sakindi. Yetmemiş, devam etmişti, bu hayat için umutları olduğunu söylemişti çünkü demişti ki: *Benim gibi birisi bile sevilebiliyor, Helin, Koza tarafından bile. Hâlâ, her şeye rağmen. Seviyor beni. Artık yaptığım yemekleri yiyor, bana günaydın diyor, artık ne Zeynep diyor ne Lâl. Tutunuyorum, umut ediyorum, hissediyorum. Bir gün abin bana küçük Koza gibi bakacak ve ben o gün, ona hiç çekinmeden sarılacağım.*

Ben henüz cevap vermediğimde koşa koşa gidip günlüğünü getirmiş, biraz bekledikten sonra sayfalarını açmıştı. Her sayfasında ama her sayfasında Bartu'yu anlatmış, ondan söz etmiş, her cümlesini Bartu'yu çok sevdiğini söyleyerek bitirmişti. *Bir gün ölürsem, demişti, günlüğümün son sayfasında ondan söz etmiş olacağım Helin. Bunu söylerken bile gülümsüyordu. Yetmemiş yine heyecanla devam etmişti. Yankı artık bana gülümseyebiliyor, o da affedecek beni. Affeder, değil mi Helin?* Yine cevabımı beklememişti. *Geçen gece salonda uyuyakaldığımda üzerimi örttü. Bana söylemedi ama Bartu'ya konuşma terapistleri önermiş. Bir gün güvenecek o da bana, değil mi Helin?*

Kollarının arasına çekip bana sarılmıştı; Lâl kolay kolay temas etmezken öyle bir sarılmıştı ki kemiklerim kırılacak sanmıştım. Geriye

çekildiğinde kalbimi delip geçen cümleleri kurmuştu; o narin elleriy. le: *Bir rüya gördüm; Hüseyin yaşıyordu, kocaman olmuştu, genç bir deli. kanlıydı ve iyileşmişti, sevgi onu iyileştirmişti; koştu bana, aramızda bir duvar vardı, seslendi, ben onu duydum ama o beni duyamadı. Uzandım, dokunmak istedim, dokunamadım, gülmek istedim, gülemedim, konuşmak istedim, rüyamda bile bir kez sesimi duyamayan ben konuşmak istedim fakat yine konuşamadım. Aramızdaki engel sessizliğimdi; ona küstüğümü düşündü, belki de bütün suçu onda bulduğumu. "Abla," dedi bana son cümle olarak. Hüseyin bana abla dedi ve sonra devam etti: "Özür dilerim, affet beni, ben affettim bizi." Yok olup gitti, ona kurduğum son cümle, "Hoşça kal Hüseyin," oldu; ilk cümlem umutlu olsun istedim, başaramadım. En azından ilk cümlemde ondan özür dilemeyi istedim, bunu bile başaramadım. Uyandım sonra ve fark ettim. Sevgi iyileştirir, ben iyileşmesem bile sizi iyileştireceğim; baksana, Hüseyin bile iyileşmiş Helin. Sizi de iyileştirebilirim.*

O an belki zamanın içinde saniyeler kadar Lâl'in yüzüne dalıp gittim; gittiğim yerde onun ruhuna, kalbine bir kez daha sarıldım ve iyileşen ya da iyileşecek olan, belki de hiç iyileşmese bile iz olarak kalacak yaralarımıza rağmen, Tanrı'dan bir kez olsun onun için mucizelerini gerçekleştirmesini diledim.

Gerçekleştirmeliydi ki biz de iyileşelim. Bu o Lâl olduğu için değildi, bu Lâl'in isteğinde bile bizim umutlarımız daima canlı kalacağı içindi, bir mucize gerçekleştiği içindi.

Bütün dikkatimi dağıtan Koza eliyle alnına vurduğunda kendimi silkeleyerek dikkatimi yeniden onlara verdim. Birkaç saniye sonra, "Bak," dedi Koza. "Senin asıl baban ben olmalıydım ama Bartu her zamanki gibi paylaşamadı, bana bir savaş açtı ve sonunda Nil delirip, 'İkiniz de olun,' dedi. Sonuç bu." Kendilerini gösterdi. "Şimdi elimizi öpecek misin yoksa saygısızlığa devam mı?"

"Ha," dedim alayla. "Her şey çok normal, açıklama çok olağanmış gibi elinizi öpeceğim, öyle mi?" Lâl'e baktım. "Bari sen anlat çünkü bu ikisi asla tam anlamıyla anlatmayacak."

Lâl alt dudağını dişledi, ardından ellerini kaldırarak, "*Yanki seni istemeye gelecek,*" dedi, gözlerim kocaman açıldı. "*İkisinden ve benden. Kız isteme.*"

"Ne?" diye inledim gür sesle. "Ne?" Sesim salonun içini doldurdu; Koza uzanıp papağanın kulaklarını kapattı.

"Yapma, yavrum," dedi yine Yeşilçam tonlamasıyla. "Kardeşin Paşa'yı korkutuyorsun."

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" dedim onlara bakarak. "Oturup kız isteme tiyatrosu mu oluşturdunuz? Bir de sizden mi isteyecek beni? Böyle şeylere karşıyım; kimi kimden istiyorsunuz, ne demek istemek? Neler oluyor? Işık buna nasıl..."

"Yüzyıllık feminist konuşması geliyor," diye mırıldandı Bartu; o esnada sertçe karnına vurduğumda inleyerek öne eğildi. "Baba dövülür mü lan, kızım Helin?"

Gülmemek için kendimi durdururken, "Bunu kim planladı?" diye sordum kollarımı önümde bağlayıp. "Hangi ruh hastasından çıktı bu fikir?" Koza ve Bartu aynı anda birbirini gösterdi, sonra yüzlerini buruşturdular. "Yankı nerede? Ona ne yaptınız?" Odadan çıkmak için hamle yaptığımda önüme geçtiler. "Kocama ne yaptınız?" diye sordum korkuyla. "Yankı! İmdat! O iyi mi?"

"Kızım bağırma be," dedi Bartu. "Sen bizden daha Yeşilçam oldun. Merak ettiğin, seni bırakması için para teklif edip etmediğimiz ise bunu yaptık ama Tarık Akan edasıyla reddetti."

"Siz delirmişsiniz," dedim kaşlarımı çatarak. "Benim ilişkimi eğlenceye çevirdiniz resmen."

"Eğlence derken?" dedi Koza ciddiyetle. "Gerçekten seni bizden isteyecek tabii ki; şartlarımı kabul ederse seni ona vereceğim."

"Kendini ver sen önce," dedim hırsla.

"Ne?" dedi Koza gözlerini açarak. "Yoksa Nil beni istemeye mi gelecek?"

"Koş, gelinlik siparişi ver hemen," dedi Bartu; Lâl gülmeye başladığında Koza ona bir bakış attı, Lâl ağzını kapatıp gülmeye devam etti, Koza ise bakışlarını çevirirken o da gülümsedi.

"Işık buna nasıl izin verdi?" İkisi birbirine baktı. "Yoksa o da mı işin içinde?" Koza gülmeye başladı. "Yok artık! Eğer şu an senin eşin olarak yanında değilse..." Kapıya bakıp gözlerimi açtım. "Yankı'nın annesi mi oldu?"

"Hımm," dedi Bartu. "O biraz ters oldu diyelim biz ona..."

"Ne?"

Kapının önünde hareketlenme olduğunda Koza ve Bartu önümü açtı; o anda onları gördüm. Gördüğüm gibi şaşkınlıktan kendimi arkamdaki koltuğa bıraktım.

Yankı lacivert bir takım elbiseyle, saçları güzelce taranmış, yakasında siyah bir kravatla duruyordu. Elinde bir çiçek buketi ile bir de çikolata paketi vardı, bakışları benim üzerimdeydi ve öylesine yakışıklı görünüyordu ki aptal kalbim onu her gördüğümde nasıl bu şekilde atabilirdi, anlayamıyordum.

Ama beni koltuğa düşüren Yankı'nın yakışıklılığı değil, yanındakilerdi.

Işık ve Mutlu, anne ile baba olmuştu ama ters bir şekilde. Mutlu anneydi; üzerinde siyah, derin yırtmaçlı bir elbise vardı; ayağında topuklu ayakkabıları, kıvırcık saçları açık, boynunda ise kırmızı bir eşarp. Işık ise üzerine kocaman gelen, paçaları katlanmış siyah bir takım elbiseyle duruyordu, saçlarını sıkıca toplamıştı.

"Hımm," dedi Mutlu bana bakarken, ince bir sesle. "Gelinimiz de pek güzelmiş, maşallah." Bakışları Bartu'ya döndüğünde göz kırptı, ardından elbisesinin yırtmacını göstermek için bacağını havaya kaldırdı. "Ama ben babaya vuruldum gibi."

Kahkaham salonu doldurduğunda ve durmaksızın gülmeye başladığımda uzun zamandır bu kadar gülmediğimi fark ettim, sonrasında ise gördüğüm kâbuslardan dolayı moralimin bozuk olduğu ve bunun onların gözünden kaçmadığını anladım. Bu bir tiyatroydu, eğlenceliydi ve artık beni eğlendirmeye çalışıyorlardı.

"Yankı," dedim kahkahamın arasından. "Sen bunlara nasıl ayak uydurdun?"

Yankı da gülmeye başladığında, "Bebeğim, inan bana tehdit ediliyorum," dedi başını sallayıp. "Eğer bunu gerçekleştirmezsem düğüne kadar seni göremeyeceğimi söylediler; seni bir saat görmesem dayanamam, biliyorsun; boyun eğdim her şeye, bizim için."

"Oğlum, ben bu çocuktan bıktım ya," dedi Koza tiksinir gibi. "Evirdi çevirdi, dans ettirdi, yine geçti kardeşime yürümenin bir yolunu buldu." Yankı'ya baktı. "Ulan senin yavşaklıktan başka işin yok mu?"

"Bu kim?" dedi Mutlu yüzünü buruşturarak Koza'ya bakıp. "Bu ıstakoz suratlı kim?" Işık'a baktı. "Gelinin iki babası mı var?"

"Maalesef," dedi Işık bana bakıp gülerek.

"Ah," dedi Mutlu bu kez Koza'yı inceleyerek. "Yani diğer babası kadar beğenmesem bile bu da konuşmadığı zamanlar iş görür gibi geldi."

"Yalnız," dedi Koza. "Ben senin kocana yanığım da," diyerek Işık'ı gösterdi. Söylediğinin farkına vardığında gözleri açıldı. "Yani karına."

Işık'ı süzdü. "Oğlum, eşine lan. Yanındakine yani." Işık gülmeye başladığında Koza'nın yüzü kızardı.

Yankı başını iki yana salladığında, "Nasıl herkes bu kadar deli olur da diğer delinin yolundan devam edebilir, aklım almıyor," dedi.

"Sokak Nöbetçileri bebeğim; oğlum, canım oğlum, yakışıklı oğlum, aklı aşkını gördüğü zaman kıtlaşan oğlum," dedi Mutlu kıvırta kıvırta yürüyüp koltuğa otururken. "Deli olmayan içeriye giremez, bilmiyor musun ha aptal oğlum?"

Yankı kaşlarını çattığında, Işık omzundan itekleyip Mutlu'nun yanına oturttu ve karşı koltuğa yerleştiler. Onların ardından biz de oturduğumuzda bir tarafıma Koza, bir tarafıma Bartu geçti. Lâl ise Bartu'nun yanına kuruldu. Koza papağanı yani Paşa'yı omzundan indirip dizine koyduğunda başını sanki bir kedi gibi sevdi. Gülmemek için nefesimi tutarken ortamı derin bir sessizlik kapladı.

Eğilip Bartu'ya, "Her şey tamam," dedim. "Ama neden bıyık taktınız ve Yeşilçam filminden fırlamış gibi davranıyorsunuz?"

"Ne bileyim," dedi Bartu kısık sesle. "Olayın ciddiyetini artırmak istedik ama Koza pembe göte konan karasinek gibi oldu." Kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Koza ikimize ters ters baktı.

Mutlu eteğini yukarıya çekip bacak bacak üstüne attığında Yankı'yla bakışlarımız kesişti. Göz kırptığında gülümsedim ve omzumu silktim; bu hareketimden sonra alt dudağını dişlerinin arasına aldığında elinde tuttuğu papatyaları gösterdi. Sadece bakışarak anlaştığımızda ve zihnim beraber hamburger yediğimiz güne gittiğinde kalbim sıcacık oldu.

"Oğlunuz da pek cilveliymiş, maşallah," dedi Bartu alayla. Yankı direkt kaşlarını çattığında, Koza öfkeyle nefesini verdi.

"Öyledir," dedi Mutlu. "Bana çekmiş." Çenesini havaya kaldırdı. "Sizin kız da maşallah size benziyor; aynı seksilik, aynı çekicilik. Sahi, boşta mısınız? Gelmişken sizi de bana isteyelim."

"Hanımım olur," dedi Bartu, Lâl'i göstererek. "Gözüm başkasını görmüyor maalesef, sal beni."

"Ah," dedi Mutlu. "Yasak meyve daha dikkat çekicidir maalesef."

"Oğlum," dedi Koza ters bir sesle. "*Aşk-ı Memnu* mu çekiyoruz? Kendinize gelin lan. Ciddi bir iş bu."

"Of!" dedi Işık kendini tutamayıp. "Koza gerçekten o kadar ciddiye alıyor ki bu isteme işini." Bakışları bana döndü. "Laf aramızda, kendisini gerçekten baban gibi görüyor olabilir." Gülerek

Koza'ya baktım, o ise kaşlarını çatmıştı. O an, hevesini kırmak en son isteyeceğim şeydi.

"E öyle sayılır," dedim gülümseyerek. "Yani bir nevi babam gibi o da." Koza büyük bir heyecanla bana döndüğünde Bartu da kıskançlıkla baktı. "Yani ikisi de." Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım ve gülmeye başladım. "Ya siz gerçekten delirmişsiniz, şu an bunun gerçekleştiğine inanamıyorum."

"Yavşak Sonuncu'yu engelleyebilecek bütün yolları bulmaya çalışıyorum, canım kızım," diye inledi Koza.

O sırada papağan konuştu: *"Yavşak Sonuncu, Yavşak Sonuncu, Yavşak Sonuncu."*

Yankı öfkeyle ayaklandı. "Ulan şunu unuttur demedim mi sana? Hâlâ devam ediyor."

Koza gülmeye başladı. "Unutturmak ne kelime, yeni bir cümle de öğrettim, birazdan söyler, ağlama artık."

Papağan yeniden konuştu: *"Ağlama Sonuncu, Ağlama Sonuncu, Ağlama Sonuncu."*

Herkes gülmeye başladığında Yankı arkasındaki yastığı Koza'ya fırlattı, Koza havada kaptığı gibi geri Yankı'ya gönderdi. İkisi laf dalaşına girmişken Lâl eliyle bana işaret verdi ve mutfağa doğru yönlendirdi. Birlikte salondan çıkıp mutfağa gittiğimizde kahve malzemelerini hazırladı ve hevesle ellerini çarpıp işaret etti. "Şaka yapıyorsun," dedim gülerek. "Sen de çok heyecanlısın."

Lâl ellerini kaldırıp, *"Annenim senin,"* dedi. *"Harika hissettiriyor."*

Başımı iki yana salladığımda kahveyi makineye doldurdum ve karıştırarak çalıştırdım. Lâl hevesle mutfakta dolanırken bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyordu. En sonunda dolaptan çıkardığı tuzu, karabiberi, pul biberi, acı biber turşusunu, kimyonu, ketçabı, sirkeyi tezgâha yerleştirdi. Gözlerim kocaman ona bakarken bir fincanı öne çıkarıp başıyla işaret verdi. "Hımm," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Fare zehri nerede? O eksik kaldı."

Lâl güldüğünde eliyle sırtıma destek verdi. Dudaklarımı büktüğüm gibi bütün o baharatlara baktım ve kahve köpürmeye başladığında Yankı'nın kahvesini doldurdum, ardından diğerlerinin. Tepsiye tek tek yerleştirirken içeriden kavga sesleri geliyordu, gülümsediğimde Lâl'in gözleri hâlâ üzerimdeydi, ardından baharatları işaret etti. "Ya," dedim

mutsuz bir sesle. "Kıyamıyorum ama." Lâl derin bir nefes verdi. "Yani o bunu bak etmiyor." Lâl bir kez daha derin bir nefes verdi. "Evet, geçmişte beni üzdüğü zamanlar oldu ama..." Kaşları havalandı. "Pekâlâ, oradan tuzu ve karabiberi verir misin?" Lâl gülerek karabiberi uzattı. "Şimdi kırmızıbiberi." Uzattı. Bu kez ondan istemeden ketçap damlattım, ardından turşu suyu, kimyon ve sirke koydum. Gözlerimi kıstım. "Dolaptaki çamaşır suyunu da verir misin?"

Lâl gözlerini kocaman açarak geriye adım attı. Kahkaha attığımda şaka yaptığımı belli ederek Yankı'nın kahvesini ayrı tepsiye koydum ve Lâl'le birlikte salona yürüdük. Lâl diğerlerine kahveleri verirken ben özellikle Yankı'ya verdim. Sanki gerçek bir isteme töreniymiş gibi hâlâ elindeki çiçek buketini ve çikolatayı tuttuğunu gördüğümde tepsiyi bırakarak onları elinden aldım.

Geri yerime oturduğumda Koza ile Bartu aynı anda höpürdeterek kahvelerinden birer büyük yudum aldılar ve damaklarından ses çıkardılar. Gözlerimi devirdiğimde Mutlu da aynı şekilde karşılık verdi. Işık göz kırptığında bakışları Yankı'nın kahvesine döndü. "İçsene Sonuncu Bey," dedi Koza ciddiyetle Yankı'ya. "Kızım sana özel dinamit hazırladı, kısmetse patlayacaksın."

Yankı bir kahveye baktı, bir bana baktı, ardından, "Helin bana kıyamaz ki," dedi hevesle. "Kendisi bu isteme işlerini de sevmez zaten. Öyle değil mi?" Sadece gözlerinin içine baktığımda bakışları Lâl'e döndü, Lâl de aynı ciddiyetle baktığında bakışları yeniden kahve bardağına döndü. "Yani bal mı koydu ki acaba?" Yutkunduğunda çekinerek kahveyi kokladı ve kaşları havalandı.

"İçmen gerekiyor," dedi Işık yan taraftan. "Eğer içmezsen bu gelin için her şeyi göze almadığın anlamına gelir."

Yankı'nın gözleri açıldı. "İyi de ben onun için her şeyi göze alırım ve aldım ki." Öyle tatlı konuşmuştu ki dudaklarımı aralayıp içmemesini söylemek üzereyken Koza arkadan direkt ağzımı kapatıp beni engelledi. Tam o esnada Lâl koşarak salondaki büyük masanın üzerinde duran kamerayı hepimizi görecek bir yere yerleştirdi ve kayıt altına almaya başladı, o anı. Seneler sonra hatırlayıp gülümseyelim diye.

Yankı bana baktı, gülümsedi, duraksadı, bir kez daha gülümsedi, ardından tam kahveyi içeceği sırada Bartu, "Tek nefeste içmezsen," dedi, Koza devam ettirdi, "kızımızı rüyanda görürsün ancak." Yankı çocuk gibi onların ikisine baktığında, Koza ağzımdan elini çekti.

"Sizce buna ihtiyaç mı var?" dedi çekinerek. "Yani bence içmemeliyim." İzin istermiş gibi bana baktı. "Ne dersin?" diye sordu. "İçmeyeyim ha?"

"Aşkı için kurşunların önüne atladıktan sonra tuzlu kahveden korkan adamın adıdır Yankı Sarca," diyen Mutlu alayla ona güldü, ardından yaklaşıp o da kahveyi kokladı ve öğürür gibi bir ses çıkardı. "Bu ne amına koyayım? Pamuk'un kakasından daha kötü kokuyor."

"Pişmaniye," diye düzeltti Koza.

"Yankı," dedim dudağımı bükerek. "İçmeyecek misin yoksa?" Yankı bakışlarını bana çevirdi, dudaklarıma baktı, duruşuma ve sonra diğerleriyle göz göze geldi. "Yani içmek istemiyorsan içme tabii de, ne bileyim, ben içersin diye düşündüm." Yapay bir şekilde ellerimle oynamaya başladım. "Kahve altı üstü, ne var ki bunda?"

"Bebeğim, yavrum, sevgilim," dedi Yankı kısık sesle. "Kahve altı üstü dediğin şeyin içinde ne var, söyler misin bana? Buradan gerçekten Pamuk'un kakası varmış gibi görünüyor da."

"Pişmaniye dedik ulan," dedi Koza sinirle.

"Bir şey yok ki." Omuzlarımı silktim. "Tuz var, karabiber var, kırmızıbiber var, turşu suyu var, ketçap var, kimyon var." Her kelimenin ardından Yankı'nın gözleri kocaman açıldı, Koza ise keyifli sesler çıkardı ve uzanıp beni kolunun altına aldı. "Tat versin diye çamaşır suyu damlattım biraz da."

Bartu, benim arkamdan Koza'ya elini uzattı, Koza eline çaktığında, "Sanırım kurtuluyoruz bu hanımcıdan," dedi. "Gün bizim günümüz."

"Hımm," dedi Yankı yutkunarak. "Çok da bir şey yokmuş aslında ya." Hareketlendi, yanındakilere baktı ve bir kez daha kahveyle bakıştı. "Korktuğum kadar değilmiş." Yüzü kızarmaya başlamıştı, Koza ile Bartu da aynı şekilde gülüyordu.

"Helin'e bakın yalnız," dedi Mutlu; kadın kıyafetini unutmuş, bacaklarını açıp ellerini birleştirmişti. "Beş dakika önce ne yaptığınızı sanıyorsunuz diye nazlanıyordu şimdi Yankı'ya altın tepside zehir sunuyor." Başını iki yana salladı; o an Koza ve Bartu beraber Mutlu'nun oturuşuna ve bacaklarına bakıyordu. Dikkatlice. Mutlu direkt oturuşunu düzelttiğinde, "Ne olsun istiyorsunuz şu an?" diye sordu ikisine ve yeniden bacak bacak üstüne attı. "Kafa karıştırdığımı biliyorum ama ikinizle de aynı anda sevişemem, etik kurallarımın dışında."

"Oğlum lan," dedi Koza hiç ummadığım bir anda. "Sen ne kadar güzel olmuşsun harbiden."

Herkes büyük bir şaşkınlıkla Koza'ya baktığında, Işık bile kocaman gözlerle Koza'yı inceledi. "Sanırım," dedi Mutlu yutkunarak. "Ciddi ciddi bu iş *Aşk-ı Memnu*'ya doğru evriliyor." Işık'a baktı, sonra Koza'ya. "Sokak Nöbetçileri yine şaşırtmadı ve herkes herkesten hoşlanmaya başladı. Sıranın bir gün bana geleceğini biliyordum."

Işık arkadan Mutlu'nun kafasına vurduğunda, Koza, "Nil'in ikizi olduğu için yani," dedi ve göz kırptı. "İki tane Nil var sanki karşımda. Doyumsuz bir görüntü."

Boğazımı temizleyip, "Birbirinize yürümeyi bırakacak mısınız? Çünkü damat zaman kazanıyor gibi," diyerek çenemle kahveyi gösterdim. "Beni seviyorsan," dedim ciddiyetle ve kendimi gülmemek için zor tutarak, "içersin o kahveyi."

Bartu hızla sözü devralıp, "Öncelikle," dedi gür sesle. "Damadın işi nedir?" Sesine ciddiyet bulaştı. "Kumarı var mıdır? Alkolü? Sigarası? Geçmişten çoluğu çocuğu? Öğrenelim bakalım."

Yankı kaşlarını çattığında, Mutlu, "Vallahi işi bir zamanlar keskin nişancılıktı," dedi. "Sonrasında bir dönem liderlik yaptı ama devrildi gibi bir şey oldu. Mekân basmışlığı da var. Bunların yanında güzel adam öldürür, yan meslek olarak da hanımcılık yapıp eşi eve geldiğinde terliklerini ayağına götürüyor. Geçen gün Helin'e, 'Sen bugün çok konuştun, yerine biraz da ben konuşayım,' şakası yaptı. Bence ciddiydi." Gözlerim kocaman açıldı, bunu nasıl duymuştu? "Kumarı var, Koza'yla harika kumar oynarlar, çok şükür hepimiz ölecektik. Alkol desen gırla. Sigarayla pek arası yok, onun yerine zengin bir göt gibi puro içmeye başladı." Bakışları Yankı'ya döndü. "Neyi eksik söyledim?" Parmağını şaklattı. "Çoluğu çocuğu yok diye biliyorduk ama geçen gün babalıkla alakalı makaleler okurken buldum. Sanırım bir de çocuğu var geçmişten." Başını salladı. "Bunların dışında temizdir bizim çocuğumuz ya, hiçbir şeyi yok."

"Aileme iyi biri diye anlattığım sevgilimin geçmişi," dedi Işık gülerek. "Harbiden sen neymişsin ya? Ben bile vazgeçeceğim şimdi."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla, bambaşka bir noktaya odaklanarak. "Babalıkla alakalı makaleler mi okuyor?" Artık sıcak baktığını hatta korkularını yendiğini biliyordum ama merakı beni bozguna uğratmıştı. Sıcak bakmak ve korkularını yenmek bir yana, bütün kalbiyle

istemeye mi başlamıştı? Bu yüzden mi bir alışveriş merkezinde girdiğimizde ilk uğradığı yer bir oyuncak dükkânı oluyordu? Bu yüzden mi bütün masalları ezberlemeye çalışıyordu?

"Sussana," dedi Yankı sert bir sesle. Ardından bana döndü. "Gözüme takıldı, okuyup geçtim. Hanginiz çocuk bezi nasıl takılır videosu izlemediniz?"

"Okudun geçtin mi? Sadece Google'da aratsan iyi, Kızlar Soruyor sayfasında ne işin var lan? Çocuğa Dostoyevski kitapları sipariş edecekmişsin neredeyse."

"Kusacağım bu herifin üzerine," dedi Koza. O anda bu konuşma sürerken Işık'a baktım, üzülüp üzülmediğini görmek için fakat gülümseyerek dinliyordu. "Dünyanın en sıkıcı ikinci çocuğu olurdu. Birincisi de babası." Bir anda bakışlarını çevirdi. "Ama neyse ki böyle bir şey yok, şükürler olsun."

"Dostoyevski kitapları sipariş etmesi neden anormal geldi ki?" dedi Bartu gözlerini devirerek. "Durmadan tablo da sipariş ediyor odasına, gören de Salvador Dalí sanacak. Nedir bu sanat aşkı?"

Direkt yüzüm kızardığında Yankı'yla sadece birkaç saniye göz göze geldik, bakışlarımı kaçırdığımda alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Sana ne lan," dedi Yankı gülümseyerek. "Benim de kendime göre sanatçı kişiliğim var demek ki. Oturup tabloları," bakışları bana döndü, "izlemeyi seviyorum. Her şekilde."

Kıkırdadığımda Koza, "Hepsi de sik sik tablolar," dedi. "Ot yiyen panda tablosu ne alaka mesela?"

"Anlık heyecanla karşıma ilk çıkanı almışım işte." Gözlerim açıldı.

"Neyin heyecanı?" diye sordu Işık.

O an onun da gözleri açıldığında, "Sanat heyecanı," diye mırıldandı. "Ot yiyen pandalar, birbirini izleyen zürafalar... Bunlar hep sanat."

"İyi," dedi Koza. "Bir gün kendimi çizdireyim de onu as duvarına, benden daha iyi tablo, daha güzel bir sanat olamaz. Oturup izlersin."

Aynı anda, "Hayır," diye bağırdık. Koza'nın resmi tam karşımdayken ve ciddiyetle bize bakarken Yankı'yla nasıl sevişirdim? "Ya kapaun konuyu, karışmayın sanatına, ben böyle kabul ediyorum onu."

"Ot yiyen panda tablosuna tamam diyorsun da bana mı hayır diyorsun abiciğim?" Alınmış gibi davrandı. "Hem odanızda bir resmim olursa..."

"Sus," dedi Yankı gözlerini kapatak. "Sus, hayal ettikçe ürperiyorum, sus."

"Bak," dedi Koza tiksinerek. "Üç sene içinde kel kalır bu."

"Kalsın."

"Göbeği de çıkar."

"Çıksın."

Koza gözlerini devirdi. "Canım kızım benim, yavrum," dedi Koza. "Kim çıkardıysa bu adamı senin karşına ben onun ta amına koyayım ya."

Salonu derin bir sessizlik kapladı ve herkes bir anda gülmeye başladığında Koza'nın kulağına eğilip, "Açıksözlü olmak gerekirse abiciğim," dedim fısıldayarak. "Beni onunla tanıştıran sensin, bunun için teşekkür ederim."

"Zaten, ben beni sikeyim," dedi Koza dişlerini sıkarak. "Ben olmasam Yankı tuvalet terliği olarak hayatına devam ederdi, öyle bir vasıfsızlık."

"Dostoyevski okuyan tuvalet terliği," dedi Mutlu. "Alternatif rock grubu ismi gibi."

"Yine de bu canım kızım Helin'in mükemmel olmadığı anlamına gelmez." Bartu'nun cümlesiyle herkes ona döndü. "Ne var? Öyle bir övesim geldi, dakikalardır kimse kızımı övmedi." Beni göğsüne çekip sarıldığında ve başımın tepesinden öptüğünde, "Duygulandım," dedi. "Sanırım veremeyeceğim, kimse layık değil benim kızıma."

Mutlu boğazını temizledi. "Evet," dedi ciddiyetle. "Gelelim sebebi ziyaretimize..."

"Maalesef," dedi Koza omuzlarını dikleştirerek. "Bu kriterler bize uygun değil."

"Hangi kriterler, amına koyayım?" diye sordu Yankı. "Sanki iş görüşmesi gerçekleştiriyor."

"Katilsin," dedi Koza, Yankı'ya. "Adam öldürmüşsün, çok ayıp, değil mi?"

"Sen de katilsin," dedi Yankı. "Hatta sen benden daha katilsin."

"Hırsızsın o halde," diye karşılık verdi Koza.

Yankı eve şöyle bir baktı. "Sen de hırsızsın."

Koza kaşlarını çattı. "Lan," dedi kendini tutamayıp. "Harbiden biz ne şerefsiz insanlarmışız. Bir aydınlanma geldi şu an."

"Günaydın," dedi Bartu, Koza'ya. "Geçen gün bana, 'Uzun zamandır birini öldürmüyorum, seni vurayım mı?' diye sordun."

"Sadece canım sıkılıyordu." Koza şakaklarını ovaladı. "Bu da tutmadı, keseceğim kendimi."

"Zorlama," dedi Yankı gülümseyerek bana bakıp. "Amuda da kalksan, çırılçıplak sokaklarda da koşsan, kendini de kessen, yetmeyip delirsen de kız kardeşinle evleneceğim; hayatımın sonuna kadar onunla olacağım ve son nefesimi onun kollarında vereceğim." İçim yumuşacık olduğunda gözlerimin içine baktı. "Çünkü ona koşulsuz bir şekilde her zerremle âşığım ve bu hiçbir zaman değişmeyecek." Diğerlerinin yanındaki bu itirafıyla yanaklarım bir kez daha kızardı. "Ayrıca güzel bir hayat için, ailem için yeniden üniversite sınavına gireceğim ve hayalimdeki gibi avukat olacağım. Çünkü hayatımı hiçbir zaman ben yönetmedim; şimdi o hayatı ben yöneteceğim, sadece kendim için de değil üstelik." Başını salladığında turkuaz gözleri gözlerimin içine öyle büyük bir aşkla baktı ki kalbim tekledi. Bakışları Lâl'in yerleştirdiği kameraya döndüğünde elini kaldırıp, "Merhaba gelecek," dedi içten bir sesle. "Bütün çabam şu harika kadının yüzündeki gülümseme hiç solmasın diye. Seneler sonra yeniden bu videoyu izlediğimizde benim kazandığımı göreceğiz çünkü güneşin daima açması için bir söz verdim, ben sözümden dönmem. Onun gözlerinde artık daima mevsim yaz olacak."

Koza'nın dudakları aralandığında ve ben kocaman gözlerle Yankı'ya baktığımda salonun içindeki sessizlik bu kez bambaşka bir noktadaydı. Kimse ne diyeceğini bilemiyordu, öyle ki benim heyecandan dilim tutulmuştu.

İlk konuşan ise bu yedi kişiden biri olmamıştı. Koza'nın papağanı, bir anda gür sesle, "Yavşak Sonuncu," dedi. "Yavşak Sonuncu, yavşak Sonuncu." Bunun ardından hep beraber kahkaha attığımızda, Koza papağanını alkışladı.

"Sevgili gelecek," dedi Koza kameraya dönüp Yankı'yı taklit ederek. "Sonuncu kel olacak, kardeşim onu terk edecek, onu salonumun ortasına sehpa olarak alacağım, vuracağım götüne tekmeyi ve lider olmaya devam edeceğim."

"Lider benim bu arada." Yankı yüzünü buruşturdu.

"Kes sesini, benim."

Koza yeniden kameraya döndü. "Gelecekte liderliğimi kabul etmiş olacak."

"Sevgili gelecek," dedi Bartu sırıtarak bambaşka bir noktadan bakıp. "Ben gelecekte de daima bildiğimiz Bartu olarak kalacağım, hep Bartu olacağım çünkü başka bir ismim yok, olmayacak ama çok merak

ediyorsan söyleyeyim," göz kırptı, "gelecekte mucizeler gerçekleşmiş olacak ve bu yeni bir isim olmayacak."

Derin anlamları olan bu cümle, burnuk bir tebessüm etmeme neden oldu. "Sevgili gelecek," dedi Işık başını eğerek. "Ben hâlâ bu altı aptalla uğraşıyor ve onları seviyor olacağım, mucizeler gerçekleşmese bile."

"Sevgili gelecek," dedi Mutlu ayağa kalkıp yırtmacını yukarıya çekiştirerek. "Şu seksiliğime rağmen hâlâ birini bulamamış olursam Koza'nın sapsarı altın rengi saçlarını kele vuracağım, bu beni mutlu eder."

Kahkaha attığımda, "Sevgili gelecek," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben kardeşlerime ve hayatımın aşkına sonsuza dek bağlı kalmaya devam edeceğim, kalbim durana dek."

"Kalbimiz olarak," dedi Yankı. Gülümsedim.

Bakışlar Lâl'e kaydığında gözlerinin dolduğunu gördüm; herkese büyük bir sevgiyle bakarken eliyle "sonradan" işareti yaptı ve elinin tersiyle gözlerini silip omuzlarını dikleştirdi. Bütün ilgiyi üzerinden çekmek için ellerini birbirine çarpıp, Yankı'nın elindeki kahve fincanını gösterdi.

Düşündüğü neydi? Belki de söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ya da gelecekte kendini görmekten bile korkuyordu, bilemiyordum ama içimin burkulduğunu hissettim. O da geleceğimize aitti.

Mutlu ilgiyi Lâl'in üzerinden alarak, "Gelelim sebebi ziyaretimize," dedi bir kez daha. Bu kez ne Koza karşı çıktı ne Bartu ama ikisi de, özellikle Koza, ölümcül bakışlarını gönderiyorlardı. "Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle," gülümsedi, yırtmacını yukarıya çekiştirdi, gözleri bana döndü, "baban Bartu'yu, kendime istiyorum. Koza da olur." Gözleri minnetle bana baktı. "Sadık Orhan bile olur, hiç fark etmez, Abdülhamid halimi görse tacını bırakıp, *sen benden daha yalnızsın*, der, lütfen bana artık birilerini verin."

"Ya!" dedim gülerek. Tam o esnada Bartu arkasındaki yastığı Mutlu'nun yüzüne attı. "Mutlu!" dedi hiddetle. "Yine ve yine ve yine çok konuştun!"

"Of," dedi Işık, Mutlu'ya ters bir tavırla. "Ben devralıyorum." Ciddileşti, dikleşti, yakasını düzeltti, Koza bu hareketine bile gülümsedi. Işık ise direkt ona bakıp, "Acaba," dedi elini atkuyruğu yaptığı saçlarına daldırıp ucuyla oynarken. "Verir misin seninkini, bizimkine?" Göz kırptığında Koza'nın dudakları aralandı. "Verirsin bence. İstiyorum çünkü. Çok istiyorum."

Koza nefes alıp yarım bir şekilde verdiğinde, "Ver," dedi kekeleyerek. "Veri..." boğazını temizledi, "vereyim tabii. Veririm. Verdim." Eli ense.sine gitti. "Canımı bile veririm şu an."

"Aptal," dedi Bartu diğer taraftan fakat Işık'la ikimiz çoktan kahkaha atmıştık. "Senin uçkurun yüzünden verdik kızı. Hani süründürecektik pembe götlü herif."

Koza hâlâ hipnoz olmuş bir şekilde Işık'a bakarken, Yankı Işık'ı çe.kip şakağından öptü, ardından ayağa kalkıp hızlı adımlarla bana yaklaştı ve çevik bir hareketle kaldırıp belimden sarıldığında başını boynumun girintisine sıkıştırdı. Kıkırdadığımda beni hafifçe havaya kaldırdı ve kulağıma, "Seni bana almadım," dedi kısık sesle. "Tanrı seni benim için yarattı zaten."

"Ee," diyen Mutlu'nun sesini işittim. "Ben yine yalnız mıyım dostum?" İlerleyip Bartu'ya doğru gitti ama Bartu direkt eliyle engellediğinde, "Cehennemde cayır cayır yanacaksınız," diye mırıldandı. "Ve ben cennetten sizi elimde ejder meyveli içeceğimle izleyeceğim soysuzlar."

"Ne oldu şimdi?" dedi Koza ayaklanıp bize ters ters bakarak. O sırada papağan uçup Yankı'nın omzuna kondu.

"Uyan dede, geldik," dedi Bartu, Koza'yı ensesinden çekip kolunun altına aldığında. Koza ondan kurtulmak istediğinde atışmaya başladılar ve birbirlerini itekledi̇ler. O sırada Işık onları ayırmak için yanlarına gitti ve Lâl telefonunu çıkarıp fotoğraflarımızı çekti. Mutlu ise Bartu'nun sırtına zıplamakla meşguldü.

Başımı Yankı'nın göğüs kafesine yasladığımda ve gülümseyerek onları izlediğimde yaşımız yirmi de olsa, otuz da olsa hatta altmış bile olsa hiç değişmeyeceğimizi gördüm. Biz Sokak Nöbetçileri'ydik; başkaları için anormal olan her şey, bizim için sıradandı. Şu an bile. Koza'nın o sarı saçlarına uyumsuz duran siyah bıyıklarına kadar.

Sadece birkaç saniye gözlerimi kapatıp onların seslerini dinledim; kahkahalarını, atışmalarını, çocuksu taraflarının hiç solmayışını, itişip kakışmalarını, ne olursa olsun o aile sıcaklığının verdiği güveni hissettim kalbimde, ardından hiç büyümemeyi diledim; Sokak Nöbetçileri'yle daima bu şekilde çocuk kalabilmeyi.

"Unuttum sanma," dedi Yankı kulağıma. "Yüzüğünü düğünde takacağım o güzel parmağına."

"Ya sen?" dedim başımı kaldırıp göğsüne çenemi yaslayarak. "Benim aldığım yüzüğü takacak mısın?"

Yankı önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığında, "Elbette," dedi. "Hayatım boyunca çıkarmayacağım hem de."

"Bir dakika lan!" diye inleyen Koza'nın sesiyle o tarafa döndüğümüzde Bartu'nun Koza'yı göğsüne yapıştırdığını ve zorlukla konuştuğunu gördüm. "Bu yavşak kahveyi içmedi, sayılmaz!"

"Helin!" dedi Işık kocaman gözlerle. "Sahiden unuttun!"

Benim de gözlerim kocaman açıldığında geriye çekilip Yankı'yı hafifçe itekledim. "Beni manipüle ettin, içeceksin o kahveyi!"

"İstediğin bir kahve olsun be," dedi Yankı havalı bir ses tonuyla, ardından fincanına uzanıp aldı ve sonra bir an bile düşünmeden tek nefeste kafaya dikti. Fincanı indirdiğinde yüzündeki gülümseme donuklaştı, gözleri açıldı ve öksürmeye başladığında kahkaha atma sırası artık Koza ve Bartu'daydı. Eliyle göğsüne vururken, "Helin," dedi zorlukla. "Öleceğim." Öğürdüğünde az önce savaş içerisinde olan Koza ve Bartu, birbirlerinin omuzlarına elini atıp keyifle onu izliyordu.

"İşte şimdi," dedi Koza. "İşte şimdi keyfim yerine geldi yavşak; al, verdim gitti, zaten iki seneye kalmaz zehirler seni benim kardeşim."

Papağan uçup Koza'nın kafasına konduğunda, Yankı ellerini dizlerine yerleştirip öksürmeye devam etti, aynı anda ise Koza'ya bakarak, "Paşa'ya çok güvenme," dedi zorlukla. "Lider olarak onu bile kendi tarafıma çekmiş olabilirim, bu da senin mahvoluşun olacak."

"Benim Paşa'm beni asla satmaz," diyen Koza parmağını uzattı ve Paşa parmağına kondu.

Yankı hâlâ elleri dizlerinde dururken bir kez daha öksürdü. Mutlu, "Abartma Bihter artık," dedi alayla. "Altı üstü uranyum içtin."

"Hem yavşak hem hanımcı hem sıkıcı," diye mırıldandı Koza. "Öyle değil mi Paşa'm? Öyle değil mi oğlum? Söyle hadi yeniden."

Papağan, Koza'nın bir tanecik paşası, "*Yavşak,*" dedi bir kez daha, ardından hızlıca devam etti. "*Yavşak Koza, Yavşak Koza, Yavşak Koza.*"

Bu kez Yankı gür sesle kahkaha attığında ve herkes ona katıldığında bu son damlaydı. Koza, Yankı'nın üzerine atılıp onu yere devirdi ve gelişigüzel zararsız yumruklarını sallamaya başladı; bu sırada Mutlu da Koza'nın üzerine atladı. Bartu'yla sadece birkaç saniye bakıştık, sonrasında, "Canlarım," dedi gülümseyerek. "Ben de atlarsam ölürsünüz." Şeytani bir gülümseme gönderdi. "Ve ben ölmenizi istiyorum." O da Mutlu'nun üzerine atladığında Yankı'dan yüksek, acılı bir çığlık çıktı, ardından diğerlerinden.

Kahkahalarla onları izlerken, Koza'nın, "Evlenin de gidin evimden," dediğini duydum. "Hepiniz gidin. Mahvettiniz köşkümü." Halbuki iki gece önce yanıma gelip, "Beni bırakmazsın, değil mi Helin?" diye bin kez soran kendisiydi. O hiç değişmeyecekti.

"Sanırım," dedi Işık kolunu omzuma atarak, Lâl ise başını omzuma yasladı. "Biz hiç büyümeyeceğiz."

"Sanırım mı?" diye sordum gülümseyerek. "Ben eminim Işık, biz bu dünyanın bir türlü büyümeyen değil, büyümek istemeyen çocuklarıyız; biz ne kadar zaman geçerse geçsin, Sokak Nöbetçileri olarak kalacağız."

Işık gülümsedi. "Hatırlatacağım," dedi hiç solmayacak bir umuda. "Hatırlatacağım bu cümleni seneler sonra sana. O gün hâlâ büyümemiş olursak bileceğiz ki çocukluğunu yaşamamış her insan asla büyüyemez, biz bunun kanıtı olacağız."

Tam o esnada Lâl, ellerini kaldırıp ona bakmamız için işaret etti ve sonrasında, "*Şimdi bunu söylemenin tam zamanı*," dedi parmaklarını hızlıca hareket ettirerek, sanki vazgeçebilecekmiş gibi. "*Kendimi hazır hissediyorum.*" Bakışları Koza'ya döndü, Koza acıyla bağırıyordu. "*Artık Hüseyin'in mezarına ziyarete gidebiliriz. Bunu Koza'ya söyleyeceğim.*"

Işık'la birbirimize sadece birkaç saniye baktık ve sonrasında, "Rüyanda gördüğün için, değil mi?" diye sordum.

"*Artık her gece görüyorum*," dediğinde ellerine sanki nefretle bakıyordu. "*Ve her gördüğümde biraz daha kötüleşiyor; o beni duymak istiyor, o beni görmek istiyor.*" Başını salladı. "*O affedilmek istiyor, bütün masumiyetine rağmen.*" Derin bir nefes verdi. "*Yüzleşeceğim ve konuşacağım onunla.*" Gözlerini kapattı, elleri yavaşça hareketlerine devam etti. "*Ama Hüseyin işaret dilini bilmez ki Helin, nasıl anlayacak beni?*" Masumiyeti karşısında diyecek hiçbir şey bulamadığımda sadece yutkunabildim.

"O halde öğretiriz," dedi Işık. "Çünkü unutma, o da bir Sokak Nöbetçisi."

Lâl başını iki yana salladığında dudakları aralandı, sanki bir şey diyecekmiş gibi, ardından sustu; sustu demek haksızlıktı, susturuldu; konuşamadı, yine yapamadı.

Ve biz onun karanlığında bir kez daha yok olduk.

12.

SONSUZ MUCİZE

2 Kasım'a bir hafta kala...

"Sence aile nedir?" diye sordum Koza'ya. Üzerindeki ince siyah kazağını aşağıya çekiştirirken duraksadı ve yutkundu. "Yani," dedim düzelterek. "Genel anlamda sormuyorum, senin için olanı soruyorum."

"Hangi yaşıma sorduğuna göre değişir bu," dediğinde gözlerini yavaşça yerden kaldırdı ve önümüzde yürüyen beş kişiye baktı. Hüseyin'in mezarına doğru ilerliyorduk; Koza nedense geride durmak istemişti, bunu adımlarından bile sezebilmiştim. Yankı ise onunla baş başa kalmamı ister gibi diğerlerine katılmıştı. Sessizdik, belki de uzun zamandır ilk defa bu kadar sessizdik. Hatta biz hepimiz şu an Lâl olmuştuk.

"Bütün yaşlarına," dedim başımı sallayarak.

"Birçok insan sevgi der," dediğinde bakışları bana döndü. "Başkaları bağ diyebilir; belki sıcak bir ev, belki ekmek, belki kör bir bıçak, belki hiç doğmayacak bir çocuk, belki de ne olursa olsun dimdik ayakta kalabilmek." Derin bir nefes verdi. "Benim için aile, affetmek demek." Kaşlarım havalandı. "Çünkü çocukluğumdan itibaren kendimle beraber bir şeyleri affetmeye ve kendimi affettirmeye çalıştım." Başımı omzuma doğru yatırdım ve yavaşça koluna girdiğimde destek bulmuş gibi elini elimin üzerine koydu. "Sen ailemsin, kendimi sana affettirmeye çalışıyorum; hayır, sözümü kesme, ben bunu ömrümün sonuna kadar yapacağım." Başını çevirip Işık'ı gösterdi. "Ona kendimi affettirmeye çalışıyorum." Diğerlerine baktı. "Ve onlar da kendi aralarında birbirlerini affetmeye çalışıyor." Gülümsediğinde elimin tersini okşadı. "Hiçbir suçu yokken bile kendisini annesine affettirmeye çalışan çocuğun adıdır Koza. Senelerce kendimi suçlu gördüğüm halde."

"Koza," dedim kolunu sıkarak, ardından ne diyeceğimi bilemedim.

"Bence," dedi, cümlelerin boğazında düğümlendiğini anlayarak. "Biz bir aileyiz, gerçek bir aileyiz." Öyle yürekten söyledi ki ürperdiğimi hissettim. "Çünkü affedebiliyoruz. Eğer affedemeseydik biz asla bir bütün olamazdık. Bir düşünsene yaşadıklarımızı," düşünmek bile adımlarımın yavaşlamasına neden oldu, "kaç insan affederdi bu kadar şeyi? Kaç insan bu kadar hata yapardı peki?" Ciddiyetle başını salladı. "Hâlâ berabersek bu gerçek bir aile olabildiğimizden ötürü."

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde havanın kapalı olduğunu gördüm. Yağmur yağmak üzereydi. Bütün yaşananlar en başından sonuna kadar öyle bir film şeridi gibi geçti ki gözümün önünden gülümsedim mi, yoksa acı mı çektim, anlayamadım. "Bence bir tarafımız daima çocuk kalmasaydı biz bu kadar kolay affedemezdik." Hiçbir cevap vermedi. "Ve aile demek, affetmek olabilir ama affetmeyi sağlayan da sevgidir. Saf sevgidir. Belki bu söylediğime güleceksin ama bizim bir kitap ya da dizi karakterleri olduğumuzu düşünsene." Güldü ama alayla değil. "Kesinlikle sevilmezdik, hatalarımızla bizi kabul edemezlerdi."

"Ya da anlaşılırdık," dedi Koza lafımı bölerek. "Ha, fikrimi soruyorsan benim en sevdiğim karakter Sadece Koza olurdu." Koluna hafifçe vurup güldüm. "Benim karizmamı kaleme alabilecek bir yazar daha anasının karnından doğmadı da neyse."

"Seni bir yazar kaleme alsaydı kesin şu egona sinir olurdu."

"Hayır, bana âşık olurdu. Özellikle kadınsa."

"Sana gelene kadar Yankı var," dedim gözlerimi devirerek. Kusar gibi ses çıkardı. "Bartu var, Mutlu var ve..."

"Yankı'ya âşık olan yazar Balıkesir'de patates, domates de eker." Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Sahiden," dedim gülümseyerek. "Anlaşılır mıydık?"

"Evet," dedi gözlerini açarak. "Çünkü bu yedi kişi aslında içinde birçok çocuğu barındırıyor. Tek değiliz hiçbirimiz. Kaç çocuk istismara uğruyor," dediğinde yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım. "Kaç çocuk annesini, babasını hiç tanımıyor." Bartu. "Kaç kız çocuğu küçük yaşta evlendiriliyor." Işık. "Kaç çocuk annesi ve babası istemediği için sokağa bırakılıyor." Yankı. "Kaç çocuk, kaç genç hislerini yaşayamıyor, ötekileştirilmemek için." Mutlu. "Kaç çocuk," duraksadı, "konuşamıyor." Lâl. "Ve bütün bunlara rağmen yaşamaya devam ediyorlar. Biz ediyoruz. Sen olsan anlamaz mıydın? Eh, ben biraz söverdim ama anlardım. Hem sen neden taktın ki bunlara?"

"Ne bileyim," dedim omzumu silkerek. "Çok sorguluyorum bu sıralar. Dönüp bize dışarıdan bakıyorum artık ve diyorum ki: *Vay be, neler yaşadınız ama hâlâ buradasınız işte.*"

Koza elini omzuma atıp beni kendine çekti ve saçlarımın tepesinden öptü. Bu hareketiyle gülümsediğimde gözlerimi kapattım. Askeriydim, abim oldu; sevdim onu, çok sevdim; ondan korkardım, şimdi onun kollarında güveni sonsuz hisseder oldum. Dile getirmedim ama biz çocukken beraber büyüseydik... Hayır, ağlamayacaktım.

"Hâlâ Sonuncu'yu öldürmek istiyorum ama."

"Ona daima Sonuncu mu diyeceksin ya?" dedim başımı kaldırıp ona bakarak.

"O," dedi Yankı'yı işaret ederek. "Umut ismini tamamen kabullenene kadar evet." Anlamaz gözlerle ona baktım. "Bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Kaç gece, 'Benim adım Yankı değil,' diye ağladığını. Çocuktuk, çırpınıyordu. O unutsa ben unutmam."

Acıyla yutkunduğumda ve ona zorla bu ismin kabullendirildiğini düşündüğümde, "Bir gün bütün bunları sadece bir tecrübe gibi hatırlayıp gülümseyebilir miyiz sence?" diye sordum. Ona soruyordum çünkü ağzından çıkan her cümleye inanacakmışım gibi hissediyordum.

Uzun bir süre düşündü, ardından çıktığımız yokuşta koluyla bana destek sağladı. Lâl o küçücük bedeniyle, Hüseyin'i taşırken bu yokuşu nasıl tırmanmıştı? Hayal edilemezdi, hayal etmek bile kalbi ağrıtırdı.

"Bilmiyorum... Bilmiyorum güzel kardeşim," dedi dürüstçe. "Ama ben bir yazar olsaydım Sokak Nöbetçileri'ni acılarıyla ve hatalarıyla yazmak yerine masal karakterleriymiş gibi yazardım. Hataları sanki güzellikmiş gibi." Gözlerimi kıstım. "Evet, bu benim masallarıma düşkünlüğümden geliyor olabilir ama anneme masal okurken fark ettim ki acılar, üzeri kapanarak değil, onları güzelleştirerek geçiyor." Gülümsedi, kahverengi gözünü işaret etti. "Bu gözün acılardan bu hale geldiğini yazmazdım da bu çocuk kahverengi gözünü kırptığı zaman herkesin gülümsediğini yazardım." Gözünü kırptı, gülümsedim. "İşte böyle mesela."

"Ya!" dedim hevesle. "Çok heyecanlı. Mesela benim saçlarımın kesildiği çok kötü bir gün var, kâbuslarımda hâlâ görüyorum. Bunun için ne söylerdin?"

"Hımm," dedi Koza gözlerini kısarak. "Belki bir gün söylerim."

"Of," dedim onu hafifçe itekleyerek. "Ama merak ettim."

Burnumun ucuna fiske vurdu. "Fazla merak iyi değildir." Uzaktaki mezarı gördüğümde hemen yanındaki erik ağacıyla göz göze geldim. İkimiz de aynı noktaya bakarken yüzümdeki gülümseme silindi. "Herkes için var güzel cümlelerim, acılarına dair," dedi diğerlerini de kastederek.

O an, ilk tanıdığım Koza'nın içinden çıkan o çocuğa bir kez daha şaşırdım. Biz altımız Sokak Nöbetçileri'ne en güzel tarafından bakamazdık ama yedi kişiden en kötüsü olduğunu iddia eden Koza, bize en güzel tarafından bakabiliyordu. Hayır, hiçbir suçu yokken kendisini annesine affettirmeye çalışan adamın adı Koza değildi; her şeye rağmen kalbine kötülüğü bulaştırmayan çocuğun adı Poyraz'dı. İsmine rağmen.

"Lâl için bile mi?" Omuzları kalkıp indi. "Yani onu..."

"Onun için de." Elini saçlarına geçirdiğinde mezarlığa yaklaştıkça gerildiğini anladım. "Masal yedi kişilik."

"Onu affettin," dedim kendimi tutamayıp. "Onu affettin Koza fakat dile getiremiyorsun." Hiçbir cevap vermedi. "Ve onu seviyorsun. Ne zaman onu gerçekten kabulleneceksin? Ne zaman ona sarılacaksın?"

"Mesele onu affetmek değil ki Helin," dedi Koza. "Bana o hatayı yaptıktan bir gün sonra gelip benden özür dilese ben onu o gün affederdim çünkü çocukluğumdu. Mesele geçip giden zaman." En büyük itirafını gerçekleştirdi. "Mesele bizim ikimizin onlarsız geçirdiğimiz zamanlar. Kabullenemiyorum. Her neyse, sonuç olarak o kardeşine artık kavuşabilecek, bunları konuşmayalım."

"Bu sizin sayenizde," dedim. "En çok senin sayende." Hiçbir cevap vermedi. "Seni seviyor," diye fısıldadım. "Ve sen ona bir kez sarılsan o kendisini daha kolay affedebilecek." Tıpkı senin gibi demedim.

"Tıpkı benim gibi," dedi. Eskisi gibi Lâl'e sert değildi çünkü aynı evde geçen süreçte fark edilebiliyordu. Bir film izlediğimizde intihar sahnelerinde Lâl için ileriye saran kişi Koza'ydı.

Diğerleri mezara vardıklarında biz de bir adım gerilerinde kaldık ve o an gördüm, mezarın Lâl'in bıraktığı gibi kalmadığını. Hayır, daha önce gördüğüm için değildi, şimdi güzelleştiği içindi. Üzeri harika çiçeklerle süslenmişti, toprak nemliydi. Geniş bir tahta saplanmıştı baş kısmına, üzerinde benim gözlerimi dolduran o yazı vardı, sadece isimle de değil üstelik.

Sokak Nöbetçileri kurucusu: Hüseyin. Koza, Hüseyin'e kendisinin kimliğini vermişti.

Lâl o yazıyıyla beraber mezarı gördüğü gibi bir anda dizlerinin üzerine çöktüğünde, Bartu ona hamle yapmak için hareket etti fakat Işık kolundan tutup onu engelledi, kendi haline bırakmak için.

Doğum tarihi yoktu, ölüm tarihi de öyle. Tek bir cümle yazıyordu, isminin altında. *"Erik ağaçlarının gölgesi sizi daima koruyacak."* Nadir. Nadir ve erik ağaçları. Nadir ve Hüseyin'in. Acılı çocuklar, hiç büyüyemeyen Sokak Nöbetçileri'ydi onlar. Bizim ölü tarafımızdı.

Gözlerim dolduğunda, Bartu hızla arkasını döndü ve eliyle ağzını kapatarak gözyaşlarını dizginlemeye çalıştı. Mutlu ise geriye birkaç adım attı. Yankı öylece duruyordu, ruhu sanki onunla beraber değildi; Işık ise gözlerini sıkıca yummuştu. Tek bir çığlık gerekiyordu belki ama hepimiz Lâl'in sessizliğine saygımızdan öyle sessizdik ki kalbim bile durmuş gibiydi.

Koza gülümsemeye çalışarak, "Hüseyin olmasaydı," dedi fakat sesi titriyordu. "Sen de bir Sokak Nöbetçisi olamazdın." Konuştuğu kişi Lâl'di. "Sen olmasaydın Sokak Nöbetçileri de olmazdı çünkü biz yedi kişiyiz. Hep yedi kişiydik." Gülümsemeye devam etti ama gözleri kızarmaya başlamıştı. "İşte bu yüzden Hüseyin bizim kurucumuz diye düşündüm."

Lâl donup kalmış, dizlerinin üzerinde mezara bakarken ağlamıyordu bile. Sadece bakıyordu; elleri kucağındaydı, çamur içindeydi ama sadece bakıyordu. Her ne düşünüyorsa bilmiyordum ama anladığım bir şey vardı: O şu an bizimle değil, geçmişin başka bir dilimindeydi.

Bartu sırtını dönmüş, başını iki yana sallarken, "Dayanamıyorum," dedi kısık sesle. Onu duyduğum an elimi sırtına koyup hafifçe sıvazladım fakat benim de dizlerimde hal kalmamıştı, ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Ve Nadir'e her baktığında Hüseyin'i hatırladığını söylemiştin bana," dedi Yankı. Çenesini havada tutmaya çalışıyordu ama yutkunmakta zorlanıyordu. "Şimdi artık ikisi de yok ama bak," dedi erik ağacını göstererek. "İkisi için de bir erik ağacı var. Seneler öncesinde bir ağaçla korudun kardeşini, seneler sonra Nadir bambaşka bir şekilde onu sana hatırlattı."

Mutlu kendini yere bırakıp oturduğunda dirseklerini dizlerine yasladı ve ellerini saçlarına geçirdi. Lâl'in dudakları aralandı, bir şey söylemek istermiş gibi fakat başaramadı, elini uzattı dokunmak için fakat yapamadı, gökyüzüne baktı belki avazı çıktığı kadar bağırmak için ama

çaresizdi. Durdu, nefes aldı ve kendisini mezarın üzerine bırakıp kollarını toprağa sıkı sıkı sarıp sessizce ağlamaya başladı.

Zaten sadece sessizlik vardı gözyaşlarında bile ama bugün sanki daha sessizdi; sanki ruhu bile sessizdi.

Bu an hepimizin yıkımı oldu. Bartu hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında ben de onunla beraber ağladım ve Işık da kendini yere bıraktı. Lâl avcunu toprağa bastırıp sıktığında gözyaşları toprağı ıslattı. Çiçeklenen toprağı. Ne olursa olsun çiçek ekilen o toprağı. Ardından eliyle toprağı sevdi, sonrasında yanağını yaslayıp gözlerini kapattı, sanki kalp atışlarını dinliyormuş gibi. Sessizliği bozan Bartu'nun sessiz hıçkırmalarıydı, eli havaya kalkıyor ama geri iniyordu. Artık onu hiçbirimiz tutmasak bile Lâl'e uzanamıyordu.

Koza, "Ona bir şeyler söyle," dediğinde çatallaşan sesini duydum; bakışlarım ona döndüğünde dolu gözlerle Lâl'e bakıyordu. "Bunu hak ediyor."

Lâl gözlerini hafifçe açıp bakışlarını Koza'ya çevirdiğinde başını kaldırdı. *"O işaret dilini bilmez ki,"* dedi çocuk gibi. Sonrasında vücudunu da zorlukla kaldırdı. Gözleri Koza'dan ayrılmazken ellerini kaldırıp çok yavaşça işaret diliyle, *"O benim konuşamadığımı bilmiyor zaten,"* dedi. *"Öğrenmesin hiç."*

Bartu derin bir nefes verip gökyüzüne baktığında fısıldayarak, "Ben bir daha konuşmayayım," dedi, sanki bir anlaşma gibi. "Benden al, ona ver."

Koza duraksadı, Lâl'in bu söylediğinden sonra gözünden bir damla yaş aktığında hızlıca elinin tersiyle sildi. Dudakları aralandı ama sanki artık o da konuşamıyordu. O sırada Yankı ellerini kaldırıp işaret diliyle, *"O halde hepimiz böyle konuşalım,"* dedi. *"Normalimiz bu sansın."*

Lâl, Yankı'nın bu yaptığından sonra daha fazla ağlamaya ve başını art arda iki yana sallamaya başladı. Gözleri yeniden mezara döndüğünde ellerini kaldırıp bir şeyler söylemek istedi ama bu daha fazla yaktı canını, yapamadı. O an kendimi tutamayıp, "O iyileşti, Lâl," dedim. "Sevgin iyileştirdi onu ama böyle yaparsan seni hissedemez. Bunu sana o söyledi. Buldun onu; bak, burada." Ağlıyordum ama umurumda değildi. "İçinden her ne geliyorsa ona söyle; eğer bir yerlerden bizi izliyorsa onu üzme, gülümset. Her ne şekilde olursa olsun, o seni duyacak çünkü biz de seni duyabiliyoruz."

Bartu bu cümlelerimin ardından cesaret bularak öne çıktı ve Lâl'in yanına çökerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne söylemek istiyorsan bana söyle, ben söyleyeyim, olmaz mı? Sesin de olurum senin." Öyle bir ağlıyordu ki Lâl'in yüzünü tutarken elleri titriyordu. "Ya da istersen hayatımın sonuna kadar artık senin için susayım. Tek olmazsın, yalnız olmazsın. Geçsin acın, iyileş artık, yaraların da benim olsun, izlerin de. İyileş, yalvarırım, dayanamıyorum."

Lâl, Bartu'nun gözlerinin içine baktı çok uzun bir süre. Hatta öyle uzun bir süreydi ki sanki dakikalar geçti. Yağmur hafif hafif yağmaya, toprağın üstünde kara lekeler bırakmaya başladı. Lâl gözünden akan son damla yaşı sildiğinde hafifçe gülümsedi; bu gülümseyiş, bütün bir hayatını anlatıyor gibiydi. Senelerce aradığı Hüseyin'in, hatalarına sebep olan o mezarın başında her şeyin bittiğinin, her acının yok olduğunun gülümseyişiydi. Bu gülümseyiş sadece Lâl'e değil, Zeynep Elçeri'ye aitti.

Bu gülümseyiş, hem Lâl Sarca'nın hem de Zeynep Elçeri'nin kendini kabullenişinin gülümseyişiydi.

Uzanıp Bartu'nun elini tuttu ve gözlerini kapatıp mezara döndü. Belki bir dua okudu, belki içinden bir şeyler mırıldandı Hüseyin'e, belki de bütün bunların dışında hayal kurdu, bilmiyordum ama dakikalarca sürdü. Bir hesaplaşma yaşadı sanki çünkü Bartu'nun elini tutan eli öyle sıkıydı ki tırnaklarını elinin tersine geçiriyordu. Bir çaba gösteriyordu; belki de o gecekonduda babasıyla, annesiyle ve Hüseyin'le yeniden yüzleşiyordu.

Ne kadar süre öyle gözlerini kapatıp bekledi, bilmiyordum ama yağmur hızlandı, şimşek sesi gökyüzündeydi; sanki Lâl'in haykırışı gibiydi. Bunun ardından Lâl yeniden gözlerini açtığında dudakları aralandı, bir şey söylemek istermiş gibi. Zaman sanki durdu, yavaş aktı, gökyüzündeki yağmur taneleri bile sanki ona izin verdi.

"Özür dilerim, affet beni, affettim bizi," demişti Hüseyin ona rüyasında. Lâl umutlu bir cümle kurmak istemişti çünkü son cümlesi umutsuzdu, rüyasında bile konuşamamıştı. Şimdi umut sanki gözlerindeydi.

Bir eli Bartu'nun elindeydi, diğer elini Hüseyin'in mezarına yerleştirdi, gözünden son bir yaş düştü, sanki acının gözyaşı değildi, ardından çok kısık bir ses duyuldu: "Hüseyin," dedi zorlukla kekeleyerek, dudaklarından kardeşinin ismi döküldü; bu güzel ses Lâl Sarca'dan başka kimseye ait değildi. "Affet beni, affettim bizi."

Zamanın durduğu o noktada, yağmur tanelerinin bile izin verdiği o noktada, rüzgârın sesinin bile kesildiği o noktada, herkes, dünya bile Lâl Sarca'nın konuşmasına izin verdi. O konuştu, sesi duyuldu. Bir rüya değildi; hayır, rüyam değildi. Tiz, tatlı bir kadın sesi. Lâl Sarca'nın sesi.

Bir keresinde ilk cümlesinin annesinden af dilemek olacağını söylemişti ama şimdi kendini affettikten sonra asıl özür dilemesi gereken kişi için kurmuştu bu cümleyi: Hüseyin için.

Hareket bile edemedim, nefes bile alamadım fakat hıçkıra hıçkıra ağladığımı yanaklarımın ıslanmasından anladım. O an tek görebildiğim, Bartu'nun yüzü oldu. Dudakları aralandı, çökmesine rağmen dengesini sağlayamayıp diğer eliyle destek aldı ve şaşkınlıkla Lâl'e baktı. Yutkundu, bir kez daha dudakları aralandı, ardından, "Deliriyorum ben," dedi başını sallayarak. "Az önce sen konuştun, delirdim ben." Gözünden bir damla yaş düştüğünde yerden destek aldığı elini kaldırıp Lâl'in yüzüne koydu. "Sesini duydum," dedi, ardından gülmeye başladı. "Aklımın içinde bile olsa sesini duydum, hayatımda duyduğum en güzel sesti." Bakışları bize döndü, idrak edemiyordu. "Duydum, inanabiliyor musunuz? Lâl'imin sesini duydum ben."

Mutlu'nun geriden sesi geldi, o da ağlıyordu. "Eğer hepimiz delirmediysek," dedi zorlukla, "o konuştu."

"Konuştu," diye fısıldadı Işık şaşkınlıkla. Koza'ya baktı direkt. Koza'yı bu şekilde görmeyi beklemiyordum ama öyle bir ağlıyordu ki onu gördüğüm an bin parçaya ayrıldım. "Konuştu," dedi Işık hıçkırarak. Yankı donuk bir ifadeyle bakarken hareket bile edemiyordu; dokunsak yıkılacaktı, dokunsak parçalanacaktı.

"Hepimiz mi delirdik yani?" dedi Bartu inanamayıp. Lâl'in gözlerinden gözlerini ayırmazken, Lâl de şaşkınlıkla ona bakıyordu. "O güzel ses, o harika ses, sana aitti, değil mi?" dedi Bartu. Lâl başını aşağı yukarı salladı. Bartu bu kez mutluluktan ağlamaya başladığında Lâl'i kendine çekip sıkı sıkı sarıldı; hem gülüyor hem ağlıyordu. "Ben..." dedi kekeleyerek. "Senin sesini duydum." Tekrar etti bu cümleyi birkaç kez daha, ardından onu kucaklayarak ayağa kaldırdığında belinden sımsıkı sarıldı. "Delirdiysem iyileşmek istemiyorum, öldüysem yaşamak istemiyorum, rüyaysa uyanmayayım, sen konuştun." Lâl'den kendini ayırdı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve hepimizin önünde dudaklarından öptü, ardından yanaklarından, sonra alnından ve bir anda dönüp, "Helin," dedi. "Duydun mu?" Başımı aşağı yukarı sallarken heyecandan nefes

alamıyordum. "Duydun, değil mi? Oldu, değil mi?" Bir kez daha sarıldığında hayatım boyunca Bartu'yu bu kadar mutlu görmediğimi fark ettim. Mutluluk da değil sanki sadece. Tek bir cümleyle tarif etmem gerekirse, Lâl'in sesiyle o da tamamen iyileşmişti. "Ben ne yapayım şimdi? Ben ne yapacağım? Ben şimdi günlüğümün her sayfasında senin sesini anlatmaz mıyım?" Gülmeye başladığında saçlarından öptü, ardından yeniden yüzünden. "En büyük dileğimdi, benim gibi bir adamın bile dileği gerçekleşti. Bartu Sarca'nın en büyük dileği gerçekleşti; şimdi bin kez daha aynı acıları çekerim ben sonu böyle olacaksa. Hayır, çevirmem başımı; hayır, hep bana bak."

Mutlu bir anda ayağa kalkıp koşmaya başladı ve Bartu'yu itekleyip Lâl'e öyle bir sarıldı ki neredeyse nefes almasına izin vermedi. Onun ardından Işık, Mutlu'yu itekledi ve Lâl'i onlarca kez öpüp sarıldı.

Yankı küçük adımlar attı, dudakları aralandığında şaşkın bir ifadeyle bana baktı. Hayır, kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama şu an değildi. onun nefesinden bile anlardım ama bunu yapmaması gerekiyordu. Kendini özgür bırakması gerekiyordu, ağlamak istiyorsa ağlamalıydı. Başımı salladığımda ona destek olmak istedim ama o elini ensesine götürüp Koza'ya baktı ve bir anda, "En büyük hayalimizdi lan," dedi. "O çatı katında bunu hayal ettik biz." Koza inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Sen," dedi Lâl'e bakarak. Devam edemedi, ardından öyle hızlı adımlarla ilerleyip Lâl'e sarıldı ki neredeyse dengesini kaybediyordu. O an kendini tutmadı, sarıldığı yerde sessizce gözünden yaşlar aktığında, "Sen," dedi bir kez daha. "Konuşamıyorum, ben unuttum konuşmayı şu an."

Bakışlarım Koza'ya döndüğünde onların üçü beraber o çatı katında bu anı kaç kez konuştuğunu düşündüm; tek görebildiğim, hepsinden çok daha güzel olduğuydu çünkü bu biraz da Koza sayesinde olmuştu. Lâl Hüseyin için Koza'ya hatalar yapmıştı, Koza ne olursa olsun Hüseyin'i Lâl'e getirmişti; hediye gibiydi, başka bir hediye de onun konuşmasıydı. Bu Koza'nın her şeye rağmen kendisini biraz daha sevmesine neden olacaktı, biliyordum.

Çocukken kurduğu son cümle Hüseyin içindi; onu buldu, yeniden konuşmasını sağlayan ise yine kardeşiydi.

Lâl, Yankı'nın omzunun üzerinden Koza'ya baktığında Koza, "Susun da," dedi zorlukla. "Susun da kız konuşsun biraz; ne abarttınız, altı üstü konuştu, ne var bunda?"

Yankı Lâl'i özgür bıraktığında Lâl Koza'ya bakıp gülümsedi; o sırada Bartu beni çekip sarıldı ve kulağıma doğru, "Beni tut," dedi. "Yoksa bayılacağım." Gülmeye çalıştığımda hâlâ ağlamamı susturamıyordum. "Duydun, değil mi?" dedi. "Hayatımda duyduğum en güzel sesti; duydun, değil mi? Duydun, duydun." Düştün, değil mi, düştün düştünün yeni hali çok daha güzeldi.

Lâl Sarca'nın konuşması, Tanrı'nın Lâl'den bile önce Bartu'ya verdiği en büyük ödüldü; o bunu hak ediyordu.

Lâl, Koza'nın karşısına geçtiğinde aralarında sözsüz bir bakışma gerçekleşti. Lâl bir kez daha konuşmak için dudaklarını araladığında bundan vazgeçti; hayır, yapamadı değil, vazgeçti, ne söylemek istiyorsa bundan vazgeçti. Sessiz bakışlar, en büyük affedişlere ve terk edilişlere gebeydi. Lâl konuşursa Koza belki bir an bütün hislerini görmezlikten gelir de ona bir adım atar diye korktu. Lâl'in istediği, Koza'nın kendi isteğiyle ona bir adım gelmesiydi.

Lâl elini siyah pantolonunun cebine attı ve bir kâğıt çıkarıp Koza'ya uzattı. Koza yavaşça alıp dikkatli bir şekilde eskimiş kâğıdı açtığında, geçmişten geldiği her halinden belliydi.

Eğilip yazılanlara baktım.

"Zeynep, seni rüyamda gördüm. Konuşuyordun. Bu kâğıdı sana hiç göstermeyeceğim çünkü ümitlenirsin ama bir gün konuşursan o gün vereceğim ve benim sayemde olduğunu söyleyeceğim. Rüyam sayesinde." Koza kâğıdı ters çevirdi; Lâl yeni bir not düşmüştü. *"Belki hiç konuşamayacağım ama bugün bana verdiğin hediyenle senin sayende iyileşmiş olacağım küçük Koza, teşekkür ederim ve özür dilerim."*

Koza şaşkınlıkla başını kaldırdığında, "Ama bunu sana ben vermedim," deyip Yankı'ya baktı; Yankı omzunu kaldırıp indirdiğinde, "Benden sonra o eve gittin," dedi Koza. "O çatı katma gittin ve bu kâğıdı bulup sakladın."

Lâl kollarını iki yana açıp başını omzuna doğru yatırdığında büyük bir minnetle Koza'nın ona sarılmasını bekledi. Adım atmadı, onu zorlamadı, sadece kabullenilmeyi bekledi. Dudaklarını birbirine bastırdığında derin bir nefes verdi.

Koza elinde tuttuğu kâğıdı aşağıya indirdiğinde yutkunup tam karşısına, Lâl'in gözlerinin içine baktı. Sadece birkaç saniye bakışları benimle kesişti; gözlerimde her ne gördüyse direkt kaçırdı ve Yankı'ya

döndü. Onda da fazla oyalanmadı. Bir kez daha Lâl'in yüzüne baktığında gülümsedi; bu kez kaçamak değil, direkt yüzüne bakarak gülümsedi.

Ardından hiçbir şey söylemeden Koza hızla sert bir adım attı ve Lâl'e öyle bir sarıldı ki bu bizim sarılmamızın aynısıydı. Lâl ise iki yana açılmış kollarını Koza'ya dolayarak yeniden ağlamaya başladı.

Şu an sarılan Lâl Sarca ve Sadece Koza değildi, şu an sarılan Zeynep Elçeri ve küçük Koza'ydı.

"Seni affetmek bu dünyanın en zor şeyi ama şu hissettiğim sevgi var ya Zeynep," dedi Koza kısık sesle ve derin bir nefes verdi. "Ne olursa olsun sen benim ilk ailemdin, küçücük yaşına rağmen bana bir anneydin. Her şeyden vazgeçtim, canından bile ama seni sevmekten işte bu yüzden hiç vazgeçemedim. Şimdi geçen zaman telafi edilir mi? Yüksek sesle dile getirirsen şu an inanırım sana ve belki affederim. Hadi, söyle."

Elbette Lâl'in bir cevabı olmalıydı. Lâl o cevabı verdikten sonra ben onu kollarımın arasına çekip sarılmalıydım fakat Koza'nın son cümlelerinden mi, duyduğum heyecandan mı, mutluluğun kalbime fazla gelmesinden mi yoksa bambaşka bir nedenden mi bilinmez; sesler uzaklaştı, gökyüzü karardı ve yeryüzü ayağımın altından kayıp gitti.

Maalesef hayatımızın en mutlu günlerinden birinde bayılıp her şeyi mahvettim.

2 Kasım günü...

Hayatımda bütün heyecanlandığım zamanları beşe katlasak şu an hissettiğim heyecanın çeyreği olmazdı. İlk öpücüğümde bile. Evet, ilk öpücüğümde bile. İlk aşk itirafında. İlk evlenme teklifinde. Hayır, bu kadarını beklemiyordum; hayır, heyecandan ellerim bu kadar titreyemezdi. Hayır, bayılamazdım, bir kez daha olmazdı.

Derin bir nefes verdim, geri aldığımda ellerimi karnıma yerleştirdim, ardından kalbime, sonra yanaklarıma ve karşımda dimdik duran Işık'ın bana heyecanla bir şeyler söylediğini işittim fakat anlayamıyordum. En sonunda, "Helin," diyerek sarstığında ve elini yüzüme doğru salladığında ağzımdan derin bir nefes daha verdim. "Bak, dört kuralı yeniden hatırlatıyorum: Birincisi, kesinlikle bayılma; ikincisi, sakın kaçma; üçüncüsü, aptal aptal komik olmayan şakalar yapma; dördüncüsü, sakın ağlama, makyajın için trilyonlar ödedik."

Heyecandan olsa gerek sabahtan beri o kadar saçmalamıştım ki en son Işık devam edersem bu sefer kendisinin bayılacağını söylediği için susmak zorunda kalmıştım.

Düğün deniz kenarında, kocaman bir köşkteydi. Köşk bile hafif kalır, saraydı. Düğünün hemen ardından dışarıdaki yatlardan birine binip eğlenecektik, plan buydu. Bütün organizasyon Işık'a aitti; zaten biri bana kime ait olduğunu söylemese de ben bu kişinin Işık olduğunu ihtişamdan direkt anlardım.

Davetiyeler çoktan herkese dağıtılmıştı ve Yankı Sarca yine Yankı Sarcalığını yapmış, davetiyeye ikimiz için özel olan o cümleyi yazdırmıştı: *Bu gece, güneş bir anda gökyüzünde yıldızlar varken bile doğsa, ben seni yine bu şekilde izlemeye devam ederdim çünkü seni izlemek, bütün imkânsız mucizelerden daha güzel.* Sinemaya gittiğimiz ilk gün, gözlerimin içine bakarak bana kurduğu o cümle. Şimdi dönüp baktığımda o zamandan güneşin gökyüzümüzde yerini alacağı nasıl da belliydi aslında.

Düğünü tamamen organize eden Işık öyle çok koşturmuştu ki son bir haftadır bütün fazla kilolarını vermişti. Öyle ki şu an düğünüm için üzerine giydiği bebek mavisi, derin göğüs dekolteli elbisesi belinden bol gelmeye başlamıştı ama altın rengi saçları omuzlarından dalga dalga dökülerek güzelliğine güzellik katıyordu.

"Tekrar anlatmama gerek var mı?" Işık soruyu sorduğunda başımı hayır anlamında sallamak istesem de evet anlamında salladım. Işık gözlerini devirip beşinci kez anlatmaya başladı. "Aşağıya misafirler gelmeye başladı, herkes sizi bekliyor. Bütün çocuklar burada; teyzeler ve amcalar. Sana bir sürprizim de var." Sırıttı, hızlıca devam etti. "Yankı kesinlikle seni önceden göremez ve buraya giremez, kesin kuralım."İtiraz için dudaklarımı araladım. "Sakın," dedi susturarak. "Yarım saat sonra seni ona götürmek için aile büyüğün gelecek," duraksadı, bakışlarını kaçırdı, "yani her neyse. Koza ve Bartu, baba rolüne kendilerini çok kaptırdıkları için kavga ettiler, maalesef ikisi beraber seni Yankı'ya götürecek. Merdivenlerden inerken sakın düşme." Gözlerini kıstı. "Sakın Koza'nın seni kandırmalarına da inanma." Hiçbir şey söylemedim. "Onlar seni Yankı'ya takdim ettikten sonra nikâhlanmanıza rağmen yeniden formaliteden bir nikâhınız kıyılacak; eh, bu eğlenceli olacak çünkü Mutlu kıyacak." Sırıttı. "Ardından ilk dansınızı gerçekleştireceksiniz." Kısa bir süre sessiz kaldı, anlayıp anlamadığımı çözmeye çalıştı. "Aslında çok basit bebeğim, sadece yürü yeter çünkü asaletinden herkesin gözleri kamaşacak."

"Işık," dedim yutkunarak, ardından masanın üzerindeki suyu alıp bir dikişte içtim. "Ben sanırım ağlayacağım!"

"Sakın!" diye inledi Işık ve sonrasında gelin odasındaki boy aynasına beni çevirip kendimi gösterdi. "Şu güzelliğine bak! Melek gibisin!"

"Işık," dedim, kendimden önce aynadan ona bakarak. "Ben rüyamda görmüştüm. Kâbus hatta." Hayır, ağlamamalıydım; hayır, neyin korkusuydu bu? "Tam da bu şekilde gerçekleşiyordu; herkes vardı, annem bile buradaydı. Çok mutluyduk ama sonra..." Ama sonra herkes yok oldu. Işık, çok korkuyorum; *Işık, mahvolacak diye ödüm kopuyor, Işık... Gözlerimi kapattım.* "Rüyada gibiyim, gerçek gelmiyor. İnandır beni."

"Aç gözlerini," dedi Işık net bir sesle. Emrine uydum ve gözlerimi açtım. "Şimdi kendine bak." Aynada kendimle göz göze geldim. "Sen dünyanın en güzel rüyasından bile daha güzel oldun. Fark et kendini."

Aynada kendime baktım. Bembeyaz gelinlik straplez şeklinde ince belime tam oturuyor, yan dekolteleri kalp şeklindeki göğüs kafesimi daha fazla ortaya çıkarıyor, omuzdan dökülen saten incili kolları bileklerime kadar geliyordu. Aşağıya doğru hafifçe kabarırken, kollarımdaki taşlardan etek kısımlarında da vardı. Saçlarım yarım toplanmış, hafif dalga verilmişti; upuzun duvak yarım atkuyruğundan aşağıya sarkıyordu. Taç, topuzun üst kısmına geçmiş, inci şeklinde kendini hafifçe gösteriyordu. Makyajım yüzümü elmas gibi göstermişti. Ellerimde tuttuğum, beyaz papatyadan oluşan gelin çiçeğim ise elbiseme tam uymuştu. Evet, rüyamdakinden çok daha güzeldim hatta hiç olmadığım kadar güzeldim.

Gülümserken bir anda donakalıp gözlerimi kocaman açtım ve elbiseyi kaldırıp beyaz saten ayakkabılarımı göstererek, "İsimleriniz!" dedim. "İsimlerinizi yazacağım."

Işık başını omzuna doğru yatırdı. "Bunu hiç kimse istemiyor."

"Yazacağım işte," dedim kendimi arkamdaki koltuğa bırakıp ayağımı Işık'ın yüzüne doğru tutarak. Işık başını iki yana salladığında bakışları bacaklarıma kaydı, ardından haylaz bir ifadeyle gülümseyip, "Heyecanlısın filan ama," dedi göz kırpıp. "Jartiyeri unutmamışsın hanımefendi."

Utançla yanaklarım kızarırken dudaklarım aralandı; neyse ki tam o esnada kapı çaldı. Işık'tan destek alarak ayağa kalktım. Işık, "Yanki, eğer sensen o damat kıçına tekmeyi basacağım," diyerek kapıya ilerleyip sertçe açtığında Koza'nın geldiğini gördüm.

"Benim," dedi. "Damat öldü, öldürdüm onu, bugün yas günüm, bırak beni." İçeriye bir adım attığında, "Helin! Sana bir sürprizim var!"

diye kükredi ve bakışları benimle buluştuğunda adımın ilk hecesi ağzın da takılı kaldı. Baştan aşağı beni süzdüğünde ve adımları sertçe durak sadığında gözleri kocaman açıldı. Düşündüğümden daha uzun bir süre beni inceledi, ardından, "Gerçekten o sünepe herifi öldüreceğim," dedi. "Böyle bir güzelliği asla hak etmiyor. Bu ne ulan?"

"Övüyor," dedi Işık gözlerini kapatıp. "Koza dilinde."

Heyecanla kendi etrafımda dönüp çocuk gibi, "Gerçekten güzel olmuş muyum?" dedim gözlerimi kırparak. "Bak, dürüst ol. Nasıl olmuşum abi?"

Abi dediğim an yüzündeki şaşkınlık yumuşadı, ardından gülümsemeye döndüğünde, "Abim," dedi içten bir sesle. "Canım kardeşim, güzelim, yavrum benim; öyle güzel olmuşsun ki Yankı yanında götüme bile benzeyemiyor, vazgeçmek için geç değil."

"Ya," dedim omzuna hafifçe vurarak. "O da çok yakışıklı olmuştur, biliyorum."

"Delirdi o," dedi. "Seni on iki saattir görmediği için yarım şişe viskiyi bitirdi; bir de papyon takmış, değil damada, penguene benziyor." Işık gülmeye başladı. "Saçlarını da taramış Tarık Akan gibi, rezil olduk; gel kaçalım, herkes seninle dalga geçecek bak."

Gülmeye başladığımda, "Bir kere de normal bir şekilde iltifat etsen ölür müsün?" diye sordum. "Bir kere de eşime sallamasan."

"Kanım dondu." Koza ürperiyormuş gibi ses çıkardı. "Eşini eşikte sikeyim."

"Şşşş," dedi Işık sert bir sesle. "Ne konuşmuştuk? Bugün yapma bari."

Koza dönüp Işık'a baktığında, "Nil," dedi hayranlıkla. "Sana iltifat etmekten kardeşime sıra gelmiyor ki zaten." Baştan aşağı onu süzdü ve bebek mavisi elbisenin derin yırtmacına bakıp yutkundu, ardından ağzının içinde, "Güç," dedi. "Sen bana güç ver."

İkisine bakarak, "Aman da aman," dedim. "Siz de çift kombini mi yaptınız?" Koza simsiyah bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti; kravatı Işık'ın elbisesiyle aynı renkti. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Damadı kıskandıracak kadar," dedi göz kırparak ve sonra bana yaklaşıp omzumdaki saçımı arkaya attı. Bu kez içtenlikle gülümsediğinde kısık sesle, "Prenses gibi olmuşsun," dedi, ardından düzeltti. "Hayır, melek gibi olmuşsun, güzel kardeşim; aksi düşünülemezdi zaten."

Başımı omzuma yatırdığımda utanıp, "Hımm," dedim omzundaki

silik tozu silkeleyerek. "Utandım, alışık değilim bu iltifatlarına. Neyse gecenin sonunda bayılacaksın zaten, ona sayarız."

"Ne?" dedi Koza kaşlarını çatarak. "O da ne demek?"

Işık boğazını temizlediğinde, "Koza," dedi konuyu değiştirip. "Ne sürprizinden söz ediyordun sen?"

"Hay," dedi Koza yüksek sesle. "Neredeyse unutuyordum." Kapıya doğru geri geri gitti ve heyecanla gülümsedi. "Bak sana kimi getirdim." Dışarıya çıktı ve birkaç saniye sonra içeriye güzel mi güzel bir kadının elini tutarak girdiğinde yüzümdeki gülümseme donup kaldı; çünkü gelen kişi annemdi ve her zamanki halinden çok daha farklıydı. Koyu mavi renginde uzun bir elbise giymişti; saçları benimkiler gibi dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Öyle güzel görünüyordu ki onu bir an tanıyamadım bile.

Son iki haftadır onu koşuşturmacının içinde sadece bir kez görebilmiştim ve görebildiğim zaman da hastaneden çıkışının uzatıldığını ve ocak ayında taburcu edileceğini söylemişlerdi, nedenini ise bana tam olarak açıklayamamışlardı. Üzülmeme rağmen yansıtmamıştım fakat şu an o tam karşımdaydı.

Uzun bir süre birbirimize baktığımızda annem gülümsedi; onun ruhsal olarak yavaş yavaş iyileştiğini görmek muhteşemdi ama sanki bugün tamamen iyileşmiş gibiydi ya da benim için rol yapıyordu, bilmiyordum ama o an, bu gelin odasında bir anne kızın ruhunu ilk defa hissettim; ilk defa onun gülümsemesinde ve bakışlarında bir annenin kızına olan hayranlığını gördüm.

"Çok güzel olmuşsun," dedik aynı anda. Sonra aynı anda güldüğümüzde Koza geriye çekilip Işık'a göz kırptı. "Gelmeyeceğini düşünüyordum," dedim heyecanla. Yarım hissedeceğimi söylemek istemedim ama gelmeseydi rüyam da yarım kalırdı, bunu biliyordum. "Çok sevindim." Yutkundum, ardından kendimi tutamadım, kolundan çekip ona sarıldım. "Çok sevindim, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme," dedi annem kollarını belime sarıp okşayarak. Hayır, bu kez gerçekten çok farklı bir histi. Kimsesizdim, yalnızdım, hayal bile edemezdim ama şimdi her şey bir rüyadan bile çok daha güzeldi. Geriye çekilip bir elini sakince yüzüme yerleştirdiğinde yutkundu; o da sanki ilk kez ben onun kızıymışım gibi hissediyordu. "Koza'ya teşekkür et; bir yolunu buldu ve beni buraya getirdi." Sonrasında Işık'ı gösterdi. "Ve o da beni hazırladı. Bilmiyorum ki," dedi annem afallayarak üzerine

bakıp. "Komik mi oldum ki?" Onu ilk tanıdığımda konuşamazken şimdi nasıl da içten konuşabiliyordu. Harun Aktan'dan intikam alabilmek onun panzehri olmuştu. "Ben hiç böyle hazırlanmadım ki," dedi. "Yani hazırlandıysam da hatırlamıyorum. Komik mi görünüyorum?"

Nasıl da bendi aslında. Nasıl da benim ağzımdan çıkabilecek cümlelerdi. "Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Hayır, çok güzel olmuşsun, benden bile güzel olmuşsun."

O sırada açık kapıya bir kez vurulduğunda bakışlarım o yöne döndü ve Sadık Orhan'ı gördüm, elinde anneme verdiğimiz o sandıkla. Göz göze geldiğimizde baştan aşağı beni süzdü ve daima dimdik gördüğüm Sadık Orhan'ın omuzlarının düştüğünü fark ettim. Mutluluk değil, çaresizlik gibiydi, belki de vicdan azabıydı.

"Girebilir miyim?" diye sordu kibarca. Sadece başımı salladığımda içeriye doğru yürüdü ve annemin hemen yanına geçti. Annem ise gözlerini benden ayıramıyordu.

"Pekâlâ," dedi Işık gülümseyerek. "Bana müsaade; gelin hanım size emanet, beyler bayanlar." Uzanıp hiç çekinmeden annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sakın onu ağlatmayın ve unutma, ilk dans sözünü Mutlu'ya verdin."

Annem güldüğünde, "Seve seve," dedi. "Sonrasında da Bartu'yla elbette ki."

Koza'nın çekimser bir şekilde gözlerini kaçırdığını fark ettim. Onunla ne kadar fazla vakit geçirirse geçirsin diğerleri gibi yakınlık kuramıyordu, onu korkutma ya da kırma korkusuyla adım bile atamıyordu çoğu zaman. "Ben de çıkayım," dedi ellerini koyacak yer bulamazken. "Siz," annemi ve babamı gösterdi, "baş başa kalın." Hayır, Koza kendisini dışarıda tutuyordu; bu canımı acıttı.

Ben daha ağzımı açamadan annem, "Sen kal lütfen," dedi sevecen bir sesle. "Kalmalısın yani."

Sadık Orhan da Koza'ya başını salladı. Bunun üzerine Işık içtenlikle tebessüm ederek uzanıp Koza'nın da yanağına tatlı bir öpücük kondurdu ve elini yanağına yerleştirerek kulağına, "Ben aşağıdayım," diye fısıldadı. "Ben buradayım, daima." Koza başını çevirip Işık'ın avcunun içini öptüğünde bakışlarından derin anlamlar geçti, ardından Işık odadan çıktı.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi annem gözlerimin içine bakarak. "Ne olursa olsun ağlamayacaksın çünkü bugün en mutlu günün."

"Söz veremem ki," dediğimde omzumu kaldırıp indirdim. "Ama ağlamamak için çabalarım."

"Lütfen," dedi annem. "Çünkü ben de sarı kıza söz verdim." *Sarı kız.* Gülümsediğimde başını sallayıp beni arkamdaki koltuğa oturttu ve o da yanıma oturup Sadık Orhan'dan sandığı aldı. Neler olduğunu anlamazken bakışlarımı Koza'ya çevirdim; o da bilmiyorum anlamında dudaklarını büktüğünde ikisi beraber ayakta bizi izliyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Yoksa kötü bir şey mi var?"

"Hayır," dedi annem direkt. "Sadece..." Sandığa baktı, anahtarları takılı yerlere. "Bu sandığı senin yanında açmak istiyorum çünkü söyleyeceklerim var." Yutkundum ve sakince ona bakmaya başladım ama ellerim çoktan korkudan ve heyecandan terlemeye başlamıştı. "Hiçbir şey sormadan ve söylemeden dinlemeni istiyorum." Bakışları Koza'ya döndü. "Dinlemenizi istiyorum."

Koza kaşlarını kaldırdığında eli boynuna gitti ve ne yapacağını bilemedi. Sadık Orhan gözlerini annemden ayırmazken hem hayranlık hem aşk hem heyecan vardı; hem de kocaman bir bağlılık.

Annem sandığı yavaşça açtığında, "Bu sandık benim geçmişim," dedi sakin bir sesle. İçinden bir defter çıkardı, eskimiş bir defter, sayfalarını yavaşça çevirdiğinde tozlar uçuştu. Altında birkaç defter daha vardı. "Bu defter benim günlüğüm, diğerleri gibi. Eğer merak ediyorsan açıp da tamamen okuyamadım, yapamadım bunu çünkü güzel anıların nadir, kötü anıların dolu dolu olduğunu biliyorum artık." Derin bir nefes verip gözlerini kapattı. "Ben de bir Sokak Nöbetçisi üyesiydim, ne olduğunu bilmezken üstelik. Kız çocukları annelerinin kaderini yaşar, derler, sen de yaşadın ama benden daha iyi yaşadın." Yutkunduğumda gözleri sandıktaydı. "Çünkü biz..." Sadık Orhan'ın gerildiğini hissettim. "Biz sizin gibi iyi çocuklar değildik; sevgi yoktu, merhamet yoktu, bağ yoktu. Farklı hayatlar fakat aynı isme sahip iki kişi, benzer acılar fakat farklı sonlar." Bakışları bana döndüğünde dudaklarını ıslattı ve yutkundu. "Dürüst olmak gerekirse kalpten hissediyorum senin benim kızım olduğunu ama doğurduğum anı hatırlamıyorum bile." Uzanıp ellerimi tuttuğunda avuçları buz gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse seni bir annenin kızını sevdiği gibi seviyorum ama nasıl gösterilir bilmiyorum çünkü sevgi görmedim ben." Düzeltti hızlıca. "Gördüğümü de hatırlamıyorum." Sadık Orhan nefesini verdi. "Dürüst olmak gerekirse," dediğinde elleri sıkıca ellerime tutundu. "Sana bakınca kendimi görüyorum ama

mutlu halimi. Aşkı yaşayabilen, abisi tarafından defalarca tecavüze uğramayan, dostu olarak gördüğü arkadaşları tarafından satılmayan... Sen bana dönüşmedin, dönüşmeyeceksin ama ben sana baktığımda farklı bir hayattaki mutlu halimi görüyorum." Dudaklarım aralandı ve yutkunmakta zorlandım. "Benden kocaman bir ömür çalındı, nefret ettim her şeyden ama sonra fark ettim, benden çalınan, benim kızıma verildi. Bir Helin mahvoldu, başka bir Helin daima gülümseyecek."

"Lütfen," diye mırıldandığımda elini yanağıma koyup beni susturdu.

"Belki şu an bir anne gibi konuşamıyorum çünkü bilmiyorum annelik nasıl olur ama şimdi konuşamazsam belki de hiçbir zaman konuşamayacağım."

"Bu da ne demek?"

Annem bir cevap vermeden sandığa elini attı ve birkaç fotoğraf karesi çıkardı. Bir tanesinde Sadık Orhan ile kendisi vardı; annem içtenlikle gülümsüyordu, ellerinde zambaklar vardı. Bir fotoğrafçıda çekilmişlerdi; ikisi de çekingen birer gençti, sadece elleri birbirine dokunuyordu. Sadık Orhan böyle dokunamazken, Harun Aktan annemi ezip geçmişti; ben nasıl ağlamazdım şimdi? Ağlamazdım çünkü annem heyecanla fotoğraf karesini kaldırıp gösterdi bana. "Bak," dedi kendini göstererek. "Aynı bana benziyorsun, güldüğünde bile." Sahiden de benziyorduk. "Bak, seviliyormuşum aslında." Sadık Orhan gözlerini kapatıp sabırla bir kez daha nefesini verdi. "Burada sana hamileymişim; öyle söylüyor, Sadık." İsmiyle hitap etti. "Olabilir, yüzüme güzellik veren sensindir belki."

"Hep çok güzeldin," dedi Sadık Orhan. "Hâlâ çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın sen Helin."

Annemin yanakları ısındığında utançla gözlerini kaçırdığını gördüm. Geçip giden zaman vardı; yaşanmamış anıları, ölen gençlikleri ama görebiliyordum; kalpleri hâlâ beraberdi. Sadık Orhan annemi yeniden kendine âşık etmişti. Ne büyük bir acı ve ne büyük bir mucizeydi aslında birine ikinci defa âşık olabilmek.

Annem fotoğrafı değiştirdiğinde kalbimin sıkıştığını hissettim ve direkt Koza'ya baktım; Koza ise yarım adım gerilediğinde ne yapacağını bilemedi. Fotoğrafta Koza vardı, bebekti; altın sarısı saçlarıyla annem onu kucağında tutuyordu. Gülümsemiyordu fotoğrafta, gözlerinde az önceki heyecan yoktu fakat bebeğini sıkıca tutarken onu gerçekten seviyormuş gibiydi. "Poyraz," dediğinde sanki kalbim atmayı durdurdu, Koza ise elini kalbine götürdü. "Bu hayatta suçlanan ilk bebek belki de;

masumiyetine rağmen." Duraksadı, elindeki fotoğraf karesi titrediğinde göz ucuyla Koza'nın ayaklarına baktı. "Umarım benim yüzümden kendinden nefret ederek büyümemiştir," dediğinde sesi titredi. "Çünkü omuzlarındaki yük çok ağırdı." Gözleri dolduğunda kendini engellemeye çalıştı fakat faydasızdı, benim de gözlerim dolmuştu. "Annesiz kaldı, bir yük daha bindi, çocuklar taşıyamaz öyle ağır yükleri."

"Ondan," dedim zorlukla, "nefret etmiyorsun, değil mi? Onun dünyaya geliş şekli nefret etmene neden olmuyor, değil mi?"

Koza için soruyordum, en çok Koza için. Kendi kulaklarıyla duyabilmesi için.

Annem gülümseyerek gözlerimin içine baktı; gözünden bir damla yaş aktı. "Ondan nefret ettim, haksız yere ve şu an bir bebekten nefret ettiğim için kendimi hiç affetmeyeceğim," dedi. "Çünkü bizim hikâyemizin en masumu oydu." Gözlerimin içine bakmaya devam etti, sanki anlamamı istermiş gibi. "Ve," dedi annem. "Onu bazen," başını omzuna doğru düşürdü, "yanı başımda hissedebiliyorum." Onun adı Helin'di, ben de Helin'dim; biz aslında aynı kadındık ve ben onu şu an çok iyi anlıyordum. "Belki," dediğinde gözünden bir damla yaş daha aktı. "Bir gün belki bana kim olduğunu gösterir, kim bilir? Kaçmaz, saklanmaz, korkmaz, kendinden utanmaz, bana bir kez anne der." Gülümseyerek Koza'ya baktığında, "Öyle değil mi?" diye sordu. "Sen ne dersin?"

O an bütün kalbimle, aklımla, ruhumla anladım annemi; annemi anlamak parçalanmama neden oldu çünkü biliyordu Koza'nın oğlu olduğunu. Ne zamandan beri anlamıştı? Utandığı için, korktuğu için kimliğini gizlediğinin farkındaydı; bu çok acıydı.

Koza dolu gözlerle anneme bakarken, "Bilmem," dedi kekeleyerek. "Bilmem ki." Omzunu kaldırıp indirdi. "Yani bilmiyorum ki," dedi. "Belki de kabullenilmemekten korkuyordur. Öyle değil mi? Belki utanıyordur. Bilmiyorum ki; belki de kaçıyordur bir tecavüz çocuğu olduğu için. Çok acı bir cümle, değil mi? Her şey bir yana, belki de..."

"Belki de bambaşka biri olmuştur ve o şekilde kabullenilmek istiyordur; belki de içten içe o artık annesini affedemiyordur, nefret ediyordur ondan." Annemin cümlesinin ardından Koza'nın gözünden bir damla yaş aktı. "Ama bilmiyordur; kim olursa olsun, annesinin onu sevebileceğini. Ne olursa olsun sevebileceğini." Koza derin bir nefes verdiğinde bakışları bana döndü acıyla. "Beklerim," dediğinde annemin sesi derindi. "Karşıma çıkacağı güne kadar sabrederim. Ömrüm yettiğince

yaparım bunu." Gülümsedi. "Geç olmadan gelir umarım bana, bizi kabullenir çünkü ben kabullendim."

Söylemeliydi, tam şu an dile getirmeliydi ama Koza sustu. Sadece sustu, konuşamadı, cesaret edemedi, annemin onu sevmeyeceğinin korkusunu aşamadı; belki de her şey bir yana, annemin karşısında Harun Aktan'ın oğlu olarak yüzleşemiyordu.

Ya da annem öyle bir kabullenmemişti ki onu ve öyle bir inanmıştı ki Koza buna, hayatının sonuna kadar kim olduğunu bilmeden anneme sarılmayı diliyordu.

"Koza," diye fısıldadım acıyla. Bakışları annemden ayrılmıyordu ama omuzları yenilgiyle düşmüştü. Gözleri bana dönmedi bile.

Uzun bir sessizlik olduktan sonra annem, "Her neyse," diyerek yanaklarını sildi ve yeniden bana döndü. O anda benim de ağladığımı gördüğünde, "Hayır," diye inledi. "Hayır, lütfen, hayır, bunu yapma." Elinin tersiyle yanağımı hafifçe silip başını iki yana salladı. "Ağlama, bunu yapma. Asıl konuya geleceğim, dinle beni." Annem sandığı kapatıp bana uzattı, anahtarlarıyla beraber. "Bu sandık sende kalsın istiyorum çünkü bu kötü anıları bir tek senin güzel anıların kapatabilir. Günlüğünün en güzel sayfalarını, en sevgi dolu fotoğraf karelerini, en şirin hediyelerini bu sandığın içine koy ve bir gün sen de kızına ver veya oğluna, hiç fark etmez. Çocuğun tanısın bizleri, beni görsün, sonra seni görsün; çalman bir hayattan güzelleşen hayatı bilsin. Sonra kendi güzel anılarıyla canlandırsın, beraber silin kötülükleri. Çünkü kızım," eli yanağımı buldu, "biz sonsuz olacağız, seninle beraber. Ben iyi bir anne olamadım, sen harika bir anne olacaksın bir gün, hissediyorum."

"Hayır," diye fısıldadığımda gözlerim yeniden doldu. "Hayır anne, ben seni anlıyorum, biliyorum." Başımı iki yana salladığımda sandığa baktım. "Ben okuyamam ki bunları, bakamam ki içine."

"Şimdi değil zaten," dedi annem. "O sandığı ne zaman yeniden açacağını biliyorum ben; işte o gün iki tane yeni mektupla karşılaşacaksın. Sana ve abine yazılan." Koza içli içli ağlıyordu. "Belki ona da ulaştırırsın zamanı geldiğinde."

"Ne zaman?" diye sordum. "Hangi zaman?"

"O zaman sana gelecek," dedi annem sadece. "Çünkü bir gün bana çok kızacaksın; işte bu yüzden anlamak isteyeceksin."

Anlamayıp ona baktığımda bakışlarım Koza'ya döndü ve o anda, Sadık Orhan'ın onu omzundan çekip göğsüne yasladığını gördüm.

Koza bir çocuk gibi, babasının omzunda ağlayan bir çocuk gibi Sadık Orhan'a yaslanmıştı. Şaşkınlık, hüzün, neşe, endişe, sevgi, ihtiyaç... Ve en çok minnet.

"Her neyse," dedi annem, bir kez daha burnunu çekip ayağa kalkarak. "Bu kadarı yeterli galiba." Koza geriye çekildiğinde elleriyle yanaklarını sildi ve hiçbirimizin yüzüne bakmadan odadan hızlıca ayrıldığında kendini toplamaya gittiğini biliyordum; artık duramıyordu ve yine kaçıyordu. Bugünümü mahvetmek istemiyordu ama benim kalbim şu an onunla atıyordu, bunu bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Sadık Orhan öne bir adım atarak. "Ben de sana hediyemi verebilir miyim?" Kaşlarımı kaldırdığımda şaşkınlıkla ona baktım ve afallayarak başımı aşağı yukarı salladım. Sadık Orhan elini cebine attığında onun da gözlerinin içinin kıpkırmızı olduğunu gördüm ama ne olursa olsun bana yansıtmamaya çalışıyordu. Cebinden lacivert bir kutu çıkarıp kapağını açtığında pırlantalı zümrüt bir kolyeyle karşılaştım. "Özel işlendi, bu dünyada sadece bir tane var," dedi bana göstererek. "Sen çok özel bir kızsın, bu da sana özel olsun istedim." Zümrüdün çevresi pırlantayla kaplıydı, ortadaki yeşil zümrüt parlıyordu ve zinciri de pırlantadandı. Kolyeyi kutusundan çıkardığında yavaşça zümrüdün arkasını çevirdi. İki kelime yazıyordu: *güzel kızıma...*

"Bu," dedim konuşmakta zorlanarak. "Çok fazla."

"Hayır, sana az bile," diyen Sadık Orhan kolyeyi havaya kaldırdı. "Eğer müsaade edersen şimdi takmak istiyorum ama istemezsen buraya bırakayım. Lütfen bana geri verme, bu gerçekten çok ağır olur." Gözlerinin içine baktığımda çabalayan bir adamı gördüm; çabalayan bir adamdan öte, bir babanın çırpınışına şahit oldum. Neredeyse yalvaracaktı.

"Lütfen," dedim yutkunarak. "Takar mısın lütfen? İstiyorum."

Sadık Orhan'ın gözlerinin içine neşe doldu, gülümseyerek anneme baktı, ardından hevesle arkama geçtiğinde annem saçlarımı hafifçe yukarıya kaldırdı. Kolyeyi tek seferde taktığında aynada bizimle yüzleştim. Annem, ben ve Sadık Orhan. Annem, ben ve... *babam.*

Bizden de bir hayat çalınmıştı fakat buradalardı, en mutlu günümde yanımdalardı.

Ve Sadık Orhan benim için o kadar çok çaba gösteriyordu ki bazen akıl sır erdiremiyordum. Her gün arıyordu, bana ulaşamadığında diğerlerini arayıp bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu. Defalarca

adım atmasına rağmen bir kez bile adım atmamış, onu hiç anlamaya çalışmamış hatta dinlememiştim. Şimdi bu kolye bile çok mutlu etmişti çünkü ilk kez ondan bir şeyi kabul etmiştim.

Elimi kolyemin üzerine koyarken aynadan Sadık Orhan'a bakıp, "Bir gün," dedim kısık sesle. "Konuşalım mı müsait zamanında?"

Umutla bana baktığında cevap vermesine fırsat kalmadan kapı çaldı ve içeriye Işık daldı. "Zamanı geldi!" diye ciyakladı. "Aşağıda şu an dört bin kişi var, herkes sizi bekliyor!" Beni gördüğü an bir kez daha ciyakladı. "Ağlatmışsınız!" Koşup hızla makyaj malzemelerine yöneldi ve yüzümü pudraladı. O sırada kapının önünde hayranlıkla beni izleyen Bartu'yu gördüm.

"Vay canına," dedi ıslık çalarak. "Bu ne güzellik be kızım, cennetten mi düştün sen?" Lâl mezarlıkta konuştuktan sonra... Ah, bunu hatırlamak bile istemiyordum çünkü o anı mahvetmiştim, her neyse, Lâl konuştuktan sonra Bartu bambaşka bir adama dönüşmüştü; bambaşkadan kastım mutluluğuydu. Halbuki o tek cümleden sonra Lâl bir kez daha konuşmamıştı fakat terapisti konuşabileceğini ve bunun yavaş yavaş olacağını söylemişti. Bartu ise her gün defalarca ses tonundan söz ediyordu. *Günaydın Helin, Lâl ne güzel konuştu, değil mi? İyi geceler Helin, Lâl'in sesi çok güzel, değil mi? Helin bi bakar mısın; unutmam, değil mi onun sesini?*

Bana kalırsa Lâl isteyerek konuşmuyordu çünkü bir planı var gibiydi. Güzel bir plan.

"Teşekkür ederim," dedim duygulanıp. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Üzerinde koyu lacivert bir takım elbise vardı ve inanılmaz yakışıklı görünüyordu. "Mankenlik mi yapsan acaba?"

"Brocuğum benim be," dedi Bartu dayanamayıp içeriye dalarak, ardından elimi tutup beni kendi etrafımda döndürdü. "Elimde büyüdün. Ağladım, yanımdaydın; kızdım, yanımdaydın; güldüm, benimleydin; şimdi ben amına koyduğumun yerinde duygulanmayayım da kim duygulansın? Sikeyim böyle hayatın gelmişini, geçmişini, yedi sülalesini, cibilliyetini, rengini, ışığını ya." Sadık Orhan boğazını temizlediğinde, Bartu dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra ona dönüp, "Sadık abi," dedi. "Sen de çok asil adamsın, geriyor beni bu. Bi ağız tadıyla küfür et de rahatlayayım be."

"Oyalanmasanıza!" dedi Işık pudralamayı bitirerek. "Bartu, sen merdivenlerden Helin'i indireceksin, Koza..." duraksadı fakat sonra hemen

gülümsemeye çalıştı. "Koza sana bıraktı görevi, o aşağıda bekliyor. Bak, tek yapacağın gelini yürütüp Yankı'ya götürmek. Sakın kucaklayayım deme." Bartu sırıttı. "Sakın!"

O an üzerinde dakikalarca düşünsem reddedeceğim bir fikir vardı aklımda fakat çoğu zaman kalbimi dinlemenin hayatıma güzellikler kattığını fark ettiğim için yine kalbimin sesine kulak vererek, "Bartu," dedim ona dönüp. "Eğer alınmazsan," gözlerim Sadık Orhan'a kaydı, "beni aşağıya onun indirmesini istiyorum. Sadık Orhan'ın yani." Herkes büyük bir şaşkınlıkla bana baktı. "Şeyin yani." Söyleyemedim ama buna rağmen Sadık Orhan'ın heyecanla nefesini verdiğini işittim, söylemişim gibi.

"Tabii," dedi Bartu hem şaşkınlık hem keyifle. "Tabii ki; bu çok güzel olur. Hem o benden daha asil." Göz kırptı, ardından geriye çekildiğinde elimi tutup Sadık Orhan'a uzattı.

Yeniden göz göze geldiğimizde belki saatlerce birbirimize bakabilirdik ama içtenlikle gülümseyip koluna girdim, bunun üzerine Sadık Orhan uzanıp elimi sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi derinden gelen bir sesle. "Bu *baba* kelimesinden bile daha kıymetliydi. Değerli hissettirdi."

Omuzlarımı havaya kaldırdım, çenemi de öyle. Duruşumu dikleştirdiğimde kalbim yeniden heyecanla atmaya başladı, dakikalar öncesi gibi. Hemen yanımda Sadık Orhan'ın olması güven veriyordu; işte bu en tuhafıydı.

"Hadi bakalım," dedi Işık kapıyı göstererek. "Gidelim." Elini telefonuna uzatıp, "Müziği açın," diye seslendi. "Prenses geliyor!"

Bartu, Işık ve annem bizi beklerken son bir kez Sadık Orhan'la birbirimize baktık, sonra gülümseyerek önümüze dönüp yürümeye başladık. Her adımımda kalbim daha hızlı atarken kapının dışına çıktığımda tökezledim; Sadık Orhan bana destek olup, "Merak etme," dedi kısık sesle. "Ben artık buradayım, düşmen imkânsız."

"Teşekkür ederim," dedim uzun koridorda yürürken. Diğerleri arkamızdan geliyordu, salonun içinden Sezen Aksu'nun "Kutlama" şarkısı duyuluyordu. Merdiven göründüğünde aşağıdaki ışıklandırmalar gözümü aldı; alkış sesleri duyuluyordu. Beni mi alkışlıyorlardı? Bizi mi alkışlıyorlardı?

Biz bunu hak etmiş miydik?

Evet, hak etmiştik çünkü biz haddinden fazla acı çekmiştik.

Merdivenin başına geldiğimizde gözlerim salonda gezindi ve binlerce insanı gördüm, ayakta bizi alkışlayan. Duraksadığımda bayılacağımı düşündüm; hayır, bayılamazdım, Işık beni öldürürdü. Bu yüzden nefesimi tuttum ve merdivenin ilk basamağını indiğimizde ilk gördüğüm yüzler çocuklarınkilerdi. Hepsini bembeyaz giydirmişlerdi; en başta beyaz elbisesiyle Perda duruyor, avuçları yanana kadar alkışlıyordu. Onların hemen arkasında Mutlu vardı; pembe takım elbisesi ve Pembe Panterli kravatıyla. Yanında kırmızı uzun elbisesiyle Lâl vardı; tüm güzelliğiyle. Lâl'in hemen yanında Koza. Gülümsüyordu, acısını gizliyordu, biliyordum ama öyle bir gülümsüyordu ki güç verdi.

Basamakları inerken gözlerim tam karşıya döndü; döndüğüm an onu gördüm: Yankı'yı. Nefes kesen görüntüsüyle Yankı Sarca'yı. Umut Güneş'i. Hayatımın aşkını, ilk gerçek öpücüğümü, ilk isteyerek cinsellik yaşadığım adamı, kalbimi hissetmeme neden olan ilk çocuğu, her gördüğümde kalbimi yerinden çıkacakmış gibi attıran kişiyi. Sevgilim, geçmişim, şimdim, geleceğim, eşim, her şeyim. Gözlerim dolduğunda mutluluktandı bu kez çünkü oradaydı; damatlığıyla, taranmış kumral saçlarıyla, turkuaz gözleriyle.

Ne acılar çektik, nelere sebep olduk, ne bitişler yaşadık, ne başlangıçlara gebeydik ama buradaydık, biz kazanmıştık. İki sene önceki Helin'e mutluluk gözyaşlarından söz edilse ağız dolusu küfür ederdi fakat şimdi bunu yaşıyordum; her şey gerçekti. İşte tam o anda, Yankı'nın önünde çocukluğumu gördüm; uzun zamandır onu göremiyordum ama şimdi oradaydı. Üzerinde yırtık elbisesi, dağınık saçları, kirli yüzü fakat gülümsüyor, alkışlıyordu; o beni affediyordu. Çocukluğum beni affediyordu.

Merdivenin son basamağından indiğimizde Yankı'nın eli yanağına gitti ve bana bakarken onun da gözleri doldu; hayranlıktan üstelik. Aynı şeyleri mi düşündük, bilmiyordum ama hislerimizin aynı olduğunun farkındaydım.

Ben bir ajandım, ölmeyi dileyen bir kadındım, onların en büyük yıkımıydım; şimdi Sokak Nöbetçileri'nin kalbiydim, yaşamak için çabalayan bir kadındım, onlar için sonsuza kadar savaşırdım.

Ben Sadece Helin'dim, sonrasında Helin Aktan'dım ve şu an gerçek anlamda hissediyordum, artık Helin Saye Güneş'tim. Koza'nın bahsettiği gibi bir masal karakteri değildim lakin artık mutlu bir kadındım, her zerremle.

Sadık Orhan Yankı'nın karşısında durduğunda, Yankı dolu gözlerle bana bakıyordu. Sadık Orhan koluna girdiğim elimi tutup Yankı'ya uzattı. Ellerim heyecandan öyle bir titriyordu ki... Dizlerim de öyle. Konuşsam sesim de titrerdi. Yankı elimi tuttuğunda sıcacık eli güvenin her zerresini bana aşıladı. Korktuğunda buz gibi olurdu, artık korkmuyordu. Titrediğimi fark ettiğinde, "Yankı," diye fısıldadım.

Önümde eğildi, hayranlıkla, ardından gözlerini gözlerimden ayırmazken elimin tersinden öptü ve geriye çekilirken, "Söylesene," dedi. "Ne olacak bu senin titreyen ellerin, dizlerin ve sesin?" Kendi sesi de titriyordu. "Söylesene, ne olacak bu benim titreyen ellerim, dizlerim ve sesim? Ne yapacağız biz böyle?"

Herkes ayakta alkışlamaya devam ederken müzik yavaşça kesildi ve Mutlu seke seke bizim olduğumuz tarafa geldi. Yankı'yla insanlara doğru döndüğümüzde elimi sıkıca tutup parmaklarını parmaklarımın arasına yerleştirdi.

"Öhöm," dedi Mutlu'nun mikrofondaki sesi, sonrasında ise hızlıca aramıza girip ellerimizi ayırdı. Herkes gülmeye başladığında hâlâ kalbim küt küt atıyordu. "Öncelikle hiçbir çıkıntılık yapmayacağım konusunda ikizime söz verdim; bu yüzden ahlaklı bir şekilde onların nikâhını kıyacağım." Ciddiyetle bize baktı. "İkiniz de şu an bu görevin neden bana verildiğini düşünüyorsunuz, değil mi?" Güldü, Yankı'ya döndü. "Davetiyedeki halini gördün mü? Keltoş seni." Yankı ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Her neyse, gelelim sebebi ziyaretimize." Herkes gülmeye başladı. "Karıştırdım, bir saniye."

"Mutlu," dedi Işık hemen yan tarafımızdan. O sırada Lâl'in bizi durmadan fotoğrafladığını gördüm. "Çabuk ol yoksa seni mahvederim."

"Tamam," dedi Mutlu. "Ciddiyim, hiç olmadığım kadar." Bakışları bana döndü. "Siz, Helin Saye Hanımefendi," sırıttı, "sahiden de bu adamı kocalığa kabul ediyor musun?" Yankı sertçe dirseğini geçirdiğinde Mutlu sırıtmaya devam etti. "Sen Yankı Umut'u, kocalığa kabul ediyor musun?"

Soyadlarımızı söylememişti, bu güzeldi. Kalabalığa baktığımda tanıdık yüzler gördüm: Osman amca hemen iki masa arkadaydı, onun yanında Yankı'yla atış yaptığımız yerdeki adam oturuyordu. Hemen arka masalarında terapistim vardı. Terapistim gerçekten de güzel kadındı ama benim midem bulanıyordu, şimdi bayılsam... Ah, acaba insanlar bayıldığında başka bir evrene mi gidiyordu?

"Hımm," dedi Mutlu. "Sanırım gelin vazgeçiyor, vatana millete hayırlı olsun." O an tek alkışlayan kişi Koza olduğunda heyecanlandığım için saçmaladığımı fark ettim ve başımı iki yana sallayarak Yankı'nın gözlerinin içine baktım.

Mutlu yeniden mikrofona uzandığında hiçbir şey söylemesini beklemeden elinden kaptığım gibi, "Evet!" diye haykırdım gülerek. "Evet! Evet! Sonsuza kadar evet!"

Yankı gülümsediğinde ve herkes alkışladığında, Koza yere çökerek ellerini saçlarına geçirdi. Işık onu zorla kaldırdığında kendi kendine söyleniyordu.

"Pekâlâ," dedi Mutlu. "Siz Helin Saye'yi karılığa kabul ediyor musunuz?" Mutlu yüzünü buruşturdu. "Karılık, kocalık ne kaba kelimeler? Eşiniz olmasını kabul ediyor musunuz, sayın Yankelbey?" Koza gür bir kahkaha attığında ve herkes ona katıldığında bu kez Mutlu'nun karnına vurma sırası bendeydi.

Yankı sertçe mikrofonu çekti, bakışları bana döndü, ardından, "Güneş gökyüzünde yerini aldığı sürece," dedi baskın bir sesle. "Evet!" Güneş bizim için doğmuştu; o sözünü tutmuştu.

Herkes yeniden alkışladığında, "Pekâlâ," dedi Mutlu. "Gelini öpe..." Yankı onu beklemeden bana doğru uzandığında ve yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma yapıştığında öyle içten, öyle derinden öptü ki beni, o an bulunduğumuz yeri unutarak öpüşüne karşılık verdim. Tadı bal, kokusu cennet. Ellerim ensesinden tuttuğunda ve Yankı'nın bir eli belime kaydığında beni kendine çekip geriye yatırarak öpmeye devam etti. Daha tutkulu öpmeye devam ederken derin bir nefes verdiğinde parmaklarım ensesindeki saçları kavradı.

"Yeter!" diye haykıran Koza'nın sesiyle beraber Mutlu bizi zorlukla ayırdığında Yankı'ya bakıp gülümsedim ve o da nefes nefese bana bakmaya devam etti. O esnada ikimizin de aklına aynı şey gelmiş olacak ki o elini cebine attı, ben Işık'a elimi uzattım.

Cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açtığında ve Işık benim avcuma kutuyu bıraktığında yeniden güldük. Bakışlarım bana aldığı yüzüğe kaydığında hayranlıkla nefesimi verdim. Güneş şeklinde pırlanta taktaştı; her parçası incelikle işlenmişti. Söylemesine gerek yoktu, özel yapıldığı belliydi.

"Ama benimki sadece alyans," dedim dudaklarımı bükerek.

"Teneke bile olsa ömrümün sonuna kadar takacağım," diyen Yankı, sol elimi kaldırıp tam parmağıma göre olan yüzüğü taktı. Bir kez daha

elimi tuttu, bu kez yüzüğün üzerinden öptü. "Ve sen benim gökyüzümün asıl güneşisin sevgilim, sen yoksan dalma gece. Sen yoksan karanlık. Sen yoksan soğuk. Umıtmu bunu çünkü ben asla unutamam."

Gülümsediğimde ve gözlerinin içine bakarak onun sol yüzük parmağına alyansı taktığımda, "Hayatımın sonuna kadar," dedim derin bir nefes vererek. "Her gün biraz daha fazla âşık olacağım sana, söz veriyorum."

Dans müziği çalmaya başladığında nikâhımızdakiyle aynıydı. "Thinking Out Loud", Ed Sheeran.

Yankı beni salonun ortasına doğru götürdü, bir elini belime sarıp diğer eliyle elimi tuttuğunda dans etmeye başladı. Ben de ona ayak uydurduğumda gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyordu. Flaşlar patlıyordu, insanların gözleri bizim üzerimizdeydi; hiçbir kötülük, tuhaflık, yanlış hiçbir şey yoktu. Her şey rüyamdan çok daha güzeldi, bu imkânsız gibi geliyordu. "Yankı," dedim.

Ağzımı açtığım an, "Öyle güzel olmuşsun ki," dedi derin bir nefes vererek. "Gözümü bile kırpmak istemiyorum, seni kaçıracağım için." Belimden tutup beni kendine biraz daha çekti, burnu burnuma dokundu. "Bu hayatta herkesin bir ödülü olurmuş, Bartu öyle söyledi az önce," dedi. "Benim ödülüm de sensin ama hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

"Yankı Sarca oldun," dedim hiç düşünmeden ve güzel taranmış kumral saçlarına, hafif sakallı kemikli yüzüne, dolgun dudaklarına baktım. "Var oldun ve bana geldin; ne şekilde olursak olalım, biz yine tanışırdık çünkü bunun adı kader."

"Öyle mi?" dedi sırıtarak. "Kel olsam bile mi?"

Kıkırdamaya başladığımda, "Kel olsan bile," dedim ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Yani bilmiyorum yine de; dikkat et, boşayabilirim seni." Ciddiye alarak gözlerini açtı, bu kez kahkaha attım. "Şaka yaptım; kel olsan, *üf nasıl da parlıyorsun*, diye şaka yaparım." Gözlerimi kısıp saçlarına baktım. "Senin saçının tepesi mi açılmaya başladı?"

"Ne?" dedi ve elimdeki elini çekip saçlarına dokundu. "Neresi? Saçmalama, baktım dikkatlice, yok öyle bir şey." Hafif çakırkeyfti ve Yankı Sarca çakırkeyf olduğunda dünyanın en harika adamına dönüşebiliyordu.

Elini alıp yeniden tuttuğumda, "Yapma," dedim başımla bizi dikkatlice izleyen Koza'yı işaret ederek. "Onu mutlu ediyorsun, senin penguene benzediğin konusunda beni ikna etmeye çalıştı çünkü." Alt

elimi tuttu, bu kez yüzüğün üzerinden öptü. "Ve sen benim gökyüzümün asıl güneşisin sevgilim, sen yoksan daima gece. Sen yoksan karanlık. Sen yoksan soğuk. Unutma bunu çünkü ben asla unutamam."

Gülümsediğimde ve gözlerinin içine bakarak onun sol yüzük parmağına alyansı taktığımda, "Hayatımın sonuna kadar," dedim derin bir nefes vererek. "Her gün biraz daha fazla âşık olacağım sana, söz veriyorum."

Dans müziği çalmaya başladığında nikâhımızdakiyle aynıydı. "Thinking Out Loud", Ed Sheeran.

Yankı beni salonun ortasına doğru götürdü, bir elini belime sarıp diğer eliyle elimi tuttuğunda dans etmeye başladı. Ben de ona ayak uydurduğumda gözlerimiz birbirimizden ayrılmıyordu. Flaşlar patlıyordu, insanların gözleri bizim üzerimizdeydi; hiçbir kötülük, tuhaflık, yanlış hiçbir şey yoktu. Her şey rüyamdan çok daha güzeldi, bu imkânsız gibi geliyordu. "Yankı," dedim.

Ağzımı açtığım an, "Öyle güzel olmuşsun ki," dedi derin bir nefes vererek. "Gözümü bile kırpmak istemiyorum, seni kaçıracağım için." Belimden tutup beni kendine biraz daha çekti, burnu burnuma dokundu. "Bu hayatta herkesin bir ödülü olurmuş, Bartu öyle söyledi az önce," dedi. "Benim ödülüm de sensin ama hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum."

"Yankı Sarca oldun," dedim hiç düşünmeden ve güzel taranmış kumral saçlarına, hafif sakallı kemikli yüzüne, dolgun dudaklarına baktım. "Var oldun ve bana geldin; ne şekilde olursak olalım, biz yine tanışırdık çünkü bunun adı kader."

"Öyle mi?" dedi sırıtarak. "Kel olsam bile mi?"

Kıkırdamaya başladığımda, "Kel olsan bile," dedim ve düşünüyormuş gibi yaptım. "Yani bilmiyorum yine de; dikkat et, boşayabilirim seni." Ciddiye alarak gözlerini açtı, bu kez kahkaha attım. "Şaka yaptım; kel olsan, *üf nasıl da parlıyorsun*, diye şaka yaparım." Gözlerimi kısıp saçlarına baktım. "Senin saçının tepesi mi açılmaya başladı?"

"Ne?" dedi ve elimdeki elini çekip saçlarına dokundu. "Neresi? Saçmalama, baktım dikkatlice, yok öyle bir şey." Hafif çakırkeyfti ve Yankı Sarca çakırkeyf olduğunda dünyanın en harika adamına dönüşebiliyordu.

Elini alıp yeniden tuttuğumda, "Yapma," dedim başımla bizi dikkatlice izleyen Koza'yı işaret ederek. "Onu mutlu ediyorsun, senin penguene benzediğin konusunda beni ikna etmeye çalıştı çünkü." Alt

dudağımı dişlerimin arasına alıp kulağına yaklaştım. "Fakat sen nefes kesici derecede yakışıklı olmuşsun."

"Hımm," dedi o da başını hafifçe eğip kulağıma yaklaşarak. "Ne dersin o halde, ilk danstan sonra şöyle bir gelin odasına geçelim mi biz? Nefesinin nasıl kesildiğini bir de orada görmek istiyorum."

"Ah!" dedim yapay bir şaşkınlıkla. "Bunu çok isterdim çünkü sana özel giyindim, yani içimde bir jartiyer var ama sakın hayal etme." Geriye çekildiğinde belimdeki eli sıkılaştı, gülmeye başladım. "Ve bugün sana tek sürprizim bu olmayacak."

"Kalbim sıkışıyor," dedi Yankı, beni kendine sertçe çekip nefesini boynuma doğru verirken. Ardından geriye çekildi beni kendi etrafımda döndürüp yeniden kendine yasladı. "Ve sen aklımı durduruyorsun, aklımı. Aptal ediyorsun, mutlu oluyorum aptallığa çünkü sen varsın. Eşimsin, buradasın, seni kazandım ben." Gülümsediğimde uzanıp hafifçe dudaklarından öptüm ve geriye çekildiğimde omzundaki elim kalbine doğru ilerledi; o an kalbinin hızlı attığına şahit oldum. Bu hiç geçmemeliydi, bu bizden hiç gitmemeliydi.

"Çok heyecanlıyım," dedim kendimi tutamayıp. "Hiç olmadığım kadar hem de. Her şey o kadar yolunda ki bazen bunun gerçek olmadığını düşünüyorum. Nasıl olabilir? Söylesene, ne zaman patlayacak bu köşk? Ne zaman öleceğiz biz?" Aslında şaka yapmak istemiştim ama Yankı kaşları havada bana baktı. "Anlasana," dedim direterek. "Alışık değilim."

"Alıştıracağım güzelim," dedi, bir kez daha geriye itti, bu kez belimden tutup çevirdi ve beni geriye yatırdığında üzerime eğildi. Şarkının son cümlelerine sıra gelirken turkuaz gözleri büyük bir bağlılıkla bana baktı. "Mutluluğa alıştıracağım seni, ömrümün sonuna kadar bunun için çabalayacağım. Beni iyi dinle şimdi," boynuma yaklaştı ve kulağıma, "biz kazandık," diye fısıldadı. "Güneş doğdu." Dudakları boynumdan aşağıya indi ve kalbimin üzerine geldi; kurşun izinin olduğu yere. "Ve iyileşeceğiz, en sonunda tamamen iyileşeceğiz; seveceğiz izlerimizi, sevdireceğim sana." Kurşunun üzerinden öptüğünde müzik durdu. "Ve bir gün gözlerimi kapatıp bu hayata veda ettiğimde sen dünyanın en mutlu kadını olarak geride kalacaksın; kızma, ben senden önce ölmek istiyorum çünkü diğer türlüsünü kaldıramam."

Hem gülümsedim hem kaşlarım çatıldı; cevap vermek için dudaklarım aralandığında beni bozguna uğratan bir müzik başladı: çiftetelli.

Dik bir duruşa geçtiğimde elinde mikrofonla bize bakan Mutlu'yu gördüm. Hiddetle, "Yeter bu kadar!" diye bağırdı. "Biz Türküz oğlum, *erik dalı gevrektir*, unutmayın bunu! Özenmeyin batıya!"

Bir anda herkes piste geldiğinde ve hararetli bir şekilde çiftetelli oynamaya başladığında tanımadığım o kadar çok insan vardı ki hepsine şaşkınlıkla bakıyordum. Tabii bu insanların arasında tanıdık olanlar da gelip tebriklerini iletmişti. Osman amca gelip kocaman sarılmıştı bize, ardından, "Darısı başıma," deyip göz kırpmıştı. O gittikten sonra Yankı bana Osman amcada erken Alzheimer başlangıcı olduğunu söylemişti; bu maalesef ki beni derinden üzmüştü.

Osman amcadan sonra çocuklar koşup sarılmıştı; Ferda beni ne kadar severse sevsin, çocuksu bir kıskançlıkla, "Çok güzel olmuşsun ama ben daha güzelim," demişti ve Yankı'ya hayranlıkla bakmıştı. "Sen de prenslere benziyorsun." Kendi etrafında döndüğünde yanına diğer çocuklar gelmişti; bize yardımcı olan o çocuklar, bizim suretimizi gördüklerimiz. Tam yedi kişi. O an gördüğüm tek bir şey vardı: Sokak Nöbetçileri hiçbir zaman bitemezdi çünkü acıya gebe çocuklar daima var olmaya devam edecekti. Onlar bizden sonra yeni Sokak Nöbetçileri olacaktı.

İyi mi, kötü mü olacaklarını sadece Tanrı bilir; hikâyelerini o yazardı.

"Ferda," diye seslendim. "İstersen prensle dans edebilirsin, izin veriyorum."

"Senden izin almadım ki," dedi Ferda sırıtarak ve cesur bir hareketle Yankı'nın parmağından tutup dans etmek istedi. Yankı gülmeye başladığında damatlığı kirlenir korkusunu umursamadan, nasıl görüneceği hakkında düşünmeden dizlerinin üzerine çöküp Ferda'yla aynı boya geldikten sonra, "Gel bakalım buraya masal prensesi," dedi tatlı bir sesle. "Sana layık bir şekilde dans etmeye çalışayım."

Onlara hayranlıkla bakarken çiftetellinin ortasında tango yapmaları o kadar komikti ki kendi kendime gülmeye başladım. Tam o esnada, "Helin!" diyen tanıdık bir ses işittim. "Çok güzel olmuşsun!" Bu ses. Tanıyordum. Kahretsin, tanıyordum. Hayır, bakma, hayır. Mutlu, seni öldürmeliydim... "Helin!" dedi bir kez daha ve koluma dokundu. Bakışlarım ona döndüğünde beni çekip sarıldı. "Tebrik ederim, harika görünüyorsun." Pekâlâ, Tarkan buradaydı, bana sarılıyordu ve Yankı'nın başını çevirdiği an geçireceği atağı düşünmek bile istemiyordum.

Ben de ona sarıldım ve hemen geri çekildiğimde, "Ben teşekkür ederim," dedim içten bir sesle. "Geldiğin için yani. Nasılsın? Nasıl gidiyor?"

"İyiyim," dedi Tarkan içtenlikle gülümseyerek fakat gözlerindeki hayranlığı gizleyemiyordu. "İyiyim, kalp doktoru olacağım umarım." Kaşlarımı kaldırdım. "Yani kalplere yoğun bir ilgim var. Sen nasılsın? Neler yapıyorsun?" Gevrek gevrek güldü. "Evlenmek dışında yani."

Tam cevap vereceğim esnada davul sesi duyuldu ve Mutlu'nun içeriye davulla girdiğini gördüm; bütün bakışlar ona döndüğünde çifte telli kesildi ve Tarkan'ın "Kuzu Kuzu" şarkısı çalmaya başladı. Mutlu yanımıza geldiğinde tokmağa sertçe vurmaya devam ederken Yankı'nın bakışları bize döndü, onunla beraber diğerleri de benim olduğum tarafa toplandı.

Ah, pekâlâ, Sokak Nöbetçileri yine Sokak Nöbetçileri olacaktı, düğün dinlemeden.

Bartu bir tarafıma geçti, Koza diğer tarafıma. Yankı çöktüğü yerde bana, ardından karşımdaki yüze baktığında Mutlu bu kez kahkaha atarak davula vurmaya devam etti. Yankı'nın kaşları çatıldı, yutkundu ve yüzü kireç gibi olduğunda boynunu bir kez kütleterek ayağa kalktı, dizlerini silkeledi, ellerini de öyle.

"Arkadaşlar," diye fısıldadı Işık arkamdan. "Yabanilik yok demiştim." Sırıtmaya çalışıyordu. "Düğünü mahvetmek yok." Sırıtışı devam etti. "Lütfen."

"Elbette," dedi Bartu onaylayarak. "Sence öyle bir şey yapar mıyız?" Bakışları yeniden Tarkan'a döndü ve kaşlarını çattı. "Bak," dedi. "Ben küçüklüğümden beri Tarkan filmleri izleyerek büyüdüm; şu kurdu olan var ya. Tarkan da dinledim boş zamanlarımda. En sevdiğim şarkısı da 'Dudu. Ne baktın?" Tarkan şaşkınlıkla onu dinliyordu. "Öyle bilgi vereyim dedim; sövemiyorum sonuçta, boş yapıp beyin amcıklaması yaşatmam gerek."

Işık arkadan Bartu'nun sırtına vurduğunda, Yankı Koza'yı itekleyerek hemen yanıma geldi ve elini belime sararak, "Merhaba," dedi Tarkan'a. "Ben Helin'in eşiyim, karım o benim. Karıkocayız, evlendik biz." Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Yankı sağ elini uzattı. Ardından, "Dur, sol elimi uzatayım," dedi. "Yüzüğümün olduğu elim. Eşim aldı alyansı."

Tarkan herkese büyük bir şaşkınlıkla bakarken uzanıp elini sıktı. Bartu o sırada kulağıma eğilip, "Bu Kuzu Kuzu hâlâ sana yanık ve Yankı onu cayır cayır yakacak," diye fısıldadı.

"Saçmalama," diye fısıldadım, ardından ortamı yumuşatmak için, "Tarkan da kalp doktoru olacakmış," dedim yüksek sesle. "Kalplere

ilgisi varmış. Harika, değil mi? Çok etkileyici bence." Bu cümlemin ardından hepsi birden yüzüme baktı ve o an bana *Sokak Nöbetçileri'nin kalbi* dediklerini hatırladım. "Yani," dedim. "Benden bağımsız tabii."

"Nefesini tutma Kıvılcım Yankı," dedi Mutlu diğer taraftan. "Nefesini ver oğlum, nefesini ver, nefesini ver."

Tam o esnada başka bir erkek gelip, "Işık!" diye bağırdı. "Ah, sonunda seni bulabildim." Bakışlarımız o yöne döndüğünde onun gelinlikçide çalışan adam olduğunu anladım. Bütün bunların ortasında garson önümüze şampanya uzattığında herkes bir kadeh aldı, bense reddettim.

"Ah Muallim Naci," dedi Işık, adamın elini yapay bir heyecanla sıkarken. "Nasılsın?"

"Muallim Naci nedir ya, üniversite sınavına mı hazırlanıyoruz?" diye sordu Bartu. Kendimi tutamayıp güldüğümde Bartu dilini damağına vurdu. "Bir tane normal isimde eski sevgiliniz olmaz mı amına koyayım?"

"Kim bu tipinde zıp zıp zıpladığım, götümün şairi ve neden benim sevgilime hayranlıkla bakıyor?" Koza'nın kulağımın dibindeki sesiyle irkildim. "Ve yine ağzını burnunu yediğimin Nil'i neden o gülüşünü bu herife bahşediyor?"

"Bahşediyor ne lan?" dedi Mutlu. "Şairi görünce edebi konuşmaya başladı mal."

"Seni arkadaşlarımla tanıştırayım," dedi Işık hevesle.

"Arkadaş mı?" dedi Koza kaşlarını çatarak. Işık duymazlıktan geldi.

"Helin ve Yankı," dedi ikimizi tanıtarak. "Onları zaten gördük. Bartu," dedi işaret ederek. "Kendisi hem abim gibidir hem de haylaz kardeşim gibi. Lâl kız kardeşimdir. Mutlu lanet ikizim, anlatmıştım ya." Işık göz kırptı, Koza öfkeyle hıçkırdı. "Tarkan," dedi onu göstererek. "O şey..." Bu kez öfkeden hıçkırma sırası Yankı'daydı.

Bakışları Koza'ya döndüğünde ve dudakları aralandığında Koza direkt elini uzattı. "Merhaba," dedi sert bir sesle ve elindeki şampanya kadehini kafasına dikti. "Ben Koza, yaklaşık on sekiz senedir Nil'in sevgilisiyim."

"Oha!" dedik hep beraber.

"Nil kim?" dedi Muallim Naci.

"Nil benim sevgilim lan," dedi Koza.

"Koza Tekinoğlu,*" diyerek kahkaha attı Mutlu.

"Tamam da nerede?" dedi adam.

Koza derin bir nefes verdiğinde Işık, "Benim diğer adım Nil," dedi. "Ama sen aldırış etme, herkes bana Işık..." Bir anda gülümsedi ve gözleri Koza'ya döndü. "Sen bana sevgilim mi dedin az önce ya? Hani sevmezdin böyle hitapları." Yine istediğine ulaşabilmişti; Koza'yı kıskıvrak yakalamıştı.

Koza bir anda öne çıktı, hızla Işık'ın beline sarıldığında onu kendine çekti. Vücutları bir bütün olmuşken ve dudakları arasında birkaç santim varken, "Beni çıldırtma," dedi kısık sesle. "Yoksa," bakışları dudaklarına kaydı, "şöyle de bakma Nil, yapma şunu."

"Bırakır mısın?" dedi Işık sanki kurtulmak istiyormuş gibi ama boşa bir çırpınış gibiydi. "Misafirimle ilgileneceğim ya!"

Koza burnundan nefesini verdi ve geri aldığında tek bir hamleyle Işık'ı belinden kaldırdı ve kolunu bacaklarının altından geçirdikten sonra Işık tiz bir çığlık attı. Bakışlar onlara döndüğünde, "Benimle geliyorsun, *sarı kız*," dedi Koza daha sıkı tutarak. "Çünkü karşımda güzelliğinle başımı döndürürken bir de çıldırtmana göz yumamam."

"Lan!" diye haykırdı Mutlu ama Koza hiçbirimizi dinlemeden herkesin gözü önünde Işık'ı aldığı gibi yanımızdan uzaklaştığında kocaman şaşkın gözlerle onların arkasından bakakaldım. "Kaçırdı lan ikizimi!" dedi Mutlu. "Gittiler lan!"

"Boş ver be," dedi Bartu, Mutlu'nun ağzına elmayı sokuştururken. Tam o esnada dans şarkısı çalmaya başladı. "Bak, anne Helin sana bakıyor; ona dans sözün var, hemen koş ve gerçekleştir, ben de kendi hanımıma gideyim. Çok beklettim."

Mutlu'nun anında ilgisi dağıldığında ve annemi gördüğü an koşar adımlarla ona gidip dansa kaldırdığında bir anda Yankı da beni çekip diğer tarafa götürdü. Tarkan hengâmenin ortasında hepimize tek tek bakıyordu, Bartu ise o sırada, "Altar'ın oğlu Tarkan," gibi cümleler kuruyordu çevresinde dönerken. Neyse ki Tarkan'ı Bartu'dan kurtaran Lâl oldu ve onlar da dans etmeye başladı. O an Bartu'nun Lâl'e dans etmeyi öğrettiğini fark ettim ve ikisi o kadar estetik görünüyorlardı ki gözlerimi onlardan alamadım.

"Bu herif," dedi Yankı dişlerini sıkarak. "Sana âşık hâlâ ve ben onun kalbini sökeceğim." Yüzünü buruşturdu. "Kalp doktoru olacakmış; biliyor sana kalp dediğimizi, şov yapıyor kesin." Kafasında kurmaya baş-

* *Kuzey Güney* dizisindeki Kuzey Tekinoğlu karakterine atıfta bulunulmaktadır. Mehmet Ada Öztekin ve Hilal Saral (Yönetmen) (2011-2013) İstanbul: Ay Yapım. (ed.n.)

ladı. "Mutlu'yu kulaklarından asacağım tavana, sonra vuracağım götüne, sallana sallana düşecek." Gözlerim kocaman açıldı. "Görür o," dedi öfkeyle çocuk gibi. "Doktor olsun, şikâyet sayfalarına adına özel şikâyetler yazacağım. Diyeceğim ki: Kalp için gittik, götümüzü muayene etti."

"Yanki," dedim gülerek. "Sakin olur musun?"

"Âşık sana."

"Değil."

"Âşık."

"Değil."

"Âşık çünkü sana âşık bakışları biliyorum," dedi, ardından yanından geçen garsona dokundu ve bize baktığında Tarkan'ın oturduğu masayı işaret ederek, "Ona pasta vermeyin," dedi. "Yemesin bizim düğün pastamızı: ben yerim onun hakkını." Yüksek sesle kahkaha attım ve boynuna sarıldığımda kendi kendine söylenmeye devam etti.

"Hem hafif sarhoşsun hem kıskançsın ve şu an çok tatlısın," dediğimde Yanki'ya sarıldığım yerde annemi ve Mutlu'yu yeniden gördüm. Herkesin aksine heyecanlı ve seri bir hızla dans ediyorlardı; annem ise kahkahalar atıyordu. Bunu gören Bartu, çevik bir hareketle annemi kendine çevirdi ve son derece havalı bir şekilde onunla dans etmeye başladı. Mutlu ise Lâl'e eğlenceli dansını sunup onu gülme krizine soktu.

Işık ve Koza ise ortada yoktu... Sahiden de yoktu... Onların özelini düşünmek ya da nereye gittiklerini hayal etmek bile istemiyordum fakat aralarında son zamanlarda gitgide artan elektriğin haddi hesabı olamazdı. Bir masada sadece bakışlarıyla bile anlaşabiliyorlar, Işık'ın verdiği bir nefesle Koza yutkunabiliyordu. Çoğu zaman odadan hiç çıkmadıkları bile oluyordu.

Pekâlâ bunları düşünemezdim çünkü şu anda salonun içinde kolbastı şarkısı çalmaya başlamıştı ve benim kafam tamamen dağılmıştı.

Sonrasında karmakarışık müziklerle düğün elbette ki devam etti ve devam ederken herkes içmeyi sürdürdü, çoğu kişi sarhoş olmuştu bile. Halay müziğinin ardından Fransızca bir şarkı çalıyor, o şarkıdan sonra ise yeniden çiftetelliye dönüyordu. Bu Işık ve Mutlu'nun kavgası gibiydi. Ne olursa olsun her şarkıda dans edebiliyor, bir an bile oturmuyordum. Tanımadığım onlarca yaşlı, çocuk, genç... Hepsi tek tek bana sarılıyor, çok yakıştığımızı söylüyorlardı. Öyle ki bazen kahkahalarım müziğin sesini bile bastırabiliyordu.

Dans müziği yeniden çaldığında bu kez Bartu benimle dans etmek için karşımda durdu; maalesef ona ayak uydurmak çok zordu çünkü harika dans ediyordu. Bartu ise sevecen bir sesle, "Prensesle dans etmek harikaydı," diyor, beni kendi etrafımda döndürüp övgülerine devam ediyordu. Onun ardından Mutlu Bartu'yu çekiştirip benimle dans etmek istedi; işte bu en eğlenceli kısımdı. Benim gibi o da beceriksizdi; ayaklarımız birbirine çarpıyordu, kendi etrafımızda durmadan dönüyorduk.

Koza ve Işık ise aramıza neredeyse bir saat sonra döndüğünde ikisi de hem sarhoş hem keyifli görünüyordu. Işık'ın dağılan saçları ve bozulan makyajı bunun kanıtıydı.

Koza geldiği gibi benimle dans etmeye başladığında, Yankı da hemen yanımda Işık'la dans etti. Neredeyse ayakta durmakta bile zorlanıyordu ama o kadar tatlıydı ve o kadar içtendi ki yüzündeki gülümseme hiç solmuyordu. "Ben evlendim," dedim Koza'ya. "Ve sen bana gülümsüyorsun."

"Evlen be," dedi Koza aynı sırıtışla. "Hayat çok güzel ne de olsa."

Işık yan taraftan kıkırdadığında Yankı kaş göz yaparak anlamlandırmaya çalıştı. "Sesler, renkler, ışıklar, Işıklar, Niller..." Gülmeye başladı ve beni kendi etrafımda döndürüp dans etmeyi sürdürdü. "Salon yüz kilometre hızla dönüyor ama Nil'in güzel yüzü hâlâ çok net, öyle bir şey işte."

"Sen var ya," dedim omzunu sıkarak. "Çok fena âşık olmuşsun he."

"Konuşturma," dedi Işık gülerek ama o da sarhoştu. "Yoksa susmaz."

"Hımm," deyip Yankı'ya döndü ve uzanıp çocukmuş gibi yanağından makas aldı. "Ne yapıyorsun lan penguen? Gel bi öpeyim seni." Benden uzaklaşıp Yankı'ya gitti ve ona sarılıp gözlerini kapattı. Zilzurna sarhoştu ve sadece sırıtıyordu.

Yankı bize göz kırparak, "Ee," dedi. "Muallim Naci nerede ya? Ne güzel bir sanatçı ismiymiş bu."

Koza kaşlarını çatıp geriye çekildiğinde, "Ne var lan?" dedi hiddetle. "Ben de sanatçıyım, çizim yapıyorum boyalarla." Yeniden sırıttı, Işık'a baktıktan sonra heyecanla, "En sevdiğim boyalarım," dedi derin bir sesle. "En sevdiğim sarı boyalarım, onları çok seviyorum ve eğer..."

"Koza!" diye bağırdı Işık ve onu çektiği gibi ağzını kapattı. "Sus artık."

Yankı gözlerini kıstığında ve ben de aynı şekilde baktığımda neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk; onlar ise eğlencenin derinliklerine doğru yok oluyorlardı. Kendimi tutamayıp güldüm ve beşine birden baktım. Bartu ile Lâl'in kendi halinde danslarına, Mutlu'nun Osman

amcayı güldürmek için salsa yaparken olan hareketlerine, Işık ve Koza'nın hem gülmeli hem öfkeli kavgasına...

Resmen hayatımın en güzel gününü daha aydınlık bir hale getiriyorlardı. Öyle ki dakikalar sonra pasta kesilirken beşi de çocuk gibi piste koşmuş ve bizi baş başa bırakmadan yedi kişi olarak o pastayı kesmemizi sağlamışlardı. İşin en komik tarafı ise tabağa pasta dilimi değil, hamburger koydular ve buna kahkahalarla güldüler. Benim düğün pastamda bile hamburger patates vardı... "Hep böyle," dedi Mutlu biz birbirimize hamburgeri uzatırken, "birbirinizin ağzına verirsiniz umarım."

Öksürmeye başladığımda garsonlar şaşkınlıkla Mutlu'ya baktı, Mutlu ise çalan Mezdeke'ye ayak uydurmak için kravatını sallayıp beline bağladı.

Düğündeki herkes hem çok eğleniyor hem de gülümsüyordu; bir ara annem ile Sadık Orhan'ın da dans ettiğini gördüm. İşin en can alıcı kısmıysa Sadık Orhan'ı ilk defa bu kadar çok gülümserken görüyordum. Buna benim sebep olduğumu düşünmem, kalbimi sıcacık yaptı.

Saatler sonra artık ayaklarımda derman kalmadığında ve herkes bir tarafa devrildiğinde pistte sadece çocuklar vardı; geriye kalan herkes sandalyelerdeydi, zaten çoğu da yaşlıydı, bizim gibi büyüyüp yaşlanan insanlar...

Kendimi ilk defa gelin sandalyesine bırakmamın ardından Işık arkamdan saçlarımı düzeltirken mikrofonun olduğu yerden bir anda Bartu'nun sesi yükseldi. "Merhaba," dedi elini sallayarak. O da sarhoştu, gülümsüyordu ve keyfi yerindeydi. "Ben İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca. Başka bir adım yok, Bartu'yum sadece." Gülümsemeye devam etti. "Ve bu çift için bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum." Herkes onu dinlemeye başladı. "Helin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Benim güzel kardeşim," içten bir nefes verdi, "hayatım boyunca kalbim, seni kırdığım günün acısıyla atacak ama ne olursa olsun seni asla bırakmayacağım." Başını salladı. "Söz verdim daha önce ve tuttum, şimdi dinle beni," sırıttı, "o yanındaki herifi senden önce tanımam umurumda değil; eğer seni üzerse onu öyle bir silkelerim ki bir daha dünyayı düz bir şekilde göremez." Herkes gülmeye başlarken, hemen yanımda oturan Yankı elimi tuttu. "Ve Yankı," dedi ona. "Buradan çok büyük bir itiraf gerçekleştirmek gerekirse... Sana hayran olarak büyüdüm; sabrına, cesaretine ve..." Duraksadı. "Seni kıskandığım zamanlar oldu. Burada binlerce kişinin önünde senden özür dilerim." Mutlu'ya el işareti

yaptığında Mutlu koşarak bir rubik küpü Bartu'ya uzattı, Bartu küpü havaya kaldırdı. "Artık anlıyorum o küpü kaybettiğinde ne hissettiğini ve çocukluğunu görüyorum, kardeşim." Rubik küpü işaret etti. "Bu bizim dostluğumuzun simgesi ve hayatımın sonuna kadar kaybetmeden saklayacağım senin için."

"Ya," dedim duygulanarak. "Hiç beklemiyordum."

"Hepimiz size özel bir konuşma yapacağız," dedi Işık saçlarımı önüme getirirken. "Çünkü bu hepimizin mutluluğu."

"Ben," dedi Yankı hüzünle. "Ben de beklemiyordum böyle bir şey."

"Ve," dedi Bartu sahneden inmeden önce Lâl'e bakarak. "Sen benim güzelim, her şeyim, ilk ve son aşkım..." Başını salladı. "Hayatımın sonuna kadar dinlediğim en güzel melodi senin sesin olacak. Son kez de herkese seslenmek istiyorum. Bir çocuğu sokak doğurmaz, anne doğurur; benim adımı bir anne değil, sokak verdi. Hiçbir zaman ikinci bir adım olmayacak, ben sokağımla mutluyum."

Sahneden indiğinde herkes alkışlamaya başladı, Bartu'nun ardından hemen sahneye Mutlu çıktı ve mikrofonu tutarken, "Merhaba," diye bağırdı gür bir sesle. Kravatı hâlâ belindeydi, gömleği pantolonunun içinden çıkmıştı, saçları dağınıktı ama gülümsüyordu. "Ben Üçüncü Sokak Nöbetçisi Mutlu Sarca," dedi el sallayarak. "Hani şu çoğu insanın gördüğünde ayıplayarak baktığı ve hislerini asla anlamadığı o çocuğum." Herkes kendi arasında konuşmaya başladı, Mutlu bize döndü. "Her anınıza şahit oldum, ilk öpücüğünüze şahit olamadım; yanarım yanarım buna yanarım. Yanacağım daha başka şeyler de var ama şimdi çocukların ve dedelerin önünde konuşamam." Bu kez gülmeye başladı herkes. "Yine de her ne olursa olsun, size baktığımda ne görüyorum, biliyor musunuz? Birbiri için yaratılmış iki insan." Gülümsedim. "Ve laf aramızda Helin, sen yokken bu muşmula suratlı herif hiç çekilmiyordu, iyi ki geldin güzel seksi kardeşim." Yeniden insanlara döndü. "Şimdi buradaki bütün tatlı çocuklardan ve iyi kalpli, otobüste yer istemeyen şirin yaşlılardan bir ricam olacak." Elini kalbine koyup başını iki yana salladı. "Benim için de bir mucize dileyin; bu dünya üzerinde hislerimi yaşayabileyim ve sevileyim." Boğazıma yumru oturdu. "Çünkü artık imkânsız gibi görünüyor."

Duraksadı, etrafına baktı ve sonrasında sahneden indiğinde kravatını belinden sökercesine çıkarıp yere attı. Bartu onu kolunun altına alıp saçlarını karıştırdığında, Mutlu Bartu'ya sığındı.

Işık yavaş yavaş sahneye çıktığında adımları sarsaktı; bu yüzden Koza da sahneye çıkıp ona destek sağladı. Işık elindeki mikrofona baktı ve herkesle göz teması kurdu. Konuşmasını bekledik, konuşmadı, durup izledi, saniyeler dakikalara dönüştüğünde gözleri bize odaklandı ve bir anda duygulanarak herkesin gözü önünde mutluluktan ağlamaya başladı. Normalde bizim yanımızda bile ağlamayan Işık, gözyaşları içinde sahnede dururken, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sizi çok seviyorum, size çok bağlıyım ve bundan nefret ediyorum." Gülmeye başladı bu kez, elindeki şampanyanın son yudumlarını içti. "Helin, canım kız kardeşim, ben senden merhameti öğrendim, kalbin beni iyileştiriyor ve Yankı, sırdaşım, biz seninle en karanlık gecelerde uzun uzun sohbet edip ağladık ve sonraki gün hallederiz deyip yürümeye devam ettik. Sen benim yanında huzur bulduğum bir baba gibiydin. Eğer evlendikten sonra her gün yan odamda sizin pat küt seslerinizi duymazsam kendimi evinize bağlarım, duydunuz mu? Benimsiniz siz." Derin bir nefes verdi, kalabalığa baktı ve gülümsedi. "Sizden ise bir isteğim olmayacak." Çocukların olduğu tarafa dönüp baktı, tekrar nefesini verdi. "Gülümseyin çocuklar çünkü siz doğdunuz; her ne olursa olsun bir mucizesiniz, doğmamış çocukların da atan kalplerisiniz."

Bana baktığında sadece gözlerimizle anlaştık. Sahneden ayrılmak istediği sırada ona Bartu yetişti ve inmesine yardım ederken mikrofonu Koza eline aldı. Işık usul usul bir sandalyeye oturduğunda, Koza sarhoş bakışlarıyla bütün Nöbetçilerin gözlerinin içine baktı ve sonrasında, "Merhaba," dedi mikrofona. "Ben Birinci Sokak Nöbetçisi Koza ama kurucu değilim." Gülümsedi, Yankı'ya döndü. "Fakat liderim, seke seke dikerim, haddini bil."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun," dedi Yankı kulağıma. "Koza'nın derdinin sen olmadığını ve aslında bana âşık olduğunu."

Gülmeye başladığımda Koza, "Kendi aranızda konuşmayın!" diye çıkıştı. "Neye gülüyorsanız söyleyin, hep beraber gülelim çocuklar." Yeniden gülmeye başladığımda bu kez herkes bana katıldı.

"Hadi artık!" dedi Mutlu hiddetle. "Daha gelin çiçeğini kapacağım!"

Koza gözlerini devirdiğinde, "Maalesef Penguen Sonuncu için diyebileceğim hiçbir şey yok, Tanrı onu benim gazabımdan korusun," dedi, ardından bana baktı ve annemle çok kısa göz göze geldiğinde elini pantolonunun cebine daldırdı. Birkaç saniye sonra bir kâğıt parçası çıkardığında bakışları annemden ayrılıp bana döndü. "Sevgili güzeller

güzeli canım kardeşim," dedi içten bir sesle. "Ben günlüğümün ilk sayfasını sana ayırdım ve merak ediyorsan eğer," başını salladı, "beni sen kurtardın. İşte şimdi verdiğim sözü tutacağım ve herkesin önünde günlüğümün ilk sayfasını sana okuyacağım."

"Vay canına," dedi Mutlu kısık sesle ama önümüzde olduğu için duydum. "Bu gerçekten etkileyiciydi."

Koza, elindeki dörde katlanmış kâğıdı açtı ve derin bir nefes vererek, "*Tarih, 5 Aralık 2004. Bu günlüğün ilk sayfasını sana ayırıyorum, Helin,*" dedi derinden gelen bir sesle. Sanki konuşan küçük Koza'ydı. "*Bana bu günlük verildiği zaman, 'Asla unutamayacağın tarihleri kazı,' demişti beni büyüten kişi. Onlar öyle yapıyorlarmış, benim kazıyacak tarihim yoktu, ilk oldu.*" Gülümsedi, acıyı hissettim. "*Bugün sen kurtarıldın. Bugün sen kurtuldun.*" Yankı'ya dönüp baktım, yutkunduğunu gördüm. "Ve bugün ben esir oldum. Bu bir feda değildi, bu bir kimsesizlikti." Gözleri bana döndü. "*Yine de değerdi.*" Uzun bir süre bana baktı, ardından ezberden devam etti. "*Bir gün yanımda olursan eğer ve ben hâlâ bu çocuk olursam, ilk okuyacağın bu cümleler olacak. Göreceksin ki,senin çocukluğun için çabalayanlar vardı. Ama bir gün yan yana gelirsek ve sana bu satırları okutmazsam, anlayacaksın ki benim çocukluğum bir türlü kurtulmamış; biz, hepimiz geçmişin küllerinde yok olmuşuz.*" Yankı elimi sıktığında bakışlarımı Koza'dan ayıramıyordum. "Ben hâlâ bu çocuğum, hâlâ seni çok seven abinim ve bilmelisin yeniden, kurtuldum, beni kurtaran da sendin; Sadece Helin, Sadece Koza'yı kalbiyle kurtardı. Her şeye rağmen. Gözlerindeki mutluluk hiç sönmesin, benim doğum gününde cehennem gibi bir evden kurtardığım kardeşim şimdi hayatının sonuna kadar cenneti yaşasın çünkü o bunu hak etti. Sonsuza kadar hem de."

Huzurlu ve mutlu bir ifadeyle ona bakarken Koza'nın dudakları yeniden aralandı ve herkesin duygulandığını anladığında Yankı'ya orta parmağını gösterdi. "Kafam güzel olabilir ama sana böyle cümlelerim olmayacak, Sonuncu," dedi hiddetle. "Düğünün hemen ardından götünde dinamit patlatmak için bekliyor olacağım; şu an patlatsam kız kardeşimin güzel gelinliği kan olur." Sahnedeki çocuklara baktı. "Özür dilerim, çocuklar; ben biraz kaba bir abiyim ama siz benim gibi olmayın." Gülümseyerek sahneden indiğinde bu kez sıra Lâl'e gelmişti.

O an heyecandan ne yapacağımızı bilemedik ve hepimiz birbirimize baktık. Lâl elbisesinin eteklerini tutarak sakince sahneye çıktığında onu

tanıyan herkes ellerini kaldırıp konuşmasını bekledi fakat Lâl mikrofonu eline aldığında kalabalıktan gürültü sesleri geldi. Bu hareketiyle bile bir kez daha bozguna uğradım, Lâl ise gülümsedi; bakışları bize değil, Bartu'ya döndü. Direkt Bartu'ya. Sadece ona. Henüz uzun cümleler kuracak kadar iyileşmediğini biliyorduk ama bir şeyler söyleyebilecekti ve bunu bizim düğünümüze saklamıştı.

Bartu heyecanla elini kalbine götürdü. Lâl derin bir nefes verip mikrofona yaklaştığında kalbimin sesi kulaklarımı dolduruyordu. İlk konuştuğunda Hüseyin demişti ve şimdi dudaklarından bir anda, "Bartu," döküldü. Lâl'in ağzından Bartu'nun adını duyduğumuzda hepimiz delirecek gibi olduk, Bartu'yu ise düşünemiyordum. "Bartu," dedi bir kez daha ve sonrasında başını salladı. "Özür dilerim, seni seviyorum." Bartu elini saçlarına geçirdi. "Sana âşığım." Başını salladı. "Senin için ölüyorum." İlk kardeşine konuştu, ikinci konuştuğu kişi Bartu'ydu; herkesin karşısında çekinmeden ona aşkını haykırıyordu. Bunun üzerine Bartu Mutlu'nun omzuna tutundu. Lâl bir nefes daha verip gözlerini kapattığında, "Her gün seni yazıyorum," dedi. "Günlüğüme." Devamını biliyordum ama Lâl yine de söylemek için kendini zorladı. "Öldüğümde ilk değil ama son sayfa sana ait olsun diye." Bartu nefesini verip sahneye doğru bir adım attı. "Saat artık hep on ikide sabit çünkü sen benimlesin."

Cümleleri bitip nefesini verdiğinde Bartu hızlı adımlarla sahnenin önüne yürüdü ve bir basamak yüksek sahne sayesinde neredeyse aynı boya geldiler. Bartu kollarını açtı, ona gelsin diye; Lâl ise bakışlarını Koza'ya çevirdi, ardından, "Telafi," dedi başını sallayarak. "Telafi edilir Koza." Koza gülümsediğinde ve hepimiz heyecanla onlara baktığımızda, Lâl mikrofonu yerine bırakıp Bartu'nun boynuna sarıldı; Bartu da beline sarıldığında onu sahneden indirirken kısık sesle bir şeyler mırıldandı, ardından bacakları havadayken onu dudaklarından öptü. Düğündeki herkes alkışlamaya başladığında ve ıslıklar duyulduğunda, Bartu Lâl'i kucaklayıp kendi etrafında döndürdü, ardından yere bıraktı.

Işık, "Sıra sende," dedi bana. "Sürprizin gerçekleşiyor."

Hayranlıkla Bartu ve Lâl'e bakarken bir anda kendime geldim ve tepemdeki Işık'a baktım; Yankı ise şaşırarak merak içinde, "Ne sürprizi?" diye sordu.

Ona hiçbir cevap vermeden ayağa kalktığımda ve Yankı elimi zorlukla bıraktığında öpücük göndererek sahneye yürüdüm. Bütün

bakışlar bana dönmüştü, eminim kimse benim de konuşma yapabileceğimi düşünmüyordu ama biz aslında Işık'la bunu en başından düşünmüştük.

Sahneye çıkıp mikrofonu elime aldım ve gülümseyerek herkesle tek tek göz teması kurdum. En sonunda, "Mucizelere inanmayan bir çocuk olarak büyüdüm," diye mırıldandım. "Ve hayat bana bir rüya gösterdi, güzel bir rüya." Bakışlarım altı Sokak Nöbetçisi'nin hepsinin yüzünde gezindi. "O rüyanın ardından umut etmeyi öğrendim ve şimdi merak ediyorsanız o rüyanın içindeyim; ben bu anı gördüm." Başımı salladığımda elim yine heyecandan titremeye başlamıştı. "Mucizeler ise her zaman gerçekleşmez, bunu öğrendim ama neyi anladım, biliyor musunuz? Asıl mucizenin bu yedi kişinin olduğunu. Biz Sokak Nöbetçileri'yiz, ne olursa olsun asla bağı kopmayan bir aileyiz, yedi mucize çocuğuz. Şimdi bize baktığınızda hâlâ nefes aldığımızı görüyorsanız bu bir mucizedir."

"Beni ağlatacaksın!" diye haykırdı Mutlu. "Sus artık! Bitirin şunu! Veda mı ediyoruz gençler? Biz hâlâ yaşıyoruz, kendinize gelin."

"Ah," dedim gülerek. "Elbette veda etmiyorum çünkü asıl şimdi yaşayacağız ama ondan önce eşime başka bir mucizeyi söylemem gerekiyor."

Yankı tek kaşını havaya kaldırdığında, Işık Koza'nın yanına gidip koluna girdi ve onu sıkıca tutarak hevesle bana baktı.

Elim gelinliğimin kaburga kısmına gittiğinde ve oradaki fermuara uzandığında herkes şaşkınlıkla birbirine bakmaya başladı. Duraksamadım, gülümsemeye devam ettim, ardından fermuarı hafifçe aşağıya indirip yan döndüm. Işık ve Lâl bir elini kalbine koydu, onlar ne olduğunu biliyordu, geriye kalan herkes bana bakmaya devam etti.

Kaburgamın üzerindeki dövmeyi açığa çıkardığımda bakışlarım Yankı'ya döndü, turkuaz gözlerine. "Sen bana evlenme teklifini bir dövmeyle gerçekleştirmiştin," dedim başımı sallayarak. "Şimdi ben de bir mucizeyi sana gösteriyorum." Yankı'nın gözleri gözlerimden yavaşça ayrılıp dövmeye kaydığında iki değil, üç yaprağı gördü. Bir yaprak siyah, bir yaprak mavi, bir yaprak ise içi henüz doldurulmamış ama orada duruyor, aileyi simgeliyor. Yankı'nın dudakları aralandığında ayaklandı, arkasındaki sandalye geriye düştü. "Evet," dedim gözlerim dolarken. "Hamileyim, bir bebeğimiz olacak."

Salonun içi buz kesti, herkes büyük bir şaşkınlıkla bana bakarken ilk alkışlayan Işık oldu çünkü ilk öğrenen oydu hatta ilk tahmin eden de. Mezarlıkta bayıldıktan sonra bir anda karşıma testle geldiğinde ve test

pozitif çıktığında iki saatlik şaşkınlığımı, sonrasında ağlama krizlerimi, ardından korkularımı ve en sonunda mutluluğumu görmüştü. Yankı'ya hemen söylemek istediğimde, "Bu sürpriz olsun," demişti; bense bu kez Yankı'nın ne hissedeceğini düşünürken biraz daha ağlamıştım. Bu sırada Lâl bizi yakalamış, ona anlattığımızdaysa sevinçten havaya zıplamıştı.

Sonrası kan tahlilleriyle devam etmişti ve bebeğimizin üç haftalık olduğunu öğrenmiştim. İkimizin de sarhoş olduğu, hem kahkahalarımızın hem de hüznümüzün birbirine karıştığı gece olduğuna emindim çünkü o gün ikimiz de korunmayı tercih etmemiş; birbirimize bunu istediğimizi gözlerimizle dile getirmiştik. O gün, belki de hayatımın en büyük dönüm noktalarından biriydi çünkü Yankı gecenin sonunda gözlerimin içine bakarak, "Korkularım sen, korkuları yendiren yine sen, her şeyim sen, her şeyim bizden ibaret," demişti. İkimizin de anne baba olma serüveni, yaşadığımız acılar ve mutluluklar, tam da bu cümlelerde gizliydi.

Her şeyim bizden ibaret.

Hamileliği öğrendikten sonra madem sürpriz olacak diyerek dövme fikrini ortaya atmıştım lakin hamile olduğum için Işık siyah kalemle bir güzel üçüncü yaprağı çizmiş, bebek doğduktan sonra içini boyayarak gerçek bir dövme haline getirmemizi söylemişti.

Her şeyi düşünmüştüm, her şeyi, hatta Işık'ın üzülebileceğini bile ama o öyle heyecanlıydı ki daha şimdiden bebek patikleri bakmaya başlamış, erkek olursa feminist büyüteceği konusunda yeminlerini sıralamıştı.

Peki ya Yankı? O korkularını yenmişti ama buna hazır mıydı? Herkesin ortasında bunu ona söylemek...

Bir anda salonun ortasından bir düşme sesi geldiğinde ve bakışlarım korkuyla o yöne döndüğünde Koza'nın düştüğünü hatta bayıldığını gördüm. "Önemli bir şey yok," diye haykırdı Işık gülerek ve Koza'nın yanına eğildi. "Bayıldı sadece!" Eğilip ona baktı. "Hayır, ölmüş numarası yapıyor, sen devam et Helin! İlgi odağı olmasına izin verme sakın!"

"Lan!" diye haykırdı Koza yattığı yerden. "Yankıcanlar geliyor, Helinhanlar geliyor; keseceğim kendimi, kâbus bu!"

Annem ayaklandığında ve ellerini birleştirip bana baktığında Sadık Orhan da onunla beraber ayaktaydı. Bartu büyük bir mutlulukla bana bakıyor, Mutlu'ysa dizlerinin üzerine çökmüş, elleri saçlarında beni takip ediyordu.

Yankı... O hâlâ masanın orada donuk bakışlarla beni izliyordu. Üzülmüş müydü, istemiyor muydu, bu bir hata mıydı, diye düşünürken turkuaz gözlerine yaşların dolduğunu gördüm ve gülmeye başladığında, "İnanamıyorum," diye bağırarak önündeki masayı sertçe itekleyip bana doğru koşmaya başladı. Sahneye tek bir adımda çıkıp beni kucağına aldığı gibi havada hızlıca döndürdü. Salondan yeniden alkış sesleri yükseldiğinde bir elimle gelinliğimi tutuyor, bir yandan da Yankı'ya tutunmaya çalışıyordum. Yankı'nın kahkahalarıysa kulaklarımdaydı ama durup geriye çekildiğinde dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Ardından dudaklarımdan öptü; yanağımdan, boynumdan, burnumdan, saçlarımdan, saçımın her telinden...

Elleri yüzümü buldu, başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı ve gözlerini kapatıp alnımdan öptüğünde bir damla yaş yanağından süzüldü. "Hatırla, 25 Ekim 2019, biz teknedeydik," dedi geçmişe giderek. "Bir rüya görmüştüm ve gerçekleştiğinde anlatacağıma söz vermiştim." Uzanıp yanağını sildiğimde yine ellerinin titrediğini fark ettim; diğer elim kalbini buldu, çok hızlı atıyordu, hiç olmadığı kadar. "Şimdi gerçekleşti ve bütün korkularıma, acılara, kaçışlara, daha yolun başında olmamıza rağmen o rüya mutlu etmişti. Senden bir çocuğumun olması düşüncesi beni mutlu etmişti." Başını salladı. "Şimdi rüyamdan daha güzel, daha gerçek. Ben..." dedi inanamıyormuş gibi. "Baba olacağım."

"Yankı Sarca baba olacak," dedim. "Ve Umut Güneş." Bir kez daha yanağını sildim, ardından dudaklarından hafifçe öptüm. "Biz şimdi gerçek bir yuva olacağız."

Yankı başını salladığında, "Günlerden 2 Kasım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni öptüğüm ilk gün ve hiçbir zaman son olmayacak, demiştim." Yavaşça öne eğildi, ardından herkesin önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde bakışları karnıma kaydı, eli karnımı buldu, sanki bebeğimize bakmak istedi. "Ve yine günlerden 2 Kasım; bana bir aile verdin, şans verdin, mucize verdin. Defalarca dizlerimin üzerine çökerim senin ve çocuğumun karşısında çünkü minnettarım. Dinle, hiçbir zaman mutluluğumuz son bulmayacak, sonsuz olacak. 2 Kasım sözü. Yankı Sarca sözü değil," duraksadı, derin bir nefes verdi, "bir babanın sözü."

O dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde büyük bir minnetle ve sevgiyle bana bakarken aileyi hissettim; yuvayı, merhameti, anneliği, babalığı... Ardından diğerlerine baktım, yedi mucize çocuğa.

Ve zihnimin içinde tek bir cümle duyuldu: *Yaşadığımı hissetmek için canım yansın diye çıktığım bu yolda şimdi rüyalarımın ötesinde, hayallerimin kıyısındaydım, ben sadece Helin, Helin Aktan ve Helin Saye Güneş, işkenceler içinde yürüdüğüm bu yolda şimdi güzel çiçekler ekiyor, hiç büyümek istemeyecek bir çocuk gibi daima gülümsüyordum. Çünkü savaşmaktan hiçbir zaman vazgeçmedim ve vazgeçmeyecektim.*

2027

KOZA

Hayat seçimlerimizden ibarettir. Bir yola çıktığında sonunda seni nelerin karşılayacağını hiçbir zaman bilemezsin fakat o yolda yürürken yaşadığın ve yaşattığın her şeyin sorumlusu sadece sensindir. Bu yüzden mutlu ya da mutsuz sonlar kaderin değil, senin ellerindedir.

Ve bir hikâyeyi mutlu kılan, gülümsemeler değil, ne olursa olsun düşsen bile tekrar tekrar ayağa kalkmandır. Ve bir hikâyeyi mutlu kılan, öylesine kalbinin atması değil, ne olursa olsun yaşamaya devam edebilmendir. Ve bir hikâyeyi mutlu kılan, ölüme karşı koyman değil, sevdiklerin için ölümü göze alsan bile bir direniş içinde olmaktır. Ve bir hikâyeyi mutlu kılan, sonsuz mutluluklar değil, mutsuzluklara ve imkânsızlıklara rağmen asla vazgeçmemendir.

En önemlisi ise bir hikâyeyi mutlu kılan, büyümen değil, içindeki çocuğu hiçbir zaman öldürmeden onunla hayatına devam etmendir. Çünkü çocuklar, bu dünyanın vicdanıdır. Eğer içindeki çocuğu öldürürsen vicdanını da öldürürsün; öldürme çocukluğunu, acı çekse bile seni güçlü kılan sadece geçmişin olacaktır.

Öldürme çocukluğunu, ondan vazgeçme, sırtını dönme; yaşlandığında ellerinden tutan yine senin çocukluğun olacaktır çünkü bilirsin, çocuklar küsmeyi bilmez, affedicidir. Sen büyüyünce onu affetmesen bile o seni daima affeder.

Dizlerimdeki yaralar, çocukken düştüklerimin ötesinde, bu yolda yürürken yaşadıklarımın simgesi. O yaralar ize dönüşebilirdi, bazıları dönüştü de ama diğerlerinin ize dönüşmesini engelleyen sevgiydi. Sevgi yarabandı değildi, en karanlıkta bile uzatılan bir eldi. Çünkü biliyordum, yarabandı olsaydı söküp çıkarırdım içimdeki nefretle fakat uzatılan eli bir türlü geri çeviremedim, bu da benim zaafımdı.

Ben Sokak Nöbetçileri'nin kurucusu, Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza. Bir tarafta toprak var, mezarlar ve ölümler; solmuş çiçekler, ağlayan yüzler ve duygular. Korkular var, korkular. Endişeler, öfkeler ve bir o kadar nefretler.

Kahverengimde acılar var.

Bir tarafımda gökyüzü var, denizler ve okyanuslar; şimşekler, yağmurlar ve karlar. Korkusuzluk var, korkusuzluk. Başkaldırı, güç ve bir o kadar inanç.

Mavimde acımasızlık var.

Kahverengiyi bana veren, Poyraz Aktan. Maviyi benimle yaşatan, Koza.

Şimdi ikisini de kabulleniyorum. O çocuğu öldürmüyorum, o acımasız adamı yok etmiyorum. Koza'yı affetmiyorum, çocukluğumu ise kabulleniyorum ve Koza'yı affetme hakkını çocukluğuma veriyorum.

Çünkü biliyorum, Koza'yı affedersem çocukluğum beni affetmez, onun affına ihtiyacım var.

Aylardan aralıktı, karlar gökyüzünden düşmeye başlamıştı. Yürüdüğüm sokak, uzun zamandır uğramadığım bir sokak. Sokak Nöbetçileri'nin ahşap evine giden, çocukken tek başıma gelip uzaktan izlediğim, içinde yaşadığımda aitliğini sevdiğim, o kapı kapanırken Sokak Nöbetçileri'nin terk edildiğini hissettiğim o ahşap ev.

Hemen yanımda sol elimi sıkıca tutan bir kız çocuğu vardı, öyle sıkı tutuyordu ki bir an onu bırakacağımdan bile korkuyor olabilirdi. Çocukları yetişkinlerden daha iyi anlıyordum; elim tutulduğunda hiçbir zaman bırakılmasını istemezdim çünkü defalarca başıma gelmişti.

Minik kız, kız kardeşimin çocuğu. Altı yaşında, saçları kumral, gözleri mavi, zayıf ve uzun boylu. Dirseğime gelecek kadar uzun. Annesi saçlarını hiçbir zaman kestirmek istemiyordu bu yüzden beline kadar geliyordu; babası ise hiçbir zaman saçlarını toplamak istemiyordu bu yüzden dalgaları omuzlarından dökülüyordu.

Elimi daha sıkı tuttuğunda bakışlarım ona döndü. "Üşüyor musun, *Minik*?"

Üzerinde kalın bir kazak, onun üzerinde kalın, pembe bir mont vardı. Gülümseyerek bakışları bana döndüğünde, "Hayır, *dayıcığım,*" dedi ince sesiyle. "Sen üşüyor musun?" Duraksadı ve dudaklarını büktü. "Üşüyorsan atkı ve bere takmalısın, bir de eldiven. İnce giyinmemelisin. Sana atkımı vermemi ister misin? Babam paylaşımcı biri olmamı söylemişti; herkese kıyafetlerimi veriyorum, sana da verebilirim."

Kaşlarımı kaldırdım, ciddiyetle devam etti.

"Külotlu çorap giyiyor musun?" Gözlerim irice açıldı. "Annem kışın hep giydiriyor." Kıkırdadı. "Babam şapka ile bere arasındaki farkı

anlatmıştı ama bence ikisi de aynı şey." Gözlerini kıstı, ayakları karlara batarken zıpladı. "Ayrıca mont ile ceket de birbirinden ayrı şeylermiş ama bence onlar da aynı."

Gözlerimi devirdiğimde, "Baban sence de çok konuşmuyor mu?" diye sordum. "Ve her şeyi bildiğini düşünmüyor mu?"

Kıkırdadı. "Babam bana, 'Dayın beni kıskanıyor,' dedi." Başını omzuna doğru düşürdü. "Bana Helinhan dememeni de söyledi." Gülmeye başladığımda elini daha sıkı tuttum. "Helinhan kim dayı?"

Dayı diyordu bana; kız kardeşimin en büyük şanssızlığı dayısıyken, onun kızının en büyük şansı dayısı yani ben olacaktım; kendime bu sözü vermiştim.

"Önemi yok," dedim yutkunarak. "Kâbuslarımı süsleyen birisiydi," ona dönüp baktım, "ama rüyaya dönüştü."

"Kâbus ne demek?"

"Rüyanın kötüsü demek."

"Rüya ne demek?"

"Uyurken gördüklerin demek."

"Uyurken gördüklerim ne demek?"

Derin bir nefes verdim. "En son uyurken ne gördüysen o demek."

Düşünüyormuş gibi diğer elini çenesine koydu, ardından şakıyarak, "Babamla annemin karavanını gördüm!" diye bağırdı. "Ben sürüyordum ve uçuyordu!" Geri geri yürümeye başladığında düşmesin diye yavaşladım. "Babama bunu söylediğimde karavanların uçmayacağını söyledi, annem çok güldü, Bartu amcam ise ben istersem uçurabileceğinin sözünü verdi ve bana oyuncak karavan aldı." Ağzını doldura doldura, "Havaya kaldırdı ve fiyuv!" dedi heyecanla. "Karavan rüyamdaki gibi uçuyordu, tıpkı masallardaki gibi!" Yeniden önüne döndüğünde sokağa baktı. "Fırat amcam da uçar dedi ama Nil teyzem uçakları anlattı. Zeynep teyzem de beni karavanla çekerken Bartu amcam o ne diyorsa doğru olduğunu söyledi." Bakışları bir kez daha bana döndü. "Sence karavanlar uçar mı?"

Boğazımı temizledim ve bir süre düşündükten sonra, "Eğer bir masalın içindeysen," dedim ucu açık bir şekilde, "karavanlar da uçar, Minik. Ve sen de bir masal kahramanısın. Bizim masalımızın kahramanısın. Nadir'i anlatmıştım, hatırlıyor musun? Tıpkı onun gibi."

Hevesle gülmeye başladığında, "Dayıcığım!" diye bağırdı. "Bana o masalı yeniden anlatır mısın?"

"Hangisini canımın içi? *Peter Pan*'i mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Sonunda benim kurtarıcı olduğum o masalı." Derin bir nefes verdi, omuzlarını kaldırıp indirdi. "*Sokak Nöbetçileri masalını.*"

Bu masal ikimizin arasında bir sır gibiydi ve yeğenim sır saklamak konusunda aynı babasına benziyordu. Umarım. Belki de bana bu masaldan özellikle söz etmiyorlardı ama ben hep bu minik kıza Sokak Nöbetçileri masalını anlatıyordum.

"Hımm," diye mırıldandım gökyüzüne bakarak. "Neresinden başlamamı istersin?"

"En başından!" dedi heyecanla. "Çocukluklarından!"

Derin bir nefes verip gözlerimi birkaç saniye kapattım, ardından geri açtığımda gülümsedim. "Bir varmış bir yokmuş," dedim kısık sesle. Karlar sanki daha hızlı yağmaya başladı. "Diyarın birinde, güneşin hiç batmadığı bir dünyada yedi mucize çocuk yaşarmış. Bu çocukları toprak doğurmuş; sokaklar anneleri, ışıklar babaları olmuş. Gökyüzü ise onlara güçlerini vermiş." Heyecanla gözleri açıldı, her dinlediğinde aynı heves içinde görünüyordu. "Yedi mucize çocuk doğdukları andan itibaren beraber yaşamaya başlamışlar."

"Hiç ayrılmamışlar mı?" dedi, her seferinde sorduğu soruyu yineleyerek.

"Hayır," dedim direkt. "Ayrılsalar bile geri birleşmişler çünkü birbirlerini çok seviyorlarmış."

"Ya," deyip benim daha önce söylediğim cümleyi tekrar etti: "Çünkü sevginin iyileştireceğine inanıyorlarmış, değil mi?"

"Evet, canımın içi," dedim başımı sallayarak. "Ve bu doğru, sevgi iyileştirir. Yere düştüğünde ağlamamanı söylüyorum ya sana; ağlarsan ve yaranı bile sevmezsen asla iyileşmez. Onu kabullenmen, sevmen gerekiyor. O zaman iyileşecek."

"Biliyorum ki," diyerek gözlerini açtı. "Babam geçen gün dizimdeki yarayı öptü, hemencecik iyileşti; annem de dirseğime ilaç sürdü, o da iyileşti."

Bize emanet edilen çocukluk izleri, onda bir parça bile yara izi bıraksın istemiyordum, istemiyorduk.

"Ve babana, *dayım daha güzel iyileştirirdi*, demedin mi?" Gülmeye başladı. "Ona her zaman beni övmelisin, Minik."

"Övüyorum ki; anneme bakıp, 'Dayısına liderin kim olduğunu hatırlatmamız gerekiyor,' diyor. Lider oymuş."

"Hayır, benim."

Kısık sesle fısıldadı. "Bence de sensin ama sus, söyleme. Çünkü üzülüyor."

Gülmeye başladığımda elini kaldırıp tersini öptüm. "Sen harika bir kızsın."

"Biliyorum." Egosu da bana benziyordu... "Ben harikayım." Yeniden güldüm. "Devam etmeyecek misin masala? Lütfen!"

Başımı olumlu anlamda salladığımda sola döndük ve uzaktaki ahşap evi gördüm. Adımlarım yavaşladığında, "Yedi mucize çocuğun sihir güçleri varmış," dedim. "*Mutlu,* elleriyle gökkuşağını ortaya çıkarıp gökyüzünü rengârenk bir hale getiriyormuş, kötü insanları ise karanlığa sürükleyebiliyormuş. O renkler, insanların kalbine güzelliği, kahkahaları getiriyormuş."

"Geçen gün gördüğümüz gökkuşağı gibi, değil mi? Masallar gerçek!"

"Evet, Minik; onun gibi." Elinin tersini okşadım. "*Lâl* konuşamıyormuş çünkü onun sesi fotoğraflarıymış. Çektiği her fotoğraf o an hareketlenebiliyormuş ve kendini o anda hissetmeni sağlıyormuş. Lunaparka gidip atlıkarıncada kahkaha attığın günü hatırlıyor musun? O ana geri dönmek istersin, değil mi?" Hevesle başını salladı. "Lâl o an orada olup fotoğrafını çekseydi sen o fotoğrafa her baktığında kendini atlıkarınca üzerinde hissedebilirdin demek bu." Nefesini verip gülümsedi. "Ayrıca Lâl çok da hızlı koşabiliyormuş bu yüzden kötü insanlar onu hiç yakalayamamış."

"Zeynep teyzem gibi," dedi gülümseyerek. "O da hep fotoğraf çekiyor ve çok hızlı koşuyor."

"Evet, Zeynep teyzen gibi."

"Peki prenses olan?" Zıplamaya başladı. "O ne yapıyormuş?"

Gülümsediğimde, "*Işık,*" dedim. "O dünyanın en güzel kızıymış; saçlarından ışıklar saçıyor, elleriyle dokunduğu herkesi iyileştirebiliyormuş ve aynı şekilde kötü insanlara da dokunduğu an onları yok edebiliyormuş. Kendisi gökyüzündeki güneş, Koza'nın güneşiymiş. Koza karanlıktayken onun hayatına girip gökyüzüne güneşi getirmiş; güneş saçlarından geliyormuş." Bakışlarım gökyüzüne döndü. "Hava bulutluyken mutsuz oluyormuş bu yüzden gözyaşlarını saklamak için bulutların arkasına gizleniyormuş. Mutsuz olduğunu göstermeyi pek sevmezmiş."

Derin bir nefes verdikten sonra, "Ve çocukları çok seviyormuş," dedi. "Çocuklar üzülmesin diye göstermemiştir belki."

"Evet, hepsi çocukları çok seviyormuş ama Işık bir yandan da bütün hasta bebekleri iyileştirebiliyormuş." Yutkunduğumda gözlerim ona döndü. "İnanabiliyor musun? Ne kadar da güçlü bir kadınmış!"

"Gerçekten de öyle." Elini yanağına koyup düşünmeye başladı. "Keşke Prenses Işık gerçek olsaydı dayı; o zaman bütün bebekler gülerdi, hiç ağlamazlardı."

"Evet." Başka hiçbir şey söyleyemedim ve bir süre sessizliğe gömüldük. En sonunda yeniden konuşmaya başladığımda, "*Koza,*" dedim gülümsemeye çalışarak, "topraktan doğan ilk çocukmuş. Lider oymuş yani." Gülmeye başladım. "Topraktan ilk doğan çocuk olduğu için bir gözü kahverengiymiş, biliyor musun?" O söylemeden ben söyledim. "Evet, tıpkı benim gibi." Heyecanla gözlerini açtı. "Aralarından en korkağı oymuş, kırmızı ışıklardan çok ürkermiş ama biliyorsun ya, kardeşi ona kırmızı ışık korkusunu unutturmuş." En sevdiği kısma gelmiştim. "Kahverengi gözünü kırptığı zaman karşısındaki her kimse gülümsüyormuş, ağlıyorsa vazgeçiyormuş." Ona dönüp kahverengi gözümü kırptığımda gülmeye başladı. "Tıpkı bu şekilde, Minik. Geçen gün sen ağlarken de kırptığımda sustun ya."

"Evet, evet, evet," dedi heyecanla. "Sen büyücü müsün?"

"Keşke..." dedim. "Ama değilim. Büyücü olsaydım babanı kel bir adama dönüştürürdüm."

Kocaman bir kahkaha attığında adımları yeniden durdu. "Peki Yankı! O ne yapıyormuş?"

Maalesef Yankı'nın hikâyesini de seviyordu...

"*Yankı*... Onun en büyük gücü zekâsıymış ve düşünce gücüyle herkesi iyileştirebiliyormuş." Kaşları havalandı. "İnsanları kendisinden bile daha çok düşünüyormuş. Üzgün müsün? Zihin gücüyle senin mutlu olmanı sağlayabiliyormuş; tabii bunu yaparken karşısındaki kişinin mutsuzluğunu o da sırtlanıyormuş." Mutsuz bir nefes verdi. "Bir gün sırtındaki yükleri taşıyamayacak duruma gelmiş, bir sokak lambasının altına gitmiş ve kendini onun ışığına feda ederek yok olmak istemiş." Heyecanlandığı kısım gelmişti. "Ve onun kurtarıcısı gelmiş: sırtındaki yükleri alan o kraliçe."

"Kraliçe!" diye bağırdığında elimi bırakıp ellerini birbirine vurdu. "Helin geldi!"

"Evet," dedim yere çöküp omuzlarını tutarak. "*Helin* gelmiş; onun en büyük gücü, bir kalbin üzerine elini koyduğunda ona vicdanı,

merhameti aşılamak ve yuva gibi hissettirmekmiş." Elimi kalbinin üzerine koydum. "Kardeşi Koza'nın kırmızı ışık korkusunu aşmasını sağlamış; üstelik kendisinin kara büyüsü de kırmızı ışıkken. Kalbine dokunmuş bu şekilde, geçmiş korkuları. Çünkü o Sokak Nöbetçileri'nin kalbiymiş." Başımı salladığımda beresinin içinden çıkan saçlarını yerine yerleştirdim ve kulakları üşümesin diye aşağıya indirdim. "Ayrıca saçlarını kestirirse gökyüzü karanlık olurmuş ve güneş bir daha açmazmış; onun saçları bu hayattaki her şeymiş. Onu yaratan toprak, saçlarına böyle yüce bir gücü bırakmış."

Büyülenmiş bir halde, "Ben ve annem gibi," dedi. "Biz de saçlarımızı neredeyse hiç kesmiyoruz."

"Annen de bir masal karakteri gibi değil mi zaten?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "O çok güzel. Ben de onun gibi güzel olacağım, biliyorum." Gülümsediğimde yaklaşıp alnından öptüm ve gözlerimi kapattım. Çocukken hiç yanında olamadığım kız kardeşim ve her anımı feda edebileceğim yeğenim. "Dayı," dediğinde geriye çekildim. "O güçlü adamı anlatmayacak mısın?"

"Tabii," dediğimde boğazımı temizledim ve doğrulduğumda, "*Bartu*," dedim nefesimi vererek. "Kendisi Sokak Nöbetçileri'nin en saf üyesiymiş ve en güçlüsüymüş. Kocamanmış!" dedim gözlerimi açarak.

"Kocaman!" dedi heyecanla. "Koskocaman! Bartu amcam gibi mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Bartu amcamın adı bu masaldan geliyor, değil mi?"

Adımlarım duraksadı. "Evet," dedim kısık sesle. "Bu masaldan geliyor Minik; çünkü maalesef onun tek bir ismi var."

"Ne?"

"Yok bir şey."

Neyse ki anlamadı ve heyecanla, "Bartu amcam beni tek eliyle havaya kaldırıp uçurabiliyor. Annem korkuyla bağırıyor ama Bartu amcam o yokken beni havaya atıp tutuyor; çok heyecanlı," dedi. "Masaldaki Bartu da mı böyleymiş?"

"Evet, elbette," dedim. "O tek yumruğuyla dünyayı titretebilecek kadar güçlüymüş; ayrıca dünya üzerindeki bütün çocukları koruyabiliyormuş. Bir çocuk acı mı çekiyor, Bartu'yu çağırdığı an onu kurtarabiliyormuş. Kötü insanları ise tek yumruğuyla yok edebiliyormuş. Öfkelendiğinde tek yumruğu dünyalarında depreme bile neden olabiliyormuş, o depremde ise sadece kötü insanlar ölüyormuş. Diğerlerinden

tek farkı, onu toprak değil, herhangi bir sokak doğurmuş. Nereden geldiğini hiç bilmemiş." Yine anlamadı. "Boş ver, bu kısım karmaşık. Tek bilmen gereken, masumiyeti ve gücü."

Kısa bir an düşündükten sonra, "Çok güzel," dedi.

"Öyle tabii," dedim. "Ama hep mutlu olmamışlar ki. Onları ayırmak isteyenler olmuş, kötü insanlar onlara saldırmış, birbirleriyle bile savaşacak duruma gelmişler ama onları ne kurtarmış, biliyor musun?" Kocaman gözleri bana döndü. "Sevgi, Miniğim. Sevgi onları kurtarmış. Yedisi güçlerini birleştirmiş, o kötü insanları yenmişler. En kötüsünü bir hapishanede yok etmişler, başka bir kötüyü sokak lambasının altında ve bir tanesini de kendi kazdığı kuyuda. Eğer yedisi beraber olmasaydı asla onları yenemezlerdi ama aile olmak, onları kurtarmış. Kırmızı ışıklar artık lanetli değilmiş, sokak lambaları korkutmuyormuş, yumruklar acıtmıyormuş. Lâl konuşmaya başlamış, fotoğraflardaki anılar durmamış. Mutlu gökkuşağını daima boyayabilmiş. Nil'in binlerce bebeği varmış, kalpleri hiç durmamış Helin sayesinde."

"Ve sonra?" dedi heyecandan sesi titrerken. Onun sesini titreten sadece heyecan olmalıydı.

"Ve sonra bir melek gelmiş," dedim onu kastederek. "Hayatlarını güzelleştirmiş, o melek senmişsin. Bir haber getirmiş, *Nadir* demiş küçük bir çocuktan bahsederek," yutkundum, "*o iyi* demiş, *cennette çok mutlu, dimdik ayakta.*"

"Nadir'in gücü neydi?"

"Nadir'in gücü..." dediğimde doğrulmama rağmen bir kez daha yere çöktüm, bu kez ayakta duramadığım içindi. "Nadir'in maalesef gücü yokmuş, Miniğim. Gücü olmayacak kadar yorgunmuş. O bütün gücünü Sokak Nöbetçileri'ne emanet etmiş, tıpkı Hüseyin gibi." Yanağını okşadım. "Ve bu diyardan göçüp gitmişler çünkü gittikleri yerde daha mutlularmış. Bu dünyanın kötülükleri onları mutsuz ediyormuş."

Başını salladığında, "Söz veriyorum," dedi. "Nadir'i ve Hüseyin'i hiç unutmayacağım. Onları hep güzel hatırlayacağım çünkü beni onlar size gönderdi. Onlar gökyüzünde mi dayı?" Gözleri gökyüzüne doğru çevrildi. "Bizi görüyor mu Nadir ve Hüseyin?"

Onunla beraber gökyüzüne baktığımda karlar sanki daha fazla hızlandı. "Onlar gökyüzünde, onlar kalbinde, onlar gücünde, onlar masallarda, onlar her anımızda." Bakışlarını bana çevirdiğinde kirpiklerine tutunan karları temizledim. "Bir gün hepimiz onları göreceğiz ama

henüz bunun için çok erken, özellikle senin için." Kısık sesle ona doğru yaklaştım. "Ben masalları çok seviyorum, inanmayı da hiç bırakmadım ve emin ol, bir gün hepimiz masal karakteri olduğumuzu bileceğiz, gökyüzünde yerimizi alacağız."

"Dayı," dedi bir anda bana sarılırken. Hiç ummadık anlarda sanki annesiymiş gibi beni anlıyor, sarılmasını istediğim an bana sarılabiliyordu. "Onlar hep mutlu olmuşlar, değil mi?"

"Sokak Nöbetçileri," diye fısıldadım sırtını sıvazlarken. "Sonsuza kadar mutlu yaşamış ve hiç ayrılmamışlar, Miniğim. Bunu annenle babana sakın söyleme ama bana güven, masallar bazen gerçekleşebilir. Belki de onlar aramızda bir yerlerde nefes alıyorlardır, kim bilir? Yükün ağır gelirse Yankı'yı, ışıklardan korkarsan Helin'i, karanlıktan kaçmak istersen Mutlu'yu, bir bebeğe üzülürsen Işık'ı, kurtulmak istersen Bartu'yu, bir anıyı yeniden hatırlamak istersen Lâl'i ve gülümsemek istersen," kahverengi gözümü kırptım, güldü, "Koza'yı hatırla. Onlar hep," elimi bir kez daha kalbine koydum, "kalbinde hissettiğin sürece burada yaşayacaklar."

Geriye çekildi ve bana öyle uzun baktı ki sanki bu masalın karakterlerinin kimler olduğunu biliyormuş gibi. O an babası gibi zeki olmamasını umdum ama biliyordum, ondan daha zeki olacaktı. Baktı, baktı, baktı, ardından, "Anladım," dedi başını sallayarak. "Öyle yapacağım, dayıcığım."

Yanağından makas aldım. "Sen harika bir kızsın."

"Biliyorum," deyip sırıttı, ardından arkama baktığında heyecanla çığlık atıp, "Bak!" diye bağırdı. "Dayı, bak! Bak, bak, bak! Duvarda ne yazıyor!" Yavaşça arkamı döndüğümde duvardaki rengârenk boyalarla, gökkuşağıyla ve Mutlu ismiyle karşılaştım. "Dayı!" dedi. "Onlar gerçek! Bak, Mutlu buradaymış, duvarı boyamış!"

Kendimden beklemezken gözlerim doldu ve bunun ne zaman yapıldığını düşündüm, kiminle ya da ne şekilde. İşte anılar şimdi tek tek yaklaşıyordu. "Evet," dedim. "Sanırım Mutlu gerçekten de bu yoldan geçmiş, öyle değil mi?"

"Çok güzel," dedi zıplayarak. "Fotoğrafımı çekebilir misin Mutlu'yla?" Koşar adımlarla duvara yaklaştı.

"Yavaş," dedim. "Düşeceksin ve düşersen annen ile baban beni mahvedecek."

Beni dinlemeden duvarın önüne geçti ve kollarını iki yana açarak, "Zeynep teyzem gibi çek, tamam mı?" dedi. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Cebimden telefonumu çıkarıp onlarca fotoğrafını çektim. Her fotoğrafta daha fazla güldü, her gülüşünde biraz daha annesine benzedi, her ciddileştiğinde biraz daha babasını gördüm.

Ardından beni beklemeden koşmaya başladı ve ben de peşinden koşarken defalarca karlara batıp düştük; o güldü, ben de güldüm.

Bir keresinde Sokak Nöbetçileri'nin evini uzaktan izlerken onların kar topu savaşı yaptığını görmüştüm; nasıl imrendiğimi ve onlarla olmayı nasıl istediğimi dün gibi hatırlıyorum. Şimdi burada, yeğenimle karların arasında sanki bir çocuk gibi eğlenebiliyordum.

Ahşap evin önüne geldiğimizde karların altında yatan bisikletleri heyecanla gösterdi. "Bak," dedi. "Sokak Nöbetçileri'nin uçan bisikletleri gibi! Anlatmıştın ya."

"Evet," dedim. "Söyledim ya, burası bizim eski evimiz, bisikletler de bize ait." Uzun zamandır bisiklete binmemiştik fakat hepsi çok az çürüseler de aynı duruyorlardı.

Uysal bir ifadeyle başını omzuna yatırdı. "Annem bu yüzden mi bana bisiklet sürmeyi hemen öğretmek istedi? Biliyor musun, babam da bana mavi bir bisiklet aldı."

Sesli bir cevap veremeyecek kadar üzgün hissettiğimde sadece başımı olumlu anlamda sallayabildim ve cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. Kilidi çevirirken anıların üzerime geldiğini hissedebiliyordum ama diğerlerinin aksine bu eve senelerce gelen sadece bendim çünkü çocukken en çok eksikliğini hissettiğim yer bu evdi, doyamamıştım. Onlar doymuştu.

Kendimi kötü hissettiğim çoğu gece bu eve geliyor, burada uyuyordum. İşte o günlerden birinde de *Umut'un* bıraktığı mektubu görüp okumuştum.

O mektup bana yazılmıştı. Sayfalar süren mektup, aynı zihni paylaştığımızı gösterir cinstendi çünkü o da Sokak Nöbetçileri masalını anlatmış; bir gün ona bir şey olursa ve çocuğunu ardında bırakırsa bu masalla büyütmemi istemiş; eşini, kız kardeşimi bana emanet etmişti. "Yaşasın," demişti, "yaşasınlar, yaşat onları. Bu mektubu senden başka kimseye yazamam kardeşim. Bak, bu son korkularım, son acılarım; bir tek sana gösterebiliyorum çünkü biliyorum, acımı da saklarsın, sırrımı da korkularımı da." *Kardeşim, Koza'ya* yazıyordu o mektupta. Bana çocuğunu emanet etmek istemişti; güvensizlikle başlayan hikâyemiz, en büyük güvenle son buluyordu.

Umut ölmemişti, zaten umutlar kolay kolay ölmezdi ama ben Sokak Nöbetçileri'nin masalıyla yeğenimi büyütüyordum, onun söylediği gibi Bartu'nun yumruklarından söz etmiştim; Mutlu'nun gökkuşağından, Işık'ın güneşinden, Lâl'in anıları saklamasından. Bunun farkında mıydı? Elbette ki farkındaydı fakat aramızda sözsüz bir anlaşma vardı çünkü kendisi bu masalı anlatamazdı, masallara benim kadar inanmıyordu.

Ya da masalların yaram olduğunu bildiği için bu görevi bana vermişti, o masalın içinde benim de yaşamam ve buna inanmam için. Ölmeyen çocuk tarafım, o masalı her anlattığımda daha fazla heyecanlanıyordu, belki de bunu benden daha iyi biliyordu.

Elbette masalında Yankı'yı birkaç cümleyle anlatmış, özellikle Helin'e methiyeler düzmüştü, Koza'ya da öyle. Koza için demişti ki, "O olmasaydı Sokak Nöbetçileri var olamazdı." Hayır, bunu bu şekilde anlatamazdım; ben olmasaydım da onlar var olurlardı. Bu tamamen onun düşüncesiydi. Ve maalesef yine kendini önemsememişti ama ben onu kendi anlattığım masalda önemsemiştim; kızı artık yükü ağır geldiğinde sadece onu hatırlayacaktı, işte belki de bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Mektup ise hepimizin artık ortak noktada buluştuğu, kardeşimin o cümlesiyle son buluyordu:

"Yarattığın gerçek adalet, kalbinin sesinden ibarettir."

Ve devam ediyordu.

"Benim adaletimin, vicdanımın, korkularımın ve kalbimin ise kim olduğunu biliyorsun, kardeşim Koza. Sadece tek bir kişiden ibaret. Bir gün nefes almayı bırakırsam kalbime iyi bak. Sen kalbime iyi bakarsan ben hiç ölmeyeceğim ama eğer ona iyi bakmazsan gerçekten ölmüş olacağım."

"Sonuncu"

"Umut Güneş"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yeğenim, kapı eşiğinde bekleyen bana. "İçeriyi çok merak ediyorum, hadi girelim."

"Hiç," dedim. "Aklıma bir şey geldi sadece." İçeriye adım atar atmaz evdeki o terk edilmiş koku burnuma doldu, ardından kapı kapandı. Gözlerim ilk olarak kapının yanındaki mutfağın o tarafa kaydı; orada Nil'le yüzleşmiştik, orada kardeşime benimle gelmesini söylemiştim, orada Lâl'in yaptığı yemeği gizli gizli yemiştim.

Bakışlarım koridora döndüğünde her adımımda kavlanmış duvarları, portmantoya bırakılan eski montları gördüm. Eskimiş ayakkabılar.

Tam karşıya baktığımda o merdivenle yüzleştim, son basamağında keyif sigaramı içtiğim için kendimi hiçbir zaman affetmeyecektim, içerideki o kaosu hiç unutamayacaktım. Merdivenin yukarısında, tozlanmış merdivenlerin ilerisinde çocukken hiç yaşayamadığım odalar vardı.

Birazdan buraya yeniden geleceklerdi ve son kez, o masaya oturacaktık; ben bile çocukken muhtaç olduğum hatta sonradan defalarca geldiğim bu eve bakarken böyle hissediyorsam onlar ne hissedecekti?

"Dayı!" dedi. "Bu ev çok güzel!" Koşa koşa oturma odasına ilerledi ve ben de peşinden ilerlediğimde bir anda kendisini tozlanmış koltuklardan birinin üzerine atıp zıplamaya başladı. O yedi kişilik masa hâlâ aynı yerindeydi, elbette değişmezdi. O koltukta oturuyorduk, karşımda Nil vardı, hem kavga ediyorduk hem seviyorduk. Bir çocuk için bu ev çok güzeldi, kim bu eve girse bunu söylerdi; içinde yaşayanlar bilirdi savaşları.

Bu ev, Sokak Nöbetçileri'nin mabediydi; hem kalp kırıyor hem onarıyordu. Bu ev, asla bir daha geri dönülmeyecek çocukluk ve son derece korkulu kâbuslar gibiydi.

Bu ev hem bir ailenin sıcaklığını hem de asla aile olunmayacak bir harabeyi anımsatıyordu.

"Dayı!" dedi koltuktan atlarken ve işaret parmağıyla duvarları gösterdi. "Bak, burada fotoğraflar var!" Yaklaştığında hevesle gülmeye başladı. "Bak, annem ve babam!" Gözleri kocaman açıldı. "Bak, burada beşi beraber! Burada altı kişiler. Burada Bartu amcam, Zeynep teyzem var. Aaa, Fırat amcam ve Nil teyzeme bak!" Gözleri kısıldı. "Bak, bunlar da çocuklukları, beş kişiler." Duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı. "Sen hangisisin?"

Duraksadığımda ne diyeceğimi bilemedim çünkü o bizim hiçbir zaman ayrı kaldığımızı düşünmüyordu; aksini iddia etmemiştik. Bildiği kadarıyla beraber büyüyen yedi çocuktuk, kardeş gibiydik. "Miniğim," dedim yanına giderek, "o fotoğrafta ben ve annen yok." Arkadan beresini çıkardım ve saçlarını okşadım. "Bir süreliğine başka bir yere gitmiştik, yoktuk o zamanlar."

Diğer çocukluk fotoğrafını gösterdi. "Burada da mı yoksunuz?"

"Yokuz."

"Peki ya burada?"

"Hayır."

Kaşları çatılırken dönüp bana baktı. "Neden? Nereye gitmiştiniz ki?"

Gözlerimi kıstım, ardından onu kucaklayarak yukarıdaki fotoğrafları gösterdim ve konuyu değiştirdim. "Bak, buradayız, yedi kişiyiz. Yılbaşıydı, çok eğlenmiştik." Diğer fotoğrafa geçtim. "Bak, burada konsere gitmiştik, Tarkan konserine. Babana Tarkan'ı çok sevdiğini söyledin, değil mi?"

"Evet," dedi. "Kendisi kıpkırmızı oldu ve domatese benzedi, sonrasında da seninle tatlı tatlı konuşacağını söyledi." Uyurken yastıkla nefesim kesilene kadar boğmaya çalışmıştı... "Konuştu mu?"

"Evet, çok tatlı konuştuk. Biz zaten senelerdir hep çok tatlı konuşuruz." İşaret parmağımla yukarıyı gösterdim. "Bak, bu annen ve babanın düğünü." Eve geri döndüğümde o fotoğrafı ben koymuştum.

"Hiç gülümsememişsin."

"Çünkü gülecek bir şey yoktu, Helinhan." Kaşları çatıldı. "Şaka yaptım."

Onu tekrar yere bıraktığımda fotoğraflara sihirliymiş gibi bakıyordu. "Ne kadar çok fotoğraf var, çok mutluymuşsunuz." Başımı salladığımda neyse ki yüzümü görmüyordu; dünyayı bir çocuğun gözünden görmek, bu demekti. "Keşke ben de olsaydım, ben niye yoktum? Annem beni daha erken doğursaymış keşke."

"Kalbimi sıkıştırma, Helinhan..."

"Ben Helinhan değilim!"

"Neyse ki Yankıcan yok."

"Ne?"

"Hiç..."

Bakışları duvarın diğer tarafına döndüğünde gülümsemesi duraksadı. "Dayı, duvarlarda delikler var, onları siz mi açtınız?" Kurşun izleri...

"Şey," dedim boğuk sesle. "Onlar..."

"Anladım!" dedi lafımı bölerek. "Masallardaki geçitler gibi..." Kapı çaldığında cümlesi yarım kaldı ve olduğu yerde heyecanla ellerini birbirine çarptı. "Geldiler!"

"Acaba kimler?" dedim, ardından onunla beraber kapıya ilerledim, benden önce kapıyı açtığında onlarla karşılaştık: Bartu ve Zeynep. *Bartu ve Lâl.*

"Bartu amca!" diye bağırdı yeğenim, ardından kollarına atıldığında Bartu çevik bir hareketle onu kucağına aldı, ardından yanaklarından öptüğünde Zeynep içeriye girerek elindeki pastaları ve poşetleri bana uzattı.

"Prenses," dedi Bartu dişlerini sıkarak, ardından saçlarından öptü. "Prenses evimize gelmiş, burayı güzelleştirmiş, o yokken bu ev nasıl da çirkinmiş ama!"

"Sizin çocukluklarınızı gördüm," dedi yeğenim heyecanla. "Seni direkt tanıdım, o zaman da kocamanmışsın." Zeynep'e baktı. "Seni de tanıdım ki; fotoğraf makinen varmış hep boynunda."

"Hımm," dedi Bartu, Zeynep'e göz kırparak. "Gel bakalım bana da bir göster ufaklık!" Bir anda onu hızlıca omzuna atıp bacaklarını tuttuğunda yeğenimin dudaklarından tiz bir çığlık ve kikırtı koptu.

O sırada Zeynep, "Bartu," diye bağırdı. "Bu hareketini annesi ile babası görürse seni mahveder!" O konuşuyordu, konuştuğu an dün gibiydi fakat hâlâ alışabilmiş değildim, değildik. Bakışları bana döndüğünde Bartular içeriye doğru ilerledi. "Çok yorulduk," dedi Zeynep başını iki yana sallayarak. "Sergi çok yakında, nasıl yetişeceğimi bilmiyorum." Gözleri bir an evin içinde gezindi fakat her zaman olduğu gibi duygularından kaçmak amacıyla konuşmaya devam etti, zaten konuşmaya başladığından beri hiç susmuyordu. "Ne şekilde ilerleyeceğimi bilmiyorum, yemek bile yiyemiyorum, hiç uyuyamıyorum, her şey çok yorucu!"

Lâl. Zeynep, fotoğrafçılık üzerinden yürümüş, zamanla ünlü bir fotoğrafçıya dönüşmüştü. Manzara fotoğrafları gibi klişeler yerine halkın içinden fotoğraflarla ününe ün katmış, sergilerinde kalabalıkları toplamaya başlamıştı.

"Fotoğraflar arasında umarım benim yakışıklı yüzüm de vardır," dedim kapıyı kapatırken. "İnsanlar bundan mahrum kalmamalı."

Zeynep gülerek omzuma hafifçe vurduktan sonra, "Elbette," dedi. "Gözlerin başköşede olacak, söz verdiğim gibi." Göz kırptığımda gülümsemeye devam ederken şöyle bir eve bakınca yüzündeki gülümseme duraksadı. Bakışları mutfağa kaydı, donuklaştı, ardından merdivenlere, duvarlara... "Ürpertici," dedi kollarını bağlayarak. "Hem ait olduğum yer hem de değilmiş gibi." Yutkunduğunda benimle göz göze geldi, o an ikimizin de düşündüğü o düşmanlıktı, yaşanılanlardı, geride kalanlardı ama izi geçmeyecek olanlardı. "Her neyse," dedi boğazını temizleyerek. "Ufaklığa belli etmeyelim, bugün güzel bir gün."

"Öyle," dedim. "Diğerleri de birazdan gelir."

Günlerden 7 Aralık, Işık ve Mutlu'nun yani Nil ve Fırat'ın doğum günüydü.

Buraya son kez geri dönme fikri kız kardeşimden çıkmıştı çünkü ikizlerin doğum gününü hiçbir zaman bu evde kutlamadığının pişmanlığı içindeydi. Bir yandan da Sokak Nöbetçileri'ni özlediğini, geçmişin anıları içinde yok olduğunu anlayabiliyordum. Belki o da çoğu zaman bize söylemeden buraya geliyor, hem acılarını hem güzelliklerini görebiliyordu.

Odaya girdiğimizde Bartu omzundaki yeğenime tek tek fotoğrafları gösteriyordu. "Bak," dedi Bartu. "Burada benim araba koleksiyonum vardı, amcacığım, hepsi benimdi."

"Peki onlara ne oldu?"

"Şey oldu," göz ucuyla bize baktı, "bunu sonra konuşalım mı? Sır çünkü."

Bartu arabalara olan aşkına daha fazla dayanamamış ve kendisine bir galeri açmıştı. Arabaları almak için gereken parayı nereden aldığını tam olarak anlayamamıştık.

Ta ki benden çaldığını fark edene kadar...

Belki de hâlâ araba çalmaya devam ediyordu ama biz bunu hiçbir zaman bilemeyecektik.

"Zeynep teyze," dedi yeğenim. "Çikolatalı pasta yaptın, değil mi?"

"Evet," dedi Zeynep, uzanıp elinin tersinden öperken. "Bir tanesi senin için çikolatalı, hem de üzerinde şekerler var. Bir tanesi de havuçlu tarçınlı kek, dayının sevdiği gibi." Neredeyse her hafta bana bu keki yapmaktan vazgeçmiyordu. "Gel, bana yardım et, hanımefendi; şu masayı hazırlayalım, olur mu?" Ellerini öne uzattığında Bartu'nun omzundan onun kucağına geçti, Bartu ise bir kez daha yanağından öptü, ardından Zeynep'i de şakağından öpüp onları mutfağa yolladı.

Odadan çıkar çıkmaz yüzündeki gülümseme anında silindi, ardından, "Gelmişini geçmişini sikeyim," dedi nefesini verirken. "Bu evi çok özlemişim, öyle çok özlemişim ki ağlayacağım neredeyse." Bakışları bana döndüğünde bir onay bekledi, hiçbir şey söylemediğimde fotoğraflara baktığımı gördü. "Sanki aradan seneler geçmemiş gibi," dediğinde çocukluk fotoğraflarına gelmişti sıra. "Hatta," dedi, ardından omzu omzuma dokundu. "Şu çocukluk fotoğraflarında sanki sen ve Hel..." nefesini verdi, "Saye var gibi. Sanki beraber büyümüşüz gibi."

Ellerimi ceplerime yerleştirdiğimde, "Bu evde gerçekten de son günümüz, ha," dedim. "Bunu artık tam anlamıyla hissediyorum."

"Maalesef," dedikten sonra nefesini verdi. "Fakat bizden başka kimse de yaşamayacak; bir gün biz ölüp gideceğiz ama bu ev daima ama

daima kimsesiz bir şekilde bizi yaşatmaya devam edecek. İçeride iyi ya da kötü anılar kalacak. İnsanlar bilecek ki burada yedi çocuk yaşadı, acı çektiler, güldüler fakat hiç kopmadılar. Umarım, *huzur içinde öldüler*, diyecekler." Titrek bir nefes verdi. "Düşünsene, yüz sene sonra müze olarak gezdiriyorlar."

Kaşlarımı kaldırdığımda ben de onu omzundan itekledim. "Bu şiirsel cümleleri nereden öğrendin koca adam? Ayrıca sen yüz sene sonra bile yaşarmışsın gibi geldi bana."

"Aşk, küçük adam," dedi sırıtarak. "Aşk beni bu hale getirdi ve bilmek istiyorsan, yaşlandıkça sağlıklı beslenmeye başladığını görmüyor değilim. Tamam, hepimizi mezara göm, öyle öl amına koyayım. Zaten en başından beri istediğin bizi öldürmek değil miydi?" Gülmeye başladığımızda zamanın trajedilerinin şakaya dönüşmesi oldukça tuhaftı.

"Bana bakın!" Zeynep'le yanımıza geldiklerinde yeğenimin kafasındaki doğum günü şapkasını, ardından boynundaki simli atkıyı gördüm. Pembe bir elbise giymişti. "Doğum gününe hazırım, çok güzel oldum ben, değil mi? Tütü elbise, tütü."

Bartu'yla aynı anda, "Evet," dediğimizde, Bartu, "Püpü elbise çok güzelmiş," diye mırıldandı.

"Tütü," dedi kaşlarını çatarak.

"Tamam, püpü."

"Ya, tütü!"

Bartu güldüğünde ısıracakmış gibi ona yaklaştı ve yeğenim gülerek saklandı.

O sırada kapı bir kez daha çaldı. Gidip açtığımda ikizleri gördüm: Nil ve Fırat. *Işık ve Mutlu.*

Nil her zamanki güzelliği ve zarafetiyle karşımdaydı, Fırat ise haylazlığıyla. İkisi de birkaç saniye eve bakarken donup kaldı fakat yeğenim arkadan koştuğunda belli etmemeye çalışarak eğildiler. İlk olarak Nil'in kucağına atıldığında, Nil Fırat'a dilini uzattı, ardından yeğenim, "Teyzeciğim," dedi onu saçlarından öperken. "Elbisemi sen almışsın! Tütü elbise ama Bartu amcam püpü diyor."

Nil onu yere bırakıp geriye çekildi, elinden tutup döndürdükten sonra, "O kadar güzel olmuşsun ki," dedi başını sallayarak. "Aynı teyzesi, böyle bir muhteşemlik olamaz. Ayrıca Bartu amcanı ciddiye almana gerek yok, ona üzerindekinin rengini sorduğunda inadına mavi diyecektir."

Yeğenim merakla onu döndüğünde Bartu dudaklarını birbirine batırıp, "Ne mavisi?" dedi. "Yeşil." Nil gülmeye başladığında yeğenimin elini sıkıca tutup bir kez daha eğildi ve elinin tersinden, ardından boynundan ve sonrasında yanaklarından öptü.

"Hey!" dedi Fırat. "Bana pas vermek yok mu, minik Pembe Panter'im?" Bu kez onun kollarına atıldığında, Bartu arkadan, "Kapıyı kapatacak mısınız yoksa kasırganın arasında üşütelim mi?" diye bağırdı. Fırat ayağa kalkarken beresini kafasından çıkarıp yeğenimin üzerine karlar yağdırdı ve yeğenim kaçmaya çalışırken onun omuzlarına vurdu. "Pembe Panterler kaçmaz!" diye bağırdı Fırat gülerek. "Pembe Panterler ne yapar?" Şarkıyı mırıldandı ve onu aşağıya indirerek Pembe Panter gibi yürümeye başladı. "İşte böyle yürürler, hadi bakalım."

Nil söylenerek kapıyı kapattığında saçlarındaki karları temizledi ve sonrasında bana uzanıp dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. Bunu yaptığı an onu belinden çekip daha uzun öptüm ve sonrasında alnından öptüm; burnundan, çenesinden, bir kez daha dudaklarından.

"Hey," dedi Nil, çocuğu göstererek. "Görecek."

"Sevgiden zarar gelmez, *güzel kız*," dedim göz kırparak. "Özellikle bugün dünyanın en güzel kadını doğduysa."

Fırat boğazını temizledi. "Umarım güzel kız diyerek beni kastediyorsundur Kelebek."

"Kelebek," diyerek güldü yeğenim. O sırada Fırat uçak gibi onu havadan içeriye götürdüğünde, "Uçan Pembe Panter!" diye bağırdı. "İlk defa görüyorum bunu!"

Nil çantasından şarap şişesini çıkarıp Zeynep'e uzattı. "Evi özlemişim," dedi onu koltuğumun altına alırken. "Mesela şurada, Koza'yı öldürmek istediğim anlar gözlerimin önünden gitmiyor," diye fısıldadı. "Harika değil miydim?"

"Beni öldürmeliydin," dedim elimi saçlarına geçirerek. "Çünkü yaşamaya devam ettikçe sevgim ağır gelmeye başladı." Nil kaşlarını kaldırdı. "Bakma öyle, ben de romantik bir adamım işte."

"Evet," dedi başını sallayarak ve yanağımı sıktı. "Ve bu şekilde tatlı göründüğünü düşünüyorsan yanılıyorsun, kafandaki o tilkileri görebiliyorum."

Gülmeye başladığımda Zeynep de bize katıldı ve bir kez daha kapı çaldı. Az önce yalnızlığa terk edilen evin içine renk, kahkahalar ve neşe dolmuştu. Sanki zaman hiç geçmemişti, sanki biz hâlâ aynıydık.

Sanki değil, aslında biz hep aynı kalacaktık; içerideki Mutlu ve Bartu'nun atışmaları, Zeynep'in mutfağa koşturmaları, Nil'in üstten bakışları fakat şefkati... Her şey aynıydı.

Zeynep kapıyı açtığında Saye'yi ve Umut'u gördüm. *Helin'i ve Sonuncu'yu.* Son misafirler de gelmişti, yedi kişi tamamlanmıştık; Sokak Nöbetçileri yeniden bu ahşap evdeydi.

"İyi ki doğdunuz!" diye bağırdı kız kardeşim ve elindeki konfetiyi patlattığında her yer süsle doldu; Sonuncu ise diğer konfetiyi patlattığında neredeyse gözüme geliyordu. Hepsi gülmeye başladığında üzerine atılacakken yeğenimin, "Baba!" diye bağırışı aramıza girdi. "Anne!"

Sonuncu dizlerinin üzerine çöktüğünde kızı omzuna atıldı. "Babacığım," dedi Sonuncu; yanaklarından ve boynundan öpüyor, kokusunu içine çekiyordu. "Güzel kızım, güzelim, *Yağmur'um.* Baba seni çok özledi, hatta," elini montunun cebine attı, "en sevdiğin çikolatayı aldı."

"*Yağmur Ekim,*" dedi Saye. "O çikolatayı yiyemezsin çünkü sabah iki tane yedin. Hem üç saniye içerisinde annenin kucağına gelmezsen kendimi karlara atarım ve annenin üşümesine neden olursun." Yeğenim babasından ayrılıp onun kollarına atıldığında, Saye kucaklayarak ayağa kalktı. "Bu elbisenin güzelliği ne böyle? Prensesler bile kıskanır seni."

Kızlarının adını Yağmur Ekim koymuşlardı. Yağmur, Sonuncu'nun ölen ablasının adıydı ve onu yaşatmak istemişlerdi. Ekim ise kız kardeşimin Sokak Nöbetçileri'yle tanıştığı aydı. Ona sorduğumda, *dönüm noktamdı bu aileyle tanışmak,* demişti. *Yankı'yı tanıdım, kardeşlerimi tanıdım, onları tanımasam sen hayatımda olmayacaktın. İlk mucizem Sokak Nöbetçileri'ydi, ikinci mucizem kızım, abicığim. Adını Ekim koyacağım ve her söylediğimde hayatı sevmeye başladığım zamanı hatırlayacağım.*

O kadar anlamlıydı ki hepimiz ismini çok sevmiştik. Kimi zaman Yağmur diyorduk, kimi zaman Ekim. İkisini beraber söyleyen tek kişi annesiydi.

Sonuncu kızının elinin tersini ve alnını öptükten sonra, "Üşümüşsün," dedi hızlıca dış kapıyı kapatırken. "Acaba bu elbiseyi giydirmesek mi?"

Helin gözlerini devirirken, "Başlama," deyip omzundan itekledi. "Bırak, kız bu şekilde mutlu." Burnunun ucundan öptüğünde, "Anlat bakalım, bebeğim," dedi. "Neler yaptınız dayıyla? Sevdin mi evimizi?"

Yağmur heyecanla kafasını salladı. "Çok sevdim, fotoğraflarınız var hep." Babasına baktı ve işaret parmağını ona doğru uzattı, Sonuncu ise tutmak için atıldığında kıkırdayarak geri çekti. "Babam küçükken çok

komikmiş, hiç gülmüyor fotoğraflarda. Suratsız." Yüzünü buruşturduğunda hepimiz gülmeye başladık. Yağmur bana bakıp, "Kel olacaksın," dedi babasına. "Az kaldı."

Sonuncu'nun yüzü değişti, gülümsemeye çalıştı, ardından bana baktığında kızı duymayacak şekilde dişlerinin arasından, "Papağan gömlekli fotoğrafını kafenin başköşesine koymamı istemiyorsan kızıma bunları aşılama," dedi.

Ben, Nil ve Fırat; Peter Pan adında bir kafe işletmeye başlamıştık. Zamanla kafe büyümüş, başka şubeleri de olmuştu. Sonuncu hukuk fakültesini yeni bitirmiş, stajyer olarak çalışıyordu. Helin ise psikolojik danışmanlık ve rehberlik öğretmeni olmuştu. İlkokulda çalışıyor, her çocuğa tek tek önem veriyordu.

Hepimiz aslında hayatlarımızı değiştirmiş, normal insanlar olmaya çalışmıştık fakat biliyordum ki yine hepimiz yastıklarımızın altında bir bıçakla uyuyor, çoğu gün kâbus görüyorduk.

Odaya geçtiğimizde Bartu Sonuncu'nun kafasına yastık attı, o da yastığı havada kaptığı gibi Bartu'ya geri gönderdi; Bartu eğildiğinde ise Mutlu'nun yüzüne denk geldi. "Gelir gelmez başlamayın!" dedi Nil hiddetle. "Bartu!" Bu kez yastık Mutlu'dan Nil'in kafasına isabet ettiğinde Yağmur kahkaha atmaya başladı.

"Pastalara gelecek!" dedi Zeynep bağırarak. "Bartu, yerinde dur!"

"Emrin olur komutanım!" dedi asker selamı vererek, ardından gülmeye başladı. O sırada Helin'in evi incelediğini gördüm; yutkunduğunda yüzünü kucağındaki kızından saklıyordu fakat gözleri dolmaya başlamıştı. Bunu gören Sonuncu, "Gel babacığım," deyip Yağmur'u kucağına aldı. "Sana kitaplarımı göstereyim, hani şu daha önce anlattığım Dostoyevski'den bahsediyorum."

"El kadar çocuğa," dedi Mutlu, "Dostoyevski okuyor. Kusacağım şimdi buraya."

"Okumuyorum," dedi Sonuncu. "Öğretiyorum, büyüyünce okusun diye." Eğilip alnından öptü; saçlarından, yanaklarından. "Öyle değil mi babacığım? Söyle bakalım bildiğin yazarları."

"Dostoyevski," dedi Yağmur. "Go..." telaffuz edemedi, "Goethe," dedi zorlukla. "George Orwell..."

"Sosyal hizmetleri arayacağım," dedim hiddetle. "Az kaldı."

Sonuncu hiçbir şey söylemeden odadan çıktığı anda, Helin arkasındaki sandalyeye tutunarak derin bir nefes aldı, ardından, "Ağır," dedi

boğazını temizleyerek. "Ağır geldi, uzun zaman sonra eve gelmek."

"İsteyen sendin," dedi Nil. "Ama eğer kötü hissediyorsan..."

"Hayır," diye karşı çıktı direkt. "Sadece..." Dolan gözlerle onlara baktı, ardından omzundaki çantayı indirdiğinde kızının yedek kıyafetlerini sandalyesinin yanına koydu. "Bu sandalyeler, bu masa, bu duvarlar, bu oda, üst kat, merdiven, o mutfak..." Başını iki yana salladı. "O kadar anıyla dolu ki. Hepsi gözlerimin önünde." Sandalyeye baktı, eli boynuna gitti. "Bu sandalyeye ilk oturduğumda kovulmaktan beter edilmiştim, şimdi aynı masaya kucağımda kızımla oturacağım. Hem rüya gibi hem de bir o kadar gerçek. Bu ev gerçek." Etrafa baktı, sonra bizlere. "Siz gerçeksiniz, buradasınız. Bilmiyorum." Gülümsediğinde gözünden bir damla yaş aktı, hızlıca sildi. "Sanırım duygulandım." Beline kadar gelen saçlarını geriye attı. "Acılar geçiyor, güzel anılar kalıyor fakat o anıların içinde acılar varsa bazen can yakabiliyor."

"Aslında," dedi Nil. "Hiçbirimiz değişmedik, aynı çocuklarız, hâlâ Sokak Nöbetçileri'yiz; sadece biraz iyileştik, o kadar. Öyle değil mi?"

"Ve büyüdük mü?" dedi Bartu. "Hiç sanmıyorum." Elini Mutlu'nun kıvırcık saçlarına geçirip onu koltuğunun altına çektiğinde Mutlu bağırdı. "Hâlâ bu çocuğu silkelemek istiyorum mesela." Sonrasında kız kardeşimle göz göze geldi, ikisinin sırdaş olduğunu biliyordum. Sadece bakışarak gülümsediler; bu gülümseyiş, yaraları saracak cinstendi.

Gülmeye başladığımızda Zeynep burnunu çekerek, "Yeter bu kadar!" dedi ve ellerini çarptı. "Masayı hazırlayalım ve partinin tadını çıkaralım."

Ardından herkes masayı hazırlamaya başladı. Nil şarapları doldurdu, Mutlu etrafı süsledi, Bartu atıştırmalıkları getirirken yarısını yedi, Zeynep ve Helin pastaları hazırladı, Sonuncu kızıyla pencere kenarındaki karları izledi, bense öylece onları izledim çünkü bu an, sadece bir an, hepimizin çocukluğuymuş gibi geldi. Buradaydık, hepimiz çocuktuk ve hikâyemiz yeniden başlıyordu ama mutluyduk.

Dünyaya Yağmur'un gözünden baktığımda nasıl da mutluyduk, iyiydik, güzeldik, kalbimiz temizdi.

Gülüşler birbirine karışmaya başladığında masa tamamen hazırlandı ve Zeynep, Nil ile Mutlu'nun kafasına prens ve prenses tacını koydu. Bu Nil'in çok hoşuna gitti, ellerini birbirine çarptı.

Akşam olmak üzereydi, evin ışıkları uzun zaman sonra ilk kez yanıyordu. Zeynep pastaların mumlarını yaktığında, "Durun!" diye bağırdıktan sonra fotoğraf makinesini bir yere sabitledi ve masanın etrafına bizi dağıttı. Ben Sonuncu ile Helin'in arasına girdim, Nil ile Mutlu yan

yanaydı, Bartu kolunu Zeynep'in omzuna atmıştı. Ekim ise babasının kucağındaydı. "Herkes en sevdiği şeyin adını söylesin tam fotoğraf çekilirken!" diye bağırdı Mutlu. "Üç, iki, bir!"

"Pembe Panter!" diye bağırdı Mutlu gülerek.

"Aile!" dedi Sonuncu ve Helin.

"Lâl!" dedi Bartu.

"Bartu!" dedi Zeynep.

"Hayaller!" dedik aynı anda Nil ve ben.

Ama hepimizi bozguna uğratan Yağmur'du. "*Sokak Nöbetçileri!*" dediğinde flaş patladı ve hepimiz şaşkınlıkla ona döndük. Tek gülümseyen Yağmur olurken hepimizin yüzünde kocaman bir şaşkınlık vardı. O anda korkuyla ağzını kapatıp bana baktığında, "Özür dilerim," dedi korkuyla. "Ağzımdan kaçtı."

Neredeyse yarım dakika sessizlik oldu, ardından bu sessizliği bozan Helin, boğazını temizleyip, "Vay," dedi pastalara bakarken. "Canım kızım Sokak Nöbetçileri'ni biliyor ha!" Sonuncu'yla göz göze geldik; o an ikimiz de o mektuptaki sırrı paylaştığımızı anladık hatta zaten o bunu biliyordu.

"Anneciğim," dedi Ekim, kollarını ona uzatarak. Sonuncu annesine uzattığında Nil şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Çok seviyorum o masalı, dayıma kızma. Ben onu zorluyorum."

"Hayır," dedi Helin ağzının içinde geveleyerek, ardından saçlarını kulağının arkasına itekledi. "Ben de çok severim o masalı; sadece..." gözleri bana döndü, "keşke dayın bana da anlatsa."

"Ben sana anlatırım ki."

Ortamdaki karanlığı dağıtan yine Mutlu olurken, "Amcasının bir tanesi," dedi gülerek. "En sevdiğin neden Fırat amcan değil de Sokak Nöbetçileri, alınıyorum ama."

"Siz de onlara benziyorsunuz ki," dedi Yağmur kendini tutamayıp. "Sen Mutlu'ya benziyorsun; o da senin gibi rengârenk giyiniyor." Herkesi işaret etti. "Hepiniz onlara benziyorsunuz; tek farkınız, siz sihir yapamıyorsunuz." Kıkırdadı ve başını annesinin boynunun girintisine gömdü. "Yani sizi de çok seviyorum bu durumda. Öyle değil mi anneciğim?"

"Öyle anneciğim," dedi Helin, derin bir nefes vererek. "Öyle bebeğim. Şu ikna edişlerin dayına, mırlamaların da aynı babana benziyor, farkında mısın acaba?" Yağmur dudağını büktü. "Bak, mesela şu an ba-

ban gibi bakıyorsun." Sonuncu arkadan göz kırptığında Yağmur sırıttı, ardından yeniden rol yaptı, Helin ise tavana bakıp güldü. "Anne seni güldürüyor muyum?"

"Evet, güldürüyorsun, hep güldürüyorsun," dedi Helin, saçlarından öperken.

Yağmur güldü, babasına baktı, ardından bana bakarak, "*Çocuğun olarak*," dedi. "Çocuğun olarak güldürüyorum seni."

Hepimiz aynı anda kahkaha attığımızda Helin büyük bir şaşkınlıkla gözlerini açtı ve o sırada Sonuncu kızını kucağına çekip havaya kaldırdı, birkaç kez döndürdükten sonra elini kaldırıp, "Başarılı," dedi. "Çak bakalım, güzelim." Yağmur gülerek eline çaktığında Sonuncu bir kolunu kızına doladı, ardından diğer kolunu Helin'e sardı ve onun da başının tepesinden öptü. "Liderin olarak, abin olarak ve yeni sürüm," dedi bana bakarak, "çocuğun olarak."

"Siz ikiniz dedi, ayrı ayrı çok zekisiniz ama beraberken..." Kızına baktı, ardından sustu. "Siz anladınız."

"Her neyse," dedi Zeynep heyecanla. "Hadi şu mumları üfleyin yoksa eriyip pastaları mahvedecek."

Nil gülmeye başladığında kollarını Yağmur'a uzattı. "Gel bakalım teyzeciğim, güzel kız; beraber dilek dileyelim ve üfleyelim." Yağmur hevesle onun yanına gittiğinde sandalyeye yerleştirdi ve arkadan ona sarıldı. Mutlu ise kollarını ona doladı. Nil kulağına eğilip, "En çok istediğin dileğini söyle," dedi. "Ben de öyle yapacağım."

Üçü de gözlerini kapattığında, tek sesli dile getiren kişi Yağmur'du. "Nil teyzemin dileği gerçekleşsin," dedi, seneler önce benim söylediğim gibi. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. "Fırat amcam renklerden vazgeçmesin." Kendisi için elini kalbine koydu. "Bir de annem bu çikolatalı pastayı yememe izin versin."

Gülmeye başladığımızda mumları üflediler ve alkışladık. "Babası kızının dileğini hemen gerçekleştiriyor!" dedi Sonuncu, çatalı pastaya batırıp kızına uzatırken. Kocaman bir ısırık alıp çiğnemeye başladığında, Helin gülerek çataldaki geriye kalan pastayı ağzına attı ve gülmeye başladılar.

Onun ardından Nil pastayı ikiye kesti, Mutlu da öyle. Herkes o saniye birbirine baktığında, Zeynep elinde tabaklarla öylece kalakaldı. Sonrasında ise, "Daha neler," diyen Bartu çatalını sertçe pastaya batırdı ve ağzına kocaman bir parça attı. Hepimiz aynı şeyi tekrar ettiğimizde,

Nil şarap şişesini açıp kadehlere doldurmadan önce kafasına dikip havaya kaldırdı.

"Kadehimi," deyip şişeye baktı, geçmişi hatırladı. "Ne olursa olsun, değişmeyecek olan bize kaldırıyorum."

Mutlu da aynısını tekrar etmeden önce elinden şişeyi alıp, "Kadehimi," dedi ve gülümsedi, telefonunu eline alıp Yüksek Sadakat'ten "Haydi Gel İçelim" şarkısını açtı. "Yaş almama rağmen bebek gibi kalan bana kaldırıyorum!" Gülümsedi, kafasına dikti ve sonrasında kadehini masaya bıraktı.

Hepimizde bir duraksama oldu çünkü 2026 yılbaşında yaşananlar hafızalarımızdan silinmemişti.

Yılbaşı gecesiydi, hepimiz evde harika bir gece geçirmiştik ve sonrasında çoğumuz uykuya dalmıştık, uykuya dalmayanlar ise odalarına çekilmişlerdi. O sıralarda uyuyamayan ve sarhoş olan Mutlu, daha fazla eğlenmek için sokağa çıkmış ve Taksim meydanındaki eğlencelere katılmıştı. Tam olarak bize anlatmasa da doktorunun aktardığı kadarıyla onu Taksim meydanından benim evimin sokağına kadar üç sarhoş erkek takip etmiş, ardından sadece renkli kıyafetler giydiği ve diğer erkeklerden farklı(!) olarak nitelendirdikleri için sokak arasında dövmüşler, yetmemiş, onu yakmaya çalışmışlardı.

Çığlıklarına uyanan Bartu'ydu, onu yerde kanlar içinde bulan da. Sonrası cehennem gibiydi çünkü hepimizin toparlanması fazlasıyla zor olmuştu, özellikle kötü günlerin bittiğini düşünürken; ama değişmeyen bir kaide de vardı ki kötü insanlar hiçbir zaman tükenmezdi.

Mutlu'nun fiziksel tedavisi dört gün sürdü. Bir süre sesleri işitemedi, iki parmağı kırılmış ve yüzünün sağ tarafı ile sağ omzu yanmışu. Neredeyse üç ay boyunca hiçbirimizle konuşmadı, aynalardan kaçtı, içine kapandı, yaklaşık on kilo verdi. O eski neşeli hali uzaklaştı, geriye büyük bir yıkım kaldı. Sadece bu kadar da değildi, birkaç sene önce de yine bir aşk uğruna kalbi kırılmıştı.

Daima yalnız kalacağına inanıyordu ve yalnızdı da. İçimden bir ses de böyle devam edeceğini söylüyordu. Çünkü insanlar kötüydü ve bu dünya hislerini yaşamasına izin vermiyordu.

Şimdi kendisine *bebek gibi* derken yüzünün sağ tarafındaki silik yanık izi gözlerimizin önündeydi. Saçlarını bir süre uzatmaktan kaçmış, üçe vurdurmuş, renkli kıyafet giymek istememiş, siyahlara bürünmüştü ama son dört aydır yeniden saçlarını uzatmaya başlamış, renklerle

barışmıştı. Onu siyahlar içinde görmeye alışık olmadığımız için birçok kıyafet almıştık ama hiçbirini kabul etmemişti. En sonunda Yağmur'un verdiği pembe bir şapka onun yeniden renklere dönmesini sağlamıştı. Ağlaya ağlaya yeğenime sarıldığı gün, bu çocuğun bizim hayatımıza gönderilen en büyük mucize olduğunun kanıtıydı.

Fakat Mutlu hâlâ yalnız dışarı çıkamıyordu, tenha yerlerden geçerken tedirgin hissediyordu. Bir keresinde tek başıma otururken yanıma gelip, "Çok korkuyorum," demişti acıyla. "Bu hayatta mutlu olmak için bu kadar çaba gösterirken hayatın bana hiç iyilik yapmaması canımı çok yakıyor. Neden sevilmiyorum? Neden istemiyorlar beni? Neden çoğu insan babama benziyor? Gülmeyeceğim artık, susacağım, gizleyeceğim kendimi. Unutun beni."

Bir şeyler söylemek çok zordu. İkizinin çektiği acıyla baş edemiyordum; her gece yatmadan önce Mutlu için ağlıyordu ve o an, Mutlu kalbindeki acıyla öyle bir konuşmuştu ki kaldırılacak gibi değildi.

"Beni seviyor musunuz?" diye sorup hızlıca devam etmişti. "Beni zaten bir siz seviyorsunuz, başka kimse sevip kabullenemez."

Peki ya o adamlara ne mi oldu?

Sokak Nöbetçileri bizden hiçbir zaman uzaklaşmazdı. Birinci Sokak Nöbetçisi, İkinci Sokak Nöbetçisi ve Sonuncu Sokak Nöbetçisi; her ne olursa olsun bu zihni terk etmezdi, elbette ki vicdansızlığın sesinde bizim için adalet işlemeye devam edecekti.

O üç kişiden bir gece vakti intikam aldığımızda, Mutlu'ya saatlerce yaptıkları işkencenin aynısını üzerlerinde uygulamış, ardından renkli kıyafetler giydirerek onları Taksim meydanının ortasına bırakmış, bir de fotoğraflarını çekerek medyaya servis etmiştik. Zaten bu insanlar, birçok suçtan yargılanan hatta geçmişlerinde kadınlara da şiddet gösteren faillerdi. Sadece bu kadarla da sınırlı değildi; çok sayıda eşcinsel bireye daha öncesinde de işkenceler gerçekleştirmişler, bir tanesinin intihar etmesine neden olmuşlardı. Gerine gerine övündükleri erkeklikleri –onların gözünde(!)– yok olmuştu çünkü bu tarz insanları utandıran tek olgu, karşı çıktıkları her şeyin başlarına gelmesiydi. Sonrasında hapishaneye girdiklerinde ise oradaki erkekler tarafından korktukları gibi anılmışlardı, hayatları boyunca böyle anılmanın ağırlığını yaşayacaklardı.

O gece yeniden bize dönmek, o Sokak Nöbetçileri'ni yaşatmak Sonuncu, Bartu ve benim için ilaç gibiydi. Birine zarar vermek değil, birimiz için çabalamak ve o kötülüğü yenmek en azından iyi hissettirmişti.

Mutlu ise hiçbir zaman o adamlara ne olduğunu bilemeyecekti fakat biz biliyorduk, diğerleri de biliyordu. Uzun zamandır saklanan iki sır

vardı: Biri Sokak Nöbetçileri masalıydı, diğeri de o adamların başına gelenlerdi.

"Bebek kardeşim," dedi Nil, eğilip sağ tarafından öperken. "En güzel dileğim senin içindi."

"Ne diledin?" dedi Mutlu gözlerini devirirken. "Aşk dilediysen benden çok uzakta artık. Sadece kendimi seviyorum, kendime değer veriyorum, kendimi öpüyorum, zaten bu çirkinlikle artık kimse de beni sevmez." Kendi omzunu öptüğünde yeğenim güldü, Mutlu ona göz kırptı, bizse bu durumdan son derece mutsuzduk. "Öp bakalım sen de küçük Panter." Yeğenim de kendi omzunu öptüğünde Mutlu keyiflendi.

"O halde, ikizlerin daima kendini sevmesine," dedi Zeynep kadehine şarabı doldururken. Herkes sandalyelerine yerleştiğinde kasvet neredeyse tamamen uzaklaşmıştı, sanki dün bu evde nefes almaya devam etmişiz gibi sohbet etmeye başlamıştık. Bartu masaya bacaklarını uzatmış, önüne çektiği koca pastadan çatallayarak yiyor, bir yandan da Mutlu'yla uğraşıyordu. Nil, Sonuncu ve Helin'le yeğenimin okumayı neredeyse söktüğü konusunda bir tartışma içindeydi. Zeynep arada sırada fotoğraf makinesiyle bizi yakalıyor, sonrasında ise her iki tarafla da ilgilenmeye çalışıyordu.

Yağmur'un gözleri ise benim üzerimdeydi. Ne düşündüğümü anlamış gibi bana bakarken gülümsedi, ben de ona gülümsediğimde başını annesinin göğüs kafesine daha fazla yasladı. Kimsenin görmeyeceği bir anda, ellerini kaldırıp işaret diliyle, "*Üzülme*," dediğinde onu gören tek kişi bendim. İşaret dilini Zeynep öğretmişti, belki de bir gün yeniden susmaktan korkuyordu. "*Masallar gerçek, anneler cennette.*"

Ben de ellerimi kaldırıp, "*Üzülmüyorum, Prenses*," dediğimde işte o an beni gören tek kişi Yağmur değildi, kız kardeşimin bakışları bana takıldığında ve yüzümdeki ifadeyi gördüğünde kaşları havalandı.

Ardından kucağındaki yeğenimi babasının kucağına bırakıp, "O halde hediye faslına geçmeyelim mi?" diye sordu. "Hemen geliyorum."

HELİN SAYE GÜNEŞ

16 Temmuz 2021, saat 02.11. Kızımı kucağıma aldığım ilk tarih.

Onu ilk kez kucağıma alıp yüzünü gördüğümde yarı baygındım fakat tek hissettiğim kocaman bir acıydı. Gözlerimi kapatırsam yok olacağı korkusu, onu benden alacakları düşüncesi, belki de öleceğime inanmak... Saçlarımı okşayan bir adam vardı, gözleri dolu dolu bakıyordu;

o adam Yankı Sarca'ydı, *Umut Güneş*'ti. Kucağımdan almak istedi doktorlar, sanki gücüm varmış gibi bağırarak onu geri vermek istemedim çünkü kendi annemin beni nasıl terk ettiğine o kadar inandırılmıştım ki kızımın da aynısını yaşamasından korkuyordum.

Kırk gün boyunca sadece ağladım, sütüm çok az geldi, uyuyamadım ve gücüm tükendi. O kadar kötüleştim ki kırk günün büyük kısmını hastanede geçirmek zorunda kaldık. Kızıma yeterince süt veremediğim için kendimi daha fazla suçladım. Doktorlar, yeni doğum yapan annelerin bir buhran geçirebileceklerini, buna lohusalık sendromu denildiğini ve geçici olduğunu söylüyorlardı fakat beni tek korkutan, kızımı kaybetme düşüncesiydi.

Yendiğim bütün korkular, kaçtığım gerçekler ve görmek istemediğim yüzler; şimdi hep kâbuslarımdaydı. Gözlerimi açtığımda bile hemen yanımda duruyorlardı; bir sabah uyanıyordum ve yanımdaki beşiğin kenarında bir siluet görüyordum, kızıma doğru eğiliyordu. Korkuyla uyanıp bağırdığımda aslında bir hastane odasında olduğumu fark ediyordum. Bu süreçte benimle ilgilenen psikiyatrlar da durumun normal olduğunu söylüyorlardı.

Bütün bu süreçte kimler elimi tuttu, kimler benim için üzüldü, kimler bana kızdı; hiçbir fikrim yoktu. Helin Aktan nasıl anne olacaktı; korku içindeydi, yavrusuna güzel bir çocukluk verebileceğini sanmıyordu. Bunları düşündükçe kendimi daha kötü hissediyor, bebeğimi özlüyor ama ona yaklaşırsam ağlarım diye korkuyordum.

Herkes bunu normal karşılasa da hatta Yankı her gece, her gün saçlarımı okşayıp bunların geçeceğini söylese de kızımı kaybetme korkusu hiç aşamayacakmışım gibi gelen bir düşünceydi. Bir gece vakti Yankı, sessiz gözyaşlarıyla hemen yatağın yanında durup bana, "Senin için başka ne yapabilirim?" diyerek üzüntüsünü dile getirdiğinde onun da çaresizliği bana geçmişti. "Her şeyimi vereyim sana," diyordu. "Gülümse güzelim benim, geçecek, inan bana."

Bütün bunlar, bir gece vakti, Nil kucağında küçük bebeğim, kızımla hastane odasına girene kadar devam etti. Normalde korkularımı biliyorlar, yanıma gelirken bile iki kez izin alıyorlardı fakat Nil tabii ki bütün kaideleri bozan biri olarak kimseyi dinlememiş hatta kimseye söylemeden yanıma gelmişti.

Yatağımın hemen yanında durdu, öyle uzun uzun konuşmadı benimle, kucağındaki uyuyan bebeğime şöyle bir baktı, ardından bana

ve sonrasında, "Ona zarar vereceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu direkt. Sesinde öfke yoktu, bambaşka bir duygu vardı; o duyguyu sadece ikimiz biliyorduk, o gece yaşananları da öyle. "Yoksa her şeyden vazgeçiyor musun kardeşim?"

Az önce gördüğüm iğrenç kâbusun etkisi geçmezken, "Olabilir," dedim direkt. "Olabilir, her şeyden vazgeçebilirim çünkü çok korkuyorum, anlıyor musun? Çok korkuyorum; elimi tut, ne olursun."

Nil gülümsedi, odaya dışarıdaki sokak lambasının ışığı vuruyordu. "Pekâlâ," dedi sakince. "Her şeyden vazgeçmek istiyorsan söz veriyorum, arkanı dönüp gitmene izin verecek ve kimseye bir şey söylemeyeceğim." Durdu, nefesini verdi. "Fakat bütün bunlardan önce..." O gün söylediklerinde ciddi miydi yoksa deniyor muydu, hiçbir zaman bilemeyecektim. "Benim elimden önce tutman gereken başka bir el var."

Gözlerim açıldı, ardından yeniden, "Hayır," dedim ve gözlerim acıyla doldu. Hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyordum; aslında istemiyordum ama neden böyle davranıyordum, tam emin değildim. Bilmiyordum, her şey çok karmaşıktı. Belki de doktorlar haklıydı; bu her annenin geçirebileceği bir sendromdu. "Lütfen, vazgeçmek istiyorum, yardım et."

Kendimi o hapishanede kalbime bir silah dayayıp ölüme boyun eğdiğim zamanki gibi hissediyordum. Aslında istemiyordum ama zorundaydım işte, vazgeçmem gerekiyordu fakat görüyordum; Nil'in kucağında tuttuğu o tatlı kızımı, bebeğimi bırakamazdım; onsuz artık yapamazdım. Bir köprünün ortası; iki tarafta da bambaşka bir karanlık vardı.

"Tamam," dedi. "Birazdan gitmene izin vereceğim hatta cebimde tek yön uçak biletim var." Gerçekten cebinde bir bilet var mıydı, bilmiyordum. "Ama sen de bana bir söz vereceksin şu an."

"Ne sözü?"

Bebeğime baktı, kaşları çatıldı ve yutkundu. "Ona bir kez sarıl, bir kez öp çünkü bir bebek, annesinin sıcaklığını hissetmeden büyürse hayatı boyunca hep yalnız ve güçsüz hisseder." Çenesini havaya kaldırdı. "Tıpkı senin gibi."

Hayatım boyunca duyduğum bütün acımasız sözleri düşündüm. En ağırlarını: terk edilişlerimi, küfürleri, ötekileştirilmelerimi. Hepsi ama hepsi bir yana, en ağırı buydu.

"Hadi," dedi bebeğimi bana uzatarak. "Yap bunu; sonrasında vazgeçmene, gitmene izin vereceğim canım kardeşim, söz veriyorum."

Gözümden sessiz yaşlar dökülürken kollarımı ona uzattım; ellerim yine titriyordu ve bunun farkındaydı. Nil bir an bile şüpheye düşmeden onu kollarıma bıraktığında nasıl güveniyordu, bilmiyordum; ben bile kendime güvenmiyordum ama kucağımda yerini aldığında ve başı kalbimin üzerine denk geldiğinde, yüzünde o sokak lambasının ışığıyla silik bir gülümseme oluştu.

Titreyen elimi kaldırıp ona dokunmak istedim fakat cesaret edemedim, elim ona uzanmadı fakat tam o anda kızım uzanıp küçük parmaklarıyla sadece işaret parmağımı tuttuğunda nefesimin kesildiğini hissettim, ellerimin titremesi ise durdu.

Ve o an fark ettim: Ona zarar vermekten korkuyordum, onun zarar görmesinden korkuyordum, bu dünyanın ona zarar vermesinden korkuyordum, her şeyden korkuyordum, kendimden bile. Öyle ki onun için gitmeyi bile istemiştim; ben gidersem o mutlu olacakmış gibi geliyordu.

O gece Nil bana, kızıma zarar vermeyeceğimi ve onun için canımı bile verebileceğimi gösterdi; o olmasaydı nefes bile alamayacaktım. Yine o gece Nil bana zaten iyileştiğimi sadece tek bir hamlesiyle kanıtladı.

Sesli bir şekilde ağlamaya başladığımda gözyaşlarım kızımın yüzüne düşüyordu fakat umurumda değildi. İlk önce yanaklarından öptüm, ardından alnından, seyrek kumral saçlarından, elinden öptüm, ayaklarından, karnından. Kızım gözlerini açıp ağlamaya başladı çünkü onu öperek uyandırmıştım ama umurumda değildi. Gözyaşlarım kahkahalara dönüştüğünde bebeğimi kendime çekip sarıldım, o anda Nil'le göz göze geldik.

İkimiz de biliyorduk; ben aslında asla gitmeyecektim, onu bırakamazdım, bebeğimi bırakamazdım.

"Korkma kendinden," dedi Nil başını sallayarak. "Sen bu dünyanın görebileceği en harika anne olacaksın ve bu kez gerçek bir söz veriyorum, onu bütün kötülüklerden koruyacağız, kardeşim, yedimiz beraber. Bizim gibi büyümeyecek."

O günden sonra Nil yani benim Işık'ım sayesinde her şey düzeldi, düzelmekten ziyade gerçeğimi gördüm. Korkularımı elbette yenemedim ama bu korkuları her annenin yaşadığıyla yüzleştim ve daha çok çabaladım. Bazen gereğinden fazla üzerine titredim, bazen kimsenin kucağına bile vermek istemedim ama sonuçta ben anne oldum. Gerçek bir anne oldum. Helin Aktan'ın bir kız çocuğu vardı ve o hiçbir zaman annesi gibi büyümeyecekti.

Nil'in cebinde ise gerçekten bilet var mıydı, yok muydu, hiçbir zaman öğrenmek istememiştim fakat bir yanım, onun da kesinlikle vazgeçmeyeceğime inandığını söylüyordu.

Eski evin merdivenlerini çıkarken zihnime dolan bu anının nedenini biliyordum. Bütün yaşadıklarım, o hastane odasında yaşadıklarımla yarışamazdı bile. Merdivenin son basamağında Koza'nın içtiği keyif sigarası, masada Sokak Nöbetçileri tarafından istenmemem, üst kattaki duvarda yer alan o izler, önünden geçtiğim kırmızı ışıklı oda...

Elim o kapının koluna gittiğinde alt katta gülme sesleri geliyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim ve geri aldığımda kırmızı ışıklı odanın kapısını açtım. Lâl'in fotoğraf odası. İçeriye adım attığım vakit ilk bu odaya girdiğimde çocukluğuma yazdığım o günlük geldi aklıma, acılarım. Şimdi ise benim sırlarımın kilitli olduğu bir oda gibiydi.

Bu evi kilitledikten sonra sadece bir kez geri gelmiştim. O da sırları bırakmak için. Kimsenin haberi yoktu ya da vardı, bilmiyordum. O sırları ise bu kırmızı ışıklı odada bırakmıştım. Düğmeye basuğımda içerisi kırmızı ışıkla doldu, korkmayı bekledim ama herhangi bir etkisi olmadı. Yavaş adımlarla yürüyüp köşedeki siyah çantayı aldım, ardından bir süre daha odanın içinde gözlerimi gezdirdim. O an fark ettiğim başka bir detay vardı; herkesin günlüğü de bu odadaydı.

Çantayı alıp kapıyı kapattığımda aşağıdan, "Anne!" diye seslenen kızımı duydum. Yağmur Ekim. Sokak Nöbetçileri'yle tanışmak benim miladımdı; onlarla tanışmasaydım şu an nefes alan bir insan bile olmayacaktım bu dünyada, biliyordum bu yüzden onlarla tanıştığım o bahar ayının adını vermiştim. Yağmur ise Yankı'nın kardeşinin adıydı, onu daima yaşatmalıydık, başka bir bayatta mutlu bir sureti olmalıydı. "Anne!" Gülmeye devam etti, büyük ihtimalle birisi gıdıklıyordu.

"Geliyorum!" dediğimde merdivenleri hızlı hızlı inmeye başladım ve odaya girdiğimde ortalıkta dağılan pastaları, hepsinin yüzündeki o çikolata izlerini, yere birazcık dökülen şarabı, kızımın ise kucağında sarıldığı o kocaman çikolatalı pastayı gördüm... Pembe elbise artık çikolatadan ibaretti... Tam dudaklarım aralandığında arkadan birinin beni çekip yüzüme pastayı yapıştırmasıyla tiz bir çığlık attım. Kızım kahkaha atmaya başladığında, suratıma pastayı yapıştıran Yankı arkadan belime sarıldı ve yüzümü çevirip yanağıma yapışan pastayı ağzına attı. O anda da flaş patladı, Lâl fotoğrafımızı çekti.

Biz Sokak Nöbetçileri'ydik, daima aynı cümleyi tekrar edeceğimi bilerek söylüyordum ki biz hiçbir zaman değişmezdik. Bu yedi çocuk, hiçbir zaman büyüyemez; büyüse bile bir gün yeniden çocukluğuna geri dönmek isterdi. Gözlerimizi kapatmadan ve bu hayata veda etmeden önce hepimizin son gördüğü yüz, çocukluğu olacaktı ve gülümsemesi ise o çocuğa ait olarak kalacaktı.

"Yağmur Ekim sizden daha olgun," dediğimde gülmeye başladım.

"Sen anne olduktan sonra çok değiştin," dedi Bartu başını iki yana sallayarak. Çatalının ucuna çikolata parçasını koydu ve ucunu geriye yatırarak sapan gibi bana attı. Eğildiğimde Yankı'nın kafasına geldi, herkes gülmeye başladı.

"Değişmedim," dedim ama değiştiğimin farkındaydım. Artık daha şefkatli hissediyordum, daha merhametli hatta daha iyi bir insan gibi.

"Değiştin," dedi Bartu. "Dün bana, 'İçine atlet giydin mi?' diye sordun."

"Yine sana atlet sormuş," dedi Mutlu gözlerini devirerek. "Bana, 'İçlik giydin mi?' diye sordu."

"Bana da soruyor," dedi Koza gözlerini devirerek.

"Of! Ne var?" dedim sandalyeye oturarak. "Hava çok soğuk."

Sessizlik oldu, ardından Koza arkamda kalan ve konunun kapanmasını bekleyen Yankı'ya, "Sen," dedi kaşlarını kaldırarak. "Sakın bana içinde..." Yankı gözlerini kocaman açtığında gülmeye başladılar. "Gerçekten giyiyor musun?"

"Eşimin gönlü olsun diye," dedi Yankı ve arkadan ellerini omuzlarıma koydu. "Ayrıca bırakın bu rolleri, hepiniz karımın aldığı vitamin haplarını içmeyi biliyorsunuz." Gözleri kızımıza döndü, turkuaz gözleri parladı. "Öyle değil mi babacığım? Değil mi?" Bebeğimiz kafasını salladı. "Şuna bak," dedi benim arkamdan çekilip, "nasıl da kafasını sallıyor." Uzanıp onu masanın üzerinden aldı ve havaya kaldırdı. "Nasıl güzel onaylıyor babasını." Şakağından öptüğünde sıkıca kucağında tuttu ve saçlarını okşadı, ardından uzanıp avcunun içinden öptü. Bunu sürekli tekrar ediyordu çünkü aramızdaki gözyaşı akarsuları, artık kızımız için de geçerliydi.

Yankı Sarca'm, Umut Güneş'im harika bir baba olmuştu, harika demek yeterli değildi. Geçirdiğim o buhranlı dönemdeki sabrı sonrasında bebeğimizin her ağlamasında benden önce yataktan fırlamaları, çoğu günler ben uykusuzluktan ayakta duramadığımda sağdığım sütümü benim için vermesi, biz uyurken ikimizin de başında uykusuz kalması,

hasta olduğunda gidilmedik hastane bırakmaması... Bu kadarla da sınırlı değildi; kendisi neyden mahrum kaldıysa hepsini çocuğuna vermeye çalışıyordu. Hatta bazen öyle şımarık büyütüyordu ki onun babalığını bile kıskanıyordum. Her sabah kalkıp kızının saçlarını tarıyor, istediği bir model varsa internette araştırıyor, zararlı besinler yemesin diye şeker yapmayı bile öğreniyordu.

Tabii bir o kadar da otoriterdi. Uyku saatleri gecikmemeliydi, ilaç saatleri de öyle. Anneye ve babaya asla yalan söylenmezdi, kirli kıyafetlerle evde dolaşılmazdı... Tabii ki kurallar dinlenmediği çok zaman oluyordu ama kızımız artık onun kurallarına da alışmıştı.

Önceden, *her şeyim sana*, derdi, şimdi, *her şeyim size*, diyordu.

Ve gün geçtikçe bitmek tükenmek bilmeyen bir aşkla ona daha fazla bağlanıyordum.

"Pamuk eller cebe!" dedi Mutlu heyecanla. "Hediyeleri görelim!"

Zeynep hevesle Bartu'ya baktı ve Bartu ayağa kalkıp elini cebine attığında, "İlk hediye bizden o halde," dedi ve iki bileti masanın üzerine bıraktı. Işık ve Mutlu, Nil ile Fırat... İç sesimle Sokak Nöbetçileri'yle tanıştığımızda olan isimlerini söylesem de dışarıdan artık onlar Nil ve Fırat'tı. Zeynep'ti, Umut'tu, Poyraz'dı ve Bartu'ydu... Kızım doğduktan sonra geçmişin tamamen üzerini kapatmış, yeniden doğmak istemiştik. Elbette bu imkânsızdı, imkânsızlığın en büyük örneği ise Koza'nın kızımıza Sokak Nöbetçileri masalını anlatmasıydı. Seneler önce bu masaldan bana söz etmişti ve ben zaten bunu yapacağını biliyordum.

Kızmıyordum hatta hoşuma gitmişti ama bir gün kızıma bizi anlayacağı yaşa geldiğinde Sokak Nöbetçileri'nin gerçek olduğunu söyleyecektik.

Nil uzanıp biletlere baktı, ardından, "Oha!" diye bağırdı heyecanla. "Fransa bileti!" Koza'ya gösterdi. "Bize tatil almışlar!" Koza Bartu'ya göz kırptığında zaten haberi olduğunu anladım. "Ya," dedi Nil yüzünü ekşiterek. "Bu yüzden mi durmadan bana, 'Fransız kadınlarından daha güzelsin,' deyip duruyordun."

"Bebeğim," dedi Koza sırıtarak. "Ben her şeye hâkimim."

"Bebeğim," dedi kızım, Koza'yı taklit ederek. "O her şeye hâkim." Gülmeye başladığımızda somurtan tek kişi Mutlu'ydu.

"Hımm," dedi Bartu'ya doğru. "Bana da kendini aldın galiba, bok herif." Boğazımı temizleyip kızımı gösterdiğimde Mutlu çekingen bir

ifadeyle gülümseyip, "Oyuncak Bartu hediyesi," dedi. "Kaslı Bartu hediyesi."

Onun hediyesini de Zeynep çıkarıp verdiğinde Mutlu yüzünü buruşturarak kâğıdı açtı, ardından onun da gözleri güldü. "Hollanda bileti!" Gözleri kocaman açıldı. "Amsterdam'a gidiyoruz ağustosun ilk haftası!" Biletin üzerinde Bartu'nun da ismi vardı. "Ve sen de geliyorsun!" Masanın üzerinden atlayıp Bartu'nun kucağına zıpladığında ayakları havalandı. "Şaka yapıyorsun! Hani gelmezdin! Hani o renkli kıyafetleri giymezdin!" Bartu tek koluyla sarılıp onu silkelerken Mutlu kahkaha atıyordu. "Gerçekten benimle gelecek misin?"

"Geleceğim çünkü seni tek başına gönderemem," dedi Bartu sarılmanın etkisiyle nefesi kesilirken. 2026 yılbaşında yaşananlardan sonra Bartu Mutlu'yu yanından bir an bile olsun ayırmak istemiyordu. "Tek bir şartım var: Kıyafetlerime ben karar veririm." Mutlu dudaklarını büzüp geriye çekildi. "Tamam," dedi. "Sen karar ver."

"Kocam," dedi Mutlu gülerek. "Evimin direği, her şeyim, her parçam..."

"Ve orada," dedi Koza lafın arasına dalarak. "İstediğin bir motosiklet senin olacak, renklerini senin boyayabileceğin. Özel üretim." Göz kırptığında Mutlu neşeyle ona döndü. "Kız kardeşin bu konuda bana öfkeli ama motosikletlere merak saldığını biliyorum."

"Ne?" dediği anda lafını böldüm; Yankı yanıma oturup elini bacağıma koydu.

"Ayrıca," dedim. "Orada senin için bir senelik ev tuttuk." Mutlu'nun en büyük hayali bir süre Hollanda'da yaşamaktı. "İstediğin zaman gidip kalabilirsin hatta istersen biz de seninle beraber gelebiliriz."

"Siz..." dedi Mutlu, gözleri heyecandan dolarken. "Şaka yapıyor olmalısınız." Gülmeye başladığında uzanıp ikimize sarıldı, ardından Koza'ya. O gülümsediğinde yüzündeki yanık izi geriliyordu fakat artık canının yanmadığını anlayabiliyordum. "Bu kadarı çok fazla." Kızıma doğru eğildi ve uykulu gözlerine baktı. "Duyuyor musun, Minik Panter, hayallerim gerçekleşiyor."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu, babasının kucağına daha fazla sığınarak, uykulu bir sesle.

"Elbette," dedi Mutlu. "Hepiniz geleceksiniz zaten. Hatta bu yaz tatili orada yapacağız."

"Güzel fikir," dedi Yankı ve bakışları bana döndü. "Yağmur'un *yedinci yaşını* orada harika bir partiyle kutlarız." Yedinci yaş.

Korkularımın başlangıcı, kaçışlarım, yollarımızın kesiştiği gün. Benim berbat geçen doğum günüm ve doğum günlerimin kızımız için her zaman harikalarla geri dönüşü olacaktı. Ben de ona baktığımda gülümsemelerimiz birbirine karıştı.

"Benim hediyem nerede?" diye sordu Işık ikimize bakarak. "Unutulmadım umarım."

Gülmeye başladığımda Lâl'le birbirimize baktık, ardından elimi çantama atıp USB çıkardım. Lâl ve Yankı dışında herkes şaşkınlıkla bana bakarken bilgisayarımı da çıkardım ve USB'yi yerine yerleştirdim. Herkes benim olduğum tarafa toplandığında onlarca dosya arasından doğum günü yazan dosyayı buldum ve açmadan önce, "Kaydedilmediğine üzüldüğün tek an," dedim gülümseyerek. "Bu benim sana hediyem, neyse ki bu görüntüleri kurtarabildik."

Videoyu oynatma tuşuna bastığımda bir kişi hariç herkes heyecanla ekrana bakıyordu; bakmayan tek kişi, kızımdı. O çoktan babasının kolları arasında uykuya dalmıştı. Gürültülü yerlerde uyumak aslında zordu ama kızımız bizimle büyüdüğü için gürültüye o kadar alışıktı ki çoğu zaman sessizliğin onu daha fazla rahatsız ettiğini fark etmiştik.

Bilgisayar ekranında görüntü hareket etmeye başladığında Koza'nın evinde hep beraber oturuyorduk. 14 Mart 2023, kızımın ilk konuştuğu anlardı. Videoyu çeken kişi Lâl'di, hemen yanında ben ve Yankı vardık. Diğerleri de yere oturmuş heyecanla Ekim'e bakıyordu.

"Konuşacak," diyordu Koza videoda. "Ve dayı diyecek, biliyorum."

"Pembe Panter diyecek," diye çıkıştı Mutlu. "Kaç gece kulağına bunu fısıldadığımı bilmiyorsunuz."

Kızımın bebekliği, o küçük elleri... Dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi, sonrasında geri kapattı, bana ve babasına baktı. "Hadi kızım," dedim gözlerimi açarak. "An-ne," ellerimi kaldırdım, "bak, çok basit, an-ne."

"Anne çok basit değil," dedi Yankı ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Baba daha basittir, ba-ba."

"Minik tırtılın yanında bir kez bile olsun anne baba demedik ki," dedi videoya çeken Lâl. "Dedik mi? En çok hangi ismi duyuyor?"

"Bartu, diyecek," dedi Bartu. "Boşuna beklemeyin."

"Mal mısın?" diye çıkıştı Mutlu. "Bartu'yu şu yaşımda ben bile zor telaffuz ediyorum, el kadar bebek nasıl Bartu desin."

"Pembe Panter diyebilecek ama öyle mi?" Bartu Mutlu'nun ensesine fiske attı. "Hayal dünyandan çık."

Mutlu ensesini ovuşturdu. Koza o sırada alayla, "Durun bakalım," dedi Yankı'ya yüzünü buruşturarak. "Eğer babası yeğenimin başının etini yediyse Lev Nikolayeviç Tolstoy'un ölümsüz eseri *Savaş ve Barış*, diyebilir." Gülmeye başladığımda, Yankı kızımın peluş oyuncağını kafasına attı.

"Kim, kim, kim?" dedi Bartu. "Bir daha söyle."

Koza omzunu kaldırıp indirdi. "Bir daha ben bile söyleyemem."

O sırada Yağmur Ekim bir kez daha ağzını açtı, kameraya baktı, sonra hepimizin yüzüne, ardından kısık sesle mırıldandı. "Anne, dedi!" diye bağırdım.

"Babaydı," dedi Yankı.

Fakat kızımız hepimizi dumura uğrattı ve bu kez daha yüksek sesle onun ismini söyledi: *"Nil."*

Şaşkınlık, hüzün, mucize, neşe... Hepsi birbirine girerken Işık ağlamaya başladı ve ben de kendimi tutamadım, gözlerimden yaşlar döküldü. Videoyu çeken Lâl'in eli titrerken, Koza büyük bir şaşkınlıkla ayağa kalktı, ardından Işık'ı kendine çekip öyle bir sarıldı ki o büyülü an videoya nasıl sığabildi, bilmiyordum.

Sonrasında video kapanmadan önce görünen, Işık'ın kızımı kendine çekmesi ve kocaman sarılmasıydı.

Video durdu.

Gözlerim Işık'a döndüğünde dolu gözlerle ekrana baktığını gördüm. Sadece o değil, herkes aynı şekildeydi. "Ama bu video silinmişti," dedi başını sallayarak.

Yankı uzanıp Işık'ın elinin tersini okşadı. "Boşuna bilgisayar bölümü okumadım ben, bulurum hep bir yolunu. Bilirsin."

"Çok," dedi sesi titrerken. "Çok duygulandım, bu hediye..." Başını iki yana salladı, ardından yeğenine baktı. "En güzel hediye."

Kızımın bu hayata gelişi ve bizim hayatımıza bir güneş gibi doğması, gerçek mucizeleri de peşinden getirmişti. İlk konuştuğunda ismini söylediği kişi Nil'di. Nedenini hiçbirimiz bilmiyorduk; belki Koza'nın ağzından onun ismi düşmediği için, belki annesi ile babasından sonra en fazla onunla vakit geçirdiği için ya da her şeyden öte, Tanrı'nın hediyesiydi. Tek bildiğimiz, o gün hafızalardan silinmeyecek kadar güzeldi.

Ama sadece bu kadar da değildi.

Kızımın mucizeleri devam etmişti. Yürüdüğünde ilk adımladığı kişi Bartu olmuştu, kimse günlüğünün ilk sayfasına Bartu'yu yazmamıştı ama kızımın ilk adımları, Bartu'ya ait olmuştu.

Kendi isteğiyle ilk sarıldığı kişi Koza olmuştu; Koza için sarılmak zaaftı ve sanki bunu hissetmiş gibi onu kollarının arasına almıştı. Sadece bu kadar da değildi; uzun bir süre Koza, Poyraz ismini kabullenmemiş, ondan kaçmıştı. Sonrasında yeğeninin "poyi" demesi kulağa ne kadar tuhaf ve komik gelse de ismini sevmesine neden olmuştu. O an, Yanki dönüp Koza'ya büyük bir anlamla bakmıştı; ismini sevdirdiğini söylemek istermiş gibi.

Boyama yaptığı ilk kişi Mutlu olmuştu. Normalde babası da ben de bir türlü sevdirememiştik ama sanki Mutlu'yu hissetmiş gibi onunla saatlerce renkli kalemlerle boyama yapmıştı, Mutlu'nun ellerine vuran kimse yokken üstelik.

Fotoğraf çekilmekten hiç hoşlanmıyordu ama ilk pozunu Lâl'e vermişti ve ilk fotoğrafını da onunla çekilmişti.

Eh, dudaklarından dökülen ikinci kelime de baba olmuştu ve bu beni kıskançlık krizine sokmuştu. Yine de kendime bir pay çıkarmak gerekirse, ilk seni seviyorum cümlesini de ben kapmıştım. Hatta sana güveniyorum cümlesini de... Bunlar yeter de artardı...

"Sanırım benim hediyem kaldı," dedi Koza ve bakışlarını Işık'a çevirdi. Ona daha ne verebilirdi, bilemiyordum. Senelerdir ne istediyse yerine getirmiş, nasıl bir yol çizmek istediyse ayak uydurmuştu. Ne yaşattıysa belki beş katı üzerine çıkarak iyiliklerle onu donatmıştı, benim aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Tek bildiğim, Işık'ın evlat edinmeye karşı olduğuydu, bebek konusu ise tamamen kapanmıştı, artık tedavi bile olmuyordu.

Bazı mucizeler gerçekleşir, bazıları da hiçbir zaman gerçekleşmezdi; Işık Sarca'nın hayatı boyunca hiçbir zaman bebeği olmayacaktı.

Çoktan bunu aştığını söylüyordu, çoğu zaman da aştığını görebiliyorduk da sahiden ama ne olursa olsun, hayallerine sırtını dönen bir kadının çoğu zaman kalbini ateşin yaktığını bilmemek mümkün değildi. Kabullenmek ve onunla yaşamaya devam etmek. Işık'ın yolu bunun üzerine kuruluydu.

Koza ise belki de Işık'tan daha fazla acı çekiyordu bu konu hakkında. Eskisinden daha sık oturup konuşabiliyorduk ve son cümle, her zaman kendisini affedemeyeceği kısmına bağlanıyordu. Hatta bir dönem, Işık'ı

bırakmayı bile düşündüğü olmuştu; bu terk edip gitmek değildi, özgür bırakmaktı çünkü kendi kendine onun yanında kalarak belki de zarar verdiğine inanıyordu. Fakat öyle değildi; Işık'ın dönüp dolaşıp gittiği kişi yine abim, Koza oluyordu.

Hatalar, acıları doğurmuştu; affedişler bazı hatalar için elbette ki imkânsızdı ama ikisi bunları sırtlanarak hayatlarına devam etmenin bir yolunu bulabilmişlerdi.

Koza cebinden bir anahtar çıkardığında, onu gördüğüm an aklıma Işık'ın dövmesi geldi. Onun da anahtar dövmesi vardı, Koza için yaptırdığı. Elini tuttu Işık'ın, avcunu açtı, ardından anahtarı oraya bıraktığında neler olduğunu anlamayıp birbirimize baktık. Yankı dışında. O tabii ki ne olduğunu biliyordu.

"Sana bu dünya üzerindeki çoğu şeyi vaat edebilirim fakat hiçbiri bu hediye kadar seni mutlu etmezdi, biliyorum." Koza hepimizin ortasında yaptığı duygusal konuşmadan dolayı biraz çekimserdi ama gözlerini de Işık'ın gözlerinden ayırmıyordu. "Sana kocaman bir ev almayı düşündüm; lüks bir araba, zorlarsam bir tekne..." Işık'ın parmaklarını avcunun içine doğru kapattı, ardından çevirip elinin tersini öptü. "Fakat hepsinin geçici mutluluklar vereceğini ve senden aldıklarımı yok edemeyeceğini biliyorum. Hem farkındayım, bana 'ben istediğim her şeyi elde edebilirim, erkeklik yapma' konuşması yapmana gerek yok."

Işık gülmeye başladı ve bize göz kırptı. "Kafeler benim üzerime de." Biz de güldüğümüzde Koza gözlerini devirdi. "Ne derler, erkek eline bakıyor değil, kadın eline bakıyor..." Sırıttığında Koza bir kez daha gözlerini devirdi. Elbette aralarında böyle bir şey yoktu. "Ve evet, şimdi ne aldığını söyleyecek misin yoksa bayılayım mı?"

Koza derin bir nefes verdi, ardından, "Bu anahtar, sıfır ila yedi yaş arasındaki çocuklar için ayrılmış bir vakfın anahtarı. O vakfın adı, *Işık* olacak," dedi. "Maddi durumu olmayan aileler gelip hastalık sıkıntısı çeken bebekleri ya da çocukları için senin kapını çalacaklar; biz de elimizden geldiğince yardım edeceğiz. Ayrıca bir tarafı kreş olarak da kullanılacak, ücretsiz bakım hizmeti sağlanacak." Işık elleriyle ağzını kapattığında geriye doğru gitti, gözleri doldu. "Bir yetiştirme yurdumuz vardı kimsesiz çocuklar için, şimdi bir de o çocukların sana ihtiyacı olur diye düşündüm, *bebeklerin* hatta." *Haytr, Koza, sen onun hayallerini elinden aldığın için iyileştirmek amacıyla her yolu deniyorsun ve başarıyorsun da...*

Seneler önce kaybettiği o bebeğin acısını geçirmeye çalışıyorsun... "Bir şey demedin," dedi tedirginlikle. "Beğenmedin mi?"

Işık birkaç nefes verdi, ardından bir anda Koza'ya öyle bir sarıldı ki derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. İşte bu kadar basitti. Bir insanın yüzünde gülümsemeyi oluşturmak bu kadar basitti aslında.

"Yeter artık," dedi Bartu sertçe sandalyeyi tutup çekerek. "Bugün duygulanmak yok, saçma sapan triplere girmeyi kesin artık." Bartu'nun bu cümlelerinin ardından etraftaki o kasvetli ve duygusal hava değişti; herkes yeniden kendi haline dönmeye başladı.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Masadaki sohbet, kahkahalar, atışmalar asla kesilmedi. Öyle ki çoğumuz çakırkeyf bile olmuştuk. Kızım az ilerideki, haftalarca yalnız başıma uyuduğum o koltukta güzel bir rüya görüyordu. Bir an bile uyanmamış, bizden rahatsız olmamıştı.

Hemen yanımda Yankı oturuyordu, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atmıştım. Diğer yanımda Mutlu oturuyordu; arada sırada benimle atışsa da anne olduktan sonra en büyük manevi desteği sağlayanlardan biri de oydu. Yankı'nın yanında Koza vardı, Koza'nın karşısında Işık. Hemen karşımızda ise Bartu ile Lâl. Birbirlerine sarılmış oturuyorlardı. O an, bu masadaki oturma düzenimizin seneler önce Koza'nın bizi bir masaya topladığı günle aynı olduğunu fark ettim. Elbette bunu sadece ben fark ettim çünkü anısı geçmiyordu ama diğerleri için silik bir hafızadan ibaret gibiydi.

Şimdi yine o masada oturuyorduk. Bakışlarımı pencereye çevirdiğimde hava çoktan kararmış hatta vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Birimiz bile kalkıp gitmemiz gerektiğini söylememiştik çünkü hepimiz özlemiştik; Helin'i, Yankı'yı, Işık'ı, Mutlu'yu, Lâl'i, Koza'yı. Ve daima aynı kalacak Bartu'yu...

Bir keresinde Bartu yanıma gelip, "Hepiniz gerçeğinize döndünüz," demişti. "Benimse tek bir ismim var; yeğenim ya beni sevmezse?" Hayır dememe fırsat vermeden devam etmişti. "Adımı değiştireyim mi? Değiştirmeli miyim? Ama ne ismi koyulur, bilmiyorum ki. Ailem de yok zaten." Gözleri dolduğunda tek bir ismi olduğu için utanıyormuş gibi başını önüne eğmişti. "Ailemi bulmam konusunda bana yardım edebilir misin? Bilmiyorum nasıl bulunur; beni bıraktıkları sokağa gidelim, oradaki komşulara sorarız belki."

Sahiden de bunu beraber yapmıştık ve aramızda sır olarak kalmıştı. Bütün komşuları dolaşmıştık; çoğu yeni taşınmış olan insanlardı, bazıları eskiden beri burada yaşasa da Bartu'dan bihaberlerdi.

Sadece tek bir kadın vardı, yaşlıydı. "Bir çocuk bırakıldı," demişti. "Geceydi, esmer bir kadın ağlayarak bıraktı. Kim olduğunu bile bilmiyoruz, bir daha da görmedik zaten."

Bu cümlelerin ardından Bartu günlerce kendine gelememişti ve en sonunda da bana dönüp, "Annem ağlamış," demişti gülümseyerek. "Demek ki isteyerek bırakmamış beni, zorunlu kalmış. Affettim onu, Helin; umarım artık mutludur."

Aile konusu da tamamen kapanmıştı ve biliyordum, onun hiçbir zaman hikâyesini ve ailesini bilemeyecektik.

Lâl bilgisayarımı önüne çekip birkaç dosyayı açtı. Sonrasında bir video açıldı; bizim lunaparka gittiğimiz güne aitti. Bartu çığlık çığlığa bağırıyor, küfürler art arda sıralanıyordu. Ben henüz aralarında yeniydim ve Koza yoktu. Yankı'yla birbirimize çekingen bakışlar atıyorduk.

Başka bir video açtığında biz korku evindeydik. Gizli kamera görüntüleri Lâl'in elindeydi. Bartu ve Koza'nın el ele tutuşarak kaçması, Yankı'nın bir köşeye saklanması, bizim kızlar olarak bütün sırları çözmeye çalışmalarımız...

"Emily," dedi Koza gözlerini kapatıp Işık'ın saçlarını okşarken. "Adını her duyduğumda kanım donuyor."

Bartu ayağını yavaşça yere vururken, "Pat, pat, pat," dedi alayla sesini kalınlaştırarak. "Emily geliyor; senin için, seni yemeye..." Koza yüzünü buruşturduğunda aşağıdan Bartu'nun bacağına tekme atıp yeğenini gösterdim.

Lâl başka bir video açtığında Koza ve Işık'ın yılbaşındaki danslarıydı, birbirlerine bir o kadar uzak ama yine de yakın... Başka bir videoda ben ve Yankı, evin önündeki sokak lambasının altında sohbet ediyorduk. Bir başka videoda Mutlu teknede Bartu'nun sırtına zıplamış koşuyorlardı. Onun ardından gelen videoda ben bisiklet sürüyor ve heyecanla bağırıyordum. Sonrakinde ben ve Lâl delicesine sarhoş olmuş, market arabasını kaçırıyorduk; bizi videoya çeken kişi Mutlu'ydu.

"O gün ikinizin seviştiğini düşünmüştüm," dedi Yankı.

"Ben de," dedi Bartu.

Lâl'le aynı anda, "Seviştik," dediğimizde herkes şaşkınlıkla baktı ve birbirimize ellerimizi çarpıp gülmeye başladık.

Başka bir videoda Işık, ben ve Lâl odanın içinde makyaj yapıp dans ediyorduk. Yine başka bir videoda kostüm partisindeydik, Koza Gargamel olmuştu ve bu aralıksız on dakika bizi güldürdü... Yeniden...

Fakat sonraki videoyu maalesef Lâl farkında olmadan açtı... O videoda Yankı'yla ikimiz şu koltukta uzanıyorduk, Yankı sarhoştu ve videoyu çeken bendim... Birazdan beni öpmek için yaklaşacaktı ve...

"Durdurun şunu," dedi Koza hiddetle. "Siz haddinizi aştınız artık."

Lâl gözlerini devirip görüntüyü değiştirdiğinde bütün o geçmişteki videoları, beraber anılarımızı izledik. Bir videoda Koza kusarsa uçağın düşüp düşmeyeceğini soruyordu ve Bartu bunu gizli gizli videoya çekmişti. Hepsi ama hepsi güzel anılardı.

Lâl heyecanla ellerini birbirine çarptığında bizim en son bu evde çektiğimiz videoları açtı. Hepimiz geleceğe mesajlar göndermiştik ve şimdi gelecekte o videoları izliyorduk. Tek bir kişi yoktu: Lâl. O bunu yapmak istememişti, sonra demişti. Fakat şimdi sürprizini görebiliyordum, video sona geldiğinde kendisini eklemişti, gelecekten konuşuyordu.

"Merhaba Sokak Nöbetçileri," diyordu o güzel sesiyle. "Siz bu güzel videoları çektiğinizde ben sessizliğe gömülen bir kadındım ama şimdi su gibi berrak, konuşabiliyorum." Gülümsedi, arkasına baktı, gözlerini kapattı. "Birazdan Bartu gelebilir bu yüzden hızlı konuşuyorum. Hepiniz geçmişten geleceğe konuştunuz, ben gelecekten geçmişe konuşacağım." Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve geri açtığında bakışları parlıyordu. Bartu uzanıp Lâl'i koltuğunun altına çekti; ne kadar sevilebilirse o kadar seviyordu Lâl'i. Bir an bile eksilmeden. "Merhaba Sokak Nöbetçileri, ben gelecekten Beşinci Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca. Artık Zeynep Elçeri. Bilmelisin ki gelecekte her şey çok güzel ama siz geçmişte hep çok güçlüydünüz ve öyle kalmaya devam edeceksiniz. Savaşlarınız, kaçışlarınız, yaralarınız, nefretiniz, şefkatiniz, sevginiz, merhametiniz; her şey sizi bu hale getirdi. İsimlerimiz değişebilir, ruhumuz daima aynı kalacak. Biz Sokak Nöbetçileri'yiz; istersek masal karakterleri olabiliriz, istersek bir romanın sayfalarını süsleriz ama asıl olan ne olur, biliyor musunuz? Biz hep çok gerçektik çünkü biz hep çocuktuk. Büyümedik, büyümeyeceğiz ve hiçbir zaman ayrılmayacağız." Kameraya doğru yaklaşıp fısıldadı. "Yaşlanıp sıcak yataklarımızda son nefesimizi bile aynı anda verebiliriz. Ölenler Zeynep, Umut, Nil, Fırat, Saye, Poyraz olacak. Yankı, Helin, Işık,

Mutlu, Lâl, Koza ise hep ölümsüz kalacak." Elini kalbine götürdü. "Ve sen Bartu. Sen daima ölümsüzsün benim kalbimde. Günlüğümün son sayfası gibi bu videoyu da o itirafımla kapatıyorum." Geriye çekilip çenesini kaldırdı. "Sana âşığım; şimdi ve geçmişte ve gelecekte. Ebediyen."

Video sona erdiğinde kaşlarım havalandı ve hepimiz büyülenmiş gibi ekrana bakakaldık. En sonunda konuşan Mutlu olduğunda, "Vay canına," dedi nefesini vererek. "Senelerce konuşamayan Lâl Sarca'nın içinden şair, besteci, orkestra şefi, virtüöz çıktı."

Bartu Lâl'in kulağına eğilip bir şeyler fısıldadığında gözleri dolmuştu, bakışlarımı onların üzerinden çektim çünkü bu özel anda rahatsız etmek istemedim. Birbirlerine öyle bağlılardı ki geçmişte yapmadıklarının acısını çıkarıyorlardı; özellikle Lâl, geçmişte Bartu'yla yaşamayı reddettiklerini şimdi bir bir ona hediye ediyordu.

"Ee," dedim sonunda. "Diğer videoya bakalım hadi bir de." Hızlıca gülümseyerek videoyu değiştirdiğimde gülümseme dudaklarımda donup kaldı.

Bu videoda annem vardı, Sadık Orhan ve Sokak Nöbetçileri. Bir de küçük bebeğim. Hastane odasında çekilmişti; hepimiz Bartu'nun aldığı baklavaları yiyorduk, mutlu gibiydik ama gözlerimizde hüzün vardı.

Video tarihi: 28 Şubat 2023.

Annem, anne Helin 3 Mart 2023'te hayata gözlerini yumdu.

Düğünümüzde yaptığı konuşmanın akabinde hasta olduğuna, akciğerinde bir tümörün görüldüğüne ve tedaviye bile düğünümüzün ardından başladığına çok sonra şahit olduk. Benim hastalığı öğrenmem doğumumdan çok sonra oldu, üzülmemem için söylemediler fakat hepsi biliyordu. Koza da dahil.

Tedavisi uzun sürdü; yaşadığı psikolojik savaşlar yetmezmiş gibi kanserle de savaş verdi ve asla vazgeçmedi. Kemoterapi, ilaçlar, bunlar dışında onu mutlu etmek için verdiğimiz savaşlar, özellikle Sadık Orhan'ın mutlu etmek için ayaklarının önüne dünyaları sermesi... Hiçbiri ama hiçbiri fayda sağlamadı.

Sadık Orhan annemin saçlarını çok seviyordu; onları kendi elleriyle kesti, ardından kendi saçlarını da annem kötü hissetmesin diye kazıttı. Her acısında yanında olup elini tuttu, ona kitaplar okudu, uykusuz gecelerinde o da uykusuz kaldı. Çoğu günler biz gidip kalmak istediğimizde asla izin vermedi, yanından bir an bile ayrılmak istemedi.

Son zamanlarında ise artık tedaviye cevap verememeye başladı. Hafıza kaybı nüksetti fakat bu kez kalıcı olarak. Solunum cihazına bağlanmıştı; çoğu gün sadece uyuyordu, uyanık vakitlerinde bizi tanıması neredeyse imkânsızdı.

Bu video bizi tanıdığı bir gündendi. O gün çok mutluydu, babamı bile günler sonra yeniden hatırlamaya başlamıştı. İlk defa o kadar afiyetle yemeğini yemişti, doktorlar bile şaşkındı.

Sonradan anladık ki bu son mutlu günüydü. Bir sonraki gün yoğun bakıma alındı, 3 Mart tarihinde ise hayata gözlerini ebediyen ve bu kez gerçekten yumdu. Onun ölüm haberini gece rüyamda aldım ve tuhaftır ki uyandığımda telefonda ağlayan babam vardı. "Gitti," diyordu, "bu kez gerçekten gitti, bu kez gerçekten terk etti bizi, öldü o." Sonrası çok karanlıktı benim için çünkü onu kaybettiğimi düşünürken yeniden bulmuştum, bir annenin sıcaklığını hissetmiştim ve bir kez daha kaybetmiştim. Bu kez gerçek bir kayıptı. Bir mezarı vardı, o mezara gidip çiçek ekebiliyordum ama anne yoktu, annem yoktu. Gidebilecek yolumuz vardı, bana anneliği öğretemezdi belki ama bir anneye ihtiyacım olduğunda ona gidip sarılabiliyordum; artık bu yoktu, hiçbiri yoktu.

Kendimi toparlamam oldukça uzun sürdü fakat sonrasında beni yeniden hayata döndüren, bir anne olduğumu hatırlamamdı çünkü annem bizi hatırladığı bir anda, hamileyken bana, "Sen harika bir anne olacaksın," demişti içten bir sesle. "Benim yaşatamadıklarımı yaşatacaksın bebeğine. Onu koklayarak öpmeyi unutma, ben seni çocukken hiç koklayarak öpemedim."

Ölümünden etkilenen iki kişi daha vardı. Biri Sadık Orhan'dı; bir süre tamamen ortalıklardan yok oldu çünkü kaybettiğini sandığı kadını bulmuş, ona kendini yeniden hatırlatmış, ardından bir kez daha unutulmuş ve gerçekten kaybetmişti. Tek aşkıydı, yaşama bağlayan bir ağacın dalı gibiydi ve o dal kırılmıştı.

Diğeri ise Koza'ydı. Belki de en büyük yıkım ona aitti çünkü annem, düğünümde yaptığı konuşmasında aslında Koza'nın kendi çocuğu olduğunu bildiğini belli etmiş, ondan bir adım beklemişti. Çünkü anlıyordum, Koza tarafından affedilmediğini düşünüyordu, artık affedilmesi gereken kişi annemdi.

Koza buna cesaret edemedi. Hiçbir zaman. Adım atmak istediğinde bile geriye doğru gitti, kabullenilmeme korkusu daha baskın geldi. Son güne kadar annemin gözlerinin içine oğlu gibi değil, oğlunun bir

arkadaşı gibi baktı; ikisi bu gerçeğe inanmasa da. Bir kez ona duyacağı şekilde anne demedi, annem oğlum dese de Koza bunu istediği gibi algılamadı.

Ve bu şekilde öldü. Koza'da bıraktığı izin haddi hesabı yoktu. Bu bir ceza olmamalıydı, ödenmesi ağır bir cezaydı çünkü. Işık bir keresinde yanıma ağlayarak gelip abimin canının çok yandığını söylemişti. *Bana yaşattığı yüzünden ise onu affettim; ne olur artık cam yanmasın.* Işık'ın kafasında Koza onun anne olmasının önüne geçmiş, bu yüzden de hiçbir zaman annesine kavuşamamıştı ama ben bu kadar acımasız düşünemiyordum. Olmamalıydı. Koza zaten yeterince bedel ödemişti, Tanrı ona bu şekilde bedel ödetmemeliydi.

Tuhaf olan, annem gidecekse neden gelmişti ki? Bu bana da cezaydı ama bir yandan da bir ders olarak görüyordum çünkü annem öldükten sonra bana bıraktığı sandığı açmış; günlüğünün sayfalarını tek tek okumuş; annelik yapamamanın verdiği acıyı, aşkına olan özlemini, bitmek tükenmek bilmeyen işkencelerini görmüştüm. Görmekle kalmamış, hissetmiştim; Sokak Nöbetçileri'nin aslında başka bir evrende kötü insanlar olduklarını, bağlarının olmadığını, kopabileceklerini, birbirlerini yok ettiklerini.

Doktorlar annemin ciğerlerinin yetersiz oksijene alıştığını söylemişti, tedavinin ilk günlerinde. Bu o zamanlar anlaşılır değildi ama şimdi net bir şekilde görüyordum. Bir çamurun içinden çıktığınızda arınmanız kolay olabiliyordu ama vücudunuzdaki yaralar izlere dönüştüyse onları geçirmek imkânsızdı. Ben çamurun içinden çıkmıştım, arınabilmiştim, izlerimi kabullenmiştim. Annem ise tamamen üzeri örtülemeyen izlerden ibaretti, iyileşmesi imkânsızdı. Oksijensiz kalmaya alışmıştı, kötülüğe alışmak demekti bu.

Anne Helin, Helin Aktan'ın başka bir evrendeki mutsuz finaliydi. Sadık Orhan ise belki de Yankı Sarca'nın.

Neyse ki babam bizim için, evet bizim için, sadece benim için değil, Koza için de geri dönmüştü ve o hâlâ nefes alıyordu. Her hafta iki-üç kez bizi görmeden duramıyordu; bütün malvarlığını bana bırakmıştı; torununu çok seviyordu, onu hediyelere boğuyordu. Ağız dolusu kızım demeyi, bana sarılmayı, gözlerimin içine bakarken binlerce kez özür dilemeyi bırakamıyordu.

Ama değişmeyen tek bir şey vardı: O artık yarım bir kalple yaşıyor gibiydi, acısı katlanılamazdı, yine de seneler sonra bir babanın varlığıyla beni ödüllendirmişti.

Artık mucizelerin her zaman gerçekleşmeyeceğini de biliyordum, hayat bana bunu öğretmişti. Annemi kaybetmiştim, o artık yoktu. Işık Sarca anne olamayacaktı ve Mutlu Sarca belki de hayatının sonuna kadar yalnız kalacak, birçok insan tarafından kabullenilmeyecekti. Bartu Sarca ise ailesine ulaşamayacaktı.

Hayatın bir gerçeği de mucizelerin her zaman gerçekleşmemesiydi; her ne kadar o mucizelere inanmak istesek de.

Yanki'ye bir keresinde ağlayarak, *hani her zaman başka bir yol vardı*, demiştim. Mutlu'nun sokak ortasında cinsel yönelimi yüzünden dövüldüğü gündü. *Işık için yok, Mutlu için yok, annem için yok. Demek ki her zaman başka bir yol yokmuş, yalan söyledin bana.*

Gözlerimin içine bakmış, ardından yüzümü ellerinin arasına alarak yanağımdan süzülen yaşları silmişti. *Her zaman başka bir yol vardır elbet*, dedi. *Fakat bazen yolun sonundaysan ve ilerisi uçurumsa ilerleyemezsin, güzelim. Hayatın yolları olduğu kadar uçurumları da vardır. Artık uçuruma gitmemek için çabalayacağız, o zaman her daim başka bir yolumuz olacak.*

Ne yaşarsak yaşayalım, umut etmekten hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim çünkü ben artık bir anneydim, ben hâlâ Sokak Nöbetçileri'nin kalbiydim ve ne mutlu ki ne yaşarsak yaşayalım biz hâlâ yedi kişi nefes alabiliyor, bir an bile kopmuyorduk.

"Abi," dedim dakikalardır süren sessizliği bozarak. Bakışlarım videodaki annemin yüzündeydi. "Annem bize bir mektup bıraktı." Koza masaya tutundu. "Mektuplar neredeyse birbirinin aynısı ama sana daha fazla söyleyecekleri var." Yere koyduğum sırt çantasını elime aldım ve içini açıp mektuplardan birini ona uzattım, ardından çantanın köşesindeki oyuncak bebeği de ortaya çıkardığımda kaşları havalandı. Bunu bana o almıştı, seneler önce; sanki bir çocukmuşum gibi. "O mektubu oku, annemin sevgisini gör ve bu bebeği dayısı olarak kızıma ver. Bunu bana aldığında yedi yaşında bir kız çocuğu değildim artık ama çocuğuma sen hediye et diye senelerce sakladım, hediye et ki en azından bir çocuğun yüzündeki gülümsemeye vesile olduğunu görüp kendini birazcık da olsa affedersin." Kısık sesle devam ettim. "Benim dayım," dedim acıyla. "En büyük şanssızlığımdı, kızımın dayısı ise en büyük şansı oldu, gör artık bunu."

KOZA

Canım Oğlum,

5 Ağustos'ta sen doğdun ve ben aslında o gün öldüm, seni kalbimde kabul etmeyerek.

Ruhen öldüm, senden giderek.

Belki de bu mektubu sana hiçbir zaman veremeyeceğim ama bu dünyaya gelip gelebilecek en acı dolu çocuk sen olabilirsin.

Merak etme; seni seviyorum, hep ama hep seveceğim. Bunu şu an istemesem bile.

Neden istemediğimi anlatabilecek kelimelerim yok, zaten artık kelimeleri de bulamıyorum. Zihnim bulanıklaşmaya başlıyor, bu acılara daha fazla katlanamıyorum. Şu an kaç yaşındasın, bilmiyorum; öldün mü, bilmiyorum; iyi bir insan mısın, bilmiyorum; kötülüğün içine batıp babana mı dönüştün, bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum; tek bildiğim seni özlediğim, aklımdan çıkmadığın ve pişmanlığım.

Bir çocuktun, çocuk masumiyet demektir; masumiyetimin üzeri çiğnendi ama senin saflığına zerre dokunulmadı, ben bunu anlayamadım.

Bir anne miyim? Hiç sanmıyorum. Olamam da.

Fakat yine de sana ve kardeşine hayatla alakalı vermem gereken tavsiyelerim olacak.

Eğer bir gün bu mektup sana ulaşırsa her kelimesini önemseyerek oku, rotanı buna göre çiz çünkü bu kadın, bu hayattaki çoğu acıyı sırtlandı ve tecrübeleri, yaşından bile fazla.

Kaç yaşında olduğumu bile hatırlamıyorum; tek hatırladığım, kaç yaşında yok edildiğim.

Beni dinle.

Çok kırgınsın ama neye kırıldığını bile bilmiyorsun; belki de kendine kırgınsın ama dönüp de kendinle konuşmuyorsun çünkü kırgınlık küskünlüğü getirir, sen hiçbir şeye küsmek istemiyorsun.

Biliyorum, tanıyorum, benim oğlumsun.

Yürüyorsun ve yürümeyi unuttuğunu fark ediyorsun. Yere düşüp yine de ilerlemek için sürünmeye başlıyorsun, insanlar senin âciz halini görüp kahkahalar atıyor, kalkmaya çalışıyorsun ve fark ediyorsun ki düştüğün yer aslında bir bataklık.

Biliyorum, tanıyorum, benim oğlumsun.

Susuyorsun, başkalarının çığlıkları senin sessizliğini bastırıyor; bağırıyorsun, insanlar seni duymak istemiyor; kaçıyorsun, peşinden ayrılmıyorlar; savaşıyorsun ama unuttuğun bir şey var: Diğer bütün savaşlarında kan kaybettin, artık sen ölüyorsun.

Biliyorum, tanıyorum, benim oğlumsun.

Acılar tükenirse hayat mürekkebin biter sanıyorsun ama unutuyorsun; yaşadığın sürece acılar asla geçmez, mezara gömülmez, yanmaz, yıkılmaz, parçalanmaz çünkü biliyorsun; çocuklar bazen nadiren gülümser, bazense sadece acı çekerler.

Biliyorum, tanıyorum, benim oğlumsun.

Yaşamaya devam et, derin bir nefes al; güneş her gün aynı şekilde doğar fakat sen hissedebildiğin sürece batışına üzülebilirsin.

Hisset; her batış, terk ediş ya da ölüm demek değildir; bir sonraki gün yaklaşıyordur.

Gül bahçesinde yürürken dikenlerden kaçamazsın ya kanayacaksın ya da gül bahçesinden kaçacaksın; ikisini de istemiyorsun ve sen sadece dikenlere alışıyorsun. Bu duygunun adını merak ediyor musun? Aşk.

Biliyorum, tanıyorum, benim oğlumsun.

"İnsanlara duvar olmak gerekir," dedi seneler önce intihar ederek ölen bir adam, ne kadar sağlam olursan o kadar yıkılmazsın; nasıl sağlam olunur, bilmiyorsun, sonra onun duvarının yıkıldığını fark ediyorsun; yıkılmasa vazgeçmezdi, bununla yüzleşiyorsun.

Ve yıkık bir duvar olarak hayatına devam ediyorsun çünkü biliyorsun, parçalanan her şey daha fazla zarar göremez.

O adam, benim âşık olduğum kişiydi, adı Sadık Orhan, kendini öldürmüş, öyle söyledi Harun.

Hayır oğlum, üzülme. Bu acıya da alıştım.

Yarın gülümseyeceksin ve ondan sonraki gün ağlayacaksın; unutma, gözyaşları uzun sürer, gülümsemeler ise anlıktır, kabullen bunu.

Hissizleşeceksin, sevmeyi unutacaksın, zamanla her şey öylesine gelecek, heyecanların tükenecek; hayal ettiğin yaşlarının istediğin gibi ilerlemediğini göreceksin ama bunların hiçbiri acıdan dolayı değil, sadece büyüdün; büyümek biraz da hissizliktir.

Eğer büyümediysen ne mutlu sana; çünkü ben hissizim, maalesef büyüdüm. Sakın büyümek isteme, burası çok kötü.

Kalbini bir mezarın altında bırakan kimse eskisi gibi olmaz; mezara çiçek ekmeyen kimse bunu anlamaz. Canlar çürür, çiçekler yeşerir; hayat bazen böyledir. Kimseyi mezarın altına terk etme eğer terk ettiysen de onu yalnız bırakma.

İz bırakan her şey zamanla oluşur ve sen çoktan ölürsün; o an bilmediğin tek şey, birinin kalbinde iz bırakıp bırakmadığındır. İşte hayatın acımasızlığı tam da bundan ibarettir. Umarım ölmemiş, bu mektubu okuyorsundur. Sen bende iz bıraktın, hem de çok güzel bir iz.

Düştün mü? Hayır, dinle; düştüğün yerden kalkmana gerek yok, düştüğün yerde yaşamaya devam et, orayı evin yap; zamanla alışacaksın çünkü defalarca düşüp evinin yıkılmasındansa düştüğün yeri evin yapmak daha güvenlidir.

Düştüğüm yeri evim yapamadım, oradan biliyorum. Bak, yok oluyorum.

Anlaşılmayı bekleme, anlaşılmak kısa sürelidir ve hayal kırıklıklarıyla doludur çünkü insanlar acımasızdır. Anlaşılmamaya alış, o zaman seni hayal kırıklığına uğratan tek kişi sen olursun çünkü kendin için çaba göstermemek en büyük ihanettir ama canın daha az acır.

Bizim artık canımız acımasın, oğlum.

Şimdi bu mektubu okumaya son ver, rafına yerleştir; günü geldiğinde ve tozlandığında açıp yeniden oku, eğer ki gülümseyerek okuyorsan kazanmışsın demektir fakat hâlâ üzülüyorsan seni bu hayat çoktan yenmiştir.

Kız kardeşine sarıl, ondan vazgeçme ve ne olursa olsun ellerini bırakma. Sizin ellerinizde benim ellerinizi tutamamanın bıraktığı iz var.

Seni bıraktıktan seneler sonra gözyaşları içinde bu mektubu yazıyor, son cümlemi ekliyorum.

Seni seviyorum. Sevmişim, bilmeden. Ve biliyorum, gelecekte de seveceğim.

Bir gün sarılmazsak üzülme, ben defalarca senin çocukluğuna sarılıp uyudum.

Ve bir gün yeniden karşılaşırsak sakın senden nefret ettiğimi düşünme, ben senden önce daima ama daima kendimden nefret ediyorum, seni bıraktığım için.

Kendini sev, ruhun iyileşsin, gözyaşlarını sil, yağmurlar dinsin; sen suçlu bir çocuk değilsin.

Kendini affet, kalbin iyileşsin, gülümsemeye devam et, güneş açsın; biz suçlu çocuklar değiliz.

İyi bir insan, harika bir baba ve vicdanlı bir abi olabilmen dileğiyle...

Annen, Helin

Elimdeki mektup titriyordu. Merdivenin son basamağındaydım yine ama bu kez yıkıntılarla. Hıçkıra hıçkıra ağlayan Koza değildi, çocuk Poyraz'dı.

Ne zaman yazmıştı bu mektubu? Beni bıraktıktan ne kadar süre sonra? Kardeşim vardı, ben altı yaşındayken mi? Yedi? Belki on. Belki on üç, en acılı yaşlarım. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Âşık olduğu adamın, Sadık Orhan'ın bile intihar ettiğini düşünüyordu. Her şeye

rağmen, herkese rağmen ise beni sevdiğini söylüyordu. Aslında nefret ettiği hep kendisiydi, beni ise seviyordu, sevmek istemediği zamanlarda bile.

Adım sesleri yaklaştığında siyah botlarından gelenin Nil olduğunu anladım. Burnumu çektiğimde yere, hemen ayaklarımın ucuna oturdu. Omzuma yanağımı sildiğimde başka adımlar bana yaklaştı, bu Helin'di; hemen yanıma, merdivenin basamağına oturdu. Ardından diğerleri de tek tek odadan çıktılar; yere, durduğum basamağın karşısına oturdular.

Sessizlik aramızda paylaştığımız en büyük sırdı. Ayaklarımın ucunda bir oyuncak bebek vardı, kendimi affettirmek için seçtiğim bir yoldu ve şimdi bir mektup tutuyordum, ölen annemin bana sevgisini anlatan. Hiç anne diyemediğim, oğlum diyemediği. Bir kez anne diyerek sarılamadığım. Ben senin oğlunum, beni yalvarırım sev, diyemediğim. Kucağına yatıp uyuyamadığım, masal dinleyemediğim, acılarımı anlatamadığım. Hiçbir şeyi ama hiçbir şeyi yaşayamadığım annem.

Pişmanlık hissediyor muydum? Pişmanlık yoktu çünkü yine olsa yine cesaret edemezdim, biliyordum fakat artık emindim, o beni sevmişti.

Yanımdaki Helin hareketlendi, ardından önüme bir dal sigara uzattı. Gözlerimi kaldırıp şaşkınlıkla ona döndüğümde dolu gözlerle bana bakıp, "Son kez yak bir tane bu evde," dedi. "Bu kez keyiften değil, acıdan olsun. Sonra terk edip gidelim bu evi. Ben senin daima ama daima yanında olacağım, abiciğim."

Elindeki sigaraya baktım, ardından hiçbir şey söylemeden alıp ucunu yakmasını bekledim. Dudaklarımın arasındaki sigaranın ucunu yaktığında derin bir nefes aldım, bakışlarım tavana kaydı ve gözlerimi kapattım. Art arda dumanı içime çekerken, kalbimde yeni bir acının başladığını ve başka bir acının üzerine su döküldüğünü hissedebiliyordum.

Hayır, bir hikâyeyi mutlu kılan asıl gerçek, her zaman ve her zaman için kendine rağmen yaşamaya devam etmek ve her koşulda kendini affetmenin bir yolunu bulabilmekti.

Sigaradan son dumanı çekip gözlerimi açtığımda altı kişinin bana endişeyle bakan gözlerini gördüm, beni gerçekten önemseyen insanların. Gülümsediğimde elimin tersiyle gözlerimi sildim, ardından ne diyeceğimi bilemeyip tek bir cümle kurdum: "Beni seviyormuş."

O sırada bambaşka bir ses aramıza girdi. "Kim seni seviyormuş dayıcığım?" Yağmur gözlerini ovuşturdu, dağınık saçlarını karıştırarak bana yaklaştı. "Benim kadar çok mu seviyormuş?" Hemen yanıma geldiğinde elimdeki izmariti arkadan annesine verdim ve kollarımı ona açtım.

Kollarımın arasına girdiğinde yüzünü sigara kokusundan buruşturdu ama umursamayıp ona kocaman sarıldım.

"Annem, canımın içi," dedim. "Annem beni seviyormuş."

Kaşları havalandı, geriye çekildi. "Annen seni seviyor diye mi ağlıyorsun? Ama sen hep annen için ağlıyorsun."

Gülmeye başladığımda diğerleri de bana katıldı. "Hayır, küçük hanım," dedi Bartu onu çekip havaya kaldırarak, ardından yere uzanıp kucağına oturttu. "Ağlıyor çünkü ona benim kadar yakışıklı olmadığını söyledim."

Yağmur tıpkı babası gibi otoriter bir şekilde işaret parmağını kaldırıp, "Kardeşlerine böyle davranmamalısın," dedi. "Yoksa onların kalpleri kırılır."

Bartu, Sonuncu'ya bakıp kusar gibi bir ses çıkardığında gülmeye başladık. Bu evin büyüsü de buradaydı, her kötülüğü yaşadıktan sonra bile daima gülebiliyorduk.

"O halde," dedi Helin ayağa kalkarken. "Gidelim artık."

Herkes birbirine baktı, ardından Zeynep boynundaki fotoğraf makinesini havaya kaldırıp, "O halde," dedi aynı ses tonuyla. "Son bir fotoğraf çekilelim bu evde." Başımı salladığımda herkes ayağa kalktı ve merdivenlerin önünde poz verdik. Bir yanımda Helin vardı, diğer yanımda Nil. Önümde Mutlu. Arkama Bartu ile Sonuncu geçti. Kucağımda yeğenim. Zeynep ise en önde kamerayı kendine doğru çevirmişti. "Herkes," dedi gülerek. "En sevdiği şeyi söylesin."

"Üç," dedi Mutlu. "İki ve bir!"

Hepimiz aynı anda, yeğenim de dahil, "Sokak Nöbetçileri!" dediğimizde flaş patladı ve kahkaha atmaya başladık.

Yeğenim neşeyle ellerini birbirine çarparak, "Sokak Nöbetçileri!" dediğinde Zeynep bu kez videoyu çalıştırdı. "7 Aralık 2027," dedi kameraya bakarak ve bizi de göstererek. "Sokak Nöbetçileri, eski ahşap evine son kez ziyarete geldi, burada son kez kahkaha attılar ve son kez sarıldılar." Bakışları bize döndü, gülümsedi ve yeniden kameraya döndüğünde gözleri doluydu. "Bir daha belki de bu eve adım atmayacaklar ama hiçbir zaman da bu evi unutmayacaklar, unutulmayacaklar. Ölene dek değil, sonsuza dek çünkü masallarda sonsuzluk vardır, onlar sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

"Çünkü masallarda," dedi Helin. "Sonsuzluk vardır, onlar sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

"Anne," dedi yeğenim. "Bir gün o masalı sen de bana anlatır mısın?"

Annesinden önce babası cevap verdi. "Ya da belki bir gün, sen bizi anlayacak yaşa geldiğinde masalların gerçek yüzlerini anlatırız, güzelim, kim bilir?"

"Belki de," dedi Helin.

Derin bir nefes verdim, ardından, "Hadi bakalım!" diye bağırdım ve ilk kapıya doğru yürüyen ben oldum, diğerleri de peşime takıldı. Tam o sırada yeğenim koşup elimdeki bebeği çekiştirdi.

"Bu bana mı?" diye bağırdı heyecanla.

Gülümseyerek annesine baktım, ardından, "Evet," dedim. "Ama benim değil, annenin hediyesi çünkü çocukken ona ben almıştım."

"Ya!" dedi Yağmur heyecanla, ardından bebeği göğsüne yaslayıp annesinin elini sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim!"

Eğilip başının tepesinden öptüm, ardından annesi onu sıkıca giydirdi. Kapıyı açan ilk kişi olduğumda, diğerleri de peşimden geldi. Hepimiz ahşap evin önüne dizildiğimizde hava çoktan aydınlanmıştı, güneş aralık ayında olmamıza rağmen gökyüzündeydi ve karlar çamurlaşmaya başlamış, yol temizlenmişti.

"Güneş açmış, gökyüzü aydınlanmış ama bütün sokak lambaları yanıyor," dedi ardımda kalan Helin, eşine doğru şaşkınlıkla. "Sanırım bu harika bir vedaydı, seneler önce söylemiştin bunu bana."

Ellerimi ceplerime yerleştirip sokak lambalarına baktığımda gülümsemeden edemedim.

"Bu umut demek, sevgilim," dedi Yankı. Bakışlarım onlara döndüğünde Sonuncu kapının anahtarını kızına uzattı ve kapıyı kapatıp dizlerinin üzerine çökerek, "Sen kilitle, babacığım," dedi. "Çünkü bizim ardımızdan bu eve girebilecek tek kişi sadece sen olabilirsin."

Yağmur uzanıp anahtarı tuttu ve babasının yardımıyla kapıyı kilitlediğinde o kapıyı kilitleyenin bir çocuk olması da aslında umut demekti, anlıyordum. "Sokak Nöbetçileri'nin evi," dedi Yağmur kısık sesle. Onu sadece ben ve Sonuncu duyabildik.

"Evet," dedi babası. "Sokak Nöbetçileri'nin ahşap evi."

"Ne dersiniz?" dedi Bartu'nun sesi. "Bisikletlerle dönelim mi? Birinci olan tüm gün lider olur."

Gülmeye başladığımda bisikletlere bakarak, "Olur," dedim, ardından diğerlerine döndüm. "Yeniden size asıl lideri göstermenin vakti geldi."

Sonuncu gülerek, "Beni pas geçin," dedi. "Ben kızımla geleceğim arkanızdan."

"Hayır," dedi Helin. "Onu ben alırım, hem bir kere de ben birini bisikletime bindirmiş olurum. Sen yarış ve lideri göster lütfen."

Sonuncu hevesle gülmeye başladığında ileriden bir ses duyduk. "Hey!"

Bakışlarımız o yöne döndüğünde ise yedi çocukla karşılaştık, en önlerinde ise Ferda duruyordu. Sokak Nöbetçileri Yetiştirme Yurdunu yeniden inşa etmiştik ve hâlâ çocuklarla birlikteydik fakat ilk aldığımız çocuklardan bazıları büyümüştü. Ferda'nın boyu uzamıştı, Nadir yaşasaydı o da aralarında olacaktı, Sonuncu'yu kurtaran diğer çocuklar da o gruba dahil olmuştu. Hepsinin bizden bir parça taşıdığı o yedi çocuk, tam karşımızdaydı.

Ferda uzaktan Helin'e el salladığında onların arasındaki bağın hiçbir zaman kopmadığını ve kopmayacağını biliyordum. Helin de aynı şekilde karşılık verdiğinde, "O kim?" dedi kızı annesine.

"Adını ben verdim o güzel kızın," dedi annesi. "Ferda. Ve sen büyüdükçe ablan olacak, onu tanıyacaksın."

Sonuncu'yla birbirimize bakıyor, aynı şeyi düşünüyorduk.

İkimiz de aynı anda o tarafa doğru yürüdüğümüzde aralarından uzun olanı, Bartu'ya benzeyeni grubunu korumak istermiş gibi öne çıktı. "Bize bir şey yapmazlar," dedi Ferda hiddetle. "Böyle davranma."

"Kimseye güvenemeyiz," dedi çocuk.

Grubun Sonuncu'ya benzeyeni öne çıktığında, hemen yanında daha sessiz olanı duruyordu. Sonuncu tam karşılarında durup onlara baktı; gördüğümüz, ikimizin de yüzünde gülümseme oluşmasına neden oldu.

"Hanginiz?" dedi Sonuncu bıyık altından gülümseyerek. "Hanginiz lider?"

"Ben," dedi iki erkek de aynı anda. Biri ben, diğeri Sonuncu. Birbirlerini ittekliediler, ardından öne doğru çıkmaya çalıştılar. Kızlardan bir tanesi tıpkı Nil gibi gözlerini devirdi, diğer kız geri planda kaldı. Bir erkek umursamaz bir şekilde ıslık çalıyordu...

"Karar vermeniz gerekiyor," dedim arkadan. "Yoksa çok kavga edersiniz."

"Karar veremiyoruz," dedi Ferda, tıpkı Helin'e benziyordu. "Çünkü ikisi çocuk gibi kavga edip duruyor."

Sonuncu'yla birbirimize baktığımızda başımızı iki yana sallayıp gülmeye başladık. Sonrasında ise Sonuncu hiç beklemediğim bir anda cebinden bir rubik küp çıkardı, bu küpü evden hangi ara almıştı?

Öne doğru uzattığında eline alan ilk kişi Sonuncu'ya benzeyendi. "Bunu biliyorum," dedi heyecanla.

Sonuncu başını salladı, ardından, "Hanginiz daha kısa sürede bitirirseniz," dedi hüzünlü bir sesle. "O lider olacak. Diğer türlü çok savaşırsınız, bu sizin canınızı yakar."

İkisi de rubik küpe baktı ve sonrasında bizi heyecanla onayladılar.

"Yankı abi," dedi Ferda. "Bir daha gelecek misiniz?"

"Evet," dedi Sonuncu. "Eve değil ama sizin yanınıza daima."

"Peki," dedi Ferda kısık sesle. "Nadir'in mezarına ektiğim çiçekleri gördünüz mü?"

Yutkunmakta zorlandığımda, "Gördüm Ferda," dedi ve başını önüne eğdi. "O seni daima çok sevdi."

"Biliyorum." Tek diyebildiği buydu, yutkunmakta zorlandı. "Ve onu daima yaşatacağım."

Sessizlik oldu, ağır bir sessizlikti. Artık diyecek hiçbir şey yok sessizliğiydi. Yaşanmışlıkların sessizliğiydi. Gülümsedik karşılıklı, ardından onlara arkamızı döndüğümüzde ikimizin de yüzü düştü.

Bisikletlere yürürken diğerlerinin yerlerini aldığını gördük.

Ben ve Sonuncu da bisikletlerimize geçtiğimizde bakışlarımız kesişti, ardından, "Ben yeneceğim," dedim. "Çünkü lider benim."

"Hayır," dedi Sonuncu. "Ben yeneceğim çünkü asıl lider benim."

Gülmeye başladığımızda ayaklarımızı pedallara koyduk, ardından Bartu üçten geriye doğru saymaya başladı. Son sayıya geldiğinde pedallara abandık ve bütün gücümüzle sürmeye başladık. Ahşap ev arkamızda kalırken, güneşin doğduğu yere bisikletlerimizi sürüyorduk ve gitgide o evden uzaklaşıyorduk.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, Sokak Nöbetçileri'nin başladığı yerde bize veda ettik.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, 7 Aralık günü bisikletlerimize binen yetişkin hallerimiz değil, hiçbir zaman yedi kişi birlik olamayan çocukluklarımızdı.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, artık zamanı gelmişti ve biz gitmiştik.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, ne olursa olsun kazanmıştık çünkü hâlâ birbirimiz için nefes alıyorduk.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, sokak lambalarının güneş gökyüzündeyken bile yanmasını sağlayabiliyorduk.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, aslında gördüğünüz her çocuğun yüzünde gizliydik.

Biz yedi Sokak Nöbetçisi, hikâyemizin sonundaydık.

Varış noktasına geldiğimizde ne Sonuncu birinci oldu ne de ben. İkimiz de aynı anda vardık, ikimiz de liderdik ve ikimiz de bu aptal kavgaya daima devam etmek istedik.

"Sokak Nöbetçileri masalı bitti mi?" diye sordu Sonuncu, hepimizin yüzüne bakarak ama en çok bana. Çünkü en çok benim sözlerime inanırdı, biliyordum.

"Sokak Nöbetçileri hiçbir zaman bitmez," dedim az önce gördüğümüz yedi çocuğu hatırlayarak. Onlar yeni Sokak Nöbetçileri olacaklardı, biliyordum ve umuyordum ki bizim gibi iyiliği seçeceklerdi. "Çünkü kardeşim, çocuklar daima yaşamaya devam eder, sokaklar onlara kucak açar, acılar ise onları hiçbir zaman terk etmez." Gözlerim dolduğunda hepsine tek tek baktım. "Fakat, Koza'nın, Bartu'nun, Mutlu'nun, Işık'ın, Lâl'in, Yankı'nın ve Helin'in hikâyesi sona erdi; bizim masalımız burada bitti; masalımızın son cümlesi ise *sonsuza dek mutlu yaşadılar*, olmayacak, *her ne olursa olsun, birbirleri için yaşamaya devam ettiler*, olacak; acılarına, izlerine ve çocukluklarına rağmen."

Koza'nın güncesinden... ***07.12.2027***

Bugün ikizlerin doğum günü.

Bugün sevgilimin doğum günü.

Sokak Nöbetçileri'nin eski evine geldik, onlar uzun zaman sonra ilk kez geldi, benimse defalarca uğradığımı bilmiyorlar bile.

Yeğenimin elinden tutup buraya getirirken ona onlarca kez anlattığım Sokak Nöbetçileri masalından söz ettim, her seferinde de aynı heyecanla dinledi.

Şimdi biz sekiz kişi yeniden o evdeydik; hem çocuktuk hem yetişkindik.

Ama hepimiz biliyorduk; burası hem huzurdu hem acıydı.

Yine de yaşamaya değerdi, her anlamıyla.

Şimdi bu günlüğü burada bırakıyorum; eğer bir gün çocuk Poyraz büyürse geri dönüp bu günlüğe yazacağım fakat büyümezsem hiçbir zaman günlüğe devam etmeyeceğim.

Çünkü biliyorum, Sokak Nöbetçileri masalına inanmaktan vazgeçmeyen asıl kişi çocuk Poyraz; vazgeçerse büyür, büyürse daha fazla affedemez kendini.

Büyüme Poyraz, gelme buraya geri.

Büyü Poyraz, artık çocuk olunmaz.

~~*"Birinci Sokak Nöbetçisi, Koza"*~~

"P. A."

Bartu Sarca'nın güncesinden... ***07.12.2027***

Sokak Nöbetçileri'nin terk ettiğimiz o evindeyiz.

Burada anılar, acılar, çığlıklar, kahkahalar, kaçışlar, nefretler, sevgiler, gözyaşları var.

Burada ailesini ilk defa bulan bir çocuk var.

Burada çocuk olduğu halde diğerlerini korumaya çalışan başka bir çocuk var.

Burada Bartu Sarca var, güçsüzlüğüne rağmen kendini güçlü sanan.

Hayır, bu ev canımı yakmıyor, aksine bana asıl şimdi güçlü hissettiriyor çünkü ilerleyen zamanlar, yaşlar çocukluğu silmiyor, çocukluğu sevdiriyor, şimdi anlıyorum.

Koltuğumun altında Lâl'im var, benim Lâl'im, bu evin içindeyken Lâl onun adı. Bu günlüğü o yanımdayken yazıyorum. Şu an gülümsüyor, ben onu izlerken dalıp gidiyorum.

Şimdi bu günlüğü burada ailesini ilk defa bulan çocuk Bartu'ya emanet edip gidiyorum.

Eğer bir gün geri dönersem bu günlüğü yazmak için, ailemi ve gerçek adımı öğrendim demektir.

~~*"İkinci Sokak Nöbetçisi, Bartu Sarca"*~~

"Yalnızca Bartu"

Fırat Göktepe'nin günlüğünden... ***07.12.2027***

Sokak Nöbetçileri'nin eski evine geldik. Çocukluğumdaki umudum, neşem burada ve kendimi ait hissettiğim yer o iki yataklı oda. Her adımımda gerçek ailemi bulduğum zaman olan hislerimi görüyorum. Her adımımda karşıma çıkan; Bartu'nun omzuna atlayışlarım, ~~Işık'ı~~ Nil'i delirtmelerim, ~~Yanki'yı~~ Umut'u şakalarımla bıktırmalarım, ~~Lâl'i~~ Zeynep'i mutlu etmek için güldürmelerim, ~~Helin'e~~ Saye'ye asla rahat vermeyişlerim, ~~Koza'ya~~ Poyraz'a meydan okumalarım oldu.

Ne olursa olsun, bu ev benim enkazım değil, huzurumdu.

Biz yedi kişi yine bu masadayız, birazdan tamamen terk edeceğiz.

Bense günlüğü burada bırakacağım ve eğer bir gün gerçek aşkı bulursam eve geri dönüp bu günlüğü yazmaya devam edeceğim.

Şimdilik ve belki de ebediyen, hoşça kal.

~~"Üçüncü Sokak Nöbetçisi, Mutlu Sarıca"~~
"Terk eden, Fırat Göktepe"

Nil Göktepe'nin güncesinden... ***07.12.2027***

Bugün bizim doğum günümüz ve Mutlu Fırat eskisi gibi gülebiliyor.

Eski evimize geldik, anılar canımı yakıyor ama bir yandan da eski Sokak Nöbetçileri'ni özlediğimi hissediyorum.

Her şeye rağmen biz dimdik ayakta durmayı ve birbirimizi sevmekten hiç vazgeçmemeyi öğrendik.

Biz her şeye rağmen hem çocuk hem yetişkin olabilmeyi öğrendik.

Biz her şeye rağmen yaşamaya devam ettik.

Şimdi bu günlüğü evde bırakacağım ve bir gün mucize eseri çocuğum olursa günlüğe devam edeceğim.

Şimdilik hoşça kal ve mucize gerçekleşmezse belki de ebediyen.

İyi ki varsın, Işık Sarca, bütün acılarına ve güçsüzlüğüne rağmen.

İyi ki varsın ve vardın Sokak Nöbetçileri, biz ölümsüzüz.

~~*"İstenmeyen Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"*~~

"Dördüncü Sokak Nöbetçisi, Işık Sarca"

Lâl Sarca'nın güncesinden... ***07.12.2027***

Eski evimize gelmek beni hem mutlu hem de mutsuz hissettirdi. Duvarlarda fotoğraflar var, benim çektiğim fotoğraflar fakat hepsinde sessizim. Fotoğraflar sessiz olur mu? Sessiz.

Sonrasında çektiğimiz fotoğraflarda sesim var. Bu evde benim sessizliğim var, konuşamıyorum. Videoları izliyoruz, hepsinde sessizim. Seneler geçti, bu yüzümü o kadar çok unutmuşum ki şaşırıyorum.

Fakat yine de çocukluğumuz bu evin içinde bir yerlerde nefes alıyor. Bak, orada ağlıyorum; işte, yukarıda korkuyorum, aşağı kata kaçıyorum.

Hepsi bir anı, hepsi bizi bu hale getiren anılar.

Ve ne olursa olsun, hiç kopmayan biz.

Hemen yanımda Bartu oturuyor; biz sekiz kişi, yeğenimle beraber burada son kez bu masaya oturuyoruz.

Ve biliyorum, hep beraber buraya yeniden gelmeyeceğiz ama ayrı zamanlarda gelmeye devam edeceğiz.

O zamana kadar bu günlüğü burada bırakıyorum.

Geri geldiğimde mutluluğumu ve mutsuzluğumu bir kez daha paylaşacağım.

Bartu, seni ise bütün zamanlarımda seviyor ve sana âşık oluyorum.

~~*"Beşinci Sokak Nöbetçisi, Lâl Sarca"*~~
"Zeynep Elçeri"

Umut Güneş'in güncesinden... ***07.12.2027***

Bugün seneler sonra ilk kez Sokak Nöbetçileri'nin eski evine geldik.

Her yer tozlanmış, küflenmiş, duvarlar kavlanmış, odalar acı kokuyor, adım attığımızda yaşananlar sırtıma yük oluyor fakat artık o kadar da kalbimi sıkıştırmıyor.

Güçsüz değil, güçlü hissettiriyor çünkü her şeye rağmen biz bir bütün olarak kalabildik, üstesinden geldik ve yürümeye devam ettik.

Biz iyileştik.

Kızım ise Sokak Nöbetçileri'yle tanıştı, masal karakterleriymiş gibi.

Acısız, kin barındırmayan, sadece güzellikleriyle ve mucizeleriyle.

En sevdiği masal oldu, bu Yankı'yı daha fazla sevmemi sağladı.

Büyüyeceksin, kızım. Büyüdüğünde sana gerçekleri anlatacağım fakat şimdi geçmişimizi masal karakterleri olarak bilmen senin için çok daha iyi.

Çünkü biz bazen bu dünyanın kötülüğünden utandığımız için senin yüzüne bakamıyoruz.

Günlüğü bu eski evin içinde bırakıyorum; çürüsün diye değil, masal karakteri Yankı bu evin içinde kalsın diye.

Günü geldiğinde ve kızım büyüdüğünde bu günlüğü ona vereceğim.

Şimdilik, hoşça kal geçmiş.

~~*"Altıncı Sokak Nöbetçisi, Yankı Sarıca"*~~

"Umut Güneş"

Saye Güneş'in güncesinden... ***07.12.2027***

Eski evimizin o kokusu, eskimiş eşyalar, duvardaki kurşun izleri, kırmızı ışıklı oda...

Şimdi hepsi ne kadar uzaksa bir o kadar da yakın ama bütün acılara rağmen bu ev ilk kez ailemi hissettiğim yer; bu yüzden kopamıyorum hatta diğerleri bilmese de bazı günler uzaktan bu evi izliyorum.

Oturup saatlerce konuştuk, ikizlerin doğum gününü kutladık ve eski videoları izledik.

Bir mektup vardı; abimin ve eşimin sırları yazılıydı.

O mektubun getirdikleri ise çok güzeldi.

Şimdi bu mektubu eşimle beraber buraya bırakmaya karar verdik, bir gün kızımıza gerçekleri söylersek yeniden son kez günlüklerimizi yazacağız.

Şimdilik eskiyen eşyaların arasında yepyeni kalacak o günlükteki acılarla ve güzelliklerle elveda.

Yeniden daha mutlu günlerde buluşmak üzere.

~~*"Yedinci Sokak Nöbetçisi, Helin Aktan"*~~

"Saye Güneş"

HAYATIN İÇİNDEN GERÇEK BİR SON

TEŞEKKÜR

Aslı Arslan'ın güncesinden... ***01.10.2023***

Şu an bu satırları gözyaşları içinde yazıyorum.

Dile kolay beş sene. Beş sene, sizinle *Sokak Nöbetçileri*'nin evinde oturduk, yollarında yürüdük, bisikletlerine bindik, acılarını hissettik, kahkahalarına eşlik ettik. Beş sene boyunca her anımdalardı, her anınızdalardı ve biliyorum; onlar bizde fazlasıyla iz bıraktı.

Sokak Nöbetçileri benim için üç zamana ayrılıyor: zihnime ilk düştüğü o gece, yazmaya karar verdiğim ilk an ve yazarken bana yaşattıkları.

Zihnime ilk düştüğü gece henüz ilkokul öğrencisiydim aslında ve sokaklarda büyüyen çocukların bir hikâyesi olabileceğini düşünmüştüm. Tabii ki o zaman böyle bir kurgu oluşturmadım fakat büyüdükçe ve zaman geçtikçe yeniden zihnimde bir çiçek gibi açtılar, yedi mucize çocuk tek tek bana el salladılar.

Yazmaya karar verdiğim an, aslında çok kötü bir dönemdeydim. Psikolojik problemler yaşıyor, hayat mücadelesi veriyor, ilaçlarla uyuyabiliyordum. Hatta hayattan vazgeçme evresine geldiğim bir dönemdi. O anlarda doktorumun bana, "Sen yazarsın, hissettiklerini kaleme dökersen kendini iyi hissedebilirsin," demesiyle *Sokak Nöbetçileri*'ni yazmaya başladım.

Hiçbir zaman ama hiçbir zaman, seneler sonra başyapıt gibi anılacak bir kitap olarak kaleme almadım *Sokak Nöbetçileri*'ni; hislerimden ibaret olmasını dileyerek bir günlük gibi yazmaya başladım. Bundan yüz sene sonra "harika bir kitap" olarak nitelendirilmesinden ziyade, "hislerden ibaret" olarak anılması beni çok daha fazla mutlu eder. Çünkü bu kitapta gördüğünüz her acı, her gülümseme, her yaşanmışlık; benim ve çevremdekilerin yaşadıklarımızdı. Öyle ki, "Bu kadarı da çok fazla," denilen yerlerin bazıları benim hayatımdan parçalardı. Seneler sonra rafımda *Sokak Nöbetçileri*'ni gördüğümde hissettiğim; yaşanmışlıklarım,

yaralarım ve iyileştirdiğim çocukluğum olacak. Sadece benim değil, bu kitabı okuyan birçok kişinin de böyle hissedeceğine neredeyse eminim.

Sokak Nöbetçileri'ni yazmaya başladıktan sonra herkese söylediğim tek bir cümle vardı: "*Sokak Nöbetçileri* benim yoluma ışık tutacak, göreceksiniz." Öyle de oldu. İlk önce onlarca olduk, ardından yüzlerce, sonrasında binlere dönüştük. Beni kalpten anlayan, hislerimi görebilen insanlar çoğaldı. Çoğu zaman satır aralarında, "Aslı, seni hissediyorum," cümlesini görmek şaşırtıcıydı çünkü gerçekten o satırlarda ben gizliydim. Anlaşılmak bu hayattaki en büyük arzumdu ve beni anlayan binlerce kişi vardı.

Anlaşılmak bir insanın rahat bir uyku çekmesini sağlar; siz benim çoğu gece rahat bir uyku çekmemi sağladınız, kâbuslarımı beden aldınız.

En başlarda çok mutluydum, ışıklar çok parlaktı, ellerim sıcaktı, iyileştiğimi düşünüyordum fakat bir süre sonra 2021 senesinde psikolojik rahatsızlıklarım ve yanında getirdiği fiziksel hastalıklarım nüksetti. Bir sayfada gülerken, diğer sayfada gözyaşlarına boğulmanızın bir nedeni de buydu. Siz benim zihnimin içindeydiniz ve ben artık iyi değildim. Belki de bu kitabı birçok kişinin gözünde başarılı yapan da budur: tamamen kalpten geldiği gibi yazılması.

Siz benim zihnimdeki çatışmayı okuyan sırdaşlarımsınız, gizli kapıların arkasını hiçbir zaman tam olarak göremeyeceksiniz, anlatmayacağım belki ama hissedeceksiniz; hisler, bilmekten daha kıymetlidir.

Çok kötü olduğum zamanlarım vardı, kalemi bıraktığım bir dönem de oldu sessizce. Artık yazamayacağımı düşündüğüm, yeniden her şeyden vazgeçtiğim, sessizleştiğim, bunların neticesinde anlaşılmadığım. Acımasızlıklarla yüzleştim, kendi kabuğuma daha çok çekildim. Şimdi size o zamanlar yaşadıklarımı anlatsam şaşıracağınızı biliyorum ama ben bunu yapmayacağım çünkü bu finalin ardından kimseyi üzmek gibi bir gayem yok. Zaten *Sokak Nöbetçileri*'ni daha çok, mucizeler gerçekleşmese bile yola devam edileceğini, umudun ise hiçbir zaman tükenmediğini göstermek için yazdım. İlk kendime öğretmek istedim, sonra size. Birçok kişi *her zaman başka bir yol vardır* diyorsa ben başardım demektir. Zira bu kitap, aynı çocukluğu yaşamış birçok kişi için de umut olacaktır, biliyorum.

Bilmeniz gereken iki olgu var: Birincisi bu kitap benim hayatımı değiştirdi, yolumu aydınlattı ve yüzümü gülümsetti; ikincisi ise bu

kitap benim acılarımı tazeledi, izlerimi fark etmeme neden oldu ve yedi mucize çocuk büyümese de beni büyüttü.

Uğruna şarkılar yazılan, adına bir yetiştirme yurdu açılmasını istediğim *Sokak Nöbetçileri* kitabı bitti. Bu cümleyi yazarken bile ne kadar duygusal olduğumu tahmin edemezsiniz. Tam beş senedir süregelen bu serüven, bizim kalp atışlarımızdı. O kalp durmadı elbette ama artık o kalbin içinde sessizce *Sokak Nöbetçileri* yaşayacak.

En büyük teşekkürüm ilk önce sizlere olacak. Beni okuyan, anlayan, her zaman geçerli bir nedenim olduğuna inanan, kalbimden geçenleri gören, her ne olursa olsun dönüp *Sokak Nöbetçileri*'ne sarılan size binlerce şükür. Siz sarıldınız, benim kollarıma sizin sıcaklığınız ulaştı; *ellerim daima ellerinde*, dediniz, beni uçurumdan döndüren sizin sonsuz inancınız ve sevginizdi. Elimi tutmasaydınız bu satırları bile yazamayabilirdim.

Gönül bağıyla size bağlıyım ve hayatımın sonuna kadar da bu böyle devam edecek, biliyorum çünkü siz benim çocukken hiç sahip olamadığım oyun arkadaşlarımsınız.

Sevgili babacığım, bu kitabı yine sana ithaf ettim, *her zaman başka bir yol vardır* senin cümlendi, senin için başka bir yol yoktu fakat görüyorsun, benim için olması amacıyla çabalıyorum. Acıların artık bu kitabın içinde sır gibi saklanacak; cennette olduğuna inanıyor, seni gururlandırmak için çabalamaya devam ediyorum.

Anneciğim, *Sokak Nöbetçileri*'ni her okuduğunda çok üzülüp, "Yeter artık, onları üzme," dediğini biliyorum. Bu kitabı okuyup bana destek olduğun ve çocukluğumdan beri her insanla empati kurmam gerektiğini öğrettiğin için teşekkür ederim.

D. A. senin bende bıraktığın fiziksel ve ruhsal her iz bu kitabı yazmama vesile oldu; teşekkür değil, bir acı olarak seni hatırlayacağım.

Anıl Şenyurt, bu kitabı ilk anlattığım, "Görürsün, neler başaracağım," dediğim kişi sendin. Beni benden daha çok gözünde büyüttüğün, inancımı köreltmediğin, beş kişi okuduğunda bile binlerce kişi sanki beni takdir ediyormuş gibi davrandığın için teşekkür ederim. Her adımımda senin alkışların benim kendimi fark etmemi sağladı, sana hayatım boyunca minnettar kalacağım. Bartu tarafın hiçbir zaman solmasın.

Öznur Yıldırım, "Hissederek yazdığın her şey kalbe dokunur," demiştin yola ilk başladığımda. "İçinden ne geliyorsa yaz." Bu benim için yolumda yanan ilk ışıktı, senin bu cümlen hiçbir zaman aklımdan çıkmadı. Bana bu cümleyi kurmasaydın bu kitabı yazarken

belki de çekingen olacak ve kalbimi yansıtamayacaktım. Çoğu zaman ağlayarak, "Ben kaldıramıyorum," dediğimde elimi tutup beni iyileştirmeye çalıştın. Hatta yolun başında tam vazgeçecekken beni ayağa kaldıran da sendin. Hayatım boyunca minnettar kalacağım sana, iyi ki varsın.

Bana bu kitap için, "Hiç okunmazsa üzülme, kötü bir kurguya benziyor," diyen kişi, hevesimi kırdığın için teşekkür ederim, hırslarım bir parça da sana ait. Umarım kalbindeki kötülük bir gün iyileşir.

Mürvet, canım dostum, "Ben sanırım artık başarısızım," dediğimde, "Sen daha neler başaracaksın," diyerek sırtımı sıvazladığın, yazdığım bazı sahnelerde benimle beraber ağladığın hatta benim sessizliğimde sesim olmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Bu kitabı yazarken çektiğim acıları en çok sen biliyorsun, bir gün öldüğümde eğer sen yaşamaya devam edersen çektiğim her acı sende sır olarak kalacak; bir histeri kriziyle yazdığım o günlük sayfası gibi. Temiz kalbinden öpüyorum.

Işılsu Gültekin, seni Işık'a benzettiğimi biliyorsun ve tıpkı onun gibi beni ayağa kaldırmak istediğinde, "Kalk ve dans et!" diyerek beni güldürmeni hiç unutamayacağım. Senin dişli kişiliğinin altında yatan o çocuksu kalbin beni iyileştiriyor, çocukluğuma götürüyor ve onu daha fazla sevmeme neden oluyor.

Büşra Nur, seninle bu yolda tanıştık; *Sokak Nöbetçileri*'ni kalbinde hisseden okurlarımdan birisiydin, sonrasında ise arkadaşım oldun. Ben üzüldüğümde koşarak geldiğin, gözlerim dolduğunda dolu gözlerle bana bakıp varlığını hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bu kitabın ikimizde de iz bıraktığını bilmek muhteşem bir his.

Özer Subaşı, psikolojik savaşlarımda verdiğin akıllar ve kitabın üzerindeki emeğin büyük. Seni çok seviyorum, daima gülümse.

İsmail Vural ve Yağız Yücehan, ikinizi de çok seviyorum ve bu kitabın son zamanlarında sizinle tanıştığım halde kurduğunuz cümleler, kitabım için verdiğiniz emeklere bin teşekkür. Renkleriniz hiç solmasın.

Sümeyye, hiç bitmeyen inancın ve daima kitabımı ilk satın alan arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. "Liderin olarak," diyerek beni güldürmelerini unutmayacağım, sen daima dostum olarak kalacaksın.

Destina ve Eda, çocukluğumu bilen iki kişi olarak kalbimi daima gördüğünüz ve ben kendimi kötü bir insan gibi hissettiğimde bile güzellikleri gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Okan Şarlı ve eşi Seher... Yirmi7 grubu. Sizinle yollarımız "Sokak Lambası" şarkısıyla kesişti, ardından kitaptan etkilenmeniz üzerine bir şarkı yazdık. O günler dün gibi aklımda, sizin güzel kalbinizle ortak kararımız, geliri ihtiyaç sahibi çocuklara bağışlamaktı. Bundan elli sene sonra bile *Sokak Nöbetçileri*'nin bir şarkıyla akıllara gelmesini sağlayacağınız için teşekkür ederim. Hep mutlu olun.

Meryem, Merve, Mihri, Sema, Berra, Hazal, Berfin, Gülce, Roj, Nur ve Özlem; yolun başında kitabımın sesini duyurmak için gösterdiğiniz çaba ve hiçbir karşılık beklemeden sadece yürekten desteğinize minnettarım, emeğiniz çok büyük.

Sevgili ikinci editörüm ve arkadaşım Seda Durdu, sen bana bir yayınevinin kattığı en güzel şeylerden birisin. Kalemime güvendiğin, kötü olduğumda o güven duygumu yükselttiğin için sana minnettarım. Hayata bakış açın, daima yüzümü gülümsetecek.

Birinci editörüm Yeliz Eke; senelerdir benimle çalıştığın, kitabı en ince ayrıntısına kadar incelediğin, her duyguyu benimle beraber yaşadığın için sana sonsuz teşekkür ederim. Kalbimi açtım, o kalbi okudun. Umarım yolun sonuna kadar seninle birlikte oluruz.

Yasin Öksüz, bir yayıncıdan daha çok bir dost ve çoğu zaman abi gibiydin. Temiz kalbin, verdiğin öğütler ve ben düştüğümde ayağa yeniden ve yeniden kaldırmaya çalışman, kötü olduğumu hissedip araman bile bir lütuftu. Sen de bana bir yayınevinin katabileceği en güzel kişisin.

Metin Aydın, bu yola başladığımızda, "Çok başarılı olacaksın," diyerek bana güvendiğin; Ümit Aydın, "Sen basamakları tırmanırken biz yanında olacağız," dediğin için ikinize de teşekkür ederim. Bir yayıncıdan çok daha fazlasısınız.

Elara Esmer, canım çizerim. Zihnimdeki her görseli ince ince işleyip daha güzellerini ortaya çıkardığın için teşekkür ederim.

İndigo Kitap, bir an bile kalbimi kırmadığınız, daima inandığınız ve bana aile olduğunuz için size minnettarım.

Sevgili kendim, çektiğin her acıya rağmen bu kitabı tamamladığın, vazgeçsen bile yeniden eline kalemi aldığın, savaşlarına rağmen bir an bile kişiliğinden ve kendinden ödün vermediğin için sana sonsuz teşekkür ederim.

Ve sevgili çocukluğum, umarım artık biraz da olsa için rahatlamıştır, kapalı kapılar ardında bile olsan seni anlayan binlerce kalp olduğunu

görmüşsündür. Gülümsemeyi unuttuğunu biliyorum; ben daima senin için gülümseyecek, korkularını iyileştireceğim çünkü *Sokak Nöbetçileri* bana iyileşmeyi öğretti.

Bundan belki yüz sene sonra bu kitabı okuyacak sevgili okur, sen de çocukluğunu affet çünkü her çocuk bir masal karakteridir.

Sevgiyle, saygıyla ve minnetle.

~~*"Aslı Arslan"*~~

"Sokak Nöbetçileri'nin yazarı Aslı Arslan"